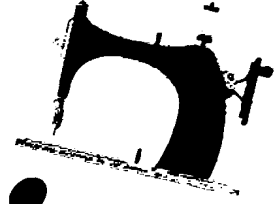
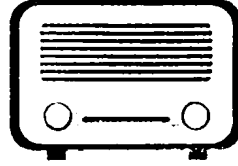
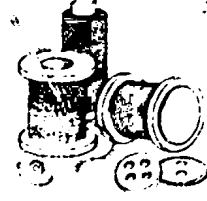

AYŞENUR İNCE

Sevmenin Zamanı Yok

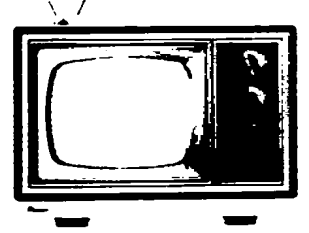
Parola

AYŞENUR İNCE

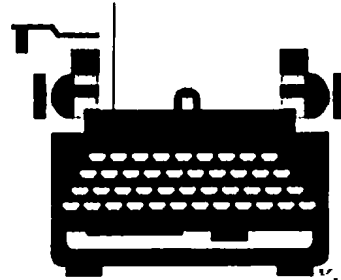
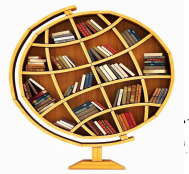
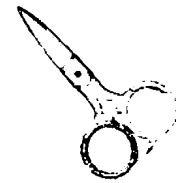
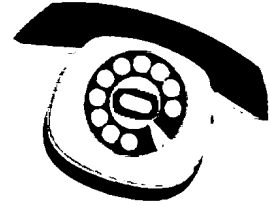

Sevmenin

Zamanı

Yok

Parola

Ninova

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Bölüm 1

Umut ve İhtimaller

1993, Aralık

Sena'dan

Bazı sabahlar vardır, öncekilere hiç benzemeyen...

O günün diğerlerinden başka türlü yaşanacağını hissedersiniz. Güneş bir başka parlar o sabah, rüzgâr başka türlü dokunur teninize; kuş sesleri bile bir şeyler anlatmak ister sanki size...

Aynadaki yansımanız, hayatınızın dönüm noktasına hazırlandığınızı bilir gibi bakar gözlerinize...

Emin olamazsınız hâlinizden, güzel miyim diye sorar bakışlarınız, aldığınız cevap bir türlü yeterli gelmez...

Böyle sabahlar vardır insanın hayatında, bir şey olacağını bilirsiniz. Çok önemli bir şey olacağını tüm benliğinizle hissedersiniz.

Yirmi iki yıllık hayatım boyunca böyle hissettiğim tek bir sabah

oldu. Vakti gelse de güneş bir türlü doğmuyordu sanki. Gökyüzü puslu bir gri renkteydi. Rüzgârın uğultusu macunu sökülen pencerelerin arasından ürkütücü bir şekilde kulaklarıma doluyor, odamın dışından gelen ağlama ve feryat sesleri bir türlü susmuyordu. O sabah işte tam da hayatımın dönüm noktası olan bir zamana uyandığımı biliyordum. Kapıdan çıktığım andan itibaren bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hissediyordum.

Yanılmadım da ...

On yıl önce yaşanan o sabah, benim hayatımda her şey değişti. Ben derken bizi düşünmeyi, hayal kurmak yerine sorumluluk almayı, istemek yerine vazgeçmeyi, en çok da umut etmek yerine paramparça olmayı öğrenmek zorunda kaldım. Yıllar evvel uyandığım bir sabah ben aniden büyüdüm. O günden sonra da hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Oysa bu sabah gözlerimi araladığım an karşımda bulduğum kirli beyaz tavana bakarken bu hislerin hiçbiri sarmadı etrafımı. Kalp atışlarım telaşlı değildi. Bulutların ardına gizli güneşin ışıkları kalın perdelerin gizlediği odama ulaşmıyordu bile. Pencereyi açmaya kalksam dondurucu soğuktan fazlasını hissetmeyeceğimi biliyordum. Yatağın kenarında düşmek üzereymiş gibi sallanan kitabı tutup komodinin üzerine bırakırken, "Günaydın gerçek dünya ..." diye mırıldandım. Yorganı sıyırp dondurucu soğukta güç bela ayaklanırken ne bugünün ne de yarının dünden bambaşka olmayacağını kabullenmiştim sonunda. Felaketi zaten yıllar evvel yaşamıştım, mucizeleri beklemek içinse artık fazla büyüktüm.

Bazı insanların hayatında beklenmedik mucizeler, hayatın rotasını mutluluğa çeviren dönüm noktaları yaşanırdı belki ama bunların hiçbiri bizim gibi sıradan hayatlar yaşayan insanların başına gelmezdi. Çünkü içinde mucizeleri barındıran tüm ihtimaller gerçek dünyanın ardında yaşanırdı. Ne ben bir masal kahramanıydım ne de yaşadığım hayatın masalları andıran bir yanı vardı. Hayat bize olsa olsa felaketi tattırır sonra da arkasına bile bakmadan çekip giderdi. Doğduğumuz günden beri bize öğretilen tek şey buydu.

Sıradan olmak...

Biz sadece yaşamaya çalışan bir avuç insandık. O yüzden de hiçbir sabaha, "*Bugün bambaşka bir gün olacak,*" diyerek uyanmıyorduk. Bu yüz-

den de bizim hayatlarımız başlayıp bitmesi gereken tekdüze günlerden daha fazlası olmuyordu hiçbir zaman...

Odanın kapısını araladığım an sessizlikte yankılanan gıcırtyla yüzümü buruştururken akşam geldiğimde kapıyı yağlamayı aklıma not ettim. Sessiz adımlarla banyonun kapısını aralayıp ışığı yaktığımda dişlerim soğuktan dolayı birbirine çarpıyordu. Hızlıca soğuk suyla yüzümü yıkayıp kenardaki havluyla kurularken sanki evin içinde değil de sokağın ortasında kalmışım gibi hissediyordum kendimi. Anlaşılan kış bu sene sert geçecekti.

Yeniden odama geçip kalın hırkamı omzuma attıktan sonra hızlı adımlarla oturma odasına doğru ilerledim. Çekyatın üzerindeki yatağının içinde büyükçe bir top gibi kıvrılan babaannemi gördüğümde dudaklarım hafifçe kıvrılırken oyalanmadan sobanın kenarındaki kovayı önüme çekip hızlıca sobayı yaktım. Ev ahalişi uyanmadan evvel hiç değilse dondurucu soğuk biraz olsun kırılırdı.

Geçen hafta alt sokakta bir evde yaşanan soba zehirlenmesinden beri geceleri sobayı yakmaya korkuyorduk. Ters gibi bu seneki kış da fena bastırmıştı. Ailecek hastanelik olmadan şu kışı atlatmaktan başka bir şey istemiyordum.

Biraz sonra sobadan gelen çıtırtılarla buz tutan ellerim hafifçe ısınırken hızlıca doğrulup önce banyoya geçerek ellerimi yıkadım, ardından da hızlı adımlarla mutfığa geçtim. Perdeyi çekip pencereden sokağa baktığım sıra yerleri kaplayan bembeyaz karı görmemle dudaklarım hafifçe kıvrılrsa da bir yanıma kara kara düşünmeye başlamıştı. Bu soğukta yollara düşmek yerine evde oturup pencere kenarında kar yağışını izlemek için neler vermezdim.

Kış bile en çok zengine güzeldi işte...

Çayı ocağa koyup masanın üzerine çıkardığım tepsiye birkaç parça kahvaltılık yerleştirdiğim sıra kapıdan gelen anahtar sesiyle koridora çıktığımda kolunun altına sıkıştırdığı ekmek poşetiyle babamı buldum karşımda.

"Baba? Hangi ara çıktın sen? İçeride uyuyorsun sanıyordum," diye söylenip poşeti elinden aldığımda, "Babaannen taze ekmek ister, Aliş simit ister," diye gülerek cevap verdi bana. Omuzlarını saran karlar üzerin-

den dökölüyordu. Soğuktan kızaran yüzüyle ceketini çıkarırken terliklerini önüne bırakıp, “Hadi içeriye geç hemen ısın biraz, hasta olacaksın Allal korusun,” diye mırıldandım. Babam aksayan bacağıyla salona geçerken ben de hızlıca mutfağa geçip kaynayan suyla çayı demledim.

Ekmekleri de dilimleyip sofranın kenarına bıraktığım sıra, “Aliş! diye seslendim içeriye doğru. Babaannemin aç karnına aldığı ilacını alıp bir bardak suyla salona geçtiğimde içeriye girer girmez sobanın ısıcağıyla ısınan odada kemiklerim ısındı sanki. “Günaydın babaanne,” deyip yatağının içinde oturur pozisyona geçen kadına ilacını uzattım. “Hayırlı sabahlar yavrum,” deyip ilacını aldı elimden. “Aliş! Hadi okula geç kalacaksın! diye bir kere daha içeriye doğru seslendiğim sıra neyse ki gözlerini ovuşturarak kapıda göründü bizim tekne kazıntısı.

“Abla, baksana çok kar yağmış, bugün de mi tatil değil okul?” diye söylenip yarı açık gözleriyle pencereden dışarıya doğru bakarken ben de yanına doğru adımlayıp mis kokulu saçlarından öperek dışarıya bir bakış attım. Kaç gündür hevesle kar tatili haberinin gelmesini bekliyordu bizim ki. Gece yağın kar sayesinde sokak bembeyazdı ama kar tatiliyle ilgili de henüz bir haber yoktu.

“Baba, radyoyu açsana belki tatil olmuştur,” deyip kapıya doğru adımladığım sıra babam radyoyu açmış kanalı ayarlamaya çalışırken Ali de tepesine tünemiş hâlde heyecanla tatil haberini bekliyordu. Bugün zater yarım gündü, o yüzden tatil yapmış olma ihtimalleri de yüksekti.

Çayın da demlenmesiyle kahvaltılıklarla doldurduğum büyük tepsiyi alıp yeniden salona geçtiğimde, “Yaşasın be!” diye şakıyan kardeşim, babamın tepesinde zıplayıp duruyordu. Anlaşılan beklediği kar tatili haberini almıştı. Uykusu açılmış neşeli hâline bakarken gülümsemeden edemedim. Bu çocuk bu tembellikle daha ne kadar okuyacaktı acaba?

“Abla, kahvaltıdan sonra sokağa çıkabilir miyim? Lütfen! Lütfen!” diye yavru köpek bakışlarıyla gözlerini kırptırıp karşımda âdeta yalvarırken, “Saat daha çok erken,” deyip çaydanlığı da sofranın kenarına bıraktım. “Karnını doyur, biraz daha vakit geçsin öyle çıkarsın hem arkadaşların da o zamana ancak çıkarlar,” dediğimde kolumdan çekştirip ona doğru eğilmemle küçük elleriyle yüzümü kavrayıp yanağıma sulu bir öpücük bıraktı. “Sen dünyanın en güzel ablasısın, biliyorsun değil mi?”

On yaşında da olsa kalbimi nasıl çalacağını çok iyi biliyordu velet...

Şebek hâllerıyla ben de gülüp onun gamzeli yanağını sulu sulu öperken, “Sen de benim her şeyimsin, biliyorsun değil mi?” diye mırıldandım. Bakışlarım bize tebessümle bakan babaannemle babama takıldığında gülümsemem buruklaşsa da tüm yaralarımın rağmen kalbimle tekrar ettim.

“Her şeyimsiniz.”

“Aliş söz verdin tamam mı fazla durmak yok. Eve gelince de hemen ıslak kıyafetlerini değiştireceksin,” dediğimde kardeşim ağzına teptiği ekmekle homurtuya benzer sesler çıkararak başını salladı. “Sen merak etme Sena’m, ben bugün öğlene doğru açacağım dükkânı zaten. Aklın kalmasın, gözüüm üstünde,” diyen babamla gülümsedim. “Tamam o zaman, birbirinize emanetsiniz,” diye mırıldanarak bardağın dibinde kalan son çayı da hızlıca yudumlayıp ayaklandım.

“Babaanne, canının istediği bir şey var mı akşama getireyim?” dediğimde Süheyla Sultan nazlı tavrıyla omzunu silkerken, “Şu geçen seferki simli kurdeleden kalırsa gene getir, elbisenin yakasına işleyeyim biraz da,” dediğinde, “Kalırsa söz,” dedim ve tombul yanağına bir öpücük bırakarak kapıya doğru adımladım. Üzerimdeki koyu yeşil elbiseyi düzelterip sırtıma kalın kahverengi kabanımı geçirdim. Kahverengi topuklu çizmelerimi de bacaklarımdan geçirdikten sonra aynada kendime bir bakış attığımda derli toplu görüldüğüme kanaat getirerek nefesimi bıraktım. Kalın muz çoraplar beni bu kar soğuşundan korumayacaktı ama iş yerine de kalın eşofmanlarımla gidecek hâlim yoktu. Yeşil bir kurdeleyle topladığım koyu kahve saçlarımı kabanımın içinden çıkarıp boynuma doladığım atkıyla da çantamı koluma takarak hızlıca evden çıktım.

Sokak gibi bahçe de çoktan karla dolmuştu bile. Düşmemeye dikkat ederek hızlı adımlarla bahçe kapısından çıkıp sokağa adım attığımda okullar tatil olduğundan olsa gerek sokak her zamankine nazaran daha sakin. Ana caddeye çıkan yokuşta nefes alıp verdikçe yükselen gri duman eşliğinde adımlarken, “Günaydın Sena kızım,” diye seslenen Turgut abinin

sesiyle duraksadım. Evdekiler henüz kendilerini sokağa atmasalar da esna çoktan işinin başına geçmişti tabii.

Turgut abi kendimi bildim bileli mahallenin kahvecisiydi. Babam dâhil gencinden yaşlısına mahallenin tüm erkekleri kahvenin müdavimiydi. Son iki yıldır gençler alt sokakta açılan atari salonunda vakit geçirmeyi başlasalar da Turgut abinin müşterisi yaz kış hiç eksik olmazdı.

“Günaydın abi. Nasılsın? Letafet abla nasıl oldu?”

“İyi iyi sağ olasın. Ablan da iyi işte ... Her zamanki laflar, o altın gününde hamurları mideye indirip indirip hastanelik oluyorlar. Doktor kaç kere dedi şu kadına, ‘Hamur işi yasak sana,’ diye ama dinleyen kim?” diye söylenen adamla gülümsedim. “Hadi durma sen soğukta, dolmuş kalka şimdi,” dediğinde başımı sallayıp, “Selametle,” dedim ve hızlı adımlarla yokuş yukarı çıkmaya devam ettim.

Ana caddeye vardığımda dolmuş neredeyse kalkmak üzereydi. Dolmuşun usta şoförü mahallenin ağır abisi Mahir abi de söndürdüğü sigarayla karları ezerek hızla adımlayıp şoför koltuğuna geçtiğinde ben de hızlıca araca geçip ilk sıradaki boş koltuğa oturdum.

Arka taraftan öne doğru gönderilen ücretler avcumda biriktiğinde ben de paraları muavine uzatıp, “Günaydın Mahir abi,” diye ön tarafa doğru seslendim.

Aynadan bana bir bakış atıp, “Günaydın Sena. Bugün de mi çalışıyorsun sen? Çoğu dükkân kapatmış diye duydum,” diyen adam sonrasında gözlerini yoldan ayırmazken, “Akşama yetişmesi gereken işler vardı abi. Şehre çığ düşse bize tatil olmaz,” dedim bakışlarımı karlı caddede gezdirirken. Aslında dışarısı da çığ düşmüşsten farksızdı ama gel de bunu bizim patrona anlat sen. “Çok geçe kalmazsak ona şükredeceğim artık,” dediğim sıra az ileride dolmuşun durmasıyla birkaç kişi daha bindiğinde içeriye dolan ağır parfüm kokusuyla burnumun direği sızladı. Buruşan yüzümle başımı kaldırdığımda gördüğüm tanıdık simayla kaşlarım hafifçe çatıldı. Hiç benden tarafa bakmayan kabarık sarı saçlı haspa, coşkulu sesiyle, “Günaydın Mahir!” deyip ön tarafa doğru adımladı. Mahir abi sese doğru başını dahi çevirmezken bariton sesiyle arka tarafta uyuklamaya başlayanları dahi uyandırdı.

“Ücretini göndermeyen kalmasın!”

Ninova

Dikildiği yerde bir o yana bir bu yana sallanan kadın, muavine doğru el edip, “Bir müsaade et de şu boş yere geçeyim, düşeceğim şimdi,” dediğinde Mahir abinin yıllardır muavinliğini yapan genç delikanlı Sinan, o koltuğa kimsenin oturamayacağını bildiğinden tereddütle Mahir abiye bakarken Mahir abi yine başını dahi çevirmeden arkaya doğru, “Cemil!” diye seslendi. “Hanım ablana yer ver koçum, iki ayağının üstünde dikilemiyormuş.”

Arkamdaki koltukta uyuklayan mahallenin gençlerinden Cemil ayaklanıp, “Buyur abla,” dediğinde ayakta dikilen Filiz mosmor kesilen yüzüyle boşalan koltuğa doğru adımlayıp homurdanarak oturduğunda gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Dikiz aynasından gördüğüm kadarıyla kırmızı ojeli tırnaklarıyla saçlarını çekiştirirken çığlık atmamak için kendini zor tutuyordu. Bir başkası olsa hâline üzülürdüm belki ama onu çok iyi tanıdığım için düştüğü duruma sadece gülüyordum. İnsan bile isteye kendini küçük düşürmeyi göze alıyorsa sonuçlarına da katlanırdı böyle.

Bakışlarım dikiz aynasından dolmuşçu jargonunda *manita koltuğu* olarak geçen şoför koltuğunun yanındaki boş koltuğa takıldığında yüzümdeki gülümseme buruklaşırken, “Bazı insanlar ne şanslı ama...” diye düşünmeden edemedim. Uzun zamandır boş kalan o koltuğun sahibi bilse de bilmese de öyle şanslıydı ki...

Yarım saat sonra üzerinde sallanan zil yüzünden açıldığı anda şingirdayan kapıdan içeriye girdim. Modaevinin tatlı parfüm kokusu etrafımı sararken hiç değilse içerideki sıcak havaya şükrettim. Kabanımı çıkardığım sıra, “Günaydın Sena,” diye seslenen çaycı Şule ablaya, “Günaydın abla,” deyip gülümsedim ve çantamı da portmantoya yerleştirdikten sonra hızlı adımlarla içeriye doğru ilerledim. Yaklaşık üç senedir burada, Güzin Modaevi’nde ütücü olarak çalışıyordum.

Ev hanımlarının söylenerek yaptıkları ütü işi benim hayatımı kazanma, ailemi geçindirme yöntemimdi. Öncesinde birkaç garsonluk işinde çalışsam da hiçbiri devamlı olmamıştı. Ya geç saatlere kadar çalışmamı istiyorlardı ya da eninde sonunda sulanan birkaç sersem başıma bela olu-

yordu. Modaevi hiç değilse gelenin gidenin belli olduğu, kadınlarla birlikte çalıştığım eli yüzü düzgün bir yerdi. Ütü yapmaktan ve arada sırada Güzin Hanım ölçü alırken kenarda dikilip durmaktan öteye geçemesem de hiç değilse evdekilerin aklı çalışırken bende kalmıyordu. Ay sonunda elime az da olsa bir para geçiyordu. Hayallerimin işi değildi belki ama daha fazla ne bekleyebilirdim ki...

“Keşke şu teslim işini erken halletseler de bugün bari biraz erken çık- sak. Benim torunlar gelecek bu akşama. Onlar gelmeden pasta çörek bir şeyler yaparım diyordum,” dediği sıra ortalığı toparlayan kadına ben de bir yandan yardım ettim. Akşamdan masanın üzerinde kalan parça kumaşları toparlarken, “İnşallah abla... Ben de erken gidersek kek yaparım diye söz vermiştim bizimkilere bakalım,” dediğim sıra kapıdan gelen şingirtı sesiyle toparlandık. Şule abla hızla mutfığa geçerken ben de gelen Leyla ve Merve’ye, “Hoş geldiniz,” dedim. Onlar da yaklaşık beş senedir burada çalışıyorlardı. İkisinin de bir gün Güzin Hanım gibi ünlü bir modacı olma hayalleri vardı. Çoğu zaman beni de hayallerine ortak etmeye çalışsalar da onların aksine ütü yapmak ya da kumaşlarla uğraşmak benim için bir hayalin parçası değil, yalnızca mecburiyetti. Hayal kurmak güzel bir şey olsa gerekti ama hayatı koşturmaca içinde ucu ucuna yaşayan bizim gibi insanlar için çoğu zaman şuradaki ipek kumaşlar gibi lüksten farksızdı.

Leyla benden iki yaş büyüktü, geçen sene evlenmişti. Kocasıyla görü- cü usulü tanışsalar da zaman geçtikçe birbirlerini sevmeye başlamışlardı. Onlara baktığımda aralarındaki sevgi ve saygının gün geçtikçe çoğaldığını görebiliyordum. Bir şirketin muhasebe departmanında çalışan eşi Özkan, karısının kıymetini bilen iyi huylu bir adamdı. Leyla da gün geçtikçe ko- casına âşık bir kadına dönüşüyordu. Ne yazık ki herkes onlar kadar şanslı değildi bu hayatta...

Merve de benimle aynı yaşıydı. Doğal kızıl saçlarıyla girdiği her or- tamda dikkatleri üzerinde toplamayı başarıyordu. Biraz çapkın bir kızdı o, onu tanıdığımdan beri en az beş ayrı çocukla sevgili olup ayrılmıştı. Baba- annem *şıpsevd*i derdi onun gibiler için. Onun yaşantısı bana fazla uzaktı ama yine de neşeli kişiliği sayesinde iyi anlaşıyorduk. Neticede hayatını nasıl yaşadığı bir tek kendisini ilgilendirirdi. Doğrusu bana da hiçbir zararı yoktu.

"Aşkı bulamıyorum," diyordu her ayrılık sonrasında. Aşkın deneme yanılma yöntemiyle bulunan bir şey olduğunu düşünmesem de ona ah-kâm kesecek bir aşk hayatım yoktu benim. İkisi de buraya geldiğim günden beri bana hiç kötü davranmamışlardı ama içten içe bunun bir nedeni de onlar için bir rakip olmamamdı. Çünkü benim burada ütü yapmaktan ve onların dağıttıklarını toplamaktan daha fazlasını asla yapamayacağımı gayet iyi biliyorlardı.

"Sena, Güzin Hanım bugün biraz gergin olabilir haberin olsun. Dün akşam sen çıktıktan sonra Ahmet Bey geldi buraya, bize duyurmak istemedi ama içeride fena tartışılar."

Leyla'nın söyledikleri karşısında endişelenmeden edemedim. Güzin Hanım sıkı kuralları olan zor bir patrondur ama kesinlikle kötü bir insan değildi. Birçok genç kız için idol olacak türden bir kadındı. Moda dergilerinde defalarca kez röportajları yayımlanmış, tasarladığı elbiseler birçok defilede sergilenmişti. Tüm bunların yanı sıra hakka hukuka fazlasıyla önem veren bir insandı. Eşiyle bir sorun yaşamasını asla istemezdim. "İnşallah kötü bir şey yoktur," diye mırıldandığım sıra, "İnşallah," dedi Leyla. O sıra Merve çoktan işinin başına geçmişti.

Biz bir süre rutin işlerimize dalmışken kapıdan gelen yeni bir şingirtinin ardından Güzin Hanım girdi içeri. Her zaman son derece bakımlı ve şık görünen kadın bugün de özenliydi ama kötü bir gece geçirdiği kararan göz altlarından, ışığını kaybetmiş gibi görünen gözlerinden belli oluyordu.

"Hoş geldiniz," deyişlerimize cevap dahi vermeden yalnızca başını sallayarak arka tarafta kalan odasına doğru ilerlediğinde hepimizi ister istemez bir endişe sarsa da öğlene dek sessizlik içinde çalışmaya devam ettik. Öğlen yemeğinin ardından akşamüstüne dek Güzin Hanım odasından hiç çıkmazken hava kararmak üzereyken yorgun hâliyle yanımıza geldi. "Bugünlük yeterli kızlar, evlerinize gidin artık. Yarın da çalışmıyoruz," dediğinde kızların bakışları heyecanla parıldarken benim endişem biraz daha çoğaldı.

Yarın çalışmayacağımız için elbette seviniyordum ama Güzin Hanım'ın ayakta durmaya dahi gücü yokmuş gibi görünen hâli beni epey endişelendirmişti. Ona bakan bir insan bu denli kötü görünecek ne yaşamış olabilir ki diye düşünürdü. Kendi ayakları üzerinde duran, başarıyla

yaptığı bir mesleği olan saygın bir kadındı. Üstelik hem güzel hem de donanımlıydı. Gıptayla bakılacak türden bir ailesi ve bir hayatı vardı madem, bu kadar kötü görünmesine sebep olacak ne yaşamış olabilirdi ki?

Ben düşüncelere dalmışken kızlar ve Şule abla çoktan toparlanıp giyinmişlerdi. Güzin Hanım da bize, “İyi yıllar,” deyip çıktığında ben de daha fazla oyalanmadan toparlandım ve kızlarla vedalaştıktan sonra onların ardından en son kapıyı kilitleyip eve doğru yola koyuldum.

Diğer günlere nazaran işten daha erken çıkmış olsam da havanın erken kararması yüzünden bizim sokağa vardığımda etraf ıssızlaşmıştı. Dükkânlar da bugüne özel erken kapanmış, sokakta pek kimse kalmamıştı. Bayramlarda, yılbaşında ya da mahallede bir cenaze olduğunda esnaf erkenden dükkânını kapatır; herkes mutluluğu da acıyı da paylaşmak için ailesine koşardı. Para kazanmak değil, aileyle bir arada olmaktı önceliğimiz. Bu, hiçbir zaman kaybetmek istemediğimiz bir alışkanlıktı.

Bahçeden içeriye gireceğim sıra bakışlarım bir an için karşıdaki boş eve takıldığında, gözlerim hafifçe kısılrken sanki pencerenin ardında bir kıpırtı oldu gibi hissettim. Daha dikkatli baktığım hâlde karanlık evde hiçbir şey görünmezken, “Yine başımıza bir belayı musallat etmese bari,” diye mırıldanarak arkamı döndüm ve bahçeden içeriye girdim.

Biz iki katlı eski bir binanın giriş katında oturuyorduk. Üst katımızda da yıllardır babaannemin ahretliği Mehpare teyzeyle torunu Gülfem yaşıyordu. Yaşadığımız yer olan Turna Sokak, hatta tüm mahalle, kendimi bildim bileli huzurlu bir yerdi ama tam karşımızdaki eski gecekondun sahibi Ayyaş Tufan yüzünden hep bir bela getiriyordu sokağa. Ayyaş Tufan, eskiden evde kendisi oturduğunda içip içip ortalığı inletmesiyle ayrı bela olurdu. Karısının çocukları da alıp evi terk etmesiyle bir süre kendisi de ortalıktan kaybolduğunda rahatlamıştık aslında ama bu huzur da fazla uzun sürmedi. Kendisi yetmezmiş gibi sonraları da evi kendisi gibi belalı tiplere kiraya vermeye başladığında ayrı sorunlar yaşanmaya başladı. Gelenler ya içip içip olay çıkarıyordu ya da bir kadın mevzusu yüzünden sokak ortasında türlü rezillikler yaşıyordu. Mahallenin erkekleri gelen-

lerle uğraşmaktan usansalar da dertler bir türlü bitmiyordu. Yaşananlar yüzünden her defasında karakolluk olsak da şikâyetlerimiz hiçbir işe yaramıyordu. Bugün biri gitse yarın bir başkası geliyordu. Keşke evi doğru düzgün birilerine satıp gitseydi şu sokaktan diye umuyorduk ama o uğursuz evi de kim yuva diye alıp oturacaktı ki...

O eve girip çıkanlar yüzünden çoğu zaman perdemi dahi açamaz olurdum. Herkese belaydı ama penceremin tam karşısında olmasıyla o ev de içinde yaşayanlar da eskiden beri en çok bana belaydı.

Söylenerek binadan içeriye girdiğimde bizim evden ve üst kattan gelen kokular şimdiden tüm binayı sarmıştı. Zili çaldıktan saniyeler sonra nefes nefese koşturan Ali açtı kapıyı. “Ne bu hâl Aliş?” diye söylenip poşetleri kenara bıraktığım sıra, “Saklambaç oynuyorduk çocuklarla abla,” deyip yeniden içeriye koşturmasıyla oflayarak içeriye girdim. “Yine evin altım üstüne getirdiniz değil mi? Hasta olmasanız bari,” diye söylenirken salondan gelen bağırış sesleriyle başımı iki yana sallayarak kabanımı çıkardım. Mutfak kapısından görünen babaannem sıcaktan terlemiş yüzüyle, “Hoş geldin yavrum,” dediğinde, “Hoş bulduk babaannem, niye yordun bu kadar kendini?” deyip kenardan aldığım bezle alnını sildim.

“Yorulmadım be kuzum. Ocak açık ya, mutfak sıcak ondan terledim. Hem iyi de oldu kemiklerim ısındı bir güzel,” dediğinde yanağından öpüp, “Hadi sen geç dinlen biraz, kalanını ben halledeyim bari,” dedim ve onu içeriye doğru ilerletirken koltuk tepelerinde boğuşan afacanlara baktım yorgun bir tebessümle.

“Nasılsınız bakalım üç silahşorlar?”

“Hoş geldin Sena abla,” diyen Mustafa her zamanki saygılı tavrıyla hemen koltuktan inip bana gülümserken Okan da sırtına atlamaya çalıştığı Ali’yle koltuktan düşüp, “İyiyiz Sena abla!” diye nefes nefese bağırdı. Ali’nin can dostu olan bu iki ufaklık, bebekliklerinden beri çoğu zamanı bizim evde geçirdiklerinden ikisi de gözümde Ali’den farksızdı.

“Bütün enerjinizi bitirmiş gibi duruyorsunuz. Yine gece yarısı olmadan uyursunuz siz, söylemedi demeyin,” dediğimde üçü de telaşla doğrulup, “Hiç de bile!” diye hep bir ağızdan karşı çıktılar. “Levent abi dedi ki yeni yıla nasıl girirsek tüm yıl öyle geçermiş. Her sene uyuyakalıyoruz ama bu sene kesin uyanık olacağız. Gece yarısı kesin acayip bir şeyler olu-

yor yoksa niye herkes o saate kadar uyanık beklesin ki? Bu defa kaçırmak yok!” diyen Okan’la diğerleri de ona uyarak kararlılıkla başlarını sallarken, “O zaman şimdi oturup biraz dinlenin,” diye gülerek söylendim. Ardından banyoya geçip ellerimi yıkadıktan sonra kalan son işleri halletmek için mutfağa doğru ilerlediğimde salondan hâlâ bağırış sesleri gelmeye devam ediyordu.

Kesinlikle yine uyuyakalacaklardı...

“Oy! Oy anam oy! Hey gidi Süheyla hey! Sen iki basamak merdiven çıktın diye bu hâllere düşecek kadın mıydın be!”

Elimdeki tepsiyle zili çaldığımda babaannem de çıktığı birkaç basamak yüzünden nefesi kesilmiş hâlde dizlerini ovuşturur ovuşturur söylüyordu. “Ah ah zamanında benden âlâ ip atlayan yoktu şu sokakta, şimdi şu düştüğümüz hâllere bak! Çoluk çocuğun maskarası olacağız bu gidişle hey yavrum hey!”

Huysuz söylenişine gülssem de bir yanımda buruktu. Son bir senedir merdiven inip çıkmak fazla yormaya başlamıştı babaannemi. Her daim kıpır kıpır gördüğüm o güçlü kadını şimdi böyle görmek beni üzse de hayatın hızına yetişemeyeceğimizi biliyordum. Bunca zaman o bizi pamuklara sararak büyüttmüşken bundan sonra da ben onu rahat ettirmek için ne gerekiyorsa yapacaktım.

“Kız Gülfem açsana kapıyı!”

Babaannem bir kere daha söylendiğinde kapıyı yeniden tıklattım. Televizyonun sesini çok açtılsa muhtemelen duymamışlardı. Oğlanlar zaten bizden evvel babamla birlikte evden çıkmışlardı. Mahallenin tüm erkekleri her sene olduğu gibi bu sene de kahvede toplanıyordu. Çocuklar biraz orada babalarıyla, abileriyle vakit geçirdikten sonra karınları acıkınca da soluğu annelerinin yanlarında alacaklardı. Ali de ya arkadaşlarıyla gider ya ikisini birden buraya sürüklerdi. Turna Sokak’ta her evin kapısı sokak sakinlerine açık olduğundan hiçbir zaman aklımız kalmıyordu.

Bir an sonra kapıyı açan Gülfem yüzünü kaplayan gülümsemeyle,

Ninova

“Hoş geldiniz,” deyip hemen elimdekilere uzandığında ben de ayağımdaki terlikleri kenara bırakıp içeriye geçtim. Üst kata gelmişken ayakkabı giyecek hâlim yoktu. “Ay kokulara bak kokulara... Nerede benim ahretliğim?” diye seslenen babaannem, Gülfem’in önüne bıraktığı terlikleri ayaklarına geçirip salona doğru paytak paytak adımlarken, “İlk biz mi geldik?” deyip ben de ayaklarıma kenarda duran terlikleri geçirdim.

“Öyle oldu. Perihan teyze zaten kardeşine gidecekmiş, bizimkiler gelecek bir tek,” diyen arkadaşım elindekilerle mutfığa doğru adımlarken ben de kapıyı itekleyip ellerim elbisemin ceplerinde peşinden ilerledim. Eve geçtiğimde ekoseli kırmızı elbisemi, altına da ince siyah tül çorabımı giymiştim. Sonuçta yılbaşıydı, kırmızı mühimdi.

“Babaannem haklı, döktürmüşsünüz babaanne torun,” deyip sarmalardan birini ağzıma attığımda mutfaktaki tüm kokular etrafımı sarmıştı. Tezgâhın üzeri tatlısından tuzlusuna çeşit çeşit yiyeceklerle dolu servis tabaklarıyla göz kamaştırıyordu. Bizimkiler bir araya geldi mi yılbaşı, bayram bahane, yemekler şahane olurdu her defasında.

“Bugün açmadım dükkânı, evde olunca da oyalandık işte,” derken ocağın altını kapattı Gülfem. Üzerindeki zebra desenli siyah beyaz çizgili elbise ince belini sarmış, yine tüm güzelliğini ortaya çıkarmıştı. Koyu kestane saçları dalga dalga omuzlarından dökülüyor, zümrüt yeşili gözleri yüzünde âdeta mücevher gibi parılıyordu. Mahallenin en güzel kızı kim diye sorsalar hiç kuşkusuz Gülfem’i gösterirdi herkes. Bir bakan bir daha bakardı ona aslında da cesaret edemezlerdi işte ikinci kez dönüp bakmaya. Çünkü bu güzelliği kalbinde büyüttüğü sevdasıyla mühürleyen biri vardı çok uzun zamandır.

“Ne dalıp gittin kız?” deyip güldüğünde, “Hiç,” diye mırıldanarak omuz silktim. Bugün can sıkmanın gereği yoktu. Mutfak masasının kenarındaki tabureye oturup, “Annenlerle konuştun mu?” diye sorduğumda başını salladı usulca, bir yandan da kurabiyeleri tabağa diziordu. “Yine gitmedim yanlarına diye söylendiler. Çok özlediyseniz siz gelseydiniz dedim ben de. Annem bozuldu biraz. Neyse ki babam telefonu eline aldı da şu günde tartışmadık,” dediğinde anlayışla başını sallayıp omzunu sıvazladım arkadaşımın.

Gülfem’in annesiyle babası Gülfem daha beş yaşındayken çalışmak

için Almanya'ya gitmişlerdi. O zamanlar Gülfem burada babaannes Mehpare teyze ile kalmıştı. Annesiyle babası yazdan yaza gelseler de çol kalmadan geri dönüyorlardı. Sonra Gülfem'in annesi Ayşen teyze hamile kalınca iki sene kadar hiç gelemediler. Gülfem on beş yaşına geldiğinde orada düzenlerini kuran ailesi onu yanlarına almak istediklerinde de bu defa Gülfem gitmek istemedi onlarla. Burada babaannesiyile iki kişilik dünyalarında mutluydu. Ailesi, özellikle annesi, kızını ardında bırakmış olmanın pişmanlığını çok geç yaşasa da olan olmuştu bir kere. Gülfem ara sıra yanlarına gidiyor, onlar da tatillerde gelmeye çalışıyorlardı. Yine de aralarında mesafelerden kaynaklı o uzaklık hep kendini belli ediyordu. Neyse ki tüm o mesafelere rağmen Gülfem'in kardeşi Gülcan ile arası iyiydi. Aslında Gülfem anne babasından çok kardeşini görmek için imkân buldukça yanlarına gitmeye çalışıyordu. Yine de ona sorsan evi burasıydı.

İki yaş büyüktü benden Gülfem. Altı yıldır sokaktaki tuhafiye dükkanını işletiyordu. Öncesinde de babaannesi Mehpare teyze işletiyordu zaten. Mehpare teyzenin tek oğlundan başka çocuğu yoktu. Çok sevdiği eşi de çok erken yaşta rahmetli olduğundan babaanne ile torun can yoldaşı olmuşlardı birbirlerine...

Tam bir şey diyeceğim sıra zilin çalmasıyla elini kurulayıp kapıya doğru adımladığında ben de meşrubat bardaklarıyla dolu tepsiyi alıp mutfaktan çıktım. Muhteşem üçlünün son halkası Zühal teyze de kapıda görünüp soğuktan kızaran yanaklarıyla koştur koştur salona geçerken bana doğru gelen Çiçek yanağımdan öptüğünde, "Hoş geldin kuşum," diye mırıldanarak tek kolumla narin bedenine sarıldım.

"Hoş buldum. Ayy hepi topu üç dakikalık yolu gelene kadar bacaklarım dondu yemin ederim," deyip ayaklarına bir terlik geçirdiğinde Gülfem de kapıyı kapatıp bizden târafa bir bakış attı. Ardından mutfağa geçtiğinde Çiçek'in asık yüzüne takılıp, "Annen mi?" diye sordum. Kabanını çıkarıp asan arkadaşım, portmantonun aynasından sarı saçları üzerindeki yeşil saç bandını düzeltirken, "Annem tabii, başka ne olacak ki... Yine tutamadı işte dilini," diye mırıldandı. "Allah'tan abim biz çıkarken daha gelmemişti eve. O olunca daha da coşuyor kadın, abim çok kötü oluyor sonra," dedi içeridekilere duyurmamak için kısıp sesle. "Ne işiniz var o evde diye söylenip duruyordu da işte babaannem onu kulak ardı edince küsüp Necla teyzelere gitti," dediğinde üzümlere baktım arkadaşşıma.

Bakışlarını mutfak kapısına çevirip bir süre kararsızca o tarafa baktıktan sonra, “Anneme söyleniyorum ama bazen ben de soruyorum bunu kendime Sena,” dedi kızgınlıkla kırgınlık arası bir sesle. “Hiçbir şey olmamış gibi gelip bu evde eğlenmemiz hakikaten de tuhaf değil mi?” diye mırıldandığında ne diyeceğini bilemez bir hâlde baktım arkadaşşıma.

Çiçek de Gülfem gibi benim için bir kardeşten farksızdı. O da benden bir yaş küçüktü. Gülfem de ben de liseden sonra okumamıştık ama Çiçek üniversiteye gidiyordu. Kismetse bu sene mezun olacaktı. Bizim aksimize onun bu mahalle dışında bir hayatı olsa da aramıza hiçbir zaman mesafeler girmemişti. Ne yaşarsak yaşayalım günün sonunda yine birbirimizin omzunda ağlamayı başarıyorduk. Babaannelerimiz gibi biz de çocukluğumuzdan beri hep bir arada olmuştuk. Yaşanan her şeye rağmen o geçmişin hatırı hepimizde öyle büyüktü ki bugün yine bir aradaydık.

Ben ne diyeceğini bilemez hâlde arkadaşşıma bakmaya devam ederken o her zaman olduğu gibi yine acıların üstünden atlamayı seçti. “Neyse... Bugün bunları düşünmek istemiyorum. Yeni yıl, yeni umutlar diyoruz öyle değil mi?” deyip yüzüne kondurduğu tebessümle sekerek salona geçmesiyle ben de başımı iki yana sallayıp gülümseyerek peşinden ilerledim.

Yeni yıl, yeni umutlar...

Salona giren Çiçek, “Ee hanımlar, kırmızı donlarınızı giydiniz mi bakalım?” deyip kendini babaannemin yamacına attığında Mehpare teyzeyle babaannemin şen kahkahaları küçük salonda iç ısıtırcasına yankılandı. Zühal teyze, “Edepsiz bu kız anacığım, edepsiz!” diye söylenip ayağındaki tüylü terliği torununa fırlattığında Çiçek kalçasına çarpan terlikle, “Ay!” diye ciyaklayıp babaannemin koynuna bir kedi gibi sokulurken bir yandan da babaannesine somurarak baktı. Gülfem de son tepsiyle salona gelip yüzünde tebessümle hayatımızı güzelleştiren kadınları izlerken ben de şükredercesine bir soluk alıp salondan içeriye doğru adımladım.

“Hoş geldin Zühal teyze,” deyip babaannem ve Mehpare teyzenin ahretliği, Çiçek’in babaanesi olan kadına sarıldığımda o da beni sıkıca sarıp sıcacık göğsüne yasladı. Zühal teyzenin göğsü çocukluğumdan beri nedense hep fırından taze çıkmış poğaça gibi kokardı ve bunu düşünmek beni her zaman gülümsetirdi.

“Oy kuzum benim, hoş bulduk. Sena ... Kız sen daha da bir güzelle mişsin ha ... Bu elbise geçen hafta diktiğimiz mi Süheyla?” deyip bendi babaanneme döndüğünde onlar elbisem üzerinde sohbeta girişirken ben de yüzümde tebessümle koltukta yan yana oturan, gülüşerek sohbet ediyen üç kadına baktım. Üçü de neredeyse yetmişlerine dayanmışlardı ve hayatlarının tamamını birlikte geçirecek kadar şanslıydılar. Mehpare teyze, Zühale teyze ve babaannem Süheyla ...

Üçü de uzun yıllar evvel aynı sene bu mahallede doğmuşlar, bu mahallede büyümüşler, sevmişler, evlenmişler; o günden beri de her şey rağmen birbirlerini asla yalnız bırakmamışlar. Zamanında çocuklarını erlendiren ve dünür olmak gibi hayalleri de varmış ama çocukları başka başlıklarla yollar seçince hiçbirine nasip olmamış bu da ... Kızları da oğulları da kendileri gibi yakın dostlar olamasalar da sanki aralarındaki bu bağ bir kışkırtıcı sonrasını yani bizi bulmuş gibi hissedirim çoğu zaman. Gülfem, Çiçek ve ben ... Tıpkı babaannelerimiz gibi birbirlerine kardeş olan üç yakın dost olduk yıllarca. Zaman içinde yaşanan bazı sınavlar aramızı açacak değil korksam da kardeşlik bağımız her defasında tüm sınavlardan daha güçlü çıkmayı başardı.

“Hadi dikilmeyin öyle de açın şu televizyonu, yılbaşı programı çoktan başlamıştır,” diyen babaannemle yerimden kalkarken televizyonu önünde dizlerimin üzerine çöküp televizyonu açtım. Anteni ayarlayarak kadar görüntü bir gidip bir gelse de neyse ki ben görüntüyü düzeltene kadar kızlar da sofrayı kurma işini tamamlamışlardı. Birbirlerinden destek alarak ayaklanan babaanneler hep birlikte sofranın başına geçtiklerinde ben de televizyonun sesini biraz açarak masaya doğru adımladım. Sandalyemi çekip yerime kurulduğumda arka fonda yılbaşı programının sunucusu olan sarışın kadının zarif sesi yankılanıyordu.

“Bu akşam programımızda elli yedi sanatçımız var kıymetli seyirciler! Yüz on sekiz şarkı sunacağız sizlere. Dans, güldürü, yarışma ...”

“Ay duydunuz mu elli yedi sanatçı çıkacakmış bu gece!”

“Kız o kadar sanatçı var mı memlekette? Gülfem, sarı kola versen kızım bana,” diyen Zühale teyze bir eliyle bardağını uzatıp diğeriyle sandalyeleri ikişer ikişer ağızına atarken, “Emel Sayın çıksın bana yeter vallahi” diyen babaannem Emel Sayın hayranlığımı yeri gelmişken bir kere daha

belli etti. Gençliğinde Emel Sayın'a benzediğine dair birtakım rivayetler de vardı ama babaannemin esmer güzeli olduğu malumken insan emin olamıyordu tabii...

"Kız Mehpere duydun mu Naciye üçüncü kocaya varıyormuş."

"Duydum duydum. Geçen tuhafiyeye geldi, çeyizlik alacağım demez mi?"

"Ay bir alım bir çalım, görsen on sekizlik yeni gelin sanki... Anam bizimkiler böyle otursun daha. Karı elli yaşına geldi, memlekette bekâr adam bırakmayacak bu gidişle."

"Tövbeler olsun her kocayı da gömüyor, bu adamlar da korkmuyor mu nedir?"

"Aman boş verin Naciye'yi, siz duydunuz mu asıl Ayyaş Tufan yine kahvede görülmüş. O herif mahalleye geldiyse yine peşinde bir bela sürüklemiştir."

"Allah korusun yine arsız uğursuz herifleri karşımıza oturtmasın da..."

"Âmin..."

"Âmin anacığım âmin..."

Babaannelerimiz kendi aralarında mahallede olan biteni konuşmaya devam ederlerken biz de kızlarla sessizce onların sohbetlerini dinledik. Bir an sonra elindeki peçeteyle ağzım silen babaannemin bakışları bizden tarafa döndüğünde bir şey geleceğini anlamıştım elbette.

"Ee kızlar... Bizim eskiden oynadığımız bir oyun vardı, sizinle de oynayalım bu defa," diyen babaannemle meraklı bakışlarımız birbirlerine yılanmış bir sevgiyle bakan üç kadına dönerken, "Bir an için gözlerinizi kapatın ve on yıl sonra nasıl bir hayatınız olacağını hayal edin bakalım," dediğinde bu basit cümlelerin onlarca yıla denk olan ağırlığı bir anda omuzlarıma çöktü. Kızların bakışları dalgın hâlde önlerine dönerken gözlerimi kapattığım anda beni de farkında olmadan kurmaya korktuğum hayallerin gölgesi esir aldı.

On yıl... Hem nasıl yakın hem de bir ömür kadar uzaktı şimdi...

Kendi içimizde ne kadar kaybolduk, kapalı gözlerimizin ardında imkânsız saydığımız ne hayaller kurduk bilinmez lakin gözlerimizi açtığımız anda kimse tek kelime etmedi. Babaannelerimiz de sormadılar hiçbir şey.

Tuhaf bir şekilde anlaşmış gibiydik. Her ne hayal kurulduysa sanki dıe alındığında gerçekten de imkânsıza dönüşecekti.

Biz de sustuk. Sustuk ve kurduğumuz hayalleri farkına bile varmadan o gece gökyüzüne bıraktık. Yıllar sonra bugünü hatırlayacağımız bilmeden...

Arka fonda sanatçıların etkileyici sesleri yankılanmaya devam ederken biz de iki kuşak yuvarlak masanın etrafında 1993 senesinin son akşamını doyasıya birlikte yaşadık. Bu masanın etrafındaki altı kadın bir aradayken küslük, kırgınlık, kızgınlık kapıdan içeriye alınmazdı. Yaşanan hiçbir acı aramızdaki sevgiden daha güçlü olamazdı. şarkılar, türküler birbiri ardına salonda yankılanırken gecenin ilerleyen saatlerinde hevesle televizyon karşısına t nesek de kızlarla birlikte aldığımız milli piyango biletine amorti bile vurmadı. Zenginlik hayalleri daha kurulmadan yıkılış da hiçbirimizin umurunda değildi sanki. Yedike keyfe gelen, içtikleri sarı kolalarla kafaları güzelleşen babaannelerimiz yine gençlik zamanlarındaki anılarıyla bizi kahkahalara boğarlarken bundan kırk sene sonra biz de onlar gibi olur muyuz diye düşünmeden edemedim.

Bambaşka karakterlere sahip olan, bambaşka köklerden gelseler di gönül bağıyla birbirlerine bağlanan   güzel kadın... Başlarına ne gelir se gelsin kopmamışlar, ayrı d şmemişler, birbirlerine yüz evirmemişler Annenin bile evladına sırt çevirdiği bir dünyada böyle bir sevgi, böyle bir bağlılık gerçekten mümkün mü?

Yan yana otursalar da aralarındaki uzaklığa dokunabilirmişim gibi hissettiğim Gülfem ve iek'e bakarken düşünmeden edemedim. Bir de her şeye rağmen beşikten mezara can dostu olmaya yemin eden bu kadınlar gibi olabilir miyiz sahi? Yıllar sonra yine yan yana, can cana bugünleri anarken, "Bir zamanlar..." diye başladığımız cümleler kurabilir miyiz?

Düşünceler arasında kaybolmuşken, "Tarkan çıkacakmış birazdan duydun mu Sena?" diye seslenen iek'le başımı ardımda kalan televizyona çevirdiğimde, "Kimdi ki o?" diye mırıldandım.

"Hani geçen yılbaşı ilk kez çıkmıştı ya hatırlamıyor musun?"

"He bildim ben, bildim. şu güzel oynayan ocuk değil mi? Kallı mill  bir şarkısı vardı sanki," diyen babaannemi iek başını sallayarak onaylar-

ken başıyla babaannemi işaret edip *yetmiş yaşında kadın kadar olamıyorsun* der gibi eğlenerek baktı yüzüme.

“Her sene birileri çıkıyor zaten ama sonra isimlerini hiç duymuyoruz. Ne bileyim ben canım,” derken gelecek yılların yıldızlarından birinin sesini o gece ilk kez duyacağımı bilmiyordum.

Onun şarkılarını dinlerken dökeceğim gözyaşlarında boğulur gibi hissedeceğimi bilmiyordum.

Bu masadaki üç kalbin de bu sene paramparça olacağını bilmiyordum.

Aslında her şeyin dün gibi yaşandığı o gece, ben hayatımın dönüm noktasında olduğumu bilmiyordum.

Ve en önemlisi...

1993 senesini 1994 senesine bağlayan o gece, ben âşık olmak üzere olduğumu bilmiyordum.

Korktuğum, kaçtığım, saklandığım her şeyin eşiğindeydim. Yaşanacak onca şeyi bilseydim değiştirmeye gücüm yetmezdi. Değiştirmek istemezdim de... Çünkü ben bu zamana kadar yalnız hayatta kalmayı biliyordum. Yaşamamanın ne demek olduğunu ise onunla öğrenecektim.

Aşkın ta kendisiyle...

Bölüm 2

Hüzün ve Kırgınlıklar

1994, Ocak

Sena'dan

Bir seneye nasıl girersen tüm senen öyle geçer avuntularıyla oyalandık yıllarca... Eskiden böylesi laflara inanması kolaydı çünkü çocukluk hayal kurmak demekti, hayaller de insana hep bir umut getirirdi. Zaman bana hiç acımadan büyümeyi öğretti, sonra da hayallerimi umutlarıma katıp aldı götürdü yüreğimden. Dün gece başımı yastığıma koyduğumda bugünden bir beklentim yoktu ama yine de ilk kez eskilerden kalma bir kıpırtıyla uyandım yeni güne. Hiçbir şey olmayacağını biliyordum ama yine de...

"Ah kör olmayasica Süheyla... Yaşından başından da mı utanmadın da içtin o zıkkımı sen!"

Başına sıkıca doladığı iğne oyalı yazmasıyla söylenirken bir sağa bir sola sallanan babaannemle gülmemek için kendimi zor tutarken, "Baba-

anne yapma Allah aşkına altı üstü kolaydı içtiğin," dediğimde eliyle kışlar gibi kovaladı beni. "Hadi be oradan, kimi kandırıyorsunuz siz Kesin içine bir zıkkımlar kattınız siz o şişenin, akşamdan beri kafa dönmesi durmuyor," derken başını yeniden çekyatın yastığına bıraktı kadına endişeli bir bakış atıp, "Kalayım mı yanında?" diye sordum.

"Git sen, doktor musun sanki kalıp da ne yapacaksın? Uyuyaca ben... Of anam of!" diye söylenmeye devam etmesiyle gülerек başını iki yana sallarken ortam biraz karanlık olsun diye perdeyi çekip kapıyı ardımdan kapattım. Babaannem normal zamanlarda dünyanın en tatlı insanıydı ama başı ağrıdığında Bizimkiler'in Huysuz Sabri'sinden bir tane olmuyordu.

Ocağı kontrol edip kabanımı sırtıma geçirdim. Çizmelerimi de cakkarıma geçirip evden çıktığımda dünden bugüne değişen havaya rumuna da hayret etmeden duramadım. Kar yağışı durmuş, üzerine hava birkaç derece birden ısınmıştı. Karlar hızla eriyince de sokaklar mur içinde kalmıştı bir anda. Sokaktan gelen çığlık çığlığa çocuk sesleri arasında bizimkileri bulduğumda o tarafa doğru, "Aliş!" diye seslendi. Elindeki topu fırlattığı gibi koşarak yanıma gelen kardeşimle eğilip ayağı yakasını kapatırken, "Ben tuhafiyeye gidiyorum, babaannem uyuyor. çalma olur mu? Anahtarı çiçeğin altına bıraktım," dediğimde, "Tanı abla," dedi bir gözü arkadaşlarında. "Zaten şimdi maç yapacağız, so da babamın yanına giderim. Sandığa devam edecektik," dediğinde, "Terli dışarıda oturmak yok ama tamam mı?" diye tekrar ettim. "Üstünü giştirip öyle git babamın yanına."

"Tamaaaam, merak etme sen," diye uzatarak cevap verdiğinde deseklerini karıştırıp, "Dikkatli olun," dedikten sonra çocuk çığlıklarını ardına bırakarak sokak boyunca ilerlemeye devam ettim. Yılın ilk günü okula tatil olduğundan tüm çocuklar sokağa dökülmüştü erkenden.

Eriyen kar birikintileri arasında paçalarıma sıçrayan sularla adım mayaya devam ederken, "Sena! Kız Sena!" sesiyle başıma gelen sese doğru çevirdiğimde duraksadım. Birkaç ev ötemizdeki dört katlı apartmanın ikinci katında oturan Cavidan abla pencerenin kenarından aşağı doğru salladığı sepetiyle karşımdaydı. Bigudiye sardığı kahve kızılı saçlarıyla zillerdeki sosyetik hanımları andırırsa da omzuna attığı yün yelegeyle bizim mahallenin insanıydı işte.

“Günaydın Cavidan abla. Nasılsın?”

“Günaydın şekerim... Ay ne olsun işte ayılmaya çalışıyorum, görüm-cemgil sabaha kadar kalkmadılar anacığım. Kocası da küfelik olana kadar içiyor zaten, herif bulaşık süngerinden beter yemin olsun. Sabah ezanı okunurken kalkıp gittiler evlerine. Daha o saatten beri ortalık topluyorum,” derken aşağı doğru biraz daha eğilip, “Leveeeeent!” diye mahalleyi inletircesine seslendi. O sıra binanın altındaki bakkalın kapısından çıkan Levent başını yukarı doğru çevirdiğinde, “Bir sütle iki ekmek ver ablam,” diye seslenen kadına başını salladıktan sonra, “Tamam abla,” deyip içeriye yöneldi. Ardından bakışlarını yeniden bana çeviren Cavidan abla, “Sen nereye? Bugün de mi çalışıyorsun yoksa? Ay o ne biçini iş öyle ayol,” diye merakla sorduğunda, “Yok,” dedim gitmek üzere iki adım daha atarak. “Gülfem’e gidiyorum.”

“Ha iyi iyi, selam söyle... De ki Bahtiyar hâlâ haber bekliyormuş. Her hâliyle kabulüm demiş,” dediği sıra ben bir şey söyleyemediğim sallanan sepete sütle ekmekleri bırakan Levent, “Abla sen canına mı susadın Allah aşkına?” diye eğlenircesine söylendi. “Anladık herifin canını düşündüğün yok bari kendini düşün. Abi şu dediklerini bir duyarsa...” diye devam edecekken, “Ay ne var canım!” diye abartıyla söylendi Cavidan abla. Ardından homur homur sepetini yukarı çektiştirirken, “Eninde sonunda olacağı bu değil mi?” deyip sepeti içeriye aldığı gibi, “Hadi uğurlar olsun,” diyerek pencereyi üzerimize kapattı. Kaçmak için bahane uydurmama gerek kalmadığından rahatlamış hâlde arkamı dönecekken, “N’aber Sena?” diyen Levent’in sesiyle bakkala doğru iki adım yaklaştım.

Levent benden üç yaş büyüktü, çocukluğumuzdan beri aynı mahallede büyüdüğümüzden iyi tanırdık birbirimizi. Babası babamla eskiden beri iyi dosttu, biz de hep o yakınlık içerisinde kardeş gibi büyümüştük. Güvendiğim, sevdiğim az sayıda insandan biriydi Levent. Namıdiğer Levo...

Babası İhsan amca kendimi bildim bileli mahallemizin sevimli bakkalıydı. Levent de liseden sonra birkaç işe girip çıksa da son birkaç yıldır bakkalın idaresini eline almıştı. Bu mahallenin gençlerinin büyük büyük hayalleri olmazdı. Kimse ulaşamayacağı düşlerin peşinde koşmazdı. Yaşamak, yaşarken de bir başkasına muhtaç olmamak yeterliydi.

Bir de bazıları için aşık olmak...

Kimileri için elzem kimileri için yük kimileri içinse en büyük hayal aşk. Hele Levent için... Yıllardır bir çift mavi göze vurgundu o da. Aşkır hiçbir karşılık bulamasa da vazgeçmiyordu. Sevmekten, severken düştüğü hâllerden de asla utanmıyordu. Güzel seviyordu Levent, güzel seviyor da bunu bir tek sevdiği kıza anlatamıyordu.

“İyidir ne olsun. Sende ne var ne yok?”

“İyi ben de... Ne diyeceğim... Çiçeğim gelmedi bu sabah ekmek a maya. Hasta falan olmasın. Dün beraberdiniz siz, iyiydi değil mi?” diğ telaşla sorduğunda hâline eğlenerek bakıp, “İyi iyi merak etme yoktur b şey,” dedim. “Çok geç yatmıştır, ondan gelmemiştir. Gülfem’e geçiyoruz zaten, birazdan çıkar kapıya o da görürsün,” dediğimde daha cümlem bi meden karşıdaki evin kapısı açıldı. Sarı saçlarını savurarak kapıdan çıkı Çiçek’le Levent’in tüm ayarları bozulurken, “Ulan... Nasıl da güneş gil aydınlattı sokağı görüyor musun?” diye aşkla mırıldandığında gözlerin devirerek, “Sen akullanmazsın,” diye söylendim.

O sıra bize doğru adımlayan Çiçek, bakışlarıyla da etrafı kolaça ederken kendisine ayran budalası gibi bakan adamı yok sayıp, “Hadi gid lim Sena,” dediğinde, “Günaydın çiçeğim,” diyen Levent’e bıkkın bir bak atıp, “Günaydın Levent abi,” diye karşılık verdi. Abi hitabıyla Levent’i yüzü düşse de moralini bozmadan, “Sinemaya yeni filmler geliyormu bugün. Gitsek ya ikimiz,” dediğinde, “İkimiz olmaz ama üçümüze ne de sin?” diye huysuzca söylendi Çiçek. “Abimi bilirsin sinemaya bayılır.”

“Hay senin abinin...”

“Efendim, duyamadım?” diye eğlenerek söylenen kızla Levent dişle rini sıkarken, “Canını severim senin de abinin de,” diye huysuzca homu dandı. Bir şey daha söyleyeceği sıra tam ortamıza doğru havadan sallana sepetle boş bulunup gerilerken yukarıdan, “Leveeeeentttt!” diye bir ker daha yırtındı Cavidan abla.

“Bir paket tuz atıver şu sepetin içine ablam,” deyip hemen ardından “N’aber kız Çiçek?” diyerek yeniden bize yöneldi. Muhabbetin yenide başa saracağını anlayınca Çiçek’i dürtmemle o da mesajı alıp, “İyi Cavid abla, iyi. Sen de iyisin maşallah. Hadi görüşürüz sonra,” diyerek kolum girip beni çekiştirdiğinde ardımızda Cavidan ablayı merakla, Levent’i kalı yarasıyla bırakarak sokağın başındaki tuhafiyeye doğru hızla adımladık.

“Çok ayıp ediyorsun şu oğlana. Gözünün içine bakıyor, bir de senin yaptığına bak,” diye söylenirken tuhafiyenin kapısını ittirip içeriye girdim. Dışarının soğukluğuna inat içerisi tüplü soba sayesinde epey ısınmıştı. “Ne yapıyorum ben Allah aşkına? İstemiyorum dedim kaç defa, anlamaması benim suçum mu yani?” derken Çiçek de sobanın karşısına bir sandalye çekip oturdu. O sıra örgü iplerini rafa dizgen Gülfem hafifçe kıstığı gözleriyle ne olduğunu anlamaya çalışırken, “Levent...” dedim, bu kadarıyla bile anlayacağını bilerek. “Yine yerin dibine soktu çocuğu.”

“Bir şey yapmadım ben! İstemiyorum onu. Abimin kankasıyla ne işim olur benim Allah aşkına? Abim duysa neler olur bir düşünsene,” derken bakışlarını bir an için Gülfem’e çevirip hafifçe asılan yüzüyle yeniden bana döndü. “Yeterince derdi var zaten bir de bu meseleyle mi canı sıkılsın?”

İplerle uğraşan Gülfem, duydukları karşısında duraksarken bir an sonra sessizce ipleri dizmeye devam etti. Ben de sobanın diğer tarafına çektiğim sandalyeye oturup üşüyen ellerimi öne doğru uzatarak hafifçe ısıtırken, “Aşk gerçekten de boktan bir şey,” demekten alamadım kendimi. “İnsanlar kendilerine sadece acı veren kıcı kırık bir duygunun peşinde ne diye koşarlar ki?”

Bir süre kimseden ses çıkmazken bir an sonra işini bitiren Gülfem yanımıza gelerek kenarda duran çay bardaklarım doldurmaya başladı. “Öyle değil. Aşk... Peşinden koşmaya değer bir duygu,” derken bakışları bardaklarda, aklı kim bilir nerelerdeydi.

“Boş versene,” dedim kendime engel olamayarak. “Etrafımda âşık olup da mutlu olan tek bir insan evladı bile yok. He ama aşkıyla kendini de başkalarını da perişan eden çok fazla insan tanıyorum. Mümkünse benden uzak, başkalarına yakın olsun,” dediğimde, “Kalbinin kapılarını kapatma Sena,” dedi Gülfem, zaman zaman takındığı abla edasıyla. “Sevmek, sevilmek... Her zaman sadece acı vermiyor.”

Sözleri değilse de bakışlarındaki hüznün bulutları ona bir kere daha karşı çıkmama engel olsa da benden duymayı beklediği cevap, kızgın bakışlarıyla kendisine dönen Çiçek’ten geldi. İşte bu da benim asla yaşanmasını istemediğim o anlardan biriydi. Çiçek çoğu zaman tatlı diliyle tar-

tışmadan uzak dururdu ama kendini tutamadığında da onu durdurmaya kimsenin gücü yetmezdi.

“Konuşmayayım diyorum, sus iek diyorum da gerçekten sevmekten bahsedecek kişi sen misin?” diye ıkıştığında Gülfem duydukları karşısında buz kesti. Belki bu durum aralarında ilk kez yaşanmıyordu ama aştığımızı sandığımız her defasında bir sonraki patlama çok daha yaralayıcı oluyordu işte.

“iek,” dedim koluna dokunarak. Bunun nereye gideceğini biliyorduk. Bir kere daha araya soğukluk girmesini istemiyordum ama aralarındaki mesele öyle hassastı ki dokunamıyordum bile. Böyle zamanlarda ikisine de ulaşamıyordum.

“Bırak Sena ya,” derken uzun zaman sonra yine ilk günkü kadar öfke doluydu iek. Bunun bir sebebi de Levent olmalıydı. Çünkü iek ne zaman Levent ile karşı karşıya gelse sonrasında hissettiğı her duygu daha da kabarırdı içinde. Varlığını umursamadığını söylese de beni buna inandıramazdı. Levent kendisi bile farkında olmasa da sözleriyle, tavırlarıyla, bazen sadece bakışıyla bir şekilde iek’i etkilerdi. Ne yazık ki bu defa arkadaşımın içinde kabilen duygu saf fkeydi ve bu öfkeden nasibini alan Gülfem olacaktı.

“Ben, biz... Bırak bizi ya, bu koca mahalle senin gibi sevilen kimseyi görmedi. Sevilmece acı vermiyor diyorsun ya hani, sevilmemek çok acı veriyor ama Gülfem,” derken oturduğı yere sığamıyormuş gibi sinirle ayaklandı. “Ben her gün aynı evi paylaştığım adamın gözlerinde o acıyı görüyorum mesela! Senin bıraktığın acıyı! Benim abim iki yıldır gece gündüz acı çekiyor, asıl sen bunu biliyor musun?” derken kendini sakinleştirmek istercesine derin bir soluk aldı. Elleri hararetle sarı saçlarını geriye atarken bir şey daha söyleyecekti ki bakışları yerde öylece kaskatı hâliyle duran Gülfem’i gördüğünde başını hüzünle iki yana salladı. Sonra da arkasını dönüp, “iek! iek dur be kızım!” diye seslenmeme aldırmandan tuhafiyeden çıkıp kapıyı da sertçe kapattı.

Peşinden gitsem de şu an ona ulaşamayacağımı bildiğimden çaresizce geri oturdum. Kaskatı hâliyle oturan, yüzünü ıslatan yaşları görmesem ağıladığını anlamayacağım Gülfem’e hüzünle bakarken, “Neden?” diye bir

kere daha sormaktan alamadım kendimi. Cevabını alamadığım hâlde bıkmadan usanmadan sorduğum tek soruydu bu.

Neden?

Yine cevap alamayacağımı biliyordum. Suskunluğu bir zırh gibi üzerinde taşıyordu sanki iki yıldır. Yanıltmadı beni Gülfem. O sessiz gözyaşlarıyla için için ağlamaya devam ederken bana bir kere daha sessizce acısını paylaşmak kaldı. Bir yanım çekip giden dostuma hak verdiğim için kırırken diğer yanım yanı başımdaki dostuma duyduğum sevgi yüzünden çaresizdi. Biliyorum, en fazla birkaç gün sonra yine üçümüz yan yana olacaktık ama aralarındaki bu bıçak kesigi yara var olmaya devam ettikçe ikisi de kanamaya devam edecekti.

İki Hafta Sonra

“İnsanın aklı almıyor bir türlü değil mi? Dışarıdan bakıldığında ne kadar mutlu görünüyorlardı oysaki?”

“Mükemmel görünen her şeyde bir bit yeniği vardır der annem hep. Yine de hayret ediyor insan. Güzin Hanım gibi bir karın varken nasıl başka kadına gidersin be adam...”

Önümdeki tezgâhın iki ucunda sessiz olduklarını düşünerek konuşmaya devam eden Leyla ve Merve’yi dinlerken parmak ucuma batan iğneyle dilimi ısırdım. Kenarda duran peçeteyi alıp sertçe bastırarak kanamasını engellemeye çalışsam da yetmeyeceğini biliyordum. Bir kere yara almıştı, kanamadan durmayacaktı.

Bakışlarım cam kapılı odasının diğer tarafında oturan Güzin Hanım’a kaydığında beni görmediği hâlde hüznünlü bir bakış attım ona. Ne kadar yaralı olduğu saç tutamlarından bile belliydi sanki. Güçlü durmaya çalışsa da acı çekiyordu ve ne yazık ki hiçbir suçu olmadığı hâlde yaşanan rezilliğin utancını tek başına yaşıyordu.

Yılbaşı gecesinin üzerinden neredeyse iki hafta geçmişti. Güzin Hanım’ın dertli ruh hâli her geçen gün endişemizi çoğaltırken neler olup

hittigini herkes gibi biz de sosyete dergilerinden öğrenmiştik. Güzin Hanım'ın eşi ünlü iş adamı Ahmet Serez, karısını genç bir şarkıcı ile aldatıyordu. Güzin Hanım da sosyetenin tanınan simalarından olduğundan başına gelenler magazinciler için allı pullu bir haber değeri taşıyordu. Kızlar âdeti kosturarak dergiyi modaevine getirdiklerinde şok içerisindeydiler. Şu ahla bile kendi başına gelmişçesine şok olmuşken ben bir kere daha tanık olduğum acı karşısında öfkeliydim.

İnsanlar bir zamanlar sevdikleri, sevmeseler de bir hayatı paylaştıkları insanlara bunu neden yaparlardı ki?

Aldatmak, kandırmak, yalan söylemek neden bu kadar kolaydı? Sevmenin, sevilmenin gerçekten de hiçbir kıymeti yok muydu?

Yoktu tabii...

Gunler evvel kızlara söylediğim gibi sevmek acıdan başka hiçbir şey vermiyordu insana. Kimse bir başkasına, teslim olacak kadar bağlanmamalıydı. Çünkü eninde sonunda ihanet onu da bulurdu.

"O kadın bir de hamileymiş galiba. Güzin Hanım istese de devam edemez artık bu evlilik. Sonuçta ortada bir bebek var, Ahmet Bey o kadınla evlenmek isteyecektir," diyen Merve bir yandan da önündeki kumaşı kesmeye devam ederken dış kapının açılma sesiyle sustu. İçeriye giren Ahmet Bey hiçbirimize bakmadan eşinin odasına doğru ilerlerken Güzin Hanım onu fark ettiğinde telaşla ayaklandı. Durumdan rahatsız olmuş bir hâlde yanımıza doğru adımlayıp, "Kızlar bugünlük erken çıkabilirsiniz," dediğinde hepimiz durumun farkında olduğumuzdan hızla toparlanıp karı kocayı hesaplaşmaları için baş başa bırakarak modaevinden çıktık.

Ortada halledilmesi mümkün bir mesele var mıydı bilmiyorum ama bundan sonra Güzin Hanım için her şeyin bugünden daha iyi olmasını duydum tüm kalbimle...

Kızlarla otobüs durağında ayrıldığımızda ben de mahalleye giden dolmuşlardan birine atladım. Bu saatlerde genelde Mahir abiye denk geldim ama bu defa onun seferinden bir başka şoför vardı direksiyon başında. Sesiz geçen bir yolculukla mahalleye vardığımızda sokak başında inip eve giden yolda adımlamaya başladım. Marangozhanenin önüne vardığımda, "Cihan Usta'm gelebilir miyim?" diye gülerken kapı eşiğinde selam verdi-

ğimde babam elindeki aletleri bırakıp tebessümle bana çevirdi bakışlarını.

“Gel Sena’m... Gel de bereketlensin şu kötü dükkân,” dediğinde yavaş adımlarla yanına varıp çantamı kenara bırakarak babama sarıldım. O da yorgun kollarını belime sardığında hissettiğim sadece yuvaya dönmekti. Talaş kokusu şefkatin kokusuna karışmış, beni tüm kötülüklerden korumak isteyen bir koza misali etrafımı sarmıştı sanki. Babamı anlatacak çok fazla kelimem yoktu belki ama tek bir kelimeyle onu anlatacak olsam yuva derdim, bir de huzur...

Dünyaya gözlerimi açtığım o ilk andan beri kanatları altında beni koruyup kollayan bu adam huzurun ta kendisiydi. Benim korunaklı, sevgi dolu yuvamdı. Aile bir ağaçsa baba o ağacın köküdür derler. Çiçekleri dökülür, dalları kınılır, yaprakları sararır belki ama kökü sağlamsa o ağaç dimdik ayakta durmaya devam eder. Benim ailemi de yaşanan her şeye rağmen bugün hâlâ dimdik ayakta tutan o köktü işte. Babamdı.

Çok konuşmazdı benim babam, sözleriyle birini kırmaktan korkardı çünkü. Sesini yükseltmezdi, korkutmaktan korkardı. Fevri davranmazdı, düşünmeden adım atmazdı, sövmezdi, küsmezdi.

Gitmezdi benim babam...

Herkes ondan gitse bile o sevdiklerinden asla gitmezdi.

Ailesini asla ardında bırakmazdı.

“Erken mi çıktınız bugün?” diye sorduğu sıra benim için çektiği iskemleye oturdum. O da üzerindeki talaşı silkeleyip taburesine oturduğunda tahriş olan ellerinde gezindi bakışlarım. Boğazımızdan geçen her lokma bu ellerden dökülen emek sayesinde helaldi. Benim babam sadece bir marangoz değildi, o gerçek bir sanatçıydı. Tahta parçaları onun elinden geçtiğinde hakiki kıymetini bulurdu sanki. Çocukluğumdan beri onu çalışırken izlemeye bayılırdım. Bana ellerinde hep bir sihir varmış gibi hissettirirdi. Benim elim bu işlere pek yatkın olmasa da neyse ki Ali, baba mesleğini devam ettirecek kadar maharetli ve hevesliydi.

“Güzin Hanım öyle istedi. Bazı ailevi sorunları var bu aralar,” derken duraksadım. Babam magazin dergilerinde ne olup bittiğini takip edecek bir adam değildi, yaşananları duyduğunu da hiç sanmıyordum. Bilmemesi, yaraları kanatmamak için belki de en iyisiydi.

"Allah gönul rahatlığı versin, ne sıkıntıları varsa tez zamanda geçse inşallah," dediğinde, "İnşallah," dedim hafifçe başımı sallayarak. Sonrasın da bakışlarım kenarla bitmek üzere bekleyen sandığa takıldığında, "A kalmış," diye tebessümle mırıldandım. Ali ile uzun zamandır babaannem hedive edecekleri oymalı yazma sandığı için çalışıyorlardı. Ali ahşap işi ne fazlasıyla hevesliydi, bu sandık da onun baştan sona uğraştığı ilk eser olacaktı

"Rovnuz kulağı geçecek, belli. Bizim oğlan sonradan hevesini yitirmezse büyük usta olacak," diyen babamın hissettiği gurur, yorgun gözle rinden belli oluyordu. Bir eliyle parmakları arasındaki çiviyle oynarken diğer eli sol dizinin üzerindeydi. Çocukluğundan kalma bir sakatlık vardı sol bacağına. Yurumesine engel olmasa da adımları aksardı çoğu zaman. Çok fazla ayakta durduğu zamanlarda da gece boyu ağrısı dinmez olurdu. Eskuden böyle zamanlarda etrafında pervane olur, onun için ne kadar uzulduğumu belli etmeye çalışırdım ama zamanla bu hâlimin babamı daha da uzduğunu görmek tavrımı değiştirmeme sebep oldu. Bir baba için çocukları karşısında aciz duruma düşmek can yakıcıydı. Ben de o böyle hissetmesin diye farkında değilmişim gibi davranırdım elimden geldiğince. Hayatını kolaylaştırmak için elimden geleni yapar ama ona acıdığımı düşünmesine asla izin vermezdim.

Şimdi de göz pınarlarım akmayan yaşların etkisiyle sızlarken, "Bugün eve erken mı gitsek?" diye sordum keyifli görünmesini umduğum bir tavırla. "Babaannem mantı açacaktı bugün, ben de çok acıktım hemen gitsek de sofraya birlikte otursak," dediğimde bir an için tezgâha tereddütle baksa da bir an sonra dizini bir kere daha ovuşturarak başını salladı usulca.

"Pek bir işi kalmadı zaten bunun da. Sabaha tamamlarım artık," deyip yarıda doğrulduğunda ben de hızla ayaklanıp tabureleri kenara çektim. Babam etrafı kolaçan ederken kenarda duran sefer tasını alıp kapıya doğru adımladığım sıra babamın da gelmesiyle dükkânın kapısını çekip birlikte sokaka adım attık.

Yılbaşı gecesinin ardından kar yağışı şehre bir daha uğramamıştı. Çocukların uzun kar tatili umutları hayal olsa da bekledikleri yarı yıl tatili gelmişti sonunda. Babamın koluna girmiş hâlde sokak boyunca eve doğru adımlarken, "Hayırlı akşamlar," seslenişiyse bakkalın girişinde oturan

Levent'in babası İhsan amcayı gördüğümüzde duraksadık. Her zamanki babacan tavrıyla gülümseyen İhsan amcaya doğru yöneldiğimiz sıra kola şişeleriyle dolu kasaları taşıyan Levent'e de bir baş selamı verdik. Babam kapı önünde İhsan amcayla laflarken, "Ekmek alayım ben de," deyip içeriye geçtim. Dolaptan ekmekleri alıp iki tane de gofret aldıktan sonra adımlayıp parasını tezgâha bıraktığım sıra Levent de üzerindeki kazağın tozunu silkeleyip, "N'aber Sena?" diyerek tezgâhın karşısına geçtiğinde, "İyidir, bildiğin gibi," diye mırıldandım. "Sende ne var ne yok?"

Levent elinin tersiyle yorgunlukla alnını sıvazlarken, "Bitmek tükenmek bilmez hasretimden mi bahsedeyim, derdini kimselere anlatamayan yüreğimden mi?" dediğinde, "Ah be Levent," diye bir abla edasıyla mırıldandım. O benden yaşça büyük olsa da böyle zamanlarda benim için Ali'den farksızdı.

"Kaç gündür şu eşikten girmedim gözümün nuru ... Sabahın körü gidiyor okula, akşam zaten abisiyle dönüyor eve. Karşımda oturan kızın yüzüne hasret kaldım be Sena," dediğinde, "Levent ... Niye zorluyorsun ki bu kadar?" diye dayanamayarak sordum. "Çiçek benim canım ama sana da yazık değil mi? İstemiyorum diyor, olmayacak belli ki bu iş," dediğimde, "Boş versene," dedi söylediklerimi umursamadan. "Dili ne söylerse söyle sin gözleri anlatıyor her şeyi. Korkuyor, biliyorum ben onu. Görüyorum gözlerinde kendimi. Bir gün anlayacak. Bendeki yerini anlayacak. Korktuğu ne varsa boşuna olduğunu anlayacak. Beklemem gerekirse bir ömür beklerim, yine de vazgeçmem ben sevdamdan," dediğinde başımı iki yana sallayarak, "Sen adam olmazsın," dedim tebessümle.

"Akşama yanına gideceğim, var mı bari bir diyeceğin?" dediğimde, "Sen var ya! Bir tanesin be Sena!" deyip heyecanla gülümsedi. Ardından tezgâhın altından çıkardığı defterden bir yaprak koparıp telaşla bir şeyler yazdıktan sonra kâğıdı katlayıp bana uzattı. "Dur şunu da götür yârime, sever çilekli sakızı," deyip bir paket sakızı da elime tutuşturduğunda, "Siz kavuşsanız da bir hayra girmiş olsam hiç değilse," deyip gülerken arkama döndüm ve elimde poşetle kapıya doğru adımladım.

Kapıdan çıktığım sıra babamla İhsan amca endişeli bakışlarıyla son günlerin tek gündemi olan hırsız konuşuyorlardı. "İn midir cin midir bu herif anlamadım ki? Alt sokakta girmedik ev bırakmamış. Bütün mahalleli

de gece boyu nöbet tutuyor. Herif nasıl ediyorsa yine de bir yerleri soyup kaçmayı başarıyor. Aman diyeyim gözünüzü dört açın kardeşim ne olur ne olmaz "

İhsan amcanın endişeli sözleri karşısında babam düşünceli hâliyi çenesini sıvazlarken beni gördüğünde yüzünü toparlayıp tebessüm etti "Hadı kızım," dediğinde, "Görüşürüz İhsan amca," dedim ve onun, "Al lah'a emanet kızım," demesiyle babamla birlikte evimize doğru adımlama ve devam ettik

"Korkmuyorsun değil mi Sena'm? Kilitlerin hepsini elden geçirdin ben dün sabah, endişelenme. Ne kadar zorlarsa zorlasın giremez o hırba hırza," dediğinde kıkırdayarak babamın koluna sarılıp, "Korkmuyorum merak etme," dedim tebessümle. Babamı endişelendirmemek için bu meseleyi fazla düşünmemeye çalışıyordum ama tüm mahalleli gibi benim de aklımın bir köşesi şu bir türlü yakalanamayan hırsız yüzünden telaşlıydı elbette. Çevredeki mahallelerden kaç tane evi soyup kaçtığı dilden dile yayılmış, dedikodular bizim sokağa kadar gelmişti. Geçen hafta oğlunu evlendiren Adile teyze, takıların başına bir iş gelecek diye üç gün evin kapısında oğullarına nöbet tutturmuştu. Esnaf eskiden hiç bilmezken şimdilerde kapılara ardı ardına kilitler vurmaya başlamıştı. Babaannem bile evdeki iki üç çeyrek altının derdine düştüğünden yastığının altında merdaneyle uyuyordu.

Gizemli hırsız herkesin tek gündemi olmuştu son günlerde. Korkmuyorum desem yalan olurdu ama korkudan ziyade bunca insana verdiği huzursuzluk yüzünden öfkeli hissediyordum kendimi. Resmen malımızdan evvel huzurumuzu çalmıştı adam.

Eve geldiğimizde daha kapıdan girer girmez kokular etrafımızı sarmıştı. Ellerimizi yıkayıp salona geçtiğimizde babaannem her şeyi hazır etmiş de sofradaki son eksikleri de ben tamamladım. Ali de elindeki çizgi romanı bırakıp yanımıza geldiğinde birlikte sobanın kenarındaki sofranın başına geçtik.

"Valide Sultan dokturmüşsün yine," diyen babam bir kaşık dolusu mantıyı keyifle ağzına atarken, "Afiyet olsun oğlum," diyen babaannem babamın omzunu şefkatle sıvazladı. Babam üç kardeşin en küçüğüydü. Uzak akrabadan hâllice iki halam vardı bir yerlerde ama senede bir kez

ya görür ya görmezdik yüzlerini. Başka şehirlerde yaşadıklarından ister istemez aramızda bir mesafe vardı elbette ama halalarım o mesafeleri kapatmaya pek fazla yanaşmazlardı. Babaannem anne yüreğiyle kızlarının bu tavrına üzülse de zamanla bir şeyleri kabullenmek zorunda kalmıştı. Dedemin erken yaşta vefatı hepsini başka bir tarafa savurmuş, halalarımın erken yaşta evlenmeleriyle de babamla babaannem yıllarca can yoldaşı olmuşlar birbirlerine.

Babaannem dedemin vefatından sonra evlenmeyi düşünmemiş bile. Bunun nedeni dedeme duyduğu sadakat midir bilmem ama babam şimdi bile böylesine mahzunken çocukken daha da ürkekmiş. Babaannem çektiği tüm zorluklara rağmen oğlunu da kızlarını da üvey baba merhametine teslim etmeye korktuğundan yeni bir evliliğe hiçbir zaman cesaret edememiş. Babaannem dedemden pek bahsetmezdi ama içten içe aralarında sevgiden ziyade bir mecburiyet olduğunu anlardım. Babaannem mayasında sevgi olan bir kadındı. Sevdiklerini canının ta içinde taşır, canıyla korur kollardı ama sevilmeğe ona nasip olmamıştı ne yazık ki ...

Ne ona ne canının içinde büyüttüğü evladına...

Bakışlarım keyifli bir hâlde yemeğini yiyen babama kayarken içimde kaynamaya başlayan nefret ateşiyle sertçe yutkunup bakışlarımı önüme çevirdim. Çoğu zaman unuttuğumu, yüreğimde nefretin tozunu dahi bırakmadığımı düşünsem de an geliyor yine cayır cayır yandığımı hissediyordum. Kendim için tek damla öfkem yoktu ama babama baktıkça ayrı, Ali'ye baktıkça ayrı yanıyordum.

Bize bu acıyı yaşatan kadından da onun tüm bunlara sebep gösterdiği aşktan da nefret ediyordum.

“Abla! Abla uyudun mu ya?”

Kolumdan dürten Ali'yle silkelenip kendime gelmeye çalışırken, “Hı? Ne oldu?” diye mırıldandığımda, “Bu gece hep birlikte salonda yatalım mı?” demesiyle anlamayarak baktım yüzüne.

“Niye?”

Bakışlarını kaçırıp parmaklarıyla oynadığı zamanlar genelde bir şeylerden korktuğunu bilirdim. Şu hırsız mevzusu yüzünden bu hâlde olduğunu tahmin ettiğimden, “Olur, tamam yatalım,” dedim onu daha fazla zorlamayarak. “Ben bir yarım saat Çiçek ablana gideceğim, geldiğimde

vetakları açarız buraya tamam mı?” dememle heyecanla başını salladığında tebessümle saçlarını sevip, “Hadi dişlerini fırçalamaya şimdi,” dedim.

Ali’yle birlikte diğerlerinin de kalkışıyla sofrayı toplayıp çayı da ocağa koyduğum sıra mutfağa giren babaannemle, “Bir şey mi istedin babaanne” diye sordum. Aslında eve geldiğimizden beri aklında bir şeyler döndüğünü hissediyordum. Mutfak masasının kenarındaki sandalyeye oturup bakışlarını kaçırarak diğerini işaret etti. “Otur bakalım şöyle,” dediğinde kıvranıp duran hâliyle meraklansam da ellerimi kuruladığım havluyu kenara bırakıp, “Söyle bakalım ne var senin dilinin altında? Sen de mi korkuyorsun yoksa şu hırsızdan? Korkma kız, kaçırmaz seni,” dedim gülererek.

“Zevzek zevzek konuşma da dinle,” derken ondan görmeye pek alışkın olmadığım tedirgin bakışlarla baktı yüzüme. “Şaziye Hanım uğradı bu sabah...”

“Allah Allah... Nereden esmiş de burun kıvırdığı mahalleye adım atmış,” derken eğleniyordum. Şaziye teyze geçen seneye kadar muhtarlık varlımlarıyla geçinen gariban bir kadındı ama kocasına vuran piyango sayesinde durumları epey düzelmişti. Bize öğretilen, emek harcanmadan kazanılan paradan kimseye hayır gelmeyeceğiydi ama o günden beri Şaziye teyze de ailesi de piyango parasının hayrını fazla fazla görüyorlardı.

“Deme oyle, kadın tatlısını da alıp gelmiş işte. Şey diyor...” derken oturduğu yerde neredeyse dertop olacak olan babaannem bakışlarımın hâliçe kısılmasına sebep olurken, “Kardeşi Ufuk vardı hani...” diye devam ettiğinde, “Eeee?” diye huysuzca mırıldandım.

“Hanı geçen sene belediyede işe başlamıştı. İşte kooperatife girmiş oğlan, maaşı da iyiymiş.”

“Allah daha çok versin de tüm bunlardan bize ne babaanne?” diye soylandığımda, “Anlamazlıktan gelme şimdi,” diye huysuzca homurdandı Süleyla Sultan. “Seni istemeye gelmek istiyorlar işte,” dediğinde, “Sen de hayır dedün tabii,” dedim onaylanmak isteyen bir ses tonuyla.

“Ay ne munasebet! Senin adına ne diye karar vereyim kızım,” dediğinde, “Babaanne!” dedim huysuzca. “Hayır de, olmaz de, torunumun nişanını kuracağım ben de ama Allah aşkına şu lafları bir daha getirme bana. Kimseye evlenmeyeceğim ben! Ne bugün ne de başka zaman,” de-

diğimde, "Salak salak konuşma Sena," dedi huysuz sultanım. Hah, işte şimdi özüne dönmüştü.

"Evlenmeyip de ne yapacaksın? Hadi buna hayır derim tamam ama bir gün gönlün birini isteyecek Sena. Daha en başta ne diye kısmet kapılarını kapatıyorsun kızım sen?" dediğinde, "Olmayacak çünkü o dediğin," dedim bıkkınlıkla. "Kimseyi istemiyorum ben. Bugünden sonra da istemeyeceğim. Benim hayatım burası, sizsiniz. Daha fazlasını istemiyorum," dediğimde, "Çok büyük konuşuyorsun," dedi bilmiş bir edayla. "Kalbin birine kapılıp gittiğinde bak bakalım şu dediklerini hatırlayacak mısın? Sevmekten korkulmaz kızım. Korkacaksan yalnızlıktan kork asıl," dediğinde daha fazla konuşmak istemediğim için sandalyeden kalktım.

"Ben fazla oyalanmadan gelirim," deyip mutfaktan çıktıktan sonra montumu omuzlarıma geçirdim. Babama da çıkacağımı haber vererek kendimi evden dışarıya attım. Akşamın keskin soğuğu ateş basan yüzüme ferahlık getirse de içimde kaynayan öfkeyi bastırmaya yetmiyordu.

Neden beni anlamak istemediklerini bir türlü anlayamıyordum. Aşk da sevgi de acıdan başka bir şey getirmiyordu insana. Acıya tika basa doyan kalbimin bir kere daha hırpalanmaya takati yoktu artık. Söz geçirmem gereken kalbimse ona da söz geçirirdim ama kimseyi bu hâliyle bile yeterince zor olan hayatıma yük etmek istemiyordum.

Ellerim montumun ceplerinde sokak boyunca derin nefesler alarak sakinleşmeye çalışırken adımlarım tekdüzeydi. Herkes evlerine dağıldığından sokak da fazlasıyla ıssız ve huzur vericiydi. Aslında hiç durmadan bu sessizlik içinde yürümek vardı da her istediğimiz ne yazık ki her zaman mümkün olmuyordu.

Hava kararsa da yalnızca birkaç ev yana geçeceğimden telaşlı değildim. Kaç gündür görmediğim kızı merak etmem bir yana, cebimde kalan mektubunu da bir an evvel teslim etmek istiyordum. Ben aşktan köşe bucak kaçsam da kimsenin aşkına engel olmak niyetinde değildim. Hele de sevdiğim iki insanın mutluluğunda payım olacaksa mektuplarını da taşır, dertlerini de omzuma yük etmesini bilirdim.

Nihayet bakkalın karşısında kalan müstakil evin zilini çaldığımda rüzgâr ardımda içimi ürpertircesine uğultuyla esiyordu. Bir an sonra kapı açıldığında, "Dondum iki dakikada," diyerek kendimi içeriye attım. Ayak-

ların kenarda duran terlikleri geçirirken Çiçek'in yüzünden düşen yine bin parçaydı

"Ne bu suratının hâli? Üzerime alınacağım bak şimdi," dediğinde, "Saçmalama," dedi huysuzca homurdanarak. "Annem işte..." derken odasına doğru adımladığı sıra peşinden adımladı ben de. O sıra mutfak eşisinde görünen annesi Serpil teyze, "Hoş geldin Sena," dediğinde, "Hoş buldum," devip gülümsedim. Ardından kızına dönüp, "Çiçek! Düzelt artık şu suratını, habanla ayrı abinle ayrı uğraştırma beni," diye çemkiren kadın suratla arkasını dönüp mutfağa geçtiğinde, "Yap yap sonra kabahatli ben olayım, ne güzel ya!" diyen kıızıyla gerisin geri elinde kepçeyle koridora dondu.

Konuyu az çok tahmin etsem de aile meselesi olduğundan karışmak istemiyordum ama gelmişken öylece gidemeyeceğim için sessizce kenara çekilip tartışmaya son vermelerini bekledim. Ne de olsa iki yıl içinde defalarca kez denk gelmiştim bu kavgalara.

"Ne yapmışım ben kızım? Evladımın mutlu olmasından başka ne derdim var benim?" diye yakaran Serpil teyze öfkeyle kızına bakarken Çiçek derin bir iç çekip, "Yapma anne," diye bıkkınlıkla söylendi. "Abimi düpmek değil senin yaptığın. Sen istiyorsun ki abim her şeyi pat diye unutsun, senin istediğin kızla evlensin, iki de çocuk yapıp kucağına torun diye versin."

"İstiyorsam istiyorum ne olmuş? Kötü bir şey mi sanki bu dediklerin? İsterim elbette oğlum kendisine acıdan başka bir şey vermeyen o kıızı unutsun, yuvasını kurup mutlu olsun... Uğursuz ne gitti ne bıraktı oğlumun peşini!" dediğinde, "Yapma anne!" dedi Çiçek bir kere daha öfkeyle. "Yapma!"

Öfkesine yenilip annesinin kalbini kıracak bir şey söylemesinden korkarak arkadaşının koluna dokunsam da beni görececek hâli yoktu sanki. Anne kız bu konu yüzünden kim bilir kaçınıcı kez karşı karşıya geliyorlardı ve her defasında Çiçek yara almaktan kurtulamıyordu. Bedeninde değil ama kalbünde açılıyordu bir yara daha.

"Gülterim'in abımın peşinde olduğu falan yok. Kız iki senedir köşe bucak kaçıyor abımdan," derken içten içe öfkeli olduğu hâlde annesine karşı yine dostunu koruyordu Çiçek. Yıllardır hep yaptığını yapıyordu bir kere

daha. Kız kardeşlik bağını asla koparmıyor, yok saymıyordu. Yıllar evvel birbirimize verdiğimiz sözü asla unutmuyordu.

"Zaman geçse de yollarımız ayrılrsa da biz hep aynı hikâyenin kahramanlarıyız. Kardeş misiniz diye sorsalar, kalbimiz öyle bilir deriz. Birlikte ağladık, birlikte güldük. Ne olursa olsun sonsuza kadar birlikte olacağız..."

Gülfem'e en az annesi kadar öfkeli hatta kırgın olsa da annesine karşı yine onu savunuyordu. Bazı şeyler hiç değişmiyordu ve bu beni bunca karmaşanın ortasında bile mutlu ediyordu.

"Laf! Köşe bucak kaçacağına çekip gitseydi o zaman anasının babasının yanına. Onca ettiği yetmedi bir de burnunun dibinde her Allah'ın günü. Çekip gitmeyi bile beceremedi uğursuz!" deyip yeniden mutfağa ilerleyen annesiyle Çiçek iç çekercesine soluklanırken, "Ah anne ah!" deyip odasına doğru ilerlediğinde ben de yavaş adımlarla peşinden ilerledim.

Bir süre açtığı pencere önünde soluklanırken Levent'in de sokağın karşısından onu izlediğine adım kadar emindim. O an Çiçek bunun farkındaysa bile umursamadı. Annesiyle girdiği her kavgadan sonra kendine gelmesi zaman alıyordu.

Bir vakit daha soluklandıktan sonra, "Mesele neydi?" diye sorduğumda, "Delirtecek bu kadın beni," dedi pencereyi örtüp benden tarafa dönerek. Bıkınlıkla oflayıp bağdaş kurarak yatağının üzerine oturduğunda biraz daha kendine gelmiş gibiydi. "Okuldan bir geldim, salonda kim var tahmin et... Filiz! Oturmuşlar dip dibe plan kuruyorlar. Sözüm ona abim eve gelecekmiş de ikisini baş başa bırakacakmış evde bizimki. Akıllara bak akıllara... Abimi biliyorsun, geçen defa annem emrivaki yaptığında evi terk ediyordu neredeyse. Babaannemin hatırına kaldı ama yok, kadın anlamıyor bir türlü. Taktı kafaya şu yılanı, zorla sokacak şu eve gelin diye!" derken bir yandan da sinirle tırnaklarını kemiriyordu.

"Hadi diyorum anne bu kadın, evladının mutlu olmasını istiyor. İnan ki hak da veriyorum ama abime layık gördüğü Filiz mi yani? Sinsi yılan bir zamanlar Gülfem'in en yakın arkadaşıydı, şimdi abimin peşinde pervane. Ne yaşanmış olursa olsun abime bulaştırır mıyım ben o kenafır gözlüyü be?" derken bir an sonra yeniden oflayıp, "Ah Gülfem ah!" diye yakardı.

"Bunların hepsi onun kabahati! Abimi de beni de bağlayan onun suskunluğu! Bazen diyorum bırak annen bildiğini okusun, belki de haklı

olan a Ne diye koruyorum ki ben abime bu acıyı reva gören birini?" diye sordulduğu anda, "Şimdi doldurma sen de kendini," dedim eline uzanarak. "Sevdiğim çünkü. Gülfem o... Bir başkası olsa haklısın derim ama Gülfem o... Ben de bilmiyorum, iki sene geçti hâlâ anlayamadım neden böyle bir şey yaptığını ama kalbim bir nedeni vardır diyor işte. Gülfem bile bile Mahir'i yaralamaz, onu yaraladıysa kendisini öldürmüştür diyor," dediğinde Çiçek huzunle gözlerini yumup, "Eskiden her şey ne güzeldi, değil mi Sena?" diye mırıldandı.

Doğru, çok güzeldi...

Mahir ve Gülfem birbirlerine delicesine aşık iki sevdalı...

Ne bu mahalle ne bu şehir onlar gibi sevenini görmemişti belki de. Aşkın adını duymaya dahi tahammül edemeyen ben bile onlara bakarken umrenirdim bazen. Birbirlerini öyle güzel, öyle kıyamayarak severlerdi ki bir gün ben de birini böyle sevebilir miyim diye düşünmeden edemezdim. Çocukluktan beri süregelen sevdaları herkesin dilindeydi yıllardır. Gülfem bu evin kızıydı, şimdilerde adını duymaya tahammül edemeyen Serpil teyze bir vakitler öz kızı gibi severdi onu. Mehpere teyze ile Zühal teyze torunları sayesinde dünür olacakları için nasıl da mutluydular. Dillere destan sevdalarını yuva kurarak mutlu sona kavuşturmak için gün sayarlarken ne olduysa bir anda oldu. Oturacakları ev hazırды. Eşyaları alınmış, hatta Gülfem'in çeyizi serilmek için evlerine taşınmıştı. Düğünlerine üç haftadan az bir zaman kalmışken bir anda her şey altüst oldu.

Bir akşam ansızın yüzüğü atan Gülfem, Mahir abiyi kalbinin tam ortasından vurduğunda o dağ gibi heybetli adam yıkılan hayallerin enkazı altında kaldı. Ne dese ne yapsa sesini duyuramadı sevdiği kıza. Gülfem ne bir oluden farksız oldu sanki; kimseleri duymadı, tek kelime etmedi. Mahir abi çok uğraştı derdini söylesin diye ama başaramadı. Gülfem susunca o dağ gibi adam günbegün yok oldu sanki. O sıralar mahalleli çok konuştu, dedikodular sanki ruzgara katılarak aldı başını yürüdü ama birini bile duymadı Mahir abi. Bir tek sevdiğinin sesini duymak istedi ama o da hiçbir zaman konuşmadı.

Bir gün dayanamadı Gülfem, yıllardır istemeye istemeye gittiği Almanya'ya ya bu defa kendi isteğiyle kaçır gibi gitti. Mahir abi ise kendisinden kaçan kızın ardından tek kelime edemezken günbegün içinde kaybolduğu

sessizliğine gömüldü. Aylar sonra Gülfem mahalleye geri döndüğündeyse ne mahalle bıraktığı gibiydi artık ne de sevdiği adam. Aynı sokakta yaşasalar da bir daha birbirlerinin yollarına hiç çıkmadılar. İki yıl evvel en mutlu günlerini yaşarlarken, nişan yüzüğü Gülfem'in parmağından Mahir abinin avcuna düştü ve o günden sonra da hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

"Güzeldi..." dedim arkadaşımın hüznünlü yüzüne umut vermeye çalışırcasına bir tebessümle bakarken. O dönem Mahir abi dışında bir yara da Çiçek'in yüreğinde açılmıştı. Hâlâ zaman zaman kanar, kabuk bağlasa da yok olup gitmezdi. Çiçek, Gülfem ve ben kardeş gibiydik. Gülfem'in yaptığından sonra Çiçek abisi için ayrı, arkadaşı için ayrı kahrolmuştu. Abisinin hâlini gördükçe Gülfem'e duyduğu öfke içinde kabarsa da yıllarca kız kardeş bildiği birine sırtım dönmek öyle kolay değildi. Uzun süre birbirlerinin yüzlerine bakamasalar da zaman hepimize ilaç olmuştu. Belki eskisi gibi değildi hiçbir şey ama hiç olmaktan daha iyiydi.

Dikkatini dağıtmak istediğimden cebimdeki mektubu ve sakızı çıkarp, "Al bakalım," diyerek kucağına bıraktım. "Seninki hasretinden yataklara düşecek neredeyse," dediğimde bir an için anlamasa da, "Levent," dediğimde, "Of!" diye sinirle söylenip mektubu komodinin üzerine bıraktı. Sakıza daha nazik davranarak paketi açıp ağzına attığında keyfi biraz olsun yerine gelse de, "Niye alıyorsun mektup falan, istemediğimi bilmiyor musun Sena?" dediğinde, "Ne yapayım?" dedim omuz silkerek. "Çok çaresiz görünüyordu. Senin de huysuzluğun malum..."

"Huysuz falan değilim ben!" derken bile kaşları çatılmaktan birbirine yaklaşmıştı. "Ne zaman vazgeçecek bu sevdadan anlamıyorum ki! Annesi birini bulsa da kurtulsam artık," dediğinde, "Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordum merakla. Çiçek, Levent'e karşı hep huysuz hep asiydi ama sanırım ben de Levent gibi içimde bir yerlerde bunun gerçek hisleri olmadığına inanıyordum.

"Tabii ki istediğim bu," derken pencereye bir bakış atıp yeniden benden tarafa döndü. "Onunla ben olamayız. En başta abim duysa mahveder onu. Hadi onu geçtim diyelim, ben Levent'in hayal ettiği gibi bir hayat istemiyorum ki. Akşama kadar evde kocamı bekleyip üç tane de çocuk yapıp oturacaksam ne diye okuyorum ben? Başka bir hayat ihtimali olmalı Sena... Ailelerimizden, bu mahalledeki insanlardan gördüğümüzden

hambeska bir havat olmalı," dediğinde, "O zaman bunu ona daha fazla geç ulmadan söyle," dedim hürunle. "Tavır alarak, trip atarak, nazlanarak değil ama 'Yerçekten istemiyorum seni hayatımda,' de. Diğer türlü umut etmek-ten vazgeçmeyecek çünkü," dediğimde gözlerini kaçırarak iç çekti.

Biraz sonra dış kapı çaldığında gitme vakti geldiğinden ayaklandım. "Kalsana biraz daha," dese de, "Babanlar gelmiştir. Hem ütü yapacağım daha," deyip odadan çıkacakken, "Yarın okuldan sonra tuhafiyeye uğra," dediğinde vanaklarını şişirerek ofladı. Bağırıp çağırıp gittiği o günden sonra bir araya gelmemişlerdi ve bu küslük bu defa fazla uzamıştı. Küsse de kıssa da Gulfem'e arkasını dönemeyeceğini biliyordum. Çünkü bu boktan hayatlarımızda bir arada olmak bize iyi gelen tek şeydi.

"Bakınız," deyip ayaklandığında ışığı kapatarak birlikte odadan çıktık. Tahmin ettiğim gibi babası Harun amca gelmişti. Kapı eşiğinden onlara da bir selam verip evden çıktığımda soğuk havanın etkisiyle kabanıma biraz daha sarındım. O sıra bakkalın kepenklerini indiren Levent'e de bir baş selamı verdim. Mektubu verdiğimi de elimle işaret ettiğimde yüzündeki heyecanlı tebessume buruk bir bakış atıp eve doğru adımlarken zamanın sevdiğim herkese iyi gelmesini diledim tüm kalbimle...

Yatağın içinde bir sağa bir sola dönüp dursam da bir türlü uykuya dalamıyordum. Sarı sokak lambasının ışığı karanlık odayı hafifçe aydınlatıyor, bakışlarım karşımdaki çekyatta horuldayarak uyuyan babaannemi belli belirsiz seçiyordu. Babam arka taraftaki odasında çoktan derin bir uykuya dalmış olmalıydı. Ali uyuyana kadar salonda bizimle kalsa da sonrasında zorlamamla kendi odasına geçmişti. Bu soğuk havada yerde yatmak bacağına iyi gelmezdi. Eve geldiğimde bacağının daha iyi durumda olduğunu görmek içimi rahatlatmışsa da asla tam anlamıyla rahatlayamıyordum. Hiç değilse iyi bir uykudan sonra sabaha çok daha iyi olacağını biliyordum.

Diğer çekyata açtığım yatağın içinde de dağınık bir hâlde uzanan Ali uyuyordu. Bebekliğinden beri hiçbir zaman üstünde yorgan tutmayı beceremiyordu. Hafif bir tebessümle yerimde doğrulup ayaklandıktan sonra

nce başının altından kayan yastığını düzelttim. Kalın yorganını da iyice kenarlara sıkıştırarak üzerine rttğmde kırıpraşıp duran yüzünü sevdim usulca. Ellerim yumuşak saç telleri üzerinde gezinirken, "İyi ki varsın Alış," diye fısıldadım. O olmasaydı bu darmadağınık çatı altında gerçek huzuru bulamayacaktık.

Uykum bir türlü gelmediğinden oturduğum yatağın kenarında öylece kardeşimi izlemeye devam ederken pencerenin ardından gelen tıkırtı sesiyle başım o yöne döndü hızla. Yanlış duyup duymadığımdan emin olamazken, "şşştt..." gibi bir ses daha duyduğumda ellerim buz kesti bir anda. Yerimde telaşla doğrulup ne yapacağımı bilemez bir hâlde pencereye doğru adımlarken bir yandan da babaannemi kontrol ediyordum. Gerçi kendi horultusundan değil dışarıyı, bağırsam beni bile duyacak hâlde değildi.

Perdeyi çekip sokağa bir bakış attığımda hafifçe çiseleyen yağmurun ıslattığı boş sokaktan başka bir şey göremedim. Vakit gece yarısına geldiğinden evlerden de ışık gelmiyordu. Ne yapacağımı bilemez hâlde boş sokağa bakınırken aynı ses bu defa da yan tarafta kalan kmrlkten geldiğinde tüm bedenim kaskatı kesildi. Evin giriş kapısı sağlamdı ama kmrlğe bakan ahşap kapı bir omuz atsan açılacak kadar dayanıksızdı.

Alt mahallelere dadanan hırsızın kapımıza dayandığını düşünmek bile tüm kanımın çekilmesine sebep olurken telaşla arka kapıya doğru adımladım. Kapının kenarındaki kömür kovanının içinde duran kalın tahta parçasını elime alıp tereddütle eşikte kalakalıırken bir an sonra kedi mi-yavlamasını duyduğumda kasılan omuzlarım ani bir rahatlamayla gevşedi.

"Kedi ha..." diye sessiz bir rahatlamayla mırıldanırken emin olmak adına ahşap kapıyı yavaşça açtım. İçeriye vuran serin havanın etkisiyle irkilip dışarıya doğru iki adım atarken bakışlarım karanlıkta bir şeyler seçmek için kısılmıştı. Elimde sıkı sıkıya tuttuğum odunla etrafa bakınırken kmrlğn önünde yere doğru eğilen karaltıyı gördüğümde olduğum yerde donakaldım. Ne olduğundan emin olamasam da bir kedi olmadığı her hlinden belli olan karaltıya doğru korkuyla bir adım daha atarken birden doğrulmasıyla ne yaptığımın bile farkına varmadan elimdeki sopayı sertçe gelişigüzel savurdum.

Gelen, "Ah!" sesiyle karşımdakinin bir erkek olduğunu anlayıp bir

kere daha korkuyla vururken, "İmdat! Yetişin!" cıglığıım tüm mahalleyi inletircesine vankılandı. Saniyeler içinde evlerin ışıkları peş peşe yandığında ardımca kalan kapıdan babamın korku dolu, "Senal" haykırışı gelirken sopayı bu kere daha dengesini toparlamaya çalışan adamın başına savurduğunda bu defa kesinlikle kafasını kırdığımı biliyordum.

O an bilmediğim şey, kafasını kırdığım bu adamın günün birinde kalbini parımparça edecegıydi.

Bölüm 3

Kader ve Tesadüfler

1994, Ocak

Sena'dan

Hayat, seçimlerden ibarettir her zaman. Yapmak ya da yapmamak, gitmek ya da gitmemek, durmak ya da devam etmek...

Kader, sonu baştan belli bir senaryo değildir hiçbir zaman. Yaşanan her şey iki ayrı yoldan birini seçen insanoğlunun elindedir aslında. İyilikle kötülük gibi, sevmekle nefret etmek gibi...

Bu gece başımı yastığa bıraktığımda düşüncelerime ket vurabilseydim eğer uykuya dalabilirdim. Ya da duyduğum sese kulak kesilip bahçeye adım atmasaydım yaşananların hiçbiri yaşanmayabilirdi. Hâlâ elimde sıkı sıkıya tuttuğum odun parçasının üzerindeki kan damlalarına bakarken midem ağzıma gelir gibi olsa da sakin olmaya zorladım kendimi. Yerde yatan adamı gördükçe başım da dönmeye başlamıştı ama kolumu sıkı sıkıya tutan babaannem sayesinde güç bela ayakta durabiliyordum.

Zavallı kadın sesime nasıl korkarak uyandıysa üzerine bir yelek dahi almadan geceliğiyle bahçede almıştı soluğu. Diğer yanımda Gülfem koluma girmiş hâlde şaşkın bakışlarla yerde yatan adama bakarken onun üst kattan aşağıya inmesine şaşırmıyordum bile. Yalnız o değil bütün mahal-
leli attığım çığlığın ardından bir anda bahçeye doluşmuştu.

"Açılın, açılın da biraz nefes alsın adam."

"Ay görüyor musun gece gece şu başımıza geleni ahretliğim," diyen babaannem paldır kuldür aşağıya inen Mehpare teyzeye dert yanarken babam vere eğilmiş hâlde yerde yatan adama bakıyordu.

O sırâ bahçeye dalan Mahir abi, "Ne oluyor Cihan abi?" diye gür sesile bahçeyi inlettiği an Gülfem yanı başımda kaskatı kesilirken, Mahir abının bakışları bir an için ona kaysa da hızla gözlerini kaçırıp babamın yanına ilerledi.

Babam hâlâ yerde yatan adam üzerinde hasar tespiti yapmaya çalışırken bir an sonra sokaktan gelen polis sireni sesiyle ellerim buz kesti. Hâlâ elimde tuttuğum tahta parçası bir anlık boşlukla yere düştüğünde ben de titreyen dizlerimin üzerine düşmek üzereydim ki, "Açılın! Ne oluyor burada?" diyen Komiser Cemil abi bahçeye girdiğinde önce bize ardından yerde yatan adama çatılı kaşları altında şaşkınlıkla bakakaldı.

"Ne oluyor? Kim getirdi bu adamı bu hâle?" diye soran Cemil abiy-le tüm bakışları bir telaş bürürken yanlış bir şey yapmadığımı düşündüğünden, "Ben," dedim omuzlarımı hafifçe dikleştirerek. Babaannem, "Kız suscana" diye kısık sesiyle söylenerek kolumu çimdiklese de suçlu gibi susacak değildim. "Bir türlü yakalanamayan şu hırsız işte! Eve girmeye çalışıyordu, ben de kafasını yardım," dediğimde babaannem, "Sus kız! Vallahi kodese düşersen sana çamaşır falan taşımam!" diye sessizce homurdanmaya devam ederken Cemil abi bu defa kuşkuyla baktı yerde yatan adama.

Sesimin peşine düşüp gelenlerle bahçe ana baba günü gibi olmuştu bir anda. Neredeyse her evden birileri bahçeye doluşmuş hâlde yakalanan hırsızın sevinciyle adamın üzerine atılmak için tetikte beklerken, "Emin misin Sena?" diye kuşkuyla sordu Cemil abi. "Eve girmeye mi çalışıyordu bu adam?"

Ben tam bir şey söyleyecekken yerde yatan adam inlercesine homurdanarak yorinde doğrulmaya çalıştığında babam sendeleyeni adamın

kolundan kavradı ayaklanması için. Mahalleli bir kaşık suda boğmak istercesine hırsıza bakarlarken, "B...ben..." deyip kafasını kaldırdığında alnından akan kanın altında sokak lambalarının ışığıyla çakmak çakmak parıldayan lacivert gözleri çarptı bakışlarıma. Bir eliyle başını tutup diğeriyle babamın kolunu kavrayarak ayakta durmaya çalışan adam, sanki konuşmayı unutmuş gibi kem küm demekten cümle bile kuramazken, "Gölge... için," dediğinde ben dâhil kimse bir şey anlamadı.

"Hırsız değilim... Ben... Köpeğim kaçtı buraya... Onun için," deyip yerinde sallandığında Mahir abi de düşmek üzere olan adamı son anda kolundan kavradı. Tam o sıra havlayarak bacaklarımızın arasından sıvışan köpek, sahibi olduğunu belli edercesine adamın bacaklarına tutunurken, "Durun! Durun be ne oluyor burada?" diye bağırان Ayyaş Tufan da bahçeye daldığında tüm bakışlar bu defa da onu buldu. Konu komşu, "Bir sen eksiktin," diye homurdanırken babaannem hâlâ az önce söylediklerim yüzünden kolumu çekiştirip duruyordu.

Küfelik hâliyle ayakta zor duran adam kafası yarılmış şüpheliye doğru hayret dolu bakışlarla yürürken, "Ne yaptınız ulan kiracıma?" diye böğürdüğünde, "Kiracı mı?" diye bağırdı mahalleli hep bir ağızdan.

"Kiracım tabii! Öldürdünüz mü adamı Allah'ın manyakları!" diyen adamın sesiyle Komiser Cemil abi başını ayakta zor duran adama çevirdiğinde, "Niye girdin bahçeye?" diye sertçe sordu. Gözleri biraz olsun açılan adam, "Söyledim ya... Köpeğim kaçtı bahçeye, seslendim ama gelmeyince mecbur kaldım. Eve yaklaşmadım bile," dediğinde bu defa da bana dönen meraklı bakışlarla hafifçe bir adım geriledim.

"Eve girmeye çalıştı mı Sena?"

Cemil abinin sorusuyla hafifçe alt dudağımı ısırp ne diyeceğimi düşünürken, "Şey... Bahçedeydi, eğilmiş görünce ben öyle sandım. Hırsız lafı da malum..." dediğimde, "O hırsız bu akşam yakalandı," dedi Cemil abi yorgun sesiyle. Duydukları yeni haberle tüm mahalleli rahat bir nefes alırken, "O zaman sen bu adamın kafasını boşu boşuna mı yardım kızt Sena?" diye eğlenircesine söylenen Cavidan ablayla kalp atışlarım korkuyla hızlandı. İşte şimdi tam da ağzına layık bir dedikodu malzemesi yakalamıştı. Az evvel beni kahraman ilan eden mahalleli, bu defa da ayıplarcasına cıkcıklamaya başlamışken babaannem hâlâ yanı başımda, "Sana temiz

çamaşı falan getirmem haberin olsun," diye homurdanıyordu. Bu gidişle o temiz çamaşırı bana şimdi lazım olacaktı da haberi yoktu.

Cemil abi huzursuzca ensesini ovuşturup adama döndüğünde hâline baktıkça yüzünü buruştururken, "Şikâyetçi misiniz?" deyip bir an sonra duraksadı "Adınız neydi?"

"Ben... O... Ozan..."

"Ozan mı? Kenan değil miydi yahu?" diyen Ayyaş Tufan'a Cemil abi anlamıyarak bakarken kafası hâlâ kanamaya devam eden adam ağzının içinde bir şeyler homurdanıp, "Şey... Ozan," dedi huzursuzca. Hâlini sağlık durumuna yordugumuzdan kem küm etmesini kimse garipsemezken, "Şikâyetçi misiniz peki?" diye soran Cemil abiyle babam yerinde endişeyle kıpırdandı.

Babaannemle Gulfem iki yanımda korkuyla adamın ağzından çıkacak lafı beklerlerken bir an için bakışları bana dönen adam derin, belki de baygın bir ifadeyle gözlerime bakakaldıktan sonra, "Değilim," dediğinde mahalleli rahat bir nefes aldı. Bense gece gece içine düştüğüm durum yüzünden utanç içindeydim. Bakışlarını bir türlü gözlerimden çekmeyen adam, bana bakmaya devam ettikçe utancım yerini huzursuz bir tedirginliğe bırakırken bir anda gözleri kapanan adam olduğu yere yığıldığında tiz çığlıklar etrafımda yankılandı.

O an anladım ki baktığı ben değildim, boşluktu ve anlaşılan bu gece henüz bitmemişti.

"Gelen giden var mı kız?"

Babaannemin uykusuz kaldığından huysuz çıkan sesiyle saatlerdir uyanıp kaldığım pencere onunde bakışlarımı ondan tarafa çevirirken, "Yok," diye mırıldandım. Huysuz sultan önüne çektiği tepsideki pirinci ayıklarken bir yandan da Mehpare teyzenin elindeki örgüye laf atıyordu. "Kız Mehpare, senin gözler de iyice gitti ha. Erken kestir, bebek yelege mi o olduğunu?"

Mehpare teyze burnunun üzerine düşen gözlüğüyle söylenerek örgü-

yü geri sökerken bakışlarımı onlardan alıp yeniden sokağa çevirdim. Gün aydıdığı andan itibaren sokakta yine her zamanki hareketlilik başlamıştı. “Al şu çayı iç bari Sena, kaç saattir tünedin kaldın şuraya,” diyen Gülfem elindeki çay bardağını uzattığında elinden alıp sıcak çaydan bir yudum aldım. Uykusuz geçen gecenin ardından içtiğim çay bile ağzımda metalik bir tat bırakıyordu sanki. Bardağı gerisin geri sehpanın üzerine bıraktığımda salon kapısının girişinde Çiçek göründü. Gece ailesiyle evine geçse de hava aydınlanır aydınlanmaz soluğu yine bizde almıştı. Gülfem’le ikisini nasıl bir araya getireceğimi kara kara düşünürken beklenmedik anda yaşananlar hepimizi yine bir araya getirmişti.

Çiçek babaannemlere çay koyup yanımıza geldiğinde çekyatın bir ucuna Gülfem diğer ucuna kendisi oturdu. Ben hâlâ pencere kuşu gibi sokağı izlemeye devam ederken içimi saran endişe bulutları bir türlü kaybolmuyordu.

“Yalnız adam aynı filmlerdeki gizemli tiplere benzemiyor mu?”

Çiçek’in keyifli mırıltısıyla gözlerimi devirirken, “Gece karanlığında ne gördün de bu kanıya vardın Allah aşkına?” diye söylendim. “Gizemli falan da değil bana kalırsa. Ayyaş Tufan’ın peşine taktığı adamdan ne hayır gelir? Hırsız değilse de serseridir,” dediğimde, “Yakışıklı serseri ama,” demesiyle Gülfem kıkırdarken benim kaşlarım biraz daha çatıldı.

“İyi! Gelince davet edersin bir muhallebi yemeye!”

“Ona bakacağız artık,” deyip göz kırptığında derdinin beni sinir etmek olduğunu bilsem de emin olamadım. Levent’i düşündüğümde de ister istemez canım sıkıldı. Beş dakika gördüğü adamdan etkileneceğine ne diye yıllardır gözünün içine bakan adama bir şans vermiyordu bu salak kız?

Öte yandan içine düştüğüm durumu düşündükçe de huysuzluğum giderek artan bir öfke yumağına dönüşüyordu. Elin herifi sebebi ne olursa olsun gecenin bir yarısı bahçeme girmiş miydi? Girmişti! O hâlde ne diye ben suçlu oluyordum ki şimdi?

Uğursuz herif gelir gelmez her şeyi birbirine katmayı başarmıştı.

Bir süre daha sessizce beklemeye devam edişim babamın sokağın başında görünmesiyle son bulurken bahçeye girmesiyle ben de kucığımdaki kirlenti kenara bırakıp hızla ayaklandım. “Babam geldi.”

Köpar adım ilerleyip kapıyı açtığımda babam yorgunluktan bitap çıkmış hâlede karşımda dururken, "Gel baba," deyip terliklerini önüne bıraktığımda ağır aksak adımlarla içeriye girdi. Salona geçtiğimizde tüm bakışlar babama bulurken, "Cihan... Ne yaptınız? Nasıl oğlan? Hapse girecek mi bizim kız?" diye soran babaannemle kızlar kıkırdarken ben babaanneme ters bir bakış attım. Kadın resmen benimle uğraşmaktan zevk almıyordu.

O sıra ceketini çıkarıp tekli koltuğa oturan babam hafifçe dizini ovuştururken onun bu hâline sebep olduğumu bilmek hem kendime hem de o herife daha da öfkelenmeme sebep oldu. Adam ağrısı yüzünden veterince hırpalanmışken bir de hastane köşelerinde sabahlarken perişan olmuştu.

"Yok anne ne hapsi tövbe tövbe... İyi oğlan, iyi. Ciddi bir şeyi yokmuş çok şukur. Bu geceye kadar uyutmamak lazım. Oğlanın kafası kan içinde girince acile, hastane polisi geldi. Yine de Allah razı olsun şikâyetçi olmadı," dediğinde hafifçe ellerimi ovuşturarak yutkundum. Herkes şikâyetçi olmadı diye adama minnettardı da benim haklılık payım ne diye düşünülüyordu? Ben de yoldan geçen adamın kafasını yarmamıştım herhâlde, bu herif gecenin bir yarısı benim evimin bahçesinde değil miydi?

"Ay şükürler olsun. Bu yaştan sonra mahpus köşelerinde torun ziyaretine gidemezdim vallahi," diyen babaannemle kızlar ve Mehpare teyze sınırları bozulmuş gibi kahkahalara boğulurken babam da annesine mandır bir bakış atıp ayaklandı. "Müsaadenizle ben az yatayım içeride, oğlan gelince kaldırabilirsiniz Sena'm," dediğinde başım hızla ondan tarafa dönerken, "Nereye gelirse?" diye hayretle sorduğumda babam, "Evine kızım, nereye olacak," dedi anlamayarak.

"Tufan dedi ya kıracısıymış bu oğlan. Dün gece taşınmış, gelir gelmez de ne işler geldi başına zavallının. Neyse işte sağ olsun Mahir kaldı yanında, bir iki saate alıp getirecek oğlanı. Bende ayakta duracak hâl kalmadı da erken geldim," deyip başka bir şey demeden içerideki odasına doğru ilerledikçe düğün omuzlarımla gerisin geri koltuğa oturdum. Bir vakit daha tanıdıkların muhabbetlerini yarım yamalak dinlesem de uykusuzluk tüm dengesini altüst etmişti. Biraz sonra herkes evine dağıldığında ben de mutfaka geçip akşam için yiyecek bir şeyler hazırlamaya giriştim. Neyse ki

bugün pazardı da çalışmıyordum. Aksi hâlde ayakta uyur hâlimle kimseye bir faydam dokunmazdı.

İki saat sonra babam biraz daha toparlanmış hâliyle salona geldiğinde ben de işlerimi bitirmek üzereydim. Babaannem elinde işlediği örgüyle televizyon karşısında akşam haberlerini izlerken Aliş de onun dizinin dibinde yere uzanmış ders kitabının arasına gizlediği çizgi romanını okuyordu. Benim görmediğimi düşünüyor olacak ki kendini fena hâlde kaptırmıştı. Başka zaman olsa elinden almak için uğraşırdım ama bu akşam hiçbir şeye hâlim yoktu. Geceden beri devam eden stres ve gerginlik yüzünden bedenim öylesine kasılmıştı ki bir an evvel kendimi uykuya teslim etmek istiyordum.

Babamın da gelişiyse akşam yemeği için sofrayı kurarken zil çaldığında Aliş koştu kapıya. "Mahir abi geldi!" diye bağırdığında babam ayaklanıp kapıya adımlarken ben de peşinden ilerledim. "Gel oğlum," diyen babam, Mahir abiye içeriye davet etse de girmede.

"Haber vereyim diye geldim Cihan abi. Getirdim arkadaşı evine. Birkaç saat daha uyanık kalması lazımmuş, ben de oturacağım onunla ne olur ne olmaz... Ailesini çağıralım dedim, kimse yok dedi. Pek de konuşkan değil zaten."

"Vah vah kimsesi yok muymuş bir de oğlanın?" diye söylenen babaannem peşimiz sıra kapıda görünürken omzumu hafifçe mutfak kapısının pervazına yaslayıp sessizce durmaya devam ettim.

"Sağ ol Mahir, bizim derdimizi yüklendin sen de," diyen babam Mahir abinin omzunu sıvazlarken, "Ne demek Cihan abi," diyen Mahir abi mahcup bir tavırla başını eğdi. Mahir abi hep böyleydi, şu mahallede kimin derdi olsa önce o koşardı yardımına.

"Neyse ben geçeyim yanına, kesinlikle uyumayacak dedi doktor. Birkaç saat daha dayansa yeter, hadi iyi akşamlar," deyip arkasını döndüğünde babam da kapıyı kapatarak düşünceli bir tavırla salona doğru adımladı. Tek tek sofraya geçtiklerinde Aliş dışında kimse tabağına dokunmazken, "Sena," dedi babaannem bir an sonra düşünceli bir tavırla. "Bir tepsi hazırla da götürelim karşıya. Ne yiyip içecek oğlanlar o evde," dediğinde, "Doğru dedin anne. Hadi hazırla kızım götüreyim ben," diyen babamla hafifçe başımı salladım. Ayaklanıp mutfaka geçtikten sonra

kuşuk bir tencereye çorba koyup iki büyük tabağı da yemek ve pıhlavı doldurdum. Bir poşete de ekmek koyduktan sonra mutfaktan çıktığımda babamın yüzünde acılı bir ifadeyle dizini ovduğunu görmemle kalbim sızlarken, "Sen otur baba," dedim kapıya doğru adımlayarak. "Ben kapıdan bırakıp geleyim hemen."

"Olur mu kızım ver sen," dese de, "Gideyim baba, hem ... Sanırım bir şey de dilemem lazım," dediğimde babam tereddüt etse de babaannen içinden, "Bırak kızı Cihan," diye seslendi. "Gider gelir beş dakikada. Gece sen düşün kalacaksın şimdi, otur da yemeğini ye," dediğinde babam çaresiz başını sallayıp salona geçerken ben de omzuma bir hırka geçirip elimde tepsiyle evden çıktım.

Hava kararmış olsa da hepi topu karşı eve geçecektim. Hızlı adımlarla kapıya geçip kapıyı tıklattığımda bir iki saniye tereddütle beklesem de biraz sonra kapı açıldığında, "Sena, hayırdır?" dedi Mahir abi hafifçe çatmış kaşlarıyla.

"Yemek getirdim abi," dedim tepsiyi uzatarak. Tepsiyi alıp, "Sağ ol," diye mırıldandığında da, "Müsaitseniz ... İki dakika girsem?" dediğimde derdini anlamış gibi hafifçe başım salladı. Ne garip ki yıllarca sırf içinde yaşayanları görmeyeyim diye odamın perdesini bile kapalı tutarken bu eve kendi isteğimle girmek de varmış kaderde.

Ayakkabılarımı çıkarıp içeriye girdiğimde ilk hissettiğim evin keskin soğukluğu oldu. Bırak hastayı, sağlam insan bile zatürre olurdu burada. "Soba yok mu? Çok soğuk burası," diye mırıldandığımda Mahir abi hafifçe sakatını sıvazlayıp, "Kömür yoktu, ben de evden getirecektim de uyuyup kalacak gibi oğlan," dediğinde, "Sen git," dedim düşünmeden. "Sen gelene kadar yanında dururum ben."

"Olmaz kızım, ne işin var bu saatte bir başına?" dediğinde Mahir abimin geleneksel maço tavrına göz devirmemek için kendimi zor tutarken, "Ahi ne olacak ben de Allah aşkına," diye söylendim. "Ses etsem babam duyar gelir zaten. Hem adam gözünü zor açık tutuyor demedin mi? Ayrıca onu bu hale getirenin ben olduğumu düşünürsek tehlikede olan ben değilim sanki," dediğimde eliyle çenesini hafifçe ovuşturarak düşündü. En sonunda dediklerimi mantıklı bulmuş olacak ki, "Tamam, gir sen hadi. Ben beş dakikaya gelirim zaten," dediğinde başımı sallayıp içeriye geçtim.

O da ayakkabılarını giyip evden çıktığında bir an için koridorun ortasında öylece kalakaldım.

Eskiden Ayyaş Tufan burada karısıyla yaşarken bir iki kere bu eve girdiğim olmuştu ama sonrasında doğru dürüst bir kiracı gelmediğinden kapısına bile yaklaşmamıştım. İçerideki adamın kim olduğunu bile bilmiyordum ama daha ilk günden bu eve girmek fazla garip hissettiriyordu. Elime kenarda duran tepsiyi alıp yavaşça içeriye doğru adımlarken derin bir soluk alarak rahatlamaya çalıştım. Mahir abiyi ikna ettiğim gibi şimdi de kendimi ikna etmeye çalışıyordum. Hem içerideki katil olsa Mahir abi anlardı herhâlde.

Salonun eşiğine geldiğim hâlde evde hâlâ çıt çıkmıyordu. Başımı tereddütle içeriye uzattığımda gözüme ilk çarpan yanmayan soba oldu. Yerde eski bir halı, üzerinde bir ayağı kırık bir sehpa vardı. Karşılıklı iki çekyat dururken biri boştu. Diğerinde ise kafası sargılı yabancı, bir kolunu yüzüne yaslamış hâlde öylece yatıyordu.

Ne yapacağımı bilemez hâlde öylece dikilmeye devam etsem de bir an sonra uyumasının tehlikeli olduğunu anımsayarak telaşlandım. Hızla tepsiyi sehpa üzerine bırakıp, “Hey,” dediğimde ses gelmezken, “Hey! Uyansa-na,” dediğimde hâlâ ses gelmemesiyle iyice panikleyip yüzüne yasladığı koluna dokundum. Bir anda boğuk sesiyle, “Bağırma... Lütfen,” dediğinde rahat bir nefes alırken farkında olmadan koltuğun kenarındaki boşluğa oturdum.

“Kusura bakmayın, öldünüz sandım bir an,” derken ne saçmaladığının farkında bile değildim ama doğrudu. Gerçekten de bir an için katil olduğumu sanmıştım. Bir an sonra kolunu yüzünden çektiğinde hafifçe kısılan yorgun bakışları beni bulurken, “Sen de kimsin?” diye mırıldandığında yanına oturduğumu fark ederek telaşla ayaklandım. “Ben şey... Sena ben... Dün akşam tanışmıştık ya,” derken ne saçmaladığımı bilmiyordum.

“Tanıştık?” diye sorarcasına mırıldanıp duraksadı. “Nerede?”

“Şey...” dedim yine ellerimle oynarken. Amma da şeylemiştim. “Bizim evin bahçesinde... Ben... Sizi şey sanınca... Hırsız...” diye sonlara doğru zor duyulur bir sesle mırıldandığımda zihninde dün gecenin izlerini bulmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Bir an için boş bakan bakışları

bir an sonra sanki bir şeyi hatırlamış gibi hafifçe kısıldığında yutkunurken "Elinin fazla ağır olduğunu söyleyen oldu mu sana?" diye alayla kızgınlık arasında bir sesle söylendiğinde gulmekle somurtmak arasında bir yerlerde sıkışıp kaldım ben de.

"Doğrusu... Bu zamana kadar bunu deneyimleyen pek kimse olmadı," dediğimde. "He ilkim yani," demesiyle ne diyeceğimi bilemezken bir an sonra, "Özür dilerim," dedim mahcup bir tavırla. Dün geceden beri kendime duyduğum öfke, bu yabancıya duyduğum öfkeyle yarışıyordu. Tabu onu bu hâlde görmek ve tüm bunlara sebep olduğumu bilmek, ona duyduğum öfkeyi pişmanlığa dönüştürmüştü bir anda. Kendimce haklı da olsam neredeyse ölümüne sebep olacaktım bu adamın. En azından bir ouru hak ediyordu.

"Mahallede bir hürsüz lafı dolanıyordu birkaç gündür. Siz de gece yarısı bahçede olunca öyle," dediğimde, "Gölge!" diye seslendi hafif yüksek bir sesle. O an salon kapısından içeriye havlayarak dalan köpekle bir an boş bulunup ırkilem de bir an sonra sahibine sırtımaşan hâline kıyamayarak tebessümle baktım.

"Biraz fazla meraklıdır," dedi köpeğin başını okşarken. "Sizin bahçeye dalınca peşinden girmek zorunda kaldım," dediğinde anladığımı belli edeceğine başımı salladım. Bir süre endişeyle sargılı başına bakakalırken, "Tekrar özür dilerim," dediğimde hafifçe gözlerini yumdu. Neden burada olduğumu düşündüğünü tahmin ederek, "Mahir abi kömür getirmeye gitti," dedim hızla. "O gelene kadar durmak için girdim eve," deyip sehpaye bıraktığım yemeği gösterdim. "Bir de yiyecek bir şeyler getirdim, belki açsanız," diye devam ettiğimde bana birden ne olduğuna da bir anlam veremiyordum. Eve girene kadar kafasını yarıdığım yabancıya karşı anlamsız bir otile hussedişiyordum. Şimdiyse yanlış anlamayacağını bilsem çorbayı karnesine yardım edecek hâldeydim.

Ellerini yuzune yaslayıp sessizce duran adamla ben de ne yapacağımı bilemez hâlde oylece ayakta dikilirken kapı tıklatıldığında, "Mahir abi geldi," dedi. heyecanla. Sonra da sesimin fazla coşkulu çıktığım fark edip alt dudagımı ısırırken, "Tekrar özür dilerim," deyip arkamı döndüğümde, "Adı ne demuştün?" diyen yorgun fısıltısıyla duraksadım.

Ondan tarafa donmesem de iğerinin soğukluğuna inat bir anda ya-

naklarımnda bir sıcaklık hissederken, "Sena," diye mırıldanıp başka bir şey söylemeden dış kapıya doğru adımladım. Kapıyı açtığımda karşımda bulduğum Mahir abiyle hızla kendimi dışarıya atarken, "İyi akşamlar abi," deyip telaşlı adımlarla karşıya geçerek kendimi evden içeriye attım.

"Sena?" diyen babamın seslenişiyle, "Benim," diye karşılık verirken kendimi odama atıp kapıyı ardından kapattığımda elim refleksle göğsüme yaslandı. Işığı açmadan pencereye doğru adımladım. Bakışlarım bir süre karşımdaki evde takılı kalırken farkında olmasam da ilk kez bu eve baktığımda huzursuzluktan başka bir duygu hissediyordum.

Sadece o gece bu duygunun adını bilmiyordum.

Bir Hafta Sonra

"Kızların hepsi peşinde, gözü yok ki hiçbirinde... Hem ona ben aboneyim, bütün biletler cebimde... Aboneyim abone, biletleri cebimde... Ballı lokma tatlısı, aman kaydı kayılsı..."

Tozu dumana katarak yoldan geçen pencereleri açık arabadan etrafa yayılan yüksek sesli şarkı tüm sokakta yankılanırken ellerimdeki poşetlerle adımlamaya devam ettim. Ocak ayının sonlarına gelmek üzereydik ama hava âdeta yazdan kalma günleri andırıyordu. Uzun süre yerden kalkmayacağını düşündüğümüz kar, yağdığı gecenin sabahına bile kalmamıştı. Okullar yarıyıl tatiline girdiğinden sokaklar çocuk sesleriyle çınlıyordu. Bakışlarım evin önünde yakantop oynayan bizimkilere takıldığında Ali'yi tabii ki oradan oraya koştururken buldum. Bu çocuğun enerjisi asla bitmiyordu.

Eve girmeden evvel adımlarımı sokağın diğer ucuna ilerleterek tuhafiyeden içeriye girdiğimde Gülfem sandalyeye oturmuş elindeki örgüyle uğraşıyordu. Öyle dalgındı ki geldiğimi bile fark etmemişti. "Komşu komşu hu hu," deyip içeriye girdiğimde irkilerek başını kaldırmasıyla şaşkın

1. Abone – Yonca Evcimik

hâline gülüp elimdeki poşetleri kenara bırakarak soluklanmak için çekti. ğim sandalyeye oturdum.

"Ne var ne yok şekerim? Ne bu dalgınlık böyle," deyip ağrıyan bileklerimi ovuştururken, "İyidir ne olsun," deyip örgüyü kenara bırakarak avaklandı. "Çay koyuyorum," dediğinde öyle yorgundum ki hevesle, "Olur valla," diverek başımı salladım. Arka taraftaki mutfığa geçtiğinde ben de bacaklarımı hafifçe öne doğru uzatıp bakışlarımı yere dökülen ipliklerde gezdirirken, "Selam!" diye neşeli sesiyle Çiçek girdi içeriye.

Neyse ki bizim bahçede yaşananlardan sonra aralarındaki tartışma da unutulmuş, her şey bir sonraki patlamaya kadar yine eski hâline dönmüştü. "Ay çok yorulдум," deyip diğer sandalyeye de o oturduğunda bakışlarım bitkin görünen yüzünü bulurken, "Tır çarpmış gibi duruyorsun," dediğinde, "Bittim valla," diye söylendi. "İki sınav birden vardı bugün, neyse ki hepsi bitti de birkaç hafta kıcımı devirip yatacağım. Tabii annem yine katayı bana takmazsa," dediğinde, "Geçmiş olsun," dedim tebessümle.

Çiçek'in okulla ilgili anlattıklarını dinlerken zaman zaman içimde bir pişmanlık filizlense de böyle olması gerektiğini biliyordum. Babam ne kadar ıyı bir marangoz olursa olsun yeni mobilya dükkânlarının artmasıyla birlikte gün geçtikçe işleri azalıyordu ve bunca masraf onu yeterince zorlarken omuzlarına bir yük de ben olamazdım. Ne evin yükünü babama ne de ailemizin -özellikle de Ali'nin- sorumluluğunu babaanneme bırakabilirdim. Bizim evimizde herkes kendi payına düşen fedakârlığı yapmıştı, okula devam etmemek de ne yazık ki benim payıma düşen fedakârlık olmuştu.

Okula devam etmek ister miydım?

Belki şartlar bambaşka olsaydı, sadece kendi hayatımın sorumluluğunu taşıdığım bir ihtimalde, isterdim ama bunun için de artık çok geçti. Bazen birileri seçim yapar, başkaları o seçimlerin sonuçlarını yaşırdı. Benim payıma düşen de başkasının seçimlerinin sonuçlarıyla yüzleşmek olmuştu.

"Şu Atakan vardı ya hani mühendislikte okuyan ... Sınav çıkışı durağa yürürken peşimden geldi. Hafta sonu sinemaya gidelim mi diye sordu."

Daldığım düşünceler arasından Çiçek'in sesiyle uzaklaşırken istemince çatılan kaşlarımla, "Sen ne dedin?" diye sordum dayanamayarak.

"Hafta sonu çıkamam ki olmaz dedim, ne diyeceğim başka," diye söylendiğinde, "Çıkabilsen gider miydin peki?" diye sormamla omuzlarını düşürdü hafifçe. Parmakları sarı saçlarıyla oynarken bir bacağına diğerinin üzerine atmış hâlde ayağını sallayıp duruyordu. Ya gergindi ya da bana öyle geliyordu. Belki de ben bu aralar her şeyde fazla anlam arıyordum.

"Bilmem... Tatlı çocuk aslında, giderdim herhâlde."

"Levent de seni sinemaya davet etmişti," diye hatırlatmamla bakışları hafifçe kısılrken, "Bazen benim mi arkadaşısın yoksa onun mu anlamıyorum Senal!" dedi huysuzca. "Levent ve ben diye bir şey olamaz, neden anlamıyorsun? O anlamıyor diye sinirleniyorum ama daha ben kendi arkadaşımı ikna edemiyorum ki," dediğinde, "Tamam tamam," dedim hızla ağzıma fermuar çeker gibi parmağını oynatarak. "Sustum, demiyorum bir şey."

"Deme lütfen! Ona da söyle, olmayacak hayaller kurmasın artık."

"Kim ne hayali kuruyor yine?" diyerek yanımıza gelen Gülfem çayların ortamındaki küçük sehpa bırakıldığında, "Boş ver," dedim geçiştirerek. Tekrar başa sarıp da kavgaya davetiye çıkarmaya lüzum yoktu. "Sen anlat asıl, Bahtiyar Bey yine haber göndermiş ha," deyip güldüğümde Gülfem de Çiçek gibi gözlerini devirip homurdandı.

"Hep Cavidan ablanın işleri. Kaç kere dedik olmaz diye, adama başka bir şey mi söylüyor bilmiyorum ama laftan anlamıyor bir türlü. Geçen de çiçek göndermiş buraya. Hayır biri duyacak bir şey sanacak," dediğinde, "Dua edelim de abim duymasın," dedi Çiçek. Neyse ki bu defa öfke kusmak yerine laf sokmakla yetiniyordu. "Bahtiyar Bey burnunu seviyorsa tabii," diye eğlenerek devam ettiğinde, "Çiçek," dedi Gülfem huysuzlanarak. "Bazen seni hiç anlamıyorum."

"İnan ki ben de bazen kendimi hiç anlamıyorum," diyen Çiçek de onun damarına basmaktan zevk alıyordu. "Abimi bıraktın madem yeni kismetlerine ne diye evet demiyorsun mesela? Bu kaçınıcı kismet, niye hiçbirine tamam demiyorsun? Görüşmüyorsun bile?" dediğinde, "Saçmalama," dedi Gülfem belli belirsiz bir kızgınlıkla. "Ben başkasıyla olmak için atmadım nişanı!"

Bu cevabı duymayı bekliyormuş gibi hafifçe kalkan kaşlarıyla, "Sahi?" dedi Çiçek de bakışlarını gözlerine dikerek. "Sen niye attın nişanı?"

Gülfem havırlıksız yakalandığı soru karşısında yine buz keserke "Öyle olması gerekiyordu çünkü," dediğinde, "Tabii," dedi Çiçek alayla "Sen burada, abim evde birer ölüye döndünüz ama öyle olması gerekiyordu. Tabii canım, evlenip sonsuza dek mutlu yaşayacak hâliniz yoktu, daha neler!"

Yine kavga çıkacağından korkarak, "Çiçek," diye uyarsam da, "Ama neyse ya," dedi Çiçek bıkkınlıkla. "Ne hâliniz varsa görün! Artık hiçbir şeye karışmıyorum."

Tam o sıra açılan kapıdan Levent girdiğinde Çiçek'in omuzları hafifçe düşerken, "Çiçeğim," diyen Levent yanımıza doğru adımladığında "Allah'ım sen sabır ver," diye sinirle söylendi Çiçek. "Levent abi sen hiçbir korkmuyorsun abimden?"

"Seven adam sevmekten utanmaz da korkmaz da güzelim. Sen bugün he desen o dakika abinin yanında alacağım da soluğu elimi kolumu bağlayan senin o tatlı inadin," dediğinde Çiçek muhabbetin gittiği yerden hoşlanmayarak hafifçe öksürüp, "Neyse ne! Kapat lütfen şu konuyu," diye homurdandı. Levent sevdiğinin kızaran yanaklarından utandığını anlamış olacak ki onu daha fazla utandırmamak için konuyu uzatmazken "N'aber yenge?" dediğinde bu defa da Gülfem çattığı kaşlarıyla homurdandı.

"Ne yengesi Levent ya!" diye çemkiren Gülfem de Levent'e ters bakışlar atarken, "Herkes tersinden mi kalktı bugün nedir? Sen de mi çatacaksın kaşlarını Sena?" dediğinde hâline sırtıp, "Yok," dedim eğlenerek. "Acıdım hâline."

"İki dakika selam verelim dedik dayak yemiştin beter olduk iyi mi? Neyse ben gideyim zaten bekliyor seninki," dediğinde anlamadığımdan kaşlarım hafifçe çatılırken, "Ne diyorsun sen be! Kim benimki?" diye sinirle söylendiğinde, "Aman be kızım, şu kafasını yarıdığın herifi diyorum," demesiyle kızlar arkamdan kahkahalara boğulurken Levent salağı hâlâ ne hâli ettiğinin farkında değildi.

"Doğru düzgün konuşana o zaman!" diye sinirle söylenmemle Levent ellerini teslim olurcasına kaldırırken, "Anlaşıldı, bugün burası ateş hattı," deyip arkasını dönerek tuhafiyeden çıktığında arkasından, "Salak!" diye sinirle homurdandım.

“Ne oldu az evvel eğleniyordun?” diyen Çiçek’e ters ters bakmaya devam ederken, “Sahi kimmiş neciymiş seninki?” diyen Gülfem’le, “Gülfem!” diye cırladım. “Mahallenin bütün kedilerini toplar atarım orlonlarının arasına! Doğru konuşsana kızım, ne biçim laf bu?”

“Tamam, tamam kızma,” diyen arkadaşım yüzüme özür dilercesine baksa da hâlimle eğlendiği her hâlimden belliydi. Çiçek desen zaten ilk andan beri bu meseleyle fazlasıyla eğleniyordu. Az evvel ikisi tartışırken nasıl olduysa ibre bir anda bana dönmüş, ikisine birden eğlence malzemesi olmuşum. Tüm gün yeterince yorulmuşken bir de onlarla uğraşacak enerjim kalmadığından, “Gidiyorum ben,” deyip ayaklandım.

“Otursana, tamam sustum Sena ya,” dese de Gülfem, “Yok, zaten yemek hazırlayacağım daha,” deyip poşetleri elime alarak kapıya yöneldiğimde Çiçek’in arkamdan, “Selam söyle seninkine!” demesiyle sertçe dişlerimi sıkıp arkamdan gelen kıkırtılar eşliğinde dükkândan çıktım.

Hızlı adımlarla ilerleyip sokakta oynayan çocukların arasından geçerek evden içeriye adım attığımda salondan babaannemin sesi geliyordu. Muhtemelen yine televizyonda izlediği bir şeye söyleniyordu. Bu kadın televizyonun olmadığı yıllarda nasıl yaşıyordu acaba?

“Babaanne ben geldim,” diye içeriye doğru seslenmemle, “Sena! Gel gel çabuk,” dedi bıkkınlıkla. Poşetleri mutfığa bırakıp salona geçtiğimde sobanın kenarındaki çekyatın üzerine oturmuş örgüsünü örmeye devam ediyordu. “Ne oldu babaanne?”

“Basıyorum şuna açılmıyor sesi, bak bir ne olmuş?” deyip kumandayı uzattığımda elime alıp bakındım. Çalışmıyordu. “Pili bitmiş babaanne, evde pil yok şuradan açayım,” deyip televizyonun yanına giderek sesini açtığımda, “Biber aldın mı?” dedi gözlerini ekrandan ayırmadan. “Alish dolma diyordu kaç gündür,” dediğinde, “Aldım, yapacağım şimdi,” dedim doğrularak.

“Başka bir şey istiyor musun? Mutfığa geçiyorum ben,” dediğimde, “Yok kızım. Börek yaptım fırının içinde, onu da bir beze sarver sana zahmet,” demesiyle, “Niye uğraştın babaanne?” diye söylensem de, “Aman ne var sanki elime mi yapıştı? Hadi git sen hadi,” diye söylendiğinde başımı sallayıp banyoya geçtim. Ellerini yıkayıp üzerimi değiştirdikten sonra mutfığa geçtiğimde önce poşetleri yerleştirdim. Fırından çıkardığım mis

gibi peynirli börekten küçük bir lokma ağızma attıktan sonra tepsiyi güzel beze sarıp tezgâhın kenarına bıraktım. Ardından da dolma için mızemelen çıkarıp içini hazırlamaya başladım.

Bir saat sonra mutfaktan çıktığımda çorba da dolma da ocakta piemek üzereydi. Bütün gün ayakta kalmaktan sızlayan belimi ovuşturan içeriye geçerken zil çaldığında kapıya doğru adımladım. Kapıyı açtığımda babam Ali'yi kolunun altına almış hâlde içeriye girdi.

"Kokulara bak be!" diye şakıyan Aliş ter içinde kalan üstü başıyla içeriye koşturduğunda, "Banyoya kokarca!" diye arkasından seslendim. Tezgâhı önüne bırakıp, "Hoş geldin baba," dediğimde, "Hoş bulduk kızım dedi babam da şefkat dolu bir tebessümle. "Nasılsın?"

"İyiyim baba, sabahtan epey yoğunluk ama çok şükür teslimatla eksiksiz hallettik. Güzin Hanım zaten bu aralar işlerle pek ilgilenemiyo bızı de işler bitince fazla tutmuyor," dediğimde anladım dercesine başını salladı.

"Ben de bir üzerimi değiştireyim," deyip odasına doğru ilerlerken son anda duraksayıp, "Ha," dedi dalgınlıkla. "Şu oğlanı yemeğe çağırдын bu arada, kaç zaman oldu hem bir hoş geldin diyelim hem de şikâyetç olmadığı için bir teşekkür edelim dedim," deyip bir şey söylememe izin vermeden odasına geçtiğinde koridorun ortasında öylece kalakaldım.

Bir hafta evvel bir gece ansızın hayatımın tam ortasına yıldırım gibi düşen yabancı; bu akşam evimde, soframda, tam karşımda oturacaktı. Daha önce mahalleden birçok insan evimize misafir olmuş, soframızı ortak olmuştu ama ben ilk kez ne hissedeceğimi bilmiyordum. İçimde tarifsiz bir karmaşa ile kapı eşiğinde dikilmeye devam ederken ardımdaki kapının tıklatılmasıyla omuzlarım dikleşti. Arkamı döndüğümde eski metal kapıya urkek bakışlarla bakmaya devam ederken kapı bir kere daha çaldığında derin bir soluk alarak usulca kapıyı araladım.

Karşımda başını eğmiş hâlde duran adam kapıdan gelen gıcırtyla başını kaldırdı. O an ilk kez göz göze gelmişiz gibi tuhaf bir şaşkınlık hissi etrafımızı sararken, "Hoş geldiniz," dediğimde, "Merhaba," dedi yabancı. Bir an sonra yabancı olmadığını hatırlatır gibi tekrar etti. "Merhaba, Sena."

Bölüm 4

Belirsizlik ve Heyecanlar

1994, Şubat

Sena'dan

Hayatta bazen içine nasıl düştüğünüzü anlamadığınız anlar olur. Böyle zamanlarda ya akışa kapılmayı seçersiniz ya da beklenmedik olarak her şeye karşı tetikte kalmayı...

Elimi tezgâha yaslamış hâlde çayın demlenmesini beklerken neden böyle tuhaf hissettiğime bir anlam veremiyorum. Hepsini topu sıradan bir akşam vakti babam daha önce defalarca kez yaptığı gibi bir komşumuzu yemeğe davet etti. Diğerlerinde olduğu gibi yine onlar sohbet etti, ben servisle ilgilendim. Yine çoğunlukla konuşmadan geçen bir akşamı yaşadım. Peki neden bu defa farklı hissediyorum?

Neden durup durup vitrinin aynasından nasıl görüldüğüme bakmaya ya çalışıyorum?

"Abla! Babaannem çay olmadı mı diye soruyor?"

Kapı eşiğinden gelen Ali'nin sesiyle daldığım düşüncelerden sıyrılıp başımı iki yana sallarken, "Getiriyorum," deyip çaydanlığı elime aldım. Tepsideki bardakları doldurup şeker kâsesini de ortasına bıraktıktan sonra derin bir nefes alarak tepsiyi elime aldığımda, "Kendine gel Sena!" diye sinirle homurdandım. "Sanki hayatında ilk kez çay servisi yapıyorsun!"

Tepsiyle mutfaktan çıkıp salona geçtiğimde babam aynı çekyatta oturduğu misafirimizle sohbete devam ediyordu. Babaannem yemekten sonra aldığı ilacım yutup gözlüğünün altından çaktırmamaya çalışarak misafirimizi süzmeye çalışırken Aliş de yine dünyadan bihaber yere uzanmış hâliyle kısık seste açık olan televizyonu izliyordu.

Sakin adımlarla ilerleyip çayları ikram ederken göz göze gelmemeye gayret etsem de, "Zahmet oldu, teşekkür ederim," deyişiyle istemsizce başımı kaldırdım. "Afiyet olsun," dediğim sıra laciverte çalan mavi gözlere bu kadar yakından bakmak bir an için afallamama sebep olurken babaannemin öksürmesiyle telaşla doğrulup hemen geriye çekildim. Kendi çayımı da alıp en köşedeki sandalyeye oturduğum andan itibaren bir kere daha ondan tarafa bakmazken neredeyse tüm bedenimin karıncalandığını hissettiğimde bu duruma bir anlam veremedim. Daha önce kime karşı böyle hissettiğimi düşündüğümde verecek bir cevabım yoktu. Bu eve gelen sevdiğim biriye rahat olurdum, sevmediğim biriye umursamaz olurdum ama hiçbir zaman heyecanlı olmazdım ben.

Ara ara başımı kaldırdığım anlarda babaannemin manidar bakışlarını üzerimde yakalamamla güçlkle yutkunurken gitgide sıcaklayan odada bir an sonra, "Ben artık müsaadenizi isteyeyim," cümlesi yankılandı. Hemen ardından misafirimiz babaannemin elini öpüp Ali'nin de saçlarını bir abi edasıyla karıştırarak babamla koridora yöneldiğinde sanki bana seslenmesini engellemek ister gibi hızla boş tepsiyi alıp bardakları topladım.

Bir an sonra dış kapının kapanma sesi geldiğinde babam salonun girişinde görünürken, "Düzgün bir oğlana benziyor, ben sevdim," diyerek koltuğa geçti. Babaannem de, "Terbiyeli oğlan belli, ben de sevdim," diye karşılık verdiğinde bardakları toparlayan ellerim duraksarken şaşırırmaktan alamadım kendimi. Kolay kolay kimseleri beğenmeyen Süheyla Sultan için büyük gelişmeydi bu. Yerde uzanan Aliş de, "Dün biz maç yaparken bizimle top oynadı Ozan abi, ben çoktan sevmiştim zaten," dediğinde

nedensiz bakışlar benden tarafa dönerken bir anda elimdeki tepsiye sık sık sıkıya tutunup, "Mehpare teyzeye dolma götüreceğim," diyerek hızla surlardan çıktım.

Ardımdan belli belirsiz sesler gelse de üzerime alınmadım. Düşünmek için vakit epeyce geç olmuştu...

"Sena! Senaaa!"

Ardımdan gelen bağırış sesiyle arkama döndüğümde Çiçek nefes nefese kalmış hâliyle koşarak yanıma geliyordu. Son anda bana tutunup tıkanan nefesiyle kendini toparlamaya çalışsa da, "Geç kaldım! Bugün sunumum var ne yapacağım ben, nasıl yetişeceğim?" derken ağlamak üzereydi.

Kollarına tutunup, "Sakin ol, Mahir abi yetiştirir seni," desem de "Yok, olmaz. Abim çoktan çıktı zaten, taksi lazım ama ara da bul şimdi," diye ağlamaklı bir hâlde mırıldandı. O sıra endişe yüklü bakışlarıyla bizi doğru gelen Levent, Çiçek'in hâlini gördüğü an, "Çiçeğim, ne oldu sana?" diye telaşla sorduğunda Çiçek hıncını ondan alırcasına, "Ya sana ne baba adam, gitsene başımdan!" diye öfkeyle cırladı. Başkası olsa bir an bile durmadan çekip giderdi belki ama Levent, Çiçek'ten gelen her saldırıya karşı öyle dayanıklı ve sabırlıydı ki o an tavrına alınmak yerine sadece sorunu çözmekle ilgileniyordu.

Bana dönüp, "Ne oldu Sena?" dediğinde, "Sunumu var, okula yetişmesi lazım," dediğimde, "Tamam, gel benimle," diyerek Çiçek'in eline uzanacak oldu ama hemen sonra sokağın tam ortasında olduğumuzu fark edip, "Gel hadi, ben yetiştiririm seni," dediğinde Çiçek hafifçe burnunu çekip, "Ne? Nasıl... Ama dükkân," diye safça mırıldandı.

Levent, *alay mı ediyorsun* der gibi bir bakışla, "Dükkânı batsın, senin tek damla gözyaşına kurban olsun yürü hadi," dediğinde Çiçek sanki Levent'in aşkıyla ilk kez yüzleşmiş gibi afallamış bir hâlde ona bakakalırken Levent yeniden, "Hadi!" dediğinde Çiçek hızla başını sallayıp peşine takıldı. Levent'in eski model arabasına bindiklerinde ben hâlâ arkalarından alık alık bakmaya devam ederken Levent pencereyi açıp, "Sena! Babam

gelene kadar dükkân sana emanet,” deyip göz kırptığında, “Ne? Ulan Levent!” diye arkasından sinirle söylensem de deli âşık çoktan tozu dumana katarak gözden kaybolmuştu bile.

“Başlayacağım senin aşkının ıstırabına da sana da ... Herife bak, sevdiğine artistlik yapacak diye beni işimden edecek!” diye sinirle söylenirken el mecbur dost hatırına bakkala doğru ilerledim. Neyse ki Güzin Hanım bu aralar kendi derdiyle meşguldü de geç kaldığımı fark etmeyecekti.

Bakkaldan içeriye girip ortalığa bir bakış atarken öylece ayakta dikilemeyeceğimden tezgâhın arkasına geçtim. Telefon defterinden evin numarasını bulup İhsan amcaya durumu haber verdikten sonra o gelene kadar beklemek üzere tabureye oturdum. Sıkıntıyla tezgâhın üzerindeki sakız paketlerini renklerine göre sıra sıra dizerken, “Bir ekmek, bir gazete lütfen,” diyen sesi duymamla başımı kaldırdığımda dalgın hâliyle elindeki eskitme deri kaplı deftere bakınan yeni komşumu buldum karşımda. Elindeki defterde artık nasıl ilginç bir şeyler varsa kafasını dahi kaldırmamıştı. Durup dururken bir şey söylemek de saçma olacağından ekmekle gazeteyi poşete bırakıp tezgâhta öne doğru uzattım. Parayı tezgâha bırakıp başım kaldırdığı sıra beni görmesiyle kaşları hafifçe havalanırken, “Sena?” diye şaşkınlıkla mırıldandığında bir şey demeden para üstünü uzattım.

“Burada mı çalışıyorsun?” diye merakla sorduğunda neden merak ettiğini anlayamasam da, “Yok, Levent’in acil bir işi çıktı o gelene kadar yerine bakıyorum,” dediğimde, “Levent?” dedi hafifçe kısılan bakışlarıyla. “Buranın sahibi olan genç. Hani uzun boylu, ela gözlü ... Yani aslında dükkân İhsan amcanın ama Levent devraldı idareyi,” dediğim sıra, “Anladım kim olduğunu,” dedi sanki sıkılmış gibi huysuz bir sesle. Gereksiz yere fazla konuştuğumu düşünüp istemsizce bir adım gerilerken tam o sıra kapıdan giren İhsan amca, “Geldim kızım geldim, sağ olasın işinden gücünden ettik seni de,” dediğinde, “Hiç olur mu öyle şey,” dedim tebessümle.

“Ben artık gideyim,” deyip çantamı koluma takarak tezgâhın arkasından çıktıktan sonra, “Görüşürüz İhsan amca,” deyip, “Hayırlı işler kızım,” demesiyle hâlâ orada dikilen huysuz bakışlı komşuma bakmadan bakkaldan çıktım. Peşimden gelen adım sesleriyle istemsizce adımlarım hızlanırken bir an sonra dayanamayıp başımı çevirdiğimde bir eli cebinde hâlâ

benim olduğum tarafa doğru bakan adamla hızla önüme dönüp telaşlı adımlarla dolmuş durağına doğru ilerlemeye devam ettim.

Kalp atışlarım bu sabah nedensiz yere haddinden fazla yorulmuştu sanki...

“Ben gerçekten bu erkekleri anlayamıyorum. Biz Güzin Hanım boşanır mı boşanmaz mı diye konuşurken Ahmet Bey’in boşanmak istemeyeceği kimin aklına gelirdi?”

Merve’nin şaşkın sesiyle söylediklerine karşılık hafifçe başımı sallarken masanın üzerindeki kumaşı dikkatle ütölemeye devam ediyordum. Bir anlık dalgınlığım bana bir senelik maaşıma mal olabilirdi. Nefesimi bile tutmuş hâlde narin kumaşı dikkatle ütülerken, “Sen kadımı aldat, başkasından çocuk yap, sonra gel, ‘Ben karımdan boşanmam,’ de... Olacak iş mi bu canım?” diye söylenmeye devam ettiğinde, “Merve,” dedi Leyla uyarırcasına. “Bak söylemedi deme, bir gün konuşurken birine yakalanıp işinden olacaksın,” dediğinde, “Ne dedim ki sanki,” diye küskünce mırıldandı Merve. “Bütün magazin dergileri benim dediklerimi yazıyor zaten.”

“Olsun sen söyleme. Güzin Hanım duyarsa ne yapacağı belli olmaz.”

Leyla’nın uyarısıyla Merve biraz korkmuş olacak ki sessizliğe gömülürken bir süre sessizlik içinde çalışmaya devam ettik. Öğlene doğru orta yaşlı hoş bir kadın ile kızı olduğunu tahmin ettiğimiz genç bir hanım modaevine geldiğinde onları ilk kez görsem de her hâllerinden önemli kişiler olduğu belli oluyordu. Güzin Hanım gelenlerle bizzat kendisi ilgilenirken ben de yanında durarak ona yardımcı olmaya devam ettim. Konuşmalarından anladığım kadarıyla orta yaşlı kadın ünlü bir iş adamının karısıydı, tahmin ettiğim üzere diğeri de kızıydı. Aylar sonra gerçekleşecek bir davetten söz ediyorlardı. Laf arasında söylediklerinden bu davet için ne denli heyecanlı oldukları anlaşılıyordu.

Bir an için kendi hayatımı düşündüm de az evvel beden ölçüleri alınan genç kızla aşağı yukarı aynı yaşlarda olmalıydım. O aylar sonra muhtemelen bir kere giyip sonrasında kenara atacağı bir elbise için şimdiden

heveslenirken ben en son ne için heveslendiğimi hatırlamıyordum bile. Arada sırada mahallede düğünler olurdu elbette ama onlarda da ya kızlarla dolaplarımızdan bir şeyler uydurur ya da çarşıya gidip gücümüzün elverdiğince birkaç parça kıyafet alırdık. O elbiseleri de üzerimizde eskiyene dek her düğünde giyer, yine de bundan bir rahatsızlık duymazdık.

Bazı zamanlar modaevine gelen genç kızları izlerken kendimi sorgulasam da hayatımdan yana bir rahatsızlık duymazdım. Yalnızca bazen yaşımın getirisi tatlı heveslerim, heyecanlarım olsun isterdim ama o treni kaçıralı da çok zaman olmuştu galiba...

"Sena, Şule'ye söyler misin bize kahve getirsin. Sen de işinin başına dönebilirsin."

Güzin Hanım'ın nahif sesiyle daldığım düşüncelerden sıyrılırken, "Tabii Güzin Hanım," deyip yüzüme bakmayan hanımlara da usulen baş selamı vererek odadan çıktım. Şule ablaya kahveleri söyleyip yeniden atölyeye geçtiğimde Merve ile Leyla bu defa da içerideki kadınlar hakkında konuşuyorlardı. Leyla ara sıra Merve'ye kızsada o da en az Merve kadar birileri hakkında konuşmayı seviyordu. Dürüst olmak gerekirse bu hallerini garipseiyemiyordum da. Burada sabahdan akşama kadar kız kıza konuşmaktan başka ne eğlencemiz vardı ki sanki?

"Bitti mi işleri?"

Merve'nin sorusuyla başımı sallarken ütölere devam etmek için kendi masamın arkasına geçtim. "Kahve içiyorlar şimdi," dediğim sıra, "Kız ne güzel ama değil mi?" dedi Merve hülyalı bir tavırla. "Cemiyet dergilerinde görüyordum da canlı hâli daha bir güzelmiş. Nehir Altındağ... Geçen seneye kadar yurt dışında okuyordu bu kız, okul bitince döndü. Artık kendine denk biriyle evlenir herhâlde," dediği sıra, "Bana biraz burnu havada gibi geldi," dedi Leyla memnuniyetsiz bir tavırla. "İnsan girerken bir selam verir. Allah'ın selamını kimden esirgiyorlarsa artık."

"Aman Leyla sen de... Bize selam verip ne yapacak sanki? Hem o burnu havada olmayacak da ben mi olacağım? Kız kutu bebek gibi yaşamış bunca zaman, pamuklar içinde büyümüş, altın kafesler evi olmuş. Onun gibilerin gözleri seni beni görmez bile," dediğinde az evvel yüzüme bir kere bile bakmayışlarını düşündüm. Sahiden de odada yalnız Güzin Hanım varmış gibi davranmışlardı.

"Neyse ne... Bunların hayatı dışarıdan imrenilesi görünse de içind yaşamak nasıldır bilemeyiz. Unutma, altın da olsa kafes kafestir," diye Leyla'ya hak verdiğimi hissettim. Hiçbir zaman zengin olmak gibi bi hayalim olmamıştı. Hayatta manevi eksikliklerin yerinin maddiyatla asl. doldurulamayacağını bildiğimden hayal kurmayı da bırakmıştım çok eskilerde.

Kızlar kendi aralarında konuşmaya devam ederlerken içerideki odanın kapısı açıldığında sessizliğe gömüldüler. Ben de dikkatle işime devam ederken Güzin Hanım misafirlerini kapıya kadar uğurladı. Ardından yüzündeki sahte tebessümü silip atarak düşen omuzlarıyla yeniden odasına geçtiğinde hüznü bakışlarla ardından bakmaya devam ettim.

Kalbi kınlan bir kadın en başta gülümsemesini kaybediyordu.

Genç adamın coşkulu kalp atışları sanki kulaklarında yankılanıyordu. Bu sabah uyandığında güne sevdiği kıza bu denli yakın olarak başlayacağı aklının ucundan dahi geçmezdi ama buradaydı işte. Aynı arabanın içinde yan yana oturuyorlar, daracık alanda aynı havayı solurken neredeyse birbirlerine dokunuyorlardı.

"Vitesi tut şu elinle, elimi değil!"

Neredeyse tabii...

Çiçek telaşlı hâliyle elindeki kâğıtlara göz gezdirirken Levent gözlerini bir türlü ondan ayıramıyordu ama böyle giderse kaza yapacağını fark ettiğinde derin bir soluk alarak sakinleştirmeye çalıştı kendini. Fakat bu defa da aldığı nefes sevdiği kızın çiçeksi kokusuyla dolarken, "Allah'ım kalpten gideceğim galiba şimdi," diye sessizce mırıldandı.

"Ne dedin?" diyen Çiçek başını ondan tarafa döndürmüş hâlde soru dolu bakışlarla yüzüne bakarken, "Yok bir şey çiçeğim, sen dersine bak dikkatin dağılmasın," dediğinde Çiçek sunum için öyle telaşlıydı ki seslenişine kızmadan notlarına bakmaya devam etti. Biraz sonra kampüsün girişinde durduklarında Levent için masal gibi geçen anlar son bulsa da genç adam bu kadarına bile şükredecek hâldeydi. Evet, belki doğru düz-

gün iki cümle bile konuşmamışlardı, Çiçek'i o notlardan kafasını kaldırıp da gözlerine bakmamıştı ama bir anı paylaşmışlardı sonunda. Bu kadarı bile yıllardır bakkalın önündeki plastik sandalyede otururken bir an için de olsa sevdiğini görmekle yetinen Levent için çok şey demekti.

Arabanın durmasıyla Çiçek telaşla notlarını dosyasının arasına sıkıştırıp kapıyı açarken, "Sağ ol Levent," deyip arabadan inerek koşar adımlarla kampüs girişinden içeriye doğru koştuğunda Levent ardında tuttuğu nefesiyle öylece donakaldı.

"Levent mi dedi o?"

Yıllardır "*Levent abi*" olmaktan kurtulamayan genç adam, sevdiğinin yalnız adım söylemesinin şokunu üzerinden atamazken o sıra elinde notlarla koşar adım binaya doğru ilerleyen Çiçek ne dediğini fark ettiği an olduğu yerde duraksadı. Sinirle dilini ısırp, "Salak Çiçek!" diye homurdanırken başını iki yana sallayarak sunumu gerçekleştireceği amfiye doğru koşar adım ilerlemeye devam etti.

Önce şu sunumu halletmeliydi, sonra bugünün hiçbir anlamı olmadığını Levent'e söyleyecekti.

"Ay son anda iyi toparladık ama değil mi? Agâh Hoca bir ara ikimizi de bırakacak dedim vallahi," diyen arkadaşına yorgun bir bakış atan Çiçek, "Neyse ki bitti artık," dedi keyifle. Sınavlar bir yana sözlü sunumlar kendisini epey zorlasa da sonunda altından kalkmayı başarmışlardı.

"Şu dosyayı da halledip yarın teslim ettik mi ben mezun sayacağım artık kendimi," diyen Canan'la başını sallarken iki kız yan yana bina-
dan çıkıp bahçede ilerlemeye devam ettiler. Canan, Çiçek'in okuldaki nadir arkadaşlarından biriydi. Çiçek arkadaş canlısı kişiliği sayesinde epey kalabalık bir çevreye sahip olsa da arkadaş bildiği sayılı kişi olurdu etrafında. Onlardan biri de birinci sınıftan beri birlikte vakit geçirdiği Canan'dı. Canan başka şehirden geldiği için burada yurttta kalıyordu. Bu akşam da sunum dosyasını tamamlamak için Çiçek'in evinde birlikte çalışacaklardı.

İki kız birlikte kampüsün dışına doğru yan yana sohbet ederek ilerlerken, "Çiçek," dedi Canan arkadaşının koluna dokunarak. "Şu adam sanmı el yapıyor?"

Çiçek başını işaret edilen yöne çevirdiğinde Levent'i bıraktığı yeri gördüğü an afallarken, "Niye gitmedin ki sen?" diye yalnız kendisinin duyduğu bir sesle mınıldandı. Levent kendisini fark eden sevdiğiyle yaslandığı arabadan doğrulup tebessümle el sallarken Çiçek başını iki yana sallayarak o tarafa doğru ilerledi. İki kız birlikte arabanın yanına geldiklerinde Canan merakla karşısındaki genç adama baksa da Levent'in tek odağı kendisini huysuzca bakan Çiçek'ti.

"Nasıl geçti?" diye heyecanla soran genç adamla Çiçek hafifçe başını sallayıp, "İyi," diye mınıldanırken bir an sonra Canan'a döndü asık yüzüyle "Levent... Abi, abimin arkadaşı. Sabah beni o yetiştirdi okula," dediğinde Levent'in duyduğu *abi* sözüyle yüzü düşse de arkadaşının yanında olduğu için böyle söylediğine ikna etti kendini.

Onun neden burada olduğunu anlamayan Çiçek, "Niye bekledin ki Levent abi?" diye sorduğunda Levent içinden, "*Senin için,*" diye geçirse de, "Buralarda bir işim vardı onu hallettim, erken bitince de seni alıp döneyim dedim," dediğinde Çiçek söylediklerine pek inanmasa da başını salladı. Yanında arkadaşı da olduğu için uzatmak istemediğinden, "O zaman gidelim hadi," dediğinde kızlar arka koltuğa geçerlerken Levent de bir parça hayal kırıklığıyla şoför koltuğuna geçti.

Şu diğer kız nereden çıkmıştı ki şimdi? O olmasa ne yapar eder Çiçek'ini bir tatlı yemeye ikna ederdi belki...

Yine de sevdiği kızla geçen yarım saatlik bir yolculuk da bugün yapacağı her işten daha kıymetliydi.

Kızlar arka koltukta kendi aralarında sunum üzerine konuşmaya devam ederlerken Levent bakışları yolda olsa da arada bir dikiz aynasından sevdiğinin gülüşünü doyasıya izlemeye devam etti. O sıra radyoda çalan şarkıyı fark ettiğinde sesini hafifçe yükseltirken mesaj adrese ulaşmış gibi Çiçek'in bakışları dikiz aynasından kendisini tebessümle izleyen adamı buldu.

"Sevmek çok zormuş... Sevmemek çok zor... Sevilmemek çok zor... Sevdim ama

seviildim mi? Bilemiyorum... Ağlamak çok zor... Ağlamamak çok zor... Ağlayamamak çok zor... Her gün sent kaderimden dileyiyorum..."²

Orhan Gencebay'ın yüreklere dokunan sesi, arabanın içinde iki kalp arasında köprü kurmaya çalışırcasına akıp giderken Çiçek kaçmanın imkânsız olduğu bu anda bakışlarını kaçırmakta buldu çareyi. Levent bunu bile kendisi için bir umut görüp tebessümlü bakışlarını yola çevirirken o sıra kendisini hayranlıkla izleyen bir başka bakıştan habersizdi.

Sena'dan

"İyi akşamlar Mahir abi," deyip şoför koltuğunun arkasındaki boş koltuğa oturduğumda yorgunluktan bacaklarım sızlıyordu. "İyi akşamlar abim. Nasıl gidiyor işler?" deyip son yolcuların da binmesiyle dolmuşun kapısını kapatarak yola koyulduğunda, "Her zamanki gibi ne olsun işte," diye mırıldandım.

"Yeni komşuyla nasıl aranız? Ters bir durum yok değil mi?" diye hafif çatılı kaşları altında sorduğunda istemsizce yerimde kıpırdanırken, "Yok, merak etme. Zararsız birine benziyor zaten," diye öylesine bir şeyden bahsedercesine mırıldandım.

"Bana da öyle geldi ama yine de belli olmaz. Terso bir durum olursa haberimiz olsun," diye her zamanki korumacı tavrıyla uyardığında içi rahat etsin diye, "Merak etme," diye mırıldandım. Yine de bir sorun olursa kimseye söyleyecek değildim. Kendi sorunlarımı kendi başıma çözmeyi çok küçük yaşta zaten öğrenmişim.

Bir vakit sonra mahalleye vardığımızda herkes tek tek dolmuştan inerken ben de, "Hayırlı akşamlar abi," deyip dolmuştan indim ve yorgun adımlarla yokuş aşağı eve doğru adımlamaya başladım. Hava bir sıcak bir soğuk gitse de bu aralar çocuklar akşam ezanına dek sokakları terk etmiyorlardı. Yakantop oynayan neşeli kalabalığın yanından geçip bahçeden içeriye girdiğimde anahtarla kapıyı açıp eve adım attım. "Ben geldim!"

diye seslendiğim sıra içeriden gelen seslerle babaannemin yalnız olmadığını anlarken kabanımı çıkarıp salona doğru ilerlediğimde duyduğum cümleyle kapı eşiğinde duraksadım.

"Bekârmış zaten. Evli olsa daha iyiydi tabii sonuçta mahallede bir sürü bekâr kız var ne olur ne olmaz..."

"Sena ... Hoş geldin yavrum."

Babaannemin beni fark etmesiyle tam karşısındaki çekyatta oturan Cavidan ablanın parlak bakışları da beni bulurken, "Hoş geldin kız, gel şöyle gel haber getirdim size," deyip eliyle yanındaki boşluğu işaret ettiğinde isteksizce yanına doğru adımlayıp boş yere oturdum.

"Hayrola Cavidan abla ne haberiymiş bu?"

"Şekerim benden gelen haber olsa olsa müjde olur. Hani şu Şaziye'nin kardeşi haber göndermişti ya sana. Çocuk artık ne hâllere düştüyse cevabını bekleyemeden bir de beni kattı araya. Bilirsin elimi attığım her iş hayra çıkar benim. Daha geçen hafta terfi almış oğlan. Diyor ki, '*Sena Hanım hayır demeden evvel bir kez olsun benimle görüşsün.*' Hislerini kendisi anlatmak istiyormuş sana," dediğinde babaannem sanki bizi dinlemiyormuş gibi elindeki örgüye dikkat kesilirken, "Cavidan abla sen söyle arkadaş, bu sevdadan vazgeçsin," dedim bıkkınlıkla. "Görüşsek de görüşmesek de fikrim değişmeyecek, evlenmeyi düşünmüyorum ben," dediğimde babaannem, "Sena!" diye sinirle söylenirken Cavidan abla, "Kız o ne biçim laf öyle?" diye yakardı. "Evlenmeyip de ne yapacaksın?"

"Bilmem belki babaannem turşumu kurar," deyip ayaklandığımda Cavidan abla ayıplarcasına elini ağzına atıp cıkcıklarken babaannem ayağındaki terliği popoma fırlattı. Hemen ardından, "Onu bunu bırak da şimdi sen kimden bahsediyordun az evvel?" diye sorduğumda bir an için kafasında kırk tilki döndürse de bir an sonra yeniden dedikodu ateşiyle parlayan gözleriyle, "Hee..." diye mırıldandı.

"Şu sizin karşı komşu var ya, ondan... Bizim alt sokakta bir Lütü var, bildin mi? Onun köylüsüymüş bu oğlan. Kimi kimsesi yokmuş, öyle çalışmak için gelmiş buraya. Hatta bugün de Tamirci Salih'in dükkânında işe başlamış. Bizim adam arabayı götürdü de o görmüş, söyledi. Aman fakarının teki işte, başka türlüünün Ayyaş Tufan'ın evinde ne işi var zaten?"

Gizemli yeni komşumuzun hikâyesi yeterince heyecanlandırmamış

görünüyordu Cavidan ablayı. Tabii onun kriterlerinin hiçbirine denk düşmüyordu genç adam. Ne zengindi ne evliydi ne de makam sahibiydi. Sıradan mahallemize gelen sıradan bir başka adamdan fazlası değildi. En azından Cavidan abla için böyleydi, belki mahallenin geri kalanı için de... Fakat benim için nedense sıradan olmaktan çok uzaktı yeni komşumuz.

Ozan...

Tanıdığım ilk Ozan'dı mesela ...

Tanıdığım ilk lacivert gözlü adamdı. Bakışlarım üzerimde hissettiğim anlarda rahatsız olmak yerine karnımda bir kıpırtıya sebebiyet veren ilk adamdı.

Tuhaf bir şekilde merak ettiğim adamdı.

Bu merakın yalnızca sıkıcı hayatımda bir değişiklik arayışından kaynaklandığını bilsem de düşünmekten alamıyordum kendimi. Hislerimden kızlara bahsetsem anında alay konusu olurdu ki bahsetmeye kalksam ne anlatacağımı da bilmiyordum. Böyle bir şey ilk kez başıma geliyordu. Belki trajikomik bir anda karşılaştığımız için belki de bana baktığı anda içimde hiç bilmediğim bir yere dokunduğu için ...

“Ne diyeceğim... Bak kestirip atmadan evvel bir daha düşün şu işi, Sena. Oğlan kooperatife girmiş, arabasını da almış daha ne istiyorsun? Bizim gibi şu mahallede kokuşup kalacağına ne güzel apartman dairesinde oturursun işte. Kız tatile bile götürür seni,” diyen Cavidan ablanın söyledikleriyle daldığım düşüncelerden sıyrılırken, “Çay içer misin Cavidan abla?” diye sordum.

“Kız ne çayı?”

“Rize çayı,” deyip göz kırparak kapıya yöneldiğim sıra babaannem ardından ahlayıp vahlayarak söylenirken Cavidan ablanın da, “Yok, gideceğim ben zaten,” diye ardından seslenmesiyle mutfığa yönelmek yerine odama geçip kapıyı da ardından kapattım. Bir an için sırtımı kapıya yaslayıp gözlerimi de yumarak sessizliği dinlesem de bir an sonra içimden gelen bir dürtüyle ışığı açmadan pencereye doğru adımladım. Perdeyi çektiğimde bakışlarıma takılan ilk şey ıssız sokaktaki sakinlikti.

Ön taraf hâlâ çocuk çığlıklarıyla inlese de sokağın bu tarafı daha sessizdi. Tam karşımdaki eve ilk kez bakışlarımı kaçırmadan kendi isteğimle

baktığını fark etmek bir an için gülümsememe sebep olsa da tam o anda karşıdaki pencerede beliren adamın bakışları beni bulduğunda gülümsemem dudaklarımda asılı kaldı. Yakalanmanın verdiği utançla yanaklarım bir anda ateşe yaklaşmışım gibi ısınırken tam karşımdaki adam arsız tebessümüyle bana göz kırptığında perdeyi hızla çekip arkamı döndüm ve kendimi yatağımın üzerine attığımda boğuk çığlığım yastığımın üzerinde kavboldu.

Rezil olmuşum. Kelimenin tam anlamıyla rezil kepaze olmuşum.

Bölüm 5

Kırmızı Güller ve Papatyalar

1994, Şubat

Sena'dan

İnsan fitratı ne tuhaftı. Yapmam dediği ne varsa yapıyor, hissetmem dediği ne varsa hissediyordu. Kalbe söz geçirmek mümkün değildi elbette ama en azından düşüncelerimin gittiği yere engel olabilirdim, dur diyebilirdim. Belki de sadece susmayı bilseydim bugün tüm bu rezillikle uğraşmak zorunda kalmazdım.

"Sonra bana göz kırptı işte daha kaç kere söyleyeceğim?"

Çiçek turnağını kemirerek sırtmasını gizlemeye çalışırken Gülfem kızgınlığının farkında olduğundan daha sakın kalmaya çalışıyordu ama bıraksam onun da Çiçek'ten farklı davranmayacağını biliyordum. Ne de olsa bu tarz durumları yaşayan ben olmazdım, her zaman onlar olurdu. Koskoca Sena Gencer geçmiş karşılarına kendisine göz kırpan bir serseri den bahsediyordu. Peh!

“Aşkım tamam da göz kırparken başka ne yapıyordu mesela? Gülüyor muydu ya da bakışlarında bir soru var mıydı? Sonra eliyle işaret falan yapıyor muydu?”

Çiçek’in birbirinden saçma sorularıyla gözlerimi devirirken, “Hayır, sadece gözünü kapadı açtı, o kadar!” diye sinirle homurdandım.

Duydukları karşısında gülüşü biraz daha genişlerken, “Hımm,” dedi sarı cadı bilmiş bir edayla. “O zaman bu ilk adım göz kırpması. Yani şimdi sıra sende,” dediğinde ne saçmaladığımı anlamadığımdan, “Ne yapayım bir dahakine de ben mi göz kırpayım?” diye sinirle söylendim.

Sanki alay ettiğimi anlamamış gibi, “Yok, olmaz öyle,” dedi Çiçek. “Sen el sallama, bir de şöyle cilveli bir gülüş at gizemli kalp hırsız oracıkta kalpten gitsin,” dediğinde Gülfem kahkahalara boğulurken ben de elime aldığım yastığı sinirle Çiçek’in suratına çarptım. Resmen dalga geçiyorlardı benimle!

“Size anlatanda kabahat. Ben akıl verin diye anlattım size, siz oturmuş dalga geçiyorsunuz!”

Asılan yüzümle ikisi de gülüşlerini bastırmaya çalışsalar da bu durumla ne kadar eğlendikleri her hâllerinden belliydi. Nitekim Çiçek sırnaşık bir kedi gibi koluma girerken, “Ne yapalım tarihe geçecek bir an yaşıyoruz şurada,” diye keyifle mırıldandı. “Bizim Sena’mız ilk defa birinden... Kayıtlara geçsin diye altını çizerek söylüyorum buraya dikkat... Bir erkekten bahsediyor bize,” dediğinde, “Öyle değil,” dedim hemen düşündüklerinin önünü almaya çalışarak.

“O şekilde bahsetmiyorum. Hemen romantik film senaryosu yazmayın. Adam daha mahalleye geleli bir ay bile olmadı. Doğru dürüst iki kelime konuştuğumuz da yok, sadece...”

“Sadece ne?” diye direten Gülfem’le bakışlarımı kaçırıp parmaklarımla oynamaya başladım. Onlardan kaçsam da kendi içimde birikenlerden nasıl kaçacaktım ki?

“Sadece... Öyle hoşlanma falan gibi değil de... Merak gibi bir şey... Ne bileyim, bizim bahçede yaşanan o geceden beri nedensizce bakışlarım o eve takılıyor ve ben bu durumdan hiç mutlu değilim,” diye huysuzca söylendiğimde, “Merak, birine ilgi duymanın ilk adımıdır Sena,” dedi Gülfem arada sırada takındığı o abla edasıyla.

“Önce merak edersin, sonra bakışların kalabalıklar içinde ilk onu seçmeye başlar. Sonra bir baknuşsın gece başını yastığa koyduğunda onu düşünüyorsun,” dediğinde, “Sen abimi düşünmeyi tam olarak bundan sonra bıraktın herhâlde,” diye laf sokan Çiçek’le Gülfem’in kışları çatıldı.

“Başlayacağım abine de sana da artık ha! Susuyorum diye ikide bir üstüme gelip durma artık Çiçek!” diye bağırان Gülfem’i ilk kez bu denli kızgın gördüğümünden şok içerisindeydim. Çiçek de onun laf sokmalarını her daim alttan almalarına öyle alışmıştı ki bu tavrı karşısında ne yapacağını bilemediğinden hafifçe yanıma doğru sokuldu. Ortam bu kadar gergin olmasaydı şu ürkek hâline kahkahalarla gülerdim.

“Tamam ya... Demedim bir şey,” diye kedi gibi mırıldandığında Gülfem de verdiği tepkinin fazla olduğunu düşünmüş olacak ki, “Hadi gidelim artık, herkes gelmiştir zaten,” deyip ayaklandığında biz de yayıldığımız yatağın üzerinden aynı anda ayaklandık.

Bugün Cavidan ablanın evinde geleneksel altın günümüz vardı, bütün mahalleli gibi biz de el mecbur orada olmak zorundaydık. Kızlarla odamdan çıktığımızda babaannemler de ayaklanmışlardı. Hep birlikte çantalarımızı ve ikrama destek olsun diye hazırladıklarımızı alıp evden çıktığımızda sokağın her köşesinde elinde tabakla bir başka tanıdık yüz göründü.

Cavidan ablanın evine vardığımızda bütün evi saran poğaça, börek, kısır ve bunlara karışan külotlu çorap kokusuyla şimdiden genzim yansa da yüzüme yerleştirdiğim tebessümle ortama ayak uydurarak içeriye geçtim. Tüm hanımlar öpüşüp koklaşarak boş buldukları yerlere geçerlerken salon iğne atsan yere düşmeyecek kadar kalabalıklaşmıştı. Çocuklar diğer odada çığlık çığlığa bağırışırken yaşlılar koltuklarda, gençler de bulabildikleri sandalyelerde ya da yerdeki minderlerin üzerinde oturuyorlardı.

Kızlarla salonun bir ucunda yan yana oturmuş hâlde ortamda dönen alakasız muhabbetleri dinlerken zil çaldığında neredeyse herkes gelmiş olduğundan kimin geldiğini tahmin edemedim. Fakat bir an sonra salon girişinde görünenlerle bakışlarım hızla Gülfem’e döndü. O sırada mahalledeki kızlardan biriyle konuşan Gülfem, ortamın sessizleşmesiyle başını bizden tarafa çevirdiğinde kapı eşiğinde gördükleriyle donakaldı.

Çiçek ve Mahir abinin annesi Serpil teyze, koluna taktığı sarı çıyan Filiz’le tam karşımızdaydı.

Salonda gitgide artan fısıldaşmalar kulak tırmalayıcı bir uğultuya dönüşürken yanı başımda oturan Çiçek, “Bu kadın beni öldürecek!” diye ağzının içinde sinirle homurdandı. Babaannemin yanında oturan Zühal teyze de gelinine ters bakışlar atıp yüzünü çevirdiğinde normal zamanda dedikoduya koşarak giden Cavidan abla bugün için ev sahibi olduğundan evinde bir kavga çıkmasından korkarak telaşla gelenleri boş bir yere oturttu.

Serpil teyzenin bugün buraya geleceğini bilmesem de gelişine şaşır-mamıştım elbette ama koluna sanki geliniymiş gibi Filiz’i takıp gelmesi herkes için şok etkisi yaratmıştı. Şimdiden birilerinin Mahir abiyle Filiz’i sözlü ilan ettiklerini tahmin edebiliyordum. Diğer yanımda Gülfem yaşadığı şoktan sıyrılmış hâliyle önündeki tabağı didiklerken kimseyle ilgilen-miyormuş gibi görünüyordu. Yine de her şeye rağmen onu tanıyan yanımda kalbinin kırıldığını söylüyordu. Destek olmak istercesine elimi dizine yas-layıp tebessüm ettiğimde arkadaşım da buruk bir tebessümle bana bak-tı. Sonrasında yeni bir gündemle muhabbet alt mahallede kocaya kaçan kızın hikâyesine döndüğünde Gülfem üzerinden çekilen bakışlarla rahat bir nefes aldı. Şu an buradan gitmek istediğini tahmin edebiliyordum ama bunu yaparsa yine birilerinin konuşmaya başlayacağını bildiğinden oldu-ğu yerde sessizce zamanın geçmesini bekliyordu.

Kaçan keyiflerimizle öylece oturmaya devam ederken biraz sonra Fi-liz’in annesi de gelip Serpil teyzenin yanına oturduğunda kırk yıllık dünür gibi muhabbete dalan kadınlarla ortam yine huzursuz bir hâl aldı. Kimse-nin keyfi kalmadığından ufaktan kalkmaya niyetlenmiştik ki çenesini tu-tamayan dedikoducu Naciye abla, “Kız Gülfem... Senin dükkâna habire çiçek geliyormuş bu aralar. Var mı güzel haber?” diye sorduğunda Gül-fem’in yüzü iyiden iyiye asılırken, “Yok Naciye abla,” diye söylendi rahat-sız olmuş bir sesle. “Çiçekleri görüyorsan hepsini sokaktaki çöp kutusuna attığını da görüyorsundur.”

Dedikoducu Naciye laf yemenin etkisiyle daha bir hırslanırken bu defa da can acıtmak ister gibi Serpil teyzeye çevirdi bakışlarını. “Ee Serpil, sende yok mu güzel haber?”

Bakışlarıyla da yanı başında kenafır gözleriyle oturan Filiz'i işaret ettiğinde, Serpil teyze Gülfem'e imalı bir bakış atıp, "Yakın yakın," dedi yerinde kurulum elini Filiz'in dizine yaslayarak. "Hayırlı işler aceleye gelmez bilirsiniz. Geç olsun, en güzeli olsun oğlum için."

Serpil teyzenin imalı sözleri karşısında mahalleli dedikodu kazanını fokur fokur kaynatırken, "O hayırlı işten benim niye haberim yok gelin?" diyen Zühal teyzeyle Serpil teyze kalakalırken yanı başımdaki Çiçek, "Yürü be babaanne, kim tutar seni!" diye sessizce yakardı. "Bıraksan abimi paket edecekler iki dakikada."

Kayınvalidesinden gelen beklenmedik çıkışla Serpil teyzenin az evvel keyifle böbürlenene yüzü asılırken, "Aman anne... Bir şey demedim ya zaten, hayırlısı her şeyin," diyerek lafı çevirmeye çalışsa da Zühal teyze torununun adını temize çıkarmaya kararlıydı.

"Hayırlısı tabii, her şeyin hayırlısı... Çocuklarımız vakti saati geldiğinde gönülleri kimi isterse onunla yuva kuracaktır. Bize de o vakte kadar oturup beklemek düşer, değil mi?" dediğinde Serpil teyze isteksizce başını sallarken Zühal teyze kendisine alttan alttan bakan Filiz'e de bir bakış atıp, "Kimse de boşu boşuna heveslenmesin," dediğinde, "Kadın acımıyor," diye sırtarak keyifle mırıldandı Çiçek.

Cavidan abla normal zamanda dedikoduya en önde koşsa da bugün ev sahibi olduğundan ortamı sakinleştirmeye çalışırken, "Ee hadi ben çayları tazeleyeyim artık. Kızlar siz de bana yardım edin bakalım," dediğinde üçümüz ayrı anda can simidi bulmuşuz gibi teklife sarılarak hızla ayaklandık.

Cavidan ablanın peşi sıra mutfığa geçtiğimizde içeride usul usul yeni bir muhabbet dönmeye başlarken üzgün bakışlarım dalgınlıkla bardaklara çay dolduran Gülfem'deydi. Ne kadar aksini iddia etse de aslında hiç iyi değildi ve o, günbegün solmaya devam ederken elimden hiçbir şey gelmemesi artık canımı yakıyordu.

Kız kardeşim içten içe acı çektiğini sessiz çığlıklarıyla anlatmaya çalışırken ben daha derdinin ne olduğunu bile bilmiyordum. Çaresizlik zor-du, hele de sevdiğin biri acı çektiğinde kendini aciz hissedeceğin kadar zor...

Kızlar doldurdıkları tepsilerle yeniden salona geçtiklerinde Gülfem içerinin boğucu havasından biraz olsun uzaklaşmak için balkon kapısını araladı. Mutfığa bağlanan küçük balkona adım attığında içerinin havasızlığına inat yüzüne çarpan soğuk hava nefes almak gibi hissettirirken, kapıyı hafifçe çekip kenardaki küçük tabureye oturdu. Bir süre parmak uçları saksıdaki çiçeğin narin yapraklarında gezinirken bakışları boşlukta, kalbi sanki buradan çok uzakta bir yerdeydi. Belki de o kadar uzakta değildi. Belki de sadece bir sokak ileride sessizce sigara dumanını soluyan adamın sessizliğindeydi.

Bugün buraya gelirken canının bu denli yanacağını düşünmemişti Gülfem. İki yılın ardından bazı şeyleri duymaya alıştığını sanmıştı, oysa ne büyük yanılgıydı. Dedikodular, imalar, hatta hakaretler umurunda bile değildi ama Mahir'in adının bir başkasıyla anılması kalbini yerinden söküp atmak gibi hissettirmişti.

Oysa böyle hissetmemeliydi, hakkı yoktu ki buna ...

Bunun için bitirmemiş miydi her şeyi?

Mahir mutlu olsun diye değil miydi?

Dalgın bakışlarla tek tük evlerin çatılarını izlemeye devam ederken ardındaki kapının açıldığını duyduğunda huzursuzca kıpırdandı. "Hava alayım biraz dedim," deyip kızlara doğru dönmüşken karşısında kızları değil de Serpil Hanım'ı bulduğunda ne yapacağını bilemeyerek telaşla ayaklandı. Bir vakitler kendisine en içten sesiyle, "Kızım," diye seslenen kadın artık yüzüne bakarken bile öfke kusuyordu. Herkesi anlasa da bir tek onu anlamıyordu Gülfem. Daha ne istiyordu ki? Her şey o istedi diye bugün bu hâlde değil miydi zaten?

"Serpil teyze ..." deyip başka ne söyleyeceğini bilemeyerek sustuğunda, "İki dakika dur ve beni dinle," dedi Serpil Hanım. Yaşananlara ayrı, az evvel herkesin içinde kayınvalidesinden gördüğü tavra ayrı öfkeliydi. Tüm bunların hıncını çıkarabileceği tek kişi de karşısındaki genç kızken aksini düşünmüyordu bile Serpil Hanım.

"Annemin içeride söylediklerinden g alıp da olur olmadık hayaller kurma sakın," dediğinde, "Ben..." dedi genç kız hüzünle. Ne hayalinden bahsediyordu ki bu kadın? İki yıl evvel tüm hayallerini kendi elleriyle paramparça etmemiş miydi zaten?

"Ne hayali Serpil teyze? Ben... Tüm hayallerimi yıllar evvel öldürdüm zaten. Daha ne yapayım istiyorsun?" diye acıyla fısıldadığında, "Yetmiyor ama!" dedi hırsıyla Serpil Hanım.

"Sana git dedim ama sen burada kalarak her Allah'ın günü oğluma cehennem azabı yaşatmayı seçtin. Seni gördükçe umut ediyor, başkasının kalbine dokunmasına müsaade etmiyor ama yeter artık kızım. Oğlumun hayatı kayıp gidiyor ellerinden ve bunların hepsi," deyip sustuğunda, "Benim suçum mu?" dedi Gülfem buruk bir tebessümle.

"Sahi, hepsi benim suçum mu Serpil teyze?"

Tam o sıra duyduğu, "Gülfem," sesiyle genç kız yanaklarından akan yaşları telaşla silmeye çalıştı. Balkona adım atan Mehpare Hanım, torununu ve Serpil Hanım'ı baş başa gördüğünde hafifçe çattığı kaşlarıyla baktı ikisine. Pamuk gibi beyaz teni, torununa da hediye ettiğ zümrüt gözleri ve güler yüzüyle tanırdu herkes Mehpare Hanım'ı ama fkelenendiğinde de gözü kimseleri görmez olurdu. Torununun ağıladığını fark ettiğ an ana bir tavırla ikisinin arasına girerken, "Serpil!" diye sinirle söylendi karışındaki kadına. "Ne yaşandıysa yaşandı, bitti. Bunca zaman sonra yavrumun karışısına geçip de gözyaşına sebep olursan hatır gönül dinlemem bilesin," dediğinde Gülfem ardından, "Babaanne..." deyip onu susturmaya çalışsa da gücü yetmedi yaşlı kadına.

Serpil Hanım da ikinci kez azarlanmasının öfkesiyle, "Torunun da duracağı yeri bilsin o zaman!" dediğinde Gülfem âdeta buz keserken, "Hayaleti de kendisi de bıraksın artık oğlumun peşini!" deyip balkondan ktığında Gülfem'in hıçkırıkları kendisini sımsıkı saran babaannesinin sıcak koynunda kayboldu. Yaşlı kadın titreyen elleriyle şefkatle torununun sırtını sıvazlarken belki de ilk kez onu da alıp buralardan çekip gitmeyi düşündü.

Yavrusunun yarasına derman olacaksa eğer yaşlı kadın tüm hayatını ardında bırakmaya razıydı...

Sena'dan

“Aman kırk yılın başı iki göbek atalım dedik, onu da çok gördü gububetler!”

“Boş ver babaanne sen onları, hadi al şu ilacım,” deyip avcumdaki hapi uzattığımda söylene söylene elimden alıp yuttu Süheyla Sultan. Ardından da suyunu içip, “Zamanında dedim ben bu Zühal’e alma bu Serpil’i gelin diye... Dinlemedi, şimdi bak uğraşıp duruyor,” diye söylenmeye devam ettiğinde, “Kız sus,” dedim gülererek. “Kadın babaanne olacak yaşa geldi sen daha neler düşünüyorsun? Kocasını sevmiş almış kime ne?”

“Aman yok be ne sevmesi... O Serpil yakaladığı yerde çıkıyordu oğlanın önüne. Zavallı Harun askerden yeni gelmiş, başka kız gördüğü mü var sanki gönlümü kaptırdım sandı işte... Ah ah, bir Ayşe vardı o zamanlar onu alacaktı da Zühal,” diye söylenmeye devam ederken salondan çıkıp mutfığa geçtim. Biz gün tabakları ve laf salataları sayesinde tıka basa doymuş olsak da babamla Alish aç gelirdi. Hızlıca dünden kalan yemekleri ısıtıp yanına da bir salata yapmaya giriştim. Akşam ezanıyla birlikte eve girdiklerinde ikisi için hızlıca sofrayı kurup ardından da yıkanmak için banyoya girdim. Sıcak su üzerimdeki tüm gerginliği alıp götürse de aklım hâlâ karmakarışık. Hayatımda ilk defa belki de bu kadar fazla şeyi aynı anda düşünmek zorundaydım.

Banyodan çıktıktan sonra üzerimi giyinip saçlarımı kuruturken odanın sessizliği içerisinde bakışlarım yine pencereye takıldığında sanki kendimi durdurmak ister gibi, “Hayır!” diye söylendim. “Eskiden nasıl bakmıyorsan yine öyle bakmayacaksın, Sena! Herif daha dün gördüğü kıza göz kırpyorsa başkalarına neler neler yapıyordur?” diye kendimi doldurmaya çalışırken aklıma gelenlerle gitgide yüzümün asıldığını hissettim. İyiden iyiye Merve’ye benzediğimi fark edip silkelenerek kendime gelmeye çalışırken, “Kalk da mutfığı toparla, senin neyine aptal aptal pencere dikizlemek,” diye söylenip kendime duyduğum sinirle odadan çıktım.

Ve o gece ne kadar tam aksini yapmak istesem de pencereden bir kere bile bakmadım.

Ertesi sabah hazırlanıp evden çıktığımda doğru olanı yaptığımı düşünsem de fazlasıyla huzursuz hissediyordum kendimi. Çoğunlukla dinlediğim yanıma, “Neden bu kadar çok düşünüyorsun Sena?” diye söyleniyor, pek fazla kulak kesilmediğim yanımsa, “Bir kere de doğru olanı değil, canının istediğini yapsan ölürsün sanki!” diye yakarıyordu. Bunca yıl bir şey istemeye utanan canım da isteye isteye pencereden adamın birini dikizlememi istemişti yani... Peh!

Hızlı adımlarla yokuş yukarı çıkmaya devam ederken vakit erken olduğundan sokak yine ıssızdı. Tam bakkalın önünden geçtiğim sıra kapıda beliren Levent’le kaşlarım çatılırken yerdeki taşı ona doğru tekmeleyip, “Unutmadım geçen gün attığın kazığı!” diye cırladım. Sonra da merakıma yenilip, “İşe yaradı mı bari baş başa yolculuk?” diye sorarken yanına doğru adımladım.

Levent üzerindeki eskitme kot pantolon, balıkçı yaka beyaz kazak ve üzerindeki kot ceketle mahallenin moda ikonlarından biri gibi görünüyordu. Kumaş pantolonlar yerini kotlara bıraktıkça mahallemizin çağa ayak uydurmaya başladığını buruk bir mutlulukla fark ediyordum. Bir yanıma da ürküyordu hâliyle. Acaba gelecek bize getirdiklerine karşılık sahip olduğumuz neleri alıp götürecekti?

“Yaradı canım, yaramaz mı? Yarın istemeye gidiyoruz,” dediğinde bir an için söylediklerini ciddiye alacak olsam da bir an sonra dalga geçtiğini anlayıp ayağına doğru bir tekme savurdum.

“Yuh! Dursana kızım ya!” diye acıyla inleyip eğilerek bileğini ovuştururken, “Dalga geçme sen de o zaman,” dedim huysuz bir suratla. “Yarın saat yol gittiniz, hiç mi iki laf edemedin be Levo?” dediğimde, “Başını kâğıtlardan kaldırmadı ki iki gözümün çiçeği,” dedi bizimki hülyalı bir tavırla.

Omzunu kapının kenarına yaslamış hâlde sırtıp dururken, “Dönüşte

de birlikte geldik ama yanında bir arkadaşı daha vardı, pek konuşmadım o yüzden,” dediğinde birlikte vakit geçirmeleri pek bir işe yaramadığı için üzölmüşüm ama Levent bu kadarıyla bile mutlu olmuş gibiydi.

Onun bu hâli beni de güldürürken tam o sıra ardımdan gelen hafif öksürük sesiyle başımı çevirdiğimde dün geceden sonra unuttuğuma inanmak istediğim lacivert bakışları buldum karşımda. Üzerinde eski gri bir eşofman altı ve siyah bir kazak ile elleri ceplerinde hafif çattığı kaşlarıyla öylece karşımda dikilirken, “Ozan... N’aber abi?” diye neşeyle ardımda konuşan Levent ile lacivert bakışlar ardıma huysuz dedeler gibi bir bakış atıp, “İyi,” diye homurdandı.

Geçen sefer de bakkalda karşılaştığımız zaman yüzünün böyle asık olduğunu hatırlamam, bakkal fobisi mi var acaba diye düşünmeme sebep olurken yeniden bana dönen bakışlar altında sanki gitgide savunmasız kalıyormuşum gibi hissetmemle Çiçek’in, “Sena!” diye kapı eşiğinden seslenişi bir oldu. Gelen sese can simidi gibi tutunup kenara çekildiğimde Çiçek hızlı adımlarla yanıma doğru gelirken, “Hadi gidelim, abimin seferi kalkmak üzere,” deyip koluma girdiğinde beni çekiştirmesiyle beyle ri ardımda bırakarak adımlarına eşlik ettim. Başımı hafifçe geriye doğru çevirdiğim vakit kapı eşiğinde duran iki adamın da bize doğru baktığını fark ettim. “Hadi Levent neyse de bu niye bakıyor ki şimdi?” diye sessizce mırıldansam da düşünmekten kaçarcasına önüme dönerek ilerlemeye devam ettim.

Kime baktığı umurumda değildi, bu anlamsız girdapta daha fazla sürüklenmeyecektim.

“Ah ulan ah... Bir kere de bana şöyle koşarak gelse daha ne isterim şu kör olasıca hayattan be!”

Levent’in isyankâr bir tavırla kendi kendine konuşmasıyla Ozan’ın çatılı kaşları altındaki kısık bakışları onu bulurken ağzında acı bir tat varmış gibi, “Gönöl meselesi mi?” diye sordu. Levent o an yalnız olmadığını fark edip dilinden dökülenler yüzünden paniklese de bir an sonra olası bir tehlikeye karşı önlem almak istercesine, “Öyle,” diye mırıldandı.

"Kendimi bildim bileli peşinde gölge, etrafında pervaneyim," diye devam ettiğinde duydukları karşısında nedensiz yere öfkелendiğini hissedem Ozan, "Allah tamanına erdiresin," diye mırıldandı sanki küfrederek gibi. Ekmek almaya geldiği hâlde gerisin geri, "Hadi eyvallah," diyerek arkasına dönmüşken son anda, "Ozan," diyerek kolundan tutup durdurdu onu Levent.

"Öyle bir cesaret anlattım sana ama... Mahir abi bilmiyor, sen de ağzından kaçırayım deme olur mu?" dediğinde bir an için anlamayarak, "Mahir ne alaka?" dedi Ozan. Mahir de mi seviyordu yoksa bu kızı? İyi de abi demiyor muydu bu kız ona?

Levent derin bir soluk alıp ensesini ovuştururken, "Çiçek, Mahir'in kardeşi," dediğinde Ozan'ın kaşları biraz daha çatıldı. "Çiçek kim?" diye anlamayarak sorduğunda bu defa da Levent'in kaşları çatılırken, "Çiçek işte oğlum, iki saattir kimi anlatıyorum ben sana burada?" diye söylendiğinde Ozan'ın az evvel Sena'yı alıp götüren kızı hatırlamasıyla dudaklarının iki yana kıvrılması bir oldu. "Çiçek... Çiçek diyorsun yani sen..."

Onun bu hâlini yanlış anlayan Levent, "O sırttan ağzını topla yoksa ben dağıtınca bir kere daha toplamak zorunda kalacaksın!" diye öfkeyle söylendiğinde Ozan ellerini teslim olurcasına havaya kaldırırken, "Yanlış anlama," diye gülerek karşılık verdi. Nedense bir anda acayip keyiflenmişti. "Çok yakıştırdım sizi de ondan," diye devam ettiğinde Levent de duyduğu cümle karşısında gevşeyerek sırtıp arkasına yaslandı. Bir yabancıunun onları yakıştırması bile mutlu ediyordu genç adamı.

O sıra Ozan çoktan gözden kaybolan kızların ardında kalan boşluğa doğru öylece bakmaya devam ederken hiç hesapta olmayan bu heyecan karşısında ne yapacağını bilmiyordu.

Buraya neden geldiğini unuttur da kendisini bu heyecana kaptırırsa başı fena hâlde dertte demektir.

Sena'dan

“Bir kilo da mandalina tart oradan abi.”

“Hemen bacım,” diyen pazarcı mandalinayı tartıp poşeti uzattığında ben de parasım uzatıp poşeti diğer elimle kavradım. İş çıkışı pazara da uğrayınca vakit epey geç olmuştu ama evde yiyecek tek lokma kalmadığından başka çarem de yoktu. Kavradığım poşetlerle pazarın çıkışma doğru yürürken bugünü düşünüyordum, sonra dünü, daha öncesini ...

Ne garip ki değişen hiçbir şey yoktu. Her gün aynı insanları görüyor, aynı işleri yapıyor, sonra da evin telaşı arasında kaybolup kendimi yatağıma zor atıyordum. Seçmek zorunda bırakıldığım hayatımdan nefret etmiyordum ama son zamanlarda başka bir hayat ihtimalini daha çok düşünür olmuştum. Acaba sahip olduklarımı kaybetmeden daha fazlasına sahip olmak mümkün olur muydu bir gün?

Bu zamana kadar her duyduğumda hayalet görmüşüm gibi kaçsam da bir başkasıyla paylaştığım bir hayat nasıl olurdu sahi?

Evin sokağına döndüğüm sıra dalgın bakışlarla öylece adımlamaya devam ederken bir anda karşımda beliren adama çarpmadan evvel son anda duraksadım. “Hayırdır arkadaşım?” deyip sinirle başımı kaldırdığım sıra tanımadığım bir adamı karşımda bulmamla kaşlarım hafifçe çatılırken, “Sena Hanım merhaba,” dediğinde beni nereden tanıdığının merakıyla baktım yüzüne. Yüzü bir yerlerden tanıdık gelse de çıkaramıyordum bir türlü. Yol boyu düşündüklerimden sonra elinde çiçek buketiyle karşımda beliren adamın hâli bir an için beni güldürecek gibi olsa da yanlış anlamasından korkarak, “Pardon ama çıkaramadım ben sizi?” diye kuşkuyla sordum.

Karşımdaki genç adam sorum karşısında hafif asılan yüzüyle, “Aslında karşılaşmıştık daha önce,” diye mırıldansa da bir an sonra asılan yüzünü toparlayıp, “Ufuk ben,” dedi heyecanlı bir tebessümle. “Eski komşunuz Şaziye Hanım’ın kardeşiyim. Mahallede denk gelmiştik birkaç kez. Sonra ben, şey... Size bir haber göndermiştim,” diye heyecanlı bir sesle mırıldandığında onun kim olduğunu anlamanın telaşıyla yerimde huzursuzca kıpırdandım. İki kere *olmaz* dediğim hâlde bu adama cevabımı kimse söylememiş miydi de elinde çiçek buketiyle karşıma çıkmıştı şimdi?

Bir yandan elimdeki poşetlerin ağırlığıyla yorgun, diğer yandan biri görüp de yanlış anlar telaşıyla huzursuz hâlde yerimde kıpırdanıp dururken, "Ben... Aslında cevabımı iletmiştim size," dediğimde, "Biliyorum," dedi Ufuk Bey kibar bir tebessümle. Üzerindeki takım elbisesinde tek bir kırışık dahi yoktu. Saçı, sakalı muntazam bir şekilde tıraş edilmiş adam epey özenli görünüyordu. Kabul etmeliydim ki hoş birine de benziyordu.

"Niyetim sizi rahatsız etmek değil, lütfen yanlış anlamayın. Ben... Aracı koymadan bir kere de kendim karşınıza çıkmak istedim. Bu zamanda iki bekâr insanın vakit geçirmesi hemen dedikodu malzemesi olur, bunun da farkındayım ama hislerime engel olamadığımdan kendim gelip konuşmak istedim sizinle. Benim... Niyetim ciddi Sena Hanım, öncelikle bunu söylemek istedim. Eğer siz de sıcak bakarsanız güzel bir dostluk kurmak isterim sizinle, sonunda sıcacık bir yuvaya dönüşecek bir dostluk," dediğinde ilk kez karşılaştığım durum karşısında ne diyeceğimi bilemez hâldeydim.

Birilerini aracılarla söyleyerek reddetmek kolaydı ya da asılanları terslemek ama kibar bir şekilde gelip duygularını açıklayan birine *olmaz* demenin kolay bir yolu var mıydı?

"Ben... Hislerinizi paylaştığınız için teşekkür ederim ancak evlenmeyi düşünmüyorum," dediğimde sanki bu cevabı alacağını bilir gibi gülümsemesini kaybetmedi. Tam aksine koyu renk bakışları biraz daha parlarken, "Sena Hanım," dedi kararlı bir sesle. "Evlenmeyi düşünmediğinize göre hayatınızda biri olmadığımı düşünebilir miyim?" diye sorduğunda böyle bir şey sormasını beklemediğimden hazırlıksız yakalandım. Hemen ardından, "Böyle düşünmek de açıkçası şu an evet demeniz kadar iyi hissettiriyor. En azından sizi ikna etmek için bir şansım var," dediğinde bu kanıya nasıl vardığını anlayamasam da, "Boşa bir çaba olur sizin için," dedim daha fazla uzatmak istemeyerek.

"Yine de... Denemek isterim," deyip elindeki çiçek buketini uzattığında almamak daha doğru gelse de, "Sadece sizin için alınmış masum bir çiçek," dedi tebessümle. "Merak etmeyin, alırsanız umutlanmayacağım. Yalnızca solup gitmelerine gönlüm razı olmuyor."

Söylediklerinden sonra çiçeği almamanın kabalık olacağını düşündüğümünden çaresiz buketi alırken, "Teşekkür ederim ama gerçekten boşu-

na uğraşmayın. Naz yaptığımı falan da düşünmeyin lütfen. Ben hayatımı bu hâliyle seviyorum ve değiştirmek gibi bir planım da yok. Bu konuyu tekrar karşıma getirmezsensiz memnun olurum,” deyip hafifçe başını eğip selam verdiğimde Ufuk Bey de başını eğerek, “Hoşça kalın,” deyip arabasına bindi ve sessiz sokakta saniyeler içinde gözden kayboldu.

Elimde kalan mis kokulu çiçek buketine baktığımda sadece çiçeklerin taze güzelliği bile yüzümde bir gülümsemeye sebep olurken eve doğru yürümeye devam edeceğim sıra ardımdan gelen sesle boş bulunup yerimde sıçradım.

“İnsan hep hatırlanmak istediği birine ne diye solup gidecek bir şey verir ki?”

Çiçek buketi diğer elimde kalsa da sağ elimdeki poşet parmaklarımın arasından kaydığında yere düşüp dağılan mandalinalara sinirle bakakaldım. “Çok güzel!” diye huysuzca söylenip yere eğilerek dağılan mandalinaları toplamaya çalışırken benimle birlikte eğilip yakaladığı mandalinaları poşete koyan adama ters bir bakış atarak söylendim.

“Bir dahaki sefere daha sesli gelmeye ne dersiniz?”

“Düşüneceğim,” deyip tek elinde tuttuğu mandalinayı da uzatarak doğrulurken, “Kalsın,” diye söylenip kucağımda ağırlığını hissettiğim çiçek buketine biraz daha sarıldım huzursuzca. Sonra da dayanamayıp sordum aklıma düşürdüğü soruyu. “Ne demek istediniz az önce?”

Lacivert bakışları kucağımda duran bukette takılı kalırken, “Kırmızı gül... Fazla iddialı... Ve fazla kolay,” diye hafif alay kokan bir sesle mırıldandığında, “Anlamadım?” dedim hafifçe çatılan kaşlarımla. Yolun ortasında durmuş hâlde neden bu muhabbeti sürdürdüğüme bir anlam veremesem de kendime engel olamıyordum.

“Bir kadını etkilemek için ne yapmalı diye sorsalar ülkenin yüzde doksanı kırmızı gül alınması gerektiğini söyler. Çiçek... Hoş bir jest ama çiçek alacaksan da o çiçek bir şeyler anlatmalı karşındakine,” dediğinde, “Kırmızı gülleri herkes sever,” dedim anlamsız bir inatla. “Ben de severim.”

“Muhakkak,” dedi arsız bakışlı adam parmak ucuyla hafifçe taze gül yapraklarına dokunurken. O an anlamsız bir şekilde bana dokunuyormuş gibi hissettiğimde tenimin karıncalandığını hissederken, “Nesiniz siz?” dedim huysuz bir tavırla. “Çiçek profesörü falan mı?”

Elinin tersiyle üzerindeki tulumun tozunu silkelerken, “Tamirciyim, dedi keyifli bir tavırla. “Yeni başladım işe. Yakışmış mı?”

Birden gelen soru karşısında yine yanaklarımın kızardığını hissederken basit mavi renkte eski bir tulumun bile lacivert bakışları nasıl öne çıkardığını fark ediyor olmak utancımı daha da arttırdı. Dışarıdan kim bile ne hâlde görünüyordum bilmiyorum ama içim rezil rüsvaydı kesinlikle.

“Hayırlı olsun,” dedim dost canlısı görünmeye çalışırcasına. Netice de komşumuzdu bu adam. Uyuz, sinir bozucu derecede ukala ve fazla kafi karıştırıcı olsa da...

“Ne zaman yardıma ihtiyacınız olursa çağırmanız yeter,” dediğinde “Tamirciyle işim olmaz,” dedim omuz silkerek. Hafifçe çattığı kaşlarıyla “Araba tamircisi yerine araba sahibi olanları tercih ediyorsun yani?” dediğinde ima ettiği şey karşısında öfkem ateşe benzin dökülmüş gibi bir anda harlanırken, “Ne münasebet!” diye sinirle söylendim. “Arabam yok benim, hâliyle de tamirciyle işim olmaz!”

“Tamirat yeteneğim arabalarla sınırlı değil yalnız. Bozulan televizyonlar, patlayan lambalar, çalışmayan mikserler, sonra kırılan kalpler...” dediğinde öfkeme inat dudaklarım engel olamadığım bir gülümsemeyle kıvrılırken, “Akşam akşam sohbet edesiniz var herhâlde Ozan Bey,” dediğimde, “Ozan,” dedi aniden bir adım daha yaklaşarak. “Sadece Ozan...”

“Sadece Ozan olacağınız bir samimiyetimiz yok bizim Ozan Bey,” diyip yanından geçerek bir adım atarken, “Ben olsam gül almazdım,” diye arımdan yalnızca benim duyacağım bir sesle mırıldandı. İçimdeki tüm geri dönme arzusuna inat o sesi dinlemeden eve doğru adımlarken şimdiden mahalledeki birkaç meraklı bakışın radarına girdiğimizden habersizdim.

Elimdeki gül buketini ne kadar gizlemeye çalışsam da daha kapıdan girer girmez babaannemin keskin bakışlarına yakalandığımda, “Kız! Ne o çiçekler?” diye heyecanla cırladı yerinde. “Kim verdi? Aman aman pek de güzelmiş kırmızı kırmızı...”

Nedense artık ilk andaki kadar güzel gelmeyen güllere hafif asılan

yüzümle bakarken, “Kendim aldım babaanne, hiç heveslenme,” diye söylendiğimde huysuz sultan yüzünü buruşturarak homurdandı.

“Niye kızım deli misin sen?”

“Ne alakası var babaanne ya? Çiçek istedim aldım, illaki bir erkekten mi bekleyeceğim?” diye sinirle söylensem de babaannemin haklı olduğunu bildiğimden fazla uzatmadım. Sonuçta kendim almamıştım. Bir anlık kibarlıkla kabul ettiğim çiçek yüzünden meselenin olur olmadık yerlere gitmesini de istemiyordum.

Konuyu kapatmak istercesine, “Aliş nerede?” diye sorduğumda, “Figen’e gitti, Mustafa’yla ödev mi ne yapacaklarmış,” demesiyle başımı salladım. “Babam gelmeden sofrayı kurayım ben,” deyip önce banyoya doğru ilerlerken babaannem hâlâ arkamdan, “Şu kısmetlerin birine he desen kendi kendine çiçek almak zorunda kalmazdın şimdi,” diye söylenip duruyordu.

Bir saat sonra babamın da gelişiyle sofraya oturduğumuzda aklım son haftalarda olduğu gibi yine karmakarışık. Eskiden düşündüğüm yarın ne pişireceğim olurdu sadece, şimdiyse boş bakışlarla karşımdaki fiskos sehpa üzerindeki vazoun içindeki kırmızı güllere bakarken soramadığım sorunun ağırlığını omuzlarımda hissediyordum.

“Ben olsam gül almazdım,” derken ne demek istemişti acaba?

Babam eve geldiğinde gülleri fark ettiyse bile üstelemedi. Yalan söylemekten nefret etsem de sorsaydı ona da yine babaanneme söylediğim beyaz yalanı söylemek zorunda kalırdım. Çiçekleri aldığım için zaman geçtikçe daha da pişman oluyordum ama zamanı da geri alamazdım. Olan olmuştu bir kere...

Diğer yandan Ufuk Bey’e umut vermediğime de inanmak istiyordum ama içimden bir ses yanlış yaptığımı söyleyip duruyordu.

Ve nedense o ses bana artık fazla tanıdık geliyordu.

Yemeğin ardından çayları da servis edip bulaşıkları yıkamak üzere mutfığa geçtiğimde babaannemle babam televizyon karşısına geçmiş Bizimkiler’i izliyorlardı. Bulaşıkların ardından ben de salona geçip bir süre boş bakışlarla televizyon karşısında oturduktan sonra Ali de geldiğinde yatmak için ayaklandım. Babaannemin yatağını açıp Ali’yi de yatırdıktan

sonra babama iyi geceler dileyip odama geçtim. Sanki tüm günün yorgunluğu kapıyı kapatır kapatmaz üzerime çökmüştü.

Üzerimi değiştirip yatağa girdiğimde bakışlarım kapalı perdede takılı kalırken ellerimi yüzüme yaslayıp, "Ne oluyor bana Allah'ım..." diye çaresiz bir yakanşla fısıldadım. Yaşamaktan korktuğum ne varsa usul usul hayatıma yaklaşırken tüm bunlarla nasıl baş edeceğimi bilmiyordum.

Baş ucumdaki çalar saatin beyin delen zırlıtısıyla gözlerim aralanırken elimi alnıma yaslayıp perdenin ardından yansıyan gün ışığından kaçmaya çalıştım. Sanki yaz bu sene daha erken gelecek gibi duruyordu. Saate uzanıp susturduktan sonra oflayarak yatakta doğrulduğumda bir iki dakika öylece sessizliği dinledim, hemen ardından yorganı itekleyip yataktan çıktım. Üzerime hırkamı alıp odadan çıktığımda önce banyoya geçip yüzümü yıkadım, ardından mutfağa geçip çay suyunu ocağa koyduktan sonra yeniden odaya geçip üzerimi değiştirdim. Minik yeşil çiçekli krem rengi elbisemi giyinip saçlarıma da yeşil saç bandını takarak salık bıraktıktan sonra yüzüme allıkla biraz renk verdim. Ardından yatağı toparlayıp odayı havalandırmak için pencereye yöneldiğimde elimi perdeye attığım an kalp atışlarım istemsizce hızlandı.

"İyice delirdin sen artık. Perdeyi her açtığında adamı karşında bulacak hâlin yok ya," diye söylenip perdeyi çektiğimde tam da düşündüğüm gibi karşı pencerede kimse yoktu. Pencereyi aralayıp tam arkamı dönecekken pencerenin altındaki ıslak toprağa ekili beyaz papatyaları gördüğümde şaşkınlık içerisinde öylece kalakaldım. Hafifçe gözlerimi kırpıştırıp hayal görüp görmediğimden emin olmaya çalışırken pencerenin ucuna sıkıştırılmış kâğıdı fark ettiğimde sanki bir büyüye kapılmış gibi kontrolsüzce ona uzandım.

Araladığım kâğıdın arasında en başta minik bir papatya tanesi beni selamladı. Kâğıtta yazılanları okuduğumda ise artık nefes almayı unutmuş gibiydim.

Papatyalar, bakışın her yerde görebileceğini zannetsen de eşsiz çiçeklerdir aslında. Masumiyet ve zarafeti bir arada taşırlar yapraklarında.

Yeni bir başlangıç demektir çoğu zaman. Üstelik de toprağına sıkı sıkıya bağlanır, koparsan da bırakmaz; yeniden ve yeniden en masum güzelliğıyle çıkar karşına. Sen onu hayalında istedikçe hep yanı başında bulursun. Vazoda çürüyüp gımezler, istersen pencereden baktığın her an karşında bulursun.

Bakışlarım kâğıtta yazanlardan pencerenin altındaki taze dikilmiş papatyalara kayarken, “Neden?” diye fısıldamaktan alamadım kendimi. Dün gece yoktu bu papatyalar burada, şimdiyse taze güzellikleriyle karşımdalardı. Dün akşam hayatımda ilk defa bir adam bana çiçek vermişti ve ben bunun için bile heyecanlanırken şu an içinde bulunduğum duruma bir anlam veremiyordum. Bir adam... Düne kadar tanımadığım bugünse bana hâlâ yabancı olan bir adam, penceremin önüne çiçekler ekmişti. Benim için... Bu hayatta sadece benim için bir şey yapılmıştı ilk kez...

Bakışlarım bir an olsun ıslak toprak üzerindeki taze papatyalardan ayrılmazken duyduğum havlama sesiyle başımı kaldırdığımda karşıdaki evin duvarına yaslanmış hâlde köpeğıyle oynayan adamı görmemle onun lacivert bakışlarının da bana dönmesi bir oldu.

Zamanın donduğu kısacık bir anda elimde bana bıraktığı notu, diğer elimde tuttuğum papatyayla öylece karşımdaki adama bakarken dün akşam sormaya cesaret edemediğim sorunun cevabını da artık biliyordum.

Ve galiba ben... Papatyaları kırmızı güllerden daha çok seviyordum.

Bölüm 6

Gözyaşı ve Kahkahalar

1994, Mart

Mart ayının ilk haftası Turna Sokak sakinleri için hareketli başlamıştı. Hava hâlâ kıştan kalma izlerle serin olsa da günler yaza yüz çevirmiş gibi gitgide ısınmaya başlamıştı. Alt sokağa kurulan pazar esnafından gelen sesler buraya kadar ulaşırken ellerine pazar filelerini alan kadınlar koşar adımlarla alt sokağın yolunu tutmaya başlamışlardı. Çatlak asfaltla bezeli yollar hâlâ dün gece yağan yağmurun izlerini taşıyor, yeni yeni yeşermeye yüz tutan ağaçların dallarında biriken sular rüzgârın etkisiyle etrafa savruluyordu.

Sokak kenarındaki elektrik direklerine yapıştırılmış film afişleri yağmurun da etkisiyle ıslanmışken duvarlara çizilen resimlerin üzerindeki afişler de yağan yağmurun etkisiyle soyulmaya başlamıştı.

Genç kız pencereden dışarıya baktığı sıra sokağın tam karşısında yolunu gözleyen genç adam kendisini gördüğü an heyecanla oturduğu plastik sandalyeden doğrulurken Çiçek bıkınca nefesini bırakıp pencereden

uzaklaştı. “Çiçek! Dikilme orada da gel şu ütülerini yap,” diye içeriden seslenen annesiyle omuzlarını düşürerek içeriye doğru adımlarken, “Rahat bırak kızı, oturduğum yerden yapıyorum işte ben,” diyen babaannesinin sesini duyduğunda kapıdan içeriye girdi. Annesi kendisini yine tersleyen kadına kırgın bir bakış atıp mutfığa geçtiğinde, “Bırak sen babaanne,” dedi Çiçek ütüye uzanarak. “Ben hallederim.”

“Yok be kızım, televizyona bakarken yapıyorum işte oturduğum yerden ne var sanki elime mi yapışacak?” diye söylenen babaannesine, “Olsun,” dedi Çiçek. “Ben hallederim.” Ardından da ütü masasının başına geçip biriken ütülerini hallederken Zühal Hanım da sepette ters duranları düzelterek torununa yardım etti.

Babaanne torun televizyondan gelen ses eşliğinde sakince ütü yaparlarken biraz sonra Serpil Hanım girdi salona. Kızıyla kayınvalidesine bir bakış atıp biraz dinlenmek için üçlü koltuğa geçtiğinde kayınvalidesinin kendisini görmezden gelen tavrına iyice sinir oldu. Severdi kayınvalidesini aslında, kendi annesinden daha çok analık yapmıştı kendisine, bilirdi ama kendi çocukları üzerindeki otoritesini bu denli sarsmasına da öfkeleniyordu işte. Ne kızına söz geçirebiliyordu artık ne de oğluna. Kime bir laf dese babaannesinin yanında alıyordu soluğu.

“Bir şey ister misin anne? Meyve getireyim mi sana?” diye bir umut konuşur diye sorduğunda, “Anne, babaannem niyetli ya,” dedi Çiçek hafif bir tebessümle. Her ne kadar annesinin yaptıkları onu da çoğu zaman delirtse de babaannesiyse arasının bozuk olmasına çok üzülüyordu. Zühal Hanım gelinini üzüp incitecek kadın değildi, çoğu zaman oğlunu haşlar hep gelininden taraf olurdu ama söz konusu torunları olduğunda oğlunu da gelinini de paylamaktan geri durmazdı yaşlı kadın.

İki senedir oğlanın başının etini yiyen gelinine bugüne kadar tek laf etmese de daha fazla dayanamamıştı Zühal Hanım. İlk göz ağrısı Mahir’i evden barktan soğuduğundan beri yaşlı kadın gelinine dur demek için çok geç kaldığını anlamıştı. Bir anne olarak evladının mutluluğunu düşünmesini elbette ki anlıyor, hak da veriyordu lakin iş iyice çığırından çıkmış, gelini yalan yanlış oyunlarla oğlanı gönlünün istemediği birine zorla bağlamaya çalışır olmuştu. Bu kadarına da müsaade edecek değildi Zühal Hanım. Rahmetli eşinin adını taşıyan Mahir’i; dedesi gibi mert, yürekli ve

tertemiz kalpli bir adamdı. En az kendisi kadar temiz kalpli biriyle elbette ki yuvasını kuracaktı ama o kişi her şeyden evvel annesinin değil kendi gönlünün istediği olacaktı.

Ramazan ayında olduklarını bir an için unutan Serpil Hanım, "Doğru ya," dedi utanmış bir hâlde. Aklına akşam için yapacağı börek geldiğinde eliyle alnını ovuştururken, "Çiçek, bakkala gidiver de sütle peynir al kızım. Evdeki yetmezse iş yarım kalmasın," dediğinde genç kız ortamın gerginliğinden kaçarcasına ayaklandı. "Tamam, gidiyorum ben," deyip ütünün fişini çekerek salondan çıktığında bahane aramak zorunda kalmadığı için de rahatlamıştı. Dün akşamdan beri düşünüp durduğu şey için sonunda kendisini de ikna etmişti. Bu işten başka türlü kurtulma şansı yoktu.

Üzerine aldığı kot ceketle kendini evden dışarıya attığında bakışları gayriihtiyari sokakta gezindi. Gece yağan yağmurun serinliği hâlâ hissedilse de canı birden yaz günüyümüş gibi dondurma çekivermişti. Eskiden olsa düşünmeden gider karşıdaki bakkaldan isterdi, o da hevesle dondurmalarını verir keyifli keyifli sırtırdı ama ne dondurma zamanı gelmişti ne de bir şeyler eskisi gibiydi artık. Zaten oruçluydu da... En nihayetinde dondurmayı düşünmeyi bırakıp elleri kot ceketinin cebinde karşıdaki bakkala doğru adımlarken her adımda olması gerekeni yaptığına kendini ikna etmeye çalışıyordu.

O sıra tezgâhın diğer tarafındaki çikolata kutularını düzelten Levent arkadan gelen nahif, "Merhaba," sesiyle elindeki paketi yere düşürürken, hızla arkasını döndüğünde omzunu çarptığı yerdeki kutuları da yere düşürdü. Çiçek bir anda sebep olduğu kaos karşısında kendine engel olamayarak kıkırdasa da Levent'in gülüşüne kapılıp gittiğini fark ettiğinde hafifçe boğazını temizleyip, "Süt ile peynir alacaktım ben," dedi hafifçe yana doğru sallanıp bakışlarını kaçırırken.

"Hemen," diyen Levent hızlı hızlı istediklerini poşete doldururken, "Çilekli sakız kalmadı mı?" diye sordu Çiçek, bakışları boş sakız kutusunda takılı kalırken. Levent tezgâhın altındaki kutuyu çıkarıp, "Kalmaz mı? Senin için her zaman var," dediğinde, "Şov yapma Levent abi," dedi Çiçek hafif eğlenir bir tavırla. "Yeni paketi açıyormuşsun zaten."

"Bu paketi satmıyorum çiçeğim," dedi Levent bir türlü anlaşılamadığı

için kırgın bir tavırla. “Sen istediğinde yok dememek için hep burada dolu bir kutu tutuyorum,” dediğinde, “Yalan söylüyorsun,” dedi Çiçek konuyu kapatmak isteyerek. Levent aşk dolu ama bir parça hüznü bakışlarını sevdiği kızıdan ayıramazken, “Hayır... Sen yalan söylemiş olmamı istiyorsun sadece,” dediğinde, “Neyse ne,” dedi Çiçek kalbinde hissettiği telaşa bir anlam veremeyerek.

“Bunları deftere yazarsın.”

“Yazarım,” dedi Levent de yine bakışlarını saran aşkı bir an olsun kaybetmeden. “Her yere seni yazıyorum zaten bunu da yazarım,” dediğinde, “Ay Levent abi ya!” deyip poşeti aldığı gibi çıktı bakkaldan genç kız. Sinirden mi yoksa utançtan mı olduğunu anlamadığı bir kızarıklık usulca yüzünden boynuna yayılırken yokuş aşağı inen arkadaşını gördüğünde buraya asıl geliş amacını unuttuğunu fark edip sinirle elini alına vurdu.

“Salak Çiçek! Salak!”

Üzerindeki fosforlu yeşil renk gömleği, uzun deri çizmeleri ve kot eteğiyle oldukça hoş görünen Canan parlak gülüşüyle karşısında belirip, “N’aber canikom?” diyerek kendisine sarıldığında Çiçek de tek koluyla ona sarılıp, “İyi, hoş geldin,” diye mırıldandı. Bakışları o sıra kapı eşiğinde kendisini izleyen genç adama takılırken Levent yalnız olmadığını gördüğünde başıyla selam verip arkasını dönerek dükkândan içeriye girdi.

O girdikten sonra bakkaldan tarafa dönen Canan, “Ne yaptın konuştun mu?” diye heyecanla sorduğunda Çiçek gerginlikle dudağını kemirirken, “Fırsat olmadı,” deyip arkadaşının koluna girerek eve doğru çekti. “Hadi gir, evde konuşuruz.”

Eve girdiklerinde arkadaşı annesiyle babaannesine selam verdikten sonra birlikte Çiçek’in odasına geçtiklerinde Canan kendini yatağın üzerine atıp, “Ee?” diye mırıldandı. “Çatlatacak mısın kızım sen beni? Var mıymış hayatında biri?”

Arkadaşının heyecanlı sorusu karşısında Çiçek bakışlarını kaçırıp yatağın karşısındaki döner sandalyeye otururken ne halt edeceğini bilemez hâldeydi. Geçen gün Levent kendisini okula bıraktığında ve çıkışta da Canan’la birlikte ikisini eve getirdiğinde hiç beklemediği bir şeyle yüzleşmek zorunda kalmıştı genç kız. Hangi ara olduğunu anlamasa da Canan o kı-

sıcak zamanda Levent'ten fena hâlde etkilenmişti. O günden beri ara ara ağzını aramalarını Çiçek başlarda anlamasa da bir gün açıkça, "Levent'ten çok hoşlandım ben. Sence bizden olur mu? Hoşlandığı biri falan var mı?" diye sorduğunda genç kız ne diyeceğini bilememiştir.

Mahalleden kızların bakkalın önünden geçtikleri sıra göz süzerek Levent'i izlemeleri başkaydı, Levent'in annesinin oğlu için düşündüğü gelin adayları başkaydı ama Canan'ın... En yakın arkadaşlarından birinin Levent'ten hoşlandığını söylemesi... Bambaşkaydı.

Ne hissedeceğini bile bilemeyen Çiçek ne söylemesi gerektiğinden de emin olamazken bir anda, "Neden olmasın?" demişti ve o andan beri de arkadaşına verdiği umudu geri alamıyordu. Şu saatten sonra Levent'in kendisine aşık olduğunu asla söyleyemezdi, hem bunu ilan edip daha fazla gerçek kılmak istemiyordu da ...

Levent ve Çiçek diye bir şey olamazdı. Olmamalıydı ...

O yüzden de en iyisi Levent'i bu hayal âleminden çıkartıp gerçek bir ilişki yaşamasını sağlamaktı. Heni Canan güzel kızdı, Levent ona alıcı gözle baksa kesin çok beğenirdi.

Sahi... Beğenir miydi?

Peki bu düşünce kendisini niye rahatsız etmişti ki birden?

"Çiçek! Konuşsana artık var mıymış hayatında biri? Bak ben dalga geçmiyorum, fena tutuldum diyorum kızım!" diyen arkadaşının sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrılırken, "Yok," dedi Çiçek aklındaki tüm soruları görmezden gelerek. "Kimse yok hayatında, hoşlandığı biri de yok."

Canan duyduklarıyla yatağa uzanıp yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle iyiden iyiye hayallere dalarken Çiçek bakışlarını arkadaşından alıp perdeyle kapalı pencereye çevirdi. İçinden bir ses yanlış yaptığını söylese de o sesi duymazdan gelen genç kız nasıl büyük bir hata yaptığını fark ettiğinde her şey için çok geç olacaktı.

Sena'dan

"Hadi acele edin, ezan okunacak biz evden çıkamadık daha!"

Söylene söylene evden çıkan babaannemin ardından ben de ayakka-bılarımı ayaklarıma geçirip kenara bıraktığım tepsiyi elime alırken, "Mehpare! Kız Mehpare hadisenize!" diye yukarı doğru seslenen babaannemin bağırışı eşliğinde kapıyı yavaşça çektim.

O sıra, "Geldik geldik," diye nefes nefese merdivenleri inen Mehpare teyze bana gülümserken, Gülfem de peşi sıra elinde tepsiyle aşağıya indi. Babam ve Ali en önden, babaannelerimiz de peşlerinden kol kola ilerlerken en arkada elimizde tepsilerle biz de sokak boyunca ilerlemeye başladık. Kaç gündür kendi derdime düştüğümünden oturup baş başa konuşamamıştık ama arkadaşımın güzel yüzüne baktığımda canının ne denli sıkkın olduğunu anlayabiliyordum. Diğerleriyle aramıza biraz mesafe girdiğinde omzumla omzuna dokunup, "Ne oldu?" diye sordum. Cavidan ablanın evinde yaşananlardan beri yüzünü gülerken görmemiştim ama sebebini de anlayamıyordum bir türlü.

Gülfem benim canımdı ve kız kardeşlik kanunları gereği ne olursa olsun önce ona hak verirdim ama düşünmeden edemiyordum işte. Mahir abiye terk eden kendisiyken neden bu mesele yüzünden böylesine acı çekiyordu ki? Neden bir türlü hayatına devam edemiyordu?

Sormaktan, sorduğumda cevap alamamaktan da yorulmuştum artık. Keşke şu dilinin bağını çözüp anlatsaydı... Belki o zaman her şey bugünden daha güzel olurdu.

Yine sessiz kalacağım düşünsem de bakışlarını bir an için önümüzde yürüyen kadınlara çeviren arkadaşım, "Babaannem," dedi yorgun bir sesle. "Gidelim diye tutturdu."

"Nereye? Babanların yanına mı?"

"Hayır... Yani bilmiyorum," dedi hüznle. "Buradan başka bir yere taşınalım diyor. Burada mutlu olmadığımı, başka bir yerde daha mutlu olacağımı düşünüyor," dediğinde, "Sen ne düşünüyorsun?" diye sordum buruk bir sesle.

"Benim sevdiğim herkes bu mahallede Sena," dedi hüznle. "Ben bu-

radan başka bir yerde mutlu olamam ama burada da mutlu değilim. Bazen her şey çok fazla geliyor," diye acı çekercesine fısıldadığında, "Keşke anlatsan Gülfem," dedim buruk bir fısıltıyla. "Belki o zaman senin bulamadığın o dermanı birlikte buluruz."

"Anlatsam... Anlatabilsem bir gün önce ona, sonra sana anlatırdım Sena," dediğinde o diye bahsettiği kişinin kim olduğunu sormadım bile. Çünkü Mahir abiden bahsettiğini biliyordum. Her şeye rağmen bu mahallede yaşayan sevdiklerinin en başında da onun geldiğini bildiğim gibi biliyordum.

"Mehpare teyze kararlı mı sence?" dediğimde, "Bilmiyorum," dedi aynı hüznle. "Bir yandan bunu benden nasıl ister diye düşünüyorum, bir yandan da sırf ben mutlu olayım diye tüm hayatını ardında bırakmayı göze alışına ağlamak istiyorum. Yaşananlar, duydukları ona da çok fazla geliyor, ben bunu bilmiyor muyum?" dediğinde, "Mehpare teyze kimsenin lafına aldırış etmez," dedim kendimden emin bir sesle.

"Öyle... Bilirim etmez ama üzüdür. Üzüldüğünü de sırf beni daha fazla üzmemek için belli etmez. Benim buna ne hakkım var ki?" dediği sıra kahvenin önüne varmıştık bile. Neredeyse tüm mahalleli içeriye girmişken tam kapının önünde durduğumuz sıra diğer taraftan gelenleri gördüğümüzde olduğumuz yerden kıpırdayamadık. Annesi, babası ve babaannesi Zühal teyze bizi fark etmeden içeriye geçmişken Mahir abi tam arkalarında duraksadı.

Bakışları bir an olsun yanı başımdaki Gülfem'den ayrılmazken, "Belki de... Burada mutsuz olacağıma gittiğim yerde mutsuz olmalıyım," diyen Gülfem'le benim yüzüm asılırken arkadaşım üzerindeki bakışlardan kaçarcasına hızlı adımlarla içeriye geçti. Mahir abi de yanından rüzgâr gibi geçip giden kızın ardından gözlerini yumup ardında bıraktığı kokusunu nefes alır gibi içine çekerken, "Yanık kokusunu aldın mı?" diyen fısıltı ardından geldiğinde, yerimde sıçrayıp telaşla arkama döndüm. Elleri ceplerinde hafifçe kustuğu lacivert bakışları, çarpık tebessümüyle yüzüme bakan adama alık alık bakmaya devam ederken, "Ne yanığı?" diye anlamayarak sorduğumda, "Bu mahallede binleri sevda ateşiyle cayır cayır yanıyor," diye keyifle mırıldandı.

Başımı hafifçe ardıma çevirdiğimde Mahir abinin Gülfem'in ar-

dından içeriye girdiğini görüp yeniden önüme dönerken, “Tamircilik mi asıl meslek yoksa dedektiflik mi?” diye hafif eğlenir bir tavırla mırıldandım. “Ayrıca insanları izleyip pat diye karşlarına çıkmaktan zevk mi alıyorsunuz?”

“Hâlâ Ozan Bey’iz anlaşılan,” deyip hafif asılan yüzüyle çenesini sıvazladığında, “Ne değişti ki?” diye umursamaz bir tavırla mırıldandım. “Yine izinsiz bahçemize girmişsiniz. Neyse ki bu defa başka bir yeriniz yaralanmadı,” diye söylendiğimde, “Yaralanmadı desem yalan olur,” dedi yüzünde imalı bir tebessümle.

“Bilir misin Sena, anlaşılamamak bazen insanı çok yaralar,” deyip arabesk bir tavırla elini kalbine yasladığında hem burada ne yaptığuma bir anlam veremiyor hem de bir adım bile uzaklaşmak istemiyordum.

Ben... Kimilerine göre duygusuz, soğuk nevale, buzlar kraliçesi Sena... Sokağın ortasında dikilmiş elin adamıyla saçma sapan inatlaşıp duruyor, kendimden utansam da onunla olduğum her andan önlenemez bir şekilde keyif alıyordum. Adından başka hiçbir şeyini bilmediğim bir adama günbegün çekilirken bu işin sonunun nereye varacağını dahi kestiremiyordum.

Hâlâ gelmekte olan insanları fark ettiğimde yanlış anlaşılmaya mahal vermemek için, “Size iyi akşamlar,” deyip arkama döndüm ve hızlı adımlarla kahveden içeriye girdiğimde biraz sonra o da peşimden girdi. Ancak benden tarafa bakmadan en kenardaki masaya geçip oturanlara selam vererek sakince boş bir sandalyeye oturduğunda ben de elimdeki tepsiyi yemeklerin bulunduğu masanın üzerine bırakıp hızlıca bizimkilerin yanına geçtim.

Ramazan ayının sonuna yaklaşmışken tüm mahalleli olarak kahvede iftar yemeği için bir araya gelmiştik. Kahveci Turgut amca her sene muhakkak bir kere böyle bir iftar yemeği organize eder, mahallenin hanımları da hazırladıkları yiyeceklerle işin bir ucundan tutarlardı. Hemen hemen herkesin gelmesiyle tüm masalar dolduğunda ortamda nefes alacak kadar bir alan kalmasa dahi herkesin keyfi yerinde görünüyordu.

Çektiğim sandalyeye oturduğumda tam karşımda babaannem yanı başındaki Zühal teyzeyle birlikte meraklı bakışlarla Cavidan ablayı dinliyordu. Cavidan abla Ramazan ayının yüzü suyu hürmetine bir hayırseverin

mahalleye el atışını heyecanla anlatırken neredeyse Hızır Aleyhisselam'ın geldiğini düşünmeye başlamıştı bizimkiler. "Bütün ihtiyaç sahiplerinin esnafa olan borçları silinmiş, evlere yardım kolileri falan gelmiş Süheyla abla. İçinde de yok yokmuş. Çocuklara kaban, bot. Hatta bir sürü oyuncak bile koymuşlar," dediğinde, "Bak sen şu işe," diye hayretle yakardılar hep bir ağızdan. Şu hayırsever her kimse bu gece aldığı dualarla bir ömür sırtı yere gelmezdi artık.

Diğer yanda Mehpare teyze de durgun hâliyle sessizce onları dinlese de tıpkı Gülfem gibi o da fazlasıyla düşünceli görünüyordu. Gitme mevzunu kafaya taktığını tahmin edebiliyordum. Gülfem için buradan gitmek ne kadar zorsa Mehpare teyze için de en az onun kadar zordu. Tüm hayatını bu mahallede yaşamış biri için bambaşka bir yerde sıfırdan başlamak bu yaştan sonra hiç kolay olmasa gerekti. Babaannemlerin bu gitme işinden haberdar olduklarını sanmıyordum, aksi hâlde Mehpare teyzenin bunun lafını etmesine bile müsaade etmezlerdi. Zamana bırakmak belki de en iyisiydi.

Bakışlarım ezanın okunmasını bekleyen kalabalıkta gezinirken mahallenin gençlerinin oturduğu masada duraksadığımda Mahir abinin yanında oturan Ozan takıldı bakışlarıma. Bakışları, karşısında bir şeyler anlatan Levent'te olsa da sanki aklı başka bir yerdeydi. Elindeki kaşığı parmakları arasında döndürüp dururken lacivert bakışları arada kısılıyordu. Masadaki gençlerden biri ona bir şey sorduğunda yüzünde hafif bir tebessüm doğsa da bir an sonra o da kayboldu. İşaret parmağıyla yüzünde bir yere dokunduğunda sanki hipnoz etkisindeymişim gibi bakışlarım onu takip etti.

Kaşının hemen kenarında belli belirsiz bir yara izi vardı. Hastaneden geldiği o akşam evine gittiğimde fark etmiştim ve nedense o günden beri nasıl olduğunu merak ediyordum. Çocukluktan kalmış olmalıydı. Nasıl bir çocukluk geçirmişti acaba? Yaramaz mıydı yoksa sessiz, kendi hâlinde bir çocuk muydu? Nedense yalnız sevdiklerinin yanında kendisi gibi davranan biri olduğunu düşünüyordum. Sanki sevgiyi hissettikçe açılıyor, içindeki o tatlı serseri çocuğu ortaya çıkarıyordu.

Cavidan ablanın söylediğine göre kimsesizdi. Kimsesiz değilsem bile annesizliğin ne demek olduğunu iyi bilen biri olarak merak ediyordum.

Ne zamandır yalnızdı acaba? Bir kardeşi, büyüğü, hiç değilse başı sıkıştığında yanına sığınacağı bir kişi dahi yok muydu hayatında?

“Baka baka eskittin adamı Sena,” diye kıkırdarak fısıldayan Çiçek koluma dokunduğunda telaşla bakışlarımı kaçırdım. “Ne alakası var, öylesine bakıyorum,” diye mırıldansam da, “Tabii tabii,” dedi inanmadığını belli eden bir tavırla. Diğer tarafında oturan okuldan arkadaşı Canan o sıra Gülfem’le konuşuyordu. Ondan tarafa bir bakış atıp ardından bir anda ciddiyete bürünerek, “Sena ... Sana bir şey diyeceğim,” demesiyle merakla biraz yaklaşısam da tam o sıra ardımızdaki masadan gelen sesle dikkatimiz dağıldı.

“Ay bunu kim çağırdı buraya yahu? Mübarek gün tövbe tövbe ... Ne diye geldiyse sanki?”

“Ay ne bileyim? Ağzımızın tadı kaçacak durduk yere ... Neyse şekerim bakma sen o tarafa bakma ...”

“Ben bakmasam ne olacak herif baktıktan sonra,” diyen dedikoducu Naciye, kenafır gözleriyle kahveden içeriye giren kadına bakmaya devam ederken onlardan tarafa ters bir bakış atarak sinirle homurdanıp, “Pis dedikoducular!” diye söylendim. Duyup duymamaları umurumda bile değildi. Ardından hızla yerimden kalkıp, “Firuze abla ... Gel, boş yer var burada,” diye seslendiğimde beni duyan kadın mahcup bir tebessümle çekinerek yanımıza doğru gelip masadaki boş yere oturdu. Elindeki sarma dolu tabağı masanın ortasına koyup pek fazla kimseyle göz teması kurmadan sessizce otururken ardındakilerin kulak tırmalayan huysuz homurtuları yavaşça kayboldu.

Babaannem, “Nasılsın Firuze?” diye şefkatli bir tebessümle sorduğunda Firuze abla mahcup bir tebessümle başını babaanneme çevirirken, “İyiyim Süheyla teyze, sizler nasılsınız?” deyip masadaki diğer kadınlarda bakışlarını gezdirdiğinde, “İyiyiz,” mırıltıları masada gezindi. .

Etraftaki bazı masalarda Firuze ablayı hedef alan kin dolu bakışlar istemsizce omuzlarımı dikleştirmeme sebep olurken her defasında bununla nasıl baş edebildiğine de hayret ettim. Firuze abla, yıllardır yalnız yaşayan oldukça hoş bir kadındı. Gençlik zamanında başından kötü bir evlilik geçmiş, sonrasında da bir gün olsun yüzü gülmemiş yalnız bir kadındı o. Zamanında ailesi istemediği biriyle zorla evlendirmiş, o evlilik içinde de

neredeyse her gün eziyet görmüş Firuze abla. En son yediği dayak yüzünden bebeğini de düşüren kadın neredeyse ölmek üzereyken babam yetiştirmiş onu hastaneye. Tüm bunlara sebep olan ailesi o vakit bile kızlarının yanında olmamış, babaannem sarmış Firuze ablanın yaralarını.

O günlerden sonra Firuze abla mahalledeki tek göz oda evinde sadece hayatta kalmak için yaşamış ama bu bile yıllar içinde çok fazla insana dert olmuş. Dul bir kadın olmanın yükünü yıllarca sırtında taşımış, başını çevirip de kimseye bakamamış korkudan, yine de yetmemiş. Mahallenin kötülükle beslenen bazı sakinleri sanki yaşanan her şeyin suçlusu oymuş gibi, yaşadıkları yetmemiş gibi çok çektiirmişler zavallı kadına.

Kocaları evde durmayan kadınlar onu suçlamışlar, yuvası dağılan kadınlar onu suçlamışlar, mutlu olmayan kadınlar hiç suçu olmadığı hâlde hep onu suçlamışlar. Babaannem anlatırdı eskiden, *"Firuze çok güzel kızdı, o yüzden bu mahallenin kadınları onu hiç sevemedi,"* diye. Ne kötü ne acıydı kapısından bile girmediği yuvaların yıkılmasından mesul tutulmak...

Çocukluğumda bal rengi kıvr kıvr saçları olduğunu hatırlardım Firuze ablanın. Sonraları saçlarını hep sıkıca toplar olmuştu. Kıyafetleri gösterişli değildi, makyaj yaptığını bile hatırlamazdım ama bu hâliyle bile çok güzeldi. Çok fazla talibi olmuştu yıllar içinde. Ne yazık ki o taliplerin arasında evli barklı, çoluk çocuk sahibi olanlar da vardı. Firuze ablanın başına dert olan da hep o taliplerdi işte. Kocalarına hesap sormaya cesaret edemeyen kadınlar Firuze abladan çıkarırlardı hınçlarını. Zavallı kadının tek suçu dul ve çok güzel bir kadın olmaktı.

Benim için Firuze abla ne zaman evinin önünden geçsem bana bahçesindeki elma ağacından bir elma koparıp veren o kadındı. Küçükken okula gittiğim zamanlarda evinin önünden geçerken beni durdurur, dağılık saçlarını düzgünce örerdı. Kaybettiği bebeği için ördüğü ama hiçbir zaman giydiremediği patikleri, yelekleri Ali için gizli saklı bana verirdi. Babaanneme söyleyemezdim ben de nedense kızacağından korkardım ama galiba anlardı o, yine de ses etmezdi.

On dört yaşındaydım sanırım, Ali daha iki yaşında var ya da yoktu. Çok ateşlenmişti, babaannem de hasta olduğundan babam onu hastaneye götürmüştü o gün. O sıra evin önünden geçen Firuze ablayı çağırmıştım

korkuyla. Eve gelmiş, Ali'yi yıkayıp giydirmiş, bir güzel ateşini düşürmüştü. Tüm bunları yaparken öyle sakin ve huzur vericiydi ki Ali'nin ateşiyle birlikte benim korkularımı da alıp götürmüştü sanki. Ali'yi uyuttuktan sonra da benim saçlarımdan öpmüş sonra da sessizce çekip gitmişti. O gün babamlar geldiğinde nedendir bilmem bahsetmemiştim bundan ama o gece başımı yastığa koyduğumda ne düşündüğümü hâlâ bugün gibi hatırlıyorum.

"Keşke annemiz sen olsaydın Firuze abla..."

Bakışlarımı ürkek bakışlı güzel kadından ayıramazken akşam ezanının okunmasıyla ortamı huzur dolu bir atmosfer sardı. Hep birlikte edilen dualarla oruçlar açılırken tertemiz kalplerle edilen tüm duaların kabul olmasını geçirdim kalbimden...

Genç adam neredeyse bir saattir tam karşısında oturan sevdiğini dayısıya izlese de tam aralarında oturan abisine baktıkça ecel terleri dökese geliyordu. Mahir ne olduysa yine tüm hayat enerjisini kaybetmiş, sırtını arkasında oturan kızlara dönmüş hâlde öylece tespihini çevirirken Levent ara ara abi bildiği adama bir bakış atıyor, hemen sonra yeniden hülyalı bakışlarla Çiçek'ini izlemeye devam ediyordu.

Mahallelinin çoğu Levent'in Çiçek'e duyduğu aşkı zaman içinde anlasa da Mahir'in gazabından korktukları için ses etmiyorlardı. Levent ise Mahir'den korktuğu için değil de Çiçek'i kendinden daha da soğutmak istemediğinden en yakın dostuna derdini açamıyordu. Çiçek uğruna dayak ne ki ölümü bile göze alırdı da Levent, sevdiği kız onu kabul etmeden hislerini ailesine duyurursa biliyordu ki Çiçek asla affetmezdi kendisini.

Şimdi bir şansı var mıydı onu da bilmiyordu ama umut etmekten de vazgeçemiyordu genç adam. İçinde bir yerlerde Çiçek'in de kendisini seveceğine dair öyle güçlü bir his vardı ki sadece o hisse tutunuyor, peşini bırakamıyordu. Takıntı değildi bu, ne kadar severse sevsin gerçekten istenmediğini anladığında bu onu öldürse de bir daha asla karşısına çıkmaz-

dı ama o tek bir bakışında büyüttüğü umutla sabrediyor, kalbinin eşine kavuşacağı günü sabırla bekliyordu.

“Ee Ozan, sen anlat oğlum,” dedi başını yanı başında oturan genç adama çevirerek. Tanışalı hepi topu iki üç ay olsa da kanı ısınmıştı bu genç adama. Levent zaten oldu olası dost canlısıydı, kötü olduğu pek kimseler olmazdı. Başlarda mahalleye gelen genç adam Levent’i, “Çiçek bu heriften etkilenir mi acaba?” diye zehirli bir korkuya düşürse de kısa zamanda anlamıştı boşuna kuruntu yaptığını. Ne Çiçek farkındaydı Ozan’ın ne de Ozan başını çevirip de bakıyordu Çiçek’e. Biraz da bundan cesaret alıp söylemişti Çiçek’i sevdiğini. Ozan’ı doğru dürüst tanımıyordu, Mahir’e ya da bir başkasına söyler miydi bilmiyordu ama güvenmeyi seçmişti. Levent zaten genelde insanlara güvenmeyi seçer, çoğu zaman da bu yüzden kaybederdi. Çünkü herkes o güveni hak edecek kadar dürüst değildi ne yazık ki...

“Ne anlatayım?” dedi Ozan da sandalyesinde hafifçe geriye yaslanarak. Geldiği andan beri aynı pozisyonda oturmaktan boynu tutulmuş, bakışlarını bir an olsun karşı masada oturan kıza çevirmeyeceğim derken ne hâllere düşmüştü. Bakmak istemediğinden de değil... Mahalleye geldiği günden beri bir şekilde karşısına çıkan genç kıza her baktığında içinde anlam veremediği hisler çoğalıyordu sanki. Bu hislerin neye işaret olduğunu bilse de içinde bulunduğu durumdan ötürü düşündüklerine engel olmaya çalışıyor, yine de her karşılaştıklarında ona bakmaktan alamıyordu kendisini.

Ne tuhaf... Genç kız ilk karşılaşmalarının o gece bahçede yaşananlar yüzünden olduğunu düşünüyordu ama öyle değildi. İlk kez o geceden günler önce, yılın son günü mahalleye girerken görmüştü onu Ozan. Kendisi karlarla kaplı yolda yokuş aşağı inerken genç kız da sabahın erken saatlerinde muhtemelen bir yerlere yetişmek için soluk soluğa yokuşu çıkıyordu. Yeşil bir kurdeleyle gelişigüzel topladığı kahverengi saçları hızlandıkça dağılıyor, alnına düşen perçemleri buğulu ela bakışlarının üzerine dökülüyordu. Belki de yeşildi ya da kahve... Sanki üç rengi bir arada barındırıyordu gözleri. Yeryüzüne lapa lapa dökülen kar yağışı altında ne kadar telaşlı görünse de tuhaf bir duruluk vardı onda. Kısacık bir an yanından geçip gitmiş, kendisini fark etmemişti bile... Oysa Ozan

fark etmişti onu ve o günden beri de bakışlarının etrafta onu aramasına engel olamıyordu.

“Bizim sokağa nasıl düştü yolun, onu anlat,” diyen Levent meraklı bakışlarını üzerinde tutarken kelimeler ezber bir metni okur gibi hatasız döküldü dudaklarından.

“Memlekette iş güç kalmadı artık, elimizi kolumuzu bağlayan kimse de olmayınca aldık valizimizi düştük yola işte... Bildiğiniz hikâye,” dediğinde, “Yok muydu orada bir sevdiğin falan Ozan abi?” diye sordu gençlerden Sinan. “Yakışıklı adamsın sonuçta,” dediğinde masada gülüşmeler yükselirken, “Yok,” dedi Ozan geçiştirircesine.

Belki de onlara ilk kez kendi doğrularını söylediği o anda, “Aşk meşk hikâye gelir bana,” dediğinde, “Sen de bizim Sena gibisin anlaşılan,” dedi Levent eğlenircesine bir tavırla. “O da karşısına kim çıksa tersler. İnanmaz aşka, sevdaya,” dediğinde bakışları âdeta bir refleks misali karşı masada oturan genç kıza döndü. Masadaki kadınlarla keyifli bir sohbet içerisinde olduğu yüzünden düşmeyen gülümsemesinden belliydi. O gülümseme genişledikçe Ozan’ın dudakları da istemsizce kıvrılırken, “İnanmadığından değil,” dedi Mahir bir an sonra kardeşini korumak isteyen bir abi tavrıyla.

“Aşka inanmıyor değil Sena, aşktan korkuyor. Bunun için de kendince haklı sebepleri var. Her neyse... Kızların lafı daha fazla gezinmesin masada. Dönün önünüze yiyin tatlınızı,” deyip çayından bir yudum aldığı anda diğerlerinin dikkati hemen bir başka konuya yönelse de Ozan bir türlü gözlerini karşısındaki kızdan alamadı, ondan ve kalbine çiviyle çakılıyor muş gibi bağlandığı gülümsemesinden...

Teravih namazı vakti yaklaştıkça masalar bir bir boşalmaya başlamış, bir kısım kalabalık camiye diğerleri evlerine gitmek için sokaklara dökülmüştü. Levent de diğer gençlerin peşine takılmak için kahveden çıkmak üzereyken, “Levent abi! Levent abi!” diye yırtınarak yanına koşturan Metecan ile duraksadı.

“Ne oldu lan? Kapandı dükkân oğlum, çikolata istiyorsan yarın gel,” dediğinde, “Ne çikolatası abiciğim ya,” dedi ellerini beline yaslayan ufaklık bilmiş bir tavırla. Cavidan Hanım’ın en küçük oğluydu Metecan, daha yalnızca yedi yaşındaydı ama yetmişlik dedeleri bile cebinden çıkarırdı.

"Ee ne istiyorsun o zaman?" diye söylendiğinde, Metecan eliyle işaret edip, "Yaklaş biraz yaklaş," dedi büyümüş de küçülmüş halleriyle. "Deve kadar boyun var merdivenle mi çıkayım yanma?" dediğinde Levent ufaklığın ensesine hafifçe yapıştınp, "Söyle," diyerek eğildi. Metecan bakışlarını etrafta gezdirip kimsenin kalmadığından emin olduktan sonra cebine sıkıştırdığı zarfı yavaşça çıkardı. "Al bakalım, bundan sonra çikolatalarımı bedavaya verirsin artık," deyip şeytani bir ifadeyle göz kırptığında Levent ne olduğunu anlamayan bakışlarla uzattığı zarfı aldı.

"Bu ne lan? Şimdi de posta güvercini mi oldun başımıza sen?" deyip doğrulduğunda Metecan bahçıvan tulumunun ceplerine ellerini sokup sağa sola sallanırken, "Hadi gene iyisin, mektubu Çiçek abla verdi sana getireyim diye," deyip annesinin arkadan, "Metecan!" diye seslenmesiyle koşar adım genç adamın yanından uzaklaştı.

Duyduğu isimle kelimenin tam anlamıyla genç adamın kalbi sıkışırken, "Hadi be! Nasıl lan?" diye şok içerisinde yakarmaktan alamadı kendisini. Sanki avcunda bir kar tanesi tutuyormuş gibi ürkeklikle sırtını duvara yaslayıp şaşkınlık içinde elinde tuttuğu zarfa bakarken ne düşüneceğini bilemez hâldeydi. Aldığı soluklar sanki ciğerlerine ulaşmıyormuş gibi nefessiz kaldığını hissederken en sonunda daha fazla dayanamayarak titreyen elleriyle zarfı açtı. İçinden çıkan katlanmış kâğıda telaşla karışık bir heyecanla bakarken kâğıdı açtığında gördüğü zarf el yazısı sanki yıllardır ezberinde olandan çok daha güzeldi. Çünkü Çiçek ilk kez onun için bir şey yazmıştı.

'Yaun öğleden sonra ikide sahildeki çay bahçesinde...

Genç adam ucu açık cümleyi defalarca kez okusa da bir türlü ikna edemiyordu gözlerini. Yarın diyordu, çay bahçesinde diyordu.

Çiçek...

Çiçek kendisini bulupmaya mı davet etmişti?

"Allaaahhhhh!"

İçindeki coşkuya daha fazla engel olamayıp bağırılığında sokakta kalan tok tok mahalleli ayıplarına genç adama bakarken Levent içinde büyüyen heyecanla camiye doğru koşmaya başladı. Öylesine mutlu öylesine heyecanlıydı ki hem teravili namazı hem de sabaha dok pükür namazı kılınmazsa olmazdı artık...

Bugün mucizelerin gerçeğe dönüştüğü gündü. Bugün milattı. Levent ve Çiçek'inin miladıydı.

Sena'dan

Balkonda asılı kalan çamaşırları toplayıp kolumun altındaki sepetle içeriye girdiğimde televizyonun sesi gelmediğinden babaannemin uyu-
yakaldığını düşündüm. Sessizce salondan içeriye girsem de babaannemin
pencerenin kenarında oturduğunu fark ettiğimde, "Hayrola Süheyla Sul-
tan," dedim karşısına oturarak. "Ne bu sessizlik? Uyudun sandım."

"Sen biliyor muydun şu gitme mevzusunu?"

Babaannemin benimle uğraşmalarına, laf sokmalarına alışkındım
ama ne zaman böyle ciddi konuşsa ister istemez ben de gerilir, kendimi
küçücük bir kız çocuğu gibi hissederdim. "Akşam söyledi Gülfem," dedim
bir yandan sepetteki kıyafetleri katlarken. "Ciddi bir şey olduğunu düşün-
müyorum ama Gülfem gitmek istemiyor."

"Mehpare kararlı gibi," derken ne kadar üzüldüğü her hâlden bel-
li oluyordu babaannemin. "Biliyorum ben onu, dile dökmese de Zühal'e
karşı da hâlâ mahcup hissediyor kendisini," dediğinde, "Ne olacağını bil-
miyorum babaanne," dedim yorgun bir sesle. "Aralarındaki öyle zor bir
durum ki Çiçek ile Gülfem'e ayrı, Mahir abiyle ikisine ayrı üzülüyorum."
dediğimde, "Bu kızın bir derdi var," dedi babaannemi görmüş geçirmiş bir
tavırla. "Korkarım bu işte o Serpil'in de parmağı var," dediğinde, "Yok ar-
nk," dedim hayretle. "Gülfem'i sever Serpil teyze. Yani en azından o za-
manlar severdi. Hem onun ne alakası olsun ki?" diye sordüğümde, "Orası
belli olmaz," dedi babaannem.

"Herkesi sever Serpil ama herkesten çok oğlunu sever α İnşallah ben
yanılıyorumdur, eğer öyle değilse bu mesele daha çok can yakar," dediğin-
de rülin çalmasıyla irkilerek ayaklandım. İki sene evvel bu olayın yaşandığı
ül ramanlar ah vah eşliğinde çok konuşulmuştu ama sonrasında yaralar
labuk bağlansın diye kimse bu meseleyi kurcalanmamıştı. Şimdi babaanne-

min söyledikleri aklımı karman çorman ederken haklı olma ihtimalini düşünmeden edemiyordum. Haklıysa da Serpil teyzenin Gülfem'le ne derdi olur anlayamıyordum.

Aklımda gitgide çoğalan sorularla kapıyı açtığımda babamla Ali içeriye geçtiler. Ali uyku akan gözlerini ovuşturarak salona geçerken babam da ağır ağır banyoya doğru ilerledi. İkisi de bugün fazlasıyla yorulmuş görünüyordu. Yeniden salona geçip kalan çamaşırları katladığım sıra babam annem de esnemeye başlamıştı. O andan sonra uykusu gelen erkenden yatağına geçerken en son Ali'nin yatağını da açıp içeriye geçtim. Bir süre daha kalan işlerle oyalanıp diğerleri gibi erkenden uykumun gelmesini beklesem de aklımdaki sorular yüzünden bir türlü uykuya dalamıyordum. Tüm ışıkları kapatarak odama geçip kapıyı kapattıktan sonra bir süre öylece ayakta dikilsem de kendime engel olamayarak pencereye doğru adımladım. Önce perdeyi hafifçe araladığımda karşı evin ışıklarının kapalı olması beni biraz rahatlatırken perdeyi biraz daha aralayıp pencereyi açtım. Yüzüme vuran serin havayla tenim ürperse de bir an sonra temiz havanın etkisiyle gevşeyerek bakışlarımı aşağıya doğru çevirdim. Karanlıkta seçemesem de orada olduklarını bildiğim papatyalara tebessümle bakarken geri çekileceğim sıra pencerenin kenarında duran bir şeyi fark ettiğimde bakışlarımı kısıp ürkekçe uzandım.

Işığı açmadığım için elime aldığım şeyin ne olduğunu göremesem de içeriye geçip perdeyi kapatarak ışığı açtığımda elimde duran şeyin bir kaset olduğunu fark etmemle şaşkınlıkla bakakaldım. Üzerinde hiçbir şey yazmadığı için ne olduğunu anlayamazken telaşla komodinin üzerindeki walkmana uzanıp kaseti taktım. Kulaklıkları kulağıma taktığımda ne duyacağımın heyecanıyla kalp atışlarım hızlanırken duyduğum şarkıyla gecenin bir yarısı olduğunu unutarak kakhaha atmama engel olamadım.

"Şşşt kalemî kâğıdı hazula... Beni anlatacaksın... Bir şarkı yeter bana ya da aşkın otes dansı... En sıcak iklimlerden estümişlik bu romansı... Kim çözer bu deli köndüğümü? Bır tutam küle döndüğümü? Ellerın bana dokunmazsa kim bilir benim yandığımı? Hiç anlamaz mısın yâr? Seni bana yazmışlar..."³

Deliydi bu adam. Gerçekten deliydi.

3. Seni Bana Yazmışlar – Oya & Bora

Bir deliye gnben biraz daha kapıldığıma bakılırsa benim de ondan kalır bir yanımlı yoktu artık. Ne yapacağımı bilmiyordum ama hayatımda ilk kez düşünmeden sadece kalbimin sesini dinlemek istiyordum.

Ve o ses bana yalnız tek bir isim söylüyordu artık.

Ozan...

Bölüm 7

Hayal Kırıklığı ve Kuvülcımlar

1994, Mart

Mart ayının bir sıcak bir soğuk geçen günleri yaşanmaya devam ediyordu. Evlerde hâlâ sobalar kurulu olsa da kapı önlerinde oturma mevsimi de gelip çatmıştı. Çocuklar yaz kış fark etmeksizin sokaklardan ayrılmazken, gençler de kendilerini yeni açılan çay bahçelerine, kafelere atmaya başlamışlardı. Sokaklardaki insan sayısının artması âdeta baharın müjdecisi gibiydi. Bu sabah düne nazaran daha da sıcaktı. Hafta sonu olmasının da etkisiyle sahil tarafları yürüyüş yapan, çimlere yayılan insanlarla doluydu. Neredeyse bir saattir aynı yerde oturan genç adam, bakışlarını kıyıya vuran dalgalardan ayıramazken parmaklarını belli belirsiz bir ritimle masaya vurup duruyordu.

Bekletilmiyordu, ne yapacağını bilemediğinden bile isteye bir saat evvelden sahile atmıştı kendisini. Çiçek'i bir dakika bile bekletme ihtimalini düşündükçe telaşlanmış, babasını birkaç saatliğine dükkâna bakması için çağırıp buluşacakları çay bahçesine atmıştı kendisini.

Üzerinde kot pantolon ile hâkı renklerde hoş bir gömlek vardı. Siyah spor ayakkabılarını bugün ilk kez giyyordu. Sakallarını sabah erkenden berbere uğrayıp toparlatmış, üzerine geçen sene Almanya'dan gelen bir arkadaşının hediye getirdiğı parfümü boca etmişti. Olabilecek her şekilde iyi görünmek, Çiçek tarafından beğenilmek istiyordu Levent. Yıllarca sabretmesinin mükâfatını onun bu küçücük adımıyla aldığını düşündükçe içi içine sığmıyordu.

Çiçek... Onun güzeller güzeli çiçeğı sonunda inadını kırmış, kendisine bir adım atmıştı.

Geceden beri söyleyeceklerini kafasında toparlıyordu da... İlk andan boğmayacaktı Çiçek'ini. Önce onun konuşmasını bekleyecekti, tabii dayanamayıp onu ne kadar çok sevdiğini söyleyecekti sonrasında. Belki elini tutmasına bile izin verirdi Çiçek. Şu çiftler gibi sahilde el ele yürürlerdi de en büyük hayallerinden biri gerçek olurdu sonunda. Ailelere hemen söylemezlerdi zaten, Çiçek'in okulu bitecekti daha. Annesi duyarsa her şeyi aceleye getirir, Çiçek'in de canı sıkılırdı. O ne zaman hazır hissederse o zaman söylerlerdi. Ama yine de kızlara söylerdi herhâlde, kendisi de Mahir'e söyleyemeyeceğı için belki Ozan'a söylerdi. Birisine söylemezse orta yerinden çatlayacağından korkuyordu genç adam...

Kafasından birbiri ardına geçen düşüncelerle beklemeye devam ederken, garson bir kere daha gelip bir şey içip içmeyeceğini sorduğunda, "Niyetliyim kardeşim," diye söylendi. Genç garson *o zaman burada işin ne der gibi bıkkınlıkla baksa da yüzüne Levent heyecanından onun bakışlarını da umursamadı.* "Birazdan arkadaşım gelecek, o isterse çağırınız seni," dediğinde garson başını sallayıp alay kokan bakışlarıyla uzaklaştı. Levent'in bir saat erken geldiğini bilmediğı için yüksek ihtimalle ekildiğini düşünüyordu.

Biraz sonra arka taraftan hafif bir topuk tıkırtısı geldiğinde genç adam durmak üzere olan kalp atışlarıyla nefesini tuttu. Rüzgârla birlikte gelen kadınsı parfüm kokusu Çiçek'e aitmiş gibi gelmese de umursamadan ayaklandı ve yüzünde heyecan dolu bir gülümsemeyle arkasına döndüğünde durmak üzere olan kalbi tek bir anda sanki bir camın patlaması gibi paramparça oldu.

Karşısındaki Çiçek değildi. Onun Çiçek'i değildi.

"S-Siz?"

"Merhaba," dedi Canan heyecanlı ve hafif utangaç bir tavırla. Üzerindeki çiçek desenli baharlık elbisesi, minik topuklu ayakkabıları ve tüylü ceketıyla oldukça şık görünüyordu. Güzel yüzünü daha da canlandıran makyajı ve şekillendirilen saçlarıyla moda dergilerine kapak olacak kadar hoş görünse de o an Levent için koskoca bir hayal kırıklığından ibaretti varlığı.

"Ben... Çok bekletmedim umarım," deyip kolundaki ince kordonlu saate çevirdi heyecanlı bakışlarını genç kız. "Tam kararlaştırdığımız saatte gelmeye çalıştım ama," derken, Levent içine düştüğü durumu anlamaya çalışırcasına hafifçe elini kaldırdı. "Bir saniye... Ne saati? Ne kararlaştırması?"

Canan yeterince heyecanlı değilmiş gibi bir de genç adamın sorusuyla daha da telaşlandı. Daha önce flört ettiği birileri olmuştu ama hepsinde de çıkma teklifi ya da bir yerlere davet karşı taraftan gelirdi. İlk kez kendisi birine çıkma teklifinde bulunmuş, onda da nasıl davranacağını şaşırmıştı.

"Dün... Not göndermiştim ya size, Çiçek aracı oldu," dediğinde Levent kalbinin tam ortasına bir bıçak saplanmış gibi kalktığında sandalye gerisin geri yığıldı. Boş bakışlarla az önce parmaklarını vurup durduğu ekose masa örtüsüyle kaplı masaya doğru buruk bir hüznle bakarken bakışları masanın kenarında duran pembe lale buketine kaydıığında ilk kez canının böylesine yandığını düşündü.

Pembe laleler Çiçek'in en sevdiği çiçektir ve Levent yıllar boyunca bir gün ona bu çiçeklerle gelebilmenin hayalini kurmuştu. Oysa bugün bu çiçekleri can veren umuduna, üzerine toprak atılan hayallerine, artık vazgeçmek zorunda olduğu aşkına aldığını bilmiyordu.

O sıra Canan genç adamın anbean solan yüzüne, ağlamak üzereymiş gibi dolan güzel bakışlarına hayretle bakmaya devam ederken, bir an sonra tokat yemiş gibi bir afallamayla farkına vardı.

"Sen... Çiçek gelecek sandın..."

Bu kadardı. Sevdiği kıza yıllardır anlatamadığını hiç tanımadığı bu kıza saniyeler içinde anlatabilmeyi başarmıştı. Canan yaşadığı utanç, hayal kırıklığı ve mahcubiyet yüzünden bir an evvel kaçıp gitmek istese de karşısındaki genç adamın çaresiz hâli ayaklarını düğümledi. Gitmekle kal-

mak arasında sıkışsa da en sonunda çaresiz bir nefes bırakıp karşısındaki tahta sandalyeyi çekip oturdu. Bakışları masanın kenarındaki bukete takıldığında dudakları buruk bir tebessümle kıvrılırken, “Ne zamandır seviyorsun Çiçek’i?” diye sordu.

Sanki geçmişte yaşanan bir zamanı hatırlar gibi özlem dolu bir iç çekip, “Bisikletten düştüğüm gün küçücük hâline aldırmadan dizimdeki yaraya üflediği günden beri,” dedi genç adam can yakan bir tebessümle. “Neredeyse on beş senedir...”

Sena'dan

“Sena, Güzin Hanım seni çağırıyor.”

Elimdeki ütüyü kenara bırakıp hızla içerideki dikim odasına yöneldiğimde bir yandan da parmak ucumdaki yanığın acısını bastırmak için elimi sallayıp duruyordum. Sabahtan beri aklımdaki tonlarca şey yüzünden öylesine dalgındım ki en sonunda elimi yakmam kaçınılmaz olmuştu. Çektiğim acıya rağmen kalbimde uçuşan kelebeklerin etkisiyle içim kıpır kıpırdı. Sabaha dek walkman ile kasetteki tek şarkıyı dinlemiş, hayatımda belki de ilk kez gülümseyerek uykuya dalmıştım.

Sabah uyandığımda bir an için her şeyin rüya olduğunu düşünsem de kulağımdan düşen kulaklığı fark ettiğimde dudaklarımın kıvrılmasına engel olamamıştım. Tüm bunların ne anlama geldiğini düşünmekten kaçsam da mutluluk içimden akıp gidiyordu sanki. Evet, mutluydum. Yıllar sonra, hatırlayamadığım çok eski bir zamandan sonra ilk kez sebepsiz yere çok mutluydum.

Kapıyı tıklatıp, “Gel,” sesiyle içeriye girdiğimde Güzin Hanım müşterileriyle ilgileniyordu. “Gel Sena. Nehir Hanım için birkaç elbise alternatifi daha hazırlayacağız, sen de yardımcı ol kendisine,” dediğinde usulca başımı salladım. Yardım diye bahsettiği şey, hanımefendi yüksek platforma çıkarken elinden tutup destek olmaktı. Bir adım atmak bazı insanlar için ne diye bu kadar zordu ki?

Nehir Hanım'ın modaevine üçüncü geliyordu bu. İlk seferinde anesiyle gelse de bir sonraki provaya tek gelmişti. Okulu bittiği için yurt dışından döndüğünü, babasının holdinginde çalışmaya başlayacağını kızlar sayesinde öğrenmiştim. Beni pek de alakadar eden bir konu olmasa da akşama dek ütü yaparken hiç tanımadığım insanların renkli hayatlarını dinlemek bazen eğlenceli olabiliyordu. Özellikle Merve gibi sosyete haberlerine fazlasıyla meraklı bir arkadaşınız varken çoğu zaman bundan kaçışınız da olmuyordu.

Güzin Hanım ile olan konuşmalarından anladığım kadarıyla Nehir Hanım çalışma hayatına başlamasının şerefine gardırobunu baştan aşağıya yeniliyordu. Bizim ancak bayramdan bayrama kendimize yeni bir şeyler alabildiğimiz bir evrende bazı insanların bu denli şanslı olması oldum olmasa tuhaf geliyordu. Yaşantılarına imrendiğimden değil de hayat bu kadar kolay olsaydı nasıl yaşanırdı diye düşünmeden de edemiyordum.

Nehir Hanım bu defa yalnız gelmemiştir, yanında yine kendi yaşlarında güzel bir genç hanım vardı. Altın varaklı koltukta oturmuş elindeki dergiyi kurcalarken başını kaldırdığında mavi gözlerine yakalanmak yine dün geceye sürükledi beni bir anda.

Ozan Bey...

Kendimle baş başayken sadece Ozan...

Hayat akıp giderken varlığım görmezden gelmek daha kolaydı ama kendimle baş başa kaldığım anlarda düşünmeden duramıyordum. Penceremin dibindeki papatyalar, bana bıraktığı not, dün gece dinlemem için bıraktığı tek şarkılık o kaset...

Ne yapmaya çalışıyordu bu adam?

Doğru dürüst tanıımıyordum bile onu. Üç ay bir insana kapılıp gitmek için çok kısa değil miydi?

"Daha ilk gün etkilendin sen ondan," diyen iç sesimi duymazdan geldim. Köpek kovalarsa hızlanırdı benim kalbim, yokuş yukarı koşarsam hızlanırdı ama bir adam için hızlanmazdı. Bir adam için tüm hayatımın kontrolünü kaybedemezdim ben. "Az evvel onu düşünürken elini yaktın," diye bir kere daha söylenen iç sesime erişebilseydim eğer ağzına bir tane yapıştıracaktım terlikle.

Bu yaşıma dek inandığım, doğru bildiğim her şey nasıl böyle kolayca dağılırdı anlayamıyordum. Bir adamı merak edemezdim ben, düşünemezdim, ona dair hayaller kuramazdım.

"Dün gece onu rüyanda gördün..."

"Sus artık," diye söylendiğimde üç kadının şaşkınlık dolu bakışları da beni bulurken, "Ben... Çok özür dilerim," diye utançla mırıldandım. İç sesime sesli bir şekilde bağırdığıma inanamıyordum. Güzin Hanım hafif azarlar bir tavırla yüzüme bakıp ardından işine dönerken Nehir Hanım varlığımla ilgilenmiyordu bile. Tam o sıra oturduğu koltukta sırtarak bana bakmaya devam eden genç hanım, "Arada olur bana da öyle," diye yalnızca benim duyacağım bir şekilde mırıldandığında ne demek istediğini anlayamazken, "Görünmez arkadaşlarımla konuşurum ben de," dediğinde gözlerim şokla büyüdü.

"Ben... Deli değilim," diye hayretle söylendiğimde, "Ben deli miyim yani?" diye muzip bir tavırla söylenip göz kırpmasıyla yanaklarım utançla kızardı. "Öyle demek istemedim. Ben," deyip ne diyeceğimi bilemez bir hâlde sustuğumda genç kız hâlimle eğlenircesine kıkırdarken, "Sezen! Gelsene şuraya, ne yapıyorsun orada? Fikir ver bana," diye huysuzca söylenen Nehir Hanım'la adının Sezen olduğunu öğrendiğim genç kız bana göz kırpıp ayaklandı. Yanımdan geçtiği sıra, "Hayali arkadaşlarım çoğu zaman gerçek olanlardan daha sevimli," deyip Nehir Hanım'ı işaret ederek göz kırptığında ne diyeceğimi bilemesem de enerjisi karşısında tebessüm etmekten alamadım kendimi.

Tüm zenginlerin Nehir Hanım gibi olduğunu zannetmek belli ki yanlıştı. Sezen hiç de huysuz birine benzemiyordu.

"Sen çıkabilirsin artık Sena."

Ne işe yaradığımı bile anlamasam da Güzin Hanım'ın talimatıyla, "Peki Güzin Hanım," diyerek odadan çıkıp atölyeye doğru adımladım. Çok normal biri olduğumu düşünmüyordum ama insanlar bugün bir kere daha beni şaşırtmayı başarmıştı.

“Bu Sezen Hanım da işte yakın aile dostlarının kızı. Eskiden annesiyle gelirlerdi ama son zamanlarda pek gelmediler. Tatlı biridir Sezen Hanım, diğer kokonalara benzemez. Ablası Nazan da öyle,” diyen Merve’nin yorumuna katılmamak elde değildi. Kısacık bir an içinde bile pozitif enerjisini hissetmiştim. Muhtemelen bir daha karşılaşmayacağım biriydi ama yine de tüm zenginlerin suratsız olmadıklarını görmek iyi hissettirmişti.

Günün geri kalanı birbirinin tekrarı işleri yapmakla akıp giderken vakit akşama döndüğünde toparlanıp herkesin ardından modaevinden çıktım. Oruçlu olmanın da etkisiyle ufaktan başım ağrımaya başlamış, halsizlik iyiden iyiye üzerime çökmüştü. Neyse ki babaannem akşam için yemekleri hazırlıyordu da iftara kadar biraz olsun dinlenebiliyordum. Durağa vardığım sıra Mahir abinin dolmuşunu yakalamamla hızlıca içine attım kendimi.

Peşim sıra dolmuş da hızla dolduğunda başımı hafifçe pencereye yaslayıp gözlerimi kapadım. Mahir abinin açtığı radyodan yayılan kısık sesli şarkı sessiz dolmuşun içinde dolanırken dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım.

“Dün gece hep seni, seni düşündüm. Söylediklerine aklım takıldı. Uykumda bırakıp bu sofa döndüm. Alaycı gülüşe aklım takıldı...”⁴

Orhan Gencebay’ın kalplere dokunan sesi bir yana, şarkının sözleri sanki beni anlatıyormuş gibi hissettiğimden garip bir utanma duygusu bedenimi sararken yol boyunca radyoda çalan şarkılar eşliğinde gözlerimi kapatarak sakinliği dinledim. Mahalleye vardığımızda herkes iftara yetişme telaşıyla koştur koştur dolmuştan inip evlere doğru yol alırken tam ben de inmek üzereydim ki, “Sena,” diye seslendi Mahir abi. “İki dakikan var mı? Bir şey konuşacağım seninle.”

Mahir abiden kolay kolay gelmezdi böyle istekler, hâliyle meraklanmıştım. Başım hâlâ ağrımaya devam etse de, “Tabii abi,” dediğimde, “Gel şöyle geçelim,” dedi durağın kenarında karşılıklı duran ahşap bankları göstererek. O tarafa doğru adımlayıp karşılıklı oturduğumuzda bir süre sessizce beklesem de ne soracağının merakıyla dolmuştum. Gülfem mevzusu olduğunu tahmin etsem de emin olamıyordum bir türlü. Peşini bırakalı çok olmuştu, şimdi ne soracaktı acaba?

Elindeki tespihle oynarken gergin olduğu her hâlimden belliydi. Kara kaşları huysuzca çatılmaktan birbirine yaklaşmış, göz altları yorgunluğun etkisiyle kararmıştı. Bir dizinin üzerine attığı ayağını huzursuzca sallayıp duruyordu. Hava soğuk olduğu hâlde üzerindeki ince gömleğin yakası açıktı, her hâliyle *ciğerim yanıyor* diye bağıırıyordu adam da bizim kız bir damla su vermiyordu işte. Ah Gülfem ah... Ne demeli ki senin bu ettiğine?

“Geçen akşam... Bir şey geldi benim kulağıma,” derken ne kadar zorlandığı her hâlimden belliydi.

“Hayır olsun abi,” dedim endişeyle. “Ne duydun?”

“Herifin teki talip olmuş... Gülü... Gülfem’e,” dediğinde *gülüme* demekten son anda vazgeçtiğini anlasam da bozuntuya vermedim. Eskiden *gülüm* derdi Mahir abi sevdiğine, tüm mahalle bilirdi bunu.

“Çiçek falan göndermiş, Gülfem de kabul etmiş... Doğru mu?”

Ne demeliydi şimdi? Bir kısmı doğru bir kısmı dedikoduydu ama doğrusunu desem dedikoduyu görmezden gelir miydi acaba?

“Şey...” dedim ne diyeceğimi bulamadığım her anda olduğu gibi. “Doğru ama... Hepsi değil,” dediğimde koyu kahve bakışları kızgınlıkla daha bir karardı sanki.

“Ne demek o? Ne kadarı doğru?”

“Biri talip oldu,” dedim mırıltıyla, hemen ardından telaşla devam ettim. “Ama Gülfem kabul etmedi, çiçek falan da almadı, çöpe attı,” dediğimde, “Kim?” dedi aksi bir tavırla.

“Ne önemi var abi?” desem de, “Kim Sena?” diye diretti öfkeyle. “Mahalleden biri mi?”

“Yok... Mahalleden kim bile bile kendini ateşe atar abi. Öyle görmüş biri işte, boş ver sen,” dedim umursamazca. Hakikaten de umursanacak mesele değildi bu. Gülfem bir başkasının değil lafını, imasını bile ettirmiyordu. “Mahir abi... Asıl sen söyle, bunca zaman sonra niye en başa döndün sen?” diye hüznle sorduğumda, “Ne başa dönmesi be kızım,” dedi bakışlarını ufka dikip dalgın bir hâlde uzaklara bakarken. “Ben o en baştan bir adım bile uzaklaşmadım ki...”

“Mahir abi,” diye hüznle fısıldadığımda, “Deme bir şey,” dedi elin-

deki tespihi çevirip dururken. “Bu zamana kadar demedin, bundan sonra da deme,” dediğinde, “Yapma böyle abi,” dedim hissettiğim suçluluk duygusuyla. “Gülfem benim canım ama sen de abimsin. Bilsem demez miyim sana? İkinize baktıkça benim içim acıyor. Bilsem bu hâlinize neyin sebep olduğunu söylemez miyim?” dediğimde, “Bilmiyorum,” dedi buruk bir mırıltıyla. “Ben artık hiçbir şey bilmiyorum Sena ...”

O an karşımda öylesine savunmasız ve yaralı duruyordu ki belki de yapmamam gereken bir şey yaptım. Sonu nereye varır, her şeyi daha da berbat mı ederdi bilmiyorum ama, “Mahir abi,” dedim yorgun bakışlarıyla yerdeki asfaltı izleyen adama hafifçe yaklaşarak. “Mehpare teyze... Gülfem’i buradan götürmek istiyor. Temelli,” dediğimde yerdeki bakışları telaşla bana döndü. “Ne götürmesi? Nereye?” diye sorduğunda korkusu gözlerinden okunurken ortalığı daha beter bir hâle getirmekten korksam da dayanamadım. Bu hâliyle de yeterince acı çekiyorlardı zaten, belki de ateşi biraz olsun körüklemek sevda ateşini de yeniden küllerinden doğurdu.

“Serpil teyze... Şey... Nasıl desem ki ... Filiz’le senin aranda bir şeyler olacakmış gibi konuşuyor etrafta. Bize pek anlatmıyor ama Gülfem’e de karşılaştıkları zamanlar canını yakacak şeyler söylüyor galiba. Mehpare teyze de bu duruma çok üzüldüğünden...” dediğimde daha cümlem bitmeden Mahir abi öfkeyle yerinden ayaklandı. “Abi nereye?” diye ardından bağırırsam da beni dinlemeden öfkeli adımlarla sokak boyunca hızla yürürken, “İnşallah evi barkı ateşe vermemişsindir Sena,” diye kendi kendime mınıldanarak peşi sıra ben de ayaklandım.

Hızlı adımlarla ilerleyen adamın ardından ben de boş sokakta yokuş aşağı sakince adımlarken bir vakit sonra ardımda birinin ısıklık çaldığını duyduğumda çattığım kaşlarımla ardıma döndüm. Elleri tulumunun ceplerinde, yüzünde, boynunda belli belirsiz motor yağı lekeleri olan Ozan sanki varlığımın farkında değilmiş gibi dün gece kasette dinlediğim şarkıyı ısıklıkla çalarak ilerlerken, “Siz... Beni mi takip ediyorsunuz?” diye heyecanımı huysuzlukla bastırmaya çalışır bir sesle söylendiğimde, “Aa komşu sen de mi buradasın?” diye oyunbaz bir tavırla karşılık verdi sözlerime.

Dalga geçmesi sinirimi bozduğundan saçımı savurarak önüme dönüp hızlı hızlı adımlamaya devam ederken bir an sonra dayanamayıp yeniden

arkama döndüm. “Niye arkamdan yürüyorsunuz, yanımda yürüsenize. Böyle takip ediliyormuşum gibi hissediyorum,” dediğimde, “Zamanı gelmedi daha,” dedi yüzünde manidar bir gülümsemeyle. Ne demek istediğini anlayamadığımdan kaşlarım hafifçe çatılırken, “Yürümeye devam et,” dediğinde dalga geçtiğini düşünüp sinirle önüme döndüm. Başlangıçta hızlı adımlarla ilerlesem de ardımdan gelen adım seslerini duyduğumda istemsizce biraz yavaşladım.

“Sadece Ozan olduğum gün bir adım daha yaklaşacağım yanına. Rüzgârda uçuşan saçların omzuma değecek belki. Her adımında hareket eden ellerin elime değecek mesela... Sonra bir gün seninle ikimiz bir yere gideceğiz. Belki şehri bulutların üzerinden gören bir tepeye, belki deniz kenarına, belki papatyalarla süslü bir bahçeye, belki de sadece yıldızları izleyeceğimiz bir yere... Hangisini daha çok seversin henüz bilmiyorum, öğrendiğimde gideceğiz. O günden sonra arkanda değil yanında yürüyeceğim. Çünkü sen de isteyeceksin.”

Dudaklarım duyduğum her hecede engel olamadığım bir gülümsemeyle kıvrılırken hiçbir karşılık vermeden adımlamaya devam ettim. Tam arkamda, birkaç adım ötemde, adımlarıma eşlik eden adam yol boyunca aynı şarkıyı ıslıkla mırıldanırken hayatımda ilk kez inandığım bir şeyi sorgularken buldum kendimi.

Aşk...

Sahiden de sadece acı mı veriyordu?

Yoksa bambaşka bir ihtimal daha var mıydı?

“Sena! Kız Sena!” diye seslenen Cavidan ablayla adımlarım duraksarken bakışlarımı yukarıya doğru çevirdiğimde pencereden aşağı doğru sarkan kadını buldu bakışlarım. “Eve mi?”

“Yok diskoya,” diye ağzımın içinde mırıldanırken o sıra ardımdan gelip yanımdan geçen adamın gülüşüyle yanaklarım biraz daha kızardı. San ki peşimden gelmiyormuş gibi sakın adımlarla binanın altındaki bakkala girdiğinde bakışlarımı ondan alıp yeniden yukarıya çevirdiğimde, “Kız, siz birlikte mi geliyordunuz yoksa?” diye bakışları parlayarak soran kadınla telaşla başımı iki yana salladım. “Ne münasebet Cavidan abla? Aynı tarafı gidiyoruz, denk gelmişiz demek ki...”

“He, o da doğru ya,” diye mırıldanan kadın ağzına layık bir dedikodu

yakalayamadığından yüzünü asarak sokağa şöyle bir bakış atarken, “Ufuk işi ne oldu? Geçen gün mahalleye gelmiş, ablası anlattı konuşmuşsunuz da. Çiçek vermiş sana,” dediğinde, “Kibar olduğu kadar ketum değilmiş anlaşılır,” diye ağzımın içinde mırıldandım. Koşa koşa ablasına yetiştirmesinin ne âlemi varsa artık...

“Evet, size o kadar söylediğim hâlde belli ki cevabımı iletmemişsiniz adama, ben de kendim söyledim istemediğimi. İnşallah anlamıştır bu defa,” deyip gitmek için bir adım atacakken, “Aman be kızım! Ne yapacaksın, evde kalsan daha mı iyi? Şu gençlik güzellik gittiğinde kafanı taşlara vurursun da çok geç olur,” dediğinde, “Hadi iyi akşamlar Cavidan abla,” deyip arkamı döndüm ama, “Dur dur!” diye heyecanla seslenmesiyle bıkkınlıkla oflayıp, “Yine ne oldu?” diye homurdandım. Kadının dedikodu merakı yüzünden orucu sokakta açacaktım bu gidişle.

Başını biraz daha aşağı eğen kadın bakkalın dışında kimsenin olmadığından emin olduktan sonra, “Sizin şu komşuya da kısmet çıktı,” dediğinde bakışlarım refleksiyle kısılrken tüylerimin diken diken olduğunu hissettim bir anda. “Hangi komşu?”

İnşallah Burhan amcadan bahsediyorsundur Cavidan abla...

“Kim olacak kız, şu kafasını yardığın oğlan işte. Perihan’ın küçük kızı pek bir beğenmiş bu Ozan’ı. Sabah anasıyla oturmaya gelmişlerdi, arada derede döküldü bana. Sen daha kıymetimi bilme, mahallenin bütün bekârları yuva kurmak için önce benim kapımı çalıyor bak,” dediğinde, “Oya mı?” dedim sinir olmuş bir tavırla.

Gözü oyulasıca Oya!

“Oya tabii. Kız meğer bu iki aydır pencereden izler dururmuş oğlanı geçip giderken. Tamirhanede çalışmaya başladı ya bu, sabah akşam önünden geçip dururmuş da haberimiz olmamış,” dediğinde ellerimi sıkımla tınaklarım avuç içlerime battı.

Ozan Bey’e bak sen... Benim bahçeme papatya ekerken milletin bahçesine de arı gibi dadanmış demek ki... Kim bilir kaç çiçekten bal alacaktı da haberimiz olmayacaktı?

Bakışlarım bir an için huysuzlukla bakkalın kapısına kaysa da hâlâ şeride olan adamla yeniden yukarıya çevirdim bakışlarımı. “Ee, görüşüyorlar mıymış yani ikisi?”

Sakin sakin sormaya çalışsam da sinirden kuduruyordum. O Oya zili karşımda olsa saçını başını yolarım ama önce içerideki serserinin kafasını bir kere daha yarar üzerine de mahallede yankılanan bir *oh* çekterdim.

“Yok kız ne görüşmesi... Bu safım da bu yüzden geldi bana akıl danıştı işte, ne yapsam beni fark eder diye.”

Duyduklarım bir nebze içime su serpse de yine de anlamsızca bir şeyleri parçalamak isteyecek kadar öfkeliydim. İşte korktuğum tam da buydu. Ben duygularımın kontrolünü bu denli kaybedemezdim. Küçük bir şey yüzünden böylesine öfkelenip düşünmem gereken şeyleri ardımda bırakamazdım. Sorumluluklarım vardı benim. Ali vardı, babam vardı...

“Neyse ne Cavidan abla, iftar vakti geldi ben eve gideyim artık,” dediğimde, “Aman git hadi git,” diye söylendi huysuz bakışlarla. Camı kapatıp perdeyi çektiğinde bir süre boş bakışlarla öylece yere baksam da daha fazla oyalanmadan eve doğru ilerlemeye devam ettim. Eve birkaç adım kala artık tanıdık gelen adımları yeniden duyduğumda bu defa heyecan yerine öfke tüm bedenimi sararken, “Sen...” diye sinirle döndüm ardıma. Biri görecektim diye ödüm kopuyordu ama kendime de engel olamıyordum.

“Sen ne ayaksın? Nedir yani bu tavırlar dün bir bugün iki,” diye sinirle söylendiğimde kaşları şaşkınlıkla havalandı. Muhtemelen bakkalda geçirdiği birkaç dakika içinde neyin değiştiğini anlayamamıştı. Öfke tüm savunma kalkanlarımı ele geçirdiğinde geriye siz biz laflarından da bir şey kalmamıştı.

“Öyle bir çiçek bir şarkıyla alık alık peşinde dolanacağımı falan mı zannediyorsun?” diye söylenmeye devam ettiğimde, “Düşünüyorum,” dedi sanki sorumun cevabı buymuş gibi. Lacivert bakışları karanlık gecede âdeta birer yıldız gibi parlıyordu. Üzerindeki eski tulum, kirli ayakka-bılar ve pasaklı hâliyle hiçbir çekici tarafı olmamalıydı ama öyle hissettirmiyordu işte. Bu hâliyle bile kalbimi çarptırıyor, bildiğim her şeyi tersine çeviriyordu sanki.

“Neyi düşündüğümü merak etmiyor musun?” diye sorduğunda deli gibi merak etsem de, “Etmiyorum,” dedim huysuzlukla. Umursamadı. Yüzünde eriyip gidilesi bir tebessüm doğarken, “Neden peşinden gelmekten başka çarem yokmuş gibi hissettiğimi düşünüyorum,” dediğinde tokat yemiş gibi irkildim.

“İnan bana buraya gelirken aklımda olan son şey bile değildi bu,” deyip sanki aramızda uzayıp giden bir bağ varmış gibi boşluğu işaret etti. “Sonra seni gördüm, merak ettim. Niye bilmiyorum. Sorsan saçların derim belki, gülüşün, bakışların, telaşın, oradan oraya koşturup durmaların... Neden, sensin Sena. Sen ve sana dair her şey...”

Öfke kıydan uzaklaşan deniz dalgaları misali usulca çekildiğinde söyledikleri karşısında dağıldım, parçalandım. Hangi parçamın peşinden gideceğimi bilemez hâlde lacivert bakışlarının büyüsüne kapılırken bir kere daha savunmasız kaldım karşısında.

“Birbirimizi tanımıyoruz bile,” dedim söylediklerine inanmaktan korkan bakışlarımla. İnanırsam yakardı çünkü, yanmaktan da korkuyordum ben.

“Tanımıyoruz, doğru,” dedi bakışlarını bir an için gözlerimden kaçırarak. Neredeyse *yapma* diye haykıracaktım. Nedense bunu söylerken bir şeyler onu rahatsız ediyor gibiydi. Belki de içinde bulunduğumuz hâl yüzünden bana öyle geliyordu, bilmiyorum.

“Tanımak istiyoruz ama.”

“Ben...”

“Sen,” dedi gözlerinde apaçık bir dürüstlikle. “Aşktan korkuyorsun,” dediğinde aşkı onun sesinden duymak bile o an hayatım boyunca hissettiğim her şeyden daha korkutucu gelirken farkında olmadan ellerimi biraz daha sıkıp gözlerine baktım inatla.

“İnsan üç ayda birine âşık olamaz,” diye kendimden emin bir sesle karşılık verdiğimde, “İnsan üç saniyede âşık olur Sena,” dedi bana doğru bir adım daha yaklaşarak. Sanki adımı söylemekten tuhaf bir haz duyuyordu. Yıldızlı gecenin altında babam birkaç metre ötedeki evimizdeyken dur diyemedim ona, uzaklaşamadım da ...

“Çok kez âşık oldun herhâlde,” diye mırıldanırken bunu düşünmenin bile beni bu denli rahatsız etmesinden nefret ettim. Bakışlarım hafifçe kısılmış, soru işaretleriyle dolmuştu. Ozan sanki her hâlimin farkındaymış gibi bir tavırla elleri ceplerinde bana bir adım daha atarken bedenlerimiz arasında artık bir adım daha atmasına müsaade etmeyecek bir mesafe kaldı.

“Aslında hiç olmadım,” dediğinde, “Tabii, kesin öyledir,” diye mınıldanmamla, “Neden yalan söyleyeyim ki?” dedi kendinden emin bir tavırla. “Neden söylemeyesin ki?” diye ısrarla karşısında dururken kaçmak istiyor ama bir türlü uzaklaşmayı beceremiyordum. “Herkes yalan söyler.”

Söylediğim cümle sanki onu daha da rahatsız etmiş gibi gülümsemesi kaybolurken, “Belki de haklısın,” dedi bakışlarını kaçırarak. “Belki de aşk bir an meselesi olamaz ama bir zamanlaması olabilir,” dediğinde bir şey söylememe izin vermeden, “Mesela şu an,” dedi bakışlarını yıldızlı gökyüzüne çevirerek.

“1994 yılının bir soğuk bir sıcak hissettiren mart ayında, mahalleye yeni taşınan genç adam her gece penceresinden gökyüzünü izlerken gökyüzünde değil de karşı evin penceresinde gördüğü bir yıldıza tutuldu,” dediğinde, “Güzel bir roman başlangıcı,” dedim duru bir sesle ama kızgın değildim artık. Söyledikleriyle çoktan aramızdaki görünmez bağa bir düğüm daha atmış, sanki o bağdan tutup beni usul usul kalbine çekmeye başlamıştı.

“Romanın başlangıcı bu değil aslında,” derken bir süre kararsızca etrafına bakınsa da bir an sonra yeniden bana dönüp usulca kaldırdığı elini uzattı. Eli havada sorduğu soruyla kalp atışlarım hızlanırken bir kere daha başıma geleceğini asla düşünmediğim o dönüm noktasında olduğumu biliyordum artık.

“Ben Ozan. Sadece Ozan. Gökyüzünden kayıp gelen yıldız, senin adın ne?”

Bakışlarım karşımda beklentiyle bana elini uzatan genç adamda takılı kalırken belki de ilk kez hayatım için bir risk almayı göze aldım. Buna değer miydi bilmiyorum. Beni yakardı ama ben yanmaya gönüllü olur muydum bilmiyorum. Bir gün olur da bu gece için pişman olur muydum bilmiyorum ama bir kez olsun sesini unuttuğum kalbimi dinlemek istedim.

Bakışları gözlerimde takılı kalırken asıl yıldız, onun lacivert bakışlarıydı. Usulca kaldırdığım elimi eline bıraktığımda avcumdan tüm bedeni me yayılan sıcaklıkla yıllardır ruhumu saran soğukluk âdeta kar tanesi misali erimeye başlarken, “Ben ... Sena,” dedim yüzümde engel olmadığım bir tebessümle. “Tanıştığımıza memnun oldum ... Ozan.”

Artık sadece Ozan...

Bölüm 8

Anlar ve İhtimaller

1994, Mart

İftar saati yaklaştığından sokakta pek kimseler kalmamıştı. Mahallenin gençleri bu akşam da kahvede kendi aralarında oruçlarını açarken, evlerde de telaşlı hazırlıklar devam ediyordu. Hava kararmaya başladığından sokak lambaları aydınlatıyordu etrafı. Hızlı adımlarla yerdeki asfaltı ezercesine ilerleyen genç adam öfkesini de sevdasını da bir türlü dindiremiyordu. Parmakları arasında sıkı sıkıya tuttuğu dededen yadigâr tespihi neredeyse avuçları arasında paramparça olacaktı. Başka zaman olsa bu gi-dişin düşüncesizce olduğunu düşünür, yolunu yine kendi yalnızlığına çevirirdi ama duydukları aklını uyuşturmuş, kulakları bir tek kalbinin sesini duyar olmuştu.

Gidecekti demek...

Daha ne kadar uzağa gidebilirdi de hâlâ gitmek lafını ediyordu acımasız sevdası?

Tuhafiyenin olduğu sokağa vardığında bir yanı çoktan eve gitmiş

olabileceğini söylese de şans mı şanssızlık mı bilinmez henüz dükkânın ışıkları sönmemişti. Derince bir soluk aldığı anda sokaktaki köklü çınar ağacından ciğerlerine yayılan koku biraz olsun kendine gelmesini sağlarken sakın olmaya çalışarak tuhafiyeye doğru bir adım daha attı. Ne garip, sanki bu eşikten içeriye adım atmayalı asırlar olmuş gibiydi.

İçeriye girmek üzereyken adımları son anda kapı eşiğinde duraksayan genç adam arkası kendisine dönük olan sevdasını gördüğü anda dalga dalga sırtına dökülen saçlarına duyduğu hasretle gözlerini yumdu. Ne çok özlemişti onlara dokunmayı, koklamayı, göğsünde saklamayı... Mahir her şeyini ne çok özlemişti sevdasının...

Göz pınarlarına batan yaşların acısı kalbine âdeta bıçak kesikleri atılmışçasına sızlarken bir kere daha, “Neden?” diye fısıldadı acıyla. “Bunu bize neden yaptın be gülüm?”

Raftaki ipleri dizmekle uğraşan Gülfem sanki gelen adamın varlığını hissetmiş gibi elleri öylece hareketsiz kalırken bir süre yerinden kıpırdayamadı. Elinin altındaki sarı renkli yün ip ayak ucuna düşse de eğilip alacak kadar bile dermanı yoktu sanki. Bir yanı *hayal* diye sayıklıyordu. Gelmezdi ki Mahir... Yoluna çıkmayalı, dükkânına ayak basmayalı sanki asır geçmişti.

Diğer yanıysa *geldi* diye kalp çarpıntısıyla haykırıyordu. “Mahir bize geldi, Gülfem.”

İki sevdalı oldukları yerden bir adım bile kıpırdayamadan, nefes almaya bile korkar hâlde öylece ayakta durmaya devam ederlerken bir an sonra Mahir içeriye bir adım attı. O an Gülfem ellerini güç almak istercesine iki yanında sıkıp usulca arkasına döndüğünde titreyen dizlerinde kalmayan dermanla düşmemek için tezgâha tutundu. Hayal değildi. Mahir... Buradaydı.

Mahir gelmişti gelmesine de ne diyeceğini bilmiyordu. Bakışları zümrüt bakışlı sevdiğine değdiği andan itibaren ondan başka her şeyi unutmuştu sanki. Bir adım daha yaklaşıp kokusunu duymak istiyordu. Bir adım daha atıp ellerine uzanmak, saçlarına dokunmak, sevdasını yine göğsünün tam ortasında saklamak istiyordu ama Gülfem aralarında yükselttiği duvarlar yetmezmiş gibi bir de o tezgâhı koymuştu aralarına. Mahir’in onu yıkmaya gücü yok sanıyordu.

Gerçekten istese ne o tezgâh ne koca dünya durabilir miydi aralarında? Uzak tutabilir miydi Mahir'i Gülfem'den? Bir tek Gülfem'in kendisi başarırdı bunu. Bir tek o istiyor diye uzağında kalır, sevdiğine bir adım yaklaşamazdı Mahir. Ama bu kadardı. Yanına varamasa da nerede olduğunu bilirdi. Gülfem gidemezdi bir kere daha. Gidecekse bu defa önce Mahir'i öldürmesi gerekirdi.

"Sen... Gitmekten başka ne bilirsin Gülfem?" dediğinde bıçak keşiği gibiydi Mahir'in tok sesi. Genç kız yıkılmaktan korkar gibi tezgâha daha sıkı tutunurken Mahir ona bir adım daha yaklaştığında telaşlandı. Mahir'in kokusunu duyarsa ondan uzak durmaya nasıl dayanırdı?

"Ben..."

"Sen," dedi Mahir acı çeken bir fısıltıyla. "Hep sen Gülfem... Sen gidersin, sen vazgeçersin, sen Mahir'i it gibi ortada bırakır yaşamaya devam edersin," dediğinde yıllar sonra gelen bu yüzleşmeye ikisi de hazırlıklı değildi. İki sene evvel Gülfem yüzüğü çıkarıp attığında Mahir yalnızca onu vazgeçirmek için uğraşmıştı. Sonra Gülfem kaçar gibi Almanya'ya gittiğinde ve aylar sonra mahalleye geri döndüğündeyse artık konuşacakları hiçbir şey kalmamıştı.

Mahir susmuş, istenmediğini, belki de hiçbir zaman sevilmediğini kabullenmiş, Gülfem'i gördüğü her an onun bakışlarındaki sevgisizliği görmemek için yolunu çevirmişti. Gülfem'se sadece kaçmış, kaçmaktan yorulduğundaysa artık onu bekleyen bir Mahir kalmamıştı.

Hikâyelerinin öylece bittiğini düşünmüştü Gülfem, ta ki bugüne kadar. Mahir buradaydı. Yıllar sonra karşısındaydı ve kendisine hâlâ o yüzüğü parmağından çıkarıp avcuna bıraktığı günkü acıyla bakıyordu.

"Şimdi de mahalleden gidecekmişsin öyle mi? Beni bırakmak yetmedi mi sana? Ne kadar uzağa gidersen yetecek Gülfem?" dediğinde yalnızca, "Mahir..." diye adını fısıldadı Gülfem ilk kez aylar sonra gözlerine bakarak. "Niye geldin?"

"Niye geldim? Ne zaman gittim ki geleyim? Gitmeyi ben bilmem, onu sen bilirsin," dediğinde hissettiği acıya rağmen suçlanmanın ağırlığı çöktü genç kızın üzerine. Haklıydı, evet ama yetmemiş miydi çektiği acı? Neden kimse üstüne gelmekten vazgeçmiyordu artık?

"Evet," dedi Gülfem yara bandını söküp atmak ister gibi bir hırsla.

“Ben gittim, doğru. Gittim Mahir, sen de git artık. Evlen, o çok istediğin aileyi kur, çocukların olsun. Bırak artık geçmişi, bırak artık beni,” diye acı çekercesine yakardığında, “Bırakayım, öyle mi?” dedi Mahir de aynı hırs ve öfkeyle.

“Sen ... Ben başkasıyla evleneyim diye mi bıraktın beni Gülfem?” dediğinde düşüncesi bile genç kızı kahrederken bunu ona belli etmemeye çalıştı. Gözlerini kaçırıp, “Umurumda değil ama ... Aileni üzme daha fazla ... Sen hayatına devam etmedikçe onlar zann ediyorlar ki her şey benim yüzümden,” dediğinde, “Senin yüzünden zaten,” dedi Mahir acımasızca.

Gülfem afallamış bakışlarıyla ilk kez sevdiği adam tarafından suçlanmanın ağırlığıyla gözlerine bakarken duyacağı hiçbir şeye hazır olmadığını, asla olamayacağını anladı o anda.

“Senin yüzünden bu hâldeyim ben, senin yüzünden bugün sana bir adım daha atamıyorum ben! Mahir Gülfem’siz yaşamayı ne bilsin, niye istesin ki?” dediğinde, “Yapma!” diye yakardı genç kız hırsıyla. Artık sadece kendisini ya da sevdiği adamı düşünmüyordu. Bir sürü insan onlar yüzünden acı çekiyordu. Çiçek, babaannesi, Zühal teyze, hatta Serpil teyze. Hakları yoktu ki buna. Kimse yaşanamayan bir aşkın acısını sonsuza dek sırtına yük etmemeliydi.

“İki sene Gülfem!” dedi Mahir bir adım daha atsa da son anda durarak. “İki senemizi çaldın, daha ne kadar zamanımızı ezip geçeceksin? Öldüğümde mi bitecek bu ayrılık? Diğer tarafta bakacak mısın yüzüme?” dediğinde, “Sus!” dedi Gülfem kalbini saran bir korkuyla. Ölümü düşünmek bile her şeyi silip atacak kadar çok korkutuyordu genç kızı.

Çaresiz bir çırpınısla, “Bitti Mahir,” dedi bir kere daha anlasın, vazgeçsin diye yalvarırcasına. “Yoluna bak, kendine bir hayat kur artık,” dediğinde, “Beklediğin buysa eğer ... Daha çok beklersin,” dedi genç adam az önceki öfkesine inat buz gibi bir soğukkanlılıkla. “Olmayacak benim bir hayatım, bıraktığın yerde ölene kadar beklemeye devam edeceğim. Sen gideceksin belki, o söylediğin hayatı kendin kuracaksın ama yüreğinin tam ortasında hep benim adım yankılanacak Gülfem. Koşmayacağım peşinden, gelmeyeceğim, durdurmayacağım seni ... Ama bil ki ben düşündüğün hiçbir şeyi yapmayacağım. Ne evlenmek ne baba olmak ne başka bir şey ... Ne yapacaksan bunu bil öyle yaşa şimdi! Sen ... Sen benim hiç

bilemediğim suçumun cezasısın Gülfem. Varsa bir kalbin, benim kalbimde açtığın yara da senin cezan olsun.”

Başka hiçbir şey söylemeden arkasını dönüp giden adamın ardından genç kız yığılırcasına dizlerinin üzerine çökerken tezgâhın ardında kalan kuytuda kollarını dizlerine sarıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Bugüne dek her şeyi, sevdiği adam kendisine hak ettiği gibi bir hayat kursun diye yapmışken onun ağzından dökülen her cümle ok gibi saplanmıştı kalbine. Bundan sonra ne yapacağını bilmiyordu Gülfem.

Her şeyi geri almak için çok geç kalmıştı. Eğer gerçeği Mahir’e söylerse belki genç adam kendisini affederdi ama hiçbir zaman tam anlamıyla mutlu olamazdı artık. Yalnız bunu bilmek bile yine diline kilit vurdu Gülfem’in. Yapamazdı. Sevdiği adamı bir kere yakmıştı, bir kere daha kendi elleriyle yıkamazdı.

Sonucu ne olursa olsun...

Sena'dan

Yepyeni bir günün habercisi kuş sesleri sokakta yankılanıyor, sabahın köründe sokaktan geçen kalaycının çığırtkan sesi kuş seslerine karışıyor. Perdenin ardından yüzüme vuran sabah güneşi odayı aydınlatırken usulca gözlerimi araladım. Yüzümde yanaklarımı sızlatan anlamsız bir gülüşle yattığım yerde gerinirken, “Ayhh!” diye keyifli bir mırıltıyla söylenip yatakta doğruldum. Elim refleksle perdeye uzanmak istese de diğer elimle sağ elime vurup son anda durdurdum kendimi. “Perşembe pazarından hâllice hâlinle mi çıkacaksın adamın karşısına? Salak Sena!”

Yatağın içinde oturur pozisyonda öylece tebessümle komodinin üzerindeki kasete, kurusun diye kitabın arasına sıkıştırdığım papatya tanesine bakarken, “Ozan...” diye mırıldandım. Sonra bir kere daha...

“Ozan, Ozan, Ozan... Ay adı da nasıl güzel ama ya!”

Yataktan kalkmaya yeltendiğim sıra soyadının adımın yanında nasıl duracağını merak ederek, “Sena...” deyip duraksarken, “Bir dakika ya,”

diye kendime duyduğum kızgınlıkla söyledim. "Bu adamın soyadı neydi ki?"

Hem bahçemi hem ruhumu çiçeklendiren adamın soyadını bilmek bir parça utanmama sebep olurken, "Sormak da olmaz ki şimdi," dedim huzursuzca. "Söylemiş miydi acaba? Hay aksi, hatırlamıyorum ki!"

Bir an sonra, "En iyisi laf arasında Levent'e sormak," diye mırıldanıp kendimi de ikna ederken hızlıca yatağı toparlayıp odadan çıktım. Banyoda elimi yüzümü yıkayıp mutfığa geçerek sahurdan kalma dağınıklığı toparladıktan sonra yeniden odaya geçip üzerimi değiştirdim. Mavi renk jile kesim elbisemi giydikten sonra üzerine de kot ceketimi geçirdim. Perçemlerim uzamaya başladığından küçük bir tokayla yanlardan tutturup tarakla düzeltirken renkli küpelerimi de takıp çantamı alarak odadan çıktım. Ali de oruç tutmaya başladığından beslenmesini hazırlamakla uğraşmadım. Babam, Ramazan dolayısıyla iki saat daha geç gidiyordu dükkâna. Hâliyle onlar hâlâ uykuda olduklarından evi son kez kontrol edip beyaz spor ayakkabılarımı da giyerek sessizce çıktım evden.

Sokağa adım atmadan evvel yüzümde engel olamadığım bir tebessümle arka bahçeye geçtim sakın adımlarla. Elime aldığım küçük şişedeki suyla pencereimin dibindeki papatyaları sularken arkama dönmeye çekiniyordum. Ozan pencerede miydi acaba? Görüp de eğleniyor muydu hâlimle?

"Aman canım niye eğlensin ki?" diye söylenirken suladığım papatyalara tebessümle bakıp parmak uçlarımı üzerlerinde gezdirdim okşarcasına. Ardından şişeyi kenara bırakıp ellerimi silkeleyerek ön tarafa geçtiğimde tam o sıra Gülfem de kapıdan çıkıyordu.

"Günaydın güzellik," diye ardından seslendiğimde boş bulunup irkil-di. Hafifçe damağını kaldırıp, "Günaydın. Ne yapıyorsun orada sen?" diye sorduğunda, "Hiç," dedim hafifçe uzatarak. "Öyle bakınıyordum."

"Papatyalarına mı?" diye hafif kaşlarını kaldırıp tebessümle sorduğunda, "Ne papatyası?" diye anlamazlıktan gelerek söylensem de, "Odalarımız altlı üstlü Sena," dedi aptala anlatır gibi bir ses tonuyla.

Hay aksi!

"He sen pencereimin önündeki papatyaları diyorsun," diye sanki yeni anlamışım gibi mırıldanmamla, "Yok," dedi Gülfem de hâlimle eğlenir ba-

kışlarıyla. “Karşı komşunun senin pencerenin dibine diktiği papatyaları diyorum.”

Söylediği cümleyle yanaklarım utançla kızarıırken, “Sen... Nereden biliyorsun?” diye sesim içime kaçmış gibi mırıltıyla sorduğumda hafifçe omuz silkerek koluma girdi. Konuşa konuşa yürürken neredeyse onun dükkânı önüne varmıştı bile. “Balkondaydım. Başta aşağıda bir karaltı görünce bahçeye biri girdi sanıp korktum, tam seslenecektim ki Ozan olduğunu fark edince sesimi çıkarmadım. Ne yapacağını da merak ettim hani... Hızlı hızlı poşetten çıkardığı şeyleri dikti toprağa, sonra da sessizce uzaklaştı. Sabahına fark ettim papatyaları,” deyip yavaş adımlarla önüme geçerek durdurdu beni.

“Sena... Ne oluyor?”

Ellerimle oynarken telaşlı bakışlarımı yerde gezdirdim. Böyle şeyleri konuşan ben olmazdım hiçbir zaman, nedense anlamsız bir utançla doldu içim. “Bir şey olduğu yok aslında,” desem de kendi söylediğime ben bile inanmıyordum. Tüm bunlar bir şey demek değilse başka neyin bir anlamı olabilirdi artık?

“Adamın biri senin pencerenin önüne papatyalar ekiyor, sen de onları koparıp atmak yerine suluyorsan kesinlikle burada bir şeyler oluyor demektir,” dediğinde, “Gülfem,” dedim içimden geçenleri söylemeye bile korkarken. “Ben... Sanırım şey oldum,” dediğimde arkadaşım anlık bir şaşkınlıkla, “Ne? Ne oldun?” diye mırıldanırken, “Yani... Tam da emin değilim ama,” diye kem küm ettiğim sıra, “Ay Sena!” diye söylenmesiyle etrafıma bir bakış atıp, “Galiba âşık oldum bu Ozan’a,” dediğimde bir an için donakalan Gülfem bir an sonra neredeyse karşımda ağlayacak hâldeydi.

“Gerçekten mi?”

Hatta iki damla arsız gözyaşı usulca yanaklarından dökülürken, “O kadar mı kötü bir şey bu ya, niye ağlıyorsun şimdi?” diye huysuzlukla söylediğimde, “Sevinçten salak,” dedi burnunu çekip parmak uçlarını göz pınarlarına bastırarak. “Bir ara kalbin olmadığını düşünmeye başlamıştım artık,” dediğinde gözlerimi devirip omzuna vurdum yalancı bir öfkeyle. Her ne kadar benim adıma mutlu olduğu her hâlden belli olsa da bu gözyaşlarının sebebi ben değildim, bunu anlayacak kadar tanıyordum

onu. Sanki benim mutluluğumu kendi acısına bahane edip ağlamış gibiydi. İnsan arkadaşı mutsuzken onunla mutluluğunu paylaşmaya bile çekiniyordu ama Gülfem'in bu işin peşini bırakmaya hiç niyeti yoktu.

"Anlat hadi ne oldu, nasıl oldu, ne yaşadınız? Konuştunuz mu? O da sana âşık mı? Ay benimki de soru işte. Adam gece gece Romeo olmuş, bahçene dadanmış, tabii ki âşıktır," dediğinde içten içe ona inanmak için çıldırıyordum. Bu yaşıma dek *ben âşık olmam* laflarıyla büyük büyük konuşmuşken düşe düşe karşılıksız bir aşka düştüğümü anlarsam kahrımdan ölürdüm vallahi.

"Bilmiyorum... Âşık mı hoşlanıyor mu yoksa kendine eğlence mi arıyor, bilmiyorum ama kaçamıyorum da Gülfem. Çok fena içime düştü bu adam, aklımda da kalbimde de nefes alacak yer bırakmadı sanki," dediğimde, "Öyle olur bu işler," dedi buruk bir heyecanla.

Kolumdaki saate bir bakış attığımda geç kaldığımı fark etmemle telaşlanıp, "Neyse benim gitmem lazım şimdi, geç kaldım," dediğimde, "Akşam bize gel o zaman," dedi itiraz kabul etmez bir sesle. "Çiçek de gelir, onda da bir hâller vardı geçen akşam iftarda, sonra hiç konuşamadık," dediğinde, "Doğru söylüyorsun," dedim aklıma gelen anıyla. O akşam Çiçek sanki bana bir şey söyleyecekti ama araya laf karışınca konu da dağılmıştı. "Akşam iftardan sonra gelirim ben, Çiçek'i de ararım eve gelince," dediğimde, "Tamam, hadi selametle," demesiyle o dükkânını açıp içeriye girdi, ben de hızlı adımlarla dolmuş durağına doğru yokuş yukarı yürümeye devam ettim.

Durağa vardığımda bakışlarıma ilk olarak dalgın bir hâlde yerdeki taşları izleyen Mahir abi takılırken dün akşam ne olduğunu düşünmeden edemedim. Kendi derdime düşüp Gülfem'e sormayı da unutmuştum. Mahir abi o sinirle nereye gitmişti acaba? Gülfem'e gitmiş olabilir miydi?

"Günaydın abi," diye ardından selam verdiğimde hafifçe başını çevirip, "Günaydın Sena," dedi yorgun bakışlarıyla. Oruçlu olmasa muhtemelen derdini sigara dumanıyla beslerdi. Yüzündeki keder sanki dünden çok daha fazlaydı ve bunu fark etmek sahip olduğum azıcık mutluluğu da bir anda alıp götürmüştü. İlk kez kalbimde bir kıpırtı hissettiğim için midir bilmem aşk acısına bile daha başka türlü bakıyordum sanki bu sabah. Bu zamana kadar hiçbir çabam sonuç getirmese de Mahir abinin şu hâli bile

yeniden cesaretlendirmişti beni. Bu akşam Gülfem'e gittiğimde bu defa suskunluğunu sineye çekmeyecektim. Derdi her neyse bu akşam söküp atacaktı yüreğinden...

Yarım saatin ardından modaevine geldiğimde henüz Şule abla dışında kimse gelmemişti. O da akşamdan kalma dağınıklığı toparlıyordu. Hızlıca ceketimi çıkarıp, "Kolay gelsin abla," dediğimde başını bana çevirip gülümsedi. "Sağ ol güzelim, hoş geldin," dediğinde başımı salladım tebessümle. Hızlıca kendi yerime geçip Güzin Hanım'ın bugün üzerinde çalışacağı kumaşları dikkatle hazırlarken Şule abla da radyoyu açmıştı. Kısık sesli müzik atölyede neşeyle yankılanırken belki de ilk kez bir sabah böylesine keyifle çalışıyordum.

"Bir meşhul âleme giderken dünya... Belki bir gerçekiz belki de rüya... Seni buldum ya, seni buldum ya... Olsak da hem gerçek hem rüya... Seni buldum ya, seni buldum ya... Olsak da hem gerçek hem rüya... Aşk mıdır bu bilemiyorum... Sanki sensiz yaşamıyorum... Sevdim ama diyemiyorum... Sensiz olamıyorum..."⁵

Neşe Karaböcek'in plak kaydından alınmış dokunaklı sesi şarkıya daha başka türlü bir anlam katarken ben de dudaklarımdan atamadığım tebessümle şarkıya eşlik etmeye devam ettim.

"Dünyaya yeniden gelmiş gibiyim... Dünyamı aşkına vermiş bılıyım... Sevince bir başka oluyor insan... Bir ömrü bir anda tatmış gibiyim... Aşk mıdır bu bilemiyorum... Sanki sensiz yaşamıyorum... Sevdim ama diyemiyorum... Sensiz olamıyorum..."

Yıllarca aşktan korkan, aşktan kaçan, aşkın yalnızca acı getirdiğine inanan biriydim ben. Oysa şimdi tıpkı şarkının sözlerindeki gibi hissediyordum kendimi. Sanki dünya soluk gri değil de daha renkli bir yerdi artık. Sanki insanlar o kadar da kötü değildi. Sanki sahip olduklarımdan daha güzel, daha mutlu bir hayat ihtimali vardı bir yerlerde. Oradan oraya koşturup durmak yerine durup anın tadını çıkarabilirmişim gibi hissediyordum. Zaman geçip gitmesin de kısacık anların tadını çıkarayım istiyordum. Onunla birlikte...

5. Seni Buldum Ya – Neşe Karaböcek

Ozan...

Bir gece ansızın hayatıma giren, bana bildiğimi zannettiğim her şeyi sorgulatan adam...

Günbegün içimde büyüttüğüm hislerin bir eşi de onda var mı bilmiyorum. Ben ona kapılıp giderken o bir gün tüm bunlardan sıkılır mı bilmiyorum. Bu vakte kadar aşktan korkarken aslında içten içe sevilmeyeceğine inandım ben. Kimselere söyleyemesem de gerçek buydu. Çünkü *beni sevmeyenler* demek yerine, *ben kimseyi sevmem* demek daha az acıtıyordu. Öyle ya, annesinin bile sevmediği bir çocuğu kim severdi?

Tüm hayatım bunu düşünmekle, buna inanmakla geçmişken sonunda en çok korktuğum şey geldi başıma. Tek bir anın içinde âşık oldum. Sanki nefes almakla vermek arasında geçen o kısa zaman kadar aniden oldu. Kaçamadım bile, aşktan kaçmanın imkânsızlığını da o vakit anladım. Şimdi bu aşkın bir karşılığı var mı bilmiyorum. Güzel şeyler söylüyor Ozan; güzel bakıyor, kalbimin inanası geliyor... Ama nasıl bileceğim?

Anlık bir heves mi yoksa bir ömür sürecektir mi nasıl anlayacağım?

Düşünmek, içimde anbean büyüyen bir korkuya sebep olurken bu soruların hiçbirinin cevabının bende olmadığını biliyordum. Yaşamak da zaten tam olarak böyle bir şey değil miydi? Anlar ve ihtimaller... Her an ölebilirdik ama buna rağmen yaşama sıkı sıkıya tutunmayı seçiyorduk. Her şeyimizi kaybedebilirdik ama hâlâ bir şeyleri kazanmaya çalışıyorduk. Ozan yarın bana âşık olmayabilirdi ama bugün tam aksine inanmaktan başka bir şey istemiyordum. Hiçbir zaman risk almayı göze alamayan ben, belki de hayatımda ilk defa risk alıyordum.

Lacivert bakışlara teslim olmak, bana papatyaları armağan eden adama güvenmek istiyordum.

Bu defa inanmayı seçiyordum.

Kapıdan gelen şingirtıyla düşünceler dağılırken başımı çevirdim o tarafa doğru. Leyla ve Merve birlikte atölyeye girdiklerinde ikisinin de yüzlerinde gülücükler açıyordu. Bu hâlleri istemsizce bizi de meraklandırırken, "Güzin Hanım gelmedi değil mi?" diye heyecanla sordu Merve. "Yok, gelmedi daha," dememle hevesle Leyla'ya bakarken onun gözlerini yumup aralamasıyla bize döndü heyecanla. "Leyla hamileymiş. Bebek geliyor, bebek!"

O andan itibaren Güzin Hanım gelene dek atölyede coşkulu bağışlar, kucaklaşmalar birbirine karışırken Leyla için tarifsiz bir mutluluk hissettim içimde. Düşündüklerimin üzerine böyle müjdeli bir haber almak çok iyi gelmişti. Sanki bu bebek haberi bana gönderilen bir işaretti. Korkularımın aksine her şeyin güzel olacağına tüm kalbimle inanmak istiyordum.

Güzin Hanım'ın gelişiyle herkes ciddi hâllerine bürünürken akşama dek sessizlik içinde çalışmaya devam ettik. Güzin Hanım bugün atölyede bizimle birlikte bir elbise üzerinde çalıştığı için Merve dedikodu yapacak tek bir an bile bulamadığından sıkıntıdan patlayacak gibi duruyordu. Bu hâlleri öyle komikti ki ara ara Leyla ile göz göze gelip kıkırdıyorduk. Güzin Hanım çalışırken ben de tüm gün boyunca ayakta dikilerek ona yardımcı olduğumdan akşama doğru topuklarıma basamayacak hâle gelmiştim ama bu bile enerjimi düşürmüyordu. Aklım bugün Ozan'ı görüp göremeyeceğimdeydi mesela. Dün akşamdan sonra aramızın nasıl olacağını deli gibi merak ediyordum. Belki de kızlarla konuşup biraz taktik almamda fayda vardı. Nasıl davranacağımı, yanında ne konuşacağımı bilsem hiç de fena olmazdı.

Akşamüzeri işler biraz azaldığında Leyla, Güzin Hanım'a da utana sıklıkla hamilelik haberini verdi. Güzin Hanım'ı ne kadar sevse de bir yanı hamilelik haberinin işini etkilemesinden de korkuyordu ama Güzin Hanım'ı aylar sonra ilk kez gülümserken görmek hepimizi inanılmaz mutlu etti. Güzel bir haber almak bu sıkıntılı döneminde ona da çok iyi hissettirmiş olmalıydı. Bir kutlama da Güzin Hanım'ın öğrenmesiyle yapılırken, "Bayramdan sonra güzel bir pasta keselim," diyerek hepimizi keyiflendirdi. O andan sonra sohbet eşliğinde geçen vakit, "Haydi herkes evine artık," diyen Güzin Hanım'la son bulurken hepimiz kalan işlerimizi toparlayıp hep birlikte modaevinden çıktık. Durakta kızlardan ayrılıp mahalleye giden dolmuşa bindiğimde ne denli yorgun olsam da yüzümden atamadığım gülümsemem pencerenin yansımasından bakışlarıma çarpıyordu.

İnsanların neden bu aşk denen duygunun peşinde koşup durduklarını belki de ilk kez anlıyordum. Çünkü aşk insana tarifsiz bir yaşam enerjisi, sebepsiz bir mutluluk ve yeniden başlamak için ihtiyaç duyulan o cesareti veriyordu. Bu yaşıma dek sadece ailem için yaşadığım hayatımda ilk kez kendim için yaşamamın ne demek olduğunu öğrenmeye başlıyordum.

Mahalleye vardığımızda dolmuşun durmasıyla inenlerin peşi sıra ben de dolmuştan indim. Mahir abi de o sıra diğer sefer için dolmuşuna binmek üzereydi ki elimle selam verip eve giden yolda adımlamaya başladım. Günün en sevdiğim zamanları bir sabah evden çıktığım vakitler bir de tam şu anlardı. Sabahları gün yeni doğmuş oluyor, o tertemiz toprak kokusunu soluduğum sakın hava bana kendimi özgür hissettiriyordu. Bu saatlerde de insanlar evlerine girdiğinden sokak yine bomboş oluyor, gün batımının ardından gelen o huzurlu sakınlık bana çok iyi geliyordu. İnsanlarla bir derdim yoktu ama rüzgârın o sakınleştirici hissini tek başıma yürürken yaşamayı da bir başka seviyordum.

Sakın adımlarla yokuştan aşağı eve giden yolda adımlarken sağ tarafa döndüğüm anda karşımda beliren adamla hafifçe irkilip bir adım geriledim. “İyi akşamlar Sena Hanım,” diyen adam gülümseyen yüzüyle bana bakarken, “İyi akşamlar,” deyip aramıza bir adım daha mesafe bıraktım. Ellerinde yine aynı gül buketiyle karşımda bulduğum adam ister istemez kendimi huzursuz hissetmeme sebep olurken ne yapacağımı bilmiyordum.

Geçen sefer kibarlık olsun diye durup dinlemiştim ama artık olmazdı. Sonuçta Ozan’la tanışmıştık dün gece, burada durup ikide bir gül buketleriyle yolumu kesen bir adamı dinleyemezdim. Öte yandan adamın o günkü konuşmamızı koşa koşa ablasına anlatması da sinirlerimi bozmuştu. Bugünün de bir şekilde kulaktan kulağa yayılmasıyla uğraşamazdım.

“Müsaadenizle,” deyip yanından geçecekken, “Vaktiniz yok mu Sena Hanım?” dedi bozmadığı tebessümüyle. Üzerinde pahalı olduğunu tahmin ettiğim sıkıcı bir takım elbise ile onun üzerinde paltosu vardı. Kırmızı gül buketi yine elindeydi. Sanırım Ozan haklıydı, kırmızı güller biraz fazla kolaycılıktı.

“İşten dönüyorum ve malum iftar saati,” dedim, yüzüme gereksiz bir tebessüm kondurmaya bile gerek duymadan. “Üstelik geçen sefer söyleyeceğim her şeyi açıkça söylemiştim. Bir kez daha bu şekilde yolumu kesmezseniz sevinirim,” deyip yanından geçeceğim sıra kolumdan kavra-

masıyla sinirle duraksadım. Sertçe kolumu çekip, “Ne hakla dokunursunuz koluma?” diye söylenip öfkeyle yüzüne bakarken, “Sakin olun lütfen,” dedi hâlâ aynı sinir bozucu tebessümüyle. “Neden birden böyle öfkelen-diniz anlayamadım. Sadece konuşmak istiyordum,” dediğinde, “Ben istemiyorum,” dedim sertçe.

“Teklifinizle, çiçeğinizle ya da sizinle ilgilenmiyorum. Daha ne kadar açık konuşmam gerekiyor?” dememle bakışları hafifçe kısılrken, “Bu öf-keli tavrınız ... Geçmiş travmalarınız yüzünden mi yoksa?” diye karşılık verdiğinde bir an için ne demek istediğini anlayamadım. Başımı hafifçe çevirip, “Ne diyorsun?” dediğimde artık kibarlık falan umurumda değildi. Ne saçmaladığını anlayamıyordum.

Bana doğru bir adım atan adamdan korkuyormuş gibi görünmemek için olduğum yerde dururken, “Bu güvensizliğin,” dedi sanki bir bıçağı ya-vaşça tenime saplar gibi ürpertici bir tavırla.

“Annen babanı terk etti diye mi evliliğe karşı bu uzaklığın? Zühre...” dediğinde o an tokat yemiş olsam böylesine irkilmezdim. Kimdi ki bu adam? Nereden bilirdi? Nasıl bilebilirdi?

“Sen... Nasıl?” diye odağım kaybetmiş gözlerimle şoka girmiş gibi fısıldarken, “Sen fark etmezdin ama bir zamanlar ben de bu mahallede yaşıyordum,” dedi sanki bu tüm sorularımın cevabıymış gibi. “Tüm mahal-leli bilmiyor mu senin hikâyen?” diye devam ettiğinde, “Defol git!” dedim hissettiğim tüm öfkeyle. “Defol!” diye haykırdığımda gitmek yerine kolu-mu tutmasıyla bakışlarım anlık bir korkuyla büyürken tam o an ardımdan gelen bir yumruğun karşımdaki pisliğin yüzüne doğru savrulması bir oldu.

“Defol dedi sana nesini anlamadın?”

Savurduğu yumruğun ardından buz gibi bir sesle konuşan Ozan, beni ardına çekip ayakta zor duran adama bir yumruk daha atarken Ufuk salağı bu defa dolanan ayaklarıyla yere düştü. Bir süre çattığı kaşlarıyla ba-kışlarını aramızda gezdirip ne olduğunu anlamaya çalışsa da bir an sonra ağzındaki kanı tükürüp sinir bozucu bir sırtımayla yüzümüze bakmaya başladı. “Kendine layık gördüğün bir tamirci parçası mı? Yoksa o da seçe-neklerinden sadece biri mi?” dediğinde Ozan yeniden öne doğru atılacak-tı ki, “Dur!” diye bağırmamla olduğu yerde donakaldı.

İğrenircesine yüzümü buruşturup, “Bin tane seçeneğim olsa biri bile

senin gibi bir zavallı olmaz!” deyip yerde yatan pisliğin üzerine tükürdükten sonra arkama dönüp hızlı adımlarla eve doğru yürümeye devam ettim. Göz pınarlarıma batan yaşlar akmasın diye dişlerimi sıkarken bir yandan da tırnaklarımı avuçlarıma bastırıyordum. Birileri gördü mü duydu mu diye düşünürken başımı kaldırıp etrafa bakmaya bile korkuyor, bana ait olmayan bir günahın ağırlığını tıpkı yıllar evvel olduğu gibi yine omuzlarımda hissediyordum.

Az evvel bana kendimi özgür hissettiren soğuk akşam esintisi yüzüme çarptıkça gözlerim daha da sızlarken ardından gelen, “Sena... Sena bekle,” sesiyle adımlarım daha da hızlandı. Bir an sonra kolumu kavrayan elle öfkeyle bağırmmamak için kendimi zor tutarken, “Bırak,” diye sertçe yakardığımda hıçkırığım dudaklarımmın arasından kopup gitti. Gözlerimden akan iki damla yaş yanağıma düştüğünde, “T-Tamam, özür dilerim,” diyen Ozan benden bir adım uzaklaşırken sanki istediğim bu değilmiş gibi bunun için de ağlamak istedim. Dudaklarımmın arasından bir hıçkırık daha kaçtığında ilk andan beri tutulup kaldığım lacivert bakışlar hüznle dolarken bir şey söylemesine izin vermeden arkamı dönüp bahçeden içeriye girdim.

Gözyaşlarımm birbiri ardına akıp giderken, “Mutlu olmak senin neyine,” diye acıyla fısıldadım. “Mutlu olmak senin neyine...”

Hayattaki tek şansım eve geldiğimde babamla Ali'nin henüz gelmemiş olması, babaannemin de televizyondaki iftar programı başından kalkamamasıydı. “Ben geldim,” diye mırıldanıp sessizce banyoya geçtiğimde kapıyı ardından kapatıp dizlerimin üzerine çöktüm. Ellerimi yüzüme bastırıp sessiz hıçkırıklarımla ağlarken geçmişin acısını bugün yaşanmış gibi hissetmek canımı yakıyordu. Sanki daha dün gibiydi her şey...

On ikinci yaşımın ilk günleriydi.

O sabah uyandığımda artık bambaşka bir hayatım olacağını hissediyor gibiydim. Her sabah koşarak kahvaltı sofrasının başına gitsem de o sabah odadan çıkmak istememiştim. Odamdaki beşiğinde uyuyan Ali do-

ğalı birkaç ay olmuştu yalnızca ... O doğduğundan beri zamanımın çoğu onunla geçiyordu. Onunla oynuyor, uyurken izliyor, minik ellerini bir türlü bırakamıyordum.

Ali doğduğundan beri bambaşka bir hayatım vardı sanki benim. Daha mutluydum, eskisi gibi yalnız değildim, kardeşimi ucu bucağı olmayan bir bağlılıkla seviyordum. Sorsalar o gün de bugün de onun için her şeyi yapar, her şeyden vazgeçerdim.

Gerekirse kendimden bile.

Dakikalarca Ali'yi izlemiştim, sanki o odadan çıktığımda her şeyin değişeceğini bilir gibi bir türlü adım atamamıştım dışarıya. Sonra çıkmak zorunda kalmıştım ve o andan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı.

Banyoda saatlerce gizlenmem mümkün değildi. Babam gelmeden ayaklanıp hızlıca yüzümü yıkadım. Gözlerim ve burnum kızarık görünse de fark etmeyeceklerini umuyordum. Banyodan çıkıp odama girdikten sonra üzerimi değiştirip mutfığa geçtim. Ezanın okunmasına az bir zaman kaldığından hızlıca yemekleri ısıtıp sofrayı kurmaya başladığım sıra babam da Ali'yle birlikte eve gelmişti.

Ezanın okunmasıyla hep birlikte sofraya geçtiğimiz sıra, "Abla, ağladın mı sen?" diye soran Ali'yle tüm bakışlar bana döndü. Elimde kepçeyle çorbaları kâselere boşaltırken yüzüme inandırıcı olmasını umduğum bir tebessüm yerleştirip, "Yok canım," diye mırıldandım. Masadaki salatayı işaret edip, "Soğan gözlerimi yaktı," dediğimde inanmış olacaklar ki çorbalarını içmeye başladıklarında ben de derin bir nefes alıp önüme dönerek çorbamı içmeye başladım.

Tüm gün aç kalmış olsam da geri zekâlı herif yüzünden tüm iştahım kaçmıştı. Ozan'la karşılaşacağımız anın heyecanıyla akşama dek karnımda kelekler uçuşmuşken bir anda her şey altüst olmuştu. Kim bilir neler düşünüyordu. Hem ... Artık ben de istemiyordum zaten. Birine ne kadar yaklaşırsan o kadar derinden acıtıyordu canını. Belki de başlamadan bitmesi en iyisiydi.

Yemeğin ardından mutfığı da toparlayıp ellerimi kuruladıktan sonra, "Babaanne ben yukarı çıkıyorum," diye içeriye doğru seslendim. Babam, Ali ile birlikte camiye gittiğinden babaannem evde yalnızdı. "Tamam," diye seslendiğinde üzerime bir hırka geçirip ayaklarıma da terlikleri geçi-

rerek yukarıya çıktım. Ben daha zili çalmadan Çiçek, “Beni de bekle,” diye seslenerek arkamdan gelmişti.

Kapıyı açan Gülfem, “Hoş geldiniz,” diyerek bizi karşılarırken ardından, “Hoş geldiniz kızlar,” diyen Mehpare teyze görüldü. “Siz keyfinize bakın, ben de aşağıya iniyorum. Babaannen geldi mi Çiçek?” dediğinde, “Aşağıda Mehpare teyze,” dedi arkadaşım da. Anlaşılan bir kızlar konseyi de bizim evde toplanıyordu. Mehpare teyzenin aşağıya inmesiyle biz de eve geçip kapıyı kapattık. Gülfem’in odasına gitmek yerine ev boş olduğundan salona geçtiğimizde, “Çay getiriyorum,” deyip mutfığa yöneldi Gülfem.

“Balkonda mı otursak? Hava çok soğuk değildi,” diyerek balkon kapısına yönelen Çiçek’le, “Olur,” diye mırıldanıp peşine takıldım ben de. Balkona geçip masanın etrafındaki sandalyelere oturduğumuzda gerçekten de içeride oturmaktan daha iyi hissettirdi. Gülfem de çekirdek ve çayla dolu tepsiyle yanımıza gelip tepsiyi ortaya bıraktığında çaydanlığa uzanıp bardakları doldurdum. Alt sokaktan ara ara birileri geçip gitse de sokak genel itibariyle sakindi. Gülfem bir de salondaki radyodan kısık sesle bir şarkı açıp yeniden yanımıza geldiğinde, “Ee...” diye mırıldandı Çiçek oflarcasına bir nefes bırakarak. “Önce kim başlamak ister?”

“Sena başlasın,” dedi Gülfem muzip bakışlarla çekirdeği çitlerken. “Yeni sevgili yapan o.”

“Ne!” diye cırlayan Çiçek boğazına kaçan çekirdekle neredeyse boğulmak üzereyken bile bir yandan da ateş saçan gözlerle bakıyordu yüzüme. “Benden habersiz sevgili mi yaptın? Kim? Ne zaman? Nasıl ya?”

“Yok öyle bir şey,” dedim üzerimden tır geçmiş gibi bitap bir hâlde çayumdan bir yudum alarak. “Ben kim sevgili yapmak kim... Zaten aşk meşk... Boş iş bunlar,” dediğimde, “Hayda!” diye sitemle söylendi Gülfem. “Sabahtan akşama ne değişti Allah aşkına?”

“Ya siz beni çıldırtacak mısınız? Neyi bilmiyorum ben ya!” diye kurgunlukla çemkiren Çiçek’le Gülfem ondan tarafa döndü. “Şu karşı komşu Ozan işte... Sena’nın penceresinin önüne papatya ekmiş, her hâlde bir çeşit *seni seviyorum* deme yöntemi. Bir de kaset bırakmış penceresinin kenarına, bir şarkı var ya hani... Ay neydi Sena?” deyip bana döndüğünde sitemle baktım arkadaşıma. “Hayret, unuttuğun bir şey var yani!”

“Ay sanki sen anlatmayacaktın,” diyen Gülfem’e huysuz bir bakış atıp bana aramızda kan davası başlatmak üzereymiş gibi bakan Çiçek’e döndüm özür dilercesine. “Söyleyecektim Çiçek... Her şey peş peşe oldu zaten, kabullenmem bile haftalar aldı.”

Huysuz bakışları sözlerim karşısında biraz olsun yumuşarken, “Neyse... Konudan uzaklaşmak istemiyorum şimdi, hadi anlat bakalım neler oluyor,” dediğinde ilk günden beri yaşadıklarımı, hissettiklerimi anlattım onlara. İkisi de benim ağzımdan ilk kez böyle şeyler duydukları için nefes dahi almadan dinlerlerken, “İşte böyle,” dedim buruk bir tebessümle. “Bu akşama kadar böyleydi her şey. Umutluydum, heyecanlıydım, korkarım aşık da oldum,” dediğimde, “Bu akşam ne oldu ki?” dedi Gülfem endişeyle. Bu bilgi onda da yoktu tabii.

Bu defa da Ufuk salağını anlattım onlara. Dediklerini, dediklerinin umutlarımda yarattığı tahribatı...

“Allah’ın cezası herif... Aman zaten görgüsüz Şaziye’nin kardeşi adamdan mı sayılır?” diye sinirle söylenen Çiçek’e Gülfem de hak verdi. “Ama Sena...” dedi kafası karışmış bir hâlde. “O salağın canını sıkmasını anladım da... Ozan’a ne diye arkanı döndün? Korumuş seni. Yani canını yakacak bir şey söylemedi değil mi?” diye sorduğunda, “Söylemedi,” dedim hüznle. “Ama bilmediği için söylemedi. Bundan sonra söylemeyeceğinin garantisi yok. Belki de bir gün gelecek canımı yakmak isteyecek, o zaman ne durduracak onu? Ben umurumda olmayan birinin sözlerini umursamam ama Ozan... Ona daha da bağlanırsam ve bir gün canımı yakarsa...” dediğimde, “Neden böyle düşünüyorsun güzelim?” diyerek elime uzandı Çiçek.

“Her zaman başına en kötüsü gelecek diye bir şey yok ki. Belki de Ozan’la tanışmak senin mutlu sonlu hikâyenin başlangıcıdır. Olamaz mı?”

“Ben ne zaman bu kadar şanslı oldum ki şimdi olayım?” dediğimde Gülfem kafama azarlarcasına bir şaplak attı. Çiçek de koluma bir çimdik atıp, “Kendine bir şans ver artık Sena,” dediğinde, “En fazla ne kaybedersin?” diye devam etti Gülfem. “Şimdi de acı çekiyorsun, hayatım bir anlamı yokmuş gibi umutsuzca yaşıyorsun. En kötü yine acı çekersin ama ya mutlu olursan? Buna değmez mi?” dediğinde verecek bir cevabım yoktu.

Biraz da kaçmak ister gibi, “Yeter benden konuştuğumuz, siz anla-

tın şimdi de,” dediğimde, “Bana biraz zaman verin,” diye kestirip attı Gülfem. “Kendi içimde bir şeyleri çözdüğümde söz veriyorum anlatacağım,” dediğinde ilk kez suskunluğa gömülmemesi ikimizi de umutlandırmıştı. “Madem zamana ihtiyacın var, tüm zamanlar senin olsun yeter ki iyi ol,” dediğimde burukça gülümsedi. Hâliyle bakışlarımız Çiçek’e döndüğünde sanki takıntı hâline getirmiş gibi durmaksızın çekirdek çitlemeye devam ederken bir an sonra kâseyi önünden çekmemle elinin tersini dudaklarına sürüp, “Ben galiba çok kötü bir şey yaptım,” dediğinde ikimiz de merakla ve biraz da endişeyle baktık yüzüne.

Bir süre sessizce kafasını toparlayan Çiçek, gerçekten de her ne ol-duysa pişman olmuş gibi görünüyordu. Gerginlikle boynunu kaşıyıp bakışlarını üzerimizde gezdirirken, “Canan var ya hani okuldan arkadaşım,” dediğinde, “Evet,” diye mırıldandık aynı anda.

“Geçenlerde Levent beni okula bırakmıştı ya hani... İşte o gün gitmemiş, çıkmamı beklemiş. Biz de Canan’la eve gelecektik, Levent’i görünce onunla döndük işte. Sonra şey oldu...” deyip sustuğunda hâlâ meselenin nereye varacağını tahmin edemiyordum.

“Hangi ara olduysa o yarım saatlik yolculukta bu Canan, Levent’ten hoşlanmış. Sonrasında bir iki bize geldi yine, bana da ara ara sorup durunca anladım tabii derdini. Tutturdu konuşacağım diye. Ben de düşündüm ki belki Levent, Canan’ın duygularım fark ederse...” dediğinde, “Ee?” diye mırıldandım hafifçe çattığım kaşlarımla. İçimden bir ses duyduklarımdan hiç hoşlanmayacağımı söylüyordu.

“Sonra şey işte... Kahvedeki iftarın olduğu akşam Metecan ile not gönderdik Levent’e, ertesi gün buluşmak için... Ama ben... Canan’dan geldiğini söyletmedim. Levent de...”

“Senden geldi sandı,” dediğimde, “Başka türlü gelmez diye düşündüm,” dedi Çiçek hâlâ yaptığına bir mazeret bulmaya çalışır gibi. “Sonra ne oldu bilmiyorum. Canan benimle konuşmuyor, Levent desen... Bir kere bile göremedim onu,” deyip bir an sonra sanki yeni yeni farkına varmış gibi pişmanlıkla yakardı. “Ben... Çok kötü bir şey yaptım değil mi?”

Gülfem ne diyeceğini bilemez hâlde ağzı açık kalakalmıştı. Bense kardeşini sahiplenilen bir abla edasıyla gitgide öfkeleniyordum. Yıllardır

Levent'in Çiçek'e nasıl saf bir aşkla bağlı olduğunu düşündükçe uğradığı hayal kırıklığını tahmin bile edemiyordum.

“Çiçek, sen benim camımsın ama bu yaptığın... Korkunç bir şey,” dediğimde gözlerimi yumarak sinirimi bastırmaya çalıştım. “Bu çocuk seni sevmekten başka hiçbir şey yapmadı. Sana dedim, istemiyorsan açıkça git söyle dedim ama bu yaptığın... Çok acımasızca,” dediğimde Çiçek’in gözleri sanki ilk kez gerçekten ne yaptığımı fark etmiş gibi acıyla doldu.

“Ben... O notu gönderene kadar yaptığımın nelere sebep olabileceğini fark edemedim,” dediğinde gözlerinden akan yaşlar yanaklarına bulaşmıştı. Ona da kıyamadığımdan usulca kaybolan öfkemin ardından üzülen yüzüne bakarken Gülfem de peçete uzatıp şefkatle omzunu sıvazladı.

“Tamam, ağlama artık. Olan olmuş, konuşursun Levent’le,” dediğinde küçük bir kız çocuğu gibi burnunu çeken Çiçek, ıslak gözlerinde parlayan bir umutla baktı Gülfem’e. Sanırım bu ihtimal onu biraz olsun heyecandırmıştı ama ben bu konuşmanın sonunun nereye varacağını pek kestiremiyordum. Levent’i biraz olsun tanıdıysam kalbi çok derinden kırılmış olmalıydı ve hangi sözün o kırıkları tamir edeceğini belki kendisi bile bilmiyordu. Çünkü büyük sevmelerin kırgınlığı da öyle büyük oluyordu.

Öyle bir akşam yaşıyorduk ki kendimize sakladığımız her sır bu gece ortaya dökülmüştü ve hiçbirimiz bundan sonraki günlerde neler yaşayacağımızı bilmiyorduk.

Bölüm 9

Vazgeçişler ve Başlangıçlar

1994, Mart

Baharın habercisi yeşil yapraklar ağaçların kuru dallarını sarmış, çiçeklenen ağaçlar şehri âdeta bir gelin edasıyla süslemeye başlamıştı. Mis kokulu sümbüller duvarlardan aşağılara doğru sarkarken sokaklara paha biçilemez bir koku yayıyor, rengârenk çiçekler göz kamaştırıyordu. Doğa kendi hâline bırakıldığında insanoğluna en güzel hâlini göstermekten çekinmiyordu ama ne zaman insan eli değse her şey yerle bir oluyor, o saf güzellikten geriye hiçbir şey kalmıyordu.

Genç kız üzerinde uzun dar kesimli kot eteği, sarı renkli belden bağlamalı gömleği ve ayaklarında sarı çizgili beyaz renkli spor ayakkabılarıyla koridor boyunca yürürken bakışları etrafta geziniyordu. Amfiden çıktığından beri dakikalar geçtiği hâlde bir türlü aradığını bulamamıştı. Kolunun altına sıkıştırdığı ders kitaplarını düşmek üzereyken daha sıkı kavradı. Bahçeye çıktığı anda uçuşmaya başlayan sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıp etrafa bakınırken yorgun bir nefes bıraktı. Hocanın iki saat boyunca devam ettiği dersin bir dakikasına bile odaklanama-

muş, en ön sıralarda oturduğu için de sınıftan çıkmayı göze alamamıştı.

Çiçek'in yapacağı iş değildi bu oysaki. Her zaman derste anlatılanları ilgiyle dinler, hocaların sorularına cevap vermekten geri durmazdı ama bugün aklını bir türlü anlatılanlara verememişti. Bahçenin taşlı yolunda adımlarken bakışları da etrafta gezinmeye devam ediyordu. Akasya ağaçları bahçenin her yanını sarmış, kimileri ağaçların altında kendilerine yer bulmaya başlamıştı. Bazıları da ahşap banklarda oturuyordu. Genelde açık renk kıyafet giyenler çimlere oturmayı göze alamıyor gibiydi. Kitap okuyanlar, kasetçalardan müzik dinleyenler ya da dostlarıyla sohbet edenler... Herkes sanki bir şekilde anın tadını çıkarıyordu.

Kendisi hariç...

Kaç gündür ne ağzının tadı kalmıştı Çiçek'in ne de yaşam enerjisi. Evde ayrı okulda ayrı bunalıyor, bu duruma nasıl bir çözüm bulabileceğini bilmiyordu. Canan o günden beri kendisinden kaçıp duruyordu. Çiçek de bunun farkında olduğundan yanına gitmeye cesaret edemiyordu ama daha fazla tahammülü kalmamıştı bu duruma. Nasıl büyük bir aptallık ettiğini yeni yeni anlayan genç kız, her şeyden önce arkadaşından özür dilemesi gerektiğine inanıyordu. Üç senedir devam eden güzel bir dostluğun bu şekilde, üstelik de kendi aptallığı yüzünden, bitmesine dayanamazdı Çiçek. Belki de bu sene okul bittiğinde yolları tamamen ayrılacaktı ve bir daha özür dileme şansı olmayacaktı bile. Buna müsaade edemezdi. Hatalıydı ve hatasının sonuçlarıyla yüzleşmesi gerekiyordu.

Bakışları bahçede dolanmaya devam ederken Canan'ı tam karşısında sınıftan bir kızla konuşurken buldu. Bir an yanına gidip gitmemek konusunda kararsız kalsa da diğer kız Canan'ın yanından uzaklaştığında daha fazla düşünmeden hızlı adımlarla arkadaşının yanına doğru ilerledi. Bu defa kaçmasına izin vermeyecekti. Tam yanına ulaştığı sıra kendisini fark eden Canan arkasını dönüp yine uzaklaşacaktı ki, "Canan, biraz dur lütfen," diyen Çiçek sanki kaçmasından korkarcasına koluna dokundu.

Canan şu an bu konuşmayı yapmak istemese de, "Lütfen..." diyen Çiçek'in pişmanlık dolu bakışlarını gördüğünde bir şey demeden kenarlarında kalan banka oturduğunda Çiçek de ürkek adımlarla ilerleyip biraz mesafe bırakarak yanına oturdu. Bir süre iki genç kız da ne konuşacakla-

nı bilemediklerinden sessiz kalsalar da en sonunda, “Özür dilerim,” demekte buldu çareyi Çiçek.

Canan’ın dudaklarından alayla kızgınlık arası bir ses çıkarken, “Neden özür diliyorsun?” dediğinde Çiçek’in yanakları utançla kızardı.

“Ben... Şey için... Aslında,” deyip sustuğunda, Canan başını utançtan kıvranan arkadaşına çevirdi. “Oraya giderken Levent’in benimle buluşacağını bildiğini sanıyordum. Sen... Beni nasıl bir duruma düşürdüğünün farkında mısın?” dediğinde Çiçek neredeyse utancından ağlayacak hâldeydi. Düşünmemiştir. Sanmıştı ki ikisi bir araya geldiklerinde bir şekilde konuşmaya başlayacaklardı ve her şey yolunda gidecekti. Kimse üzülmecekti, kimsenin kalbi kırılmayacaktı ve Çiçek doğru bir şey yapmış olacaktı.

Ne büyük aptallık...

“Özür dilerim,” dedi bir kere daha pişmanlıkla. “Ben... Levent gelsin diye... Yani aslında,” derken, Canan gözlerini kaçırıp, “Benim için olduğunu bilse gelmeyeceğini biliyordun çünkü,” dediğinde kelimelerdeki acıyı hissettiği anda nefesini tuttu Çiçek. Böyle söylediğinde her şey çok daha kötü geliyordu kulağına.

“Öyle değil...”

“Öyle Çiçek, öyle. Senin çağırdığımı düşündüğü için geldi ve sen... Bunu bana söylemedin,” diyen arkadaşıyla iki damla gözyaşı Çiçek’in yanaklarından süzülüp titreyen dudaklarına bulaştı. Bakışlarını kucaklarında kenetli ellerinden ayırmazken arkadaşının yüzüne bakamıyordu bile. “Sana sordum, sevdiği biri var mı diye. ‘Beni seviyor,’ diyemedin. Deseydin oraya asla gitmezdim ben. Daha dün gördüm ben bu adamı, iki gün üzülür üçüncü gün unutturdum ama hiç değilse sen hâlâ benim arkadaşım olarak kalmaya devam ederdin,” dediğinde Çiçek artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Tek bir hatasının tüm bunlara sebep olacağım bilse dilini kesip atar yine de hiçbir şey yapmazdı ama olan olmuştu bir kere. Arkadaşını kırmış, Levent’i kim bilir ne hâle düşürmüştü.

“Düşünemedim Canan,” dedi son bir çabayla arkadaşının kurgın gözlerine bakarak. “Yemin ederim niyetim kötü değildi. Ben sandım ki siz... Mutlu olabilirsiniz,” dediğinde, “Sen mi karar veriyorsun buna?” dedi Canan kızgınlık dolu bir sesle. “Kendi kalbin senin sorumluluğunda ama baş-

kalarınınkini değil Çiçek. Sen hem o adamın sevgisini hem de benim sana duyduğum güveni ezip geçtin,” deyip başka bir şey söylemeden ayaklandı. Çiçek diyecek tek kelime bulamadı.

Çaresiz gözyaşlarıyla kendisine tepeden bakan arkadaşına pişmanlıkla bakmaya devam ederken Canan buğulu gözlerle, “Üç yılın hatırına seni affediyorum ama bundan sonra arkadaş değiliz,” deyip arkasını dönerek uzaklaştığında Çiçek başını eğip hıçkırarak ağlamaya devam etti. Pişmanlık urgan olup usul usul boynuna dolarken kalbi artık Canan’dan daha çok Levent’i düşünürken acı çekiyordu. Çünkü Canan böylesine kırılmışsa Levent’in ne hâlde olabileceğini tahmin dahi edemiyordu ...

Şehrin bir ucunda Çiçek hissettiği vicdan azabıyla acı çekerken mahallede de Gülfem yüreğinde biriken ağırlıkların altında ezilmeye devam ediyordu. Mahir’in söyledikleri bir türlü aklından çıkmıyor, babaannesi her akşam gitmekten bahsedip duruyor, tüm bunlar yetmezmiş gibi genç kız artık verdiği kararların altında eziliyordu. Âşık yanı her şeyi bırakıp sevdiği adama koşmak isterken akliselim yanı *ne değişti ki* diye sorguluyordu. Üstelik her şey eskisinden daha da kötüymüş gibi geliyordu artık Gülfem’e. O zamanlar Mahir’in ailesi kızları gibi seviyorlardı kendisini, şimdiyse Serpil Hanım ne zaman yüzüne baksa bakışları anlam veremediği bir nefretle doluyordu. Neden böyle davrandığına bir anlam veremiyordu Gülfem. Daha ne yapması gerektiğini bile bilmiyordu.

Tezgâhın ardındaki sandalyesine oturmuş hâlde düşünceli bakışlarıyla elinin altındaki düğme kutusuyla uğraşırken gelen sesten kapının açıldığını fark etti. “Hoş geldiniz,” deyip başını kaldırdığı anda gördüğü kadınla tüm kanı çekilir gibi bakışları nefretle dolarken hızla yerinden kalkıp, “Çık dışarı!” diye haykırdı tek nefeste.

Kapı eşiğindeki Filiz bir an için irkilse de umursamadı. Tam aksine ağır adımlarla genç kıza birkaç adım daha yaklaşırken Gülfem onun bu umursamaz tavrı karşısında sinirle dişlerini sıktı. Bu zamana kadar her konuda kendini suçlu görse de tüm bunların dışında öfke duyduğu tek kişi tam karşısındaki kadındı.

Filiz... Bir vakitler dost bildiği, güvendiği, sırrını açtığı kadındı.

Onu, arkasını döndüğü anda sırtından vuran kadındı.

“Defol git dedim sana!” diye bir kere daha bağırdığında, Filiz onun bu öfkesini biraz olsun umursamazken, “Yeterince uzak kaldık bence *arkadaşım*,” diyerek sinsi gülüşünü yüzüne yerleştirdi. Üzerindeki koyu kırmızı uzun ceket, siyah topuklu çizmeleri ve kabarık sarı saçlarıyla çoğu insana göre güzel, Gülfem’e göre ise şeytanın suretiydi.

“Sen ne yüz­süz bir insansın Filiz,” diyen Gülfem tezgâhın ardından çıkıp genç kadının tam karşısında dururken, Filiz onun bu öfke dolu hâline zevk alırcasına baktı. Bir zamanlar dost diye yanında durduğu Gülfem’den içten içe nefret eder ama bir şekilde bunu gizlemeyi hep başarırdı. Neyini bu kadar çok kıskandığını bilmez, bilse de kabullenmek istemezdi.

Belki mahallenin en güzel kızı oluşunu belki herkesin onu sevmesini belki de sadece Mahir’i...

Nasıl ki Mahir kendini bildi bileli Gülfem’e âşık­sa Filiz de çocukluğundan beri takıntı derecesinde bir hayranlıkla Mahir’e âşıktı. Gülfem’i içten içe kıskansa da Mahir’le birbirlerine âşık olmaları içindeki kıskançlığı uçsuz bucaksız bir nefrete dönüştürmüştü. Her şeye sahip olmasına katlanırdı ama Mahir’i de alması... İşte buna dayanamamıştı Filiz. İçten içe büyüttüğü nefretiyle zamanının gelmesini beklemiş ve beklediği o an geldiğinde bıçağı saplamakta bir an olsun tereddüt etmemişti.

“Ne istiyorsun Filiz?” dedi Gülfem tiksini­rcesine yüzünü buruştururken. Onun varlığına bile tahammül edemiyor, zamanında dost diye yanı başında tuttuğu her an için kendini aptal gibi hissediyordu.

“Ne isteyeceğim, her zaman istediğim şeyi istiyorum,” dediğinde Gülfem hafifçe çattığı kaşlarıyla ne demek istediğini anlamaya çalışırken Filiz kırmızı ojeli uzun tırnaklarına çarpık bir tebessümle bakıp, “Mahir’i istiyorum,” dediğinde Gülfem’in kalbi acıyla kasıldı.

İki yanında yumruk yaptığı elleriyle, “Defol git şuradan geri zekalı!” dediğinde, Filiz onu sinir etmekten zevk alır bir tavırla gülüp yüzüne bakarken, “Asıl sen git artık,” dediğinde bakışları gizlemekle uğraşmadığı bir nefretle doldu.

“Mahir’le olamayacaksın artık, yalan mı? İstesen de olamazsın, sen

de biliyorsun. Serpil teyze nefret ediyor senden. Çiçek bile ara ara kendini tutamayıp öfkesini kusuyor sana. Zühal teyze ne kadar sessiz kalsa da içten içe torununa yaşattığın acı için öfkeleniyor, sonra da gidip hırsını gelininden çıkarıyor, yalan mı? Senin varlığın o insanların aile huzurunu kaçınıyor Gülfem. Sen ne kadar bencilce davrandığının farkında mısın? Mahir'e yüzüğü verdin ama terk etmedin onu sen! Buradan gitmediğin için hâlâ bir umut bekliyor senden! Önüne bakamıyor! Kendinle birlikte onu da yalnızlığa mahkûm ettin Gülfem. Senin bir ailen olamaz ama onun olabilir. Sen bencilliğin yüzünden bu şansı Mahir'in elinden alıyorsun!" dediğinde Gülfem karşı çıkamadığı her sözle daha da küçüldü.

Bu hayatta hak vereceği son insandı karşısındaki şeytan ama bu, söylediklerinde haklı olmadığını göstermezdi. Haklıydı. Varlığı Mahir'e acıdan başka hiçbir şey vermiyordu.

Bakışları yerde sıkıdığı elleriyle öylece durmaya devam ederken, "Git artık. Bırak da Mahir'in bir aile kurmak için şansı olsun," dediğinde kalbi sıkıştı. Yumduğu gözleriyle Filiz'in ona son darbeyi vurmasını beklerken, "Defol git şu dükkândan!" diyen güçlü sesi duyduğunda başını hızla kaldırdı. Kapı eşiğinde Filiz'in tam ardında duran adam, önündeki kadının varlığını yok sayarcasına yalnızca kendi gözlerine bakarken Filiz de telaşla arkasına döndüğü anda gördüğü adamla sertçe yutkundu.

"M-Mahir... Ben..." diye heyecanla karışık bir korkuyla fısıldasa da genç adam onun yüzüne bile bakmazken, "Kolundan tutup sürükleyerek fırlatmamı istemiyorsan defol git şuradan! Hadi!" diye kükrercesine bağırdığında Filiz korkuyla yutkundu. Ardından bir kere daha Gülfem'e nefretle bakıp dükkândan çıktığında iki yaralı sevdalı derin bir sessizliğin ortasında yalnızca birbirlerinin gözlerine bakarlarken genç adam, "Ne demek istedi o?" dediğinde bu defa da Gülfem'in kalbi korkuyla çarptı.

"*'Senin bir ailen olamaz,'* derken ne demek istedi Gülfem?"

Genç kız hissettiği panikle ne cevap vereceğini bilemezken tam o anda dışarıdan gelen Metecan'ın çığırtnkan sesiyle ikisinin de bakışları so-kağa döndü telaşla.

"Koşuuuuunnnnnn! Yetiiiiışşıiiiiinnn! Hırsız abiyi dövüyorlaaaarr! Hırsız abiyi dövüyorlaaaarr!"

“Selamünaleyküm Salih Usta!”

Genç adam arabanın altından kayıp gelene baktığında dükkânın eşiğinde duranın arabanın sahibi olduğunu fark edip ayaklandı. O sıra içeriden çıkan Salih Usta, “Aleykümselam Asım,” deyip adamın uzattığı elini sıktağında genç adam da üzerindeki tozu silkeleyip kenara geçti. “Hazır mı bizim araba?” dediğinde ustasının bakışları kendisine dönerken başını onaylarcasına salladığında, “Hazır hazır,” dedi Salih Usta arabanın sahibine. Ozan son kez kontrol ettiğinde motorun düzgün çıkan sesi Asım Bey’in de yüzünü güldürürken, “Elinize sağlık,” deyip tamirat ücretini uzattı. Ozan’a da bahşisini verdiğinde genç adam eline tutuşturulan paraya bir an için gülecek gibi baksa da hızla kendini toparlayıp, “Sağ ol abi,” diye mırıldandı.

Ardından Asım Bey arabasını alıp tamirhaneden çıktığında, “Ee Ozan,” dedi çektiği tabureye yorgunlukla oturan Salih Bey. “Alıştın mı bakalım bizim buralara?”

Genç adam da üzerindeki kirli tuluma göz ucuyla bir bakış atıp, “Alıştım usta,” dedi minnet dolu olmasını umduğu bir tebessümle. Bu işe girmesinin en mühim sebebi çocukluğundan beri arabalarla içli dışlı olmasıydı. İnsan en iyi bildiği işi yapmalı diye öğretilmişti ona. Ozan da anladığı işin peşine düşmüş, şansının da yaver gitmesiyle tamirhanede kendine bir yer bulabilmişti. Salih Usta yıllardan beri bu mahallenin ustası, en güvenilir adamlarından biriydi.

Aslında arada derede babalarının iş öğrensini diye yanına kattığı ufaklıklar dışında çıraklarla pek işi olmazdı. İnsanlara kolay kolay güvenemez, el emeği işini de güvenmediği ellere teslim etmek istemezdi. Üç kızı olan Salih Bey, devam ettirecek kimse olmadığından bir gün bu dükkânın kapanıp gideceğini düşünüp üzülse de elden bir şey gelmiyordu. Kaçıp giden çıraklarından biri kendisine güven verse ileride dükkânı da ona bırakırdı ama şimdiki gençler kire pasa bulaşılan, bilek gücü isteyen bu işi yapmaktan köşe bucak kaçıyorlardı. Herkesin akli fikri varsa yoksa pırıl pırıl

kıyafetler içinde masabaşı çalışmaktaydı. Kimsenin el emeğine hürmeti kalmamıştı.

Böyle böyle Salih Usta da birini yanına alıp yetiştirme hevesinden vazgeçmişken bir gün üst mahalleden tanıdığı, sevip saydığı ahbablarından Lütfü birinden bahsetmişti. Hemşehrisiymiş, bu mahalleye taşınmış, bir de işe ihtiyacı varmış. Arabalardan da anlarmış. Lafın gittiği yer belliydi, "Gelsin madem," demişti Salih Usta da. Şimdi ahbabı kırmak olmazdı. Oğlan durursa durur, kaçarsa zaten kendisi gitmiş olurdu.

Ozan'ın mahalleye olaylı gelişi sonrası dükkânda çalışmaya başlaması da işte böyle olmuştu. Salih Usta insan sarrafı olduğunu düşünürdü. Bu oğlanın mayasında iyi bir şeyler olduğunu hissediyordu, sessiz sakın olsa da akıllıydı. Yalan yok şimdi, arabadan da motordan da anladığı belliydi. Bilmediğini de sorup öğrenme hevesi hoşuna gitmişti yaşlı adamın. Zamanla daha da iyi olacağına inanıyordu. Sevmiştii de oğlanı...

"Arada çürük çarık çıksa da iyidir bizim mahallenin insanı," dedi Salih Bey yorgun bir tebessümle. "Senin karşı komşu Cihan mesela. Çok iyi adamdır," dediğinde, "Öyle," dedi Ozan da başka ne diyeceğini bilemediğinden. O ilk gece saatlerce hastanede başında beklemişti. Sonra evine davet etmiş, yolda görse selam vermeden geçmemişti. İyi bir adam olduğu belliydi. En başta Sena gibi bir kızı olmasından belliydi.

Aklına gelen isimle genç adamın yüzünde hafif bir tebessüm doğsa da geçen akşam olanları unutamıyordu. Tam bir adım yaklaştıklarını düşünürken bir anda yine itmişti kendisini genç kız. O bıyıklının dedikleri ne anlama geliyor bilmiyordu ama Sena'nın canını yaktığı belliydi. "Keşke ağzının ortasına iki tane daha çaksaydım," diye aklından geçirirken, "Nerelelere daldın?" diyen ustasıyla, "Hiç," diye mırıldandı tebessümle.

Biraz daha sohbet ettikten sonra, "Ben artık gideyim. İftar vakti yakın, sen de çok oyalanma," diyen ustasıyla genç adam da başını salladı. Salih Usta'nın gitmesiyle kendisi de kalan işleri toparlayıp tamirhaneden çıktığında aklı allak bullaktı. Düşünmesi gereken şeyler bambaşkayken düşündüğü bir anda aklını da kalbini de ele geçiren o yıldız bakışlı kızdı.

Sena...

"Nereden çıktın karşıma be Sena?"

Elleri ceplerinde dalgın bakışlarla eve giden yolda adımlarken hava

da kararmak üzereydi. Köşeyi döndüğü anda karşısında beliren iki adamla duraksarken yanlarından geçip gideceği sıra diğer taraftan da iki kişinin gelmesiyle bir kere daha duraksadı. Ne olduğunu anlamayıp etrafına baktığında serseri kılıklı altı adamın kendisine doğru pis sırtışılarıyla geldiklerini gördüğünde dudakları keyifle kıvrılırken kaşları şaşkınlıkla havalandı. Ellerini tulumunun ceplerinden çıkarmadan aynı alaylı gülüşle, “Derdini söyleyin bari beyler,” dediğinde içlerinden biri, “Bir arkadaşın canını sıkımsın,” dediğinde, “Allah Allah,” diye mırıldandı Ozan.

“Aranızdan biriyle daha önce karşılaşmadığıma göre karşıma çıkmaya korkup abilerini gönderen bir arkadaş galiba ...”

Adamlar bir an için birbirlerine baksalar da bir an sonra, “Neyse ne,” deyip kendisine biraz daha yaklaştıklarında, “İşte bu güzel oldu, fazla monoton gidiyordu hikâye,” diye mırıldandı. Adamlar ne dediğini anlamasalar da korktuğunu düşünüp sırtarak biraz daha yaklaşırlarken Ozan kaybetmediği sırtmasıyla kollarını sıvayıp, “Hiç değilse aşağılara çalışmayın,” dedi eğlenerek. Hemen ardından yüzüne doğru savrulan yumruğu kavrayıp kendisine yumruk atmaya kalkan adama kafa atsa da tek şansının bu olduğunu biliyordu. Herifler altı kişiye tek başına buradan dayak yemeden kurtulması imkânsızdı.

Birine tekme savurduğu vakit ardı ardına karnına, yüzüne yumruklar gelirken yine de iyi dayandığının farkındaydı. Zamanında sokak çeteleleriyle haşır neşir olmasının günün birinde işine yarayacağını düşünmezdi. Karnına bir yumruk daha geldiğinde iki büklüm olurken biri de dizinin arkasına tekme savurduğunda yığılırcasına yere düştü. Hâlâ anlamsız bir çabayla rastgele birilerine yumruklarını savururken birden gelen, “Laa-ann!” sesiyle üzerine atılan adamın çekilip sokağın diğer ucuna savrulması bir oldu.

Zorla araladığı gözleriyle Mahir’i seçtiğinde üzerindeki adamı savuranın o olduğunu anlamak gülmesine sebep olurken bu defa da sokağın diğer ucundan bir başka ses geldi. “Ulan zaten canım burnumda! Bir adama altı it ha? Yaktım ulan sizi!” diye bağırarak koşturan Levent de heriflerden birinin üzerine atladığında rahatlamanın etkisiyle Ozan da doğrulup karşıdaki adamın önce karnına ardından dizlerine birer tekme savurdu. Sesi duyan mahallenin gençleri de ellerinde sopalarla koştur koştur yanla-

rına geldiğinde sokak bir anda cümbüş yerine dönerken artık kimin kimi dövdüğü belli değildi. Mahalleli ne için kavga ettiklerini bile bilmeden altı adamı perişan ederlerken uzak köşede kocaman olmuş gözleriyle kavgayı izleyen Ufuk, olayların nasıl bu hâle geldiğini anlayamamıştı.

Hepi topu kendisini yumruklayan serseriye dövüp kaçacaktı bu adamlar, ne olmuştu da bir anda bütün mahalleli üzerlerine çullanmıştı ki?

Pencerelere, balkonlara doluşanlar sokakta yaşanan kavgayı merak dolu gözlerle, ara ara ısıklarla izlerlerken pencereden sarkarken neredeyse aşağıya düşecek olan Cavidan, “Ay keşke oruçlu olmasaydım,” diye mırıldandı. “Çekirdekle daha da güzel çıkardı bunun keyfi.”

O sıra dolmuştan inmiş dalgınlıkla yokuş aşağı yürüyen Sena gelen sesleri duyduğunda merakla başını kaldırırken gördüğü manzara karşısında olduğu yerde donakaldı. Hızlı adımlarla kalabalığın arasından Gülfem’i bulduğunda onun hafifçe kıstığı bakışlarıyla tuhaf da bir gururla elinin altındaki adamı yumruklayan Mahir’i izlediğini gördüğünde, “Ne oluyor burada?” diye sorarken, “Bilmiyorum vallahi,” diyen Gülfem az evvel sıkıştığı durumu unutmuş hâlde hayran bakışlarla sevdiği adamı izliyordu. Mahir’in her yumruk savurduğunda gerilen sırtı genç kızın dudaklarını ısırmasına sebep olurken kimin ne sebeple kavga ettiği pek de umurunda değil gibiydi. Ondan bir cevap alamayacağını anlayan Sena telaşlı bakışlarını etrafta gezdirirken, “Abi! Ay Levent!” diye bağırıp duran Çiçek’i gördüğünde hızla yanına adımlayıp, “Ne oluyor burada Çiçek?” diye şaşkınlıkla mırıldandı.

Sena'dan

“Ne oluyor burada Çiçek?”

“Bilmiyorum ki. Şu adamlar senin Ozan’a saldırmış, bizimkiler de kavgayı duyunca koştular işte,” dediğinde Ozan’ı aradı telaşlı bakışlarını. Yüzünün gözünün kan içindeki hâli kalbimi sızlatsa da bu adamların onunla ne derdi olduğunu düşünmeden edemedim.

Bir an sonra aralarından biri, “Ufuk istedi abi, yeter durun artık ya! Aldığımız paradan fazla dayak yedik!” dediğinde yumruk atan eller dururken herkes şok içinde adamın eliyle işaret ettiği yöne baktı. Sokağın ucunda bir arabanın arkasına gizlenmiş hâlde sinsice kavgayı izleyen Ufuk’u gördüğüm vakit tüm kan beynime hücum ederken ne olduysa bir anda oldu. Kenara düşen sopayı alıp koşmaya başladığımda en başta kimse ne olduğunu anlayamazken, “Ulan sen kimsin de benim hayatımı ağzına dolarsın sümsük herif!” diye bağırıp sopayı omzuna geçirdiğimde bu defa da kalabalık bana doğru koşmaya başladı.

Elimden kurtulamayan adam, “Dur! Dur be manyak! Ah!” diye acıyla inlerken bir anda kolumdan kavranmamla bağırmama ramak kala babamı buldu bakışlarım. Yakalanma korkusuyla o an herkesin içinde bana bağıracağını düşünüp utançla dolsam da babam beklemediğim anda karşımdaki serseriye Osmanlı tokadım yapıştırıp, “Ulan sen kimsin de benim kızıma yaklaşırsın puşt!” diye kükrediğinde neredeyse kahkaha atacak hâldeydim. Ufuk salağı can havliyle bu defa da babamın elinden kurtulmaya çalışırken biraz sonra ardımızdan gelen polis sireni sesleriyle elimi alnıma yaslayıp bıkkınlıkla ofladım.

Anlaşılan bu akşam oruçlar biraz geç açılacaktı.

Bir ayağımı diğerinin üzerinden atıp hafif bir bıkkınlıkla sallarken kollarımı da göğsümde birleştirmiş hâlde ayakta dikiliyordum. Babam tam yanımdaki sandalyede oturduğundan bakışlarımı az ileride duran Ozan’a çevirmeye bile korkuyordum ama yaralarının ne kadar kötü olduğunu da düşünmeden edemiyordum. Karşı tarafta yüzleri dağılmış altı sersem birbirlerine yaslanmış hâlde ayakta durmaya çalışırlarken Ufuk salağı da patlayan dudağını öne doğru uzatmış hâlde ağladı ağlayacak bakışlarıyla ayakta dikiliyordu. Dudağını patlatan benim çantam değilse babamın Osmanlı tokadı olmalıydı. Mahir abi, Levent ve Ozan bizden tarafta sinirden kudurmuş hâllerıyla dövmekten haşatlarını çıkardıkları adamlara bakarlarken tam o sıra okunan ezanla genç bir polis memuru kapıyı çalıp içeriye girdi.

“Niyetli olanlar oruçlarını açsınlar önce,” diyen Komiser Cemil abiyle bazılarımız sulara uzanırken sakince oruçlarımızı açtık. Hemen sonrasında, “Anlatın bakalım şimdi. Kim kimi dövdü?” diye soran Cemil abiyle ağzımdan istemsiz bir kıkırtı kaçarken babamın kızgın bakışları beni bulduğunda hemen susup önüme döndüm.

“Cihan, sen anlat ne oldu?” dediğinde babamın ters bakışları doğru-
dan Ufuk’u buldu. Diğerlerinden ziyade sadece onunla ilgileniyordu. “Ne olup bittiğini bilmiyorum, benim derdim şu bıyıklıyla,” dediğinde tam yeniden gülecektim ki tuttum kendimi. “Kızımın yolunu kesmiş geçen gün, bu sabah duydum kahvede. Bugün de baktım yine karşısına dikilmiş. Haddini bildirdim,” dediğinde babamın tam olarak ne duyduğunun merakıyla doldu içim. Kim ne görüp anlatmıştı acaba? Ufuk’a olan öfkeli bakışlarına bakılırsa kolumu tutmasını falan da duymuştu. *Hay aksi!*

“Doğru mu bunlar?” diyen Cemil abi bana döndüğünde usulca başımı salladım. “Evet, kendisine bir kere insan gibi söyledim karşına çıkmasını ama insan olmadığını fark edememişim,” dediğimde bu defa hafif bir gülme sesi yan tarafımdan geldi. Kavgaın ardından ilk kez göz göze geldiğim Ozan’ın bakışları muzip bir ışıkla parlarken ben de hafifçe gülmekten alamadım kendimi.

“Komiserim, saldırdıkları yetmiyormuş gibi bir de hakaret ediyorlar. Şikâyetçiyim!” diye şirret bir sesle çemkiren Ufuk’la öfkeli bakışlar onu bulurken, “Sen sus!” dedi Cemil abi kızgınlıkla. “Sen anlat Mahir, siz niye dövdünüz bu adamları?” dediğinde ellerini belinde bağlayan Mahir abi, “Bunlar bizim mahalleden değiller Cemil abi. Toplanıp gelmişler bir adama saldırmak için. Biz dostumuzu koruduk,” dediğinde Ozan’ın şaşkın bakışları Mahir abiye döndü. Muzip bakmasına alıştığım bakışlarından bu defa daha derin, daha başka türlü bir duygu geçti. Sanki söylediğine hem şaşırmış hem de... Üzülmüş gibiydi. Neden böyle hissettiğine bir anlam veremedim, belki de tüm bu kargaşanın ortasında ben bir şeyleri yanlış anlıyordum.

“Siz niye saldırdınız bu adama?”

Bu defa da bakışlarım dayak atmak için gelip dayak yiyen altılıya çevirdiğinde aralarından biri, “Komiserim şeytana uyduk,” dedi pişmanlık kokan sesiyle. “Ufuk bizim mahallenin çocuğu. Bu arkadaş kendisine

yamuk yapmış galiba, bizimkinin de biraz gururu şey olmuş,” dediğinde Ufuk atladı. “Komiserim yok öyle bir şey,” diye inkâr etse de, “Var komiserim,” dedi az önce konuşan adam. “Hatta iyi de para verdi bize. Gerçi keşke almasaydık, yediğimiz dayak o paraya değmezdi,” dediğinde iki eliyle yüzünü sıvazlayıp, “Ya sabır!” dedi Cemil abi bıkkınlıkla. “İftar saati uğraştığımız olaya bak!” deyip bakışlarını Ozan’a çevirdi sonrasında.

“Neydi senin adın?”

“Ozan, komiserim...”

“Şikâyetçi misin Ozan?” dediğinde *evet* demesini beklesem de, “Değilim,” demesiyle şaşkınlık dolu bakışlarını onu buldu. Neredeyse her yanı mosmor olmuşken ne diye şikâyetçi olmuyordu ki bu adam?

“Emin misin?” diye tekrar soran Cemil abiyle, “Eminim komiserim,” dedi rahat bir tavırla. “Herkes yeterince yorgun, arkadaşlar da pişman olmuşlardır zaten,” dediğinde hepsi bir ağızdan, “Olduk!” diye bağırdılar. Sonra da nasıl olduysa kavga dövüş girdiğimiz karakoldan peş peşe sakın adımlarla çıktık.

Babam benden tarafa dönüp, “Yürü bakalım eve Sena Hanım,” dediğinde asıl sorgunun evde yaşanacağını tahmin ettiğimden başımı eğip suçlu suçlu yanında adımlarken babama belli etmeden hafifçe arkama döndüğümde Ozan da elleri ceplerinde ağır adımlarla karakoldan çıkıyordu. Bakışları yerde olduğundan ona baktığımı görmezken tam önüme döneceğim sıra başını kaldırdığında lacivert yıldızların büyüünde tutulup kaldım. İçimde çaresizce çırpman yanımda benim yüzümden aldığı yaraları sırmak isterken babam yan tarafımda hafifçe öksürdüğünde hızla önüme döndüm ve ilerlemeye devam ettim.

Evden içeriye girmemizle babaannem telaşlı yüzüyle karşımızda belirdi. “İyi misiniz?” diye sorup telaşlı bakışlarıyla üzerimizde hasar tespiti yapmaya çalışırken, “İyiyiz babaanne,” dedim bana uzanan elinden kavrayarak. “Bu akşam da karakolda oruç açtık, bir değişiklik oldu hayatımızda.”

Aliş yan tarafta kıkırdarken babam da tüm akşamın gerginliğine rağmen gülmesine engel olamadı. Babaannem ayıplar bakışlarla yüzüme bakarken, “Bu kız beni bir gün öldürecek, demedi demeyin,” deyip salona geçtiğinde ben de banyoya geçip ellerimi yıkadım. Ardından hızla mutfığa geçip babamla ikimize yiyecek bir şeyler hazırladım. Tepsiyi alıp salona geçtiğimde babam da koltuktan kalkıp yanıma geldi. Yemeklerimizi yiyene dek tek bir şey sormasa da peçeteyle ağzını silip kenara bıraktığında, “Anlat bakalım Sena Hanım,” dedi sorgu memuru edasıyla. “Ne zamandır rahatsız ediyor o bıyıklı seni?”

“Kim rahatsız ediyormuş? Bıyıklı kim?” diye korkuyla soran babaannem ne olup bittiğini anlamaya çalışırken hızlıca Ufuk mevzusunu anlattım. Babam bu meselenin babaannemle başladığını duyduğunda yeniden öfkelenirken, “Anne, rahat bırak şu kızı artık!” diye kızgınlıkla söylendi. “Evlendireceğim diye abuk sabuk herifleri bulaştırıyorsunuz etrafına,” dediğinde, “Oğlum ne bileyim ben...” dedi babaannem pişmanlıkla. “İyi çocuk diyorlardı, işi gücü de yerindeymiş,” dediğinde, “İşi batsın!” dedim öfkeyle. “Hayırdan anlamadığı gibi bir de geçmişle vurmaya çalıştı beni,” diye ağzımdan kaçırduğımda babaannem kocaman olmuş gözleriyle bakarken babam üzülerek baktı yüzüme.

“Sena’m...” dediğinde, “Boş ver baba,” dedim uzatmak istemeyerek. “Umursamadım zaten, sünenenin teki işte boş boş konuştu.”

“Bilsem bir tokat daha atardım,” diyen babamla istemsizce kıkırdarken, “Bununla gelmiş geçmiş olsun,” dedi babaannem de sakince. “Tövbe bundan sonra evlendirmeye kalkmayacağım seni de. Otur dizimizin dibinde,” diyen babaanneme şaşkınca bakarken neredeyse, “Çok geç artık,” diyecektim. Aklıma gelen Ozan’la dudaklarım engel olamadığım bir tebessümle kıvrılırken hiç değilse babaannemin dırdırından ve evlilik tuzaklarından kurtulduğum için rahatlamıştım.

Akşamın yorgunluğuyla herkes erkenden yattığında ben de mutfığı toparlayıp etrafa bir bakış attım. Ardından tüm ışıkları söndürüp odama geçtiğimde kapıyı kapatıp yorgun bir nefes bıraktım. “Bugün de bitti

ha Sena,” diye kendi kendime mırıldanırken dolabımın karşısına geçip kıyafetlerimi çıkararak pijamalarımı giyindim. Saçımdaki tokayı çözüp saçlarımı elimle hafifçe dağıttığımda biraz daha iyi hissettim. Yorgunluktan sızlayan bacaklarımla battaniyeyi sıyrıp yatağa uzanmak üzereydim ki pencereden gelen tıkırtıyla olduğum yerde duraksadım. Yatağım tam pencere kenarında olduğundan telaşla yatağın üzerine çıkıp tereddütle perdeyi araladığımda pencerenin ardında gördüğüm adamla hayretle kalakalırken ardımdaki kapalı kapıya bir bakış atıp hemen sonra pencereyi araladım.

“Ozan?”

“Sena...”

Beni taklit edercesine adımı söylemesi nedensiz gülümsememe sebep olurken sokağa bir bakış atıp, “Ne yapıyorsun burada?” diye şaşkınlıkla mırıldandığımda, “Seni bekliyorum,” dedi her şeyi bu cevaptan anlamamı beklermiş gibi bir rahatlıkla.

“Anlamadım, beni mi bekliyorsun? Ne zamandır?” diye sorduğumda lacivert bakışları sanki sorunun cevabını arar gibi gözlerimde takılı kaldı. O gözlerini çekmedikçe tüm bedenim tuhaf bir utanç duygusuyla ısınırken, yanaklarımın da kızardığını hissettim. Gözlerimden yanaklarıma kayan bakışlarıyla bunu fark etmiş gibi dudakları usulca kıvrılırken, “Çok uzun zamandır galiba,” dediğinde ne diyeceğimi bilemez hâldeydim.

Kollarını pencerenin pervazına yaslamış hâlde evimin arka bahçesinde, penceremin dibinde öylece tebessümle bana bakmaya devam ederken ben de yatağımın üzerine oturmuş hâlde sanki başka türlü mümkün değilmiş gibi ona bakıyordum. Vakit fazla geç olmasa da sokakta kimse yoktu. Yıldızlar bu gece her zamankinden daha parlak, daha aydınlıktı sanki. Rüzgâr bile korku dolu bir uğultuyu değil de sevgi dolu bir fısıltıyı andırıyordu gibiydi. Sanki bu gece her şey bu zamana kadar olan hâlden daha güzeldi.

Sonsuza dek sürecekmış gibi devam eden bakışmamız, “Neden o gece kaçtın benden?” diye soran sesiyle son bulurken istemsizce bakışlarımızı gözlerinden kaçırıp sanki cevabı orada bulacakmışım gibi gökyüzüne çevirdim. Hissettiklerimi nasıl anlatacağımı bilmiyordum. Hayatımı, geçmişimi, kim olduğumu bilmeden beni nasıl anlardı ki?

“Ben... Bilmiyorum,” dedim söze nasıl başlayacağımı bilemeyerek. “Korktum sanırım,” dediğimde, “Benden mi?” dedi hafif huzursuz çıkan sesiyle. Anlamıyordu. Nasıl anlayacaktı ki?..

“Hissettirdiklerinden.”

“Ne hissediyorsun?” dediğinde bakışları az önceki tereddütlerin aksine heyecanlı bir ifadeyle parıldarken, “Hissetmekten korktuğum şeyleri,” dedim kaçamak bir tavırla. “İnanmak istemediğim şeyleri...” Sonra da tüm bu sorulardan kaçmak istercesine bakışlarımla hafifçe yüzünü işaret ettim. “Çok acıyor mu?”

O an sanki yüzündeki morlukları yeni fark etmiş gibi eliyle yüzüne dokunup hafifçe yüzünü buruşturarak, “Acıyor desem çaren var mı?” dediğinde, “Ağrı kesici verebilirim,” dedim gülmek için kendimi zor tutarken.

“Ne kadar da nazıksın,” dediğinde eğlendiği her hâlden belliyken, “Öyleyimdir, huyum kurusun,” dediğimde, “Kurumasın,” dedi sanki dediklerimi ciddiye alır gibi. “Kurumasın. Böyle çok güzel...”

Eğlenceli bir atışmayı bile bir anda romantik bir ana çevirmesi karşısında ne diyeceğimi bilemezken, “Şey, tamam,” diye saçma bir utançla mırıldandığımda, “Sena,” dedi yeniden. Sadece adımı söylemesi bile kalp atışlarımla hızlanmasına sebep olurken, “O bıyıklı... Niye Zühre dedi sana?” diye sorduğunda o an bunu sormasını beklemediğimden afalladım. O akşam her şey allak bullaktı zihnimde ve ben... Duyduğunu düşünmemiştim.

“Hep soru soruyorsun,” diye kaçmak ister bir tavırla mırıldandığımda, “Merak ediyorum çünkü,” dedi çekinmeden. “Seni, seninle ilgili her şeyi merak etmekten alamıyorum kendimi.”

“Tıpkı benim gibi,” diye düşündüm. Ben de ilk andan beri onu merak ediyordum ama sormakta onun kadar cesur değildim.

“O... Benim diğer adım,” derken geçmişin ağırlığını bir kere daha omuzlarımda hissettim. “Zühre Sena Gencer. Sevmiyorum ama bana bu isimle seslenilmesini. Beni tanıyan herkes bilir zaten, o yüzden herkes için Sena’yım yalnızca,” dediğimde bakışlarında artık daha fazla soru biriktiğini görebiliyordum.

“Oysa sana çok yakışıyor Zühre ismi,” dediğinde kaçıp duran bakışların yeniden gözlerine takıldı. “Gökyüzünden kopup karşı evin penceresine düşen yıldızdın sen. Oysa gerçekten yıldızmışsın. Zühre yıldızı,” dediğinde, “Lütfen... Söyleme,” dedim daha fazla katlanamayarak. “Ben... Bu isimden de bana hatırlattıklarından da nefret ediyorum.”

“Peki özür dilerim,” dedi ne denli canımın yandığını gördüğünde amansız bir telaşla. “Sen bana bir şey sormayacak mısın peki?” dediğinde aklımda onlarca soru kol kola gezinse de cesaret edemedim. “Ben...” deyip sustuğumda hakkında bir şeyler öğrenmekten çok aramızda neler olup bittiğini anlamaya çalışan yanımin sesine kulak vererek, “Benden ne istiyorsun?” dedim bir anlık cesaretle.

“Bilmiyorum...”

“Oyun mu oynuyorsun?” diye hafif bir sinirle söylenip geri çekileceğim an sanki kaçmamdan korkar gibi elime uzandı. Eli elime değdiği anda ikimizin bakışları da mıknatısın zıt kutupları misali birbirlerine çekilirken, “Bilmediğim istediklerim değil, senin ne kadarını duymaya hazır olduğun,” dediğinde öyle ansızın geldi ki bu sözler yine ısındı yanaklarım.

Elimi hâlâ bırakmayan elinin sıcaklığı usul usul sarmaşık misali tüm benliğime yayılırken, “Şehri izleyeceğimiz bir tepede olur demiştim; deniz kenarında, yıldızları izleyeceğimiz bir yerde belki,” dedi her hecede tenimi yakıyormuş gibi hissettiren buğulu sesiyle. “Bir pencerenin önünde olacağını hiç düşünmemiştim,” derken bakışları yere kaydı tebessümle. Dizlerini büküp eğildikten sonra yeniden doğrulduğunda kendi elleriyle diktği papatyalardan birini avcuma bıraktı usulca.

Parmak uçları avcumdan parmaklarıma doğru varla yok arası bir dokunuşla kaydıkça kalp atışlarım her saniye biraz daha hızlanırken, “Sena,” dedi bakışlarında anbean kabarıp taşan duyguların gölgesinde hâlâ elimi tutmaya devam ederken. “Ben... Sanırım... Sana âşık oluyorum,” dediğinde elinde duran elim heyecanla titrerken, “Sence bir gün... Sen de bana âşık olur musun?” diye sorduğunda ona çoktan âşık olduğumu gözümde gördüğünü biliyordum. Yine de bunu söylemek yerine benden duymayı bekliyordu.

Bakışlarım önce hayatım boyunca eşini benzerini görmediğim lacivert bakışlarına kaydı, sonra da avcuma bıraktığı minik papatya tanesi-

ne ... Ne kadar savunmasız, buna rağmen nasıl da güzeldi. Bu zarif papatya tanesi kadar güzel miydim bilmiyorum ama en az onun kadar savunmasızdım karşısında. Belki beni kıyamayarak sevecek belki paramparça edip solmaya terk edecekti bilmiyorum ama ... Kalbim acıyordu. Kalbim ilk kez böylesine güçlü bir duyguyla, aşkla çarptığı için acıyordu. Çünkü ona bakarken hissettiğim her şey kalbime, benliğime çok fazla geliyordu artık.

Hayatım boyunca ilk kez hissettiğim güçlü duyguların kaskacında gözlerim dolarken, “Olurum,” diye fısıldadım bakışlarımı yeniden gözlerine çevirdiğimde.

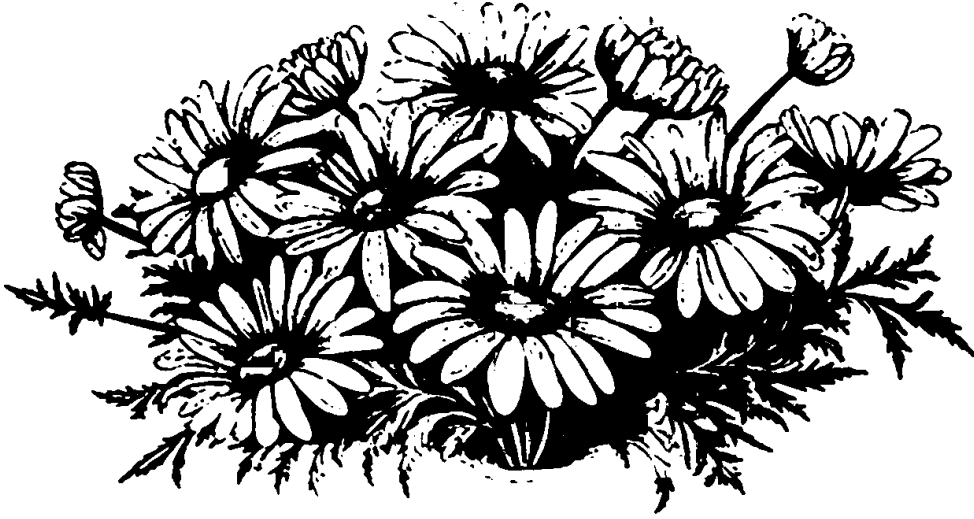
Hiçbir şey söylemesine izin vermeden, “Ozan,” dediğimde mutlulukla parıldayan lacivert bakışları gözlerimi bulurken, “Bir gün kalbimi kırdığında ... O kırıkları iyileştirmeden gitme olur mu?” dememle bakışlarındaki mutluluk sanki bir anda tuzla buz oldu.

“Ben ... Belki de sen benim kalbimi kırarsın,” deyip yeniden gülümsemeye çalıştığında hafifçe omuz silkip buruk bir tebessümle yüzüne bakarken, “Benim kalbim kırılmaya öyle alışık ki kırmayı bilmez,” dediğimde bu defa iki eliyle birden kavradı ellerimi. Bu dokunuşuyla kalp atışlarım göğsümden fırlayıp uçacakmış gibi biraz daha hızlanırken, “Söz veriyorum ... Kalbini kırarsam eğer, sen beni affedene kadar peşinden gelmekten vazgeçmeyeceğim,” dediğinde duymak istediğim tek şeyi duymanın rahatlığıyla gözlerimi yumup gülümsedim.

O gece hayatımın en mutlu anını yaşadığımı zannediyordum. O gün gelene kadar öyleydi de ... Duymak istediğim tek şeyi duyduğumu zannederken gerçeğin farkında değildim. Bir gün farkına vardığımdaysa her şey için çok geç olacaktı.

Ozan, kalbimi kırdığında peşimden geleceğine dair söz vermişti. Kalbimi kırmayacağına dair değil ...

Çünkü günün birinde kalbimi kıracağım çok iyi biliyordu.

Bölüm 10

Kırgın Kalpler ve Sonsuz Sevdalar

1994, Mart

Sena'dan

İnsan mutlu bir güne uyandığını sanki hissediyordu. Güneş bir başka parlıyor, kuşlar cıvıldıyor, çalar saat bile beynimi delmek ister gibi değil de sanki ninni söyler gibi çalıyordu. Belki de ben öylesine mutlu hissediyordum ki kendimi, her şeyde bir güzellik bulmaya çalışıyordum. Üzerimdeki yorganı sıyırıp yerimden kalkarken saçlarımı da gelişigüzel savurdum. Akşam banyo yapıp yattığımdan biraz kabarmıştı ama aynadaki yansımam bana öyle güzel gelmişti ki birden kendi kendime sıırıtmaya başladım.

Yataktan kalkıp hızlı adımlarla odadan çıktığımda âdeta sekerek adımlarken banyoya geçtiğim sıra babam da kalkmış Ali'yi uyandırıyor. 'Aliş... Hadi uyan oğlum, namaza geç kalmayalım. Bak sonra seni götürmeyince söylenip duruyorsun.'

Ben yüzümü yıkadığım sıra açık kapıdan duyduğum kadarıyla Ali de,

“Beş dakika daha...” diye mırıldanıyordu. Havluyu asıp banyodan çıktı-
ğında babamla koridorda karşılaştık. Hemen eline uzanıp öperek alnıma
yasladım. “Bayramın mübarek olsun babacığım.”

Babam da şefkatli tebessümüyle saçlarımı okşayıp alnımdan öptü-
ğünde içim hissettiğim sevgi karşısında sıcacık oldu. “Senin de bayramın
mübarek olsun Sena’m,” dediğinde neşeyle gülümsedim.

“Hadi sen geç, ben de çayı koyayım. Size harika bir bayram kahval-
tısı hazırlayacağım,” dediğimde babamın, “Yorma kendini,” deyip ban-
yoya geçmesiyle ben de odama geçip üzerimi değiştirdim. Neyse ki ben
giyinirken Ali de uyanmış hazırlanıyordu. Beni gördüğünde yanıma gelip,
“Bayramın mübarek olsun abla,” dediğinde eğilip yanaklarından öptüm.
“Aman abla ya, ıslattın yüzümü,” dediğinde yanağını sıkıp, “Sıpa,” diye gü-
lerek söylendim. “Hadi koş, babamı bekletme.”

“Harçlığımı gelince vereceksin herhâlde,” demesiyle kıkırdardım.

“Dönüşte ekmek almayı unutmazsan bakarız,” dediğimde, “O iş ben-
de,” deyip asker selamı vererek kapıdan çıktı.

Ben de mutfağa yönelecekken son anda durup pencereye doğru
adımladım. Perdeyi çekip sokağa bir bakış attığımda mahallenin erkekleri
birbirleriyle bayramlaşıp caminin yolunu tutarlarken tam içeriye geçmek
üzereydim ki karşı evin kapısı açıldığında heyecanla yutkundum. Ozan
ayakkabılarını giyip kapıyı çekti. Kendini sokağa attığında bakışları et-
rafta gezinirken birden tam benim olduğum tarafa çevrildi. Beni görüp
göz kırptığında neredeyse heyecandan yere düşecektim. Mahir abi ile Le-
vent’in de gelmesiyle onlara katılıp camiye giden yolda ilerlerken elimi
kalbime yaslayıp neşeyle kıkırdadım.

Aşk hiç de düşündüğüm kadar kötü bir şey değildi.

Menemenin altını kıstıktan sonra ısınan yağa da dilimlediğim pata-
tesleri bıraktım. Babamlar neredeyse gelmek üzerelerdi. Akşamdan pi-
şirdiğim peynirli börekleri de genişçe bir servis tabağına dizip tezgâhın
üzerine bıraktıktan sonra son kez eksik bir şey var mı diye kontrol ettim.

Her şeyin tamam olduğuna karar verince de tepsiyi alıp salona doğru adımladım.

Ben kahvaltıyı hazırlarken babaannem de uyanmış kendini bahçeye atmıştı. Erken saatlerde uyandığında bahçedeki çınar ağacının altındaki sedirde öylece oturup kendini dinlemeyi seviyordu. Böyle zamanlarda nedense geçmişe gittiğini düşünüyordum. Anne babası biraz sert insanlarmış, çocukluğunu pek yaşayamadığı gibi ailesi erkenden evlendirince de pek bir hayatı olmamış babaannemin. Dedemle olan evlilikleri kısmen saygı çerçevesinde geçse de sevgisizliği hep hissedermiş. Dedemin erken yaşta vefatıyla da üç çocuğuyla dul kalan genç bir kadın olarak hiç kolay bir hayatı olmamış. Belki de Firuze ablayı bu yüzden herkesten daha iyi anlıyordu babaannem, onun yalnızlığında kendi yalnızlığını gördüğü için...

Ne kadar zaman zaman dili sivri de olsa kalbi pamuk gibiydi babaannemin. Eskiden hep bizimle olduğu için çok mutlu olurdum ama zamanla bunun onun için ne denli acı bir şey olduğunu da anlamaya başlamıştım. Kendi ailesi yok sayılırdı. Abileri uzak, yengeleri de dilleriyle can yakan türdenmiş. Evlendiğinde eşinden yana sevgi görmemiş, sonra çocuklarıyla baş başa kaldığında bir vakit birbirlerine sığınsalar da bir zaman sonra iki halam kendi yollarında yürümeyi seçmişler. Yılda bir kere ya gelir ya gelmezlerdi ve bu durum içten içe babaannemi öyle çok üzerdi ki... En çok da böyle bayram sabahlarında hissedirdi yalnızlığını. Evet, biz vardık ama ne kadar yetiyorduk bilmiyorum.

Ben salonun penceresinden bahçede oturan babaannemi buruk bir tebessümle izlerken bir vakit sonra yanına Mehpare teyze geldi. Muhtemelen o da ahretliğinin hâlini üst kattan görünce yanına gelmeden duramamıştı. Mehpare teyze de babaannem gibiydi aslında ama yine de o çok daha mutlu bir hayat geçirmişti. Bir kere anne babasını kaybetmiş olsa da kardeşleri, yeğenleri vardı onun. Üstelik sık sık da gidip gelirlerdi birbirlerine. Evet, çocukları uzaktaydı ama halamlar gibi hayırsız değildi onlar. Ne özel günleri atarlardı ne bayramı seyranı. Gelemeseler bile gün aşırı çaldı Mehpare teyzenin ev telefonu. Sonra Mehpare teyze kocasını severek evlenmişti, ölene dek hatta öldükten sonra bile o sevgisi hiç bitmemişti. O yüzden hayatları ne denli benzer olsa da hissettikleri, yaşadıkları bambaşka olan kadınlardı onlar. Yine de mutluluğu da acıyı da paylaşmayı, bir olmayı herkesten daha iyi biliyorlardı.

Mehpare teyzenin gelişiyle iim biraz daha rahatlarķen yeniden işime döndüm. Sofrayı kurup tüm eksikleri de tamamladıktan sonra yeniden odama geçip üzerime bu defa da bayram için aldığım sarı renkli elbisemi giyindim. Boyu dizlerimin biraz üzerindeydi. Belden aşağısı çok hafif bollaşan yarım kollu, n işleme detaylı bu elbiseye görür görmez vurulmuştum. Biraz müsriflik yapmıştum ama elbise iime öyle sinmişti ki değer diye düşünmüştüm. Hem... Ozan'ın da beni bu elbiseyle görmesini çok istiyordum.

Saçlarımı tarayıp bandanamı takarken buklelerimi elimle hafifçe açıp sırtıma doğru bıraktım. Hafif bir makyaj yapıp parfmm de sıktığım da kendimi artık daha iyi hissediyordum. Kapının çalmasıyla koşar adım odadan çıkıp kapıyı araladım. Babamla Ali ellerinde ekmek ve simitle dolu poşetlerle içeriye girdiklerinde ben de mutfağa geçip ekmekleri dilimleyerek sepete bıraktım. Ardından da yeniden salona geçtiğimde hep birlikte önce babaannemle bayramlaştık. Harlıkları toplayan Ali'nin keyfine diyecek yokken huzur kokan evimizin salonunda bu bayram sabahında da hep birlikte bayram kahvaltımızın başına oturduk.

Kimilerine göre eksiktik ama aslında öyle değildik. Hiçbir zaman bu aileye ait olmayan birinin eksikliğini de hissetmiyorduk. Zaman birbirimize sarıldığımız her an bunu bize öğretmişti.

“Yeni ay demle iek. Birazdan Mustafa amcanlar gelirler.”

Mutfak tezghını sayamadığı bir tekrarla silmeye devam eden iek, yorgun bir hâlde başını sallarken annesinin kendisini bir robottan farksız gördüğünü düşünüyordu artık. Bayram namazından beri tüm aile olarak ayaktaydılar ve kahvaltının hemen ardından başlayan bayram ziyaretleri ara vermeksizin devam ediyordu. Annesiyle babaannesinin tepsi tepsi açtığı börekler, baklavalara daha ilk günden bitmek üzereydi. Neredeyse bütün mahalleli gelip gitmişken genç kııda bir adım daha atacak kadar bile hâl kalmamıştı.

Ayaklarını sürüyerek çay suyunu yeniden ocağa koyarken mutfak kapısı kapandığında arkasına döndü merakla. Abisi hafifçe çenesini ka-

şıarak gelip, “Çiçek, gel bir konuşalım seninle,” deyip mutfak masasının kenarındaki sandalyeye oturdu.

“Hayrola abi?” dedi Çiçek de hafifçe kaldırdığı kaşlarıyla.

“Otur şöyle.”

Genç kız da diğer sandalyeyi çekip yorgun bedenini üzerine bıraktığında, “Senden bir şey isteyeceğim,” dedi Mahir tereddütlü bir hâlde. İsteceği şey her neyse genç adamı zorladığı belliydi. Çiçek de abisini biraz olsun tanıyorsa bu mesele Gülfem ile ilgili olmalıydı. Anlaşılan bu hikâye yine en başa dönmüştü.

“Söyle abi,” dediğinde, Mahir kapalı kapıya bir bakış atıp ardından kararlı bakışlarıyla kardeşine döndü.

“Ne yap et, Gülfem’i bu akşam alt sokaktaki sinemanın önüne getir.”

Sena'dan

Tezgâhtaki ıslaklığı kurularken bir yandan da ocağın altını kustım. Gelen giden sağ olsun gün boyu çay demlemekten evde çay da kalma-mıştı. Mutfaktaki işimin bitmesiyle derince bir soluk alıp ellerimi belime yaslarken yeniden çalan kapı ziliyle ofladım. “Kim kaldı daha ya?” diye yorgunlukla söylenip mutfaktan çıktığımda Ali de salondan fırlayıp kapı-yakoştı. Kapıyı açmasıyla, “Ozan abi geldi!” diye bağırması bir oldu.

Duyduğum isimle mutfak kapısı eşiğinde heyecanla kalakalırken Ozan başını kaldırıp da beni fark ettiğinde gülümsedi. Tam o sıra salondan çıkan babam Ozan’ı gördüğünde hafifçe tebessüm edip, “Gel oğlum, hoş geldin,” dediğinde sıcak tavrı Ozan’ın gergin omuzlarını da rahatlatırken, “İyi bayramlar, Cihan abi,” deyip ayakkabılarını çıkararak içeriye girdi.

Elindeki tatlı paketiyle çiçek buketini gördüğümde dudaklarım mu-zip bir tebessümle kıvrılırken, “Ne zahmet ettin oğlum. Al kızım, oğlanın elinde kaldı her şey,” dediğinde sakın görünmeye çalışarak yanına doğru adımladım.

“Hani dalından koparılmış çiçek alınmazdı?” dediğimde babamın içeriye yöneldiğini görmesiyle çiçeği bana uzatan parmakları varla yok arası bir temasla elime dokunurken, “*“Seni hatırlamasını istediğin kişiye dalından koparılmış çiçek almazsın,*’ dedim,” diye mırıldandı ima yüklü muzip bakışlarıyla. “Bence biz oraları çoktan geçtik.”

Babamın ardından içeriye girdiğinde beni de ağzımda atan kalbimle kapı eşiğinde bırakan adama ne diyeceğimi bilmiyordum. Elimi kalbime yaslayıp hülyalı bir tavırla arkasından bakarken, “Abla, kalbin mi ağrıyor?” diye endişeyle soran Ali’yle telaşla elimi çektim.

“Yok ablacığım, ne ağrması? Hadi geç sen de içeriye,” dediğimde Ali içeriye doğru koştururken ben de derince bir soluk alıp peşlerinden gittim.

Normal şartlarda Ozan’ın bu eve gelmesi büyük bir sorundu ama bugün bayramdı. Tüm mahalleli gibi Ozan’ın da evimize bayram ziyaretine gelmesi herkes tarafından normal karşılanıyordu. İçeri girdiğimde Ozan’ı babaannemin elini öperken görmek dudaklarımın sevgiyle kıvrılmasına sebep oldu. “Sağ ol evladım,” diyen babaannem de hafifçe omzunu sıkıp gülümsediğinde Ozan yerine geçti, ben de dikilip kalmak yerine gerisin geri dönüp mutfığa geçtim. Güzel bir tabak hazırlayıp bardaklara da çayları doldurduktan sonra yeniden içeriye geçtiğimde heyecandan ellerim titriyordu. Henüz her şey bu kadar yeniyken onu evimizde görmek hem heyecanlı hem de bir parça utangaç hissetmeme sebep oluyordu.

Tabağı önüne bırakıp çayını uzattığımda, “Ellerinize sağlık,” diyen sesiyle heyecanım biraz daha artarken, “Afiyet olsun,” deyip babamın çayını da uzattıktan sonra babaannemin yanındaki boşluğa oturdum. Bir süre havadan sudan, futbol maçlarından, ülke gündeminden laf olsun diye edilen muhabbetler ilk kez canımı sıkmak yerine beni heyecanlandırırken, “Ee Ozan evladım,” dedi bir an sonra babaannem. “Yok mu evlenme niyetin? Tek başına zordur hayat, helal süt emmiş bir kız bulup evlendirelim seni de. Sena’nın bekâr arkadaşları var, değil mi Sena?”

Şaşkınlıkla büyüyen bakışlarım babaannemi bulurken ben daha bir şey diyemeden, “Yine başladın anne,” dedi babam sitemle. “Kusura bakma oğlum, bizim valide sultan bekâr gördü mü dayanamaz hemen evlendiresi gelir.”

Babamın eğlenircesine söyledikleriyle babaannemin suratı asılsa da konu dağıldığı için sevinmiştim ama Ozan bakışlarını bir an için bana çevirip, “Evllenme vakti geldiğinde ilk senin kapımı çalacağım Süheyla teyze, sana sözüm olsun,” dediğinde âdeta utancımndan alev almak üzereydim. Ateş basan yanaklarımı gizlemek istercesine, “Biraz sıcak oldu ev, pence-reyi açayım bari,” deyip ayaklanırken, “Gel oğlum gel,” dedi babaannem de duydukları hoşuna gitmiş olacak ki hevesli bir gülümsemeyle. “Bana bunlardan hayır yok, senin düğününde iki göbek atarız hiç değilse...”

“Anne!”

“Aman tamam sustum! Kızına laf ettirmiyorsun bari sen evlensen Cihan.”

“Anacığım bu kadar meraklıysan gel biz seni evlendirelim, o zaman istediğin kadar göbeği atarsın düğününde,” diyen babamla babaannem, “Edepsiz!” diye söylenirken bir tarafta topladığı harçlıkları saymakla uğraşan Aliş kahkahalara boğuldu. Ozan babamla babaannemin kendi aralarındaki atışmalarını gülümseyen gözlerle izlerken ben de onun gülümsemesinden alamadım gözlerimi. Buradaki varlığı öylesine tanıdık, öylesine doğal hissettiriyordu ki ... Sanki bir şekilde hep etrafımızda, hayatımızda, bu mahallede gibiydi. Oysa birkaç ay öncesine kadar bambaşka hayatların içinde birbirimizden habersizce yaşayıp gidiyorduk. Onu bilmiyorum ama benim gelecektekenden yana pek de bir hayalim yoktu, oysa şimdi düşünmeden edemiyordum. İki kişilik bir hayatı, Ozan’la bambaşka bir ihtimali hayal etmeden duramıyordum.

“Oğlanın da kafasını şişirdik. Sen bizim kusurumuza bakma oğlum,” diyen babam yeniden Ozan’a döndüğünde, “Hiç olur mu öyle şey,” dedi yakışıklı sevgilim nazik gülümsemesiyle. “Evinize kabul ettiğiniz için ben teşekkür ederim sizlere.”

“Esağfurullah... Ne zaman bir şeye ihtiyacın olursa kapımız açık. İşin de hayırlı olsun bu arada biraz geç oldu ama kusura bakma. Salih çok memnun senden, geçen akşam kahvede epey geçti lafın.”

Her durumda kendinden emin olduğunu düşündüğüm Ozan bile babamın sözleri karşısında hafif bir şekilde kızardığında bu hâli birden öyle tatlı geldi ki neredeyse kahkahalarla gülecektim. Anlaşılan övülmek, umursamaz görünen Ozan Bey’i bile utandırıyordu.

“Sağ olsun, çok şey öğreniyorum ondan.”

“İyi ustadır Salih. Yanında birini tutmayı pek sevmez ama sana kanı ısınmış. Güvenilir adamdır da. Oğlum benden sana bir abi tavsiyesi, sen de onun güvenini boşa çıkarma,” dediğinde başını hafifçe salladı Ozan. “Merak etmeyin,” derken sesinde tereddüt olmasa da bakışlarında yine anlam veremediğim bir burukluk vardı. Bazı anlar neden böyle hissettiğime bir anlam veremiyordum ama sanki suçlu gibi bakıyordu gözleri. Bilemiyorum, belki de kendimi çok kaptırmamak için bir kusur bulmaya çalışıyordum yalnızca.

“Bir çay daha içer misin oğlum?” diyen babaannemle komut almışım gibi hızla ayaklanırken, “Yok, çok sağ olun,” dedi Ozan da ayaklanarak. “Ben artık müsaadenizi isteyeyim,” dediğinde gideceği için biraz üzülsem de saçmalamanın âlemi yoktu. Babaannem biraz dikkat ederse Ozan’a bakıp durmalarımın ne anlama geldiğini kesin çözerdi. Daha biz bile kendi içimizde bir şeyleri aşamamışken bir başkasının aramızda olanları fark etmesini istemiyordum. Sırf bu yüzden günlerdir kızlardan da köşe bucak kaçıyordum. Geçen hafta Ozan’la penceremin önündeki konuşmamızdan sonra birlikte yepyeni bir hikâyeye adım atsak da bunu bir süre sadece biz bilelim istiyordum. Ozan’ı tanımak, o beni tanırken de açık olmak istiyordum. Her şeyden önce ona güvenmek istiyordum. Hayatımla ilgili ilk kez bir seçim yapmışken bunun doğru olmasını istiyordum.

“Rahatsız olmayın lütfen,” diyerek babaannem ve babamın kalkmasını engelleyip kapıya yöneldiğinde, “Ben geçireyim,” diye sakince mırıldandım. O sıra ev telefonu çaldığından babamın dikkati o yöne kayarken ben de Ozan’ın peşi sıra adımlamaya devam ettim. Kapı önüne vardığımızda heyecandan nereye koyacağımı bilemediğim ellerimi birbirine kenetlerken Ozan da eşikte sakince ayakkabılarım giydi. Doğrulduğunda bakışlarını bir an için salon kapısına çevirip kimsenin gelmediğinden emin olduktan sonra kalbimi titreten bir bakışla baktı gözlerime.

“Bayramın kutlu olsun Sena,” dediğinde, “Senin de,” dedim kız çocukları gibi yerimde hafifçe sallanarak. İçimde uzanıp ona sarılmak gibi bazı edepsiz istekler vardı ama ne yeri ne zamanıydı. Üstelik de dünden meraklı gibi dokunamazdım öyle. Günün birinde bir erkeğe dokunmak isteyeceğim bile aklıma gelmezdi ya ... Olmuştu işte, elden ne gelirdi artık.

"Bu elbiseyle gerçek bir papatya olmuşsun, sana çok yakışmış," demesiyle yanaklarımı biraz daha kızarıırken, "Teşekkür ederim," dedim heyecanlı bir i çekişle. "Sen de çok şey olmuşsun... Yani... İyi görünüyorsun," derken daha fazla saçmalamamak için dudaklarımı birbirlerine bastırđıđımda tepkisi daha fazla gülümsemek oldu.

şaşkın bakışlarla birbirimize bakıp gülümsemeye devam ederken onun da en az benim kadar heyecanlı olduğunu görmek kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı. "Akşamüstü ... Evden ıkma şansın olur mu?" diye sorduğunda birden ne diyeceğimi bilemezken, "Neden? Yani bir yere mi gideceğiz?" diye sorduğumda başım salladı tebessümle.

"Eğer gelmek istersen..."

"Nereye?" diye sorduğumda bakışları yeniden salon kapısına kayarken cebinden bir zarf çıkarıp elime uzandı. Parmak uçları bileğimden avuç iime doğru tüm bedenimi ateşlere verircesine bir yavaşlıkla kayarken zarfı avcumu bırakıp, "Bekleyeceğim seni," dediğinde bir şey söylememe izin vermeden kapıyı açıp kendini dışarıya attı. Avcumda hissettiğim yangınla bir an için elimdeki zarfın dahi tutuşacağını düşünüp hızla elbisemin cebine sıkıştırdıktan sonra kendimi telaşlı adımlarla odama atıp kapıyı da ardımdan kapattım. Zarfı açtığımda içinden çıkan bilete tebessümle bakarken minik beyaz bir papatyayla tutturulan notu okuduğumda sırtımı kapıya yaslayıp notu göğsüme yaslayarak i çektim mutlulukla. Aşk ... Ne güzel şeydi.

*Seninle her gün yeni bir papatya daha büyüyor içimde; kalbimin
kurak, ıssız topraklarında...*

Sevgili, seninle her gün yeniden yeşeren baharı yaşıyor gibiyim.

Seni bekleyeceğim. Bugün, yarın ve daima...

Son nefesime dek hiç gilmemek üzere gelmeni bekleyeceğim.

- Sadece Ozan

"iek, bakkala git de biraz daha şeker al kızım, yetmeyecek bunlar baksana."

Annesinin seslenişiyle az evvel yorgunlukla yığıldığı yatağından telaşla doğruldu genç kız. Gelen giden bitmiyordu, annesi biraz olsun hâline acıyıp dinlenmek üzere odasına göndermişti kendisini ama anlaşılan o da buraya kadardı. İş yapmaya hevesli değildi de bakkala gidecek olmağı asıl heyecanının sebebi. Neredeyse on gündür bir kez olsun karşılaşmamıştı Levent’le. Canan’ın okul bahçesinde söylediklerinden sonra bir de Levent’in karşısına çıkmaya cesaret edememiş, her gün evinin karşısında olan adamı doğru dürüst bir kere bile görmemişti. Aslında başka zaman olsa Levent kendisini görmek için türlü taklalar atardı ama anlaşılan planı işe yaramış, Levent sonunda kendisinden vazgeçmişti.

Başından beri istediğı buyken bunu düşünmenin neden böyle canını sıktığını anlayamadı Çiçek. Düşündükçe çıkmaza girdiğini hissettiğinde, “Of!” diye nefeslenerek doğrulurken, “Düşünme! Düşünme!” diye söylendi kendi kendine.

Levent, abisinin arkadaşıydı. Dükkânı evinin tam karşısındaydı, üstelik aynı mahallede her gün yüz yüze baktığı insandı o. Ne olursa olsun aralarının kötü olmasını istemiyordu. Onunla da konuşacaktı, belki düşündüğü kadar da kötü olmazdı. Canan kırgınlıktan ziyade kızmıştı kendisine, düşündüğünde haklıydı da. Kendisi de onun yerinde olsa aynı tepkiyi verirdi muhtemelen ama bu Levent’in de kızacağı anlamına gelmezdi. Sonuçta o erkekti, üstelik kendisinden yaşça büyüktü. Belki umursamayacaktı bile.

Düşünceler içinde odasından çıkan genç kız şifonyerin üzerindeki cüzdanını alıp üzerine de kot ceketini geçirdikten sonra evden çıktı. Dış kapıyı açıp sokağı adım attığında tam karşısındaki bakkalın tabelası bakışlarına takıldığı an az önceki tüm cesareti de kaybolmuştu sanki. Sokaktan gelip geçenlere bakınıp kaybolan cesaretini yeniden toplamaya çalışırken en sonunda derin bir soluk alıp sakin adımlarla karşıya geçerek hakkaldan içeriye girdi.

Tam o sırada bir müşteri ödemesini yapmış çıkıyordu. Levent de arkasını dönmüş hâlde raflardaki ürünleri düzeltmeye devam ederken, “Kolay gelsin,” dediğinde genç adamın eli duraksadı. Çiçek onun ruh hâlini tişörtünün altında kasılan omuzlarından, gerilen sırtından bile anlarken Levent yavaşça kendisinden tarafa dönüp, “Sağ ol,” dedi sakince. Başka za-

man olsa yüzü güler, elleri kolları heyecanla oynar, *çiçeğim* derdi ağız dolu-su. Yerinde duramaz, yanına gelir, kendisini sinir edecek bir şeyler yapardı muhakkak ama böyle davranmazdı. Bu kadar uzak olmazdı.

O böyle davranınca Çiçek'de nasıl davranacağını şaşırdı. O, Levent'i terslemeye alışkındı. Yeri geldiğinde kızmaya, arkasını dönüp gitmeye ... Ama karşısında ne yapacağını bilememek tuhaftı, yabancıydı.

"Ben," dedi gerginlikle ellerini birbirine bağlarken. "Şey... Şeker alacaktım yarım kilo," dediğinde Levent hiçbir şey demeden başını sallayıp şeker kovasının başına geçti. Yarım kilo şekeri tartıp paketledikten sonra tezgâhın Çiçek'e yakın olan tarafına bıraktığında Çiçek de parayı aynı şekilde uzattı. "Teşekkürler," deyip paketi alarak arkasını döndüğünde iki adım atıp duraksarken konuşmadan giderse bir daha asla cesaret bulamayacağını bildiğinden hızla önüne dönüp, "Özür dilerim," dedi öylece yere bakan genç adama.

Levent başını kaldırıp eskisine nazaran oldukça duygusuz bir ifadeyle gözlerine bakarken, "Asıl ben özür dilerim," dedi heyecandan uzak sakın bir sesle. Çiçek onun neden özür dilediğini anlayamadığından iyice kafası karışmış bir hâlde genç adama bakarken duydukları karşısında ne diyeceğini bilemez hâldeydi.

"Özür dilerim çünkü ben ... Ben bu zamana kadar sanıyordum ki sen beni istemiyor değilsin, sadece çekiniyorsun. Meğer ne büyük yanılmışım. Sen baştan sona beni istemiyormuşsun hayatında. Ben ... Anlayamamışım bunu. Biraz olsun sevsen beni, kalbinde bir yerim olsa bir başkasıyla bir araya getirmeye çalışır mıydın?" dediğinde genç kız tokat yemiş gibi irkilirken, "Çok özür dilerim," dedi Levent yeniden.

"Bu zamana kadar çok bunaltmış olmalıyım seni ... Ama merak etme, anladım artık. Bundan sonra asla rahatsız etmeyeceğim seni. İçin rahat olsun, elimden geldiğince karşına da çıkmam ama aynı sokağın insanıyız sonuçta illaki denk geliriz. O zamanlarda da ..." diye konuşmaya devam ettiği sıra, "Levent," dedi Çiçek telaşla. Nedensiz bir telaş sarmıştı genç kıza bir anda. Sonunda istediği olmuştu işte, neydi içindeki bu anlamsız korkunun sebebi?

Levent yıllardır kendisine adıyla seslenmesini istediği kızın bunu yaptığının bile farkında olmayacak kadar kırgın ve vazgeçmiş hâldeydi.

“O zamanlar da başını çevirir, hep yaptığın gibi beni görmezden gelmeye devam edersin. Artık sana zorla kendimi göstermeye çalışmayacağım ne de olsa,” dediğinde Çiçek de artık tek kelime edemez hâldeydi. Bir şeyleri durdurmak istiyor ama neyi neden istediğini bile anlayamıyordu. Levent yaşadığı hüznü ve acıyı yüzüne vurmamak için çabalasa da ne denli kırgın olduğu her hâlden öylesine belliydi ki Çiçek kendisini anlatacak hiçbir söz bulamadı.

Levent’in umursamayacağını düşünmek ne büyük yanılgıydı. Belki iki gün sonra unutan, umursamayan Canan olacaktı ama Levent bu yaptığını hiçbir zaman unutamayacaktı.

Pişmanlığı ilk kez böylesine derinden hissetse de en başından beri bunu istediğine kendini inandırmaya çalışan Çiçek, “Böylesi... En doğrusu,” diye güçlükle mırıldandığında Levent de buruk bir acıyla başını sallayıp, “Öyle,” dedi. “Geç oldu ama sonunda ben de anladım.”

Sena'dan

“Nereden çıktı bakalım bu akşam gezmesi? Hiç âdetin değildir senin,” diye ardımdan söylenen babaanneme bakmadan üzerime ceketimi geçirdim. Gözlerine baktığım anda bir işler çevirdiğimi kesin anlardı. Buna iş çevirmek denir miydi onu da bilmiyordum ya hani... İlk kez kızlardan bile habersiz bir işe kalkışıyordum. Umarım günün birinde pişman olmazdım.

“Aman babaanne, evde otura otura kokuştun deyip durmuyor muydun sen? Çıksam suç, çıkmasam suç,” diye ters psikoloji yaparak söylendiğimde, “Bari etrafına bakın da birini bul,” dedi eğlenerek.

“Hani vazgeçmiştin sen beni evlendirmekten ne oldu?” diye gülerek söylenmemle omuzlarını silkip, “Sanki vazgeçmesem evleneceğin var da,” dedi huysuzlanarak. “Kal başıma da gör gününü. İleride yaşlandığında kendin gibi torunların olmayınca dersin babaannem ne haklıymış diye...”

Saçlarımı ceketimin altından çıkarıp portmantonun aynasından

düzelirken başımı çevirip yanaklarına sulu birer öpücük kondurdum huysuz sultanımın. O da sırtımı sıvazlayıp, “Dikkat et, tanımadığın kimselerden bir şey alıp da yeme. dışarıda oturursanız ceketini çıkarma, haralar daha ısınmadı,” dediğinde söylediklerine gülerken, “Merak etme,” dedim sevgiyle. Ardından çantamı da alıp, “Görüşürüz babaanne,” diyerek evden çıktığımda kalp atışlarım daha o an hızlanırken binadan çıkıp bahçeye adım attığımda ne yapacağımı bilemez hâldeydim. Bayram ziyaretlerini tamamlayan mahalle sakinleri, çocuklarıyla birlikte evlerine dönerlerken kalabalık sokak yavaş yavaş sakinleşmeye başlamıştı. Başımı karşıdaki eve çevirdiğimde kimse yokmuş gibi görünen hâlden Ozan’ın çıktığını anlasam da birkaç saniye bekledim. Bir hareketlilik görmeyince de sakin adımlarla dikkat çekmemeye gayret ederek yokuş yukarı yürümeye devam ettim.

Babam Ali’yle birlikte eski bir ahababını ziyarete gitmişti. Dışarıya çıkmak için izin istediğimde şaşırsa da üstelememişti. Kızlarla takılmak dışında pek bir gezme alışkanlığım olmadığından bu durum hoşuna bile gitmiş olmalıydı. Sanırım ailem cidden evde kuruyup kalacağımdan korkuyordu.

Tabii öğlen evimize bayram ziyaretine gelen adamla dışarıya çıkacağım da ailemden kimsenin aklının ucundan bile geçmiyordu muhtemelen.

İki sokak yukarıda kalan sinemaya doğru hızlı adımlarla ilerlemeye devam ederken içim de kıpır kıpırdı. Gideceğimiz sinema bayram döneminde ya da tatillerde ara ara eski filmleri gösterime sokuyordu. Özellikle de altmışlı yılların siyah beyaz filmlerini sinema salonunda izlemek inanılmaz keyifli oluyordu. Yine de bugünkü heyecanım film izlemekten ziyade Ozan’ı izlemek içindi. İlk kez etrafımızda tanıdık kimse yokken yan yana oturacaktık ve ben bu zamanı film izlemekle harcayamayacak kadar merakla buluydum ona karşı.

Sinemanın olduğu sokağa girdiğimde hatırı sayılır bir kalabalık etrafı sarmıştı. Bakışlarım biraz merak, fazlaca heyecanla etraftaki insanların arasında gezinirken birden tam kulağımın ardından gelen ılık nefesle irkilim. “Bu heyecanlı bakışlar beni aramıyorsa eğer çekip vursunlar beni...”

Gülümseyerek arkama döndüğümde ilk kez böylesine parlak görünen lacivert bakışlara içime sığdıramadığım bir heyecanla baktım. Elin-

deki tek dal kırmızı gülü uzattığında heyecanla titreyen parmaklarını etrafına sararken, “Hani kırmızı gül kolayca kaçmaktı?” diye mırıldandım kaşlarımı eğlenircesine kaldırarak.

“Öyle... Ama sen de o gün kırmızı gülleri sevdiğini söylemiştin. Kırmızı güle baktığında hatırladığın o bıyıklı değil, ben olmalıyım diye düşündüm,” dediğinde gülü alıp hafifçe koklayarak göğsüme bastırdım. “Teşekkür ederim, çok güzel.”

“Klişe olmayacağını bilsem, ‘*Senin kadar değil,*’ derdim,” dediğinde dudaklarım biraz daha kıvrılırken, “Ee,” dedim heyecanla. “Hangi filmi izleyeceğiz?”

Bakışlarıyla uzun direğin üzerinde asılı etrafı ışıklandırmayla çevrili film afişini işaret etti. Başımı o tarafa doğru çevirdiğimde Emel Sayın ile Tarık Akan’ın başrollerde olduğu *Yalancı Yârim* filminin afişi bakışlarıma takılırken, “Bu hayatta tahammül edemediğim tek şey yalan ama bu filmi çok seviyorum,” deyip yeniden bakışlarımı yakışıklı yüzüne çevirdiğimde Ozan’ın bakışlarındaki tebessüm sanki bir anda kayboldu.

“Ben... Beğenmene sevindim,” diye hafif bir tebessümle mırıldandığında sanki gülümsememesi bir mecburiyetmiş gibi eğreti dursa da bu hâlini heyecanına verip, “Hadi içeriye girelim,” dediğimde birlikte sinema salonuna doğru yan yana yürümeye başladık.

Birkaç adım sonra sanki bir tuhaflık varmış gibi duraksayıp, “Bir şey mi oldu? Yanlış bir şey mi söyledim?” diye endişeyle mırıldandığımda karnımın ortasında da huzursuzluk verici bir ağrı peyda olmuştu sanki. İlk andaki gülüşünü kaybetmesine sebep olanın benim söylediğim ya da yaptığım bir şey olduğunu düşünmek ister istemez canımı sıkarken bir kere daha endişeyle, “Ozan?” dediğimde, “Sena,” dedi yine beklemediğim anda elime uzanarak.

Avcumda parmaklarının sıcaklığını hissetmek yine aklımda biriken tüm soru işaretlerini alıp götürürken heyecanlı bir gülümsemeyle, “Evet?” diye mırıldandığımda, “Sana bir şey anlatmam lazım,” dedi neşeden uzak bir sesle. Ona dair bir şey öğrenecek olmamın heyecanıyla, “Anlat, ne istersen,” dediğimde bir eli hâlâ kaçıp gidecekmişim gibi elimi tutarken diğeriyle alnını sıvazladı. Her zamanki umursamaz hâllerinin yanında bu gergin hâli ister istemez beni de endişelendirirken, “Ben buraya...” dediği

anda, "Sena!" diye bağıran iki ayrı sesle bakışlarım şokla büyüdü. Başımı çevirdiğim anda bize doğru gelen Gülfem ve Çiçek'i görmemle ne yapacağımı bilemezken bu defa da Ozan'ın ardından gelen, "Sena?" sesleriyle o tarafa döndüğümde kaşları hafifçe çatılı hâlde bize doğru gelen Mahir abi ve Levent'le utançtan olduğum yere yığılacak hâldeydim.

"Bu an şaka olmalı! Lütfen onları görmediğini söyle Ozan!"

Benim sessiz ve fazla çaresiz yakarışıma inat Ozan eğlenen bakışlarla yüzüme bakarken içine düştüğüm durumdan nasıl kurtulacağımı bilemez hâldeydim.

Hayatımda ilk defa gizli saklı bir işe kalkışmış, onda da tüm mahalleliye yakalanmıştım resmen. Şimdi bir yerlerden de Cavidan abla çıkarsa hiç şaşırılmayacaktım.

Gülfem benden aldığı şaşkın bakışlarını Mahir abiye çevirdiğinde şaşkınlığı bir anda telaşa dönüşürken Çiçek, bir elimdeki güle bir Ozan'la birleşen ellerimize ağzı açık kalmış hâlde bakıyordu. Mahir abiyle Levent ise gitgide çattıkları kaşlarıyla kızların bile varlıklarını unutmuş hâlde bize bakarlarken, "Ne oluyor burada?" diye gergin bir sesle sordu Mahir abi. "Siz ikiniz... Ne iş?"

"Abime cevap versene Sena," diye eğlenerek söylenen Çiçek'e ters bir bakış atıp Ozan'a döndüğümde onun hiç de gergin görünmeyen rahat hâli ister istemez beni de rahatlattı. Elimi daha da sahiplenici bir tavırla sarıp, "Sizinki ne işse bizimki de o iş Mahir. Sorun mu var?" dediğinde Mahir abinin kaşları bu cevabı beklemediğinden olsa gerek hafifçe kalkarken yine de, "Onu siz konuşunca anlayacağız aslanım," dedi maço tavrım kaybetmeden. "Siz ikiniz hangi ara bu hâle geldiniz?"

"Kız Sena, sen erkeklerden hoşlanır mıydın?" diye alayla söylenen Levent ilk şoku atlatmış olmanın etkisiyle sinirinden sıyrılmış hâlde durumla eğlenirken, "Salak salak konuşma Levent," diye huysuzca homurdandım. Ardından Mahir abiye dönüp, "Abi, sen de şöyle bakıp durmasan... Babama yakalansam bu kadar gerilmezdim vallahi," diye söylendiğimde, "Ne bileyim ben kızım," dedi Mahir abi de az öncekine nazaran daha ılımlı bir sesle. "Bu Levo haklı. Senin bu taraklarda bezin var mıydı?"

"Ne tarağı ne bezi ya!" diye sinirle söylenirken ellerimi belime yasladım kavgaya edasıyla. "Bir şey yaptığımız yok, film izlemeye geldik sadece,"

dediğinde, “Alakası yok,” dedi Ozan haini beni bozarcasına. “Sadece film izlemeye gelmedik, bu bizim ilk buluşmamız.”

“Ozan!” diye sinirle mutluluk arası bir hâlde söylenmemle Mahir abi de Ozan’ın kendinden emin tavrına biraz bozulmuş biraz da gururlanmış bir hâlde bakarken, “Bula bula bugünü mü buldunuz?” diye söylendi eliyle sakalını sıvazlayarak. “Başka zaman olsa rahat bırakmazdım sizi ya,” deyip bizden aldığı bakışlarını hâlâ Ozan’la ikimize şaşkın bakışlarla bakan Gülfem’e çevirdi. “Bugün çözülecek başka bir meselem var,” deyip şaşkınlığından yararlanarak Gülfem’i elinden tuttuğu gibi yanında çekiştirmeye başladığında, “Ay Mahir! Ne yapıyorsun?” diye şokla cırladı Gülfem. “Bırak beni ya, nereye gidiyoruz? Mahir? Adam sana diyorrum dursana!”

“Duracak yeri çoktan geçtik,” diyen Mahir abi bakışlarını bizden tarafa çevirip, “Levo, Çiçek sana emanet, geç olmadan eve bırakırsın,” dedi. Çiçek’ten evvel Levent öne atılıp, “Abi beni karıştırma, işim gücüm var. Çiçek kendisi de gider, mahalle şurası zaten,” dediğinde bu defa Gülfem ve ben şok içinde Çiçek’i yanında istemediğini söyleyen Levent’e bakakalırken Çiçek de fena bozulmuş hâlde Levent’e bakıyordu.

Aralarında yaşananlardan sonra Çiçek sonunda istediğini elde etmiş gibi görünse de bu durumun çok da hoşuna gitmediği ortadaydı. “Sanki ben çok meraklıyım seninle durmaya! Ben kendim giderim abi!” deyip ateş saçan gözlerle Levent’e baksa da Levent ondan tarafa bile bakmadığından Çiçek’in öfkesini fark etmedi.

O sıra elini çekiştirip duran Gülfem’le dikkati dağılan Mahir abi, “Ne hâliniz varsa görün,” diye söylenip çekiştirdiği Gülfem’le yürümeye devam ederken Gülfem iyiden iyiye ayak diretiğinde daha fazla dayanamadı. “Rahat dur dedim sana,” diye söylenip arkadaşımı omzuna attığı gibi dolmuşa doğru ilerlemeye devam ettiğinde etraftaki şaşkın bakışlar ikisine dönse de Gülfem utançla yüzünü kapatıp, “Dağ ayısı!” diye çemkirmekten fazlasını yapamadı. “Ödeteceğim bunu sana! Duydun mu, ödeteceğim! Mahir!”

Mahir abi Gülfem’i dolmuşa bindirip kendisi de bindikten sonra bir an bile beklemeden gaza bastığında arkalarında bıraktıkları toz dumana hepimiz şok içinde bakakalırken, “Şu manzarayı annem görse kalp krizin-

den düşer bayılırdı,” diye eğlenircesine söylendi Çiçek. “Evde hâlâ Filiz
salığıyla ilgili planlar yapıp duruyor.”

“Gülferm çok sinirlendi. İnşallah Mahir abiyi boğazlamaz,” dediğimde Çiçek de, “İnşallah,” diye mırıldanırken, “Anlaşılan kimse polise falan gitmeyecek,” dedi Ozan olan bitene karşı yaşadığı şaşkınlığı belli eden tavrıyla. “Düpedüz adam kaçırmaya şahit olmadık mı biz az önce?”

“He yok,” dedim ilk buluşmamızda polisiye olayların içine düşen müstakbel sevgilime. “Onlar âşıklar birbirlerine. Mahir abi iki yıllık sabrının sonuna geldi sadece, belli ki bu defa Gülfem’i konuşturmayı kafaya koydu,” dediğimde Ozan yaşananları merak etse de üstelemedi. O sıra Çiçek, “Ben de eve gideyim bari, iyice tadı kaçtı buranın,” deyip yan bakışlarla Levent’e baksa da Levent bir an bile ondan tarafa dönmeden Ozan’a çevirdi bakışlarını.

“Sena kendine emanettir zaten ama sen de ayağını denk al, canı sıhlımasın,” deyip bana hafifçe başını eğerek selam verdiğinde ben de onun sözlerine gülümseyerek başımı salladım. “Hadi eyvallah,” deyip arkasını dönerek yürümeye başladığında Çiçek şok içinde giden adamın arkasından bakakalırken, “Bu... Bu!” deyip sinirle ellerini yumruk yaparak bana çevirdi bakışlarını.

"Bu bayağı bayağı beni yok mu sayıyor?"

Çiçek'in bu hâli istemsizce beni de eğlendirirken, "İstedğin bu değil miydi zaten arkadaşım?" dedim tebessümle. "Bak ne yaptın ettin sonunda başardın işte. Anlaşılan Levent senden vazgeçmiş."

Söylediğim cümle bile Çiçek'in bakışlarında bir kırılmaya sebep olurken ağladı ağlayacak hâline rağmen sarı saçlarını savurup gülmeye çalıştı. "İyi bari, sonunda kurtuldum!"

Dili ne söylerse söylesin bakışları ne denli bozulduğunu ele verse de onu teselli edecek bir şey söylemedim. Yıllardır Levent'e hissettirdiklerini ilk kez kendisi hissetmeye başlamışken belki de en doğrusu bu duyguları anlaması olurdu. Levent onun peşinden koştukça onu reddetmeye öyle alışmıştı ki durup da kendi kalbinin ne söylediğini dinlemez olmuştu. Belki şimdi itip durduğu o adam kendisinden uzaklaşmaya başlamışken gerçekten ne hissettiğini, ne istediğini anlardı Çiçek. Tek temennim günün sonunda sevdiğim iki insanın mutluluğu birbirlerinde bulması olurdu.

“Ben de gidiyorum,” deyip arkasını dönen Çiçek iki adım atmışken bir şey unutmuş gibi arkasına döndü. Az önceki sinirine inat muzip bakışlarla, “Size de iyi eğlenceler,” diye imayla söylendiğinde yanaklarım sinirle kızarıırken yanı başımdaki Ozan’ın can yakan tebessümü tüm çehresini sardı. “Yürü git hadi,” diye huysuzca söylenmemle arkadaşım arkasını dönüp mahalleye giden yolda ilerlerken derin bir soluk alıp bakışlarımı hâlâ yanı başımda duran adama çevirdim tereddütle.

“Biraz fazla şey oldu galiba,” derken ister istemez tedirgin hissediyordum kendimi. Belki o da aramızda bir şeyler ciddileşene kadar başkalarının duymasını istemiyordu diye düşünüyordum ama düşündüklerimin tam aksine, “Bence az bile,” dedi eğlenerek. “Hazır hızımızı alamamışken size de uğrayıp babandan istesem mi seni?” dediğinde bir an için dalga geçtiğini düşünüp öfkelenecek olsam da bakışlarındaki ciddiyet karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

“Bence... Biraz yavaşlayalım,” deyip önüme dönerken ellerimi arımda birleştirip yerimde hafifçe sallandım edalı bir tavırla.

“Önce birbirimizi tanımaya çalışalım. Belki de birbirimizi seveyeceğimizi fark ederiz o zaman,” dediğimde, “Sen çalış, ben bekliyorum,” dedi önüme doğru bir adım atıp tam karşımda dikilerek. Bakışlarındaki parıltı ve adını koyamadığım o güven verici his karşısında ne söyleyeceğimi bile bilemez hâlde yalnızca bana sonsuzluğu vadeden lacivert bakışlarında kaybolurken, “Ne... Neyi bekliyorsun?” diye sordum afallamış bir hâlde.

“Senin sonunda bana sıırıslıklam âşık olduğunu anlayıp koşa koşa bana geleceğin o anı bekliyorum. Tabii sen birbirimiz için yaratıldığımızı anlamış olacaksın ve hâliyle de kendini benden uzak tuttuğun tüm o zamanlar için ne kadar üzgün olduğunu söyleyeceksin... Ama ben sana, ‘*Sorun değil Sena,*’ diyeceğim. ‘*Sorun değil benim Zühre yıldızım...*’ Çünkü seni beklemek canımı yakmaz benim, ben sadece seni bulmadan evvel boşu boşuna geçen ömrüm için acı çekerim. Seni buldum ya, başka ne isterim...”

O gün, o akşamüstü, Atlas Sineması’nda Yalancı Yârim filmi yayınlandı. Karşıma çıkan onlarca ipucundan, anlamam gereken onlarca işaretten biriydi bu ama anlayamadım.

O akşamüstü o sinemanın önündeki sokakta insanlar etrafımızdan gelip geçerken, yağmur çiseler gibi yağmaya başladığında ve ben ilk kez Ozan'ın gözlerine böylesine uzun uzun baktığımda dünya durdu sanki.

O gün, o an, Ozan'ın bana ilk kez aşkla bakıyordu.

O an Ozan'ın bana ilk kez *Zühre yıldızım* deyişiydi.

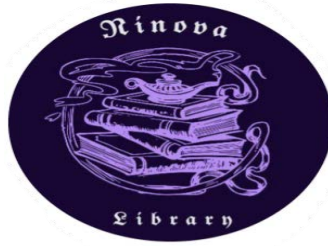
O an benim Ozan'a âşık olduğum andı.

Nefret ettiğim adımı bile bana sevdiren, beni geçmişin acısıyla barıştıran adama âşık olduğumu anladığım andı.

O gün... 1994 yılının 13 Mart'ı benim hayatımın dönüm noktasıydı.

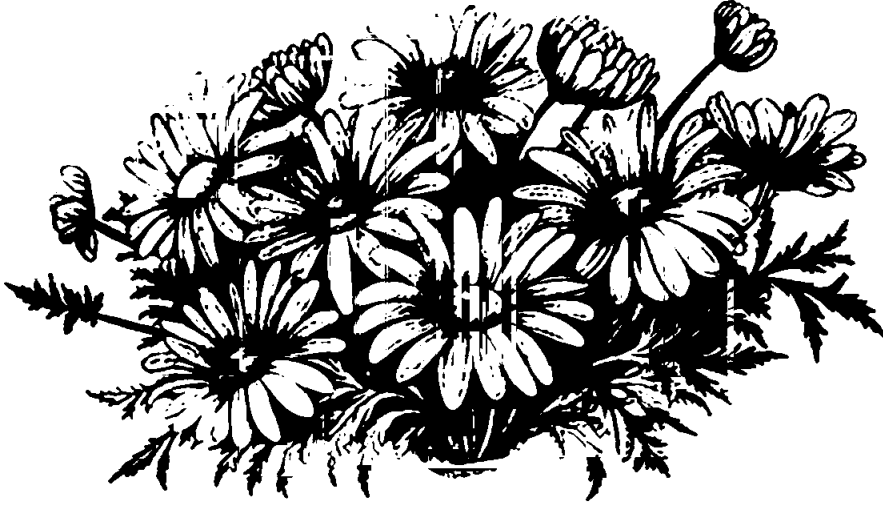
Belki o günden önce bir şeyleri değiştirebilme gücü benim ellerimdeydi ama o günden sonra kalbimin sesi pusulam oldu.

Ve ben günün birinde söküp atmak istediğim o kalbi dinlediğim için çok pişman olacağımı ne yazık ki henüz bilmiyordum ...

Düzenleme

Ny.ozlem

Bölüm 11

Kırıklar ve Yaralar

1994, Mart

Gök gürültüsü korkunç bir uğultuyla yankılanırken kapkara bulutların etkisiyle karanlık gökyüzü tüm şehrin üzerine âdeta kâbus gibi çökmüştü. Yağmur hızını arttırdıkça camdan dışarı da görünmez olmuştu. Dışındaki kıyamete inat dolmuşun içi nefes seslerinin bile duyulacağı kadar sessizdi. Genç kız kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde iki yıl sonrayeniden oturduğu koltukta öylece cama vuran yağmur damlalarına bakarken yanı başındaki genç adamsa bir an olsun gözlerini sevdiği kızdan ayrılmıyordu.

Mahir için öylesine tanıdık öylesine hasret duyduğu bir andı ki bu ...

Gülfem... *Gülüm* diye sevdiği kız yanı başındaydı. Yalnızca ona ait olan yan koltukta oturuyor, yüzüne bakmasa da varlığını esirgemiyordu Mahir. Mahir uzansa dokunurdu sevdiğine ama parmak ucunu bile kıpırdatmıyordu. Gülfem küçücük bir kız çocuğu gibi kendini kollarıyla sarmıştı. Ona uzak durmasını söylerken daha fazlasını yapamıyordu Mahir.

Bir an... Tek bir an baksa Gülfem, Mahir her şeyi unuttur ona koşardı ama yapamıyordu. Gülfem ona küçücük bir umut kırıntısı dahi vermiyordu.

Anası da babası da sağken kimsesiz kalmış gibiydi Mahir. Gülfem'in yokluğu öyle ıssız öyle yalnız bırakmıştı ki kalbini, üşüyordu genç adam. Sevdiği kızın ona arkasını dönüp de gittiği o günden beri üşüyordu.

Neredeyse yarım saat geçmişti dolmuşun durduğu o andan beri. Mahir eskiden hep geldikleri, tüm şehri birbirlerinin kollarında sarmaş dolaş izledikleri o tepeye getirmişti ikisini. Aşağısı uçurumdu, tıpkı Gülfem'in yokluğu gibi... Dipsiz, uçsuz bucaksız bir karanlık... Ama tam karşısı gökyüzüyle denizin birleştiği o sonsuzluğun kıyısı, umuttu. Mahir'in umudu...

Genç adam tek bir an için beklerken Gülfem ne yapacağını bilemez hâldeydi. İki yıl boyunca susan, vazgeçen, arkasını dönen o Mahir gitmiş; yerine en başa dönen, neden diye soran o Mahir gelmişti. Üstelik bu defa cevapsız bırakılmaya da razı değildi genç adam. Duymak istiyordu. Neden bu acıyı çektiklerini bilmek istiyordu.

Ne yapacaktı peki şimdi Gülfem?

O, Mahir'e yalan söyleyemezdi ki... Susardı, kaçırdı, saklanırdı ama asla yalan söyleyemezdi. Zamanında yalan söylememek için çekip gitmiş, Mahir peşini bırakana kadar da sadece susmayı seçmişti. Oysa şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Çünkü Mahir bu defa vazgeçecekmiş gibi bakmıyordu.

"Eve gitmek istiyorum."

Çaresiz bir çırpınıyla bunları söylediğinde sesini bile nefes gibi içine çekti genç adam. Nasıl da hasretti her şeyine...

"Ev... Ev neresi Gülfem? Evin bir zamanlar ben değil miydim?" dediğinde yutkundu genç kız. Öyleydi. *Hâlâ öyle*, diyemedi.

"Bitti Mahir, iki sene önce bitti her şey. Yalvarıyorum sana bırak artık, vazgeç," diye başını çevirerek fısıldadığında, "Niye ağlıyorsun?" dedi genç adam. "Burada benimle olduğun için mi ağlıyorsun yoksa olamadığın için mi?" diye acıyla fısıldadığında güçlükle yutkundu Gülfem. Vazgeçmiyordu.

"Ne değişti? Neden birden en başa döndün anlamıyorum. Hayatını

devam etmen hepimiz için, herkes için en doğrusu,” dediğinde, “Herkes kim?” dedi genç adam öfkeyle. “Bizden bahsetmediğin şu kalbimi yakıp geçen gözyaşlarından bile belli... Herkes dediğin kim Gülfem? Kim var bizim aramızda? Kim için yaşıyorsun sen bize bu azabı?” diye bağırdığında dolmuş sallandı sanki öfkeden.

Yağmur hâlâ camları ve tavanı dövercesine yağmaya devam ederken, “Kimse,” dedi Gülfem gözlerini kaçırarak. “Kimse yok Mahir. Ben isteniyorum, neden anlamıyorsun? Seninle bir geleceğimiz olamaz bizim.”

“Niye? Tek bir şey söylesen yeter. Gözlerime bak ve beni sevmediğini söyle, inanayım sana,” diyen sevdiği adama öfkeyle bakarken ağzını açtı ama... Söyleyemedi. Söyleyemezdi ki... Kendine yalan söyler, herkese söyler ama Mahir’e yalan söyleyemezdi Gülfem.

Dudaklarını birbirine bastırıp sinirle önüne dönerken, “Eve götür beni!” diye haykırdı. Kendine duyduğu öfke sesine yansımıştı sanki. Sadece tek bir cümle etse bitecekti belki de her şey ama yapamıyordu. Gülfem bu hayatta yapması gereken hiçbir şeyi beceremiyordu işte!

“Hayır!”

Genç adamın isyan dolu cevabıyla genç kız ne yapacağını bilemezken burada kaldıkça söyleyeceklerinden korkup bir deli cesaretiyle kapıyı açtı. Kendini bardaktan boşanırcasına yağın yağmurun altına bırakıp çamurlu yolda bata çıka yürümeye başladığında yağmurun şiddetinden önünü bile göremez hâldeydi.

“Nereye? Gülfem dur! Nereye?” diye ardından bağırarak Mahir de hızlı adımlarla peşinden gelirken kaçma dürtüsü daha da büyüdü içinde.

“Bırak! Gelme artık peşimden, gelme!”

“Gülfem dur diyorum sana! Hasta olacaksın, düşeceksin şimdi kızım dur diyorum!”

İki genç karanlık gecede bardaktan boşanırcasına yağmaya devam eden yağmurun altında ıssız bir tepenin başında bağıra çağıra yürümeye devam ederlerken gök gürledikçe genç kızın korkusu daha da arttı. Telaşlı adımlarla yürümeye çalıştıkça çamurlu zemin işini daha da zorlaştırırken bir anda çamurun içinde kalan topuğuyla yere düştüğünde dönen bileğiyle, “Ah!” diye çığlık attı. Mahir telaşla koşturup önünde diz çöktüğünde

Gülfem'in içinde tüm birikenler gözyaşlarıyla akıp giderken, "Gülüm, iyi misin?" diye şefkatle soran Mahir'e daha fazla dayanamadı. Elini kaldırdığı gibi tokat attığı adama bir an sonra şok içinde bakarken Mahir gözlerini bile kırpmadan öylece sevdiği kızın gözlerine baktı.

Gülfem bir kere daha elini kaldırdığı anda parmak uçlarından tüm bedenine yayılan sancıyla tir tir titrerken hıçkırıkları gök gürültüsünün altında duyulmaz oldu. Mahir bir an olsun kapanmayan gözlerini yumduğunda genç kız çaresiz hıçkırıklarla ağlamaya devam ederken bir sonraki darbeyi bekleyen Mahir omuzlarına tutunan ellere hazırlıksızdı.

Gözlerini açmasına bile fırsat kalmadan dudaklarına kapanan ıslak dudaklarla kalp atışları iki yılın ardından can suyunu bulmuş gibi hızlanırken sevdiği kızın kaçmasına bile izin vermeden güçlü koluyla beline sarılıp o narin bedeni kendine çekti. Dudaklarına yaslanan dudakları hasretle kavradığında Gülfem'in çaresiz inleyişi gök gürültüsünün içinde yankılanırken genç kız da artık kaçmaktan yorulan kalbinin sesine kulak vererek kollarını sevdiği adamın boynuna sarıp aynı tutkuyla karşılık verdi öpüşüne. Çamur içinde bardaktan boşanırcasına yağmaya devam eden yağmurun altında iki sevgili yılların hasretiyle birbirlerine kavuşurlarken asıl şimdi kaybettiğini biliyordu Gülfem.

Çünkü Mahir bu andan sonra asla vazgeçmeyecekti.

1994, Nisan

Sena'dan

"Bana bak sende bir hâller var. Başkası olsa manita yaptı diyeceğim de senden yana zerre umudum olmadığından ağız tadıyla hayal de kuramıyorum."

Babaannemin sevgi dolu sözleri karşısında gözlerimi devirirken parmaklarımla saçlarımla buklelerini hafifçe dağıttım. Gece yatmadan evvel saçlarımla bigudiyle sarayım demiştim ama telefon kablosuna dönecekleri

aklıma gelmemiştir. Kendimi ilk kez bu denli kıvrıcık görmek tuhaf hissettirir de düşündüğüm tek şey Ozan'ın beğenip beğenmeyeceğiydi. Bence kesin beğenirdi. Hem beğenmeyip de ne yapacaktı!

"Ben de seni çok seviyorum babaanne. Ama sen sabah sabah bu kadar sevme beni bak taşıyamam sonra," derken tezgâhın üzerindeki poşeti de çaktırmamaya çalışarak yanıma aldım ama babaannemin bu yaşta bile kânnca duasını okuyan gözlerinden elbette ki kaçamadım.

"O poşettekiler poğaça mı? Nereye götürüyorsun onları?"

Sevgilime...

"İşe babaanne, başka nereye olacak ki?" diye söylensem de kıstığı bakışları pek de inanmış gibi durmuyordu. Bu yaşına kadar evde kalacağım korkusuyla yataklara düşen kadın şimdi de dedektif gibi peşimden ayrılmaz olmuştu. Hayatımda birinin olduğunu duysa sevinirdi herhâlde ama o kişinin kim olduğunu duymadan da peşimi bırakmazdı. Ozan olduğunu söylemek için de çok erkendi madem, en iyisi biraz daha sabretmekti.

"Aman iyi, sen sakla bakalım babaannenden her şeyi. Nasılsa çıkar yakında kokusu," deyip salona doğru adımladığında, "Hadi çıktım ben," deyip ayakkabılarımı ayaklarıma geçirdim ve çantamı da koluma takıp evden çıktım.

Ozan'ın karşımda oturması güzel miydi yoksa dünyanın en kötü ihtimali miydi hâlâ karar veremiyordum. Değil evine gitmek kapısım çalmak bile öyle zordu ki ... Biri görür de laf çıkarır diye yoldan geçerken o tarafa bile bakmıyordum ama böyle de çok zordu be! İnsanın sevdiğini göresi, arada sevesi geliyordu. Ben de köşe bucak rastlantılara muhtaç hâlde öylece bekleyip duruyordum işte ...

Yokuşa giden yolda adımlamaya devam ederken ardımdan gelen ıslık sesiyle bir an için irkildim. Başımı çevireceğim anda *Seni Buldum Ya* şarkısının çalındığını fark etmemle adımlarım yavaşlarken başım hafifçe çevirdiğim anda elleri tamirci tulumunun ceplerinde birkaç adım gerimde benden tarafa bakmadan adımlayan ama yüzündeki gülümsemeyle her şeyi anlatan adama sıcacık bir bakış atıp heyecanla iç çekerek önüme döndüm.

Onunla geçirdiğim bu kısacık zamanlar bile öylesine kıymetliydi ki adımlarım istemsizce yavaşladı. "Saçların... Çok yakışmış," dediğinde dudaklarım fark etmiş olmasının heyecanıyla kıvrılırken, "Teşekkür ede-

rim,” dedim ısınan yanaklarımı görmüyor olmasının rahatlığıyla. Yanında sürekli elma şekeri gibi gezmek istemiordum.

Bir an sonra, “İş çıkışı yanına gelebilir miyim?” diye soran fısıltısı bir an için duraksamama sebep olsa da hemen sonra adımlamaya devam ettim. “Bugün eve geç kalamam ama ... Ali’nin doğum günü,” dediğimde, “Kalmazsın,” dedi sanki gülümsüyormuş gibi çıkan sesiyle. “Sadece... Elini tutarak yanında yürümenin nasıl olacağını merak ediyorum.”

Dudaklarım engel olamadığım bir mutlulukla kıvrılırken, “Beş gibi çıkıyorum,” dedim heyecanla. “O zaman gelebilir misin?”

“Ne zaman istersen o zaman gelirim,” dediğinde, “Ağzın iyi laf yapıyor, karşı komşu,” dedim eğlenircesine. “Bu yeteneğini kullanmayı hiç düşündün mü?”

Ardımdaki adımlar bir an için duraksar gibi olsa da hemen sonra peşimden gelmeye devam etti. “Beni hırsız zanneden bir kız vardı bir zamanlar. Onun kalbini çalıp ne kadar haklı olduğunu anlatırken kullanmayı düşünüyorum,” dediğimde kendime engel olamayıp kıkırdadım.

“Gülüştün kuş cıvıltılarını bile kuskandırıyor biliyor musun?” dediğinde ona bakmamak için kendimi zor tuttum. “Zamanında biri bana, ‘Aşk aptallıktır,’ demişti,” dedi bilgece bir tavırla. “Aptallık mı bilmem ama insanı aptala çevirdiği doğru. Umarım bir aptal olduğumu düşünüp günün birinde benimle evlenmekten vazgeçmezsin,” dediğinde neredeyse birbirine takılan ayaklarım yüzünden yere düşecektim.

Olduğum yerde durup başımı çevirdiğimde o da güzel tebessümüyle bana bakarken, “Evlilik lafını ikinci kez kullanıyorsun,” dediğimde, “Ne yani?” dedi abartılı bir tavırla elini kalbine yaslayarak. “Evlenmeyecek miyiz? Sen ... Sen benimle gönül mü eğleniriyorsun yoksa?”

Sesini hüzne boğup benimle dalga geçen hâliyle neredeyse kahkaha atacaktım ki, “Senaaaa!” diye yırtınan sesi duyduğumda olabilecek en yanlış yerde durduğumuzu fark ettim telaşla. Başımı hafifçe yukarı kaldırmamla Cavidan ablanın meraklı bakışlarına yakalanmam bir olurken, “Ne yapıyorsunuz siz?” sorusuyla neredeyse, “Elinin körünü be kadın!” diye yırtınacaktım. Bana gerek kalmadan binanın altındaki bakkaldan çıkan Levent, “Ozan, geldin mi abi seni bekliyordum ben de!” diye Cavidan ablaya duyurmaya çalışırcasına yüksek sesle söylenip bana göz kırparken,

Ozan başını iki yana sallayıp gülerek bakkaldan içeriye girdi. Ben de başımı yukarıya doğru çevirip, “Ne yapayım Cavidan abla işe gidiyorum,” dedim normal bir sesle. “Asıl sen ne yapıyorsun sabah sabah, milleti mi gözetliyorsun?”

Söylediğimle yüzü moraran kadın, “Ne münasebet ayol!” diye çemkirirken bigudiye sardığı saçlarını eliyle karıştırıp, “Hava alıyorum öyle,” dedi umursamaz görünmeye çalışarak. “Beni bırak da sen anlat. Pek bir neşeli görüyorum bu aralar seni, varsa bir şey haberimiz olsun,” diye imayla söylendiğinde, “Ne olsun Cavidan abla, yaşıyoruz işte,” dedim dalga geçercesine. “Size de ağlasak suç, gülsek suç. Ne yapalım somurtalım mı tüm gün?” dediğimde, “Aman canım demedik bir şey,” dedi yine istediğini duyamamanın siniriyle.

Tam artık beni azat edeceğini düşünüp rahatlamıştım ki gitmek için arkamı döneceğim sıra ardımdan gelen neşeli, “Günaydın,” sesiyle telaşla arkama döndüm.

Karşımda sabahın bu kör saati iki dirhem bir çekirdek süslenip püslenmiş hâliyle dikilen kıza istemsizce çattığım kaşlarımla bakarken, “Kız Oya, bu ne güzellik böyle! Vallahi tam da zamanında geldin!” diye yukardan yırtınan Cavidan ablayla neredeyse sinirle sıktığım dişlerimi kırıcaktım.

Karşımdaki Oya’ydı. Perihan teyzenin küçük kızı Oya. Benim sevdiğime göz süzüp duran Oya. Gözü oyulasıca Oya!

Aynı yaştaydık Oya’yla. İlkokulda da lisede de aynı sınıflarda okumuş ama hiçbir zaman arkadaş olamamıştık. Ben neysem o tam tersiydi. Ortaokul zamanlarından beri çeyiz işler, liseden beri düğününün tüm detaylarını hep yatağının kenarında tuttuğu hatıra defterinin arkasında gizlerdi. Gelinliğinin nasıl olacağını bile bilirdim Oya’nın. Sırf ben de değil tüm mahalle bilirdi. Evlenmesinde, evlilik meraklısı olmasında bir sorun yoktu. Damat adayı olarak bula bula benim sevgilimi bulmuş olması sorundu işte! Yirmi iki yılın sonunda nihayet aşkla tanışmışken onu da hiç hazzetmediğim bu kıza kaptırmaya hiç niyetim yoktu.

“Günaydın,” dedim sinirle sıktığım ellerimi hafifçe gevşeterek. “Hazardır bu saatte, düğüne mi?” diye söylendiğimde sesim ağzına terlik e vurmak istermişim gibi çıksa da Oya bu hâlimi pek de umursamadı.

Gözü ikide bir omzumun üstünden bakkalın kapısına kayıp duruyordu.

“Ekmek almaya,” diye söylenip eliyle de saçlarını savururken, “Gireyim ben,” dediğinde dur dememe bile fırsat kalmadı. Oya içeriye girdiğinde Cavidan ablanın sinir bozucu kıkırtısı yukarda yankılanırken, “Her sabah oğlanın yolunu gözleye gözleye saat kaçta nereden geçtiğini öğrenmiş bu,” dediğinde, “Cavidan abla sizin evden yanık kokusu geliyor,” diye söylendim.

“Kız börek mi yandı yoksa? Ay eyvahlar olsun!” diye ciyaklayan kadının içeriye koştuğunda da hızla arkamı dönüp bir an bile düşünmeden kendimi bakkaldan içeriye attım.

İçeriye girdiğim anda sandalyede oturan Ozan’ın bakışları beni bulurken dudakları tebessümle kıvrıldığında Oya zillisi bu gülüşü de üzerine alıp kıkırdadı. Ozan ne olup bittiğinin farkına varmadan bana gülümsemeye devam ederken, “Ozan Bey...” dedi Oya heyecanla. “Yalnız yaşadığınız için ev işleri falan da zor oluyordur sizin,” dediğinde, “Ne yapacaksın, gündeliğe mi gitmeye başladın Oya?” diye arkasından söylendim.

O ana kadar geldiğimi fark etmeyen kız şaşkınlıkla bana dönerken hemen sonra bakışlarını yeniden Ozan’a çevirip, “Komşuyuz sonuçta,” dedi bozuntuya vermemeye çalışarak. “Hangi konuda yardıma ihtiyacınız olursa söylemekten çekinmeyin lütfen,” dediğinde Levent yan taraftan, “Bu ağır oldu işte,” diye eğlenircesine mırıldandı. O sıra ya aptal olduğu için ya da kesinlikle aptal olduğu için durumu kavrayamayan Ozan, “Tabii sağ olun,” diye mırıldanırken bir an sonra ateş saçan bakışlarımdan yanlış bir şey söylediğinin farkına vararak, “Gerek yok yani,” dedi hızlıca.

“Bu top buradan dönmez...” diye yanı başımda mırıldanmaya devam eden Levent’e ters bir bakış atıp arkamı döndüğüm gibi bakkaldan çıkarken yukarıdan, “Senaaaa! Kız ne kokusu aldın sen?” diye yırtınan Cavidan ablayı duymamış gibi yaparak hızlı adımlarla yokuş yukarı yürümeye devam ettim.

“Yüreğimin yanığı Cavidan abla, yüreğimin yanığı!”

“Sena ... Sende bir hâller var.”

 t y  kuma a biraz daha sert bastırırken burnumdan homurtuyu andıran nefesler alıp vermeye devam ettim. Herkes de benim h llerime takmı tı bu ara. Evet, vardı bir hâller. Her  eyim tammı  gibi bir de   ık olup tüm devrelerimi allak bullak etmiştim sonunda.

“Ay ben bilirim bu hâlleri ...” diyen Merve yanı ba ımda kıkırdarken, “Bana kalırsa   ık olmuş bu,” diye söylendi. Leyla bakışlarını büyütüp, “Yok artık, Sena mı?” diye abartıyla söylendiğinde gözlerimi devirirken, “Bence de mümkünü yok,” diye mutfak kapısından muhabbete atıldı  ule abla. “O kadar yakışıklı o lan resmi getirdim birini bile be enmedi, kime   ık olacak ki?”

Senin o yakışıklı akrabalarını tulumunun arka cebinden çıkaran lacivert bakı lı bir kalp hırsızına ama... Şimdi bunun konumuzla alakası yok  ule abla.

“ u sizin mahalledeki yakışıklı bakkala mı yoksa Sena? Pek bir tatlıydı o, gerçi pas vermedi hiç bana ama,” diye söylenen Merve’ye gülerken, “Onun gözü   ık olduğu kızıdan başkasını görmez, o zaman da söylemiştim sana,” diye söylendim. Ardından devam ettim. “Ayrıca Levent kardeşim gibidir benim.”

“Aha! O değil dediğine göre   ık olduğunu kabul ediyorsun yani,” deyip ellerini  ocuk gibi birbirine çarptığında gözlerimi devirirken ütüyü daha nazik bir şekilde kırı ık kuma a sürmeye devam ettim. “ yle bir şey söylemedim. Başka bir şey konu amaz mıyız?”

“Ben bu aralar müzmin bek rım, Leyla hâlâ hamile,  ule abla da kocasını yine bo amadı, dolayısıyla bizde heyecan verici bir dedikodu yok. O yüzden hayır, başka bir şey konu amayız,” dediğinde oflarcasına bir nefes bıraktım. Belli ki bu sorgudan ka amayacaktım. “Ne duymak istiyorsunuz?”

Hep birlikte, “Adım,” diye ba ırdıklarında, “Ozan,” dedim ismi a zımın içinde  eker gibi dolanırken. “Ozan Mercan ...”

Soyadını kendisine sormaya utandı ımdan laf arasında Cavidan abladan   renmi tim. Aslında Ozan hakkında merak ettiğim her şeyi ona sormama bile gerek kalmadan Cavidan abladan   renmi tim. Ne kadar kızsam da bir ara kendisine bir teşekkür edecektim.

"İlimin, güzelmiş adı da," diyen Merve'yle istemsizce omuz diklerken, "Güzel ama bana kadar," dedim hafif huysuz bir tavırla. Şey ya şimdiki Merve derken kiskancın teki olup çıkacaktım bu gidişle.

"Ay daha adını kışkanıyorsun sen, kendisini beğensek neler edececekti acaba?" derken eğlendiğini biliyordum ama yine de kötü kötü bakılamadım kendimi. Merve güzel kızdı, üstelik de flört etmek onun hobisiydi. Ozan'ı da beğenirse işim işti hani. Gerçi Ozan ona bakılabakamazdı, bakmaması can sağlığı açısından iyi olabilirdi.

"Dünya ahiret eniştemizdir sen rahat ol," diyen Merve'ye gözle devirirken, "Devam et hadi," dedi Leyla. "Ne iş yapıyor bu Ozan? Ne tanıştınız?"

"Bizim mahalleye taşındı," dedim fazla detaya girmeden. "Tamir nede çalışıyor," dediğimde kızların yüzü hafiften düştü. İkisi için de paranın, mevkinin bir erkekte aranması gereken ilk özelliklerden olduğunu bildiğimden şaşırmadım ama önemsemedim de. Çünkü benim önemli olan bana bakışı, gülüşü, kalbime hissettirdikleriydi. Tamirci olsa pazarcı da hamal da fark etmezdi. Ozan ne iş yaparsa yapsın başka bir adamdı. Onu ne mesleği ne soyadı ne de cüzdanındaki para tarif edemezdi. Onda en başından beri farklı bir şey vardı. Beni ona çekilmerak ettiren, sanki büyü gibi gizemli bir şey...

Kızların sessizliğiyle üzüleceğimi düşünen Şule abla, "Hayırlı olsun Sena kızım," dedi içten tebessümüyle. "Önemli olan iyi insan olmasen sevdiysen de eminim öyledir," dediğinde, "Sağ ol Şule abla ama o hemen sevmek falan demeyelim," dedim utanarak. "Yani hâlâ şey aşarındayız işte... Tanışma gibi," dediğimde, "Yanıdayken kalbin ağzını çıkacakmış gibi atıyorsa bitmiştir o iş," dedi Şule abla.

"Hem öyle adını koymadan gezmekle tozmakla tanınmaz adam kim. Ne zaman ki bir evin içine girersiniz o vakit tanırırsınız birbirinizi. İşin şarında herkes birbirine en güzel, en temiz, en tatlı hâlini gösterir ama insanın özü ancak kendini açarsa görünür. Eşler birbirini muhabbetle tanır kızım, bunu da aklının bir köşesine yaz. Bu adamı için alıyorsa, yanın mutluyusan, sana bakışını seviyorsan, bir de güvendiysen fazla uzatma derim, benden sana bir abla tavsiyesi. Hayırlı iş uzatmaya gelmez derler."

Şule ablanın söylediklerine karşılık veremediğim kapı açıldığında içi

ye giren Güzin Hanım'la hızla toparlandık. Yanında geçenlerde birkaç kez daha gelen Nehir Hanım da vardı.

“Hoş geldiniz,” deyişlerimize karşılık veren Güzin Hanım yanında bizden tarafa bakmaya dahi tenezzül etmeyen genç hanımla odasına doğru ilerlediğinde, “Şu kıza da iyice uyuz olmaya başladım,” diye söylendi Merve. “Dergilerde falan bundan kibarlık abidesi, zarif, kuğu gibi diye bahsediyorlar. Kadın bildiğin buzdolabı, bizi görmezden gelmek için resmen ekstra enerji harcıyor,” dediğinde Leyla ile ikimiz kıkırdadık. Başlarda böyle düşünmese de zamanla fikri değişmişti Merve'nin de.

“Boş versene, kendi gibi bir suratsız bulur görür gününü,” dediğinde Leyla, onlar kendi aralarında içerideki kadının dedikodusunu yapmaya devam ederlerken benim aklım fikrim yine Ozan'daydı. O kargaşada poğaçaları verememek bile dert olmuştu içime. Her ne kadar sabah Oya yüzünden biraz sinirlenmiş, çokça da kıskanmış olsam da onu sadece düşünmek bile yüzümü güldürüyordu artık. İçimde uçuşan keleklerle bir an evvel akşam olmasını beklerken, tıpkı söylediği gibi sokaklarda onunla el ele yürümek için sabırsızlanıyordum.

Bileğimdeki ince kordonlu saate baktığımda saatin beş olduğunu görmemle elimdeki makası telaşla kenara bıraktım. Kızlar biraz evvel çık-salar da ben elimdeki işi ancak bitirebilmişim. Güzin Hanım zaten üç gibi çıkmıştı, Şule abla da kabanını giyinip çıkarken ben de hızlıca lavaboya gidip üstüme başıma bir bakış attım. Kıvrık saçlarım çalışırken rahat vermediğinden toparlamıştım. Lastiği çözüp elimle gelişigüzel dağıttıktan sonra dudaklarıma belli belirsiz rujumu sürdüm. Yorgunlukla biraz akan göz kalemimi de düzelttikten sonra üzerimdeki beyaz renk turuncu çiçekli elbisemi de elimle düzeltip aynadaki yansımama gülümseyerek lavabodan çıktım.

Ortalığı kontrol edip modaevinden de çıktığımda neredeyse on beş dakika geç kalmıştım. Kapının önünde beni beklediğini düşündüğüm Ozan'ı bulamamak bir an için yüzümün düşmesine sebep olsa da etrafa bakınmaya devam ettim. Sokaktan gelip geçen insanların yüzlerine baka-

arak geçen dakikalar boyunca Ozan bir türlü gelmek bilmezken bir süre d kenarda duran ahşap banka oturarak bekledim. Muhtemelen işi uzamıştı

Bir vakit sonra bakışlarımı bileğime çevirdiğimde saatin altıyı geçtiğini görmemle tüm neşem kaybolup giderken aklıma evde beni bekleyen kardeşim geldiğinde sinirle ayaklandım. Hissettiğim hayal kırıklığına inat bakışlarım hâlâ bir umut etrafta onu arasa da bulamadıkça daha da kırıldı kalbim. Bir yanımda gelmediği için kızgın olsa da bir yanımda başına bir şey gelmiş olma ihtimaliyle telaşa kapıldım.

Daha fazla oyalanmadan mahalleye giden bir dolmuşa atlayıp başımda pencereye yasladığımda gözlerim istemsizce dolarken her kırgınlıkta kalbimin böylesine ağrıyacağımı fark etmek canımı yaktı. Yarım saatin ardından mahalleye vardığımda hava da kararmaya başlamıştı. Dolmuştan inip hızlı adımlarla ilerlerken her zamankinin aksine bu defa arka sokaktan dolanıp tamirhanenin önünden geçtim. Ağır adımlarla ilerleyip bakışlarımı etrafta gezdirdiğim sıra Ozan'ı görememek ne hissedeceğimi de bilemememe sebep olurken, "Sena?" diye seslenen Salih amca beni fark ettiğinde telaşlı görünmemeye çalışarak yanına doğru adımladım.

"Merhaba Salih amca, nasılsın?"

"İyiym kızım, asıl sen nasılsın? Birine mi baktın?" diye sorduğunda, "Yok," dedim telaşla. "Ben şey... Aslında," dediğim sıra, "Ozan'a mı baktın yoksa?" dedi tebessümle.

"Yok... Yani ona bakmadım, bir şey mi oldu ki?" diye telaşla sorduğunda, "Ha yok," dedi yorgunluğun etkisiyle çektiği tabureye otururken. "Bugün bir telefon geldi de ona yüzünde güller aç aç koştu gitti," dediğinde, "Ya..." dedim bozulduğumu belli etmemeye çalışarak. "Kimmiş ki arayan?"

Salih amcanın hafifçe kıstığı bakışlarıyla yanaklarım kızarıırken, "Yani merak ettim, hayırlı haber herhâlde," dediğimde, "Herhâlde," dedi o da gülümseyerek. "Sormadım vallahi kim aradı diye, arkadaşı falandı herhâlde. Garibin ailesi, akrabası yokmuş ya zaten. Bana kalırsa sevdiği falandı, başka ne haberine gidecek öyle uça uça," dediğinde utanmasam yere oturup ağlayacak kadar kötü hissediyordum kendimi.

Mesele Ozan'ın mutlu bir haber alması değildi. Mesele ben orada bir saat boyunca onu beklerken onun bana haber vermeye bile tenezzül

etmeden başka birilerinin yanında mutlu mesut olmasıydı. Kimin yanına gitmiş olabilirdi ki? Tahmin yürütecek kadar bile tanıımıyordum ben bu adamı. Düşündüklerim istemsizce yüzümün düşmesine sebep olurken, "Ben... Gideyim artık Salih amca," dedim buruk bir sesle mırıldanarak. "Geç oldu."

"Tamam kızım, selam söyle babana da uğrasın bir ara çayımı içmeye," dediğinde, "Söylerim," diyerek başımı salladım ve arkamı dönüp tüm neşemi kaybetmiş bir hâlde adımlamaya devam ettim. Aşk böyle bir şey miydi sahi? Bir anda ayaklarımı yerden keserken bir anda beni yere çakılmışım gibi mi hissettirecekti hep böyle?

Hüzünlü adımlarla arka sokaktan eve doğru adımlamaya devam ederken birden önüme birinin geçmesiyle duraksadım. Başımı kaldırdığım anda gördüğüm çatık kaşlı asık suratlı kadınla yüzüm biraz daha düşerken, "Hayırdır Şaziye abla?" dedim rahatsızca. "Yol mu kesmeye başladın?"

Abla kardeş bir düşmüyorlardı yakamdan...

Ellerini beline yaslayan kadın kavgaya geldiğini belli edercesine yüzüme bakarken, "İki çift laf etmeye geldim sana," dedi sinirle. Bir yandan da bileğindeki altın bilezikleri gözüme sokmaya çalışıyordu sanki. Piyan-go zengini kocası sayesinde seviye atlayıp bilekleri altınlarla şingırdayan kadınlar kervanına katılmıştı ne de olsa. Göstermese olmazdı.

"Dinliyorum," dedim isteksizce. Anlaşılan bu gece tüm neşemi kaybetmeden bitmeyecekti.

"Ben seni akıllı uslu, her şeyden önemlisi terbiyeli, ahlaklı bir kız bilirdim Sena," dediğinde, "Ağır ol," dedim bakışlarımı saran öfkeyle. "Düzgün konuşacaksan dinliyorum yoksa çekil git önümden," dediğimde yaşma ve bir vakitler komşumuz olmasına hürmeten gösterdiğim saygı da kaybolmuştu tek bir lafıyla.

"Şu laflara bak... Ayıp değil mi bu lafların kızım? Çocukluğunu bilirim ben senin, az mı emeğim var üzerinde? Anan gidince sayemizde perişan olmadınız siz," dediğinde, "Ne diyorsun sen be?" dedim öfkeyle. "Çocukken gördüğün yerde acır gibi yüzümüze bakmaktan başka ne yaptın sen?" dedim elimi gelişigüzel savurarak. "Yaşına başına hürmeten dinliyorum seni, saçmalayıp durma zaten asabım bozuk," dediğimde, "Aynı inan gibisin sen de," dediği an kaynar suların başımdan aşağı boşaldığını

hissettim. Bu hayatta biri benim canımı yakmak istiyorsa işte bunu söyle. yecekti. O kadına benzetilmekten daha çok canımı yakan hiçbir şey olmazdı benim.

Öfkem duyduklarımı karşısında kesif bir acıya dönüşürken hissettiğim yıkımın altında tek kelime edemedim. Karşımdaki kadınsa yıllar evvel olduğu gibi yine canımı yakmaktan başka hiçbir şey yapmadı. O vakit bakışlarıyla, şimdiyse bıçaktan keskin sözleriyle ...

"Aynı onun gibi nankörsün sen de... Zavallı baban senin o anana sahip çıktı ama o ne yaptı? İlk fırsatta herifin birine kaçıp gitti. Kıymet bilmezdi çünkü. Nerede serseri, it kopuk var onun peşinden giderdi. Sen de aynısın. Benim gül gibi kardeşim gözünün içine bakardı senin ama sen de anan gibi serserinin tekini takmışsın peşine. Bu saatten sonra biz zaten istemeyiz senin gibisini de duy diye geldim. Kardeşimin kanını akıtan elleri kırılsın o herifin de. Kendi layığını bulmuşsun sen!"

İçindeki zehri akıtıp giden kadının ardından dizlerimin üzerine düşmemek için kenardaki ağacın pürüzlü gövdesine tutunurken gözyaşlarının akmasından korkarak gözlerimi sıkıca yumdum. Parmaklarımı canımı yakmak istercesine ağaca bastırıp içimden, "Gececek, geçecek Sena," diye fısıldarken, "Ali'yi düşün," dedim usulca. "Babanı düşün. Evde seni bekliyorlar. Ali çok mutlu, sen de mutlusun. Aileni düşün, başka kimseyi değil..."

Sessiz fısıldadıklarımın biraz olsun kendime geldiğimi hissederken gözlerimi yumup serin havada derin bir nefes aldım. "İyiyiz, iyiyiz," diye fısıldayıp hızlı adımlarla eve doğru adımlarken ne yan tarafta kalan eve ne de ardıma bir kere olsun bakmadım. Bahçeden içeriye girip ardından da anahtarlarımı çıkararak evin kapısını açtığımda içeriden televizyonun sesini bile bastıran Ali'nin neşeli sesi gelirken, "Bugün sadece kardeşini düşün Sena," dedim ve yüzüme içten bir tebessümü yerleştirerek,

"Ben geldim!" diye seslendim. "Nerede bakalım doğum günü çocuğumuz?"

Ali ikinci dilim pastasını da mideye indirip hemen ardından ellerini şişmiş göbeğine yaslariken, “Ölüyorum galiba,” diye söylenerek halının üzerine uzandığında üçümüz de onun baygın bakışlı hâline kıkırdadık. “Bıraksak daha yiyordun Aliş Efendi. Sana dur demedik mi?” diye söylenen babaannem de torununun saçlarını karıştırırken babam da çayından bir yudum alıp tekli koltuğa geçti.

“Hediyeleri açarken kendine gelirsin,” dediğinde Aliş daha hediye lafını duyar duymaz yerinden zıplarken, “Hani nerede?” diye heyecanlı bakışlarını etrafta gezdirdiğinde, “Önce kalk da sofrayı toplamama yardım et,” dedim gülerek. “Hediyeler sonra.”

“Abla doğum günümde sofrayı toplatma bana bari ya!” diye söylenip masadan iki tabak aldığı anda, “Yürü hadi,” diye arkasından seslenirken ben de kalanları hızlıca tepsiye doldurup mutfığa götürdüm. Yemeğin ardından dün akşam yapıp dolaba attığım pastayla Ali’nin doğum gününü kendi aramızda kutlamıştık. Küçük prensimin on bir yaşına girdiğine inanmak bile öyle güçtü ki...

On bir yıldır hayatımın merkeziydi Ali, her şeyimdi. Abladan çok anneydim onun için, başka türlü mümkün olmamıştı çünkü. Şikâyetçi de değildim. Bir çocuğum olsa Ali gibi olsun isterdim. Ben onu kalbimin tam ortasında büyütmiştim ama onun annesizliği daha doğar doğmaz öğrenmek zorunda kalması canımı yakıyordu. Küçükken ağlaya ağlaya eve gelip, “Benim niye annem yok?” diye sorduğu o zamanları düşünmek canımı yakıyordu. Annesiyle sahte de olsa tek kare fotoğrafı olmaması canımı yakıyordu. Her şeyden önemlisi de Ali’nin aile kavramında annenin bir yerinin olmaması öyle çok canımı yakıyordu ki...

“Hani nerede hediyelerim?”

Yeniden salona geldiğimizde bakışları heyecanla etrafı tararken, “Koltuğun arkasına bak,” diye mırıldandı babam. Ardından koşarak zıplayıp oraya sakladığımız poşetleri kucakladıktan sonra halının tam ortasına oturup tek tek açmaya başladı. İlk paketten çıkan Galatasaray formasına kocaman olmuş gözlerle bakarken, “Baba!” diye heyecanla bağırıp babamın boynuna atladığında babam da gülerek onu kucaklayıp, “İyi ki doğdun aslan parçam,” dedi sevgiyle. “İyi ki benim oğlumsun.”

“Sen de iyi ki benim babamsın! Çok teşekkür ederim!”

“Güle güle giy,” diyen babamla Ali’nin heyecanlı bakışları formadan ayrılmazken bir sonraki poşete geçti sonrasında. Bu defa da içinden çıkan kramponlara çıldırmış gibi bakıp, “Yok artık! Babaanneeee!” diye bağırıp bu sefer de babaannemin kucağına atladığında neredeyse kadını da yere düşürecekti.

“Dur deli oğlan dur! Çivili ayakkabı deyip duruyordun, artık nasıl duracaksan o çivilerin üzerinde,” diye söylenen kadınla hepimiz kıkırdarken Ali, “Bak gör ne goller atacağım bunlarla,” dedi sevinçle. Hemen sonra bir formaya bir krampona bakıp mutluluktan delirmiş gibi gülüp dururken bir an sonra bana döndü heyecanla. “Abla sen de top mu aldın yoksa?”

“Yok, top almadım ben,” dediğimde hafiften yüzü düşse de, “Olsun,” dedi hemen gülerek. “Memo’nun topuyla oynuyoruz zaten.” Yine de iki büyük poşetin yanında duran küçük zarfa bakıp ne olduğunu anlayamadığından hafifçe kaşlarını çatarken, “Hadi aç bakalım,” dedim heyecanla. “Bakalım benim hediyesi sevecek misin?”

“İçinde para falan mı var?” diye söylenip zarfı açtığında ilk başta kâğıda bakıp ne olduğunu anlamaya çalışırken biraz sonra, “Maça mı gideceğiz?” diye sevinçten evi inletircesine bağırduğunda, “Evet ama o kadar değil,” dedim bir yandan da kalpten gitmesinden korkarak. “Maçtan önce futbolcuların yanına gideceğiz. Hem o zaman bu yeni formanı da belki birkaç tanesine imzalatabilirsin.”

Ali’nin duyduklarını idrak etmesi birkaç dakikasını aldı. Bir an sonra, “Dalga geçiyorsun!” diye söylendiğinde, “Gidince görürsün,” dememle bakışları büyürken, “Abla... Gerçekten mi? Allah be!” diye bağırıp üzerime atladığında artık yerde yuvarlanmamız kaçınılmazdı. Ali’nin neşe dolu çığlıklarına babamla babaannemin kahkahaları karışırken ben de halının üzerinde yuvarlanıp duran kardeşime sıkıca sarılıp gözyaşlarıma inat gü-lümsedim. Onu mutlu etmek beni bu hayatta en çok mutlu eden şeydi ve biliyorum ki bu doğum gününü hayatının sonuna dek unutamayacaktı.

Bu sürpriz için Güzin Hanım’a ne kadar teşekkür etsem azdı. Biz kimdik ki o stadyuma girip futbolcularla bir araya gelecektik. Güzin Hanım sayesinde mümkün olmuştu her şey. Futbolcuların ve yöneticilerin eşleri sık sık modaevine gelir, Güzin Hanım’m elbiselerini üzerlerinde taşırlardı. Hayatımda ilk kez kardeşim için utana sıkıla da olsa bir ricada bulunmuş-

tum Güzin Hanım'dan. İstedığım sadece Ali'ye imzalı bir forma hediye edebilmekti ama Güzin Hanım bana çok daha fazlasını vermişti. Ali'yle hem takımın maçını izleyecektik hem de Ali hayranı olduğu oyuncuları görecektik, onlarla vakit geçirecektik. Bu yaptığı onların dünyasında basit bir jest olsa da bizim için öylesine kıymetliydi ki ... Kardeşimi böylesine mutlu görmeme vesile olduğu için Güzin Hanım'ın bu iyiliğini asla unutmayacaktım.

Ali bir hafta sonra gideceğimiz maç için şimdiden evin içinde çığlık çığlığa koşturmaya başlarken ben de kardeşimin hep bugünkü gibi mutlu olmasını diledim tüm kalbimle.

Tüm kayıplara ve tüm gidenlere rağmen ...

Herkesin yatmasıyla ben de mutfakı toparlayıp odama geçtiğimde kapıyı ardından kapattım. Üzerimdekileri çıkarıp pijamalarımı giydikten sonra yatağın nevresimini kaldırdığımda pencereden gelen tıkırtıyla boş bulunup irkilirken kırgınlık tüm bedenimi esir aldı. Elim perdeye uzanmak istese de kalbimin kırgınlığı bu gece öylesine fazlaydı ki ... Pencereye uzanmak yerine ışığı kapatıp odamı karanlığa gömdüm. Nevresimi kaldırıp yatağın içine girerek kendimi sessiz ve yine kimsesiz bir kalple huzursuz bir uykuya teslim ettim.

Aşk güzel şeydi.

Ama acısı çok fazla can yakıyordu.

Daha en başında böylesine yanmak beni düşündürüyordu. Belki de hataydı. Belki de hiç başlamadan bitirmek en doğrusuydu.

O gece pencere birkaç kez daha tıklatılsa da kalbim duymazdan geldi. Gözlerimi kapatıp huzursuz bir uykuya teslim olurken son duyduğum kırık bir kalbin sesiydi.

Ama o ses ona mı aitti yoksa bana mı bilmiyordum ...

Bölüm 12

Yağmur Kokusu ve Gökkuşaağı

1994, Nisan

Sena'dan

Canını en çok yakan, kalbine en yakın olandır derler... Doğruymuş. Bazen bir bakış, bir söz, bazen suskunluk ... Bazen varlığı bazen yokluğu... Sevgiliden gelen ne varsa kalbe dokunur, mutlu etmiyorsa can yakarmış.

Onu düşünürken mutlu hissetmediğim o an anladım.

Havalar ısınmaya başlasa da bahar yağmurları bitmek bilmiyordu. Sokaklar alabildiğine telaşlıyken, insanlar durup da ıslak topraktan yayılan o sakinleştirici kokuyu solumuyordu. Ne büyük hataydı ...

Açık mutfak penceresinden içeriye dolan taze toprak kokusunu içime çekerken bir süre bakışlarımı yemyeşil çimlerle kaplı arka bahçemizde gezdirdim. Şimdilerde önünü temizleyip kilitlediğimiz kömürlüğün önünde onu ilk görüşümü düşündüm. O gece erkenden uyusaydım ve o sesleri hiç duymasaydım ne olurdu? Ozan sadece karşı eve taşınan bir adam olarak

girseydi hayatıma değişir miydi hislerim? Karşı evdeyken gözlerine bakmazdım belki. Bakmadığım için onu düşünüp durmaz, günbegün biraz daha tutulmazdım.

Onu sevmezdim belki ...

Bir insan senin kaderinse, senin için o kişiyse, onun gözlerine baktığın ilk anda anlarsın, dermiş eskiler. Hiç bakmasaydım Ozan'm gözlerine, bugün tekdüze atmaya devam eden kalbimle daha mutlu olur muydum?

“Buz gibi olmuş burası ... Sena?”

Ardımdan gelen Gülfem'in sesiyle irkilip kendime gelirken pencereyi kapatıp önüme döndüm. Bakışlarımı kaçırıp çayın altını kıstığım sıra, “Bak bakayım sen bana,” diyen arkadaşım çenemden kavrayıp yüzüme bakmaya çalışırken, “Ağladın mı sen?” diye şefkatli bir tebessümle fısıldadığında, “Yok,” dedim sinirle. “Niye ağlayacağım ki? Ağlamam ben kimse için!”

“Biri için ağladın demedim zaten,” derken bile beni yakaladığını gösteriyordu aslında. “Benden mi gizliyorsun Sena? Yapma da anlat hadi, nedir bu hâlin?” diye ısrar etmeye devam ettiğinde, “Yok bir şey,” dedim aynı inatçı tavırla. “Hem ... Sen anlatıyorsun sanki her şeyi,” diye devam ettiğimde de kendini koruma iç güdüsüyle bir adım gerileyip gözlerini kaçırdı.

“Benim anlatacaklarım sana sadece yük olur ama belki senin derdini birlikte çözebiliriz,” dediğinde, “O ne demek Gülfem?” dedim kızgınlıkla. Kendi derdimi düşünmektense onun derdine derman olmak daha cazip geliyordu o anda. “İki yıldır tek kelime etmedin, öylece susup kabullenmemizi bekledin her şeyi. Biz de tamam dedik, sana uyduk çünkü bize başka çare bırakmadın ... Ama o akşam bir şey oldu değil mi?”

Kendi derdimden bu meselenin peşine düşmesem de o akşam Mahir abi Gülfem'i alıp gittiğinde bir şey olmuştu. O günden sonra Gülfem yine kendi kabuğuna çekilip hem bizden hem de Mahir abiden kaçmaya devam etse de hissediyorum, bir şey olmuştu.

Bakışlarını kaçıran arkadaşım elleriyle oynamaya devam ederken hiç ummadığım anda, “Söyleyeceğim ama Çiçek duymayacak,” dediğinde kaşlarım çatıldı istemsizce. “Neden? Çiçek'ten niye gizliyoruz ki?” diye

anlamayarak sorduğumda, "Sena..." dedi sanki yılların yorgunluğunu üzerinden atıp da kurtulmak ister gibi bir sesle.

"Ben... Artık ne kalbime ne Mahir'e söz geçirebiliyorum. Bazı şeyleri değiştirmeye çalıştım ama onu da beceremedim ve ben... Artık sadece içime attığım bu... Bu şeyle nefes alamıyorum," deyip ellerini göğsüne yasladığında, "Gel, gel otur şuraya," dedim panikle.

Onu mutfak masasının kenarındaki sandalyeye oturtup ben de diğer sandalyeyi çekip oturduğumda perişan hâliyle ne yapacağımı bilemezken bir bardak su doldurup, "İç şunu," dedim. "Sonra da anlat Gülfem. Ne gizliyorsan anlat da kurtul artık."

Uzattığım sudan iki yudum alıp titreyen eliyle bardağı masanın üzerine bıraktığında bir yanımda yine kaçıp gideceğinden korkuyordu ama bir süre ıslak bakışlarıyla kucagında kenetli ellerine bakmaya devam edip bir an sonra konuşmaya başladığında sözünü kesecek tek kelime dahi edemedim.

"O gece... Mahir'i öptüm ben," dediğinde bakışların şaşkınlıkla büyürken, "Ve bununla her şeyi mahvettim," deyip ağlamaya başladığında ne diyeceğimi bilemez hâldeydim.

"Bu... Yani... İyi bir şey değil mi Gülfem?" diye anlamayarak sorduğumda, "Değil Sena," dedi acı dolu sesiyle. "Ben Mahir'i sevmediğim için bırakmadım ki. Ben... Bizim onunla bir sonumuz yok," diye devam ettiğinde, "Neden Gülfem?" dedim anlamayarak. "Neden?"

"Mahir bu hayatta en çok ne istiyor biliyor musun?" dediğinde, "Seni," diye yanıtlamamla, "Benimle bir aile olmayı," deyip hıçkırarak başım iki yana salladı. "İşte ben bunu ona hiçbir zaman veremeyeceğim. Ben... Benim çocuğum olmayacakmış Sena."

Tek bir cümle çığlık olup sessizliğin içinde yankılanırken gözlerimi dahi kırpamaz hâldeydim. Nasıl olurdu? Her şeyin sebebi bu muydu yani?

"Gülfem... Bu yüzden mi? Bu... Nasıl öğrendin?" diye hüznle sorduğumda ellerini güç almak istercesine birbirine kenetleyip derin bir soluk aldı ve yıllardır içinde bir yara gibi tuttuğu sırrım anlatmaya başladı.

"Düğünden birkaç hafta önce başladı her şey... Hayatımın en mutlu günlerini yaşıyordum o zamanlar, hatırlasana," dedi yüzünde o günlere

duyduğu hasret dolu bir tebessümle. “Bir yandan evle bir yandan düğün işleriyle uğraşıp dururken durup da nefes almıyor gibiydim sanki. Bir yandan Mahir bir yandan babaannem hasta olmamdan nasıl da korkuyorlardı,” derken içten bir şekilde tebessüm etti gözleri. “Oysa ben kendimi öyle iyi hissediyordum ki... Sonunda kendi yuvamı kuracaktım. Mahir’le ikimize ait yuvamızda sonsuza dek çok ama çok mutlu olacaktık,” dediğinde bakışları şimdilerde boş olsa da bir vakitler alyans taşıdığı parmağındaydı.

“Bir gün şiddetli bir sancı hissettim karnımda,” derken sanki o sancıyı şimdi hissediyormuş gibi eli karnına gitti. “Babaanneme söylemeye korktum, kadıncağızın yüreğine inerdi biliyorsun ne kadar evhamlı olduğunu. Mahir’e zaten söyleyemezdim, utanırdım. Sizi de telaşlandırmak istemedim, ciddi bir şey de olmayacağını düşünüyordum zaten. Ben de tek başıma gittim hastaneye. O zamanlar Filiz’le de aramız iyiydi hatırlarsın,” dediğinde onu bölmek için yalnızca başımı salladım. Evet, o zamanlar Filiz’in nasıl sinsi bir yılan olduğunu bilmiyorduk. Hepimizle konuşurdu, sonuçta mahallenin kızıydı ve Gülfem’in yakın arkadaşıydı. O vakitler Gülfem onun dost olduğunu zannediyordu. Sevdici adamda gözü olduğunu nereden bilecekti ki...

“Hastaneye tek başıma gitsem de bir korku düştü içime. Filiz’e haber verdim sonra, hemşire ya zaten, birlikte gittik doktorun yanına. Ben basit bir regl sancısı olduğunu düşünüyordum, zaten hiçbir zaman düzenli regl olmuyordum ama,” deyip sustu. Sanki o gün her ne hissettiyse bugün aynısını yaşıyor gibiydi. “Testler istedi doktor, bir sürü test, bir sürü bekleyiş... Sonra... Yumurtalıklarımın sorun olduğunu söyledi. Rahmim de bir bebeğı taşımaya elverişli değilmiş. Doktor bana dedi ki, *‘Kendini hazırla, çocuğunun olması imkânsıza yakın.’* Milyonlarca kadın isteyerek ya da istemeyerek bir sürü bebek doğurabiliyor ama benim bedenim bir bebeğı taşıyamazmış Sena... Hamile kalmam çok zormuş ama kalsam bile taşıyamazmışım onu. Ben... Mahir’e hiçbir zaman hayal ettiğı o aileyi veremezmişim...”

Duyduklarım karşısında göğsümün tam ortasına oturan acıyla nefes almak bile öyle zor geldi ki... Gülfem’in yaşadıkları için ayrı üzgündüm; tüm bu süreçte onun yanında olamadığım, acısını paylaşamadığım için ayrı üzgündüm. Yıllardır yanı başımda sessizce gözyaşı döken arkadaşım ilk kez derdini bir başkasına anlatabilmenin rahatlığıyla hıçkırarak hıçkırarak

ağlarken ona sarılıp sırtını sıvazlamaktan başka hiçbir şey gelmedi elimden. Döktüğüm gözyaşları her kıvrımında bir başka acı gizleyen saçlarına bulaşırken, “Çok üzgünüm...” diye çaresizce fısıldadım. “Çok üzgünüm kardeşim.”

Gülfem çaresiz hıçkırıklarla nefes dahi alamadan sanki her şeyi daha bugün öğrenmiş gibi taptaze bir acıyla ağlarken, ellerimle yanaklarını silmeye çalıştığımda başını iki yana sallayıp kurtuldu ellerimden. “Bitmedi Sena,” dedi acıyla. “Silme çünkü bu gözyaşları bitmedi, bitmeyecek.” O an anladım, hâlâ hikâyenin can alıcı yerinde olmadığımızı.

“O an dünyam başıma yıkıldı sanki... İçten içe kurduğum tüm hayallerim bir balon gibi patladı avuçlarımda. Doktorun odasından çıktığımda artık o odaya giren umut dolu genç kız olmadığımı biliyordum. Kalbim çok acıyordu. Karnımda hiç sahip olamayacağımı söyledikleri bebeğimin yokluğu sancıyordu sanki... Elimi karnıma yaslayıp o koridordaki banka oturduğumda her şeye rağmen yanımda sadece Mahir’i istiyordum. Beni sarsın, her şeyin bir kâbus olduğunu söylesin istiyordum ama yoktu. Yanımda sadece Filiz vardı ve ben onun omzunda ağlarken onun içten içe acımdan nasıl da büyük bir zevk aldığını bilmiyordum bile...”

Ellerimi dizlerine yaslayıp ona güç vermeye çalışırken parmak uçlarıyla artık alıştığı gibi kendi gözyaşlarını sildi. Hafifçe burnunu çekip sanki o gün yaşananları sindirmeye çalışır gibi titrek iç çekişlerle nefes almaya çalışırken, “O gün... O gün duyduklarına rağmen Mahir’den vazgeçmeyi aklıma getirmedim ben,” dedi buruk bir hüznle. “Bir yanımda çok üzüleceğini biliyordu ama kalbim... O ne olursa olsun Mahir’den vazgeçemiyordu. Düşünümüze üç hafta kalmıştı Sena... Üç hafta! Herkes bir şeyler için koşturuyordu. Annemler bile gelmişti ama kimse hiç kimse benim ne hâlde olduğumu fark etmiyordu. Filiz o zamanlar yanımdan hiç ayrılmıyordu ve ben de çaresizce gözyaşlarımı onun omzunda döküyor, ne kadar acı çektiğimi ona anlatıyordum. Ne olursa olsun Mahir’le düğünden önce konuşacaktım, bilmeye hakkı vardı çünkü ama Filiz beni sürekli durduruyordu. Anlamıyordum o zaman, gerçekten benim iyiliğim için yaptığını düşünüyordum. Sonra bir gün... Serpil teyze geldi evimize. O zamanlar beni Çiçek’ten ayrı görmüyordu, en azından bana öyle hissettiriyordu,” derken burukça gülümsedi.

“Her zaman ona *anne* dememden mutlu olur, bana sıcak bir gülümsemeyle bakardı ama o gün... Bakışlarında ne olduğunu çözemediğim bir şey vardı sanki. Beni huzursuz eden, sarılmama bile izin vermeyen bir şey... İçeriye girdi. Ben ne için geldiğini bile bilmeden öylece anne bildiğim, bir kere anne dediğim kadına bakarken sonunda konuşmaya başladı ve o andan sonra tüm dünya bir kere daha benim başıma yıkıldı,” dediğinde aklıma gelen ihtimalin hüznüyle yutkundum.

“Filiz... Mahir’e anlatmamam için beni durdururken Serpil teyzeye anlatmış her şeyi. Kapıma geldiğinde biliyordu, hiçbir zaman torunlarının annesi olamayacağını biliyordu. O yüzden bana kızı gibi değil de ortadan kalkması gereken bir sorunmuşum gibi bakıyordu artık,” dediğinde, “Gül-fem...” dedim hüznüyle.

“Öyle Sena, öyle... Hastaneden ayrıldığım o günden sonra beni başka hiçbir şey bu denli üzemez diyordum ama o gün Serpil teyze bakışlarıyla beni bir kere daha öldürdü. Beni gerçekten sevdiğini sanıyordum oysa, annem gibi olacağını sanıyordum. Öz anneme bile onun kadar yakın hissedemiyordum kendimi o zamanlar. Hep yanımdaydı çünkü, annem yanımda yokken o vardı. Beni gerçekten kızı gibi sevdiğine inanıyordum. Sevmiyormuş meğer...” dedi hüznüyle.

“Ben yine de sevinmiştim biliyor musun o gün. Sandım ki beni teselli edecek, yine yanımda olacak ama... Öyle değildi. Mahir’den ayrılmamı istedi benden. Ona hiçbir şey söylemeden çekip gitmemi istedi,” dediğinde şok içinde bakıyordum yüzüne. Serpil teyze.... Nasıl böylesine acımasız olabilirdi ki? Üstelik bu ayrılığı kendisi istemişken neden her yerde Gülfem suçluymuş gibi davranıyordu her defasında? Ne düşüneceğimi bilemez hâldeydim. İnsanın çocukluğundan beri sevdiği biri hakkında böyle acımasız gerçeklerle yüzleşmesi çok acıydı.

“O an ölmek istedim işte. Mahir’e anlatsam da bu saatten sonra mutlu olamayacağımızı ben ilk o zaman anladım. Dedi ki... ‘Mahir seni bırakmayacak ama babalığı tadamadığı her gün içten içe senden biraz daha uzaklaşacak. Hem içindeki sevgiyi hem de gelecek umutlarını öldüreceksin sen oğlumun.’ Böyle söyledi bana... Mahir’i düşündüm, baba olmayı öyle çok istiyordu ki... Sonra da kendimi düşündüm. Mahir’e söylesem beni bırakmazdı, doğru ama sonra ne olacaktı? Günbegün solup gidecekti sevda-

mız. Serpil teyze oğluna yaşattığım bu hayat için benden daha fazla nefret edecekti. Göze alamadım Sena, tüm bunları yaşamaya cesaret edemedim. Sandım ki biter... Mahir başlarda benden nefret eder, sonra da kendi hayatına bakar ama..."

"Olmadı değil mi?" diye burukça fısıldadığımda, "Olmadı..." dedi arkadaşım. "O gitmedi, ben de gidemedim. Bugünse artık ne yapacağımı bilmiyorum. Mahir'i bu hayatta her şeyden daha çok seviyorum ama bu saatten sonra mutlu olmamız eskisinden bile daha imkânsız geliyor bana. Serpil teyze beni istemiyor, Mahir benim yüzümden ailesiyle sorun yaşayacak her gün. Ona bir aile veremediğim gibi sahip olduğu ailesini de elinden alacağım. Üstelik Çiçek de abisiyle annesinin kavgalarından beni sorumlu tutacak. Haklı da... Günün sonunda her şey benim yüzümden olacak," dediğinde, "Saçmalama," dedim kızgınlıkla.

"Olanlar senin suçun değil. Serpil teyzenin tüm bunları yapmış olmasına inanamıyorum. Üstelik de sebep olan kendisiyken sana söylediklerini düşündükçe daha çok öfkeleniyorum. Bir de Filiz yılanına destek çıkması... Bu kadın neden böyle bir şey yapıyor anlamıyorum. Çiçek ile Mahir abi duysalar asla affetmezler onu," dediğimde, "Sena," dedi telaşla. "Kimseye bir şey söylemeyeceğine söz verdin," dediğinde, "Ama..." dedim huzursuzca. "Bilmek zorundalar Gülfem. Böyle daha ne kadar yaşayacaksınız ki?"

"Bilmiyorum," dedi hüznle. "Ama artık bir şeyleri anlatmak için çok geç," dediğinde ne demek istediğini anlamak elimi kolumu bağladı. Çünkü haklıydı. Mahir abi tüm bu yaşananlara annesinin sebep olduğunu duysa onu asla affetmezdi.

"Ne yapacaksın peki? Üstelik... Öpmüşsün de onu," diye mırıldandığımda arkadaşımın yanakları utançla kızarıırken, "Belki de babaannem haklıdır," dedi kabullenilmiş bir çaresizlikle. "Belki de gitmek herkes için en doğru olanıdır."

Tam o anda kapı zili çaldığında söyleyeceğim tüm kelimeleri yutarken, "Unut bunu," deyip ayaklandım ve Gülfem telaşla banyoya doğru adımlarken ben de portmantonun aynasından yüzümü kontrol ettim. Derin bir soluk alıp kapıyı açtığımda asık yüzüyle Çiçek omzunu kapının kenarına yaslamış hâlde dururken, "Selam," diye mırıldanıp ayakkabılarını

ıkarak içeriye geçtiğinde ben de, “Hoş geldin,” diye mırıldanıp kapıyı ırdından kapattım. Birlikte salona geçtiğimiz sıra Gülfem de kendini to- arlamış hâlde yanımıza gelirken bakışlarıyla bana susmam için yalvardı- ında çaresiz çenemi kapalı tutup ne yapacağıma karar verene dek sessiz almayı seçtim. Ama bu sessizlik Gülfem’in düşündüğünün aksine sonsu- za dek sürmeyecekti. Çünkü birbirlerini böylesine seven iki insanın baş- kaları yüzünden acı çekmeleri haksızlıktı. Haksızlığa sessiz kalarak buna ortak olmayacaktım.

Kahvenin duman altı havası genç adamı boğsa da bir saattir olduğu yerden kumuldayamıyordu. Etraftaki masalardan yayılan gürültü ara ara yüzünü buruşturmasına sebep olsa da parmakları arasında çevirip durdu- ğu kalemi ara ara masaya vurup sakinleşmeye çalışıyordu.

“Çay içer misin abi?”

Yanı başından seslenen kahvecinin çırağına doğru başını çevirip, “Ver bir tane,” diye mırıldandığında çocuk çayı masaya bırakıp uzaklaşırken genç adam bakışlarını etrafta gezdirmeye devam etti. Uzun zamandır akli de fikri de dikkati de tek bir kişide olduğundan tüm düzeni altüst olmuş gibi hissediyordu. Bir yanı aklını böylesine allak bullak eden kızıdan uzak durması gerektiğini fısıldayıp dursa da kalbi sanki çapaya takılmış gibi ona doğru sürüklenip duruyordu.

Hangi ara böylesine tutulduğuna anlam veremiyordu Ozan. Haya- tından gelip geçen insanları düşünüyor, çoğunun adını dahi hatırlamaz- ken bu kızla olan her anıyı ezber eden zihnine akıl sır erdiremiyor. Sanki bir büyüye kapılmış gibi hissediyordu kendisini. Zühre yıldızının büyüüne...

Güneş doğduğunda bile ışığını kaybetmeyen o tek yıldız gibiydi Züh- re Sena Gencer... Artık nereye baksa bir tek onu görüyordu genç adam. Buraya onun için gelmediğini biliyordu ama artık ondan başka hiçbir şeyi düşünemiyor, düşünmek de istemiyordu.

Buraya Sena için gelmemişti Ozan ama onun için gidemiyordu.

“Hayırdır kardeşim, nerelere daldın öyle?” diye yanı başında seslenen Levent’le dalgın bakışlarını ona çevirirken belli belirsiz başını salladı. “Hiç, öylesine...”

Bu genç adam da birkaç ay içinde öyle yakın olmuştu ki kendisine, hangi ara omuz omuza kavgaya girecek kadar yakınlaştıklarını bile anlayamamıştı Ozan. Bunca yıldır dost bildiği onca adamla bırak kavgaya girmeyi, ihtiyaç duyduğunda çoğuna sırtını bile yaslayamamıştı. Ama Levent ve Mahir... İlk günden beri koşulsuzca el uzatıp dost olmuşlardı kendisine. Bu mahallenin insanları koşulsuzca yapıyordu zaten her şeyi. Kimse bir diğerine beklentiyle el uzatmıyordu. Kimse yaptığı iyilikler için bir karşılık beklemiyordu. Levent, Mahir, kendisine ustalık eden Salih Bey. Hayatında bu zamana kadar ihtiyaç duyduğunu bile bilmediği yakınlığı yaşıyorlardı genç adama... Ve Ozan her geçen gün biraz daha bağlandığı bu adamlara karşı da içten içe suçluluk duygusuyla boğuşup duruyordu.

“Bana bak,” dedi Levent sessizce. “Bir ihtiyacın varsa söyle kardeşim. Para olur, başka bir şey olur. Yabancı değiliz,” dediğinde Ozan buruk bir tebessümle, “Eyvallah,” dedi yanı başında oturan adama. Mahalleye geldiği günden beri neşeli hâllerine alışkın olduğu genç adamın son zamanlardaki durgun hâlleri ister istemez dikkatinden kaçmazken, “Sen anlat,” dedi konuyu da kendinden uzaklaştırmak istercesine. “Keyfin yok gibi son zamanlarda.”

Levent o sıra önüne çay bırakan çocuğa başıyla selam verip çayından bir yudum aldıktan sonra, “Ne anlatayım be Ozan,” dedi kırık dökük bir hâlde. “Şu hayattan tek bir şey istedim, o da nasip olmadı işte. İnsan birini çok sevdiğinde ama öyle böyle çok değil hani... İşte öyle sevince zannediyorsun ki o sevgi her şeye yeter, sevdiğin kız da seni sever, sonra da mutlu olursunuz,” dediğinde, “Olmuyor muymuş?” diye sordu Ozan mırıldanırcasına.

“Olmuyormuş... Bizim gibi adamların sevgisi tek başına bir boka yaramıyormuş.”

Levent’in Mahir’in kardeşi Çiçek’e olan aşkına geçen zaman içinde en yakından şahit olduğundan bu umutsuz hâli ister istemez üzmüştü Ozan’ı da. Levent öyle gururu yüzünden sevdiğine arkasını dönecek bir

adam değildi, aralarında ne olduğunu bilmediğinden anlam veremedi genç adamın bu hâline.

“Çok seviyorum diyordun. Bir şey mi oldu?” diye sorduğunda dudakları alaylı bir ifadeyle kıvrıldı Levent’in. Sanki duyduğu soru derinlerde bir yerlerde canını yakmış, unutmak istediği ne varsa gün yüzüne çıkarmıştı.

“Ben... Beni, benim onu sevdiğim gibi sevmediğini biliyordum ama... Az da olsa seviyor zannediyordum be abi,” dediğinde Ozan’ın aklına Çiçek’in sinema önündeki hâlleri düştü. Genç kıızı pek fazla tanımıyor-du ama Levent’in ona bakmayışına ne denli bozulduğunu anlayacak kadar insan okumayı biliyordu genç adam.

“Sevmediğini ne biliyorsun ki?” dedi sesini hafifçe alçaltarak. Etraftakilerin duymasını istemiyordu.

Levent kahrolmuş bir bakışla, “Bir arkadaşını ayarlamaya kalktı bana,” diye kendine acır bir hâlde söylendiğinde, “Yok artık,” dedi Ozan da dayanamayarak. Sonra da genç adamın acısına tuz bastığını düşünüp, “Kusura bakma, devam et sen,” dedi burukça. Levent haklıydı, Çiçek’in bu yaptığı şey seven bir adam için çok ağırdı.

“İtse, bağırsa, çağırса böyle yanmazdı canım. Onu beklediğimi bildiği hâlde bir başkasını gönderdi karşıma. Yerin dibine girdim o anda Ozan... Önce beni sevmediğini kabullendim, sonra da düşündükçe bu kız beni niye sevsin ki diye sordum kendime,” dediğinde, “O ne demek?” dedi Ozan anlamayarak.

“Aynı mahallenin çocuklarıyız doğru ama... Büyüdük abi. Ben burada büyüdüm, bir burayı bilirim ama o burada büyüse de başka dünyaları görüyor. Okula gidiyor bu kız abi. Yarın bir gün o afili şirketlerde çalışacak, para babası insanlarla aynı sofralara oturacak, onların dünyasının bir parçası olacak. Sonra da gelip bakkalın karısı olmayı mı seçecek? Ben bunu görmek istememişim bunca zaman. Bu kız beni de benim ona vereceklerimi de istemiyor abi. Ha kızmıyorum ona... İstemek, daha fazlasını hayal etmek hakkı da zaten. Ben haddimi bilemedim ama Çiçek bana çok güzel öğretti...”

Söylediği her bir sözle onun için üzüldürken böylesine derin bir yarasını açacak kadar kendisine güvendiğini görmek de utançla doldurdu içini. Levent... Belki de kimselere anlatamadığı acısını birkaç aydır tanıdığı

bir adama anlatıyordu ama o adamın gerçekte kim olduğundan haberi bile yoktu.

Ozan o anda boğazına bir ip dolanmış gibi hissettiğinden eliyle boyununu ovuşturup siyah gömleğinin yakasını çekiştirirken bir an sonra, “Selamünaleyküm,” sesiyle başını çevirdiğinde kahveye giren Mahir’e takıldı bakışları. “Mahir geliyor,” dediğinde Levent elleriyle yüzünü sıvazlayıp kendine gelmeye çalışırken, “Buyur abi,” deyip yer açtığında Mahir boşalan sandalyeye oturup asık yüzlü Levent’e çevirdi bakışlarını.

“Hayırdır koçum, bir sıkıntı mı var?”

“Yok, yok abi ne olacak?” diyen Levent çekindiğinden Mahir’in yüzüne bile bakamazken Mahir onun konuşmak istemediğini düşünerek üzerine gitmedi. “Sende ne var ne yok Ozan?” diye sorduğunda Levent gibi Ozan’ın yüzü de ister istemez asılırken, “Pek bir şey yok,” dediğinde, “Sorsam mı sormasam mı bilemedim ama,” deyip duraksadı Mahir. “Sabahları Sena’yı canı sıkkın görüyorum bu aralar, seninle ilgili değildir inşallah,” dediğinde genç adamın bakışları endişeyle kısıldı.

“Nasıl yani canı sıkkın? Hasta falan olmasın?” dediğinde, “Olmuş bu,” dedi az evvel yüzü asıkken şimdi pişmiş kelle gibi sırtan Levent. Ozan’ın telaşı, Sena için endişelenmesi hoşuna gitmişti.

“Hasta mı bilmem ama keyfinin olmadığı belli. Hem ... Sen bu kızla görüşmüyor musun oğlum, üstelik de evleriniz karşılıklı. Fark etmedin mi kaç zamandır?” diye hafif sinirle soran Mahir’e bir an için ne diyeceğini bilemezken bakışlarını etrafta gezdirip kimsenin dinlemediğinden emin olarak, “Konuşmuyor benimle,” dedi Ozan huysuz bir tavırla. Sesi ne kadar huysuz çıksa da hatalı olduğunu bilen tarafı pişmanlıkla kıvranıyordu. Daha en başında her şeyi eline yüzüne bulaştırdığına inanamıyordu Ozan.

“Niye konuşmuyor? Ne hıyarlık yaptın kıza?” diye keyfi kaçmış hâlde huysuzca söylenen Levent’le içli bir nefes bırakırken, “Yanına geleceğimi söylemiştim,” dedi hüznle genç adam. “Sonra da acil bir işim çıkınca gitmek zorunda kaldım. İşim uzayınca da beklettim onu. Açıklayacaktım da aslında ama ... Dinlemedi beni. Hâlâ da beni görünce yolunu çeviriyor,” dediğinde, “Güvenini kırmışsın,” dedi Mahir buruk bir edayla. “Ve bunu olabilecek en yanlış insana yapmışsın. Sena insanlara kolay kolay güvenip

kendini açamaz, sen pamuk ipliğiyle bağlı o güveni kırmışsın,” dediğinde, “Niye bu kadar güvensiz ki insanlara?” diye sordu Ozan dayanamayarak.

“Bunu anlatmak ondan başka kimseye düşmez,” dediğinde merak bir zehir gibi usul usul kanına karışırken, “Ozan,” dedi Mahir babacan bir tavırla. “Seni daha yeni tanyorum aslanım, hepimiz öyle. Ben insanlara güvenmeyi seçerim, Sena ise güvenmemeyi... O sana güvendiye kendi içinde bunun savaşını vermiştir, emin ol. Sen... Niyetin nedir, ne beklersin ben bilemem ama sen şunu bil ki Sena benim için, bizim için kardeşten farksızdır. Onu üzme demiyorum sana çünkü bazen sevdiğimiz insanları üzme bizim elimizde olmuyor. Ama onu kandırma, ona yalan söyleme ve her şeyden önemlisi onu kalbinde yaşatmayacaksan hayatına girme,” dediğinde tokat yemiş gibi irkildi genç adam.

“Sena görüldüğünden çok farklıdır aslında. İnsanlar onu kimi zaman duygusuz zannederler ama o bir çocuğun tek damla gözyaşı için şu koca mahalleyi ateşe vermekten çekinmez. Sena sen ona nasıl gidersen misliyle gelir sana. O çok zor güvenir insanlara, o yüzden de çok az insanı alır kalbine. Seni o kalbe aldıysa layık ol, Ozan. Olmayacaksan da daha fazla üzmeden çekip git hayatından...”

“Abi, adamı delik deşik ettin vallahi iki dakikada.”

Levent’in ortamın gerginliğini dağıtmak için söylediği cümleye rağmen genç adam sessizce yutkunup önündeki boşluğa bakmaya devam ederken aklı daha fazla zaman kaybetmeden çekip gitmesi gerektiğini söylüyor, kalbiyse bir an bile kaybetmeden Zühre yıldızına koşması için yalvarıyordu.

Genç adam hissettikleriyle, söyleyemedikleriyle, yüreğinde gizlediği, sakladığı onca şeyle öylece ne yapacağını düşünürken bir gün bu konuşmayı hatırladığında her şeyi anlatmadığı için pişmanlık ateşiyle yanıp kavrulacağını ve bugün kendisini dinlemeye hazır iki adamın o gün hayatında olmayacağını ne yazık ki bilmiyordu.

Sena'dan

"Sena!"

İçeriden seslenen Güzin Hanım'la elimdekileri bırakıp telaşla içeriye doğru adımladığımda, "Kaldır şunları gözümün önünden!" diye bağırdı yüksek sesle. Masanın üzerinde duran pahalı gül buketine öfke dolu bakışlarıyla bakarken hızla ilerleyip bukete uzandım. "Çöpe at gözüm görme-sin!" diyerek arkasını dönüp pencereye doğru ilerlediğinde tüm bedenimin titrediği gözümünden kaçmazken arkamı dönüp hızlı adımlarla odadan çıktım. Ardından da modaevinden çıkıp caddenin karşısındaki çöp kutusuna doğru ilerlerken pahalı buketi içine atıp gerisin geri içeriye döndüm. Leyla ile Merve ürkek bakışlarla ne olup bittiğini anlamaya çalışırken hafifçe omuzlarımı silkip işimin başına döndüm.

Ahmet Bey aylardır ısrarcı tavrını sürdürmeye devam ediyor, boşanmaya yanaşmadığı gibi Güzin Hanım'ın kendisini affetmesi için de ısrarcı tavrını sürdürüyordu. Modaevine her gün gösterişli buketler, pahalı hediyeler gelse de Güzin Hanım birine bile dokunmadan hepsini çöpe atıyordu. En son bir gerdanlığı çöpe attığını gördüğümüzde bir an Merve'nin kalbine inecek sanmıştım. Utanmasa koşa koşa gidip o gerdanlığı çöpten alırdı ama cesaret edemiyordu tabii.

Ortada bir ihanet ve o ihanetten doğacak olan bir çocuk varken biri bu adama karısını hediyelerle ya da çiçeklerle kandıramayacağını anlatmalıydı belki de.

Bir vakit sonra çalan telefonun ardından bu defa da odadan bir şeylerin kırılma sesi gelirken, "Bitti dedim sana, bitti! Arayıp durma artık bitti!" diye bağırarak Güzin Hanım ile hepimiz yerimizde sıçradık. Kapanan telefonun ardından Güzin Hanım yanıımızdan bir rüzgârla geçip modaevinden çıktığında hepimiz tuttuğumuz nefeslerimizi bıraksak da bu işin sonunun nereye gideceğini kestiremiyorduk.

"Madem karışım bu kadar çok seviyordu ne diye aldattı ki bu adam?" diye söylenen Merve'ye bakışlarımı çevirdiğimde, "Sevgi değil bu," dedi Leyla hüüünlü bir tavrıla. O da saygı duyduğı Güzin Hanım için çok fazla üzüliüyordu. "Kaybetmeye alışkın olmayan biri Ahmet Bey. Güzin Hanım'ın gidişini kabullenemiyor. Belki seviyordur da ama," dediğı sır,

“Sevse aldatmazdı,” dedim bu konuda kesin tavrımı ortaya koyarak. “İnsan sevdiğini aptal yerine koyuyorsa, onu kandırıyorsa, yalan söylüyorsa orada sevgi diye bir şey olamaz.”

Söylediklerimin ardından kimse karşılık verecek ya da itiraz edecek tek kelime edemezken akşama dek sessizlik içinde işimize devam ettik. Yaşananların etkisiyle her birimiz kendi iç dünyamızda biriktirdiklerimizi düşünmeye dalmışken aklımın bir köşesi geçmişte, bir köşesi bugündeydi. İkisinin de ortak noktası kalbimin hep aynı yerden kırılmasıydı. Kandırılmak çok ağırdı. Sevgisizlikten çok daha ağır...

“Sen çıkmıyor musun Sena?”

Şule ablanın seslenişiyle elimdeki düğmeleri kenara bırakıp, “Saat kaç oldu ki?” diye sordum dalgınlıkla. Neredeyse altıya geldiğini görmemle bakışlarım büyürken, “Kızlar çoktan çıktı,” dedi Şule abla. “Ben de çıkıyorum ama sen daha kalacaksan durayım seninle,” dediğinde, “Yok abla,” dedim boynumu ovuşturup yerimde doğrularak. “Sen çık, ben de çıkarım zaten şimdi.”

“İyi madem. Hadi iyi akşamlar sana kızım,” deyip çıkan kadınla ben de hızla toparlanıp çantamı aldıktan sonra modaevinden çıktım. Kapıyı kilitleyip anahtarı çantama attığım sıra durağa doğru iki adım atmıştım ki birden arkamda birinin varlığını hissettiğimde tedirgin oldum. Birkaç adım daha attığım sıra adımların da peşimden geldiğini hissetmemle paniklerken başımı çevirdiğim anda gördüğüm adamla olduğum yerde duraksadım.

“Sen ... Beni mi takip ediyorsun?”

Ozan, elleri arkasında bağlı hâlde öylece bana bakarken bakışlarında görmeye alışkın olduğum muzipliğin yerinde bu defa elle tutulur bir mahcubiyet vardı.

“Seni takip etmiyorum, Sena. Beni fark etmeni bekliyorum.”

“Ben seni fark ettim, Ozan,” dedim buruk bir sesle. “Seni fark ettim ama bu ... Bana fazla geldi,” dediğimde bana doğru bir adım daha yaklaş-

tı. "Ne fazla geldi? Ben mi? Yoksa kalbinin benim için söyledikleri mi?"

"Kalbim bu aralar senin hakkında pek de güzel şeyler söylemiyor aslında," dediğimde, "Bunu hak ettim çünkü," dedi pişmanlıkla. "Özür dilerim. En baştan güvenini sarstığımı için çok özür dilerim."

"Ben seni affettim," dedim buruk bir hüznle. "Genelde insanlara küsmeyi beceremiyorum zaten. Ama Ozan... Ben... Küçük bir meseleyle bile bu kadar üzölmek istemiyorum," dediğimde, "Sena," deyip beni durdurmak istese de başımı iki yana salladım.

"Dinle lütfen... Benim kendi içimde çok uzun zamandır verdiğim bir savaş var ve sen bununla uğraşmak zorunda değölsin. Bu... Bugünle alakalı değöil, seninle alakalı da değöil. Ben eskiden sevginin, aşkın anlamsızlığını savunurdum oysa şimdi kaç gündür aşk acısı çekiyorum. Niye? Sen beni beklettin diye. Bu çok saçma, ben... Bunlarla uğraşmak istemiyorum. Benim kalbim zaten yeterince yorgun. Bunlarla baş etmeyi bilmiyorum," dediğimde bana doğru bir adım daha atarak aramızdaki mesafeleri yok etti.

Elime uzanıp bir şey söylememe bile fırsat vermeden avcumu kalbinin üzerine yasladığında öylece donakalırken, "Duyuyor musun?" dedi sanki bir tek bana duyurmak istediğı bir fısıltıyla. "Duyuyor musun Zühre yıldızım?"

"Bana bunu söyleme. Neden nefret ettiğöimi bile bile söylöyorsun ki?" diye fısıldadığımda, "Çünkü canımı yakıyor," dedi acı çekercesine bir sesle. Anlayamadım.

"Adından nefret etmen canımı yakıyor. Sena da Zühre de sensin. Sana bu isimleri kim vermiş olursa olsun bu isimler sana ait Zühre Sena Gencer. Sana ait bir şeyden nefret etmene dayanamıyorum. Sana ait bir şeyin sevilmemesine dayanamıyorum," deyip diğer eliyle usulca yanağııı kavradı. Caddeden gelip geçen araçlara inat etrafta ikimizden başka kimse görünmezken, "Bana bir şans ver," dedi muhtaçlık kokan bir fısıltıyla. "Bize bir şans ver. Gerçek bir şans... Son bir şans... Ben... Gitmeyi denedim ama olmuyor," dedi çaresizce. "Bazı ruhlar evvelden aşınadır birbirlerine, Sena. 'Canınla canım arasında bundan evvel bir geçmiş vardı, orada tanıştık biz seninle,' demiş Mevlâna. Nasıl oluyor bilmiyorum ama benim kalbim, ruhum, ellerim, gözlerim seni tanıyor. Hem de öyle bir tanıyor ki senden başka herkes yabancı artık yüreğöime..."

Bir eli kalbine yaslı elimin üzerinde, diğeri yanağımın üzerinde sığınmak istediğim bir yuva gibi beni sararken lacivert bakışlarının büyü-
sünde, “Sen...” dedim yüreğimden kopup gelen bir fısıltıyla. “Sen Ozan,
sen... Benim canımı yakacaksın biliyorum ama yine de vazgeçemiyorum,” diye fısıldadığımda göz bebekleri titreşti. Lacivert karanlığın içinde
birbiri ardına onlarca fısıltı bana sesini duyurmak için çırpırsa da birini
bile duymadı kulaklarım. Yalnızca çırpınırcasına atan kalbimin sesini du-
yarken o da, “Ozan,” dedi başka da hiçbir şey söylemedi. Küçük bir
yakınlığın ardından alnını alnıma yasladığında gözlerim usulca kapanır-
ken, “Kalbimi kıracaksın biliyorum ama... Kalbimi kırma Ozan,” diye
çaresizce fısıldadım.

“Çocukluğumda geceleri odamın penceresinden bakarken hep di-
ğerlerinden daha çok parlayan bir yıldız görürdüm,” dedi sanki bahsettiği
o çocukluktan kalma sıcacık bir sesle. Konuştukça nefesi dudaklarıma
çarparıyor, bu zamana kadar hiç hissetmediğim duygulara sürüklüyordu
benliğimi.

“Çocukken herkesten gizlediğim sırdaşımdı o yıldız. Güneş doğdu-
ğunda bile görür, kimseleri inandıramazdım. Gece olduğunda koşa koşa
pencereye gider hep onu arardım. Büyüdükçe şehrin ışıkları çoğaldı, o
ışıklar yıldızımı da yavaş yavaş aldı benden. Ona anlattıklarım, hayallerim,
düşlerim de onunla çekip gitti sanki. Sonra bir gün yolum Turna Sokak’a
düştü. Çocukluğumda kaybettiğim o yıldızı buldum karşı evin pencere-
sinde. Seni ilk kez bahçede karşılaştığımız o gece görmedim ben. O gece-
den günler önce mahalleye geldiğimde gördüm. Sen yanımdan yürüyüp
geçtin ama gölgede geçmişi gördüm ben. Çocukluğumu, masumiyeti,
hayallerimi... Benim kalbim seni tanıyor, Sena. Benim ruhum seni tanı-
yor. O yüzden ilk andan beri seni bekliyorum. Senin de beni tanımanı,
beni görmeni bekliyorum. Delilikse delilik...” deyip başparmağıyla usul-
ca yanağını okşadı.

Bu temasıyla titreyen gözkapaklarım usulca aralanırken, “Beni kalbi-
ne al,” diye fısıldadı dudaklarıma çarpan ılık nefesiyle. “Beni gör, beni duy,
beni anla... Beni sev... Çünkü ben... Sana çok fena âşığım Zühre yıldızı.”

Söylediği her söz bir yana, elimin altındaki kalbi göğsünü yırtıp çıka-
cakmış gibi heyecanla çarparken, “Kalbimin bir sesi olduğunu seninle öğ-

rendim ben,” diye fısıldadım. “Gözlerine baktığım o ilk andan beri yalnız adını fısıldıyor kalbim. Seni görüyorum Ozan,” dedim tebessümle. “Seni duyuyorum. Adımı senin sesinden duyduğum o andan beri ben artık adı mı bile seviyorum. Senin Zühre yıldızın olacaksam eğer Zühre olmayı da kabul ediyorum. Korkarım bu ... Canımı çok yakacak ama pes ediyorum. Yenilgiyse sana yeniliyorum, aşka yeniliyorum. Çünkü ben de ... Ben de seni seviyorum.”

Şehir yanı başımızda akıp giderken gecenin lacivert karanlığı yıldızlarla aydınlandı. Rüzgâr etrafımızı bir sarmal gibi sararak her saniye bizi birbirimize biraz daha yaklaştırırken alnuma yaslanan dudakların sıcaklığıyla kalbimin durduğunu düşündüm. Parmak uçlarım usulca göğsüne yaslandığında gözlerim kapanırken tüm benliğimle aşka teslim oldum. Günün birinde pişman olsam da artık önemi yoktu.

Çünkü sevdiğim adamın beni ilk kez öptüğü o akşamüstü hayatımın en mutlu anıydı ...

Bölüm 13

Vedalar ve Gün Batımları

1994, Mayıs

Sena'dan

İnsan ruhu hep güzel görünenin peşinde koşarmış. Güzel bakanın, güzel dokunanın, güzel hissettirenin...

Ruhumda hiç geçmeyen bir bahar var sanki. Aynaya baktığımda baharlarımdaki yıldızları sayar gibiyim, sesimdeki cıvıltıyı duyar gibiyim. Ruhum güzel sevenin peşinde koştu benim. Hiç bilmezdim oysaki öncesinde... Artık biliyorum. Seven biri ne hisseder biliyorum, seilmek ruha nasıl da hiç bitmeyen bir baharı yaşatır biliyorum.

Telaşlı parmaklarımla ocağın altını kapatıp tencereyi kenara aldım. Camdan dışarıya baktığımda koşturup giden çocukların telaşı dudaklarımın tebessümle kıvrılmasına sebep olurken az ileride gördüğüm seyyar dönme dolapla çocukluğuma gitti aklım. Eskiden de bu oyuncak mahalleye geldiğinde tüm çocuklar etrafında pervane olurdu. Ceplerimize

doldurduğumuz bozukluklarla bir kere daha o salıncaklardan birine binmek için saatlerce sıranın bize gelmesini beklerdik. Gülfem ne zaman binse midesi bulanır yine de her defasında binmek isterdi. Çiçek ile ikimiz her bindiğimizde ayaklarımızı sallar, kendimizi uçuyormuşuz gibi hissederdik. Çocukluğumun en güzel hatıralarından biriydi mahalleye gelen seyyar dönme dolap. Şimdilerde yine mahallenin çocuklarının neşe kaynağıydı.

Tenceredeki çorbanın bir kısmını daha küçük bir tencereye boşaltıp soğumasın diye genişçe bir bezle etrafını sardıktan sonra her ihtimale karşı iki tane de limon alıp poşete attım. Beze sardığım tencereyi de geniş poşete koyup mutfaktan çıkarken kalbim daha şimdiden deli gibi atıyordu.

Çorbayı yapıp bir şekilde evden çıkarsam da birilerine görünmeden karşı eve geçmek öyle zordu ki... Yine de denemek zorundaydım. Dün akşam eve gelen yolda yan yana olmasa da peş peşe adımlarken Ozan'ın fena hâlde üşüttüğü dikkatimden kaçmamıştı. Ne kadar gizlemeye çalışsa da hastalandığı her hâlden belliydi. Öyle kötü öksürüyordu ki benim ciğerlerim nefessiz kalmıştı sanki o anlarda. Tüm gece aklım onda kalmışken sabah da göremeyince bütün günüm zehir olmuştu. Akşamüstü biraz da erken çıkmamın şansıyla tamirhanenin önündeki yoldan eve yürürken Ozan'ı orada da göremeyince iyice bir telaş sarmıştı içimi.

Bakkala uğrayıp Levent'e sorduğumda da bugün işe gidemediğini söylemesiyle iyice panikleyip soluğu telaşla evde almıştım. Çorba yapmak kolaydı ama o çorbayı Ozan'a götürebilmek için kızların da desteğine ihtiyacım vardı. Babam zaten işteydi, Ali de salıncağı görür görmez kendini dışarıya atmıştı. Bir babaannem meseleydi ama onu da Çiçek sayesinde halletmiştim. Artık ne dediyse Zühal teyze babaannemi yanına çağırmış ben de rahat rahat çorbayı hazırlamıştım.

Şimdi de elime aldığım poşetle dedektif edasıyla etrafı kolaçan ederek sokağa adım attığımda Gülfem de üst katın balkon penceresinden sokağı izliyordu. Bana eliyle işaret ettiğinde hızla adımlayıp sokağın karşısına geçtim. Kapıyı çalıp kenara geçerek telaş içerisinde beklerken kalbim âdeta ağzımda atıyordu. Biri görse laf çıkarmaktan geri durmazdı ama dayanamamıştım. Hasta hâliyle onu yalnız bırakmak istemiyordum.

Bir an sonra kapı açıldığında Ozan'm buğulu lacivert bakışları beni

bulurken, "Sena?" diye şaşkın bir tebessümle fısıldadığında hızla içeriye geçip oyalanmadan kapıyı ardından kapattım. "Sen... Bana mı geldin?" diye çocuksu bir şaşkınlıkla fısıldadığında gözlerinin içi öylesine gülüyordu ki bu hâli istemsizce beni de gülümsetti.

Elimi alnına yaslayıp, "Çok ateşin var ama senin," diye evhamla fısıldamamla alnındaki elimi tutup avcuma derin bir öpücük bırakırken, "Havale mi geçiriyorum yoksa gerçekten burada mısın sen?" diye fısıldadığında öyle tatlıydı ki parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurdum. "Sence?"

Dudakları tatlı bir tebessümle iki yana kıvrıldığında, "Tam anlayamadım, bir de şuradan mı denesen?" deyip iki parmağıyla diğer yanağını işaret ettiğinde hafifçe kıkırdayıp sol yanağına uzanmıştım ki aniden başını çevirmesiyle dudaklarım dudaklarının kıyısına kondu. Bir anda ateş gibi yanan dudaklarına değen dudaklarımla gözlerim şokla büyürken kendimi telaşla geri çekip, "Ben... Sen..." diye şaşkınlıkla mırıldandığımda, "Asıl senin ateşin var," diyerek kızardığım hissettiğim yanaklarımı kavradı avuçlarıyla.

Yakınlığımızın etkisiyle kalp atışlarım göğsümü delecek kadar hızlanırken, "Ben... Çorba getirdim sana," diye heyecanın etkisiyle güç bela mırıldandığımda bakışlarını hâlâ elimde duran poşete çevirip sanki ona dünyaları vermişim gibi bir ifadeyle gözlerime bakarak sıcacık gülümsedi.

"Benim için mi yaptım?"

"Yok, Burhan amca için," diye mırıldanmamla duymayı beklediği sözler bunlar olmadığından birden yüzü düşerken, "He tamam," diye çocuksu bir hâlde mırıldandı. "Şapşal," dedim kıkırdayarak. "Tabii ki senin için yaptım. Hadi dikildik kaldık kapının önünde, içeriye geçelim. Çok fazla vaktim yok zaten, babamlar gelmeden gitmem lazım," dediğimde onu önden itekleyip peşinden salona doğru ilerledim. İçerisi hafif bir dağınıklık dışında derli toplu olsa da bu eve Ozan için ikinci kez gelişim olduğundan merakım çok daha fazlaydı. Üstelik bu defa her şey çok farklıydı. Daha önceki gelişimde benim için sokaktaki bir yabancından farksızken bugün çok fazla şeydi. Belki de günün birinde her şeyim olacaktı.

Bakışlarım merakla etrafta gezindiği sıra her şeyin fazla sıradan ve basit görünmesi nedensiz canımı sıkarken, "Neden hiç fotoğraf yok evinde?"

diye sormaktan alamadım kendimi. Bir an sonra da ona ilk kez hayatıyla ilgili bir şey sormuş olmanın farkındalığıyla kalp atışlarım hızlanırken sırı bana dönük olan sevgilim gözle görülür bir şekilde irkildi. Omuzlarındaki gerginliği ona dokunmadığımı hâlde parmak uçlarımda hissederken yanlış bir şey sormanın telaşıyla, "Çorba sıcaktır hâlâ, ben hemen bir tabak getireyim sana," deyip hızla arkama döndüm ve mutfığa doğru ilerledim.

Koridora adım attığım anda elimle alnıma vururken kendime duyduğum kızgınlıkla dişlerimi sıkıyordum. Mutfığa girip etrafa bir bakış attığımda burada da her şeyin yine fazla basit olması nedensiz yere gözlerimi doldururken ellerimle tezgâhın kenarına tutunup yutkundum. İçeride de burada da beni huzursuz eden şey bu evde bir hayatın olmayışındı. Ozan bu evde yaşıyordu ama burası... Sanki ona ait değil gibiydi. Ne bir fotoğraf ne saksıda bir çiçek ne bir hatıra ... Hiçbir şey yoktu. Sanki anılan, geçmiş, sevdiği hiçbir şey yoktu. Beni üzen de buydu işte. Kalbimde kendisine önce küçük bir kapı açıp sonra da her köşesini istila eden birinin böylesine yalnız olmasını kabul etmek istemiyordum.

Ozan'ın kimsesiz olduğunu duymak acı vericiydi ama görmek... Çok daha fazla acıtmıştı kalbimi.

Başımı iki yana sallayarak derin bir nefes alıp toparlanmaya çalıştım. Mutfak rafında bulduğum bir kâseye çorbayı, yanına dilimlediğim limonu koyup tepsiye de poşetteki ekmeklerden bırakarak derin bir soluk aldığım da ne yapacağımı bilmiyordum.

Evet, duygularımızı birbirimize açmıştık ve artık eskisinden çok daha yakındık ama ... Hâlâ hayatlarımız hakkında pek çok şeyi bilmiyorduk. Ne o bana annemi sormuştu ne de ben ona ailesini ...

Bu evdeki yaşanmamışlık hissi böylesine yüzüme vurmasa belki yine sormaya cesaret edemezdim ama bir anda ağzımdan çıkıvermişti işte. Şimdiyse nasıl toparlayacağımı bilmiyordum. Belki hazır değildi, belki hiçbir zaman anlatmak istemeyecekti. Geçmiş umurumda da değildi zaten. Ailesi olmadığını biliyordum. Buraya çalışmak, kendine bir hayat kurmak için geldiğini biliyordum. Ve bu kimsesiz adamı kalbimin en derinlerinde bir yerde günbegün sevmeye devam ediyordum. Sanırım beni sevdiğinden başka duymak ya da bilmek istediğim hiçbir şey yoktu.

Tepsiyi elime alıp yeniden içeriye geçtiğimde Ozan ortalıkta kalan

birkaç parça dağınıklığı toparlıyordu. “Uğraşma sen, ben hallederim,” deyip tepsiyi masaya bıraktığımda bakışlarını benden tarafa çevirip elindeki yastığı kenara bıraktı. Üzerindeki gri eşofman altı ve siyah tişörtle bile dünyanın en yakışıklı adamı gibi görünmesi insanlığın geri kalanına haksızlıktı.

Sandalyeye oturup çorbasını içmeye başladığında ben de bakışlarımı ürkek bir merakla onda tutmaya devam ettim. Bana baktığı anlarda heyecandan uzun uzun yüzüne bakamasam da böyle zamanlarda kendimi daha rahat hissediyordum. Lacivert bakışlarının üzerine düşen uzun kirpikleri öyle güzeldi ki bir gün onları tek tek sayabilmek isterdim. Hastalığın etkisiyle yüzü solgundu ama aynı zamanda ateşi olduğundan dudakları kızarmıştı. Dudaklarına baktıkça yanlışıyla onu öptüğümü hatırlamak benim de ateşimi yükseltirken, “Biraz daha bakmaya devam edersen ambulans çağırmak zorunda kalacaksın, söylemedi deme,” diye mırıldandı. “Sen bana baktıkça kalbime bir şeyler oluyor.”

“Ay ne alakası var ya... Hem bakmıyorum ki ben sana,” diye mırıldanıp telaşla yerimden doğrulduğumda titreyen ellerimi de eteğimin iki yanına bastırdım. “Hadi iç sen çorbanı,” deyip öylesine adımlarla salonu gezerken koltuğun kenarındaki yastığın altında gördüğüm deftere bakıp, “Ne yazıyorsun sen?” diye sordum merakla. Birden çat diye bir ses geldiğinde başımı çevirmemle elindeki kaşığın kâseye düştüğünü görüp, “İyi misin? Başın mı döndü?” diye telaşla söylenerek yanına adımladığımda, “İyiym,” diye mırıldandı sanki boğazmda bir düğüm varmış gibi güçlkle yutkunarak.

“Sen... Ne sordun az önce?” diye güçlkle sorduğunda telaştan ne sorduğumu bile unutmuştum ki bakışlarıma takılan defterle, “Ha,” dedim dalgınlıkla. “Şu defteri hep elinde görüyordum da onu sordum. Not falan mı alıyorsun? Yoksa günlüğün mü o senin?” derken eğlenerek kıkırdadım. Ozan’ın günlük tuttuğunu düşünmek nedense komik gelmişti o an.

“O... Şey,” deyip duraksadı. O an bakışlarımla etrafı incelemeye devam ettiğimden yüzünün gitgide düştüğünü de fark edemezken birden kapı telaşla tıklatıldığında olduğum yerde korkuyla sıçradım.

“Kim? Kim gelmiş olabilir ki? Hay Allah yakalandık!”

Telaşla yerimde kıpırdanıp durduğum sıra Ozan kalkıp panikle titre-

yen ellerime uzandı. "Sakin ol Zühre yıldızım," diye mırıldanıp sağ elini kaldırarak hafifçe çenemi okşadı. Bana her dokunduğunda olduğu gibi yine göz bebeklerim titrerken lacivert bakışları bir an için aralık kalan dudaklarıma bakakaldığında gitgide kararan, bir o kadar da yıldızlı bir geceyi andırırcasına parlayan gözlerinde kaybolacağımı düşündüm. Her saniye biraz daha yakınlaştığımızı hissettiğim an heyecanla gözlerim kapanmıştı ki bir kere daha çalan kapıyla yeniden sıçradığımda hemen ardından gelen, "Sena!" sesiyle rahatlayarak soluğumu bıraktım.

"Gülfem bu!"

Kapıya doğru adımlayıp derin bir nefes alarak kapıyı açtığımda, "Acele et baban geldi," dedi arkadaşım telaşla. Bakışlarımı panikle sokakta gezdirdiğim sıra boş görünmesiyle rahat bir nefes alıp arkama döndüğümde Ozan'ı neşesine inat durgun bakışlarla beni izlerken buldum. "Çorbanı iç. Poşette ağır kesici, ateş düşürücü bir şeyler de var," deyip tam çıkacaktım ki Gülfem sırtını bizden tarafa döndüğünde uzanıp yanağına hızlı bir öpücük bıraktım. "Çabuk iyileş, daha bana verdiğin bir el ele yürüyüş sözü var."

Bir şey demesine fırsat vermeden kapıyı çektiğimde yanaklarımı şimdiden ateş basmışken Gülfem yanı başımda hâlimle eğlenircesine kırıyordu. Başka zaman olsa güldüğü için kızardım ama son zamanlarda öylesine mutsuz ve yorgun görünüyordu ki bana gülmesine bile sevinecek hâldeydim. Birlikte bahçeden içeriye girdiğimiz sıra, "Sena," dediğinde duraksayıp ondan tarafa dönmemele, "Biz... Gidiyoruz," dediğinde tüm neşem tuzla buz oldu bir anda.

"Ne gitmesi Gülfem?" diye kızgınlıkla söylendiğimde hafifçe omuzlarını silkip buğulu bakışlarla gözlerime bakarken, "Artık olmuyor, yapamıyorum," dedi yorgun sesiyle. "Mahir... Vazgeçmiyor. Eskisi gibi de değil artık. Aptallık edip onu öptüğüm için artık onu istemediğime de inanmıyor. Biliyorum, çözmeden rahat etmeyecek ama olmaz. Ondan baba olma hayalini alamam. Bunu yapsam bile Serpil teyze izin vermez. Mahir annesiyle koparsa ben bunun vicdan azabıyla yaşayamam. Babamlarla konuştuk," dedi parmaklarını birbirlerine kenetleyip hüznle gözlerime bakarken.

"Haftaya babaannemle Almanya'ya gideceğiz. Sonra ne olacak bilmiyorum ama bir daha buraya dönmeyeceğiz."

Duyduklarım karşısında gözyaşlarım birbiri ardına akıp giderken, "Gülfem hayır..." dedim hüznle. "Olmaz! Biz... Söz verdik birbirimize. Hani ne olursa olsun ayrılmayacaktık? Sen orada yapamazsın ki... Biz de sensiz yapamayız. Başka bir yol düşünelim," deyip duraksadım. "Hayır ya ne düşüneceğiz ki? Her şeyi anlatacağım ben Mahir abiye, o uğraşsın seninle!" deyip arkamı döndüğümde, "Hayır Sena!" dedi yalvarırcasına bir yakarıyla kolumu tutarken. "Söz verdin!"

"Sen de bize söz vermiştin Gülfem..." dedim hüznle. "Sözünü ilk bozan sensin."

"Anla ne olur..." dedi acıyla. "Başka çarem olmadığı için gidiyorum. Mahir'e bunu yapamam, Sena. Lütfen ona bir şey söyleme... Lütfen beni bu yükün altında bırakma..." diye yalvardığında acıyla yutkundum. Bir yanım yaptığının yanlış olduğunu avaz avaz haykırsa da sırrını bana açan dostuma nasıl arkamı döneceğimi bilmiyordum. Mahir abi duyduğunda tam da düşündüğüm gibi Gülfem'i bırakmayacaktı ama ya bu onların mutlu olmasına yetmezse? Ya Gülfem daha fazla mutsuz olur ve bu yüzden beni hiçbir zaman affetmezse?

"Beni biraz olsun seviyorsan kimseye bir şey söyleme," diye bir kere daha yakardığında gözlerimi yumup ona sıkıca sarılırken gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Vereceğim hangi kararın arkadaşımı mutlu edeceğini bilememek canımı öylesine yakıyordu ki bir mucize olmasını diledim tüm kalbimle. Her şeyi çözecek, sevenleri bir araya getirecek bir mucize...

"Ah! Lanet olmasın ama ya!"

Bütün gece bir Ozan'ı bir Gülfem'i düşünüp dururken tek damla uyku girmeyen gözlerimle işe geldiğimde muhakkak ki bir kazaya kurban gideceğimi biliyordum ama sol avcum yanana kadar böylesi bir acıya hiç le hazırlıklı olmadığımı anlamam fazla trajik bir andı.

Bağırışımı duyduğu an, "Gel suya turalım," diye telaşla konuşan Mer-e beni kolumdan kavrayıp lavaboya doğru çekiştirdiğinde acıya dayanıklı olduğumu zannediyordum ama gözyaşlarım çoktan akmaya başlamıştı.

“Çok mu acıyor be kızımı?” diye evhamla söylenen Şule abla da diğer tara-
fında elinde buz torbasıyla beklerken, “Yok,” diye mırıldandım şımarmayı
bilmeyen her kız çocuğu gibi. “Acınmıyor abla, üzülme.”

Böyleydim ben. Hiçbir zaman canım acıdı diye salya sümük ağlaya-
mazdım. İstediğim bir şey olmadı diye ortalığı kırıp geçiremezdim. Sevd-
ğim yemek yapılmadı diye sofraya küsüp gitmezdim. Mükemmel bir in-
san olduğumdan değil ama ... Bilmezdim çünkü. Öylesi şımaracağım bir
hayatım olmamıştı hiçbir zaman. Ne babamın yükünü artırmak isterdim
ne babaannemin yorgunluğuna bir yenisini daha eklemek. Bir yanından
eksik kalan ailelerin çocukları şımarmayı hak görmezlerdi kendilerine.

Suya tutmak biraz olsun rahatlatırsa da sudan çektiğim anda yine sız-
ladı avcum. Kalbim sanki avcumda atıyormuş gibi hissederken dişlerimi
sıkıp acıyı görmezden gelmeye çalıştım. “Şunu sürelim,” diye elinde yanık
kreminle yanımıza gelen Leyla’ya, sonra Merve ve Şule ablaya minnetle
bakarken onlar tarafından bu kadar sevildiğimi sanki ilk kez fark ediyor
gibiydım. Üçü de işlerini güçlerini bırakıp etrafımda pervane olmuşlardı
bir anda. Belki de hayata eskisi gibi sevgisizlikle bakmadığım için böyle
hissediyorum bilmiyorum ama sevildiğini, düşünüldüğünü hissetmek
kalbe iyi geliyordu.

“Hepiniz sağ olun ama iyiyim gerçekten,” dediğimde artık gerçekten
de kendimi daha iyi hissediyordum. “Hadi işinize gücünüze devam edin
zaten az vaktimiz kaldı, Güzin Hanım laf etmesin,” dediğimde, “Aman ne
olacak sanki,” diye söylendi Merve yanımdaki boşluğa otururken. “Sos-
yeteye kıyafet mi yok sanki? Dolaplarında yüzlerce elbise var hepsinin,
giyecek bir şeyler bulurlar elbette,” dediğinde Leyla ona gülerken, “Güzin
Hanım’a da böyle söyle istersen,” dedim keyifle. “Sonra da hepimizi koy-
sun kapının önüne,” dediğim sıra Şule abla krem sürdüğü elimi ince bir
sargı beziyle yavaşça sarıyordu.

“Sıkmadım değil mi?” diye endişeyle sorduğunda, “Yok abla, sağ ol,”
dedim minnetle. “Krem iyi geldi zaten,” dediğimde, “Al şunu da tut bezin
üzerinden,” deyip buz torbasını uzattı. Sonrasında onlar işlerinin başına
dönerken ben de elimde buz torbasıyla bir vakit pencereden caddeyi iz-
ledim.

Arnavut kaldırımlar öğlen saatlerinde hafifçe ıslansa da sıcak hava-

nın etkisiyle çoktan kurumaya başlamıştı. Caddenin iki yanında sıra sıra ağaçlar pembe-beyaz çiçekleriyle âdeta birer gelin edasıyla süzülürken, ağaçların arasındaki ahşap banklar sokağın nostaljik atmosferine çok yakışıyordu. Caddenin bir ucunda okuldan sonraları ayakkabı boyamak için gelen on iki, on üç yaşlarında bir çocuk vardı. Adı Ali'ydi onun da. İsimleri dışında bir ortak noktaları olmasa da ona baktıkça kardeşimi görür gibi oluyordum bazen. Elimizden geldiğince kendi Ali'mize güzel bir hayat yaşatmak için didinip duruyorduk ama yetiyor muydu? Bilmiyorum. Annesizliğin bir dermanı olur muydu bu hayatta? Bilmiyorum.

Modaevinin camları yerlere kadar uzundu, iki yanda dizili camdan vitrinlerin içinde de Güzin Hanım'ın özel tasarım elbiseleri sergilenirdi. O elbiselerin her biri benim ellerimden çıkıp o vitrinlere, sosyetenin ünlü simalarına gitse de birini bile giyme imkânım olmamıştı bu zamana kadar. Bazı zamanlar Güzin Hanım Merve'nin üzerinde birtakım denemeler, ölçümler yapardı ama o elbiselerden birini bana hiç denetmemişti. O abiyelerden birini üzerimde taşıyabilir miydim? Onu bile bilmiyorum.

Arka taraftan dikiş makinelerinin ahenkli sesleri yankılanmaya devam ederken ne zaman kalkacak olsam Şule abla durdurdu beni. "Bu elle tutamazsın o ütüyü," diye söylenip kendi işini bitirdikten sonra benimkinin başına geçtiğinde de hem mahcubiyetle hem minnetle baktım ona. İnsan kıymet gördüğünde bir başka mutlu hissediyordu kendini.

Güzin Hanım iki günlüğüne şehir dışına gittiğinden bir nebze daha rahattık. Kızlar da üç koldan beni durdurdukları için neredeyse mesai bitimine kadar yerimden kıpırdayamadım. Çıkış zamanı geldiğinde de hep birlikte toparlanıp çıktık modaevinden. Kızlar ve Şule abla durağa doğru ilerlerken ben de dolmuşların kalktığı tarafa doğru ilerleyecektim ki birden küçük bir kız çocuğu bana doğru koşturup elindeki papatya buketini kucağıma doğru uzattığında şaşkınlıkla gülümsedim. Üzerindeki turuncu renkli elbisesi, beyaz ayakkabıları ve beyaz dantelli çoraplarıyla öyle şirin bir kız çocuğuydu ki bir an için hayal mi görüyorum acaba diye düşündüm. Kalp şeklindeki yüzünde öyle şirin bir gülümsemesi vardı ki insanın içini ısıtıyordu bal rengi bakışları.

Kıvrık kızıl renkteki saçlarını karıştırıp, "Sen de kimsin?" diye mırıldandığımda küçük omuzlarını silkip konuşmayacağını belli edencesine

başını iki yana sallarken işaret parmağıyla sokağın diğer tarafını işaret ettiğinde arkamı döndüm. Her zaman olduğu gibi yine elleri ceplerinde öylece tebessümle beni izleyen Ozan'ı gördüğüm an kalp atışlarım hızlanırken ardımdaki kız çocuğu birden diğer tarafa doğru koştuğunda önce panikledim. Ancak bir kadınla adama doğru koşup onların ellerinden tutarak uzaklaştığında rahatlamıştım. Arkamdan gelen adım sesleri kulaklarıma dolarken hafifçe ona doğru döndüğümde bana elini uzattı sevgilim.

“Görmeni istediğim bir yer var, benimle gelir misin Zühre yıldızım?”

Bakışlarımı, uzattığı güçlü elinden ayıramazken bu eli tuttuğumda hayatımı bu adamın hayatına bağlayacağımı biliyordum sanki. Önce aklımı, sonra kalbimi kendine tutsak etmişti, şimdi de tüm benliğimle ona teslim olmamı istiyordu. Hayatım boyunca kaçtığım, yok saydığım her şey lacivert bakışlı bir adamın suretinde can bulmuştu sanki. Eskiden bana aşktan bahsettiklerinde anlam veremiyordum. Bir insan bir başkasını nasıl kendinden bile vazgeçecek kadar sever, güvenir anlayamıyordum ama o gün Ozan'ın elini tutarken doğru olan buymuş gibi geliyordu.

Ozan... Başından sonuna dek doğru olan her şey gibiydi.

Eline bıraktığım elime tebessümle baksa da bir an sonra bakışları papatya buketini saran elime takıldığında tüm neşesi kayboldu. “Eline ne oldu?” diye telaşla sorduğunda sesinin titremesi bile kalbimde ılık bir meltem gibi eserken, “Yaktım,” dedim umursamazca omuz silkerek.

“Beni yaktığın yetmedi mi? Kendini niye yakarsın be güzelim,” deyip acı dolu bir bakışla elimi avcuna alıp bakarken, “Nereden öğreniyorsun bu lafları acaba?” diye söylendim eğlenerek. “Mahir abiye söyle de dolmuşun arkasına yazsın,” dediğimde dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı.

“İyi olduğuna emin misin? Doktora gittin mi?” dediğinde, “Yok artık,” dedim gözlerimi belerterek. “Ütücüyüm ben Ozan, sence her elimi yaktığımda doktora gidersem oradan çıkabilir miyim?” diye söylendiğimde tereddütlü bakışlarla yüzüme bakmaya devam etmesiyle sargılı elimi çektim ellerinden. Bu meseleyle kısıcak zamanımızı da harcamak istemiyordum.

“İlgili bakışların fena hâlde hoşuma gitse de iyiyim, gerçekten,” dedim gülümseyerek. “O elimi değil bu elimi tut, sonra da gidelim o dediğin yere,” dediğimde bakışlarında hâlâ benim yaramın acısı sızlasa da önce

sargı bezinin üzerine usulca bir öpücük bıraktı, sonra diğer elimi kavrayıp tebessümle, “Gidelim bakalım,” dediğinde kalbimin ona doğru aktığını hissettim o anda.

Birlikte el ele rengârenk çiçeklerle bezeli ağaçların arasından ilerlerken bakışlarımı birleşen ellerimizden, göğsüme yasladığım papatya buketinden ayıramıyordum. Her ne kadar düne nazaran çok daha iyi görünse de, “Daha iyisin değil mi?” diye sorduğumda elimi sıktı hafifçe, ardından dudaklarına yaklaştırıp kuş tüyü gibi hafif bir öpücük bıraktığında göz bebeklerimin bile titrediğini hissettim.

“Şifalı ellerinle yaptığın çorbadan sonra nasıl iyi olmayayım?” dediğinde, “Keramet ellerimde mi suyu için kaynattığım tavukta mı bilmem artık,” dediğimde yine gülümsedi.

Asık yüzlü, kaşları çatılı onca adamın yanında Ozan’ın içten gülüşleri öyle kıymetli geliyordu ki bana, sanki her gülüşünde ömrümü uzatıyordu. Bu hayatta bir vazife edinmek istesem onu gülümseten kişi olmayı seçerdim.

Birlikte cadde boyunca yürüdüğümüz onca zaman boyunca ellerimiz bir an olsun ayrılmazken etrafımızdan akıp giden hayatın içinden anbean uzaklaşıyorduk sanki. Nereye gittiğimizi bile bilmediğim hâlde sadece onun adımlarına uyarak mutluluğa doğru gidiyormuşum gibi hissediyordum.

Bir zaman sonra caddelerin o keşmekeşi azaldı, renkli ağaçların yerini alabildiğine uzayan serviler, bir koruyucu gibi görünen yaşlı çınarlar aldığında arabaların, insan seslerinin yerini de kuş cıvıltıları almaya başladı. Akşamüstü rüzgârı estikçe elbisemin etekleri uçuşup dururken usul usul batmaya başlayan güneşin güzelliği gözlerimi kamaştırıyordu. Parmaklarımız birbirlerine kenetlenmiş hâlde ağır adımlarla hafif yokuş bir yolda adımlamaya devam ederken yokuşun sonunda vardığımız düzlük alana adım attığımız anda gördüğüm manzarayla olduğum yerde duraksadım. Gökyüzünden süzülen güneş batmaya öyle yakındı ki masmavi bildiğim gökyüzü alabildiğine turuncuya çalmıştı. Baktığımız yerden güneşi sanki uzansak dokunabilecekmişiz gibi yakın görsek de bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Yine de gün batımına ilk kez böylesine yakından tanıklık ediyor olmak bir mucizeye tanık olmak gibi hissettiriyordu. Üstelik de

bu güzelliği yanı başımda elimi hiç bırakmayacakmış gibi tutan bir adamla yaşamak ... Bir masala aitmişiz gibi hissettiriyordu.

Gökyüzü ne denli turuncuysa yemyeşil çimlerin üzeri alabildiğine papatyalarla kaplıydı. Bakışlarımı güneşin kızılığından alıp adım attığımız tepeye çevirdiğimde gördüğüm binlerce papatya arasında ne diyeceğimi bilemezken elimi tutan eli biraz daha sıktım heyecanla.

“Papatyalar sessizce büyürler. Beklentisizce, gösterişsiz, kendiliğinden ... Karanlığın içinde parlayan yıldızlar gibi ... Seni seviyorum demenin en saf, en basit ama en içten hâli gibi ...”

Ozan’ın sözleri göz pınarlarımın mutluluk gözyaşlarıyla sızlamasına sebep olurken, “Papatyalara baktığında beni hatırlarsın diye düşünmüştüm en başta. Oysa ben her papatya tanesinde seni görüyorum artık,” diyip benimle adımlamaya devam etti. Aralarından geçtiğimiz her bir masum papatya tanesine hayranlıkla bakmaktan kendimi alamazken, “Gündüzlerin en parlak yıldızları papatyalar,” dedi usulca. “Gecenin en parlak yıldızı Zühre,” dedi parmak uçları usul usul elimin üzerinden geçerken.

Tepenin kıyısına geldiğimizde bakışlarımı etrafımızı saran papatyalardan, önümüzde sonsuzluk gibi uzayıp giden güneşin batışından ayıramazken, “Bak, papatya mevsimi geldi,” diye fısıldadığında her şeyi unutup yine büyümlü lacivert bakışlarında buldum kendimi.

“Mevsimlerden papatyayı severim,” diye devam etti bir elini kaldırıp rüzgârın etkisiyle uçuşan saçlarımda gezdirirken. “Sonra seni. Sonra yine seni. Ve hep seni.”⁶

Bir vakitler birisi bana, “*Aşk takıntılı bir his,*” demişti. Aşkla ilgili güzellikleri duymazdan geldiğimden inanmıştım bu söze. Aşk kötü olan her şeydi bir zamanlar. Çünkü aşk benim hayatıma kötülükten, mutsuzluktan başka bir şey getirmemişti. Şimdiyse bir papatya tarlasının ortasında kalbim aşkın en saf hâliyle çarparken, “Sena ...” dedi Ozan ruhundan kopup gelen bir fısıltıyla. “Zühre yıldızım ...” dedi başparmağı usulca yavaş yavaş okşarken. En son, “Kalbimde yeşeren papatyam ...” dedi dudaklarını saran huzur dolu bir tebessümle.

“Ben sana ... Ben sana çok fena,” dediğinde, “Ben de sana,” dedim tebessümle iç çekerek. Tıpkı onu taklit eder gibi boştaki elimi kirli sakallı

yanağına yaslayıp gülümserken, “Şimdi seni öpsem... Kalbim durur mu merak ediyorum,” dediğinde öyle hazırlıksız yakalandım ki söylediklerine, heyecanla iç çektim. Fakat soluğum dudaklarına çarptığı vakit göz bebekleri lacivert geceyi andırırçasına kararırken, “Kaçıp gitmek için son şansın,” dediğinde kapanan gözlerimle kalbimin sesine uyup dudaklarımızın arasındaki o bir solukluk mesafeyi de ben kapattım. Aynı anda iç çekişlerimiz papatya tarlasının ortasında bir girdap gibi birbirlerine karıştığı anda heyecandan dizlerim titrerken Ozan bir kolunu belime sarıp beni göğsüne yasladığında kucığımdaki papatya buketi yerdeki yüzlerce papatyanın arasına düştü.

Boşta kalan sargılı elimi usulca kaldırıp kalbinin üzerine yasladığımda avcumdan tüm bedenime yayılan ateşle dudaklarım bir soluk için aralanırken Ozan’ın sanki ateşten kopup gelmiş gibi hissettiren dudakları dudaklarımı içine çektiğinde kalbim ona dokunan parmak uçlarıma aktı. Avcumun altındaki kalbinin çıldırmış gibi atışı dudaklarının esareti altında kalan dudaklarımın kıvrılmasına sebep olurken, bir an sonra soluk almak için uzaklaştığımda alnımı yanağına yasladım. Sırtımda şefkati arar gibi gezinen parmak uçlarıyla geçmişin tüm yaraları bir bir kabuk bağlarken bana sarılan kollarına kendimi bırakıp sessizliğin içinde tek bir cümle fısıldadım.

“Bana yara olma, Ozan. Her şeyim ol ama yaram olma...”

Başımı eğip kucığımdaki papatya buketine tebessümle bakarken ara ara saçlarımın arasına sıkıştırılan papatyalara gidiyordu parmak uçlarım, sanki orada olduklarından emin olmak ister gibi. Sırtımı dağ gibi güçlü hissettiren sevdiğim adamın göğsüne yaslanmış hâlde öylece önümüzde uzayıp giden sonsuzluğu izlerken onun bir eli belimdeydi, diğeri buketi saran elimin üzerinde telaşsızca geziniyordu. Bir yabancının bana dokunmasından rahatsız olacağımı düşünürdüm oysaki. Ozan’ın dokunuşları tuhaf bir şekilde öyle tanıdık hissettiriyordu ki anlam veremiyordum bu hâlime.

Ellerim ellerini arayacaktı artık; bakışlarım gözlerini, soluğum bir tek onun kokusunu...

Ve galiba dudaklarım dudaklarını...

Güneş gözlerimizin önünde usulca batsa da hava hâlâ kararmamıştı. Evden ne kadar uzakta olduğumuzu bile bilmiyordum. İş yetiştirme telaşıyla ara sıra geç kalmalarım olurdu ama hepsinde de babama haber verirdim muhakkak. Şimdiyse böyle bir imkânım olmadığından burada ne kadar mutlu olsam da bir parça huzursuzdum. Yine de gidelim diyemedim ona. İlk kez bencil olmayı seçtim belki de. Kendim için bir şey yapmak istedim. Burada tüm dünyadan uzakta biraz daha kalsak ne çıkardı?

Başımı usulca ardıma çevirdiğimde Ozan dudaklarında huzurlu bir tebessümle öylece gökyüzünü seyrediyordu. Bir an için uzanıp sanki öpmem için yaratılmış gibi duran boynuna bir öpücük bırakmak istesem de birden başını eğdiğinde göz göze gelmemizle yutkundum. Benim utancımın aksine o telaşsızca burnumun ucuna bir öpücük bıraktığında hafifçe yüzümü assam da öyle mutlu hissediyordum ki kendimi dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım.

“Sonsuza kadar seninle burada kalmayı dilersem de sanırım artık gitmeliyiz,” dediğinde dudaklarım istemsizce bükülse de, “Sanırım,” diye mırıldandığımda ben ne olduğunu bile anlamadan hızlıca ayaklandı. Ardından bana elini uzattığında tutup ayaklanmamla elleri telaşsızca saçlarıma giderken, “Böyle olacağını biliyordum,” diye sanki kendisiyle konuşur gibi fısıldadığında, “Anlamadım,” dedim hafifçe kaşlarımı kaldırarak.

Parmak uçları saçlarımda arasında hiç ayrılmak istemezmiş gibi ağır ağır gezerken, “Bir kere geldiğimde artık dönemeyeceğimi biliyordum. Bir kere baktığında artık senden başka bir şey göremeyeceğimi biliyordum. Sana bir kere dokunduğimde...” deyip alnını hafifçe alnıma yaslayarak gözlerini kapattı. Derince bir soluk aldığı anda kokumu soluduğunu hissetmek yine tüm bedenimin heyecanla titremesine sebep olurken, “Bunun geri dönüşü olmayacağını biliyordum,” dediğinde ne demek istediğine bir anlam veremedim. Sevgisini anlatmaya çalıştığını hissetsem de cümlelerin arasında adını koyamadığım bir şey nedense beni huzursuz ediyordu.

“Gitmeyi mi düşünüyordun?” diye fısıldadığımda gözlerinin kapalı olmasıyla hafifçe uzaklaştım. Temasımız kesildiği anda bakışları aralanırken, “Çünkü bil ki... Gitmek istediğinde kal demem, hiçbir zaman demedim,” dediğimde o an bakışlarında bir şeyler kırıldı sanki.

“Sena,” deyip duraksadığında her ne söyleyecekse yine vazgeçmesi istemsizce beni de huzursuz ederken böylesine güzel bir günü sebep ne olursa olsun mahvetmek istemedim. Dudaklarıma telaşsız bir tebessüm yerleştirip, “Hadi geç kalmayalım daha fazla,” dediğimde sözlerim değilse de bakışlarım onu durdururken, “Gidelim,” deyip elime uzandığında elimi güçlü avcuna bıraktım.

Birlikte papatyaların arasında tepeden aşağıya doğru yürürken gün batımının ardından gelen esinti etrafımızdaki ağaçların taze çiçeklerini uçuşturuyordu. Mahalleye giden yol boyunca ellerimiz bir kez olsun ayrılmazken bundan sonra ne olacağımı bilmiyordum. Bağımlılık gibi can yakan ama vazgeçilemeyen bir histi aşk. Bu kısacık zamanda bile böylesine büyüüne kapılmışken sessizliğin içinde dostlarımı düşündüm birden.

Gülfem ve Mahir abi... İkisi de birbirlerini delicesine sevdikleri hâlde ayrı ayrı acı çekiyorlardı. Sonra Levent... Belki de onun durumu çok daha ağırdı çünkü karşılıksız aşk, bile bile kendine eziyet etmekten farksızdı. Birbirlerine kenetli ellerimize bakarken dudaklarım istemsizce kıvrıldı. Biz şanslı olanlardık belki de. Birbirimizi seviyorduk, bir aradaydık ve aramızda bizi ayrı düşürecek hiçbir sır yoktu. Sanırım bu kadarı da mutlu olmak için yeterliydi.

Mahalleye geldiğimiz sıra adımlarım duraksarken bu defa her zamanki yoldan yürümek yerine arka taraftan dolaşalım istedim. Ne yazık ki ellerimiz çoktan ayrılmıştı, adımlarımızın arasına mesafeler girmişti ama aramızdaki o görünmeyen bağ hâlâ oradaydı işte. Onu hep ardında görmek, bana baktığım bilmek, beni düşündüğünü hissetmek yeterliydi. Her zaman yürüdüğümüz yol esnafın tam ortasından geçiyordu, üstelik de ne kadar meraklı göz varsa hepsinin odağındaydı. Arka taraf daha sakindi, hiç değilse Cavidan ablaya yakalanmadan eve gidebilirdik. Tabii pencerelerde sokağı gözetleyen Oya’ya görünmemek de ayrıca iyi olurdu. Ozan’a lafını edip gereksiz yere kıskanç görünmek de istemiyordum ama bir yandan da içim içimi yiyordu. Acaba Oya hâlâ düşünüyor muydu Ozan’ı? Karşısına çıkmak için türlü bahaneler üretiyor muydu?

Ah! Sinir hastası olacaktım bu gidişle...

Birlikte sakın arka sokakta adımlarken hava iyiden iyiye kararmak

üzereydi. Kucağımda göğsüme yasladığım papatya buketiyle aklımda bir. likte geçirdiğimiz anların hatıralarıyla adımlamaya devam ederken, “İşini seviyor musun?” diye sorduğunda bir an için duraksadım. Başımı hafifçe ardıma çevirdiğimde neden böyle bir soru sorduğunu anlayamasam da bakışlarının sargılı elimde takılı kaldığım fark ettiğimde hafifçe omuz sil. kip önüme döndüm yeniden. “Seviyor sayılmam ama nefret etmiyorum en azından. Zaten para kazanmak için yapmak zorunda olduğum bir iş. ten fazla da bir beklentim olmamalı,” dediğimde, “Neden öyle diyorsun Sena?” dedi anlamamış gibi. “Severek yaptığın bir işle de hayatını kazana. bilirsin.”

Hâlâ adımlamaya devam ediyorduk. Söyledikleri zaman zaman benim de düşündüğüm ama kendimi üzmemek için fazla kurcalamadığım bir meseleydi. “Öyle tabii, yani bunu yapan şanslı insanlar var ama ben onlardan biri değilim,” dediğimde, “Hiç hayalin yok muydu?” diye sordu. Ben ne kadar dikkat çekmeyelim istesem de anlaşılan Ozan bu akşam iliş. kimizi tüm mahalleye ilan etmeye kararlıydı.

Yerimde hafifçe ondan tarafa döndüğümde, “Vardı bir zamanlar hayalim,” diye mırıldandım. “Ama öyle insanı heyecanlandıracak türden bir hayal değil.”

“Senin hayalinse bu beni heyecanlandırır,” dediğinde söylediğine pek de inanmıyormuş gibi hafifçe omuzlarımı silktim. “Okula devam etmek ister miydin? Belki şartlar başka türlü olsa okula devam edebilirdim ama bunun beni bugünkü hâlimden daha fazla mutlu edeceğini sanmıyorum. Ben...” deyip sustum. Söylediklerim aklımdan geçerken bile utanıyordum. Hele de her şeyin başındayken bunları söylemek doğru muydu?

“Sen?”

“Boş ver Ozan,” deyip önüme dönecekken birkaç hızlı adımla önüme geçti. “Söyle hadi,” diye belirttiğinde, “Bir ev var,” dedim sanki laf ağzımdan kaçmış gibi bir anda. “Aşağıdaki sokakta ... Böyle büyük bir bahçesi olan beyaz renkli bir ev. Çocukken en çok istediğim şey o bahçedeki ağaçlara salıncak kurup sallanmaktı. Bir sürü çiçekleri olan, meyve ağaçları olan o büyük bahçede oynamak isterdim. Zamanla ... Yani büyüdüğümde de o bahçede ... Çocuklarımla oynamak istedim,” deyip neler saçmaladığımı fark ederek utandım. “Çocukça bir şeydi işte, boş versene, zaten imkânsız

da,” derken kendimle alay edercesine gülümsedim. “Herkes kariyer hayalleri kurarken benim hayallerim bunlardı işte.”

“Neden küçümsüyorsun Sena?” dedi şefkatli bir tebessümle. “Anne olmayı hayal etmişsin sen ... Bu hiç de küçümsenecek bir hayal değil,” derken eliyle ensesini ovuşturup hafifçe tebessüm etti. “Hatta diyorum ki ... Belki bu hayal günün birinde ikimizin hayaline dönüşür, olmaz mı?” dediğinde, “Üç etti,” diye mırıldanmamla, “Ne?” dedi anlamayarak.

“Üçüncü kez evlilikten bahsediyorsun. Dördüncüsünde ciddiye alacağım haberin olsun,” diye eğlenircesine söylendiğimde bileğindeki saate uzandı hızla. “Saati saatine not edeceğim bu sözünü,” dediğinde kıkırdarken, “Şimdi yakalanacağız birine,” diye söylendiğimde, “Dur bir saniye,” dedi yeniden. Bir şey kafasını karıştırmış gibiydi. “Neden imkânsız dedin?”

“Bir gün anne olabilirim belki ama o evde çocuklarımla oynamam imkânsız demek istedim,” dediğimde, “Neden?” diye sordu anlamayarak. “Çok mu pahalı?”

“Öyle değil,” dedim hüznümlü bir mırıldanmayla. “Yani ev çok kıymetli ama sebep para değil. Ben çocukken eşiyle yaşırdı o evde Rıza amca. Rahmetli eşi Pınar teyze çok severdi o bahçeyi, her karışını kendi elleriyle düzenlemişti zaten. Eşini kaybettiğinde büyük bir acının içine düştü Rıza amca. Kapattı o evi de ne sattı ne bir başkasına kiraya verdi. Çok isteyen oldu ama birini bile kabul etmedi. Yıllardır geçmiş güzel günlerin hayaletleriyle öylece durur o ev. Bahçesi hâlâ eskisi gibi ama... Rıza amca eşinin hatırasını yaşatmak istediğinden bebek gibi bakar bahçesine ama eve giremez. Öyle işte ... Yani tek başına para o evi satın almaya yetmez.”

“Anladım,” derken duyduğu hikâyenin etkisiyle hüznülenmişti sanki. Ben de ne zaman düşünsem üzüldümdüm o ev ve sahipleri için. Birlikte yine aramızda mesafelerle evin olduğu tarafa döndüğümüzde, “Ben artık gideyim,” dedim isteksiz bir mırıltıyla. Keşke zaman dursaydı da hep yanında kalabilseydim.

Ozan da sırtını kendi evinin duvarına yaslamış hâlde buruk bir tebessümle bana bakmaya devam ederken aniden ön taraftan gelen bağırış sesleriyle panikledim. Ozan da ne olduğunu anlamak istercesine hafifçe kattığı kaşlarıyla yanıma doğru adımlarken birlikte yan taraftan dolaşıp

bizim evin olduğu tarafa geçtiğimizde gördüğüm manzarayla şaşkınlıkla kalakaldım.

Mahir abi bizim binanın önünde avazı çıktığı kadar, “Gülfem!” diye bağırıyordu.

Mahalleli pencerelere, kapılara dökülmüş hâlde neler olup bittiğini anlamaya çalışırken bizim eve doğru koşarak gelen iek’in yüzü allak bullak olmuş hâldeydi. “iek!” diye ne atıldığım anda bakışları beni bulurken telaşla yanıma doğru gelip kollarıma tutunarak soluklandı. “Sen biliyor muydun?” diye sorduğunda neden bahsettiğini anlayamazken, “Her şeyin... Annem yüzünden olduğunu biliyor muydun?” diye devam ettiğinde şaşkınlık dolu bakışlarım tam önümde avaz avaz bağırmaya devam eden Mahir abiyi buldu.

Anlaşılan hiçbir şey yapmamıza gerek kalmadan gerçekler gideceği yolu bulmuştu. Bundan sonrası olsa olsa kıyılca kıyamet olurdu artık...

Bölüm 14

Güller ve Dikenler

1994, Mayıs

Mayıs ayının son demleri Turna Sokak sakinleri için oldukça sıcak geçiyordu. Güneş daha erken saatlerde yakıcı etkisiyle gökyüzünde yükselmişken, ağaçların yeşeren dalları suya muhtaç bir hâlde boyunlarını bükmüş gibiydiler. Simitçi erkenden bitirdiği simitlerinin yerine yeni gelenleri yerleştirip sokak boyunca adımlarken pencerelerden uzanan sepetlere dolduruyordu taze simitlerini. Bir yanda üst sokakta kalan ilkokulun teneffüs zili yankılanırken bir yanda yoldan geçip giden arabaların radyolarında çalan şarkılar duyuluyordu.

Genç adam sırtını paslanmaya yüz tutmuş elektrik direğine yaslamış hâlde elindeki tespihi çevirip dururken ruhunu saran kasvetin etkisiyle kara kara düşünmeye devam ediyordu.

Gün aydınlıktı, ağaçlar çiçeklenmiş, yeryüzü âdeta bir gelin gibi süslenip güzelleşmişti ama genç adamın kalbi kopkoyu bir karanlığın içinde çaresizce çırpınmaya devam ediyordu.

Üzerindeki buz mavisi gömleğin üstten iki düğmesi açıktı ama yine de ara ara nefes alamıyor gibi boynunu ovuşturup duruyordu. Göğsünde uzun zamandır kalkmayan bir ağırlık vardı sanki. Bir ayağını dizinin üzeri ne atmış hâlde boş bakışlarla çatlak asfalttaki kırık dökük izlere bakmaya devam ederken, "Günaydın abi," diyen sesle başını çevirdiğinde elinde iki bardak çayla yanına doğru adımlayan Levent'i buldu bakışları.

Genç adam kenardaki kasayı çekip çayları üzerine bıraktıktan sonra kendisi de Mahir gibi sırtını ardındaki duvara yaslayıp öylece önündeki boşluğa bakarken, "Günaydın aslanım," dedi Mahir hiç de aydınlık bir güne uyanmadığı hâlde.

Levent eline aldığı çayı yudumlarken bakışlarını abi bildiği genç adamdan ayıramıyordu. İki ablası olsa da Mahir sayesinde bir de abisi vardı genç adamın. Levent çocukluğundan beri ne zaman başını derde soksa babasından önce Mahir'e koşardı. Onunla öğrenmişti adam olmayı, onun izlerini takip ederken öğrenmişti sevmeyi. En olmayacak olanı sevmiştir ya yine de güzel sevmiştir Levent. Sevmeyi en güzel seven adamdan öğrendiğinden bırakması gerektiği yerde bırakmasını da bilmişti.

Ölümüne sevmek diye bir şey varsa eğer Levent, Çiçek'i ölümüne seviyordu ama anlamıştı ki artık kalbine ağır gelen bu sevgiyi de öldürmesi gerekiyordu. Belki içten içe ömrünün sonuna dek onu sevmeye devam edecekti ama kendi sevgisini Çiçek'in omzuna yük etmeyecekti daha fazla. Bu ... Çok yaralayıcıydı genç adam için ...

Kendi aşk acısı bile canını böylesine yakarken Mahir'in çektiği ıstı-
rabın büyüklüğünü düşünemiyordu Levent. Kendisi kendi içinde sevmiş,
bir karşılık görememiştir ama Mahir öyle değildi. O, sevdiği kadar sevil-
mişti ve hayatının en mutlu zamanlarını yaşarken sevdiği tarafından terk
edilmişti. Tam da mutlu sona kavuştuğunu düşünürken her şeyi kaybet-
mek ölümden beter olsa gerekti.

Mahir elindeki tespihi ağır ağır çevirirken kurtulamadığı bir karan-
lığın içinde savruluyor gibiydi sanki. Onu bu girdaptan çekip çıkarmak
istese de gücünün yetmeyeceğini biliyordu Levent. Karanlıktan çıkaracak
olan da yine karanlığa iten olacaktı. Bu saatten sonra Mahir'in yarasına
Gülfem'den başka hiç kimse derman olamazdı.

Tam karşılarında kalan durağın içinden yankılanan şarkıya kulak ke-

ildi genç adam. Dudaklarında acı kokan bir tebessüm can bulurken başı-
u ağır ağır iki yana salladı. İlk kez duyuyordu bu şarkıyı ama sözlerinde
kendini bulmuş gibiydi. Müslüm Baba sanki yanlarına oturmuş onlar için
öylüyordu şarkıyı.

*"Hangimiz düşmedik kara sevdaya? Hangimiz sevmeyi çılgınlar gibi? Hangi-
miz bu kuytu köşe başında... Bir vefasız için yol gözlemedi..."*⁷

Mahir'in bakışları sanki şarkının ardında birini görecekmış gibi öy-
ece sesin geldiği yöne doğru dönerken Levent elindeki bardağı kafaya
dikip dibinde kalan azıcık çayı da yudumladı. Mahir'in o an şarkıya dalıp
gittiğini gördüğünden onu rahatsız edecek tek kelime etmezken kendisi
de arada bir esen rüzgârın etkisiyle gözlerini yumup iç çekti. Bir yanı tam
karşısında oturan adamın kız kardeşini düşündüğü için utansa da zaten
sevdasının bir karşılığı olmadığından umursamıyordu. Çiçek'i o bile duy-
madan sevecekti artık, kimseden utanmasının da bir anlamı yoktu. Ne de
olsa Mahir bunu hiçbir zaman duymayacaktı.

*"Herkesten bir anı saklar bu yollar... Herkesin acısı sevgisi kadar... Güzel-
miş, çıkinmış ne fark eder ki? Deli gibi sevmek ruhumuzda var... Deli gibi sevmek
ruhumuzda var..."*

İki genç adam karşılıklı oturmuş hâlde mahallenin sakin sabahların-
dan birini daha acı çekerek yaşarlarken, "Günaydın," sesiyle başlarını sesin
geldiği yöne çevirdiler. Kendi umutsuzluklarının aksine yüzünde taze bir
neşeyle yanlarına doğru adımlayan Ozan kenardan çektiği taburenin üze-
rine oturduğunda arka fonda çalan şarkı da bitmiş, iki genç adam dünyaya
geri dönmüştü.

"Hayırdır beyler, pek bir dertli gördüm sizi?"

Ozan'ın sorusuyla Levent Mahir'e bir bakış atıp omuz silkti. "Müs-
lüm Baba etkisi," diye geçirirken, "Sen nasıl oldun?" dedi konuyu de-
ğiştirmek istercesine. Dün epey hastaydı Ozan, işe bile gidemediğini bi-
liyordu.

"İyiyim," dedi Ozan da keyifli bir mırıltıyla. Sena'nın şifalı elleri, şifalı
gülüşü dokunmuştu kalbine, nasıl iyi olmayacaktı ki? Buraya geldiğinden
beri ilk kez dün sabah çaresiz hissetmişti kendisini. Bir bardak su alacak
kadar bile hâli yokken kimsesiz olmanın ne denli zor olduğunu belki de

ilk kez anlamıştı. Gerçekten kimsesiz olsaydı eğer tüm hayatı dün sabah ki gibi geçecekti. Düşüncesi bile ruhunu sıkıştırmıştı genç adamın. Kaç yaşında olursa olsun insan şefkatli bir eli arıyordu düştüğü zamanlarda...

Kendini öylesine kötü hissettiği o anda da Sena gelmişti yanına. Hiç beklemiyordu oysaki. Yanında olmasına ne denli ihtiyacı olduğunu da onu gördüğünde anlamıştı. Koskoca adam da olsa hasta olduğunda küçücük bir oğlan çocuğuna dönüşmüştü ve yanında onu seven birini istemişti. Sevdığı birini...

Sonra Sena gelmişti. Onun sabah yıldızı. Onun Zühre yıldızı...

"Hop! Nerelere daldın oğlum?" diye omzuna vuran Levent'le başını iki yana sallarken hafifçe gülümsedi. "Hastalık etkisi," dese de, "Sena etkisi," diye tekrarladı içinden. Dün akşam görse de şimdiden kalbi sıkışmıştı özleminden. Nasıl olacağını bilmiyordu artık Ozan. Günbegün hisleri kalbini sarıp sarmalarken bu işten nasıl sağ çıkacağını bilmiyordu. Her geçen günle konuşmak daha da zor oluyordu ve günün birinde her şey için çok geç olmasından deli gibi korkuyordu. Karşı penceredeki komşu kızı değil di artık Sena. Yanından geçerken merak ettiği, aklına düştükçe gülümsemediği o kız değildi. Ozan'ın gökyüzünde gece gündüz parlayan tek yıldızdı artık. Aklından hiç çıkmayan, kalbini ele geçiren ve bu zamana kadar istediği her şeyden daha çok istediği o kızdı. Bir kıvılcımdı bir zamanlar Sena, artık Ozan'ı içinde yakıp küle döndüren ateşin ta kendisi olmuştu.

"Kardeşin yoktu senin değil mi?" sorusuyla yutkundü genç adam. Eskiden âdeta bir robot gibi hızla verdiği cevapları vermek artık o kadar da kolay olmuyordu. Bir şey demesini beklemeden, "Laf olsun diye sordum kardeşim, canını sıkmak değil derdim," diye devam etti sonrasında Levent. Muhabbet olsun diye sorsa da patavatsızlık ettiğini düşünmüştü hemen ardından. Ozan bir şey söylemek zorunda kalmadığından derin bir soluk bıraksa da buna daha ne kadar devam edeceğini bilmiyordu. Oysa her şeyi düşündüğünü sanmıştı en başında. Mahalleye gelmeden önce hakkında bilinmesini istediği her şeyi fısıltıyla duyurmuştu genç adam. Tüm hikâyesi kulaktan kulağa dedikoduyla yayılacak, bu sayede kimseye bir açıklama yapmak zorunda kalmayacaktı. Önceleri her şey kolay olurdu, yine olacaktı.

Anne babası yoktu, kardeşleri yoktu. Memleketinden buraya para

kazanmak için gelmişti, arabalardan anladığı için de tamirhanede işe girmişti. Ozan Mercan'dı adı. Aslında Kenan Mercan olacaktı ya... İlk gece boş bulunup kendi ağzıyla, "Adım Ozan," deyince geri alamamıştı. Şimdilerde, "İyi ki o gece adım Ozan demişim," diye düşünse de bu kadarının yetmediğini biliyordu. Ne kadar kaçarsa kaçsın bir gün her şeyin sonuna geleceklerini biliyordu. Yine de bencil tarafıyla bugün bunları düşünmek istemiyordu.

Bakışlarını dalgın dalgın önüne bakan Mahir'e çevirdiğinde bir derdi olduğunu anlamak pek de zor olmazken, "Nesi var?" diye kısık sesle mırıldandığında, "Kara sevda," dedi Levent iç çekercesine bir mırıltıyla. "Derdi de dermanı da aynı kişide, o yüzden hiç kurcalama," diye devam ettiğinde anlayışla başını salladı Ozan. Anlaşılan o gün kaçıp gitmeleri sorunlarını çözmeye yetmemişti.

Sağdan soldan duymuştu Mahir ile Gülfem'in hikâyesini. Ustası Salih Bey iyi bir adamdı ya muhabbet etmeyi de biraz fazla seviyordu. Aslında tam da buraya gelirken istediğini veriyordu Ozan'a ama artık bu eskisi kadar keyif vermiyordu genç adama. Mahalledekilerin anılarını dinlemek, nasıl yaşadıklarını, nelerle uğraştıklarını gözlemlemek iyiydi hoştu da söz konusu dostları olduğunda onları bir başkasından dinlemekten keyif almıyordu genç adam.

Mahir bir ara dolmuşu getirip tamirhaneye bıraktığında anlatmıştı Salih Usta. O zamanlar bu kadar yakın olacaklarını düşünmemişti Mahir ile. Öylesine bir adamın hikâyesini dinler gibi dinlemişti, şimdiyse bildikleri yüzünden genç adam için üzülüyordu. İyi adamdı Mahir, böylesine acı çekmeyi hak etmiyordu.

Bir süre daha sessizliği paylaşmaya devam etseler de Mahir'in sefer saati geldiğinde onunla birlikte ayaklandılar. Genç adam dolmuşa bindiğinde Levent de eliyle selam verip bakkal dükkânından içeriye girdi. Ozan da sakin adımlarla tamirhaneye doğru ilerlerken birden önünde beliren genç kızla duraksadı.

Kızın önüne geçtiğini düşünüp, "Kusura bakmayın," diyerek yol verecekken, "Günaydın, nasılsınız Ozan Bey?" demesiyle hafifçe kaşlarını kaldırdı. Tanışıyorlar mıydı ki bu kızla?

"Merhaba?" diye sorarcasına mırıldandığında Oya onun kendisini

hatırlamadığını üzümlere fark etti. Sabahtan beri pencere önünde onun sokaktan geçeceği anı bekliyordu oysaki. Geldiğini görünce de bir hevesle sokağa atmıştı kendisini. Şimdi böyle tanıımıyormuş gibi bakması canını sıkırsa da moralini bozmamaya çalıştı. *Erkekler somurtan kızları sevmez*, demişti annesi. Yüzüne kondurduğu gülümsemeyle, "Oya ben," dedi ellerini birbirlerine kenetleyerek. "Birkaç kez rastlaşmıştık aslında," dediğinde Ozan, "Kusura bakmayın hatırlayamadım," dedi özür diler bir sesle. Aslında kızın yüzü tanıdık gelmişti ama niyetini sezdiğinden önünü almak istemişti. Biri duysa, görse olmadık laflar çıkar, sonra da Sena'ya anlatamazdı derdini.

"Önemli değil. Ben... Şey diyecektim aslında," derken gözlerini kaçırıp utana sıkıla mırıldandı Oya. "Belki... Birlikte sahile gideriz bir gün, yani siz de isterseniz... Buralarda yenisiniz ya gezeriz diye düşündüm," dediğinde yanakları utançla kızarmıştı. Ozan onun ne denli utandığını ve zorlandığını yüzünün hâlinen anlasa da bu genç kıza umut verecek ne yaptığını düşünmeden edemiyordu. Sadece sokağından yürüyüp geçmesinin bile genç kıza umut olduğunu nereden bilecekti.

"Oya Hanım," derken olabildiğince kibar olmaya çalıştı. Bir an evvel çekip gitmek istese de daha hayatının baharında bir genç kızın kalbini kıran adam olmak da istemiyordu. "Nazik davetiniz için teşekkür ederim ancak bu uygun olmaz. Benim... Kalbimde biri var ve ben ondan başkasıyla vakit geçirmek istemiyorum. Umarım beni anlıyorsunuzdur," dediğinde Oya bu sözleri beklemediğinden afalladı. Oysa Cavidan ablası, "*Oğlanın hayatında kimse yok*," demişti. Buraya tek başına gelmişti, parmağında yüzük yoktu, yanında yöresinde kimse yoktu. Aylardır kapısını çalan bir kadın da yoktu madem, kimdi ki kalbindeki o kız?

Reddedilmenin utancı, kırılan kalbinin hüznüyle çarpışırken, "Ben, anladım... Şey... Gideyim ben artık," deyip bir şey demesine izin vermeden arkasını döndüğü gibi evinden içeriye girdi. Ozan giden genç kızın ardından buruk bir ifadeyle bakarken tam o sıra arkasında kendisini izleyen ve takdir dolu bakışlarla gülümseyen kadından habersizdi.

Ozan ve Levent'in yanından ayrıldıktan sonra direksiyonun başına geçen Mahir saatlerin nasıl geçtiğini bile fark edemez hâldeydi. Mayıs sıcağı her saat başı biraz daha katlanılmaz olurken üzerindeki gömlek sıcağın üzerine yapışmıştı neredeyse. Öte yandan saatler geçse de günler geçse de genç adam günler önce yağmur altında yaşadıkları o gecede takılı kalmıştı.

Gülfem...

Onun Gülüm diye sevdiği güzeller güzeli sevdası ölmek üzere olan kalbine can suyu olacak bir adım atmış, soluğunu soluğuna katarak öpmüştü kendisini ama o günden sonra her şey daha da kötüye gitmişti sanki bir anda. Umutlanmıştı oysa Mahir. Gülfem'in sonunda inadına bir son verdiği, kendisine geri döndüğüne inanmıştı ama hiçbir şey düşündüğü gibi olmamıştı.

Günlerdir sokağından geçip dursa da yüzüne bakmıyordu Gülfem. Eskisinden daha çok kaçırmıyordu gözlerini, varlığını, her şeyini...

Gülfem'in bakmadığı her anda ölüyordu Mahir. Bu aşk her geçen gün genç adamı yakıp küle çevirirken bir damla suyu çok görüyordu kendisine sevdasını. "Ölüm olacak sonum," diye fısıldıyordu genç adam. "Bu aşk benim sonum olacak..."

İkinci vakti olduğundan dolmuş bir nebze daha sakindi. Okul dağılmadığından öğrenciler de henüz ortalıkta yoktu. Bir iki genç ve muhtemelen bir altın gününden ellerinde boş tepsilerle dönen birkaç kadın arka tarafta yolculuk ederlerken ara ara adının geçtiğini duyar gibi olsa da kadınlar fısıldar gibi konuştuklarından bir şey anlayamadı genç adam. Pek de üzerinde durmadan direksiyonu mahalleye giden yolda sallamaya devam ederken, "Hayırlı olsun Mahir oğlum," dedi içlerinden yaşlıca olanı.

"Olsun olsun da neymiş hayırlı olan Hacer teyze?" dediğinde yaşlı kadının, "Ee kız istemesi varmış," demesiyle genç adamın frene asılması bir oldu. Arabanın aniden durmasıyla yolcular bağırışlar eşliğinde öne doğru savrulurken birbirlerine tutunarak düşmekten son anda kurtuldular. Hızla başını arka tarafa çeviren Mahir, "Ne istemesi Hacer teyze? Kim kimi istiyormuş?" diye sorduğunda kadınlar kaş göz yaparak yaşlı kadını susturmaya çalışsalar da ara ara patavatsızlığı tutan Hacer Hanım, "Şu Filiz'i alıyormuş anangil sana," dediğinde kırarcasına dişlerini sıktı Mahir.

"Yok öyle bir şey, kim dediyse yalan demiş," dediğinde, "Anan söyledi ya oğlum," diyen kadın pek de hazzetmediği Serpil Hanım'ı zor duruma düşürmekten zevk alırcasına söylenirken, "Kızın anasıyla senin anan çoktan çeyizleri dökmeye başlamışlar bile," dedi eğlenircesine. "Geçen benim oğlanın beyaz eşya dükkânına uğradılar, anan tek tek fiyat aldı," dediğinde genç adam hırsla önüne dönüp arabayı çalıştırdı. Tam yola koyulacağı sıra, "Gülfem de bu yüzden gidiyor herhâlde mahalleden," diye devam ettiğinde genç adamın gazdaki ayağı aniden duraksarken, "Anne sus artık, oğlan arabayı duvara vuracak şimdi!" diye yakaran gelinini duymazdan geldi Hacer Hanım. Yediği hamur işleri tüm dengesini bozmuş, çenesine vurmuştu sanki yaşlı kadının.

"Ne var canım elbet duyacaktı yakında. Mehpere dedi dün sabah, Gülfem'le ikisi Almanya'ya taşınacaklarmış. Kadın da haklı tabii böyle, iki güne bir kavga gürültü olmuyor. Sen de evlenince ne yapsın o kız da duramaz artık buralarda," dediğinde, "Kusura bakma Mahir," dedi Hacer Hanım'ın gelini Füsun. "Annemin çenesi açıldı, her duyduğunu gerçek sanıyor," dediğinde, "Yalan mı sanki?" dedi Hacer Hanım. "Geri barışacakları yok bunların. Gerçi o Filiz'i de hiç sevmem ben, gudubet bir şey o. İlle de evleneceksen sana bizim oralardan bir kız bulalım Mahir," dediğinde genç adam kalbi binbir parçaya bölünmüş hâlde önüne dönüp arabayı çalıştırdı.

Her şey bir yana Gülfem'in onu öptükten sonra gitmek istemesi canını çok yakmıştı. Kaçmaktan vazgeçmiyordu. Söylediği onca şeye rağmen, hep onu bekleyeceğini bilmesine rağmen yine de gitmeyi seçiyordu. Kırk dökük kalbi, dökemediği gözyaşları yüzünden puslanan bakışlarıyla mahalleye vardığında dolmuşu durdurdu. Yolcular peş peşe inip uzaklaştıklarında genç adam bir süre başını direksiyona yaslayıp öylece dururken bu acıyla nasıl yaşamaya devam edeceğini artık bilmiyordu.

Varlığı da sevdası da yalvarışları da Gülfem'i durdurmaya yetmiyorsa daha fazla ne yapabilirdi?

Kapalı gözleri, kesik soluklarıyla öylece etrafında akıp giden hayatın gürültüsünü dinlerken iyiden iyiye bunaldığını hissetti. Üzerindeki gömleğin sıcaktan üzerine yapışması da kendisini huzursuz ederken, "Sinan!" diye seslendi muavin oğlana. "Üzerimi değiştirip geliyorum ben."

Genç oğlan, "Tamam abi," diye seslendiğinde başını sallayıp ağır ağır eve doğru adımladı. Eve geldiğinde zili çalsa da anlaşılan kimse yoktu. Paspasın altındaki anahtarla kapıyı açıp içeriye girdiğinde öyle dalgındı ki ayakkabıyla yürüdüğünü bile fark edemedi. Odasına girip üzerindeki gömleği çıkardıktan sonra dolaptan temiz beyaz renkte bir gömlek alıp üzerine geçirdi. Yakasındaki birkaç düğme yine açık kalsa da sanki biri boğazını sıkıp duruyormuş gibi nefes alamadığını hissediyordu. Yatağın kenarına oturup dizlerine yasladığı dirsekleriyle yüzünü de ellerine yaslayıp soluklanırken, "Allah'ım bana bir yol göster," diye çaresizce fısıldadı. "Bu sevdayı sen koydun kalbime, sen yardım et bana. Görmediklerimi göreyim, duymadıklarımı duyayım artık ne olur..."

Öylece sessizliğin içinde ne kadar durduğunu bilemezken parmaklarını boynundaki uzun zincire kaydırdığında yutkundu. Zinciri gömleğin üzerine çıkardığında orada birbirlerinden ayrılmayan alyanslara buruk bir hüznle bakarken iki buçuk senedir kalbinin üzerinde taşıdığı sevdasının yüzüğüne çaresiz bir acıyla bakmaya devam etti. Bu yüzük Gülfem'in parmağından çıktığı gün Mahir'in boynuna konmuştu ve yeniden sahibine dönünceye dek genç adamdan asla ayrılmayacaktı. Mahir gün geçtikçe umutlarını kaybetse de çaresizce bekliyordu. Avcunda tuttuğu alyansla öylece sessizliği dinlerken kapının açılma sesini duyduğunda başını iki yana sallayarak yerinde doğruldu. Annesinin geldiğini düşünüp yeni bir kavgaya gücü olmadığından hızla çekip gidecekti ki annesinin peşinden gelen sesi duyduğunda odasının kapı eşiğinde donakaldı.

"Serpil teyze biri gelecek yine sorun çıkacak, ben de yoruldum artık herkesle ayrı uğraşmaktan," diye yakınan ses Filiz'e aitti. Mahir Gülfem'den başkasını sesinden tanımazdı ama bu kadın her şeyiyle öylesine midesini bulandırıyor ki daha sesini duyar duymaz yüzü karardı genç adamın.

Defalarca kez uyardığı hâlde annesi o kadını yine evinden içeriye sokmuştu. Ne derse desin kendi bildiğini okumaktan vazgeçmiyordu. Mahir bir evlat olarak saygılı davranması gerektiğini bildiğinden çoğu zaman kendini tutuyordu ama kaç zamandır yaşadıkları yetmezmiş gibi bugün duydukları bardağı taşıran o son damla olmuştu. Elini kapıya atıp koridora doğru hızla ilerlerken, "Biraz daha sabret kızım," dedi annesi. "Sonunda gidiyor Gülfem. Mahir gidince daha rahat unutacak bak göreceksin. Her

gün gördüğünle uzakta olan bir olur mu hiç? O gidecek, sen de Mahir'i. min gözünün değdiği her yerde olacaksın. Diğerlerini düşünme sen. Mahir seni bir kabul etsin, bak sana kimse tek laf edecek mi?"

"İnşallah sen haklı çıkarsın Serpil teyze. Yıllardır bekliyorum daha da beklerim, yeter ki görsün artık Mahir beni. Öyle çok zoruma gidiyor ki beni yok sayması... Hele o gün dükkândan kovduğunda yerin dibine girmek istedim. Ne yaptı etti yine aklını karıştırdı Gülfem biliyorum," diye hırsla konuşan kızla genç adamın elleri yumruk olurken, "Sabret," dedi annesi bir kere daha. "Çok az kaldı. Anladı o kız zaten olamayacaklarını. Zamanında ne dediysem aynısı işte. Ne kadar severse sevsin kendisine çocuk veremeyen bir kadınla olmaz hiçbir adam. Anasının istemediği bir kızla olmaz benim evladım. Biliyor o da. Bildiği için gidiyor sonunda."

Genç adam duydukları karşısında göğsünün altındaki kalbinin cam kırıkları misali paramparça olduğunu hissetti. Yıkılacakmış gibi sarsılan bedeni ardında kalan duvara yaslanırken, "Nasıl?" diye sayıkladı acıyla çarpan kalbi. "Nasıl? Nasıl?"

Bu konuşan annesi miydi? Canını alır gibi konuşan, oğlunu yıllardır çektiği bu azabın içine atan annesi miydi?

Ellerini başının iki yanına yaslarken gözlerini kapattı genç adam. İnanmak istemiyordu. Her şeye annesinin sebep olduğunu bilmek istemiyordu. Elleri arasındaki başını iki yana sallarken annesi hâlâ konuşmaya, konuştukça oğlunu öldürmeye devam ediyordu.

"Aslında biz de hatalı davrandık. Önce gitmesini beklemeliydik o kızın. Tabii seni gördükçe yanaştı durdu oğluma ama anladı neyse ki sonunda. Şimdi sen pek fazla ortalarda görünme, bugün yarın gidecekler zaten sonra da yavaş yavaş çıkarsın karşısına Mahir'in. Üzgün olacak sonuçta, teselli eden de sen olacaksın," dediğinde ellerini hırsla iki yanda yumruk yaptı genç adam. Kolunu savurduğu gibi kenardaki sehpanın üzerindeki eski biblo yere savrulup paramparça olurken, "Ay ne oluyor!" diye bağırarak Serpil Hanım, oğlunu karşısında bulduğu anda neye uğradığını şaşırdı.

Genç adam ölümün soğukluğu inmiş kapkara gözleriyle karşısındaki kadına, annesine celladına bakar gibi bir soğuklukla bakarken, "Sen ne yaptın?.." diye buz gibi sesiyle fısıldadı. "Sen ... Beni sen mi öldürdün anne?"

“M-Mahir...”

Sesi titreyerek konuşan kadın ne yapacağını bilemez hâlde yanında durduğu masaya tutundu. Her şeyin ortaya çıkması bir yana, biricik oğlu kendisine bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. “Mahir, oğlum,” deyip bir adım atacakken genç adam elini kaldırıp durdurdu onu. “Sakin!” diye soluyup ellerini sertçe yumruk yaparken, “Sen nasıl... Nasıl yaparsın bunu bana anne?” diye öfkeyle yakardığında sesinin tınısıyla titredi Serpil Hanım.

O sıra korku dolu gözlerle karşısındaki adama bakan Filiz bundan nasıl kurtulacağını düşünürken, “M-Mahir...” diye korkuyla fısıldadığında, “Siktir ol git!” diye haykırdı genç adam. “Defol git! Gözüme görünme artık defol! Bin gönlüm olsa birini sana vermem kızım, duydun mu? Defol!” diye haykırdığında genç kadını kovmak için bile uzanmadı. Filiz titreyen bedeni, dolan gözleriyle ağlayarak kapıya doğru koşarken tam o anda kapıdan girmek üzere olan Çiçek ve babaannesini gördüğünde duraksadı.

“Sen...” diyen Çiçek ne olup bittiğini anlayamadığından bu kızı evlerinde gördüğü için yine öfkelenmişken içeriden gelen kırıltı sesini duyduğunda Filiz iki kadının yanından hızla geçip uzaklaştı. “Babaanne sen dur,” diyen Çiçek korku dolu bakışlarla içeriye doğru adımladı. Abisiyle annesini karşı karşıya gördüğünde yine Filiz yüzünden kavga ettiklerini düşündü ama duydukları karşısında nefesi kesilirken ellerini hayretle ağzına kapadı. Yanı başındaki babaannesini de hayal kırıklığı ve öfkeyle duyduklarını sindirmeye çalışırken tam arkasında olan bitene şahit olan oğlundan habersizdi.

“Ben senin dizinde ağladım anne!” diye yakardı Mahir. “Çocuk hâlimden beri Gülfem’i nasıl sevdiğimi en çok sana anlattım. Sen... Sen nasıl onu benden alırsın anne?” diye feryat figan haykırdığında Mahir, Zühal Hanım içten içe hissettiklerinin hakikat çıkmasıyla ne düşüneceğini bilemez bir hâlde torununa bakıyordu. Ne kadar içinde olduğunu bilemese de gelininin Gülfem’e olan bu nefret dolu bakışlarının altında bir şey olduğunu hep seziyordu. Meselenin Gülfem’in evlilikten vazgeçmesi olduğunu düşündüğünden zaman zaman hak verip sessiz de kalmıştı ama bu duydukları... Bu ayrılığa sebep olması... Akli almıyordu yaşlı kadının.

Yanı başında hissettiği şoktan sıyrılamazken, “Abi...” diye sayıklıyor-

du güzeller güzeli torunu Çiçek de. "Abi ne diyorsun sen? Annem ... Annemle ne ilgisi var olanların?"

Kız kardeşinin şok içindeki yakarışına rağmen gözlerini annesinden ayırmayan Mahir, "Annenin her şeyle alakası var Çiçek," dedi kırık dökük bir sesle. "Her şeyle! Mutsuzluğumla, acımla, öfkemle ... Her şeyle!"

"Oğlum bir dinle!" diye yakarsa da buradan geri dönüşü olmayacağı nı biliyordu Serpil Hanım. Yine de ailesinin gözünde düştüğü durumu toparlamak için her şeye razıydı. "Ben ... Ben sadece seni düşündüm. Bir ailen olsun istedim Mahir'im, baba ol istedim. Zamanla unutursun sandım. Bu hayatta en kıymetli şey evlattır. Ben ... Ben senin bundan mahrum olmanı istemedim yalnızca," dediğinde, "Sana yazıklar olsun Serpil..." dedi Zühal Hanım hayal kırıklığıyla. "Sen kimsin ki kadere yön vereceğini zannediyorsun? O kıza annelik edeceğine onu neye mecbur ettin sen?" dediğinde Serpil Hanım telaşla, "Anne oğlumu düşündüm!" diye yakardı. "Oğlumu düşündüm ben yalnızca."

"Ben de oğlum yerine çok zaman seni düşündüm ama belli ki hata etmişim!" diyen kayınvalidesiyle Serpil Hanım olduğu yerde kaskatı kesilirken bakışlarını yeniden oğluna çevirdiğinde onun gözlerinde gördüğü soğuklukla ürperdi.

"Oğlum..." deyip eline uzanacağı sıra genç adam hayal kırıklığıyla başını iki yana sallarken, "Yok," diye fısıldayıp arkasına döndü ve son sözlerini söyleyip evden ayrıldığında geride bıraktığı kadın ne denli büyük bir hataya düştüğünü ilk kez o an anladı.

"Senin Mahir diye bir oğlun yok artık!"

Sokağın bir ucundaki evde kıyamet koparken diğer ucunda Gülfer sessiz bir kabullenişle zamanın dolmasını bekliyordu. Mahir ile yaşadıkları o andan sonra ondan kaçmak öyle zor bir hâle gelmişti ki burada daha fazla nefes alamayacağını kabul etmek zorunda kalmıştı genç kız. Her babaannesi de yeterince yorulmuştu tüm bu yaşananlardan, kimseyi daha fazla üzme hakkı yoktu.

“Ne yapıyorsun orada kızım?”

Babaannesinin seslenişiyle elindeki elbiseyi kenara bıraktı. Bir an sonra Mehpare Hanım kapı eşiğinde görüldüğünde iyi olduğunu anlatmak istercesine zoraki de olsa gülümserken, “Eşyaları toparlıyorum babaanne,” dedi sakince. “Toparlanacak çok fazla şey var, bir yerden başlamak lazım.”

Yaşlı kadın her ne kadar gitme lafını kendisi ortaya atmışsa da bile bile torununu üzmeyle dayanamıyordu. Sakin adımlarla ilerleyip yatağın kenarında yanı başına oturduğunda genç kız gözlerini kaçırıp kıyafetleri katlamaya devam ederken, “Gitmekte kararlısın yani,” dediğinde, “Evet babaanne,” dedi Gülfem buruk bir hüznle. “Herkes için en doğrusu bu.”

“Kızlara söyledin mi?” diye sorduğunda, “Sena’ya söyledim,” dedi hüznle. “Çiçek’le de konuşacağım. Sonra zaten bitecek,” dediğinde, “Ya Mahir?” diye sordu yaşlı kadın. “Ona söylemeyecek misin?”

“Söylesen de dinlemeyecek beni babaanne,” derken elindeki katlı kazağı kenara bıraktı. “Bugün yarın duyar zaten, duysun da ... Böylesi en çok onun iyiliği için,” dediğinde, “Hiç sormadım sana,” dedi babaanesi buruk bir hüznle. “Belki de alacağım cevaptan korktuğum için sormadım. Mahir’i bu kadar çok severken ondan neden vazgeçtiğini hiç anlayamadım ama sormaya da cesaret edemedim,” dediğinde, “Sorma babaanne,” dedi Gülfem hüznle.

“Artık hiç sorma ... Ben ... Bir zamanlar neden olamayacağımızı biliyordum ama sonra öyle çok şey değişti ki ... Ne ben bıraktığım yerdeyim artık ne Mahir ne diğerleri ... Bazı sevdalar sonsuza dek yaşanmıyormuş, benim kaderime de böylesi düştü. Ben Mahir mutlu olsun istiyorum yalnızca,” dediğinde, “Sen de mutlu olacak mısın pekı?” diye soran babaannesine bakıp, “Hayır,” dedi genç kız gözyaşları arasında hüznle. Karşısındaki kadının canını yaksa da dürüst olacaktı.

“Ben Mahir’in olmadığı bir hayatta mutlu olamayacağım ama onunla da mutlu olamam artık. O yüzden ... Hiç değilse onun mutluluk için bir şansı olsun,” dediğinde yaşlı kadın gözyaşlarıyla torununa sarıldı. İkisi de bu hikâyenin sonuna geldiklerini düşünüyorlardı ama, “*Kul plan kurar, kader güler,*” sözü böyle anlar için söylenmişti. Gülfem ne kadar gizlense

de Serpil Hanım ne denli oyunlar kursa da Mahir yıllardır kendisinden gizlenen ne varsa duymuştu sonunda.

Yıllarca can yoldaşı olmuş iki yaralı kadın birbirlerine sarılı hâlde hü. zünlü bir anı paylaşırlarken duydukları sesle donakaldılar.

“Gülfem!”

Adının seslenildiğini duyan genç kız yerinden kalkıp pencereye doğ. ru adımlarken bir kere daha, “Gülfem!” diye bağırın adamın sesini duy. duğunda olduğu yerde kalakaldı. “M-Mahir...” diye fısıldayıp ne olup bi. tiğini anlayamamanın şaşkınlığıyla babaannesine dönerken yaşlı kadın da hafifçe çattığı kaşlarıyla ayaklandı.

Balkona doğru adımladıkları sıra ikisinde de ne olup bittiğini bil. memenin telaşı varken genç kız balkona çıktığında aşağıda kollarını aç. mış hâlde kendisine bakan sevdiği adamı gördüğünde ne düşüneceğini bilemedi.

“Mahir... Ne yapıyorsun orada?” diye anlamayarak sorduğunda genç adam sevdiği kadının bunca zaman boyunca tek başına çektiği acıyı dü. şündükçe bile kahrolurken, “Seni bekliyorum gülüm!” dedi Gülfem’in bir daha hiç duyamayacağını sandığı aşk dolu sesiyle. “Bana dönmeni bekl. yorum!”

“Mahir...” dedi Gülfem afallamış bir hâlde. Evet, son zamanlarda Mahir yine eskiye dönmüş, yakarmış, bir şeyleri anlamaya çalışmıştı ama bu ... Bu defa başkaydı. “Mahir yapma lütfen evine dön,” dediğinde, “Evi. me sensiz dönemem Gülfem!” dedi genç adam kalbinden kopup gelen bir haykırıyla. “Senin olmadığın bir yere evim diyemem ben!”

Gülfem neler olup bittiğini anlayamamanın telaşıyla sokağa doluşan insanlara bakarken Çiçek’in koşarak gelip Sena’nın yanında bir şeyler söy. lediğini fark ettiğinde daha da huzursuz oldu. Her ne olduysa iki dostu. nun hüzne karışan heyecan dolu bakışları kendisine dönerken babaanne. si, “Mahir öğrenmiş,” diye fısıldadı eliyle omzunu sıvazlayıp güç vermek istercesine. “Sakladığın her neyse öğrenmiş ve sana gelmiş.”

Gülfem’in aklıma dahi gelmeyen ihtimal Mahir’in bakışlarındaki yal. varışı gördüğü anda gerçek olurken, “Nasıl?” diye telaş içerisinde fısıldadı. Genç adam aşağıda kimseleri umursamadan, “Gülfem gel artık! Yetmedi mi bunca zaman çektiğimiz ıstırap?” diye yakardığında genç kız ne yap.

ıgını bilemez hâlde gitgide kalabalıklaşan sokağa bakarken meraklı baş-
uşların kısılcacında daha da utandı. Şimdiden sokakta, pencerelerde fısıllar başlamıştı.

Sokağın diğer tarafında Sena, Ozan, Çiçek ve bir an sonra yanlarına doğru adımlayan Levent merak içerisinde kendisine bakarken, “Babaanne...” deyip güç almak istercesine yanı başındaki kadına tutunduğunda, “Bu senin sınavın yavrum,” dedi Mehpare Hanım. “Ona gitmek de ondan gitmek de senin tercihin artık ... Ama ne olursa olsun birini seçmek ve seçimini sahiplenmek zorundasın,” dediğinde genç kız arkasını döndü. Sırını balkonun korkuluklarına yaslamış hâlde kendisini izleyen gözlerden saklanırken, “Babaanne...” dedi yalnızca yanı başındaki kadının duyacağı acı dolu bir fısıltıyla.

“Benim çocuğum olmayacaktı.”

Mehpare Hanım duyduğu itiraf karşısında hüznle yutkunurken, “Bunu yalnız Allah bilir gül kokulum,” dediğinde genç kız buruk bir tebessümle başını iki yana salladı. “Doktor söyledi, çok zor dedi. Ben... Bununla baş edebiliriz sandım ama Serpil teyze en başında geçti karşıma. Mahir’le olmamı istemedi. Ben ... Bir anneyle oğlunun arasındaki o kadın olmak istemedim,” dediğinde Mehpare Hanım’ın bakışları kesif bir öfkeyle doldu. Bilmediği, görmediği onca zaman boyunca torununu üzen, acı çektiren o kadına karşı içi hınçla dolarken Gülfem derince iç çekip, “Şimdi ne yapacağım ben?” diye hüznle fısıldadığında, “Kalbinin sesini dinleyeceksin,” dedi Mehpare Hanım. “Ve ne karar verirsen ver ben hep senin yanında olacağım güzel kızım.”

Güç veren sözlerinin ardından balkondan çıkan babaannesiyile Gülfem usulca yere çökerken kendini herkesten gizlemek ister gibi kollarını bacaklarına sarıp başını da dizlerine yasladı. “Mahir git, lütfen git,” diye gözyaşları arasında çaresizce fısıldarken genç adam sanki onu duyuyormuş gibi, “Buradayım Gülfem!” diye bağırdı. “Gitmene bir kere izin verdim ama tekrarı olmayacak! Ömrümün sonuna dek burada seni beklemem gerekse de bekleyeceğim!” deyip tıpkı sevdiği kız gibi yere oturup sırtını ardında kalan elektrik direğine yasladığında mahalleli de romantik bir film izler gibi iki sevgilinin savaşını izliyordu. Bir vakit sonra Sena’nın babaannesi Süheyla Hanım’ın sokağa çıkıp elini beline atarak meraklı ka-

labalığı dağıtmasıyla birçok insan evlerine girse de pencerelerde kalanlar bu romantik manzarayı izlemeye devam ettiler.

Sena ve diğerleri de Mahir'in ardında kalan kaldırıma yan yana oturup ne olacağını beklerlerken, "Her şeyin annemin başının altından çıktığına inanamıyorum," diye hayal kırıklığıyla fısıldadı Çiçek.

Sena arkadaşının eline uzanıp, "Üzülme bu kadar, her şey düzelecek eninde sonunda," dediğinde Levent sevdiği kızın çektiği acıya bakmaya dayanamadığından hafifçe sırtını döndü. Çiçek o anda bile onun bu tavırını yanlış anlayıp öfkeyle bakışlarını kısırkken o da içinde verdiği savaşın etkisiyle genç adama sırtını döndü. Sena ikisinin hâline başka zaman olsa gülecekken bakışlarını yanı başında oturan Ozan'a çevirdiğinde onun başını eline yaslamış hâlde kendisini izlediğini fark ettiğinde utançla kızardı.

"Ne yapıyorsun Ozan? Bu kadar şey olurken sen beni mi izliyorsun Allah aşkına?" diye fısıldadığında Ozan da onu taklit edercesine gülümseyerek fısıldadı. "Şu an mahalleye bir uzay gemisi düşse ben yine seni izlerim papatya," dediğinde, "Şimdi de papatya mı oldum?" diye nazlı bir tavırla söylendi Sena. Ama söyledikleri öyle çok hoşuna gitmişti ki heyecanını saçmalayarak bastırmaya çalışıyordu.

Sevdiği adamın çekici bakışlarıyla, "Sana seslenmek istediğim çok fazla isim var ama zamanı değil dersin diye şimdilik susuyorum," demesiyle, "Yaa..." diye mırıldanıp heyecanla yutkunurken tam o sıra, "Sena!" diye cırlayıp diğer taraftan kolunu dürttü Çiçek. "Şurada iki yıllık tarihi gizem çözülüyor sen romantizm mi yaşıyorsun, aşk olsun!" dediğinde genç kız yakalanmanın utancıyla biraz daha kızardı. Yeniden bakışlarını karşısındaki çifte çevirdiğinde neler olacağını merak etse de Ozan'ın hafifçe yaklaşp, "Gökyüzüne baksana," diyen fısıltısıyla başını gökyüzüne doğru çevirdiğinde havanın kararmasının da etkisiyle ortaya çıkan yıldızlara baktı genç kız. Tam o an elini tutan adamla kalbi birinin görececek olmasının telaşıyla hızlansa da devamında duyduğu sözlerle dudaklarının mutlulukla kıvrılmasına engel olamadı.

"25 Mayıs 1994... Ozan ve Sena ilk kez yan yana yıldızları seyrettiler. Sena en parlak yıldızı ararken Ozan onun elini tuttu ve bakışlarını bir an olsun gökyüzüne çevirmedi. Çünkü onun gökyüzünün en parlak yıldızı Zühre'ydi. Kalbinin sahibi Zühre yıldızı..."

Arka tarafta aşkın iki ayrı hâli yan yana can bulurken Mahir çaresizce içine akıttığı gözyaşlarıyla bekliyor, yalnızca, “Gülfem...” diye sayıklıyordu. Kimin ne düşündüğü ne söylediği umurunda değildi. Söz konusu sevdarken utanmayı bilmezdi Mahir. O, Gülfem’den başka hiçbir şeyi bilmezdi.

Orada öylece ne kadar durdu ne kadar çaresiz hissetti bilinmez lakin bir vakit sonra balkonda oturan genç kız kıpırdandı. Mahir onun kendisine döneceğini umsa da Gülfem evden içeriye girdiğinde Mahir’in bakışları bir kere daha kaybettiğini kabullenmenin sancısıyla doldu. Bomboş bakışlarla öylece asfaltın üzerinde oturmaya devam ederken ardından gelen fısıltılarla başım kaldırdığında bahçeden çıkıp kendisine doğru adımlayan sevdiğini gördüğünde telaş içerisinde ayaklandı.

Gülfem ellerini birbirine kenetlemiş hâlde ürkek bakışlarıyla karşısında dururken, “Neden gitmiyorsun Mahir?” diye son çare yakardığında, “İstemiyorum,” dedi genç adam. “Ne istiyorsun peki?” diye soran sevdasıyla bir adım daha yaklaşıp duraksarken, “Seni...” diye fısıldadı Mahir sanki bu, aralarındaki her sorunun cevabı olacakmış gibi bir inançla. “Seni Gülfem. Sadece seni... Hep seni...”

“Ben... Sana yetecek miyim peki?” diye sorduğunda bakışlarındaki hüznün genç adamı kahrederken, “Sen benim tüm dünyamsın gülüm,” dedi genç adam teslimiyet dolu bir tebessümle. “Sen yoksan hep eksğim ben ama sen varsan başka hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

“Biliyorsun...” diye hüznle fısıldadı Gülfem.

Genç adam onun üzüntüsünü gördükçe içindeki öfke daha da harlanırken, “Ben tek bir şey bilmek istiyorum Gülfem,” dedi yalvarırcasına. “Senin beni sevdiğini, beni istediğini bilmek istiyorum. Sen söyle şimdi... Seviyor musun beni?”

İki genç âşık birbirlerinin gözlerinde kayboldukları anda vuslatın kınsında en zorlu sınavlarını verirlerken, “Nasıl olacak Mahir?” diye sayıkadı Gülfem. “Hiçbir şey eskisi gibi değilken nasıl olacak?”

Genç adam ondan duymayı beklediği sözleri duyamamanın hüznüye gülümsemesini kaybetse de bakışlarını sevdiğinin tam arkasında duran Mehpare Hanım’a çevirdiğinde, “Babaanne,” dedi eskisi gibi tebessümle. “Rızan olursa torununu bir yere götürmek istiyorum.”

Gülfem neden bahsettiğini anlayamadığından telaşa kapılsa da, "Götür oğlum, götür de aklını başına alsın artık," diye söylenen babaannesiyse arka taraftaki gençler kıkırdadılar. Gülfem nereye gideceklerini bilmediğinden panikle uzaklaşacaktı ki Mahir onun bir kere daha kaçmasına izin vermeden eline uzandı. "Bu defa kaçmak yok hanımefendi. Gideceksen bile önce benimle geleceksin."

Dedikodu yarım saat içinde alt mahallelere kadar ulaşmıştı sanki Genç âşıklar geçtikleri yollarda meraklı bakışların kısılcığında el ele yürümeye devam ederlerken genç kız elini çekmeye bile cesaret edemiyordu. Gittikleri yeri bir vakit sonra anlasa da neden akşamın bu saati buraya geldiklerine bir anlam veremezken bahçeli müstakil evin önünde durdukları anda, "Niye geldik buraya?" diye sordu anlamayarak.

İki buçuk sene evvel heyecanla döşedikleri evlerinin önündeydiler. Gülfem tüm mutluluk hayalleri gibi bu eve de veda etmek zorunda kalmıştı o zaman. O günden beri bu sokaktan bile geçmemişti genç kız. Her anı haddinden fazla acı verirken bir zamanlar Mahir ile ikisine ait olan bir evi görmek ölüm gibi hissettirirdi genç kıza. Evin perdeleri kapalıydı. Duymaktan kaçınmıştı ama belli ki ev sahibi bir başkasına kiralamıştı evi. Belki de satmış, Gülfem ile Mahir'in tüm hayallerini toprağa gömmüştü. İki ihtimalde de buraya neden geldiklerini anlayamazken Mahir tek kelime etmeden bahçe kapısını açtı. Gülfem şaşkınlıktan tepki dahi veremez hâlde bahçeye bakınırken genç adam cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtığı anda, "Mahir..." diye sayıkladı Gülfem. "Mahir ne oluyor? Bu anahtar... Nasıl?"

Kapıyı itekleyip, "Geç hadi," diyen genç adamla genç kız ne düşüneceğini bilemez hâlde içeriye adım attığında hemen ardından yanan ışıklarla gözlerini kısıtı. Ardından kapanan kapıyla şaşkın adımları evin içine doğru ilerlerken farkına vardığı gerçeikle neredeyse dizlerinin üzerine düşecek gibiydi. Telaşla duvara tutunduğunda fark ettiği her detayla yutkunurken dolan gözleriyle, "Mahir..." diye fısıldadı. "Burası... Burası bizim evimiz."

Genç adam sevdiği kadının bazı şeyleri sindirmesini sabırla bekler-

ken yanına doğru adımlayıp eline uzandı. Birlikte geniş salondan içeriye girdiklerinde Gülfem heyecanla iç çekerken bir an sonra bakışlarını sevdiği adama çevirdiğinde kelimeleri toparlayamaz hâldeydi.

"Burası... Burası bıraktığımız gibi. Sen... Sen bu evi dağıtmadın mı?" diye fısıldadığında genç adam bir adım daha atarak sevdiği kadının ellerine uzandı. Mahallenin ortasında onca insanın gözleri önünde sevdiğine yakın olmak zor olsa da burada ikisinden başka kimse yoktu. Bunun vermiş olduğu özgürlükle biraz daha yaklaşıp elleriyle güzel yüzünü kavarken, "Nasıl yapardım gülüm?" diye aşkla fısıldadı. "Senin elin değdi bu eve, bizim hayallerimizden doğdu bu ev. Gülfem... Sen imkânsızken de ben hep bize inandım. Bir gün bu eve döneceğimizi hayal ederek yaşamaya devam ettim ben. Sen gitsen de ben yine bu hayalle, senin hayalinle bu evde seni bekleyeceğim ama sen... Beni bekletmesen olmaz mı artık?" diye yalvarırcasına fısıldadığında genç kız gözyaşlarıyla yutkundu.

O, her şey değişti derken sevdiği adam her şey bıraktığımız gibi diyordu.

Genç adam yere çöküp sevdiği kadının dizlerine kapandığında Gülfem telaş içerisinde, "Mahir!" diye sayıklarken, "Çok seviyorum..." diye çaresizce yakardı genç adam. "Özür dilerim. Çektiğin tüm acılar için özür dilerim. Göremediğim için, anlayamadığım için özür dilerim. Yalvarırım bizden vazgeçme sevdam. Sen bana yetersin, ne olur ben de sana yeteyim. Ölüyorum Gülfem, sensiz nefes alamıyorum artık. Ne olur geri al beni. Ne olur bize geri dön sevdam..."

Genç kız utanmadan, çekinmeden dizlerine kapanmış hâlde yalvaran sevdasına gözyaşlarıyla bakarken tıpkı onun gibi dizlerinin üzerine çöktü. Elleriyle yanaklarını sarıp gözyaşlarıyla ıslanan yakışıklı yüzüne baktığında göğsündeki sancı biraz daha artarken, "Mahir..." diye sayıklayıp daha fazla duygularına engel olamayarak dudaklarına uzandı. Genç adam sevdasının teslimiyetiyle kollarını beline sarıp bir daha hiç bırakmamak üzere narin bedenini kendine çekerken soluk soluğa, "Bir gün..." diye fısıldadı Gülfem hüzne karışan bir heyecanla.

"Eğer istersen... Gitmek istersen," dediğinde, "Asla!" deyip yeniden uzandı Mahir sevdiği kadının dudaklarına. İki genç âşık yıllardır süren hasretin ateşiyle nefes dahi almadan birbirlerinin soluklarında kaybolurlarken sorunların birçoğunun kapı dışında beklediğini biliyorlardı. Ama

Bir kerr daha oryaya teslim olmuyken artık hiçbir şey umurlanmıyordu. Savaşacakları da bundan sonra el ele yan yana savaşacaklardı ama Gölferim gitmekten bahsediyordu artık ne de Mahir oryadan gitmekten bahsediyordu.

Dikenlerle dolu bir yoldu onların yolu. Şimdi her şey helki daha da helki de daha zor olacaktı ama önemi yoktu. Çünkü iki kalp bir arada olduktan sonra hiçbir karanlık konuya dek sürmezdi.

Bölüm 15

Düğler ve Düğüzler

1994, Haziran

Sena'dan

Açık pencerelerden içeriye doğru süzülen rüzgâr, uzun beyaz perdeleri âdeta bir duvak edasıyla uçuşturuyordu. Haziran sıcaklığı tüm gün boyunca mahalleliyi bunaltsa da ikinci vakti esmeye başlayan rüzgârla keyifler de iyiden iyiye yerine gelmişti. Sokakta cıvılcıvıl çocuk sesleri yankılanırken evin içinde telaşlı adımlar gezinip duruyordu. Bakışlarımı güzeller güzeli arkadaşımın aynadaki yansımından ayıramazken bugüne gelebildiğimize inanamıyordum.

Sevginin tüm zorlukları yendiğini söyleyenler nasıl da haklı çıkmışlardı sonunda. Bembeyaz gelinliği içerisinde peri kızları gibi görünen Gülsem'e bakarken yalnızca bunu düşünüyordum. Gerçek sevgi muhakkak mutlu sona kavuşuyordu ve iyiler sadece masallarda değil, gerçek hayatta da kazanıyordu.

Bundan iki buçuk sene evvel düğünlerine üç hafta kala ayrılmış Gülfem sevdiği adamdan. Ve yıllar sonra ona yeniden *evet* dediği anın üzerinden üç hafta geçmişken nihayet evleniyorlardı. Sanki ayrı geçirdikleri zaman hiç yaşanmamış gibi her şeye kaldıkları yerden devam etmişler, sonunda bugüne, mutlu sonlarına ulaşmışlardı.

Mahir abinin zamanında kiraladıkları o evi ayrı oldukları o dönemde satın aldığını ve o günden beri de kapıma vurduğu kilitle Gülfem içi beklettiğini duymak hepimizi çok şaşırtmıştı. Hiçbir umudu olmadığı halde sevdiği kadının bir gün ona döneceğinin hayalini o evde yaşatması öylesine hayranlık uyandırıcıydı ki her birimiz bir kere daha hayran olmuş tuk Mahir abinin Gülfem sevdasına. Tabii en çok da o sevdamn muhatab Gülfem...

Mahir abinin o evi kendileri için yaşatmaya devam ettiğini duymal aşkım daha da büyütmişti içinde. Bir yanı kaybettikleri zaman için pişman olsa da daha fazla geç kalmadıklarına şükretmeyi seçiyordu artık. İçinde yaşayamadıkları her anın pişmanlığı olsa da sevdiği adama teslim olmayı seçiyordu. Bundan sonra yaşanacaklar için içten içe korktuğunu gözlerinde görsem de kalbim onlar adına umutla doluydu. Çünkü biliyorum ki Mahir abi Gülfem'in tüm korkularını sevdasıyla silecekti.

Bakışlarım bir an sonra makyajının son rötuşlarını tamamlayan Çiçek'e döndüğünde güzelliği karşısında gözlerim kamaştı. Mavi gözlerini ortaya çıkaran açık mavi renk işlemeli elbisesiyle öylesine güzel görünüyordu ki bakan her gözün bir kere daha dönüp bakacağına emindim. Tüm gün boyunca görümceden ziyade kız kardeş edasıyla Gülfem'in etrafında neşeyle dönüp dursa da içten içe onun da bugün için ne denli üzgün olduğunu tahmin edebiliyordum. Üç hafta evvel ortaya çıkan gerçekler evlerinde büyük bir yıkıma sebep olmuştu. Mahir abi annesine sırtını dönmüş, Çiçek annesinin yaptıklarını duyduğunda büyük hayal kırıklığına uğramıştı. O, abisi gibi çekip gidemese de içinde annesini affedemediğini biliyordum.

Serpil teyze sadece Mahir abiyle Gülfem'e değil ailesindeki herkeşe zarar vermişti. Zühal teyze zaten gelininin yüzüne bakmıyordu artık, Harun amca da oğlunun acısına karısının sebep olduğunu öğrendiğinden beri karısıyla konuşmuyordu. Serpil teyze dışında tüm aile sonunda

gerçekleşecek olan düğün için heyecanlıyken dün akşamki kına gecesine bile gelmeyen kadın mahallelinin de diline düşmüştü. Her ne kadar Çiçek de Zühal teyze de yokluğunu aratmamak için didinip dursalar da herkes akşam boyunca konuşup durmuştu. Gülfem ise ne kadar gülümsemeye çalışsa da kalbinin kırgınlığını gizleyememişti. Belki de Serpil teyze yüzü olmadığı için dün gece gelmemiştir ama tüm mahallelinin gözünde gelinini istemeyen bir kayınvalideye dönüşmüştü ve biz ne kadar uğraşırsak uğraşalım Gülfem'in en güzel gününe yokluğuyla gölge düşürmeyi başarmıştı.

Bugün de gelmeyeceğini bildiğimden Gülfem'in moralini yüksek tutmaya çalışıyordum ama bugün dün akşama nazaran çok daha mutlu görünüyordu arkadaşım. Belki de kabullenmişti. Çünkü hayat başka insanların yaptıklarına üzülmeye değmeyecek kadar kısaydı. Sanırım Gülfem de Serpil teyzenin onu istemediğini unutup Mahir abinin onu nasıl da çok istediğine odaklanmayı seçmişti.

Kuaförden eve geldiğimiz andan beri evin içinde bir koşturmacadır sürüyordu. Mahallede yapılacak düğün için şimdiden büyük hoparlörler sokağa kurulmuş, çalan şarkılar eve kadar gelmeye başlamıştı. Bir vakit daha devam eden hazırlık süreci, "Geldiler!" bağırışıyla son bulduğunda Gülfem âdeta yerinden sıçrarken Çiçek de, "Ben aşağıya iniyorum!" deyip yengesinin yanağına öpücük bıraktıktan sonra koşarak odadan çıktı. Hazırlık aşamasında kız tarafı olsa da gelin almasında abisinin yanında olmak istemişti.

"Sena, kalbim duracak şimdi!" diyen arkadaşım ellerini göğsüne yaslayıp heyecanla yüzüme bakarken kollarına tutunup, "Derin derin nefesler al güzelim," dedim şefkatle. "Çok güzelsin. Eksik hiçbir şey kalmadı, düğünün muhteşem olacak ve sen sadece sevdiğin adamla mutlu olmaya odaklanacaksın, anlaştık mı?" dediğimde, "Hıhı," dese de bir an sonra, "Serpil teyze gelmemiştir değil mi?" diye sordu hüznle.

"Bilmiyorum arkadaşım ama sen düşünme artık bunları," dediğimde, "Mahir için," dedi buruk bir fısıltıyla. "Annesi düğününde olmayacak ve bu... Biliyorum onu içten içe mahvedecek," dediğinde, "Gülfem," dedim hüzne kapılmasını engellemeye çalışarak. "Bence Mahir abi bugün senden başka kimsenin farkında olmayacak. Evet, annesi gelse çok daha iyi olurdu ama bu da onun seçimi Gülfem. Başkasının seçimleri senin mutsuzluğuna

sebepe olmamalı. Sen sonunda sevdiğin adamla evleniyorsun, lütfen sadece bunu düşün," dediğimde, "Tamam," dedi hafifçe başını sallayarak.

"Haklısın, Mahir'i bu zamana kadar yeterince üzdüm zaten daha fazlasına sebep olmayacağım. Gülmem lazım, bak gülüyorum," deyip genişçe gülümsediğinde, "O kadarına da gerek yok, rujun dağılacak şimdi. Bırak gece kocan dağıtsın," diye keyifle takıldım. "Sena!" diye utançla cırladığı sıra kapı tıklatılıp da Yeliz teyze içeriye girdiğinde Gülfem annesine dönerken, "Yavrumsun, nasıl da güzel olmuşsun böyle," dediğinde arkadaşım heyecanla gülümsedi.

"Teşekkür ederim anne."

Annesi, babası ve kız kardeşi Gülcan geçen hafta apar topar gelmişlerdi düğün için. Gülfem onlarla konuşmuş, her ne anlattıysa iki buçuk yıl sonra tekrar evlenmeye karar vermelerini kimse sorgulamamıştı. İçten içe ailesinin Gülfem'e karşı var olan mahcubiyetleri de bir şeyleri sorgulamalarına engel olmuştu. Diğer yandan ailesi Mahir abiyi oğulları gibi sevdiklerinden zamanında ayrılık kararlarına nasıl üzülmüşlerse bugün de bir o kadar mutluydular. Mahir abinin bir yanı eksik olsa da hiç değilse en mutlu gününde Gülfem'in ailesi yanındaydı.

Ben anne kızı baş başa bırakıp odadan çıktığım sıra kız kardeşi de odaya giriyordu. Aşağıya indiğimde bir cümbüş de bizim evde koptuğundan adım atacak yer dahi bulamadım. Babaanneler bizim evde misafirleri ağırladıklarından her kapıdan bir başkası çıkıyordu. Portmanto aynasından elbisemin duruşuna, saçıma, makyajıma bakarken yaşanan günün tatlı telaşı arasında kalbimden geçenlere engel olamadım. *Acaba bir gün Ozan'la biz de bu heyecanı yaşar mıydık?..*

Davul zurna sesleri gitgide artarken Mahir abi de evin girişinde tüm yakışıklılığıyla görüldüğünde tebessümle kenara çekilerek ona yol verdim. O sıra kendi evinin önünde duvara yaslanmış hâlde beni izleyen Ozan'ı fark ettiğimde kalbim heyecanla çarparken bir an kalabalığın arasından koşup ona sarılmak istedim. Sevmek böyleydi galiba; insanı arsızlaştırıyor, sevdiğin insan dışında geri kalan dünyaya gözlerini kör ediyordu. Neredeyse düşündüğümü yapacaktım ki yan tarafımdan üzerime doğru patlayan konfetiyle yerimde sıçradım.

Telaşla arkama döndüğüm an Mahir abi ile Gülfem'in kol kola bina-

dan çıktıklarını gördüğümde heyecanla kenara çekilip aşk dolu gülüşlerini mutlulukla izledim. Yan tarafımda Çiçek üzerlerine adı gibi rengârenk çiçekler atıp bir yandan da ılık çalarken Gülfem onun bu hâliyle kızardı, Mahir abi de kardeşine göz kırpıp heyecanla sevdiğine döndü. Mahallenin birçoğu sokakta bazıları da evlerinin balkonlarında, pencerelerinde sonunda mutlu sona kavuşan güzel çifti alkışlarken, “Bir gün sen de bana böyle gülümseyecek misin?” diyen fısıltı boynuma dokunduğunda heyecanla başımı çevirdim.

Tam arkamda bakışları karşımızdaki çiftte olsa da sözleri bende olan adamla gülümserken, “Zaten gülümsemiyor muyum?” diye fısıldadığımda, “Öyle değil,” dedi anlam veremediğim bir gizemle. “Tüm kalbinle, hayallerinle, öfkenle, mutluluğunla, hüznünle, her şeyinle bana gelip gözlerime baktığın anda gülümseyecek misin?”

Sözlerindeki derinlik yüzümdeki tebessümü buruklaştırırken, “Sen... Beni öyle çağırdığında,” dedim karşımızdaki mutlu çifti coşkuyla alkışlarken. “Sen... Her şeyinle bana geldiğinde...”

Sokak, evlerin arasına asılan renkli ampullerle aydınlanmış; elektrik kablolarına ve ağaçların dallarına asılan balonlarla, süslemelerle etraf âdetâ bir masal sahnesine dönüşmüştü. Mahallenin arka tarafı ağaçlık olan bu en geniş sokağı en güzel düğün salonlarından bile daha güzeldi bu akşam. Gülfem düğünün kapalı salonlardan birinde olması yerine açık havada olmasını istemiş, Mahir abi de itiraz etmemişti. Zaten onun tek derdi başka bir problem çıkmadan sevdiği kızla evlenmekti. Masaların üzeri yeşil örtülerle kaplanmış, içlerinde kır çiçekleri olan beyaz vazolarla süslenmişti. Plastik sandalyelere yerleşen mahalle sakinleri en güzel kıyafetleriyle heyecan içerisinde gelin ve damadı izlerken kurulan dekorun tam ortasındaki nikâh masasında oturan Gülfem ve Mahir abi heyecanlı bakışlarını birbirlerinden ayıramıyorlardı. İkisinin şahitleri de babaanneleri olmuştu. Babaannem de hemen yanı başlarında iki dostunun mutluluğuna ortak oluyordu.

“Siz Rıza kızı Gülfem Yılmaz, hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında

kalmadan hür iradenizle Mahir Akdoğan ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Nikâh memurunun sorusuyla Gülfem heyecanlı bakışlarla sevdiği adama dönerken tüm kalbiyle, “Evet!” diye bağırdığında Mahir abinin neşesi kalabalığın gülüşlerini bile bastırdı. Arkadaşım bir an için verdiği coşkulu cevap yüzünden kızarsa da nikâh memurunun sorusuyla her şey unutup yeniden sevdiği adama çevirdi aşk dolu bakışlarını.

“Siz Harun oğlu Mahir Akdoğan, hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan hür iradenizle Gülfem Yılmaz ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Mahir abinin aşk dolu bakışları bir an olsun Gülfem’in güzel yüzünden ayrılmazken, “Son nefesime kadar evet!” diye haykırdığında coşkulu kalabalıkta alkış kıyamet birbirine karıştı. Islıklar, alkışlar birbiri ardına yankılanırken şahitlerin evetlerinin ardından nikâh memurunun, merasimini tamamlayıp nikâh cüzdanını Gülfem’e uzatmasıyla genç âşıklar birbirlerine döndüler mutlulukla. Mahir abi titreyen elleriyle Gülfem’in duvağını kaldırıp usulca alnından öptüğünde iki âşığın bakışları huzurla kapanırken Çiçek ile ikimiz kızaran ellerimize aldırmadan mutlulukla alkışlamaya devam ettik.

“Sonunda oldu be!” diye neşeyle fısıldayan arkadaşşıma gülüp, “Sonunda oldu,” diye onaylarken yalnızca bugüne gelebildiğimize şükrediyordum. Âşıklar mutlu sonlarına kavuşmuştu. Darısı tüm sevenlerin başınaydı artık...

Nikâh merasiminin ardından yeni evli çift ilk dans için piste çıktıklarında ben de oturduğum plastik sandalyenin üzerinde çenemi avcumaya yaslamış hâlde hayranlıkla ikisini seyrediyordum. Neredeyse tüm mahalle buradaydı. Babaannemler aynı masada bir yandan önlerindeki limonataları yudumlayıp duygu dolu gözlerle torunlarının mutluluğunu izlerlerken babalarımız bir başka masada keyifle sohbet ediyorlardı. Başını Ali ve arkadaşlarının çektiği çocuk grubu ellerinde gazozlarla deli danalar gibi etrafta koştururlarken, “Ne kadar güzeller değil mi?” diye mırıldanan arkadaşşıma döndüm yüzümde mutluluk dolu bir tebessümle. “Öyleler...”

Bir an daha abisiyle en yakın arkadaşının mutluluğunu izleyen Çiçek bir an sonra bana döndüğünde bakışlarındaki ışık solmuştu sanki. Aklın-

dan neler geçtiğini tahmin etsem de o bir şey söylemeden konuyu açmak istemiyordum. Konuşmak isteyip istemediğini de bilmiyordum ama bir an sonra elinin altındaki peçeteyle oynarken bakışlarını masadan ayırmadan anlatmaya başladı.

“Babamla annem çok fena kavga ettiler. Babam çok kızgın anneme, onu ilk kez böyle öfkeli gördüm anneme karşı,” derken sesi acı doluydu. “Babaannem zaten üst kattan aşağıya inmiyor o günden beri. Annemin yüzüne bile bakmıyor. Abim desen eve hiç gelmedi o günden sonra... Herkes bir tarafa dağıldı bir anda,” dediğinde, “Düzelir,” desem de, “Sanmıyorum,” dedi buruk bir sesle. “Annem... Biraz olsun pişman görünse belki düzelirdi bir şeyler ama hâlâ kendini haklı görüyor. Abimin gidişini bile Gülfem’e bağlıyor. Anlayamıyorum Sena, sanki kızın bir hatası bir günahı varmış gibi davranması... Abim bunu da duysa elinden bir kaza çıkar diye korkuyorum. Benim annem bu kadar acımasız bir kadın mıydı ki?” diye mırıldandığında diyecek bir söz bulamadım.

“Annen ne kadar hatalar yaparsa yapsın hep sizi düşünüyor,” dediğimde bakışlarını çevirmesiyle hüznle yutkundum. “Yaptıklarını savunmuyorum, asla hak vermiyorum ama hatalı da olsa kendince sizi düşünüyor, sizi seviyor,” dedim hüznle. “Benim annem ne beni ne kardeşimi düşündü çekip giderken. Ali daha bebektir gittiğinde,” derken neden böyle bir günde bunları düşündüğüme anlam veremesem de engel olamadım söylediklerime.

“Ben... Annen için kötü anne diyemem Çiçek çünkü hiçbir anne benim annemin yanında kötü biri olamaz,” dediğimde, “Özür dilerim...” diyerek elime uzandı. “Canını sıktım, çok özür dilerim Sena,” dediğinde, “Ben özür dilerim asıl,” dedim hafifçe omuzlarımı silkerek. “Bugün... Düğün... Sanırım fazla duygusal bir an olduğu için tutamadım kendimi,” derken gözlerimi kırıp akmaya hazırlanan yaşları engellemeye çalıştım. Tam o sıra şarkı değiştiğinde çiftler birbiri ardına sahneye çıkarlarken bakışlarım Gülfem ve Mahir abiye döndüğünde onlara bakmak bile tüm neşemi geri getirdi.

“Çok güzeller, inşallah hep bugünkü kadar mutlu olurlar artık,” dediğimde, “İnşallah,” dedi arkadaşım. Birçok çift, onların yanı sıra bekârlar da peş peşe sahneyi doldururken, “Herkes ne güzel dans ediyor, bir biz

kaldık baksana,” diye söylendiğinde tam o sıra bize doğru gelen Levent’i fark edip telaşla kıpırdandı. Saçı sakalı toparlanmış, bir damat da o olmuştu sanki. Siyah pantolonu ve şık beyaz gömleğiyle çok hoş görünüyordu bizim oğlan.

“Levent dansa kaldıracak galiba beni Sena... Abim fark etmez de babam bir şey söyler mi acaba?” diye heyecanla mırıldanırken o sıra bize doğru yaklaşan Levent bana bir baş selamı verip Çiçek’e bakmadan yanımdan geçtiğinde gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Çiçek uğradığı hayal kırıklığıyla yüzünü asıp kızgınlıkla önüne dönerken elindeki peçeteyi parça pinçik ettiği sıra, “Gülme!” diye homurdandı. “Teklif etmesini beklediğimden değil. Etseydi de hayır diyecektim zaten!”

Bana kalırsa demeyecekti ama bunu yüzüne vurup keyfini daha da kaçırmak istemedim. Sanırım Levent yıllardır hayal ettiği şeyi farkında bile olmadan başarmıştı. Anlaşılan Çiçek’in ilgisini çekmek için yapması gereken tek şey ilgisini onun üzerinden çekmekmiş çünkü Levent peşinde koşmayı bıraktığından beri Çiçek gözleri ardında onu arayıp duruyordu. Başka zaman olsa Çiçek için üzülürdüm ama kabul etmek gerekirdi ki bunu hak etmişti. Bundan sonrası kendisine kalmıştı. Kalbinin sesi ona Levent derse zaten peşinden giderdi, yok demezse de Levent için en hayırlısı karşılıksız sevmekten vazgeçmek olurdu.

Romantik dans şarkıları çalmaya devam ederken bir yandan elimin altındaki kuruyemiş kâsesini didikliyor bir yandan da bakışlarımı etrafta gezdirip duruyordum ama Ozan’ı bir türlü görememek canımı sıkıyordu. Düğünün başında mahallenin gençleriyle aynı masadaydı ama biz Çiçek’le sohbete dalmışken ortadan kaybolmuştu. Çiçek misafirlere bakmak için gittiğinden beri masada tek başıma dalgın bakışlarla etrafı izlesem de Ozan’ı bir türlü bulamamıştım. Pes edip önüme döndüğüm sıra yanı başımda beliren Metecan’la bakışlarım onun sevimli yüzünü bulurken, “Sena abla mektubun var,” dediğinde şaşkınca yüzüne bakıp, “Ne mektubu?” dedim anlamayarak.

Bakışlarını bir dedektif edasıyla etrafta gezdirip avcuma bir kâğıt sıkıştırdığında ne olduğunu anlayamazken, “Seninki Levent abiden daha bonkör çıktı vallahi, bu çikolata zulası bana bir ay yeter,” deyip yanımdan

uzaklaştığında şaşkınca arkasından bakakaldım. Etrafa bir bakış atıp kimsenin benimle ilgilenmediğini düşünerek kâğıdı açtığımda içinde imza gibi duran papatya tanesine tebessümle bakarken kâğıtta yazan cümleyi okuduğumda heyecanla kıpırdandım.

Tam karşındaki yeşil ışıklı ağacın arkasında bekliyorum.

Altında bir isim yazmasına gerek yoktu çünkü bu karakteristik yazı da papatya tanesi de kalbime fazlasıyla tanıdıktı. Bakışlarımı etrafta gezdirip kimsenin bana bakmadığından emin olunca ayaklandım ve sakın görünmeye çalışan adımlarla dans edenlerin yanından geçip arka tarafta kalan alana doğru yürümeye başladım. Düğün alanından az da olsa uzaklaşsam da şarkılar hâlâ duyulmaya devam ediyordu. Birkaç adımla söylediği ağacın yanına vardığım sıra bakışlarım heyecanla etrafta onu ararken, “Benimle dans eder misin?” diyen sesle arkama döndüğümde bana elini uzatmış hâlde bekleyen adama heyecanla gülümsedim.

Bakışlarımı bir an için ardımızda kalan düğün alanına çevirdiğimde birinin bizi görme ihtimalini düşünsem de elini tutmayı öylesine çok istiyordum ki adımlarımın ona doğru ilerlemesine mâni olamadım. Uzattığı eline elimi bıraktığımda parmak uçlarımdan tüm bedenime yayılan ateş âdeta bir çember gibi etrafımızı sararken beni usulca kendine çekip kollarını belime sardığında ben de heyecanla titreyen ellerimi omuzlarına bıraktım.

“23 Haziran 1994... Ozan ve Sena’nın ilk dansı... Ozan kalbinin duracağını düşünse de yıldızının gözlerine baktığı anda yeniden can buluyor,” diye fısıldadığında gülümserken, “Sena da çok heyecanlı ve biri onları görecektir diye korksa da sonsuza dek Ozan’la dans etmek istediğini inkâr edemiyor,” dediğimde o da gülümsedi.

“Bahçeli bir evimiz olsa...” dedi bir an sonra beni etrafımda hafifçe döndürürken. “Her gece yıldızlar gökyüzünü sardığında, rüzgâr hafifçe ağaçların dallarını savururken radyoda en sevdiğimiz şarkı çalsa ve biz... Yıldızların altında her gece dans etsek seninle... Ben gözlerine baktığım her an bir dilek tutsam... Sonra seni öpsem ve tüm dileklerim gerçek olsa...” dediğinde kalp atışlarım hızlanırken beni etrafımda döndürdüğü için mi yoksa sözleriyle başımı döndürdüğü için mi bilmem dünya da etrafımda dönmeye başladı.

Bu andan kopmamak için omuzlarına daha sıkı tutunduğumda adımlarımız yavaşlarken, "Birlikte bir masal yazsak seninle," dediğinde heycanla yutkundum. "Her gece, her sabah yepyeni bir sayfayı doldursak... Biz... Bir hayat kursak seninle," dediğinde, "Ozan?" diye şaşkınlıkla mırıldanırken beklemediğim o anda dizlerinin üzerine çöktüğünde boşa kalan ellerimi elbisemin eteklerine yasladım. Üzerindeki siyah ceketin iç cebinden çıkardığı kutuyla başımı anlam veremeyerek iki yana sallarken bir an sonra kutuyu araladığında içinde duran yüzüğü görmemle yutkundum.

"Ozan..."

"Sena'm..." dedi yine beni taklit edercesine. "Benim gökyüzümün en parlak yıldızı. Buraya gelirken hayal etmediğim tek şeyken her şey oldun bir anda. Her şeyim oldun. Artık seni düşünmeden duramıyorum. İçinde senin olmadığın bir hayal kuramıyorum. Ben... Senin olmadığın, senin dokunmadığın bir hayatı yaşamak istemiyorum," dediğinde gözlerim kalbime dokunan her sözüyle dolarken, "Ama Ozan," dedim sanki bu anı durdurmam gerekiyormuş gibi bir telaşla.

"Beklemediğini biliyorum. Belki hazır değilsin daha, konuşamadıklarımız var ama," deyip duraksadığında ne diyeceğimi bilemezken, "Bu yüzüğü annem vermişti bana yıllar evvel," dedi buruk bir tebessümle. "Her duyguyu tatmış olan kalbim bir aşka yabancıydı benim. Bir onu tanımazdım. Bana bu yüzüğü verdiğinde istememiştım önce. 'Günün birinde karşına biri çıkacak oğlum,' demişti o zaman. 'Onu gördüğün ilk anda anlayacaksın...' Anladım... Seni gördüğüm ilk an anladım... Her duygunun bir matematiği var, bir hesabı var, hatta bir kaçıışı var ama aşkın yok... Yokmuş... Sana âşık olmayı ben seçmedim, senden başka her şeye kör olacağımı düşünmezdim ama oldu Sena... Gördüğüm tek ışık sensin artık. Yarın, bir yıl sonra, on yıl sonra, belki de son nefesimde kabul etsen bile hayatımı birleştirmek istediğim tek kadın sensin. Hep senmişsin, bunu seni gördüğüm ilk anda anladım ben. Planlar yaparken hesap edemediğim tek şey oldun sen. Devam edemiyorum artık. Hesaplar şaştı, planlar bozuldu, her şey değişti. Artık sadece tek bir sorum var. Sen... Bir gün... Benimle evlenir misin?"

Dolan gözlerimle karşımda dizleri üzerine çökmüş hâlde bana aşkı anlatan adama bakarken, "Çok erken..." diye fısıldadı dudaklarım. Başı-

mı iki yana sallayıp gözyaşlarıma inat tebessüm ederken, “Çok erken ama evet,” dediğimde Ozan’ın lacivertleri yaz gecesi gibi aydınlandı bir anda. “Evet dedin,” diye fısıldadığında, “Ne yaptığımı bilmiyorum ama evet,” deyip gözyaşlarıyla gülümserken titreyen elleriyle elime uzandığında bir an için benim ellerim de titrese de usulca avcuna bıraktım. Kutudan çıkardığı mavi taşlı göz kamaştırıcı yüzüğü parmağıma taktığında, “Bu ... Çok güzel, çok değerli Ozan,” diye fısıldarken, “Sen taşıdığın için değerli,” deyip ayaklandığında ne yapacağımı bilemez hâlde baktım gözlerine. Avuçlarında duran elime uzanıp bir öpücük bıraktığında gözyaşlarım saf mutlulukla akarken tam o an ardımızdan gelen sesleri duyduğumda kalbim korkuyla çarptı.

“Bakın! Bakın da görün kızınızın yaptığını! Gecenin bir yarısı elin adamlarıyla kırıstırıyor kuytu köşelerde! Benim kardeşim Allah’ın sevgili kuluymuş da almadı kızınızı!”

Şaziye denen kadının şeytanın dilinden dökülür gibi zehirle çıkan lafları tam ardımızda yankılanırken hemen yanında gördüğüm insanlarla neye uğradığımı şaşırdım. Babam, babaannemler, kızlar, Levent, Mahir abi ve birçok meraklı mahalle sakini şaşkınlıkla bir bize bir de ağızdan zehir saçılan Şaziye ile yanı başındaki kardeşi sünepe Ufuk’a bakarlarken benim korku dolu bakışlarım yalnız babamdaydı.

Onun bana utançla baktığını düşünmek bile kalbimin paramparça olmasına sebep olacakken, “Baba...” diye çaresizce mırıldanıp ona doğru bir adım attığımda, “Dur,” dedi babam. O an yer yarılrsa da yerin dibine girsem diye düşünürken, “Uzat elini,” dediğinde ne söylediğini anlayamadım bir anda.

Elimi tereddütle kaldırdığım anda bakışları parmağımdaki yüzüğe takılırken babam bir şey demeden babaannem konuştu bu defa da. “Kabul ettin demek. Pek de güzelmiş yüzüğün kız, aferin damat!”

Babaannemin sözleriyle bakışlarım şaşkınlıkla ardımda kalan Ozan’a dönerken onun benim telaşımın aksine kendinden emin bir tavırla gülümseyerek bana baktığını gördüğümde anlam veremedim olanlara. Ne olup bittiğini anlayamamanın şaşkınlığıyla yeniden babama döndüğümde onun da tıpkı Ozan gibi tebessümle bana baktığını fark etmemle en sonunda tüm bu yaşananların bir rüya olduğunu düşündüm.

Ne ... Ne oluyor?" diye anlamayarak fısıldadığımda, "Önce bizim rızasını aldı Ozan," dedi babam güven veren sesiyle. Ben duyduklarım karışıkta neye uğradığımı şaşırken, "Bizim ... Hatta en önemlisi Ali'nin," dediğinde şaşkınlıkla aklıma döndüm yeniden.

"Sen ... Nasıl?" diye fısıldadığımda, "Senin dünyanın ailen," demesiyle mutkundum. "Ben de o dünyanın bir parçası olmak istiyorum, bu yüzden de önce onların rızasını almak istedim," deyip heyecanlı ama kendinden emin bakışlarını yeniden babama çevirdi.

"Cihan abi, bir kere de herkesin gözleri önünde sormak istiyorum, izniniz olursa kızınızla evlenmek istiyorum," dediğinde kalabalıktan şaşkınlık dolu mırıltılar yükselirken, "Baba," dedi babam yüzünde gururlu bir tebessümle. "Madem bu ailenin bir parçası olacaksın, o zaman abi değil baba," deyip bir an sonra bana çevirdi bakışlarını.

"Sena'm bu hayatta her şeyin en güzeline layık, onun güzel kalbi seni seçtiyse bana yalnız mutluluk dilemek düşer. Göz bebeğime iyi bak delikanlı, aksi hâlde değil bu mahalleyi tüm dünyayı başına yıkarım," dediğinde kalabalıkta bir alkış tufanı koparken ben ne düşüneceğimi bilemez bir hâlde olan biteni izliyordum. Babamla Ozan'ın konuşması, Ozan'ın tüm mahalle önünde beni babamdan istemesi bir yana herkes bir anda gizli ilişkimize şahit olmuşken, "Şimdi asıl meseleye geelim," diyen babaanemle tüm bakışlar ona döndü bu defa da.

Elbisesinin kollarını hafifçe çekiştirip, "Sen ..." diyerek yan tarafına doğru döndüğünde tam karşısında kalan şeytan suratlı Şaziye afallamış bir hâlde ne olup bittiğini anlamaya çalışırken, "O kopasica yılan dilinle benim torunuma iftira atarsın ha!" deyip toparlak vücuduyla Şaziye'nin üzerine atladığında kadının attığı çığlık arkada çalan şarkıyı bile bastırdı. Onları ayıracağını düşündüğüm Zühal teyze ile Mehpere teyze de babaanemle birlikte kadının üzerine atıldıklarında artık zavallı gördüğüm kadın üç yaşlı kurt arasında top gibi gezerken, "Bırakın ablamı! Bırakın dedim!" diye kadınlara doğru atılacak olan Ufuk da birden yanı başımdan rüzgâr gibi geçen Ozan'ın ellerinde havaya yükseldi. Müstakbel kocam yakışıklı kafasını tipsiz suratına gömdüğü anda Ufuk'un burnu muhtemelen bir kere daha kırılırken üzerine doğru fişkıran kanı gördüğümde tiksintiyle yüzümü buruşturdum.

O sıra koşar adımlarla yanıma gelen Çiçek ve gelinliğiyle seke seke yanıma gelen Gülfem yanımda kıyamet kopmuyormuş gibi hayranlıkla yüzüğüme bakarlarken, "Gülfem özür dilerim, düğününüzü mahvettik," dediğimde, "Saçmalama!" dedi arkadaşım neşeyle gülerek. "Kavgasız mahalle düğünü mü olurmuş. Asıl şimdi hayallerimdeki o düğün oldu işte!"

Bir tarafta kadınlar Şaziye'yi, diğer tarafta Ozan Ufuk'u buraya geldiğine geleceğine pişman ederken babam yanıma gelip kollarını etrafıma sardığında, "Teşekkür ederim baba," dedim minnetle. "Bana güvendiğin için teşekkür ederim. İyi ki senin kızınım."

"Çocukluğundan beri ilk kez gözlerinin içi gülüyor Sena'm, kimse bunun sebebi ben de ondan razıyım," dediğinde utangaç tebessümüm yanaklarımın kızarmasına sebep olurken, "Senin rızan benim için her şeyden daha önemli," dediğimde yanaklarımı okşayıp şefkatle gülümsedi. "Yeter ki sen mutlu ol, benim tek isteğim bu."

O an içimde bir çocuk gibi çırpınan o ses, "Olacağım!" diye haykıran mahalleli Ufuk ile ablasını güç bela bizimkilerin ellerinden aldıklarında abla kardeş can havliyle yanımdan uzaklaştılar.

"Ee hadi daha halay çekeceğiz yahu!" diye ellerini birbirine çarparak söylenen Levent'le kalabalık gülüşerek düğün alanına doğru yürürken Ozan'la birlikte hepsinin arkasında kaldığımızda elimi hafifçe kızaran altına yaslayıp iç çektim. "Acıyor mu?"

"Acımıyor merak etme, koca burnunu sokmaz artık kimsenin hayatına bıyıklı," dediğinde sinirden gülerken, "Beni oyuna getirdin," diye söylendiğimde birden yüzü değişti. O anki hâline verip, "Babamlarla hangi ara konuştun ki sen? Hem... Ya hayır deseydim?" diye söylenip kollarımı göğsümde birleştirdiğimde bakışları parlarken yüzü yeniden gülümsedi.

"Babana sadece seni sevdiğimi ve bir gün seninle evlenmek istediğimi söyledim. O da bana sadece sen evet dersen razı olacağını söyledi. Yalan yok, babaannen sen hayır desen de seni ikna edeceğini söyledi," dediğinde istemsizce kıkırdamamla, "Aslında en zoru Ali oldu," dedi bakışlarında gülümsemeyle. "Çok düşkün sana. Kimseyle paylaşmak istemiyor ablasını. Onu ikna etmek, seni ikna etmekten bile zor oldu," dediğinde, "Teşekkür ederim," dedim huzurlu bir iç çekişle. "Sadece rızalarını aldığın için değil, ailemin hayatımdaki yerini anladığın için de... Bundan sonra senin de ai-

len olacaklar, biliyorum. Babamın gözlerinde gördüm bunu. Kaybettiğin ailenin yerini asla tutmaz ama bir ailen daha var artık,” dediğimde tuttu. ğum elleri buz kesti bir anda.

“Sena... Konuşmamız gereken bir mesele daha var,” dediğinde heyecandan gözlerim parıldarken, “Seni dinliyorum,” dediğimde ardımızdan gelen, “Sena! Ozan! Hadi halay zamanı!” diye bağırın Çiçek’le bakışlarım onu buldu. “Birazdan geleceğiz,” deyip yeniden Ozan’a döndüğümde onun tereddütlü bakışlarla avuçları arasındaki elime baktığını gördüğümde ister istemez heyecanlansam da başını iki yana sallayarak gülümseyip, “Hadi gidelim,” dedi beni hafifçe çekiştirerek.

“Ama konuşacaktık,” dediğimde dudakları bir aralanıp bir kapanırken, “Sonra... Bugün düğünümüz var, hadi gel,” dediğinde önemli bir şey olmadığını düşünüp, “Tamam,” dedim heyecanla.

Birlikte el ele düğün alanına doğru ilerlese de kalabalığa karışmadan evvel ellerimizi ayırmak zorunda kaldım. Herkes ilişkimize şahit olsa da önemi yoktu, ulu orta yakınlaşmalar hâlâ ayıp karşılanıyordu buralarda. Bazen izlediğimiz yabancı filmlerde ulu orta öpüşüp koklaşan sevgilileri gördüğümüzde hayret etmeden duramazdık. Bir gün biz de değişir miydik acaba? Bugün ayıp saydığımız şeyler bizim insanımız için de normalleşir miydi? Sanırım istemezdim bunu. Sevda mahrem kaldığında kıymetleniyordu. Bizim özelimiz bize ait olmalıydı, bir başkasının her anımıza şahit olması sanırım pek de hoşumuza gitmezdi.

Düğün alanına vardığımızda az evvel yaşananlardan ötürü bakışlar bize dönse de babamın gönlü rahat olduğundan hiçbir bakışı umursamadım. Tam da o sıra davul zurna eşliğinde halay çekmek için bir araya gelenler el ele tutuştuğunda biz de kalabalığın bir ucuna iliştığımızda coşkulu bir alkış tufanı eşliğinde halay da başladı. Birbirlerine karışan adımlarımız, kahkahalarımız, soluk soluğa ama mutlulukla aydınlanan yüzlerimizle Gülfem ile Mahir abinin düğününü doyasıya yaşarken bu gece hepimiz çok ama çok mutluyduk.

Onlar bu mutluluğu çoktan hak etmişlerdi, bize de yalnız mutluluklarına ortak olmak kalmıştı.

Genç kız yer yer çatlakları olan asfalt üzerinde adımlarken şaşkın bakışlarını elini tutan adamdan ayıramıyordu. Bakışları bir an için âdeta bir gelin gibi süslenen dolmuşa takıldığında dudakları biraz daha kıvrılırken Mahir'in dolmuşundan başka bir arabanın onlar için gelin arabası olamayacağını biliyordu. O dolmuşta geçmişti ilk gençlik zamanları, o dolmuşta almıştı ilk aşk itirafını ve o dolmuşla gittikleri âşıkлар tepesinde almıştı ilk öpücüğünü...

İki buçuk senedir Mahir'in yanı başındaki koltuğa kimsenin oturmadığını biliyordu. Mahir her anılarını koruduğu gibi o koltuğu da korumuştur. Şimdi üzerinde gelinliği, parmağında alyansı, yanı başında sevdiği adamla kendilerine ait olan evlerinden içeriye girerken kalbi delicesine çarpıyordu. Bahçeden geçip kapının önüne vardıkları sıra ikisi de heyecandan birbirlerine bakamazlarken genç adam cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Gülfem başı önde içeriye adım atacağı sıra ayakları yerden kesildiğinde, "Mahir!" diye şaşkınlıkla söylenirken, "Mahir yok, kocam diyeceksin," diye buyuran adamla yakınlıklarından dolayı utansa da kıkırdamaktan alamadı kendisini. "Peki kocam..."

Sevdiği adamın kucağında evlerinden içeriye girdiğinde Mahir'in dirseğiyle ışığı açmasıyla gözleri kamaşırken bakışlarına değen her karede kalbi heyecanla çarptı. "Belini incitmeden indir hadi beni," dese de Mahir bir bebeği taşır gibi rahatlıkla salona doğru adımlarken içeriye girdiklerinde isteksizce de olsa karısıyla ayakları üzerine bıraktı. Yine de ondan kopamayacağını hissederek kollarını beline sarıp dudaklarını da alına yasladığında Gülfem kollarında bir kuş gibi titrerken bir an sonra o da ellerini sevdiği adamın boynuna sarıp gözlerini huzurla kapadığında, "Şükürler olsun," diye sayıkladı Mahir. "Seni bana nasip eden kadere şükürler olsun."

Gülfem'in gülüşü Mahir'in ömrüne can suyu gibi akarken nefes aldıkça soluduğu kokuyla yutkundu. Her saniye göğsüne biraz daha yaslanan narin bedenle ölüyormuş gibi hissettiğinden sertçe yutkunurken eksik hiçbir şey kalmasın isteyerek, "G-Gülüm, namaz kılalım mı?" dedi-

ğinde Gülfem sevdiği adamın yakıcı etkisinden sıyrılmak için heyecanla uzaklaştı.

“Doğru ... Şey... Ben gidip abdest alayım,” deyip arkasını dönmüştü ki son anda aklına gelenle duraksarken hafifçe dudağını ısırıp, “Mahir... Şey... Düğmeler,” dediğinde genç adam gözlerini yumup, “Düğmeler,” diye mırıldandı.

Genç kız arkasını döndüğünde Mahir’in titreyen parmakları ilk düğmeye uzanırken içinden, “Ya sabır, ya sabır,” diye mırıldanarak düğmeleri açmaya başladı. Açtığı her düğmeyle ortaya çıkan ten, genç adamın kanını kaynatırken soluk soluğa, “Bitti,” dediğinde Gülfem onun ne denli heyecanlandığını aynı heyecanla fark ederek banyoya doğru ilerledi.

Saçlarındaki spreyn kendisini fazlasıyla rahatsız ettiğinden abdest almadan evvel hızlıca soyunup küvete girdi. Muhtemelen hayatının en hızlı duşunu alıp abdest alarak çıktığında telaşla kenarda duran havluya sarınırken tereddütle kapıyı araladığında neyse ki Mahir ortalarda yoktu. Tam karşıdaki yatak odalarına geçip inci beyazı geceliğini giydikten sonra hızlıca saçlarını taradı. Hava sıcak olduğundan saçları daha tararken kurumaya başlamıştı zaten. Ardından kapının arkasında asılı duran beyaz namaz elbisesini de alıp üzerine geçirdikten sonra beyaz başörtüsünü de bağlayıp içeriye doğru adımladığında sevdiği adamı salonda sabırsızca volta atarken buldu.

Mahir bir anda odaya dolan kokuyla arkasını döndüğünde gördüğü güzellik karşısında yutkunurken, “Meleksin sen...” diye aşkla fısıldadığında Gülfem birleştirdiği elleriyle gülümsedi. Saçlarındaki hafif neme bakılırsa Mahir de kendisi giyinirken hızlıca yıkanıp abdestini almıştı. Aynı banyoyu kullandıklarını fark etmek bir anda teninde bir yanmaya sebep olsa da şimdi bunu düşünüp utanmanın hiç sırası değildi.

İki âşık seccadelerini serip namaza durduklarında ortamdaki saf huzur etraflarını koruyucu bir çember gibi sararken namazlarının ardından ettikleri dualarında da yalnızca birbirleri vardı. Bundan önce hep olduğu, bundan sonra da hep olacağı gibi...

“Karımı bana bağışla, gönlünü kırmama izin verme Allah’ım,” diye fısıldadı Mahir.

“Kocamı bana bağışla. Çocuklarımız olmasını, onları birlikte sevgiyle büyütebilmeyi nasip eyle Allah’ım,” diye fısıldadı Gülfem.

Kalbin en derininden inançla edilen dualar ikisinin yüreğinde de bir rahlığa sebep olurken yerlerinden doğruldular aynı anda. Gülfem sevgi adamın uzattığı eline elini bırakıp heyecanla gülümserken, sıcacık ruç içine dudaklarını bastırıp, “Çok seviyorum seni,” diye fısıldadı Mahir. Öptüğü avcun kokusunu huzurla soluduğunda bu küçücük temas bile Gülfem’in kalp atışlarını hızlandırırken aşkla parlayan gözlerini sevdiği damdan ayıramadı.

“Eskisi hiçbir şeymiş diyecek kadar çok seviyorum. Yokluğun ölümü Gülfem, bir daha öldürme beni,” dediğinde Gülfem pişmanlıkla sevgi adama sokulurken, “Söz veriyorum,” diye fısıldadı tüm kalbiyle. “Biraha asla bizden vazgeçmeyeceğim Mahir’im.”

Genç adam duyduğu teslimiyet dolu sözlerle gülümserken karısını ucağına aldığı anda Gülfem bir an bile bekletmeden kollarını kocasının oynuna sardı. Birlikte bundan sonraki ömürlerinde aynı yastığa baş koyacakları odalarına girdiklerinde Mahir karısını yatağın üzerine bırarken kendisi de hemen önünde dizleri üzerine çöktü. Gülfem’in eşarba başından düştüğünde Mahir ortaya çıkan mis kokulu nemli saçlarla sertçe rutkundu, parmaklarını nemli tutamların arasında gezdirirken istemsizce gülümsedi. Elleriyle saçlarını, yüzünün her bir zerresini sevdiği kadına, carısına aşk dolu gözlerle bakarken Gülfem de onu taklit edercesine elleyle yüzünü sardı. Parmak uçları yakışıklı çehresinde gezindikçe Mahir’in göz bebekleri dahi titrerken onu böylesine etkileyebiliyor olmanın hazzıyla iç çekti Gülfem.

Kalpleri, ruhları birbirlerini herkesten daha iyi tanısa da bu gece ilk kez bedenleri tanışacaktı aşkla. İkisinde de hem önlenemez bir heyecan hem de kalplerine sığmayan büyük bir aşk vardı. Mahir parmak uçlarını gezdirdiği yanağını usulca okşarken Gülfem’in gözleri kapandı usulca. Genç adam parmaklarını çenesine doğru kaydırıp hafifçe başını kaldırarak dudaklarına uzandığında genç kızın iç çekişi birleşen dudakları arasında kaybolurken ne yapacağını bilemeyen ellerini sevdiği adama uzattı. Mahir yerinde hafifçe yükselip narin bedeninin yanına uzandığında ikisi de heyecandan ne yapacaklarını bilemez bir hâlde birbirlerine bakarlarken,

"Gülüm," dedi Mahir, parmakları sevdiğinin narin boynunda usulca gezi-
nirken. "Çok seviyorum seni."

Gülfem sözlerinde, bakışlarında hissettiği aşkı parmak uçlarında his-
sedecek olmanın heyecanıyla sevdiği adama biraz daha yaklaşıırken Mahir
onun dilinde bunun bir izin olduğunu anladı. Başparmağı alt dudağını
okşarken bir an olsun gözlerinden ayrılmayan kara gözlere aşkla bakan
Gülfem, "Mahir..." diye fısıldadığında sesinin tınısındaki heyecan kanını
kaynattı genç adamın. Usulca omuzlarından aşağılara doğru kayan elleri
önce üzerindeki elbiseyi sıyırdığında Gülfem yalnızca inci beyazı geceli-
ğiyle kaldı karşısında.

İncecik iplerin sarmaladığı pürüzsüz omuzlarına, dantelin altında
gizlenen göğüslerine, öpülmek için yaratılmış gibi dudaklarını tutuşturan
boynuna baktıkça nefes alamıyormuş gibi hisseden genç adam sertçe yut-
kunurken, Gülfem de titreyen ellerini sevdiği adamın üzerindeki tişörte
uzattı. Mahir karısına yardımcı olup ensesinden çektiği gibi çıkardığı ti-
şörtü odanın bir ucuna fırlatırken bu defa da gördüğü manzara karşısında
sertçe yutkunan Gülfem oldu. İki âşık ilk kez birbirlerine karşı böylesine
savunmasız bir hâlde olmanın heyecanıyla acemi bakışlarla birbirlerine
bakarlarken tek bir dokunuş üzerlerindeki tüm gerginliği silip attı sanki
bir anda.

Gülfem uzanıp titreyen elleriyle sevdiği adamın kalbine dokundu.
ğunda Mahir çırılçıplak hâlde ateşlere düşmüş gibi hissederken kendisi-
ne aşkla bakan karısına daha fazla karşı koyamayarak eğilip dudaklarına
uzandı. Gülfem sevdiği adamın çıplak bedenini üzerinde hissetmenin he-
yecanıyla, dudaklarını ilk kez böylesine derin bir tutkuyla öpen adamın
ateşiyle çaresizce inlerken kollarını da sevdiği adamın boynuna sarıp tüm
cesaretiyle teslim oldu aşkına.

"Gülüm..."

Adını aşkla sayıklayıp dudaklarını, yanaklarını, boynunu, teninin her
zerresini öpen adamın aşkıyla gözleri dolarken, "Mahir..." diye sayıkladı
Gülfem de kalbinden taşan aşkla. "Mahir'im... Çok... Çok seviyorum
seni..."

Kocasının yalnız bunu duymaya muhtaçmış gibi bakan gözleriyle
Gülfem kalbinin şefkatle burkulduğunu hissederken elini yanağına uza-

tıp usulca okşadı sevgiyle. Ardından hafifçe yükselip tıpkı onun gibi dudaklarına kapandığında ikisi de hayatlarının en mutlu anında olduklarını biliyorlardı.

O gece bundan sonra ne yaşarlarsa yaşasınlar karısını asla bırakmama yemin etti Mahir.

O gece sevdiğini söyleyemediği her an için son nefesine dek aşkını haykırmaya yemin etti Gülfem.

Mahir parmaklarıyla geçtiği tenin her zerresinden dudaklarıyla geçtiğinde Gülfem de heyecanla sevdiği adama dokunurken hangi ara olduğunu bile anlamadan kıyafetleri bir bir üzerinden sıyrıldı. Utanacağını düşünürken kıyafetlerden kurtuldukça tam aksine kendini çok daha cesur hissedен genç kız, sevdiği adamın üzerinde kalan kumaş parçalarına uzanırken dakikalar içinde odanın loş ışığı altında çınlıçıplak kaldıklarında artık duramayacakları o anda olduklarını biliyorlardı. Durmayı akıllarının ucundan bile geçirmiyorlardı da zaten.

Birleşen dudakları aynı solukta defalarca kez aşkı fısıldarken ne birbirlerini keşfeden elleri ne bedenleri ne bakışları bir an olsun uzaklaşmadı birbirlerinden...

Gülfem her zerresinde hissettiği dudakların ateşiyle yanarken, Mahir ölümün kıyısından kopup geldi sevdiği kadının her dokunuşuyla. Gülfem heyecanlıydı, acemiydi ama sevdiği adama öylesine hasretti ki o hasretten doğan bir cesaret vardı dokunuşlarında. Sevdiği adama çekinmeden dokunuyor, her öpücüğe aynı tutkuyla karşılık veriyor, tüm benliğiyle sevdiği adama açıyordu kendisini. Mahir de onun bu halleriyle daha bir çıldırırken ne kadar kendisini tutmaya çalışsa da her şeyiyle sahipleniyordu sevdiği kadını. Aşkları ne denli büyükse kavuşmaları da öylesine yakıcı oluyordu âdeta...

İki âşık vuslatın en koyu anında her şeyleriyle birbirlerine sarılarak aşka teslim olurlarken gün aydınlanana dek bir an olsun uzaklaşmadılar birbirlerinden.

Gece, doğan güneşin altında usul usul aydınlanırken sevdiği adamın kollarında yüzünde huzur dolu bir tebessümle çınlıçıplak hâlde uykuya teslim oldu Gülfem. Mahir de gece boyunca defalarca kez adını sayıklayan, sonsuz bir teslimiyetle aşkına karşılık veren kadınına, karısına aşk

dolu tebessümüyle sıkıca sarılırken sonunda kalbinin huzur bulduğunu hissediyordu.

Gülfem onundu, Mahir de son nefesine dek yalnız sevdiği kadına aitti. Kimse ama hiç kimse onları birbirlerinden ayıramayacaktı artık...

Sena'dan

Yaz günü meltemi tatlı bir esintiyle dolanıyordu sokaklarda. Camıdan görünen cadde gitgide kalabalıklaşmaya başlamış, sokaklar insan kalabalığından geçilmez olmuştu. Radyoda yine keyifli bir şarkı kısık sesle yankılanırken elimdeki ütüyü dikkatli bir şekilde narin kumaşa sürmeye devam ediyordum. Kızlar geldiğimizden beri kıkır kıkır gülüp dururlarken bu defa ben de onların gülüşlerine eşlik ediyordum. Çünkü mevsimlerden aşktı, gökyüzü lacivertti ve kalbim Ozan diye çarpıyordu. Sanırım hayatımın en mutlu anlarını yaşıyordum.

“Dur bir daha bakacağım,” derken elindeki işi bırakıp yeniden elime uzandı Merve. Hayran bakışlarla parıldayan yüzüğüme bakarken, “Çok güzel,” diye bininci kez tekrar etti. Bir an sonra bakışlarını hafifçe kısıp, “Çok güzel de... Vallahi de billahi de kışkandığımdan değil ama bu yüzük fazla değerli değil mi Sena?” dediğinde ne kastettiğini anlamayarak, “Değerli,” dedim sadece aptal bir âşık gibi sırtırken. “Sevdiğim adamın annesinden yadigâr. Benim için dünyadaki en değerli yüzük.”

“Yahu tamam da ben onu demiyorum,” derken durup durup yüzüğe bakmaktan alamıyordu kendisini Merve. “Güzin Hanım’ın yüzüklerine benziyor ama yalan yok onda bile görmedim böylesini. Pahalı olduğu kesin ama aynı zamanda antika gibi değerli... Senin bu Ozan tamirci değil miydi, nasıl geçti ki eline bu yüzük?” dediğinde ne demek istediğini anlamazken, “Ne bileyim...” diye gözlerini kaçırarak mırıldandı.

“Böyle bir yüzüğü varsa daha önceleri satıp kendisi için harcayabilirdi. Çalmış falan olmasın?” dediğinde bakışlarımı saran tüm neşe kaybolurken, “Saçmalama!” dedim sinirle. “Ne dediğine dikkat et!” diye söy-

nip sinirle elimi çektiğimde, “Gerçekten saçmaladın şimdi Merve,” dedi eyla da. “Ailesinden hatıraymış işte, olamaz mı?”

“Özür dilerim... Olabilir tabii ben ne bileyim,” derken ağzından çı-
ana şimdiden pişman olmuş gibiydi Merve ama umursamadım. Ozan’ı
anımıyordu, tanımadığı biri hakkında böyle bir laf etmesi de terbiyesiz-
ikten başka bir şey değildi.

“Sena gerçekten özür dilerim,” diye pişmanlıkla mırıldansa da, “İşi-
nize bakalım,” dedim yüzüne bile bakmadan. Ardından ütüyü elime alıp
sinirle bastırırken bir an sonra yok yere öfkelendiğim için de kendime
kızdım. Merve’nin patavatsızlığı yüzünden en mutlu günümü zehir etmek
aptallıktı. Akşam Ozan geldiğinde yüzümü asık görüp üzülmemeliydi.

Merve’nin ara ara konuşma çabalarına inat tepki vermeden işime de-
vam ederken Güzin Hanım odasından çıktığında bakışlarımı ona çevir-
dim. “Sena, bir müşterimiz gelecek birazdan, sen de yanımda ol,” dediğin-
de, “Tabii efendim,” dememle başını sallayıp arkasını döndü. Bir an sonra,
“Tebrikler bu arada, mutluluklar dilerim,” dediğinde konuştuklarımızı
duyduğunu anlamamla kızarken, “Teşekkür ederim,” dediğimde hafifçe
tebessüm edip içeriye geçti.

Bir zaman sonra lavabodan çıktığımda yeniden işime dönecektim ki,
“Sena müşteri gelmiş, sen içeriye geç hadi,” diyen Leyla ile kenardaki not
defterimi elime alıp, “Tamam,” diye mırıldandım. Dikim odasının önü-
ne geçip kapıyı tıklattığımda Güzin Hanım’ın, “Gel,” komutuyla içeriye
girerken arkası bana dönük olan kadının yanından usulca geçip kenara
geçtim. Tüm dikkatimi elimdeki not defterine verip Güzin Hanım’ın söy-
leyeceklerini beklerken, “Selma Hanım iyi inisiniz?” sorusuyla başımı kal-
dırdığımda karşımda gördüğüm kadınla elimde tuttuğum kalem parmak-
larımın arasından kayıp gitti. Nefes bile almadan öylece on yıl evvelinde
bıraktığım kadına bakarken karşındaki kadın da tokat yemiş gibi irkilen
yüzüyle gözlerime bakıyordu.

On yıl evvel yalan söyleyerek terk ettiği kızının gözlerine...

Bölüm 16

Acı Hatıralar ve Gökyüzündeki Yıldızlar

1994, Haziran

Sena'dan

Kulaklarımda yankılanan, paslı salıncağın sallandıkça duyulan gıcır-tılı sesiydi. Ayaklarım hâlâ o salıncaktaymışım gibi boşluğa doğru savrulup duruyordu sanki. Tam karşımdaki ağaçlar sanki o günkü gibi yemyeşildi. Rüzgâr yapraklarım uçuşturdukça çiçekleri etrafa savrulurken yoldan geçen pamuk şekericiyi görüyordu gözlerim. Pembe renkli şekerleri beyazlardan çok daha iştah açıcı görünüyordu. Üzerimdeki çiçekli turuncu elbisemin etekleri sallandıkça savruluyordu. Belime kadar uzayan saçlarım örgülerinden sıyrılıp etrafıma doğru süzülüyordu.

Gülüşüm içtendi, bakışlarımdaki aydınlık henüz karanlıkla tanışmamıştı ve ben... O gün son kez çok ama çok mutluydum.

Yere düşen kalemin tok sesiyle zamanın içinde savrulduğum yerden geri döndüm. Karşımda şefkatten yoksun korku dolu bir ifadeyle bana ba-

kan gözler on yıldır yaşadığım eksikliği bir tokat gibi yüzüme çarparken, "İyi misiniz Selma Hanım?" diye soran Güzin Hanım'ın sesiydi.

"B-Ben..." diyen kadın güçlükle yutkunup Güzin Hanım'ın kendisi ne uzattığı ele tutunurken, "İyiyim, biraz başım döndü," diye mırıldandığında, "Şule!" diye seslendi Güzin Hanım içeriye doğru. "Su getir lütfen."

Biraz sonra Şule abla elinde bir bardak suyla hâlâ Güzin Hanım'a tutunan kadına doğru ilerleyip suyu uzattığında sanki yapmam gereken tek şey buymuş gibi yere uzanıp düşen kalemi aldım. Kimsenin bakışları benim üzerimde olmadığından istemsizce bir adım daha gerilerken, "Şöyle oturup dinlenin biraz," dedi Güzin Hanım. "İsterseniz doktor çağıralım hemen."

Gözlerimi ayıramadığım kadın bir an bile benden tarafa bakmazken elindeki sudan güçlükle bir yudum aldı. "Ben... Sanırım gitsem daha iyi olacak," diye telaşla ayaklandığında bir an için bile olsa yeniden bana dönmelerini beklesem de başını dahi çevirmeden çantasını alıp hızlıca odadan çıktığında Güzin Hanım da şaşkınlıkla peşinden ilerledi. O an hâlimi fark eden Şule abla, "Sena... İyi misin kızım sana ne oldu?" diye endişeyle sorduğunda güçlükle yutkunup başımı iki yana sallarken, "Yok bir şey," diye mırıldanıp elimde sıkıttığım kalemle odadan dışarıya çıktım.

O sıra dış kapıdan içeriye giren Güzin Hanım şaşkın bir hâlde altın varaklı bordo renkli koltuğa oturduğunda neler olup bittiğini anlayamadığı hâlimden belliydi. "Ne oldu Güzin Hanım? Niye aceleyle gitti öyle hanımefendi?" diye soran Merve'yle bakışları ona dönerken, "Anlamadım ki," diye mırıldandı hafifçe omuz silkerek.

"Rahatsızlandı herhâlde. Bir şey söylemedi," dediğinde, "Selma Coşkun'er'di değil mi giden?" diye her zamanki merakıyla sordu Merve. Güzin Hanım usulca başını sallarken, "Evet," dedi sakın tavrıyla. "Eskiden devamlı müşterimizdi ama birkaç senedir yurt dışında yaşıyordu. Yakın zamanda dönmüşler. Bir davet için elbise dikecektik," derken konuşmayı fazla uzattığını fark edip ayaklandı. "Her neyse... Ben birazdan çıkacağım kızlar, bugün başka gelen olmayacaktı zaten. Siz de işlerinizi toparlayıp çıkarsınız," dedikten sonra odasına geçtiğinde kapısını kapatır kapatmaz, "Hatırlıyorum ben bu kadını," diye hevesle anlatmaya başladı Merve.

"Burada çalışmaya başladığım ilk zamanlar görmüştüm. Çok güzel

adındı, gerçi hâlâ çok güzel. Aslında öyle sosyete de falan yetişmemiş
ma kocası sayesinde en tepelere çıkmış işte. Şu Coşkuner ailesi var ya
ani meşhur... İşte onların gelini bu kadın,” dediği sıra elimdeki kalemi
ne denli fazla sıktıysam avcumun içinde parçalandı.

Kızlar kendi aralarındaki muhabbete daldıklarından fark etmezler-
ken kalemi kenardaki çöp kutusuna atıp kendi bölümüme geçtim. İmkâ-
nım olsa kulaklarımı tıkamak, belki de buradan kaçıp gitmek isterdim ama
ne gidebildim ne de Merve’nin anlattıklarını duymaktan kaçabildim.

“Selma Hanım’ın ikinci evliliğiymiş şimdiki, hatta kocasının ailesi fa-
lan istememişler uzunca bir zaman. Sonra kabullendiler mi bilmem tabii
ama bir sürü zaman geçmiş üstünden,” dediğinde, “Çocuğu var mı peki?”
diye sordu Leyla. O an kursağırda bir düğüm taş olup nefesimi keser-
ken, “Bir oğlu var diye biliyorum,” diye mırıldandı. “Yedi sekiz yaşlarında
falan olsa gerek. Herhâlde adamın ailesi de torun gelince kabullendi ev-
liliklerini. Malum erkek çocuk zenginler için veliaht demek,” dediğinde,
“Neyse hadi bitirelim şu çizimi artık,” dedi Leyla. Merve de ona uyup işine
döndüğünde elimde ütüyle öylece kalakaldım masanın başında. Şule abla
uyarmasa kumaşı yakacaktım neredeyse.

“Kızım sen iyi değilsin, hadi geç içeriye de bir yüzünü yıka,” dedi-
ğinde kızların endişeli bakışları da bana dönerken derince bir soluk alıp,
“İyiyim,” diye mırıldandım. On yıl boyunca haddinden fazla kötü hisset-
mişim zaten, daha fazlasına lüzum yoktu artık...

Diğer yolcuların ardından dolmuştan inip eve giden yolda adımlar-
ken bakışlarım puslu, kalbim kırılgan, adımlarım isteksizdi. Ne kadar dü-
şünmek istemesem de duyduklarımı sindiremiyordum. Ne acıydı, ne tu-
haftı... Bir zamanlar o kadını gördüğüm anda söyleyeceğim onca şeyin
provasını yapardım. Hesap soracaktım, bağırıp çağıracaktım, belki de...
Belki de dayanamayıp ona sarılacaktım ama gerçek hayat kafamda kur-
duklarım ile uyuşmuyordu. Ne öfkemi kusabilmişim ne de hesap sorabil-
mişim. Uzun uzun yüzüne bakamamışım bile. Kafamda kurduğum tüm
ihtimallerde günün birinde o pişman olup bana gelecekti ama ne yazık

ki acımasız bir tesadüf bir araya getirmişti bizi... Ve pişmanlığını duymayı beklediğim kadın, ardına bile bakmadan kaçıp gitmişti bir kere daha...

Etraftan akıp giden hayatın sesleri gelirken başımı dahi kaldırmada öylece yürüyordum. Yıllar evvel boynu bükülen o kız çocuğunun ruhunu taşıyordum bedenimde. Kalbim küskün, ruhum suskundu yine. Acı çekiyordum ama acı çektiğim için ondan değil zayıflığımı yüzünden kendimden nefret ediyordum.

“Nerede beni adımlarımdan tanıyan sevgilim? Yüzüğü takar takma görünmez mi oldum yoksa?”

Ardımdan gelen sesle adımlarım duraksarken başımı çevirdiğimde Ozan’ı buldu bakışlarım. Saatlerdir asık olan yüzüm gülmeyi unutmuş gibi yalandan dahi olsa gülümseyemezken yanıma doğru adımlayan sevgilim, “Sena’m?” dedi endişeyle. “Neyin var bir tanem?”

O an fark ettim, yüzüm gülümseyemese bile kalbim gülümsüyordu. Kaybettiklerimi ardımda bıraktığım anda kazandıklarımı çıkıyordu karşıma. Belki ben gülümseyemiyordum ama içimde yaraları sızlayan o kız çocuğu şimdi gülümsüyordu. *Sena’m*, diyordu bana. İstenmeyişime inanın beni istiyor, beni sahipleniyordu.

Bakışlarını kararsızca etrafta gezdirse de her ne olduysa daha fazla da yanamıyormuş gibi elime uzandı. “Şu an kim görürse görsün deyip umur samadan sana sarılmak istiyorum ama babanı da kızdırmak istemem tabii daha imzayı atamadık sonuçta,” derken parmak uçları şifalı dokunuşlarla elimin üzerini okşadığında, “Ozan,” dedim söylediği hiçbir şeyi düşünmeden. “Beni seviyor musun?”

Sorduğum soru lacivert bakışlarında âdeta bir şimşek gibi çakarken “Seni seviyor muyum?” diye tekrar etti söylediğim cümleyi. “Sabah uyanıldığında bakışlarım ilk pencereye gidiyor. Seninle aynı yastığa baş koyduğumuz o güne dek de muhtemelen böyle olacak. Pencerenin önünde dakikalarca bekliyorum çoğu zaman. Sonra seni görüyorum, saat kaç olursa olsun sen farkında olmasan da güneş benim dünyama o anda doğuyor. Sonra gözlerini bana çeviriyorsun, o mesafeden bile hissediyorum heyecanlı nefesini, hafifçe renklenmiş yüzünü. Gözlerinin içine baktığım anda sadece gülümsemek geliyor içimden,” derken parmakları usulca elimin üzerinde gezinmeye devam etti.

“Sen muhtemelen başlarda anlam veremiyordun bu hâlime, belki seninle eğlendiğimi belki de delinin teki olduğumu düşünüyordun ama ben sadece hissettiğimi anlatıyordum sana. Seni görürken mutluluktan başka bir şey hissedemiyordum çünkü...”

“Ozan...” dediğim de bitmedi daha dercesine baktı gözlerime.

“Sonra gün boyunca yokluğunda saate takılıyor bakışlarım. Bir an evvel saatler geçsin ve seni yeniden göreyim istiyorum. İşim uzamasın diye çoğu zaman mola vermiyorum, senin geldiğin saati kaçırmamak için... Dolmuştan hep en son indiğini görecektene kadar erken geliyorum durağa. Esnafla sohbet ederken biraz ileride seni izliyorum ve adımlarımdan beni fark ettiğin an dünyanın en mutlu adamı oluyorum. Senin tarafından fark edilmek bu hayatta başıma gelen en güzel şey çünkü...” dediğinde dolan gözlerime tebessümle bakıp elimin üzerini okşayarak devam etti kalbime şifa olan sözlerine.

“Sonra geceler var... Bana yalnız seni düşündüren o gecelerde yıldızlara adını fısıldıyorum. Hep en parlak olanda görüyorum seni. Onunla konuşuyorum bazen, sana söyleyemediklerimi anlatıyorum ona... Ben... Seninle bir başka Ozan tanıyorum artık. Hiç bilmediğim, görmediğim, hissetmediğim bir Ozan. O adam sadece seni düşünüyor, sadece seni istiyor. Seninle doğan o adam... Seni sevmekten de öte Zühre yıldızım. Çünkü sana duyduğu hisler ona anlatılan aşka hiç benzemiyor. Gelip geçmiyor, acı vermiyor, unutulmuyor. Her gün biraz daha büyüyor. Ben...” deyip söylediği onca sözle kalbimdeki tüm yaralara şifa olmamış gibi bana doğru bir adım daha yaklaşıp lacivert bakışlarını bir an olsun gözlerimden ayırmadan aşk dolu bir tebessümle fısıldadı.

“Ben artık seni sevmekten başka hiçbir şey bilmiyorum bu hayatta.”

Parmak uçlarıyla elimi, bakışlarıyla ruhumu, sözleriyle kalbimi okşayan adam bilmediği yaralarımı dahi varlığıyla sararken, “Bugün... Hayatımın en kötü günüydü,” diye fısıldadım buruk bir tebessümle. “Ama şimdi... En mutlu günümüştü gibi hissediyorum,” dediğim de bakışlarındaki soruları görebiliyordum. Her şey bir yana beni böylesine görüp anlayabilmesi, yaralarımı dokunmak için çabalaması bile öylesine kıymetliydi ki çektiğim onca acının mükâfatı olduğunu düşünüyordum artık. Farkında olmadan kurduğum bir hayaldi sanki Ozan. Ağladığım gecelerde ettiğim duaların karşılığıydı...

Bir gece anıızın karşına çıkmış ve kâhnelarla geçen hayatım bu...
sala dönmüştü. Hiçbir şey yapmasa bile varlığı dokunmuştu ka-
me Kirgin çığlıklar yerine kuş cıvıltıları vardı artık. Bahçemdeki kre-
otların yerini taze papatvalar almıştı. Ruhumun sonbaharı onunla ta-
bir bahara dönmüştü. Hayatımı değiştirmişti bu adam. Bana yaşamın
değer verip vermediği bir hayat vermişti.

Bir şeyler sormak için aralanan dudakları bir an sonra kararsızca ka-
pandı. Bir an için bakışlarını etrafta gezdirdiğinde bir şeyler düşündüğü
her hâlden belliyken, "Levent!" diye seslendi ardıma doğru. Başımı çe-
virdiğim anda bakkalın önündeki plastik sandalyede oturan arkadaşımın
bakışları bize dönerken, "Hayırdır?" diye sorduğunda, "İşin var mı?" dedi
Ozan. Ne düşündüğünü anlayamazken, "İşimin önünde oturuyorum ya
oğlum." diye eğlenircesine söylenen Levent ile Ozan gözlerini devirse de
ben neşeyle kıkırdadım.

"Boş yapma hadi, iki saatliğine dükkânı birine bırakabilir mısın"
diye sorduğunda, "Bırakmasına bırakırız da... Hayırdır?" diye tekrar sor-
duğunda, "Bekle sen," dedi Ozan. "Ozan ne oluyor?" diye sorsam da, "Ge-
liyorum şimdi," deyip bakkalın tam karşısındaki eve doğru adımladığında
o sıra balkonda çamaşır asan Çiçek şaşkınlıkla bize bakarken Ozan ona
ne söylediyse bakışlarını bana çevirdi. Ardından kararsızca Levent'e doğ-
ru bir bakış atıp bir an sonra başını salladığında Ozan tebessümle yanıma
doğru adımladı. Parlayan lacivertleriyle, "İki saatliğine evden izin alabilir
misin?" diye sorduğunda, "Niye ki?" dedim anlamayarak.

"Çünkü bu akşam çocukluğumuza geri dönüyoruz."

Benzetme yaptığını düşündüm o an.

Ta ki ne kadar ciddi olduğunu anlayana kadar...

Karşımızdaki ıslıl ıslıl oyuncaklara bakana dek söylediğinde ne kadar
ciddi olduğunu anlayamamıştım. Çocukluğumuza dönmekten kastı ger-
çekten de çocuklar gibi eğlenmekti. Lunaparktaydık!

Hava kararmaya başlasa da ortam öylesine ışıklıydı ki sabah vakti gibi

...miyordum. Heyecan içerisinde karşımdaki oyuncaklara bakarken ne
...bileceğimi bilmiyordum. Hissettiğim tek şey şaşkın bir mutluluktan
...öylesine heyecanlıydım ki bunu bile gösteremiyordum.

“Mahalleden biri görse iki sene dilinden kurtulamayız,” diye söyle-
...Levent’e çevirdim bakışlarımı. Flusuz bir suratla söylenip dursa da
...arabalara baktıkça parıldayan gözlerini buradan bile fark ediyor-
...Hemen yanı başında duran Çiçek, “Utanılacak ne varmış ki lunapar-
...gelmekte?” diye söylendi kollarını göğsünde kavuştururken. “Mahalle
...larında da hâlâ çocuklar gibi top peşinde koşturup duruyorsunuz. Bu-
...nın ondan ne farkı var?” diye devam ettiğinde Levent sözleri üzerine
...alınmadı. Sirtını hafifçe Çiçek’e doğru dönüp onu duymazdan ve gör-
...mezden gelirken Çiçek neredeyse sinirinden moraracak hâldeydi.

“Bence iyi ki geldik. Öyle değil mi Mahir?” dedi hemen yan tarafım-
...da mutlulukla şakayan Gülfem. Biricik kocasının kolunun altında beline
...sarılmış hâlde ışıklı parkı izlerken aşırı mutluluktan mutsuz insanlara si-
...nır krizi geçirecek gibi görünüyordu. Mahir abi de karısını biraz daha
...sarıp saçlarının üzerinden öperken, “Öyle gülüm, öyle,” dedi huzur dolu
...bir tebessümle. “Bu kadar mutlu olacaksan bundan sonraki hayatımızı şu
...derasa fincanın içinde bile geçirebiliriz,” diye devam ettiğinde Levent ku-
...sacakmış gibi abartılı tepkiler verirken biz ikisinin aşktan eriyen hâllerine
...kıkırdadık.

Elimi sıkı sıkıya tutan adamın yanı başında karşımdaki lunaparkı iz-
...erken kendimizi bir anda nasıl burada bulduğumuzu bile anlayamıyor-
...dum. Ozan’ın Çiçek ile Levent’i ne için ikna ettiğini bile anlayamazken
...birden kendimizi bizim evin kapısında bulmuştuk. Ozan babamdan izin
...isteyene kadar nereye gideceğimizi bile bilemezken babamın da izin ver-
...mesiyle yola koyulmuştuk. Tam o sıra Gülfem ile Mahir abinin evlerinin
...önünden geçtiğimizde âşıklara rahatsızlık vermek istemesek de bahçede
...olduklarını gören Çiçek dayanamamıştı. Nasıl olduysa daha dün evlenen
...çift de bize katılınca kendimizi bir anda lunaparkta bulmuştuk.

Çok eskilerde bir kez lunaparka geldiğimi hatırlıyorum. O zamanlar
...harikalar diyarına düşmüş gibi hissetmiştim kendimi. Çarpışan arabala-
...ra binmiştik babamla, dönme dolaba binmiştik, salıncaklara binmiştik.
...O gün öyle mutluydum ki annemin bir an bile yanımıza gelip bizimle

eğlenmediğini fark edememiştim. Bir saat boyunca alışıp bankın rinde oturmuş, biz babamla çılgınlar gibi eğlenirken o bize gülünmemişti bile. Belki de ilk o zaman anlamalıydım bizi hiç sevmediğini. Anlayamadım...

“Ben gidip jetonları alayım,” diyen Levent gişeye doğru adımlarken “Ben de geleyim,” dedi Çiçek. “Gerek yok sen keyfine bak,” diyen Levent’le Çiçek bozulsada, “Keyfim gelmek istiyor demek ki!” diye sını söylendi. Levent onun neye kızdığını bile anlayamadığından afallamış hâlde ilerlerken Çiçek de peşi sıra ayaklarını yere vurarak ilerledi.

“Önce neye binelim?” diye soran sevgilimle içimdeki küçük kız çocuğu heyecanla kıpraşırken, “Çarpışan arabalara!” dedim hevesle. Levent ile Çiçek’in de yanımıza gelmesiyle hep birlikte çarpışan arabalara doğru ilerlediğimizde biz çiftler aynı arabalara bindik. Levent her ne kadar Çiçek’ten ayrı bir arabaya binmek istese de, “İkiniz aynı arabaya binin oğlum,” diye söylendi Mahir abi. “Şimdi biri tek görüp uğraşmasın kızla asabım bozulmasın.”

Gülfem ile ikimiz ortada olan duruma gülmemek için kendimizi zor tutarken Levent ile Çiçek de mecburen aynı arabaya bindiler. Arabalar çalıştığı andan itibaren neşeli çığlıklar etrafımızda yankılanırken kahkahalarımı durduramıyordum. “Dikkat et, geliyorlar!” diye bağırdığım sırada Ozan bir arabanın çarpmasından son anda kurtarsa da bizi, hemen ardından Levent’in arabasıyla çarpıştık. Çiçek öne doğru savrulduğu anda Levent onu belinden kavrarken Çiçek’in şaşkın suratına bir an için dalıp giden Levent yüzleri arasında ne kadar az mesafe kaldığını fark ettiğinde hızla kolunu çekti. “Sıkı tutun,” diye söylenip diğer tarafa doğru yöneldiğinde Çiçek asılan yüzüyle önüne dönerken kendi içinde nasıl bir çıkmaza düştüğünü artık daha iyi görebiliyordum. Ne kadar inkâr ederse etsin Levent’in ondan uzaklaşması kalbini kırıyordu.

Başımı diğer tarafa çevirdiğim anda Mahir abi hızla bize çarparken, “Yuh be kardeşim!” diye söylendi Ozan abartıyla. “Bir de şoför olacaksın, ehliyeti kasaptan mı aldın sen?”

Mahir abi kolunun altına karısını almış hâlde çarpışan arabayı bile tek elle sürmenin rahatlığıyla Ozan’a sırtırken, “Her işi raconuna göre yapacaksın koçum,” deyip bir kere daha çarpmaya yeltendiğinde Ozan bizi

on anda kurtardı. Hemen ardından, “Haklısın,” deyip tam arkalarından dolanarak onların arabasına çarptığında Gülfem ile ikimizin kahkahaları birbirlerine karışırken aylar evvelki hâlimizden nasıl da uzakta olduğumu fark ettim şaşkınlık dolu bir mutlulukla.

Bir asır öncesiydi sanki ama sadece altı ay geçmişti o günlerinden üzerinden. O gün ne benim hayatımda Ozan vardı ne Gülfem için Mahir gibi bir mutluluk ihtimali vardı. Çiçek desen bir zamanlar köşe bucak çağırdığı adam bugün yüzüne baksın diye yalvaracak hâldeydi. Çok kısa bir zamanda hepimizin hayatı öyle başka bir ihtimale savrulmuştu ki eskiden düşünmediğim geleceği artık daha fazla düşünüyor, hatta daha fazla korkuyordum. Çünkü insan en çok da kaybetme ihtimali olan şeyler için korkuyordu. Hayatım boyunca ilk kez öylesine mutluydum ki bunu kaybetmek istemiyordum. Çünkü bir kere ayağa kalksam da ikinci kez buna gücümün yetmeyeceğini biliyordum.

Çarpışan arabaların ardından uçan sandalyeye bindik kızlarla, sonra da Mahir abinin içinde yaşayabileceğini iddia ettiği balerin fincanlarına. Ardından korku tüneline girdiğimizde en çok duyulan Levent’in çığlıklarıydı. Her birimiz o anda kahkahalara boğulsak da Çiçek su uzattığı adama farkında olmadığı bir sıcaklıkla gülümsüyordu. Garibim Levent ise Çiçek’ten gelecek olan bir sevgi kırıntısına bile öylesine yabancıydı ki hiçbir şeyi fark edemiyor, hâlâ uzak duruyordu.

Hep birlikte çektiğimiz fotoğrafımızla, Ozan’la ikimizin fotoğrafı şimdi çantamdaydı. Keşke imkân olsaydı da her anımızı fotoğraflayabilseydik ama ne yazık ki mümkün değildi. Biliyorum, bundan sonra ikimize ait bambaşka anılar, bambaşka fotoğraflar da olacaktı ama bu akşamın anısı ilk fotoğrafımız her zaman en özeli olacaktı. Ne yaşarsak yaşayalım birlikte olduğumuz ilk fotoğrafımızı yanımdan hiçbir zaman ayırmayacaktım.

Sadece kızlar olarak üçümüzde olan pamuk şekerlerle kalabalık lunaparkın içinde adımlamaya devam ederken Ozan elimi tuttuğunda heyecanla baktım yüzüne. “Gel benimle,” dediğinde bakışlarımı kızlara çevirmemle ikisi de gülümseyerek başlarını salladıklarında elimdeki şekeri Çiçek’in eline tutuşturup Ozan ile birlikte yürümeye başladım. Dönme dolabın önüne geldiğimizde görevliye jetonu uzatıp duyamadığım bir şey-

ler söylediğinde bakışlarım az ileride yan yana bizi izleyen dostlarımıza takılırken Ozan'ın, "Gel bakalım," deyip beni yönlendirmesiyle salıncaklardan birine yerleştığımızda kolunu omzuma sarmasıyla tereddütsüzce beline sarılıp başımı göğsüne yasladım. Lunapark ne denli ıslıl ıslıl olsa da gökyüzü çoktan kararmıştı. Işıkların etkisiyle yıldızlar daha az gibi görünse de hâlâ bizim için orada olduklarını biliyordum.

Dönme dolap yavaş yavaş dönmeye başladığında yüzümdeki gülümseme büyürken bakışlarımı aşağıda kalan dostlarımıza çevirdim. Mahir abi karısına arkadan sarılmış, sırtını göğsüne yaslamış hâlde saçlarından öperken Gülfem dünyanın en mutlu kadını olduğunu hisseder gibi yerinde hafifçe sallanarak aşkla gülümsüyor, ellerini sevdiği adamın ellerinden ayıramıyordu. Onların bir adım gerisinde Çiçek ile Levent kaçamak bakışlarla birbirlerine baksalar da bir an sonra gözlerini kaçırıp uzaklaşıyorlardı. Eski hâllerine kıyasla bu hâlleri öylesine aşkı andırıyordu ki onlara baktıkça da artık içim ısınıyordu.

"Mahir abi ile Gülfem çok mutlu görünüyorlar, değil mi? Yaşadıkları onca acıdan sonra bu mutluluğu fazlasıyla hak ettiler," diye huzurlu bir sesle fısıldadığımda sevdiğim adamın sıcak nefesini saçlarımın üzerinde hissettim.

"Öyle... Ne de olsa âşıklara en çok kavuşmak yakışır," dediğinde öyle güzel hissettirdi ki bu cümle kalbim çarptı âdeta. "Yarın sabahtan bir haftalığına balayına gideceklermiş. Gülfem'in sabah haberi olacak, Mahir sürpriz olsun istedi," dediğinde bilmediğim bu haber karşısında öyle şaşır-dım ki heyecanla gülümsedim. Arkadaşım adına öyle çok mutluydum ki.

"Gülfem çok sevinecek," derken huzurlu bir tebessümle iç çektim. "Ozan... Söylediğin cümle ne kadar güzel... Bazen senin söylediğin şeyleri not etmek istiyorum," derken başımı hafifçe kaldırıp gözlerine bakarak gülümsedim. "Ben senin kadar iyi cümleler kuramıyorum ama gözlerine bakarken... Kalbime çok fena bir şeyler oluyor," dediğimde hafifçe uzanıp burnumun ucundan öptü. O an kimse bizi göremese de utandığımı hissettim.

Bir eliyle saçlarımı okşarken koyu kirpiklerinin arasına gizlenen lacivert bakışlarını gözlerimden ayıramıyordu. "Sana baktıkça, kokunu aldıkça, sesini duydukça benim de kalbime çok fena şeyler oluyor Sena'm,"

dediğinde yine kalbim teklerken, “Böyle seslenmeni sevdim,” dedim iç çekerek. “Ait hissetmek çok güzelmış.”

“Sen... Bana mı aitsin?” diye aşk dolu bir fısıltıyla sorduğunda yanaklarım hafifçe kızarıırken yakınlığımızın da etkisiyle yutkundum. “Öyle hissediyorum artık,” dediğimde utansam da engel olamadım söylediklerime. “Bir gün birine karşı böyle hissedebileceğimi düşünmezdim oysaki. Ben... Birini çok sevmekten korkardım Ozan,” derken aklıma gelen anılarla tebessümüm buruklaştı. O an neden kendime engel olamadım bilmiyorum ama kelimeler bir anda döküldü dudaklarımdan.

“Bugün... On yılın ardından annemi gördüm ben...” dediğimde şaşkınlıkla dondu bakışları. Başımı eğip birleşen ellerimize güç almaya çalışır gibi bakarken, “Konuşmadı bile benimle,” dedim kalbimdeki tarifsiz acıya yenilerek. “Bizi bırakıp gittiğinde ben daha çocuktum, Ali daha yeni doğmuştu,” derken ne o beni durdurmaya çalışıyordu ne ben susabiliyordum. İçten içe her yaramı bilirse bir daha canım hiç yanmaz diye düşünüyordum belki de...

“Bir gün parka götürdü beni, o gün nasıl da mutlu olduğumu hâlâ hatırlıyorum. Çünkü annem beni hiç parka götürmezdi. Oynamazdı benimle, gülmezdi. O yüzden o gün öyle çok sevinmiştim ki... ‘Benim annem de artık diğer anneler gibi olacak,’ diyordum içimden. Benimle oynayacak, saçlarımı örecekti, beni... Sevecekti,” derken annemin hiç okşamadığı saçlarım sızladı sanki. O an Ozan’ın şefkatli dokunuşunu saçlarımda hissetmek gözlerimi doldururken, “Meğer... Kendince bir iyilik yapmış bana,” dedim gözyaşlarıma inat acı dolu bir tebessümle. “Gitmeden evvel vicdanını rahatlatmak istemiş. Kızım bir kez olsun parka götürmeyen bir anne olmak istememiş,” derken farkında olmadan sıkıttığım ellerimi avuçlarına aldı. Parmak uçları sevgiyle elimi okşarken avcuma batan parmaklarını serbest bıraktım.

“Ertesi sabah uyandığımda gitmişti. Ali daha birkaç aylıktı, ben... Annemle daha dün tanışmıştım,” derken gözyaşlarıma mâni olamadım. “Keşke o gün beni parka götürmeseydi diye çok zaman geçirdim içimden. Çünkü o tek seferlik anımızı yıllarca unutamadım ben. Kıyılarda köşelerde hep konuştular annemi. Başka bir adama gitmiş, zaten başka bir adamı seviyormuş... Babam... Benim canım babam giderken bile kızmadı

anneme biliyor musun? Sanki bir gün gideceğini hep bilir gibiydi, ben bunu çok sonra anladım. Babam tüm hayatını bize adadı Ozan, bizi öyle çok sevdi ki biz hiç anne diye ağlamadık. Benim babam...” derken hafifçe burnumu çekip bana dolu dolu gözlerle bakan sevdiğim adama çevirdim bakışlarımı.

“Ben babamı niye çok seviyorum biliyor musun Ozan?” diye mırılda. nırken bir şey demesini beklemeden devam ettim. “Çünkü benim babam bana hiç yalan söylemedi. Severken de acı çekerken de mutluyken de mutsuzken de hiç kandırmadı beni. Benim hayatımda çok fazla insan yok çünkü ben... Çok fazla olan şeylerden korkarım,” derken karşımda cam kırıkları gibi dağılan lacivertlerine tutunur gibi fısıldadım içimden geçenleri.

“Senden de korktum. Çünkü biliyordum. Kalbime çok fazla geleceğini biliyordum ama seni sevmeme engel olamadım. İnsan gerçekten de kalbine söz geçiremiyormuş,” deyip bir şey söylemesine izin vermeden başımı göğsüne yaslayıp beni saran kollarına teslim oldum. “Ben senden tek bir şey istiyorum. Ne olur beni kandırma. Çünkü eğer aramıza tek bir yalan bile girerse... Ben bununla baş edemem,” dediğimde bedenimi saran kollar biraz daha sıkılaştı. Sanki beni hiç bırakmak istemiyor gibiydi. Belki de yalnızca ben öyle olsun istiyordum.

Belki o an kaçmak yerine gözlerine bakabilseydim her şey bambaşka olacaktı ama cesaret edemedim. Belki bir yanımdan içten içe korktu çünkü ne söylersem söyleyeyim onu benden alacak hiçbir şeyi duymak istemiyordum. Ozan hayatımın bir parçasıyken her geçen günle hayatımın ta kendisi olmaya başlamıştı. Parmağımdaki yüzüğe baktıkça kalbim bu gerçeğe daha da çok bağlanıyordu. Yine de mecburmuşum gibi hissettiğim anda, “Ozan...” diye fısıldarken, “Bir şey söyleyecek misin?” diye devam ettiğimde beni hafifçe kendinden uzaklaştırdı. Başımı kaldırdığım anda karşımda bulduğum yalnızca aşkla gözlerime bakan lacivertler olurken o an fark ettim dakikalardır hareket etmediğimizi.

“Durmuş,” diye şaşkınlıkla etrafıma bakarken, “Durdu,” dedi tebesümle. Ardından, “Gökyüzüne bak,” dediğinde başımı kaldırmamla yıldızlı geceye karıştı bakışlarım. Dönme dolap durmuştu ve biz en tepede, neredeyse gökyüzünün kıyısındaydık.

“Aslında... Sana yüzüğü bugün burada verecektim,” derken şaşkın

bakışlarımı ona çevirdiğimde çocuksu bir telaşla gülümsedi. “Ama... Öyle güzeldin ki o akşam... Öyle çok istedim ki seni,” derken eliyle hafifçe yanağımı okşadı. “Dayanamadım işte... Yine de burada, yıldızlara en yakın olduğumuz bu yerde bir kere daha sormak istiyorum,” derken şaşkın tebessümüne gülümseyerek bakıp, “Benimle evlenir misin?” diye sorduğunda kalbimden kalbine uzayan yolu takip ederek, “Evet,” diye fısıldadım. “Kaç kere sorarsan sor, nerede sorarsan sor, cevabım hep evet olacak,” dediğimde başını eğip dudaklarını önce yüzük takılı parmağımın üzerine bastırdı. Ardından başım kaldırıp dolu dolu gözlerle gözlerime bakarken avuçlarıyla yüzümü sardığında göz bebeklerim titredi.

“Bana bir söz ver,” dediğinde anlamayarak gözlerine bakarken, “Ne olursa olsun seni sevdiğime inanmaktan asla vazgeçme benim en parlak yıldızım,” dediğinde o an beni sevmesinden başka hiçbir şeyi düşünmediğinden başımı salladım. “Söz,” diye fısıldadığım anda aşkla gözlerime bakarken, “Çok seviyorum seni, çok,” diye fısıldayıp başını eğerek dudaklarına kapandığında kollarımı boynuna sarıp mutlulukla gülümsedim. Dönme dolabın en tepesinde, karanlık gecede, yıldızların altında tüm şehir etrafımızı sarmışken kalbimden taşan aşkla öptüm sevdiğim adamı. Ateşten bir parça gibi dudaklarımı küle döndüren öpücüğüyle hayatımda ilk kez kendimi böylesine canlı böylesine âşık hissederken hayatımın en mutlu günlerini yaşadığımı hissediyordum.

Fakat bu günlerin mutlu hissettiğim son günler olduğunu ne yazık ki bilmiyordum...

Çok fazla oyalanmayalım desek de mahalleye döndüğümüzde neredeyse gece yarısına geliyordu. Herkes tek tek evlerine dağılmışken bir tek ikimiz kalmıştık gecenin sessizliğinde. Bir yanım babamın kızacağı korkusuyla telaşlı olsa da böylesine heyecanları hiç yaşamamış kalbim kıpır kıpırdı. Birleşen ellerimizle ıssız sokakta adımlarken evin önüne vardığımızda evimizin ışıklarının hâlâ açık olduğunu görüp hafifçe iç çektim.

“Babam kızmaz inşallah.”

“Kızların da bizimle olduğunu biliyordu ama yine de seninle gelip

sorumluluğu üstlenebilirim,” dediğinde yerimde hafifçe sallanıp, “Gerek yok,” dedim neşeyle. “Babamdan hiç azar yemedim zaten, benim için de değişik bir tecrübe olur,” dediğimde gülümsedi. Dudaklarımda hâlâ öpüşmemizin sızısını hissederken ondan uzaklaşmak istemesem de artık eve girmek zorunda olduğumu biliyordum.

“Gideyim ben artık,” deyip ellerimizi zorlukla ayırsam da ayaklarım gitmemek için direniyordu sanki. “Gitmek zorunda kalmadığın günlere kadar,” diye fısıldadığında kalbim o günlerin heyecanıyla çarparken, “Hadi gir, yoksa nöbetçi nikâh memuru aramaya başlayacağım ben şimdi,” dediğinde kıkırdadım. Arkama dönmeden geri geri eve doğru adımlarken bir an ayağım takıldığında az daha yere düşecektim. Düşeceğim korkusuyla paniklese de kıkırdadığımı gördüğünde o da gülümsedi. İçmeden sarhoş olmak böyle oluyordu demek ki... Aşk sarhoşu olup çıkmıştım bir anda...

Ozan’ın el sallamasıyla ben de elimi kaldırıp heyecanla gülümserken kapının önüne vardığımda mecburen arkama döndüm. İç çekerek kapıyı açıp içeriye girdiğimde ses gelmese de ışıkların açık olmasından belliydi bizimkilerin henüz uyumadıkları. Kapıyı kapatıp başımı hafifçe eğerek içeriye girdiğimde babam tekli koltukta gecenin bir yarısı gazete okuyordu. Babaannem elindeki örgüye dalıp gitmişken, “İyi akşamlar,” diye utanarak mırıldandığımda, “Hoş geldin kızım,” dedi babam tebessümle. Babaannem de gözlüklerinin üstünden hâlîme bir bakış atıp manidar bir sırıtmayla, “Hoş geldin,” dediğinde ikisinin de azarlamaya niyetli olmayan hâlleri kasılan bedenimi biraz daha rahatlattı. Anlaşılan benim ailem kalıpların biraz dışındaydı.

“Biraz geç kaldım, özür dilerim baba,” diye mırıldandığımda, “Dileme,” dedi babam gülümseyerek. “Ne kadar eğlendiğin bakışlarından belli, ayrıca ben kızıma güveniyorum,” dediğinde, “Teşekkür ederim,” dedim minnetle. “Tabii yine de gece gezmelerini fazla abartmayın siz,” deyip saçlarımdan üzerinden öperek, “İyi geceler,” deyip salondan çıktığında arkasından gülümserken, “Gel otur şuraya,” diyen babaannemle iç çekerek yanındaki boşluğa oturdum.

“Anlat bakalım neredeydiniz?” diye merakla sorduğunda, “Lunaparka gittik babaanne,” dedim neşeyle. “Kızlarla Mahir abi ve Levent de vardı

yanımızda," dediğimde, "Üstüme iyilik sağlık," dedi ayıplar bakışlarla babaannem. "Koca koca insanlar gide gide çocuk gibi parka mı gittiniz? Ben de akşamdan beri düşünüp duruyorum," derken masum masum eğlenmemiz neredeyse üzmüştü onu.

"Sizin zamanınızda eğlenmek için samanlıklara falan gidiliyordu tabii," dememle elindeki şişi kalçama batırıp, "Edepsiz!" diye söylenirken, "Onu mu diyorum ben," deyip bir an sonra, "Aman neyse," diye çemkirdi. "Sonunda evlenmeye ikna oldun ya ağzımı açarsam namerdim."

"Ama aşk olsun babaanne," dedim sitemle. "Ne meraklıymışsınız evlenip gitmeme? Utanmasanız paket yapıp göndereceksiniz beni herhâlde... Ağız tadıyla süründüremedik bile Ozan'ı."

"Kız ne süründürmesi," diye söylendi babaannem. "Cillop gibi oğlan bulmuşsun kıymetini bil işte, süründürüp de kaçırarak mısın?" dediğinde içimden, "*Haklısın babaanne,*" diye söylensem de dışımdan huysuz bakışlarla somurttum. "Yazıklar olsun diyorum başka da bir şey demiyorum."

"Sen deme de ben diyeceğim sana bir şey," derken kapıya doğru bir bakış atıp biraz daha yaklaştı yanıma. "Bu Ozan konusunda eminsin sen değil mi?" dediğinde istemsizce kıpırdanırken, "Eminim ama bir şey mi diyeceksin?" diye tedirginlikle sorduğumda kolumu okşadı şefkatle. Az önce benimle uğraşan kadın gitmiş yerine anne bildiğim kadın gelmişti.

"Korkma, kötü bir şey yok. Dünden sonra konuşamadık seninle, aklında kalmasın diye söyleyeyim dedim. Ben zaten anlamıştım senin bu oğlana yanık olduğunu," dediğinde, "Babaanne..." diye söylenmemle, "Başlatma şimdi babaannene," dedi huysuz tontonum. "Sabah evden çıkarken gözün orada, akşam girerken orada... Pencerenin dibindeki çiçekleri de görmedik sanma," dediğinde yanaklarım kızarıırken, "Yavaş yavaş oldu babaanne," dedim onunla konuşmanın verdiği rahatlıkla.

"Bir anda sevmedim Ozan'ı ama sevmeye başladıkça da hep onu beklemişim gibi hissettim," dediğimde, "Öyle olur zaten," dedi buruk bir tebessümle. "Kalp eşini görünce tanır, sen ne kadar kaçsan da bir gün bunu anlayacağını biliyordum. Allah'tan düzgün birine kaptırdın kalbini," dediğinde, "Düzgün değil mi?" diye söylendim şaşkın âşık hâlimle. "Yakışıklı da..."

"Ay edepsiz bak neler diyor yanımda," diye huysuzca söylense de

bir an sonra gülümsedi. "Allah için düzgün oğlan. Her huyunu bilmem ama bakışlarında kötülük yok belli. Yol yordam biliyor, terbiyeli de... En önemlisi de yokluğunda gözü kaymıyor başka tarafa," dediğinde neden böyle bir şey söylediğini anlayamadığımdan kaşlarım çatıldı hafifçe.

"Asma yüzünü hemen, bil diye anlatıyorum. Geçenlerde şu Oya'yla ikisini gördüm sokakta," dediğinde kıskançlık bir zehir gibi kanıma karışırken, "Karartma hemen bakışlarını," dedi sakın sesiyle. "Kız açıldı seninkine. Biliyorduk zaten Cavidan demişti ya. Neyse işte oğlan da hemen kesti sözün önünü, 'Sevdiğim var,' dedi. Kız yalan yok o gün üzül müştüm senin sevdiğin başkasına sevdalı diye. Meğer senmişsin o da," dediğinde söyledikleri kalbimi ısıtırken sırtımama engel olamadım.

"Şimdi sırtırsın tabü pişmiş kelle gibi... Düğünden önceki gün sen isteyken geldi oğlan. Geçti karşımıza anlattı hislerini. Ben zaten anlamıştım ya, baban ne bilsin önce şaştı kaldı, ne diyeceğini bilemedi de artık gözümde ne gördüyse içi rahatladı biraz. He yanlış anlama seni vermedi oğlana, o işi sana bıraktı. Sadece sana adım atmasına izin verdi," dediğinde farkına varmadığım ne çok şey olmuş diye düşündüm şaşkınlıkla.

Ben daha ilişkimiz ciddileşecek, sonra evdekiler öğrenecek, sonra mahalleli öğrenecek, en son da evlilik yoluna gireceğiz diye hayaller kurarken neredeyse hepsi bir anda yaşanmıştı. Dürüst olmak gerekirse her şeyin hızlıca ilerlemesi de hiç sorun değildi. Çünkü bir an evvel hayatımızın mutlu günlerini yaşamak için sabırsızlanıyordum.

Babaannemle bir süre daha olan biteni konuşsak da aklım bir türlü sabahki karşılaşmadan uzaklaştıramıyordum. Belki bu akşam hiç yaşanmasa kalbim çok daha büyük bir acıyla baş etmek zorunda kalırdı bu gece ama Ozan'ı düşündükçe içim ısınıyor, geçmiş o kadar da acı vermiyordu artık. Yine de bugünkü karşılaşma bana bir şeyi yeniden hatırlatmıştı. Geçmiş ardımda bırakmanın zamanı çoktan gelmişti ama bunu yaparken kaçtığım her şeyle yüzleşmek zorundaydım artık.

Elindeki örgüyü çantasına yerleştirip kalkmaya yeltenen kadını elimle durdururken, "Babaanne," dedim sahip olduklarımdan güç bulmaya çalışarak. "O kadın... Annem," dediğimde babaannem gözle görülür bir şekilde ırkılırken, "Bana onu anlat," dediğimde, "Sena?" dedi anlamayarak. "Kızım... Nereden çıktı şimdi gece gece bu mesele?"

Babaannem bir tek ciddi bir durum olursa bu ses tonuyla konuşurdu benimle. Anlatmak onun için de zor olsa da ondan başka kimseye sormazdım yaşananları.

“Korkma, geçmişe dönmüyorum,” dedim içime kapandığım o kâbus dolu günleri hatırlarken. “Artık annesini bekleyen o kız çocuğu değilim babaanne ama bilmek istiyorum. Kafamda hiçbir soru işareti kalmasın istiyorum. Çünkü belirsizlik umut demek ve ben artık yok yere umut etmek istemiyorum,” dediğimde elime uzandı şefkatle.

“Ne bilmek istiyorsun?”

“Her şeyi,” dedim tereddütsüz. “Ama bana gerçekleri söyle, avutulmak istemiyorum,” dediğimde derin bir soluk aldı. Yaşlı kalbini yorduğumu düşünüp bir an için pişmanlık duysam da konuşmaya başladığında artık onu durduramayacağımı biliyordum.

“Annen de bu mahallenin çocuğuydu bir zamanlar. Anne babasını küçükken kaybetmiş, amcasının yanında yaşıyordu. Yengesi iyi kadındı ya anne gibi olamaz tabii,” derken ne söylediğini fark edip kaçırdı gözlerini.

“Onlarla, onların çocuklarıyla büyüdü Selma. O vakitler güzelliği dillere destandı, her gün bir başka taliplisi kapısını aşındırırdı. Kimsele-re yüz vermezdi ama güzelliğinin farkındaydı hep. Bu mahalleden daha fazlasını istediğini görürdüm gözlerinde. O yüzden de hiç düşünmedim onu babanla. Yetinmeyeceğini biliyordum,” derken o günleri bugün gibi yaşıyordu sanki.

“Sonra bir gün babanla çıktılar karşıma. Baban evleneceklerini söyledi, başka da tek kelime etmedi. Şaşırdım tabii, pek de inanmadım doğrusu. Bir gariplik olduğu belliydi ama demediler hiçbir şey. Ben oğlumu tanımaz mıyım? Bir şeyler gizlediği gözlerinden okunuyordu ama etmedi tek kelime. Kızın amcası zaten bıkmış kapısına gelen gidenden, düğün dernek bile istemeden verdi kızı. Birkaç günün içinde kıyıldı nikâhları. İçimdeki tüm şüphelere inat yine de karartmadını kalbini. Belki de benim göremediğim bir yerlerde sevmişlerdi birbirlerini, buna inanmak istedim. Kocam beni hiç sevmedi Sena’m...” derken kendisiyle konuşuyor gibiydi artık. “Sevgisizliği öyle iyi bilirdim ki ben, seven biri nasıl bakar anlıyordum. Babanın gözlerinde şefkat vardı, annende kime neye olduğunu bilmediğim bir öfke ama ikisinde de sevgi yoktu.”

“Niye babaanne?” dedim sesimin kızgın çıkmasına engel olamayarak. “Niye evlendiler öyleyse?” diye sorduğumda, “Annen... Hamileydi,” dedi üzerinden yıllar geçse de sanki kimse duymasın ister gibi fısıltıyla. “Biri varmış o zamanlar sevdiği, hamile kalmış ondan,” dediği anda buz tuttu tüm bedenim. “K-Kim? Babaanne ne diyorsun?” diye titreyen sesimle korkuyla fısıldadığımda ne düşündüğümü anlamış gibi uzandı elime.

“Senden bahsetmiyorum,” dedi şefkatli bir bakışla elimi okşarken. “Annen babanla evlendiğinde zaten hamileymiş. Bebeğin babası zengin bir ailenin çocuğuymuş. Annen o zamanlar bir şirkette çalışıyordu. Oradan tanışmış, sevmiş,” derken yorgun bir nefes bıraktı. “Hamile kalınca da... Geçmiş zaman gözümle de görmedim bir şey ya, ailesi istememiş galiba anneni. Oğlanı da uzaklara göndermişler. Annen hamile hâliyle ortada kalınca baban nasıl öğrendiyse öğrenmiş, başına bir iş getirmelerinden korkup evlenmek istemiş annenle.”

“O bebek... Ona ne oldu peki?” diye sorduğumda, “Nikâhtan bir ay sonra düştü,” dedi hüznle. Hiç bilmediğim bir bebek için ben üzülmemsem de babaannem üzülyordu bugün bile. “O vakitler mahallede çok laf dönüp dursa da baban konuşturmadı kimseleri. Ben de çaresizliğine üzülüp anne olayım istedim o kıza,” derken hâlâ üzüldüğü gözlerinden okunuyordu.

“Başlarda aynı evi paylaşan iki yabancı gibiydiler, sonra senin haberini aldım bir gün. O zaman anladım birbirlerine ısındıklarını. Babam hiç öyle mutlu görmemiştim. Çok istedi seni, öyle çok bekledi ki... Doğduğundan sonra da tüm dünyası oldun onun,” dediğinde kalbim babamın hep hissettiğim sonsuz sevgisiyle çarptı bu defa da...

“Baban seni çok sevdi. Ne yaşanırsa yaşansın sana, Ali’ye sahip olduğun için mutluluğu hep acısından fazla geldi,” dediğinde, “Biliyorum,” dedim buruk bir hüznle. Çünkü bir gün olsun bize aksini düşündürmemiştii güzel babam.

“Sonra ne oldu peki?”

“Sen doğana kadar annen pek konuşmazdı, bir saygısızlığı olmazdı ama ona adım atmamıza da izin vermezdi. Karı koca arasında ne oldu bitti bilmem, bilmek de istemem ama...” deyip sustuğunda, “Anlat babaanne,” dememle bakışlarını kaçırdı gözlerimden.

“Sana yaklaşmazdı,” dedi acı kokan bir fısıltıyla. “Çok fazla emziremedi zaten. Emzirmeyince pek kucağına almazdı seni, sen de hep babanı isterdin. Büyüdükçe de değışmedi bu hâlin,” derken elime uzandığında yutkundum acıyla. Acıtmaz desem de acıtıyordu işte.

“Yıllar geçti böyle, sanki herkes her şeyi kabullenmişti. Annen o evde bir hayat yaşıyordu, baban ve sen başka bir hayat yaşıyordunuz. Sonra Ali’ye hamile kaldı,” dediğinde hikâyenin en sancılı kısmına gelmiş gibi acıyla doldu gözleri. “Beklemiyordu anladığım kadarıyla, istemiyordu da... Baban yine çok mutluydu ama annen bu defa suskun değil öfkeliydi. Bebeği aldıracağını söyleyip duruyordu ama baban çok yalvardı, bir şekilde durdurdu onu. Sonra... Yıllar evvel sevdiği o adam yeniden girmiş hayatına. Yeni doğum yapmıştı zaten ama başka bir hâli olduğu belli oluyordu. Sonra bir gün birileri görmüş onları, babana anlatmışlar. Baban yıkıldı gözlerimin önünde ama sen küçüktün, Ali vardı... Ne yapacağını bilemedi. Annenle konuşacaktı ama... Ona da fırsatı olmadan gitti annen. Giderken bir mektup bırakmış babana. O adama gittiğini yazmış. Babanın tek düşündüğü sizdiniz, sizi ister diye korktu ama...”

“Hiç istemedi bizi,” diye sözlerini tamamladığımda, “Üzgünüm yavrum...” dedi babaannem.

Bir süre boş bakışlarla babaannemin tuttuğu elime bakarken bir an sonra başımı kaldırdım tebessümle. “Ben değilim babaanne. Hiçbir çocuk babamızın bizi sevdiği gibi sevelemez. Babam bizi öyle güzel sevdi ki hiç var olmayan bir annenin sevgisine ihtiyacımız olmadı bizim. Bilmekten korkuyordum ama şu an öyle iyi hissediyorum ki,” dediğimde hüznü baktımlarına gözyaşlarına inat tebessümle baktım.

“Üzülme, ben hiç üzülmiyorum. Sadece...” derken aklımdan geçenleri düşündükçe kalbimde tek bir burukluk hissettim. “Babam da sevilsin isterdim. Keşke onun karşısına da seveceği, seveceği biri çıksaydı,” dediğimde, “Üzülmez miydin?” diye sordu şaşkınlıkla.

“Niye üzüleyim ki? Seviilmek en çok babamın hakkı.”

Babaannemin bakışlarında bu zamana kadar hiç görmediğim bir ihtimal yıldız gibi parlayıp sönse de bana bir şey söylemedi ama o gece aklımdan bir şeyler geçirdiğine adım kadar emindim. “Anlattığın için teşekkür ederim,” deyip uzanarak bize hep şefkati akıttığı avcundan öptüğümde

saçlarını okşayıp gülümserken, "Asıl ben sana teşekkür ederim kızım," dedi sevgiyle. "Böyle güzel bir çocuk olduğun için teşekkür ederim"

"Ben babamın kızıyım babaanne," dedim içimden taşan tüm sevgiyle "Ondan ne öğrendiysem hep o yolda yürüdüm."

Babaannemin parlayan bakışları ağlamak üzere olduğunu ele verirken eliyle burun kemerini sıkıp, "Hadi git artık," dedi huysuzluk maske sine bürünerek. "Saat kaç oldu hâlâ tutuyorsun beni, yaşlı başlı kadına yapılır mı bu canım?"

Uzanıp yanaklarından sulu sulu öptükten sonra arkamdan fırlattığı kirlentten kaçarak kendimi salondan dışarıya attım. Önce Ali'nin odasına gidip açılan üzerini örttükten sonra yatak odasının aralık kapısından da uyuyan babama bir bakış attım. Ona baktıkça bile kalbim sevgiyle dolup taşarken, "İyi ki senin kızınım," diye minnetle fısıldadım. Bu hayatta sahip olduğum en yüce sıfat Cihan Gencer'in kızı olmaktı.

Odama geçip kapıyı da kapattıktan sonra ışığı yakmıştım ki pencereden gelen tıkırtıyla heyecanla irkildim. Işığı kapatıp hızla yatağa koştuktan sonra perdeyi çektiğimde Ozan dirseklerini pencerenin kenarına yaslanmış hâlde yüzünde âşık olduğum gülümsemesiyle beni bekliyordu.

Pencereyi açıp, "Ne zamandır görüşmüyoruz?" diye eğlenerek sölendiğimde gülümsemesi biraz daha genişlerken, "Bir şey unutmuşum o yüzden geldim," dediğinde merakla büyüdü bakışlarım. "Yaklaş," dediğinde hafifçe ona doğru yaklaşıırken, "Biraz daha yaklaş kimse duymasın," dediğinde merakla öne doğru uzandım.

O anda uzanıp yüzümü kavrayarak dudaklarıma kapandığında kalbim delicesine bir heyecanla çarparken bir an sonra şaşkınlıkla büyüyen gözlerimle, "Ozan..." dediğimde, "İyi uykular sevgilim," diye fısıldadı. Bir şey söylememe izin vermeden yeniden alt dudağıımı kavradığında istemsizce benim de gözlerim kapanırken içinde bulunduğumuz duruma, birilerinin görebilme ihtimaline bile aldırmadan bir elimi yanağına yaslayıp penceremin önünde tutku dolu öpücüğüne aynı tutkuyla karşılık verdim.

Nefes alma ihtiyacıyla güçlkle geri çekildiğimde kalbim hâlâ kulaklarımda yankılanırcasına hızla atmaya devam ederken, "Seni seviyorum Zühre yıldızım," diye fısıldadı aşk kokan sesiyle. Hemen sonra sessizce

penceremden uzaklaşıp kendi evine doğru adımladığında elim dudaklarında, bakışlarım pencerenin kenarına bıraktığı papatyalarda dudaklarımı saran tebessümle öylece kalakaldım.

Aşk, güzeldi.

Aşk, Ozan'la çok ama çok güzeldi ...

Bölüm 17

Sırlar ve Gerçekler

1994, Temmuz

Sena'dan

Zaman, akıp giden hayatın içinde önünü alamadığımız, durduramadığımız tek gerçek, biliyorum. Eskiden koparıp attığım takvim yapraklarının bir anlamı olmazdı. Şimdiyse her geçen gün eksilen yapraklara bakarken sanki hiç istemediğim bir sona adım adım yaklaşıyormuşum gibi hissediyorum. Hayatımın en güzel günlerini yaşarken hissetmem gereken son şey korku olsa da engel olamıyorum. En çok da yalnız kaldığım zamanlarda sahip olduğum mutlulukları kaybetme ihtimali öyle çok korkutuyor ki beni, kendimden de kaçıp duruyorum. Öyle zamanlarda da sadece Ozan'ı görmek, onun yanında olmak istiyorum. Zamanın bize birbirimizi kaybettirmeyeceğini ondan duymak istiyorum belki de...

Çünkü bir tek ondan duyduğumda inanacağımı biliyorum.

Son yılların en sıcak yazını yaşıyoruz sanki bu sene. Güneş sabah sa-

atleri olmasına rağmen şimdiden asfaltı yakmış gibi görünüyor. Kaldırım kenarlarındaki boşalan su kaplarına bir bakış attığımda çantama attığım su şişesini çıkarıp biraz su doldurdum. Kuşlarla kedilerin bu kaplardaki suya her zamankinden daha fazla ihtiyaçları vardı. Erken bir saat olmasına rağmen esnaf dükkânlarını açmaya başlamış, benim gibi işe gidenler de uykulu gözlerle kendilerini dışarıya atmışlardı.

Geçen hafta okullar tatile girdiğinden diğer zamanların aksine sokakta bir tane bile çocuk yoktu. Evde derin bir uykuda bıraktığım Ali gibi mahallenin çocukları da muhtemelen öğlene kadar uykunun tadını çıkaracaklardı. Üzerimdeki yarım kollu yazlık elbise ne kadar ince bir kumaştansa da hava bu saatte bile öylesine sıcaktı ki şimdiden terlediğimi hissediyordum. Ayaklarımda küçük topuklu sandaletlerimle eteği uçuşup duran elbisemle sokak boyunca adımlarken önünden geçtiğim dükkânın açık olduğunu fark ettiğimde duraksadım. Bileğimdeki saate baktığımda hâlâ biraz vaktim olduğunu da görünce adımlarımı tuhafiyeye doğru ilerlettim.

“Hu hu,” diye seslenip içeriye girdiğimde Gülfem elinde henüz açılmamış iplik paketleriyle arka kapıda göründü. “Hoş geldin,” deyip elindeki tezgâha bırakarak bana doğru adımladığında ben de ona doğru adımlayıp gülümseyerek sıkıca sarıldım. “Nasılsın bakalım taze gelin? Attın mı balayı yorgunluğunu yoksa daha da mı yoruldu?” derken kızaran yanaklarını sıktım keyifle.

Huysuzca elimi iteklese de yüzündeki gülümseme nasıl da keyifli olduğunu ele veriyordu. Düğünün hemen ardından Mahir abinin sürpriziyle bir haftalık balayı tatillerine gitmişlerdi. Bizim mahallede pek alışılan bir durum olmadığından dedikodusu günlerce dönse de yeni bir olay yaşanınca gündem de değişmişti. Herkes bir yana dedikodular Filiz’in kulağına gitsin diye biz de Çiçek ile birlikte Cavidan ablayı biraz dürtmüştük tabii... Hasedinden çatladığını duymaksa verdiğimiz tüm çabaya değmişti.

Gülfem her daim bizim mahallenin en güzel kızıydı ama şimdiki hâllerine bakınca eski hâllerinin bile bu Gülfem’i kıskanacağına emindim. Mutluluk insanı öyle başka türlü güzelleştiriyordu ki zavallı Mahir abi karısına baktıkça aşkından kafayı yiyor olmalıydı.

Her ne kadar keyfi yerinde olsa da bakışlarında bir burukluk olduğu

la dikkatimden kaçmamıştı elbette. “Gülfem... Bir sorun mu var?” diye endişeyle sorduğumda gülümsemesi buruklaşırken, “Biz iyiyiz,” dedi iç çekerek. “Ama Mahir... Evine ayak basmıyor hâlâ,” dediğinde meselenin bu olduğunu tahmin ettiğimden sessiz kaldım. “Geçen hafta akşam yemeğine çağırdık aileleri. Annemler de gitmeden ayarlayalım dedik. Bizimkiler geldi, Harun Baba, Zühal Babaanne, Çiçek... Ama Serpil teyze gelmedi,” dediğinde suçu olmadığı hâlde nasıl da üzgün olduğunu görüyordum gözlerinde.

“Bizimkiler mesele yapmadılar, herhâlde babaannem konuştu onlarla ama... Ben üzüldüm Sena,” dedi hüzünlü bir iç çekişle. “Kendimi düşünmüyorum, benim yüzüme bakmasın önemli değil ama Mahir’i eksik bırakması zoruma gidiyor,” dediğinde eline uzandım.

“Böyle düşünme,” dedim sakince. “Mahir abi bence bu meseleyi senin kadar umursamıyor. Adam aptal âşıklar gibi geziyor mahallede herkes görüyor,” derken biraz da onu güldürüp keyfini yerine getirmek istiyordum.

“Herkes seçimlerinin sonuçlarını yaşar Gülfem. Sana daha önce de söyledim, Serpil teyzenin seçimi sizin mutsuzluk sebebiniz olmamalı. Siz birbirinizi seviyorsunuz, mutlusunuz, aileleriniz mutlu. Sen sadece bunlara odaklan, bırak onlar anne oğul zamanı gelince kendi meselelerini kendileri çözsünler,” dediğimde bakışları puslanırken yorgun bir iç çekti.

“Haklısın galiba.” Sonra da konuyu dağıtmak ister gibi başım iki yana sallayıp, “Ee, hazır mısın hafta sonu için?” diye neşeyle sorduğunda hissettiğim heyecandan karnım ağrısı da, “Bilmiyorum, hazırım galiba,” dedim şaşkın bir mutlulukla. “Yani insan istemesine ne kadar hazır olursa artık,” derken hâlâ heyecandan kalbim ağzımda atıyordu.

Elbette yüzük takmakla her şey bitmiyordu. Ozan mahallenin gözü önünde bana evlenme teklifi ettiği için herkes bir an evvel evlilik yoluna girmemizi bekler olmuştu. Belki kimse duymasa hazırlanmak için daha fazla zamanımız olurdu ama artık çok geçti. Öte yandan Ozan’a kalsa isteme, nişan, düğün bir arada olsun isteyecekti neredeyse...

İsteme, nişan, düğün, hazırlıklar derken yapılacak öyle çok şey vardı ki düşünmesi bile kalbimi durduracak gibi oluyordu. Ozan’ı sevmeye, onunla geçecek her ana hazır olsam da dürüst olmak gerekirse diğer me-

selelere pek de hazır değildim. En başta hayat şartları hazır hissetmemi müsaade etmiyordu.

Babaannem yıllardır çeyiz sandığımı doldurup dursa da lifle, iğne oyasıyla ev kurulmuyordu sonuçta. Önce o örtüleri serecek eşyalar, eşyaları koyacak bir ev lazımdı. Düğün masrafları yeni evlenenlerden duyduğum kadarıyla almış başını gitmişken tüm bunlara nasıl yetişecektik ki biz?

Ozan zaten tek başına ayakta durabilmek için gelmişti buraya. O dükkânda aldığı para belliydi, bir birikimi var mı yok mu bilmiyordum ama en kötü ihtimali düşünmek zorundaydım. Yanlış anlayacağı bir şey söyleyip kalbini kırmaktan da korkuyordum. Bunca yükü onun omuzlarına bırakamazdım ama benim azıcık birikimim yeter miydi ki tüm bunlara? Aşk meşk güzeldi de bizim gibi kıt kanaat geçinen insanlar için hayatın acı gerçekleri de ortadaydı ne yazık ki...

Yine de her şeye rağmen beni istemeye geleceğini düşündükçe heyecandan kalbim ağzımda atıyordu. İnanamıyordum gerçekten de... Resmen birkaç ay içinde Ozan'la evlenecektik. Belki de sorunlara başka zaman odaklanmalıydım. Şimdi sadece güzel şeyleri düşünmek istiyordum.

"Neyse Gülfem ben geç kaldım, gideyim artık," dediğimde arkadaşım anlayışla başını sallarken, "Takma kafana artık," dediğimde, "Tamam," dedi anlayışla. "Sen de at o kafandakileri, bir şekilde hallederiz," dediğinde söylemeden aklımdan geçenleri anlayan arkadaşşıma gülümseyip arkamı döndüm ve hızlı adımlarla dükkândan çıktım. Dolmuş durağına doğru ilerlerken tüm sıkıntılara inat sevdiğim adamla ikimize ait bir yuva kuracağımız için çok mutluydum.

"Kolay gelsin Salih Usta!"

Genç adam duyduğu sesle uzandığı arabanın altından hızla çıkarken kapı eşiğinde gördüğü adamla hafifçe çatıldı kaşları. Üzerindeki takım elbiseyle kendisine bakan adam bakışlarıyla tamirhanenin dışını işaret ettiğinde sakince yerinde doğrulurken, "Hayırdır Lütfü?" dedi Salih Usta

kapıda dikilen adama. “Bir sıkıntı yok inşallah, sen bu saatte mahallede olmazdın?”

“Yok bir sıkıntı Salih Usta. Bugün biraz işlerim vardı da şimdi gidiyorum mesaiye... Memleketten bir iki şey gelmiş de onları verecektim Ozan Be... Ozan’a... İznin olursa,” dediğinde Salih Usta, “Git oğlum, git,” deyip işinin başına döndüğünde Ozan elindeki İngiliz anahtarını kenara bıraktı. Elindeki motor yağını kirli tulumunun üzerine sürtüp kapıya doğru adımlarken önünden ilerleyen adamı elleri ceplerinde sakince takip etti.

Tamirhaneden uzaklaşıp sakin bir sokak aralığına geldiklerinde, “Hayırdır Lütfü abi?” dedi Ozan endişeyle. “Bu saatte niye buradasın sen?” diye sorduğunda karşısındaki adam, “Azize Hanım,” dedi birinin duymasından çekinerek kısık sesle. “Ne zamandır aramıyorsun diye çok kızgın. Akşama muhakkak eve gitmeni istiyor,” dediğinde genç adam sıkıntıyla boynunu ovuşturdu. “İşi var desen, zaten geleceğim bir iki güne,” dediğinde, “Söylerim ama biliyorsun,” dedi Lütfü Bey hafif alaylı bir tebessümle. “Tepesi atarsa buraya da gelir, kimse tutamaz onu,” dediğinde, “Tamam,” dedi Ozan sıkıntıyla.

“Gideriz madem akşama... Başka bir şey yoksa geçiyorum ben,” dediğinde karşısındaki adam kararsızca yüzüne bakarken, “Bir şey duydum ben,” diye sorarcasına mırıldandı. Ozan onun evlilik meselesinden bahsettiğini anlayıp sıkıntıyla alnını sıvazlarken, “Söyledin mi?” diye sordu endişeyle.

“Söylemedim tabii... Ama Ozan,” dedi sıkıntıyla Lütfü Bey. “Bu iş... Oğlum sen ne yapıyorsun burada? Neler oluyor?” diye dayanamayarak söylendiğinde genç adam sıkışıp kaldığı hâlin etkisiyle içli bir nefes bırakırken, “Az kaldı,” diye mırıldandı korkusuna inat inanç dolu bir fısıltıyla.

“Çok az kaldı Lütfü abi...”

“İki ekmek alacağım!”

Ardından gelen sinirli sesle genç adam boş bulunup irkilirken arkasını döndüğünde karşısında bulduğu çakmak çakmak parıldayan gözler-

le güçlükle yutkundu. Vicdansızın kızı öfkeliyken de bir başka güzeldi.

“Ekmek... Tamam,” deyip dolaptan çıkardığı iki ekmeği po ete atıp tezgâha bıraktığında, “Sakız da istiyorum,” dedi  i ek elleri belinde homurdanırcasına. “Sakız... Hangisi?” diye sorduğunda  i ek neredeyse öfkeden çığlık atacakmı  gibi hissederken, “ ilekli!” dedi tıslarcasına. Sanki bilmiyordu! Bu adam değil miydi bir zamanlar kendisi için tezgâhın altında  ilekli sakız kutusu saklayan? A kıyla birlikte hafızası da mı silinmi ti yani?

Levent  ilekli sakızı da po etin içine atıp öne doğru iteklediğinde  i ek parasını vurur gibi tezgâha bırakıp po ete uzandı. Ardından po eti alıp öfkeyle arkasını dönerek kapıya y nelmi ti ki kendine engel olamayarak Levent’e doğru dönüp iki adımıla tam karşısına geçti yeniden.

“Böyle davranmak zorunda mısınız?”

Sinirle söylediği cümle genç adamın bakışlarında soru işaretlerinden başka bir şeye sebep olmazken, “Anlamadım?” dediğinde sinirle gözlerini yumdu  i ek.

“Böyle i te! Yokmu um gibi!”

“ yle davranmıyorum,” diyen adama alayla gülümsedi.

“Hele de etrafımızda birileri varken kendimi g r nmezmi im gibi hissettiriyorsun.”

“Ne istiyorsun  i ek?” dedi yorgun bir mırıltıyla Levent. “Seni rahatsız etmemek için elimden gelen her şeyi yapmaya çalışıyorum ama daha fazla ne yapabilirim bilmiyorum. Mahalleden gideyim mi istiyorsun?” dediğinde ihtimali bile genç kızı anlam veremediği bir şekilde korkuttu.

“Hayır!” dedi ne diyeceğini bilemez bir telaşla. “Gitmeni istemiyorum. Ben sadece... Normal olalım istiyorum. Sena’ya, Gülfem’e davrandığın gibi davranamaz mısınız bana da?” diye sorduğunda bir an bile düşünmeden, “Davranamam,” dedi Levent.

“Bak,” dedi sonra da bir an için gözlerini yumup kelimeleri toparlamaya çalışarak. “Söz konusu sen olduğunda benim ortam yok  i ek, olamıyor. Ya varsın ya yoksun. Ya her  eyimle ya hiçbir şekilde... Anlıyormusun? Benim de bir canım var, sen de az insaf et artık. Seni rahatsız etmemeye çalışıyorum, yoluna  ıkınamaya çalışıyorum ama seninle oturup

da senin için ölmüyormuşum gibi davranamam. Seni bu kadar severken öylesine bir arkadaşımışsın gibi bakamam. Günün birinde bir başkasına aşık olmana şahitlik edemem.”

“Levent, ben...”

“Beni istemedin sen, sevmedin. Ben bunu anladım ama sen de beni anla artık. Karşıma çıkma,” dedi ne denli acı çektiğini belli eden sesiyle. “Bırak gözlerim unutsun seni, aklım unutsun, kulaklarım unutsun. Belki... Belki o zaman kalbim de unuttur ve bu kadar acı çekmez artık,” dediğinde, duyduğu her bir sözle genç kız kalbine bir bıçak saplanmış gibi hissetti. Varlığının bir başkasına ne denli acı verdiğine şahit olmak ilk kez böylesine yüzüne çarparken yalnızca, “Özür dilerim...” diye fısıldadı pişmanlık kokan sesiyle. Ardından da bir şey söylemesine izin vermeden bak-kaldan çıkıp gitti.

Geride kalan kalbi yaralı adamsa, “Önemli değil,” diye fısıldadı buruk bir tebessümle. “Senden gelen acıya da şükür...”

Sena'dan

Elimdeki makasla çizili yerlerinden dikkatli bir şekilde kumaşı keserken kararsız bir hâlde Merve'yi dinliyordum. “Evrene seslendiğinde muhakkak bir cevap alırsın,” derdi Çiçek. Sanırım ilk kez bu kadar hızlı bir şekilde haklı çıkmıştı. Sabah Gülfem’le konuşurken para mevzularını kara kara düşünmeye başlamıştım ama modaevine geldiğimde kızlarla sohbet ederken hiç olmayacak bir şans çıkmıştı karşıma.

“Niye sen gitmiyorsun?” diye sorduğumda, “Ablamla doktora gideceğiz iş çıkışı,” dedi Merve sıkıntıyla. “Hem ben ne anlarım profesyonel servisten Sena ya! Evde sofraya tabak taşımaya benzemez ki. Sen garsonluk yapmıştın daha önce, rahat rahat halledersin,” dediğinde, “Böyle bir yerde çalışmadım ama,” dedim sıkıntıyla. Yine de ne kadar zor olabilir ki diye düşünmeden edemiyordum.

Merve’nin kuzeni şehrin en lüks restoranlarından birinde çalışıyor-

du. Bu gece gerçekleşecek olan özel bir davette son anda garsonlardan biri rahatsızlanınca yerine birini aramaya başlamışlar. Birkaç saatlik zamanları kaldığından istedikleri gibi birini de bulamamışlar. Kuzeni Merve'ye söyleyince Merve de bana sordu duyar duymaz. Burada çalışmaya başlamadan evvel ufak tefek yerlerde garsonluk yapmıştım ama tesadüfen bile kıyısından geçmediğim sosyetik bir yerde elime yüzüme bulaştırmadan çalışabilir miydim ki?

Öte yandan bir gece için verdikleri parayı duyduğumda gözlerim yuvalarından fırlamıştı. Neredeyse bir aylık maaşımı tek bir gecede kazanacaktım. Tek sorun gece bitene kadar kalmamı istemeleri idi. Ne babam razı gelirdi buna ne de Ozan hoşlanırdı ama kazanacağım para da düğün arifesinde işime fazlasıyla yarayacaktı. Her ihtimali aklımdan geçirip dururken kapıdan görünen Güzin Hanım'la muhabbeti bırakıp toparlandık.

"Sena, gel bakalım," diye seslenen kadının yanına doğru tedirginlikle adımlarken kızlar da merakla bizi izliyorlardı. Güzin Hanım elbiselerin dizili olduğu raftan bir askı indirdiğinde elindeki eflatun tonlarındaki şık elbiseye bakarken, "Nasıl?" diye sorduğunda, "Çok güzel efendim," dedim tebessümle. "Al bakalım," dediğinde elbisede kırıksıklık göremesem de, "Hemen halledeyim," deyip askıyı elime aldığında karşımdaki kadın hâlime gülümserken, "Ütü yapılmayacak," dedi duru sesiyle. "Beğendiysen hafta sonu istemende giyebilirsin bu elbiseyi."

Elimdeki askı neredeyse parmaklarımın arasından kayıp gidecekken aralık kalan ağzımla şaşkınlıkla kalakaldım. "Nasıl... Ama," diye ne diyeceğimi bilemez bir hâlde konuşmaya çalışırken, "Ölçüleri uyacaktır merak etme," dediğinde merak ettiğim son şey bile ölçüler değildi.

"Ben... Ben bu elbiseyi nasıl giyerim? Yani bir yerine bir şey olur, ya zarar verirsem?" diye telaşla mırıldanıp elbiseyi uzattığımda, "Verirsen düzeltiriz," dedi hâlâ aynı duru tebessümüyle. "Bu zamana kadar buradaki her bir elbiseye çok fazla emek verdin. Vakit olsaydı senin için bir elbise de dikerdik ama aceleye geldi madem gelinliğini dikeriz artık," dediğinde, "Güzin Hanım..." dedim dolan gözlerimle. "Ben..."

"Ağlamak için kına geceni bekle, hadi şimdi işinin başına," dediğinde elimde belki bir yıllık maaşım değerinde bir elbiseyle öylece kalakalırken bir an sonra kızlar yanıma geldiklerinde girdiğim şoktan sıyrıldım.

“Çok yakışacak sana. Hadi dene de varsa düzeltilecek bir yeri halledelim,” diyen Leyla’yla gözyaşlarım pıtır pıtır yanaklarıma dökülürken kendime engel olamayarak Güzin Hanım’a minnetle sarıldım. “Çok... Çok teşekkür ederim.”

Sırtımı sıvazlayan narin elin sıcaklığı o an bir anne şefkati gibi hissettiren bundan sonra yalnız mutlu olacağıma tüm kalbimle inanıyordum.

İşte o an, mutsuzluğa karşı en savunmasız kaldığım andı...

Konuşmalarımız arasında akşam ekstra bir işe gideceğimi duyan Güzin Hanım kızmak yerine bir yüce gönüllülük daha yaparak biraz erken çıkmama izin verdi. Paraya fazlasıyla ihtiyaç duyduğum bir dönemde olduğumun farkında olduğundan anlayışı benim için çok kıymetliydi.

Yarım saatin ardından mahalleye vardığımda eve uğramadan önce arka sokağa girerek tamirhaneye doğru adımladım. Kapının girişinde arayan gözlerle etrafa bakarken Salih Usta beni gördüğünde, “Oo gel bakalım gelin hanım,” diyerek yanaklarımın kızarmasına sebep oldu.

“Salih amca aşk olsun...” diye mırıldanırken, “Hadi hadi, olmuş zaten,” diye söylendi hâlime gülererek. Salih amca bizim mahallenin maço erkeklerinin aksine muhabbeti seven, karşısındakiyle uğraşmaktan zevk alan biriydi. Diline düşmüşken kolay kolay kurtulamayacağımı biliyordum.

“Ne var ne yok bakalım, yavuklunu görmeye mi geldin?” diye söylendiğinde, “Aman Salih amca,” dedim homurdanarak. “Ozan yok mu?” diye sorup bakışlarımı etrafta gezdirirken, “Az önce çıktı o da bir işi varmış,” dedi hafifçe kafasını kaşırken.

Neden erken çıktığını merak etsem de cevabın karşımdaki adamda olmadığını biliyordum. Yeni çıktıysa belki de eve gitmiş olmalıydı. Bunu düşündüğümde de daha fazla oyalanmayıp, “Gideyim ben o zaman, hayırlı işler sana,” dediğimde, “Sena,” dedi şefkatli bir tebessümle. “Bu Ozan... İyi çocuk... Allah sizi mutlu mesut etsin kızım, ikiniz adına da çok sevindim. Babana hep derdim, bir oğlum olsaydı kızını isterdim diye. Oğlum olmadı ya oğlum gibi sevdim bu oğlanı. İnşallah yuvanız daim olur,” dedi-

ğinde, “İnşallah,” dedim minnetle. “Sağ ol Salih amca,” deyip tamirhane-
den eve giden yola dönerken onaylanmanın o huzur veren hissi kalbimi
sıcacık bir duyguyla sarmıştı.

Belki benim gözlerim aşktan kör olmuştu ama etrafımda kıymet
verdiğim bunca insanın da Ozan’ı sevmesi, bizi birbirimize layık görmesi
içimi huzurla dolduruyordu. Mutlu olacağımızı biliyordum. Bize tüm kal-
bimle inanıyordum.

Bizim sokağa geldiğimde adımlarım Ozan’ın evine doğru ilerlerken
pencereler kapalı olsa da bir umut kapıyı çaldım. Beklesem de bir türlü
açılmayan kapıyla yüzüm düşerken, “Nereye gittin be Ozan?” diye mırıl-
dandım hüznle. Bu akşam ona haber vermeden gitmek içime sinmiyordu
ama ne yapacaktım ki şimdi? Nasıl ulaşacaktım? Keşke insanlar yanlarında
telefon taşıyabilseydi? Belki o zaman hayat çok daha kolay olurdu. Şimdi
nerede olduğunu, ne zaman geleceğini bilmiyordum. Üstelik o da benim
nerede olduğumu bilmeyecekti. Evde bulamayınca kızarmıy mıydı acaba?

Aman canım o da yoktu, ben ona kızıyor muydum?

İçime bir huzursuzluk çökse de çaresiz hissettim kendimi. En azın-
dan bizimkilere söyleyecektim. Ozan ona haber veremediğim için belki
kızacaktı ama geleceğimiz için mecburdum. Bu gece kazanacağım para
birçok eksikimizi kapatmamı sağlayacaktı.

Kendimi ikna ederek eve doğru adımlarken bir savaş da evde vere-
ceğimi biliyordum. Babam gece bir yerde çalışmamdan hoşlanmayacaktı
ama bir şekilde ikna etmek zorundaydım. Sonuçta tek seferlik bir işti, bir
daha gidecek değildim ya ...

“Hiç hoşlanmadım ben bu işten,” diyen babam kaşları çatılı hâlde
söylenirken biraz daha devam ederse gitmekten vazgeçecektim bu gidişle.
“Baba ... Hani sen kızına güveniyordun?” diye damardan girdiğimde yüzü
biraz daha asılırken, “Sana güveniyorum ama çevreye güvenmiyorum,”
dediğinde kendimi tutmaya çalışsam da kıkırdamama engel olamadım.

“Sen kızını tanımıyor musun? Kim ne yapabilir ki bana? Hem bana

bu işi ayarlayan arkadaşım söyledi, gayet düzgün insanlar varmış. Çalışanları da ince eleyip sık dokuyorlarmış ya. Son anda bir aksaklık çıktı diye aramışlar birini. Piyango gibi iş baba ya, o da bana vurdu işte. Merak etme sıkıntı çıkacak bir yer değil,” derken içimden de, “İnşallah öyledir,” diye geçiriyordum.

“İyi madem ama kendine dikkat edeceksin. En ufak bir rahatsızlık hissedersen de parasını pulunu düşünmeden hemen çıkıp geliyorsun,” dediğinde, “Merak etme,” dedim tebessümle. Ardından yanağından öpüp neşeyle gülümserken o sıra banyodan çıkan Ali’yi de öpüp, “Yaramazlık yapmak yok,” diye söylendim. “Aman abla ya,” diye söylenip içeriye geçtiğinde de hızlıca odaya geçip üzerimi değiştirdikten sonra fazla oyalanmadan evden çıktım. Babaannem üst katta ahretliklerini toplamış hâlde dolma sardığından ona hiç görünmedim. Bir fasıl da onu dinlersem zaten geç kaldığım için beni işe almayacaklardı.

Sokağa adım attığımda bakışlarım Ozan’ın evine takılsa da çaresizce düşen omuzlarımla durağa doğru ilerledim. Sonuçta her şey geleceğimiz içindi. Eminim beni anlayacaktı.

Süheyla Hanım ile Mehpere Hanım önlerindeki yaprakları serçe parmak kalınlığında sararlarken Zühal Hanım da diğer tarafta peynirli börekleri sarmakla uğraşıyordu. Kısık sesle radyodan salona yayılan şarkı bir ömrü birlikte geçiren kadınların dillerinde dolanırken, “Nasıl sizin çocuklar?” diye sordu Süheyla Hanım ahretliklerine. İkisi adına mutlu olsa da bir yanı endişeliydi hâlâ. Ne çocukların ne de iki can dostunun üzülmelerini istemiyordu artık.

“İyiler maşallah,” derken yüzü gülüyordu Mehpere Hanım’ın. Gülümsemesinin için bu hayatta herkesten daha kıymetliydi ve yaşanan onca acının ardından torununu eskisi gibi yüzü gülerken görmek yaşlı kalbine huzur veriyordu. “Çok şükür,” diye söylenirken yeni bir yufka daha açtı önüne Zühal Hanım. “Yuvalarını kurdular, içine girdiler ya artık kimse zarar veremez onlara,” derken Zühal Hanım da rahat bir nefes almış gibi huzurlu görünüyordu.

"Serpil ne lemede?" diye soran Süheyla Hanım pek de haz etmediği hâlde Serpil Hanım için bile endişeleniyordu ama Zühal Hanım'ın gelini ne olan kızgınlığının hâlâ geçmediği belliydi.

"Burnunun dikine gitmeye devam ediyor. Farkında değil, böyle devam ederse oğlunun yuvasını değil kendi yuvasını dağıtacak," dediğinde, "Allah korusun," dedi iki kadın aynı anda. "Deme yle şeyler..."

"Ben demiyorum bir şey ama farkındayım. Allah için ağzımı açıp tek laf etmedim bu zamana kadar ama üstlerinde oturuyorum. Her Allah'ın günü kavga dövüş başlıyorlar güne. iek bile zavallı yavrum bıktı usandı da benim yanımda kalmaya başladı," dediğinde iki kadın da duyduklarına üzülürken, "Bu saatten sonra kendisi düşünecek artık," dedi kırgın bir sesle Zühal Hanım.

"Bu zamana kadar ona bir kez olsun kaynanalık etmedim, bu saatten sonra da etmem ama böylesi vicdansızlık etmeye devam edecekse sonuçlarına da kendisi katlanacak," dediğinde, "İyi olur inşallah," dedi Mehpare Hanım. Bu meselede torununun çektiği acılar yüzünden belki de Serpil Hanım'a herkesten daha fazla öfkeliydi ama yangına krkle gitmek de istemiyordu yaşlı kadın. Torunu mutluydu ya bu saatten sonra yalnız onu düşünecekti. İlahi adalet şaşmazdı ne de olsa, kötülük eden kötülük bulurdu. Kalbini temiz tutmaya devam edecekti Mehpare Hanım.

Üç kadın içlerinden geçirdikleri binbir düşünceyle önlerindeki yaprakları, yufkaları sarmaya devam ederlerken, "Ben Cihan'ı evlendirmeye karar verdim," diyen Süheyla Hanım ile karşısında oturan iki kadın ayakta dursalar şaşkınlıktan yere dşeceklerdi.

"Ne evlendirmesi Süheyla?" diye hayretle soran Mehpare Hanım ile Süheyla Hanım keyifle omzunu silkerken, "Benim bir ayağım çukurda, Sena da gelin olmuş gidiyor," dedi i çekerek. "Ali'ye bir ana, Cihan'a bir yren lazım," dediğinde, "Niye şimdi peki?" diye soran Zühal Hanım'la yüzünü keyifli bir tebessüm sardı yaşlı kadının.

"Sena istemez sanıyordum çünkü... Meğer rızası varmış. Ben yuvamda bir huzur bilmedim, oğlum da bilmedi ama onun için hâlâ geç değil," dedi Süheyla Hanım umutla. "Sevmek sevilme hakkı," dediğinde iki kadın da içtenlikle ona katılırlarken, "Var mı bari aklında kimse?" diye merakla soran Mehpare Hanım ile bakışlarını açık balkon pencere-

sinden dışarıya doğru çevirip manidar bir bakışla gülümsedi yaşlı kadın.

“Uzun zamandır var biri. Pek de güzel biri hem de...”

Sena'dan

Karşımdaki devasa demir kapıya bakarken kaçıp gitmemek için kendimi zor tutuyordum. Kapının yan tarafında neredeyse gerçek bir aslanı andıran görkemli beyaz bir heykel vardı. Sarmaşıklar etraftaki duvarları kaplamış, bahçedeki yıllanmış ağaçların dalları duvarların üzerinden sokağa kadar taşmıştı. Tereddütle kapıya doğru bakarken istemsizce gerildiğimi hissediyordum ama buraya kadar gelip de kaçamazdım. Üstelik içeridekiler de her gün modaevinde gördüğüm türde insanlardı. Muhtemelen birçoğu beni görmeyecekti bile.

Şimdiden dışarıya doğru gelen müzik sesi geç bile kaldığımı düşünmeme sebep olurken daha fazla oyalanmadan derin bir soluk alıp kapıya doğru adımladım.

Girişteki uzun boylu koruma buz gibi bakışlarla yüzüme bakarken tabii ki hâlimden davetli olmadığımı anlamıştı. “Ben... Davet için gelmiştim. Servis için,” dediğimde, “Adın ne?” diye sormasıyla, “Sena,” dedim hafifçe dikleşerek. “Sena Gencer.”

Elindeki listeye göz gezdirip, “Mutfak listesinde adın yok,” dediği anda kararsızca etrafıma bakınırken tam o sıra içeriden koşar adımlarla kapıya doğru gelen bir kadın görüldü. “Sena sensin değil mi?” diye sorduğunda, “Evet,” dememle korumaya dönüp, “Son anda ekledik arkadaşı listeye,” dedi kadın hızlıca. “Size iletilmedi muhtemelen,” dediğinde adam aynı soğuk duruşuyla başını sallayıp kapıyı açtı.

İçeriye adım attığımda yanı başımdaki kadın, “Zeynep ben,” dedi tebessümle. “Merve’nin kuzeniyim.” Uzattığı elini sıkıp, “Memnun oldum,” dediğim sıra bakışlarımı devasa bahçeden ayıramıyordum. “Çok büyük,” diye farkında olmadan mırıldanırken, “Kaşifoğlu Malikânesi,” dedi hayranlık dolu bir sesle. “İçi ayrı dışı ayrı güzeldir. Neyse hadi oyalanmaya-

hm, daha giyinmen lazım," dediğinde, "Tamam," dedim başımı sallayıp Arka kapıdan evin içine girdiğimizde elime bir poşet tutuşturup beni odaya soktular. Poşetteki beyaz gömlek, siyah etek ve yelekten ibaret kımı giydiğimde neyse ki korktuğum gibi açık seçik olmamıştı. Filmle böyle evlerdeki çalışanlar ortalıkta hep mini eteklerle gezdiklerinden ö bir şey verecekler diye korkmuştum.

Üzerimi değiştirdikten sonra odadan çıktığımda Zeynep beni mutfağa yönlendirdi. Mutfak dediği yer bizim evin tamamından daha büyük. İçeride telaşla koşturan insanlar, tezgâhların üzerinde hazırlanmış servisler, içecekler gözlerime çarparken, "Sen servis kısmında olmayacaksın dedi Zeynep. "Orada hatayı telafi edemiyoruz malum, bizim arkadaş serviste olacak. Sen mutfak ile servis arasındaki bağlantılardan olacaksın dediğinde, "Anladım," dedim pek bir şey anlamasam da. Altı üstü iki tabak yemek yemeyecek miydi bu insanlar yahu?

"Gel sana etrafı göstereyim," dediği sıra mutfakla büyük yemek salonu arasındaki kısımda ilerledik. Bakışlarımı etrafta gezdirsem de her köşede ayrı bir ihtişam çarpıyordu bakışlarıma. Duvarlarda oldukça kıymet olduğu belli olan tablolar, konsollarda işlemeli biblolar, aksesuarlar.. Sanki bir evde değil de müzede gibiydim. Koridorda yürürken bile huzursuz hissettim kendimi. Zengin insanları görmeye alışkın olsam da ilk ke geliyordum böyle bir eve. İnsanların burada nasıl yaşadıklarını anlamak da güçtü doğrusu. Ben olsam bir yere çarpıp kıracağım korkusuyla adım dala atmaya korkardım herhâlde...

Büyükçe bir kapı eşiğinde durduğumuzda, "Burası yemek salonu dedi Zeynep. "Şimdi herkes üst katta ama birazdan yemek için buraya inecekler," dediğinde başımı salladım. "Endişelenme, bir sorun çıkmayacaktır," dedikten sonra, "Sen bu bölümden ayrılma, ben bir içeriye bakayım," deyip içeriye geçtiğinde önümde birleşen ellerimle sıkıntılı bir solum bırakıttım. Koridorun tam karşısında yere kadar uzayan pencerelerden deniz manzarası göze çarpıyordu. Burada dikilmektense o tarafa doğru adımladım.

Pencerenin önüne geldiğimde gün batımının etkisiyle lacivert görünümüne denize bakarken yine Ozan düştü kalbime. Eve gelmiş miydi acaba? Bir yandan da hafta sonunu düşündükçe kalp atışlarım daha fazla hızlandı.

dı. Babaannemler sabahtan beri isteme için hazırlık yapıyorlardı. Güzin Hanım sayesinde elbise problemim kalmasa da evde yapılacak çok fazla iş vardı. Kızlarla hallederdik ama insan yine de telaşlanıyordu tabii...

Bir yandan da Ozan'ı düşünüyordum. Bir şey söylememişti, ben de kendisini kötü hissetmesin diye sormamıştım ama kiminle gelecekti acaba? Tek gelse de mesele değildi ya kendisini kötü hisseder diye korkuyordum. Belki Salih amca ile gelirdi, belki de şu akrabalarıyla gelirdi. Düşündükçe heyecanım daha çok artarken bakışlarım aşağıdaki insanlara takıldığında görmelerinden çekinerek hafifçe geriledim. Fazla olmasa da hatırı sayılır bir misafir vardı bu gece. Bakışlarım dalgınlıkla insanların arasında gezinirken bahçe kapısından giren Güzin Hanım'ı gördüğümde şaşkınlıkla büyüdü gözlerim.

O da mı davetliydi?

Görünüp görünmeme konusunda emin olamasam da onun burada olması biraz daha telaşlandırmıştı beni. Tanıdığım bir insanın karşısındayken heyecanlanmamak daha da zordu. Bir zaman daha bahçeden eve doğru adımlayan şık giyimli insanları izlerken yan taraftaki merdivenlerden birinin indiğini fark ettiğimde telaşla geriledim.

Üzerinde lila rengi uçuş uçuş bir elbiseyle oldukça hoş görünen genç bir kız, "Sen..." dediğinde bakışlarımı istemsizce yüzüne çevirirken, "Sen şu kendi kendine konuşan kız değil misin?" diye eğlenerek sorduğunda hafifçe çatıldı kaşlarım. Ne demek istediğini anlayamasam da bakışlarındaki muziplik bana onun kim olduğunu hatırlatırken, "Sena, adım Sena," dediğimde, "O da olur... Sena," dedi tebessümle. "Ne yapıyorsun evimizde? Modaevinde çalışmıyor muydun sen?" diye sorduğunda kıyafetim yeterince açıklayıcı olsa da, "Çalışıyorum. Bu gece bir arkadaşın yerine geldim buraya," dediğimde başını salladı anladım dercesine.

Tam o sıra, "Sena," seslenişiyle kapıda görünen Zeynep bana doğru hafifçe kıstığı bakışlarıyla bakarken, "Ben işimin başına döneyim, size iyi akşamlar," deyip lila elbiseli kızı ardımda bırakarak Zeynep'e doğru adımladım.

"Bir şey mi oldu?" diye sorduğunda, "Yok," dedim sakın bir tavırla. "Problem yok merak etme."

Zeynep'in peşinden mutfağa geçtiğimde de bir anda telaşlı bir ka-

labalığın ortasında buldum kendimi. Bir tarafta yemekler hazırlanırken diğer tarafta ardı ardına içeriye götürülüyordu. Ben elime ne verirlerse alıp mutfaktan çıkarken yemek salonuna kadar ilerleyip orada bekleyerek garsonlara servisleri teslim ediyordum. İçeride yirmiden fazla insan vardı. Bir tarafta keman çalan iki genç kadın beyaz elbiseleri içinde geceye canlılık katarlarken geniş yemek masasında yer yer abartısız kahkahalar yükseliyordu.

Durup insanlara bakacak kadar vaktim olmasa da Güzin Hanım'ı seçti gözlerim. Her zamanki duru güzelliğiyle içkisini yudumluyordu. Bakışlarım insanların üzerinde gezindiği sıra tanıdık bir yüze daha rastladığımı da onun modaevine gelen Nehir Hanım olduğunu hatırladım. Zaten Lila elbiseli kız ile gelmişlerdi modaevine de. Ya arkadaşlıklar ya da akraba. Lila elbiseli kız masanın baş tarafına daha yakındı, zaten burası için de *evimiz* demişti, belli ki ev sahiplerinden biriydi.

İçimden bir ses o tarafta oturanların ev sahibi olduğunu söylüyordu. Sadece masanın en başındaki iki sandalye boş dururken servislerini getireceğimiz bir tek onlar kalmıştı. Yemek odasıyla mutfak arasında bu ince topuklular üzerinde gidip gelmenin de yorgunluğuyla omzumu hafifçe kenara yaslayıp içeridekileri izlemeye devam ederken birden bakışlar odanın bir ucuna döndü. Orta yaşlarda koyu renk saçlı mavi gözlü oldukça zarif ve güzel bir kadın masaya doğru ilerlerken bakışlarım hemen yanında koluna girdiği genç adama döndüğünde bir anda yerin ayaklarımın altından kaydığını hissettim.

Gözlerimi kapatıp korkuyla açtığım anda karşımdaki görüntüde değişen hiçbir şey olmazken omzumu kapının kenarına yaslamamış olsaydım o an ayaklarımın altından kayan zeminin etkisiyle hiç kuşkusuz yere düşerdim. Bakışlarımı şık siyah takım elbisesi içinde âdeta bir prens edasıyla yürüyen, etrafındaki hayran bakışların altında kendinden emin tavırla boştaki iki sandalyeden birine oturan genç adamdan ayıramazken birinin koluma dokunduğunu hissettiğimde elektrik çarpmış gibi irkildim.

Zeynep telaşlı bakışlarıyla, "Hadi oyalanma burada," dediğinde mutfaka yöneldiği sıra telaşla koluna tutunup onu durdururken, "Şu ..." dedim titreyen sesimle güç bela. "Şu adam ... Kim o?"

Zeynep yeterince gergin olsa da bakışlarımdaki bir şey onun sinirlen-

mesini engellemiş olacak ki başını eğip içeriye doğru bakarken, “En baştaki mi? Kenan Bey o,” dediğinde, “Kenan?” dedim anlamayarak. Kenan diyordu. Kenan ... O hâlde ... Yanlış görüyordum ben. Sadece çok ama çok fazla benziyorlardı.

“Adil Bey ile Azize Hanım’ın oğulları, yani ev sahiplerinin,” dediğinde bir kere daha kapandı gözlerim. Bakışlarımı yeniden karşımda oturan adama çevirdiğimde yanıldığımı anlamak için delicesine bir telaşla bir iz ararken sağ elinin üzerindeki yara bandını fark ettiğimde tokat yemiş gibi hissettim kendimi.

Dün akşam ... O yara bandının olduğu yerden kesilmişti eli tamirhanede. Gece penceremin önüne geldiğinde görmüştüm, yarasından öpmüştüm, ona dokunmuştum.

Canını hiç umursamadığı için o bandı yarasma ben yapıştırmıştım.

Başımı iki yana sallarken bir kere daha kapattım gözlerimi. Masanın etrafındaki keyifli kalabalık bakışlarımı ayıramadığım adama hayranlıkla bakmaya devam ederlerken, “Hadi Sena,” dedi Zeynep benimle daha fazla uğraşmak istemeyerek. Ne yapacağımı bilemez bir hâlde mutfağa doğru adımlarken şuurumu kaybetmiş gibiydim.

“Bu hanımefendinin, bu da beyefendinin,” diyerek elime üzeri örtülü iki servis uzatan aşçıdan tabakları alıp yeniden yemek salonuna doğru ilerlerken adımlarımı kontrol edemiyordum. Arkası bana dönük hâlde yanındaki garson ile konuşan Zeynep’i gördüğüm anda adımlarım duraksarken elimdeki tabakları kenardaki konsolun üzerine bıraktım. İçerideki genç adama ait olduğu söylenen servisi açıp avcumda tuttuğum şeyi içine bırakırken, “Yanılıyorum,” diye sayıklıyordum şuursuzca. “Biliyorum, yanılıyorum ve birazdan kıyamet koptuğunda anlayacağım bunu.”

Yine de anlamanın başka hiçbir yolu yoktu. Tabakları yeniden elime alıp Zeynep’e doğru adımladığım sıra telaşla elimdekilere uzanırken, “Sengit şimdi,” dediğinde, “Birazdan,” dedim sessizce. Hâlimde bir gariplik olduğunu anlasa da benimle uğraşacak vakti olmadığından tabakları bekleyen garsona uzattı. Bakışlarım tek bir kişide öylece garsonun ona yaklaşmasını beklerken gülümseyen yüzünden ayıramadım bakışlarımı.

Aynı gülümseme, aynı bakışlar, bir tek onda var olduğunu sandığım lacivert bakışlar...

Herkesin ardından yemeğinin üzerindeki servis alındığında onda önce yanı başındaki lila elbiseli genç kız tabaktaki fazlalığı fark ederker. "Abi... Biri sana evlenme teklifi ediyor galiba," diye neşeyle söylendiğinde genç adamın bakışları yanındaki kıızı buldu. Ardından onun bakışların takip ederek tabağa baktığında az evvel gülümseyen yüzündeki tüm kaçkilirken, "Sena..." diyen fısıltısını dudaklarında okudum. Başını kaldırdığı anda zeminden gürültülü bir ses gelirken, "Sena!" diye telaşla bağırdığında yanı başımdaki Zeynep'in hayret dolu bakışları beni buldu.

İçerideki uğultular gitgide yükselirken bir an bile beklemeden kapının önünden uzaklaşıp koşarak merdivenlerden aşağıya indim. Hâlî ardından gelen seslerle ayaklarım birbirine karışırken büyük kapıya yaklaştığımda bulanık gören gözlerimle etraftaki çalışanların şaşkın bakışları altında kapıyı açıp kendimi dışarıya attım. Merdivenleri inip bahçeden koşarak geçtiğim sıra birden çarptığım bedenle afallarken başımı kaldırdığım anda karşımda bulduğum kadınla farkına varmadığım gözyaşlarını bir anda kesildi.

Karşısında beni bulmayı beklemeyen kadın... Annem, şok olmuş bir hâlde yüzüme bakarken bakışlarım bir elini tutan küçük çocuğa bir diğer tarafındaki uzun boylu sert bakışlı adama kaydı. Bunca zaman sonra kalbim onun gidişinin ardından bu gece bir kere daha kırılmışken sanki alay edercesine bizi ardında bırakıp kendisine kurduğu yeni ailesiyle karşıdaydı.

"Sen..." diyen fısıltısıyla istemsizce bir adım gerilerken, "Biliyor musun?" diye acıyla fısıldadım şokla büyüyen gözleriyle bana bakan kadına. "Seni hiç aramadım, hiç özlemedim. Hiç..." deyip duraksadığımda ilk defa bomboş bakan bakışlarının gözyaşlarıyla dolduğunu gördüm. O hâlî karşısında dudaklarım alayla iki yana kıvrılırken, "Sen bir zavallısın Selma Hanım," diye tiksinerken fısıldadım. "İyi ki hayatımızdan defolup gitmişsin!"

"Sena..."

Ardımdan gelen sesi duyduğum anda neyin içine düştüğümü bir kere daha hatırlarken bana gözyaşlarıyla bakan kadının yanından geçip demir kapıdan dışarıya çıktım. Bir yanında sıra sıra lüks arabaların dizili olduğu bana yabancı sokakta çaresizce koşarken ardımdan gelen, "Sena! Sena dur

ne olur!” sesiyle daha da hızlandım. Birbirlerine dolanan ayaklarımla düşeceğimi hissettiğim anda kolumdan tutulmamla attığım tokat karşımdaki adamın yüzünde patlarken, “Dokunma!” diye nefretle haykırıp titreyen ellerimle göğsünden ittim onu.

“Dokunma bana!” diye haykırıp çaresizce ondan bir adım daha uzaklaşırken karşımdaki acı dolu ama riyakâr bakışların artık kime ait olduğunu biliyordum. Aslında ... Belki de bilmiyordum. Ben karşımdaki bu adamın kim olduğunu bilmiyordum. “Sen ... Kimsin sen?” diye acıyla fısıldarken başımı çaresizce iki yana sallıyor, gözyaşlarına engel olamıyordum.

Kâbustu. Bu gece yaşadığım her şey çok fazlaydı.

“Sena,” diyen başka da bir şey diyemeyen adamın yüzüne bakarken, “Kenan mı senin adın?” dedim hiçbir şey anlamayarak. “Senin evin mi burası? Senin hayatın mı? Ailen mi var senin?” derken ellerimle yüzümü kapattım sanki saklanmak isteyen küçücük bir çocuk gibi. “Niye ki? Ben ... Anlamıyorum niye?” diye fısıldarken bir cevap duymayı bile beklemiyordum. Kâbustu bu. Öyle olmak zorundaydı. Ama karşımdaki bu yabancı adam bana, “Zühre yıldızım,” dediğinde tüm kâbuslar bir anda gerçek olurken, “Sus!” dedim nefretle. “Sus!”

Sokağın ortasında çaresizce sağa sola adımlayıp başımı iki yana sallarken midem bulanıyordu. Sanki içimde biriken bir zehir vardı da atıp kurtulmazsam ölecektim gibi hissediyordum.

Karşımda bana uzanamadığı ellerini çaresizlikle sıkın, gözleri bir zamanlar kalbime dokunurken bugün sahteliğin sureti gibi bakan adama acıyla bakarken, “Kimsin sen?” dedim bir kere daha. “Sen ... Ne yapıyorsun benim hayatımda?”

“Sena,” dedi bir kere daha çaresizce. Bu defa engel olmama fırsat vermeden ellerime uzandığında, “Özür dilerim,” dedi acıyla. “Böyle olmayacaktı. Ben ... Sana anlatacaktım her şeyi. Sadece ...” dediği anda, “Ne anlatacaktın?” dedim fısıltıyla. “Gerçeklerini mi? Sen yokmuşsun ki,” dedim çaresizce. “Baştan sona yalanmışsın!” derken sanki o an farkına varmışım gibi telaşla çektim ellerimi ellerinden.

“Hayır ... Öyle değil ... Anlatacağım ama ne olur dinle beni,” dediğinde çaresizce başımı iki yana sallarken, “Cevap ver...” dedim yorgun bir yakarışla. “Bildiklerimiz, ailen, hayatın ... Hepsi yalan mıydı?” diye

sorduğumda, "Sena lütfen," diye çaresizce fısıldamasıyla, "Söyle!" dedi, öfkeyle. "Söyle!"

Bir an için elleriyle yüzünü kapatıp boğuluyormuş gibi nefes alma ya çalışırken bir an sonra ellerini yüzünden çekip başını eğdi. Her zama gözlerime bakmasına, bana sonsuzluğu vadeder gibi gülümsemesine bana *Zühre yıldızım* derken ait olduğum gökyüzü gibi hissettirmesine aşı na olduğum adam, bu defa gözlerini benden kaçırırken sanki biri bu itiraz ondan işkenceyle alıyormuş gibi acı dolu bir sesle, "Yalandı..." dediğinde gözlerim çaresizce kapandı. Yanaklarıma doğru süzülen yaşlarla sanki tüm dünyam o anda başıma yıkılıyormuş gibi hissederken, "Anladım," dedim bir adım daha gerileyerek. "O hâlde... Konuşacak hiçbir şey yok artık."

Arkamı döndüğüm an sadece bulduğumuz sokağı değil sanki tüm şehri inletircesine, "Sena gitme!" diyen haykırışıyla kalbim attığım her adımda ayaklarımın altında paramparça olurken, "Ben hep aynı yerdeyim, Ozan," diye fısıldadım baştan sona kırgın bir sesle. "Ama sen oraya hiç gelmemişsin."

Önümden geçen bir taksiyi durdurduğumda, "Sena!" haykırışı hâlâ kulaklarımda yankılanırken kendimi taksiye atıp bir an bile ardıma bakmadan, "Devam edin lütfen," dedim hıçkırıqlarla. Güç bela adresi verip başımı yasladığım pencereden akıp giden yolu izlerken gözyaşlarımı durduramıyordum. Düşüncelerimi susturamıyordum. Gözlerimi kapattığım an yaşadığımız her şey tek tek gözlerimin önüne gelirken aklımı kaybedecekmişim gibi hissediyordum.

Susmuyordu. İhanetin çılgılığı susmuyordu.

Bana bunu niye yaptın Ozan?

Dakikalar sonra aracın durmasıyla mahalleye geldiğimde cüzdanımdaki son parayı da taksiciye uzattım. Kendimi dışarıya attığımda sokağın karanlık ve ıssız hâli beni bir sığınak gibi içine çekerken sokak lambasının loş ışığı altında ayaklarımı sürüyerek eve doğru adımladım. Bir an için başımı çevirdiğimde tam karşımdaki karanlık eve ruhunu kaybetmiş bakışlarla bakarken bu gece yaşadıklarımı kabullenemiyor olmanın çaresizliğiyle geriye doğru bir adım attım. Sonra bir tane daha ...

Şuursuzca attığım her adımla gözyaşlarım biraz daha çoğalırken önce bahçeden ardından da güç bela bulduğum anahtarla evden içeriye girdi-

ğimde dağılmamak için kendimi zor tutuyordum. Salonun ışığı yandığı hâlde sesimi çıkarmaya bile korkar hâlde koridorda adımlarken kendimi adeta can havliyle odama atıp kapıyı kapattığım anda dizlerimin üzerine düştüm. Karanlık odada çaresiz bir hâlde ellerimi dudaklarıma yaslayıp hıçkırıklarımı önlemeye çalışırken ardımdaki kapı tıklatıldığında hemen ardından babamın, “Kızım,” diyen endişeli sesi duyuldu.

Çığlık çığlığa ağlamamak için ellerimle yüzümü kapatırken, “Sena’m, ne oldu kızım iyi misin?” diye sorduğunda sesi artık daha telaşlı geliyordu. Sesimi duymadıkça daha da korkacağını bildiğimden güçlükle yutkunarak, “İyiyim,” diye fısıldarken, “Kızım aç hadi kapıyı, bir göreyim seni,” dediğinde, “Baba...” diye yalvarırcasına fısıldadım.

“Kızım... Gözümün nuru, ne oluyor?”

“Baba... Beni yalnız bırakır mısın?” diye yalvarırcasına fısıldadığımda, “Kızım,” diye çaresizce yakarmasıyla, “Lütfen baba, lütfen,” diye sayıklayıp daha fazla kendime engel olamayarak hıçkırıklara boğulduğumda, “Buradayım babacığım,” dedi babam çaresiz ama şefkat dolu bir sesle. “İstedığın kadar kal orada ama buradayım tamam mı? Yanındayım...”

Babamın şefkat kokan sözleriyle gözyaşlarım biraz daha çoğalırken başımı eğip cenin pozisyonunda yere uzanarak gözlerimi kapadım. Gece nin en koyu, en karanlık, en kimsesiz anındaydım sanki... Kalbim belki de ilk kez böylesine keskin bir acıyla sızlıyor, ne kadar çırpınsam da boğulmaktan kurtulamıyordum. Gözyaşlarım birbiri ardına akıp giderken yalnızca paramparça bir hâlde, “Yalanmış,” diye sayıklıyordum. “Her şey yalanmış...”

Bölüm 18

Solan Papatyalar ve Elwedalar

1994, Temmuz

Geniş caddenin iki yanında sıralı müstakil evler, ihtişamlı yapıları ve görkemli bahçeleriyle göz kamaştırıyordu. Birçoğunun tarihi çok eskilere dayanıyor, daha yeni görünenlerse eski yapıları aratmayacak derecede dikkat çekiyordu. Şehrin birçok semtinden farklı olarak sokaklarda, bahçelerde çocuk sesleri yankılanmıyordu. Çünkü bu evlerin çocukları yılın bu zamanlarını ya özel hocalarıyla derslerde ya da yaz okullarında geçiriyorlardı. Öte yandan diğer zamanlarda da sokakta oynamayı bilmiyordu birçoğu. Daha küçük yaşlarda belli kalıpların içinde büyümeye zorlandıklarından çocuk olduklarını bile anlamadan büyüyorlardı zaten...

Genç adam kavurucu sıcak altında telaşsızca evlerin arasındaki sakin sokakta adımlarken bakışlarını etrafta gezdirmeye devam ediyordu. İnsanlar, mekânlar, yaşama dair her ne varsa çocukluğundan beri merak ederdi genç adam. Görünenin ardında hep başka bir şey olduğuna inanırdı. Kimse saf iyi ya da saf kötü değildi. Hiçbir manzara görünenden ibaret değildi. Hiçbir hayatın anlatılanlardan ibaret olmadığı gibi...

İzlemeyi severdi Ozan. Görmeyi, gördüklerine kendince anlamayı yüklemeyi...

Merak ettiği her yeni detay ilhamdı onun için. Kiminin peşinden giderdi, kimi buna değmezdi ama her ne olursa olsun genç adamın içindeki o tutku hiç sönmezdi. Bakardı Ozan; görürdü, hissederci ve sonra hissettiklerine kelimeleriyle can verirdi. Yazardı... Onun hayatının yegâne tutkusu, belki de varoluş amacıydı yazmak. Yazarken bir dünya hayal eder, sonra o dünyanın bir parçası olurdu. Hatta bunu bazen öyle bir abartırdı ki...

"Hoş geldiniz Kenan Bey."

Heybetli aslan heykelinin yanından geçip demir kapının önüne yaklaştığı anda kendisini fark eden kapıdaki korumaya başıyla selam verip açtığı kapıdan içeriye girerken, "N'aber Tufan?" dedi dost canlısı tavrıyla. Hiçbir zaman kalıpların adamı olmamıştı genç adam. Hiçbir zaman *Kenan Bey* gibi hissedememişti kendisini. Ozan Kenan Kaşifoğlu... Sadece ailesi için Ozan'dı, dışarıdaki dünya içinse hep Kenan Bey'di. Rahmetli dedesi Kenan Kaşifoğlu'nun biricik veliahdı...

Rahmetli Kenan Bey torununa kendi ismini verirken onun, gelecekte sahip olduğu her şeyin başına geçmesini hayal etmişti muhtemelen. Kendisi gibi soğuk, mesafeli, herkesin çekindiği güçlü bir adam olmasını ummuştu. Belki de bu yüzden *Kenan Bey* olmayı hiçbir zaman sevelememişti genç adam ama ne yazık ki bazı kaderlerin önüne geçilmiyordu.

"Sağ olun efendim," derken saygılı tavrıyla kenara çekildi genç koruma. O an bahçedeki tantanayı fark eden genç adamın kaşları hafifçe çatılırken, "Ne oluyor burada?" diye sordu.

"Akşamki davet için hazırlık var efendim," diye cevap veren adamla, "Ne daveti?" dedi anlamayarak.

"Azize Hanım bu akşam yakın dostları için bir davet veriyor," dediğinde genç adam boş bakışlarla bakmaya devam ederken bir an sonra bıkkınlık dolu bir sesle, "Anne..." diye söylendi. Şaka olmalıydı. Resmen oyuna gelmişti.

Şimdi geri dönse bir dert, içeriye girse ayrı dertti ama annesinin tepesini attırmayı da hiç istemiyordu. Hem mademki buraya kadar gelmişti artık şu erteleyip durduğu konuşmayı yapmamın da tam zamanıydı. Bık-

kun bir soluk bırakıp bahçeden içeriye girdiğinde kendisine selam veren çalışanlarla da ayaküstü sohbet ederken herkes genç adamı görmekten mutlu olmuş gibi görünüyordu. Rahmetli dedesi Kenan Bey'in aksine evin küçük beyini herkes bir başka severdi. Çocukluğunu bildikleri bu genç adam hiçbir zaman kalplerini kıracak bir söz etmemiş, hep saygıyla sevgiyle yaklaşmıştı kendilerine.

Oyalana oyalana yukarıya çıktığında neredeyse yarım saat geçmişti. Salondan içeriye girdiği sıra ardından yükselen, "Abi!" çığlığıyla arkasını döndüğü anda deli kız kardeşi Sezen ciyaklayarak boynuna sarıldı. "Dur be kızım," diye söylense de belinden sarıldığı genç kızı etrafında döndürürken Sezen de neşeyle, "Çok özlemişim seni!" diye şakıdı. "İyice unuttun evin yolunu," dediği sıra Ozan, kardeşinin burnunu sıkıp, "Gelme üstüme," dedi asık suratıyla söylenerek. "Annem birazdan üstümden geçecek zaten."

"Gececeğine emin ol. Kaç gündür aramıyorsun diye komplo teorileri üretmeye başlamıştı," derken geniş kanepede abisinin yanına kuruldu Sezen. "Ee, anlatsana nasıl gidiyor gizemli adam işleri? İlk defa bu kadar uzun sürdü," derken olan biteni ne denli merak ettiği bakışlarındaki parlıttan belli oluyordu. Sezen'in yeri her zaman bir başkaydı Ozan için. Kız kardeşi artık yirmi yaşında dünyalar güzeli bir genç hanımdı ama abisinin gözünde hâlâ çıplak ayaklarıyla bahçede kelebeklerin peşinde koşturan o sevimli kız çocuğuydu. Onun hiç büyümeyen çocuksu hâlleri hep yüreğini şefkatle doldururdu.

Kardeşinin meraklı hâllerine tebessümle baksa da içten içe ona karşı da suçlu hissediyordu kendisini Ozan. Eskiden her şeyini bilirdi, oysa Turna Sokak'ta yaşamaya başladığından beri hayatında olup biten şeylerden haberi bile yoktu. Bu zamana kadar neden beklediğini bile bilmiyordu genç adam ama daha fazla suskun kalmayacaktı. Hem zaten zamanı da gelmişti geçiyordu bile...

"Uzun sürdü çünkü... Size anlatmam gereken bir şey var," dediğinde, "Neymiş o bakalım?" sesiyle arkasına döndü genç adam. Annesi her zamanki zarif güzelliğiyle kollarını açmış kendisini beklerken, "Gençleştin mi sen sultanım, bu ne güzellik böyle," dediğinde Azize Hanım oğluna ne kadar kızgın olsa da tatlı dili karşısında genç kızlar gibi kıkırdadı. Hem

fazlasıyla özlemişti de paşasını, önce biraz hasret giderecekti, sonra zaten azarını çekerdi bir güzel.

“Tehdit etmesem evine geleceğin yok Ozan Bey,” diye söylenip oğlunun yüzünü avuçları arasına alırken bir an için gözlerine bakakalıp, “Bir şey var sende,” dedi annelere özgü o bilmiş bakışla. “Bakışlarına hayat gelmiş gibi.”

Ozan keyifle gülüp annesinin avuçlarından öperken, “Size anlatmam gereken bir şey var,” diye bir kere daha söylediğinde anne kız birbirlerine baktılar şaşkınlıkla.

Genç adam annesini de koltuklara yönlendirip tam karşısına oturduğunda Azize Hanım oğlunun iyi görünüşüne rağmen yine de anne telaşıyla endişeyle yüzüne bakarken Ozan elleriyle yüzünü sıvazlayıp hiç beklemedikleri anda, “Âşık oldum ben!” dedi çocuksu bir neşeyle. Karşısındaki iki kadın şaşkınlık dolu bakışlarıyla kendisine bakmaya devam ederken, “Bunu ve şimdi anlatacaklarımı çabuk sindirseniz iyi olur,” diye devam etti genç adam. “Çünkü hafta sonu kız istemeye gideceğiz.”

Anlatacakları bittiğinde genç adam, “İşte böyle...” deyip sessizliğe gömülürken, “Yani sen?” dedi kız kardeşi ağzı beş karış açık kalmış bir hâlde. “Yazacağın roman için taşındığın mahallede bir kıza âşık oldun. O da sana âşık oldu, evlenmeye karar verdiniz ama kız senin hayatınla ilgili hiçbir şey bilmiyor.”

“Bazı küçük detayları atlasan da fena özetlemedin.”

“Abi!” dedi hayretle Sezen. Bu kadarı onun uçarı abisi için bile çok fazlaydı. “Sen bize ne anlattığının farkında mısın? Bak, bu yeni romanının konusu falan olmasın? Madem evlenmeyi isteyecek kadar âşık oldun, nasıl bugüne kadar kim olduğunu söylemezsin o kıza? Her şeyi geçtim dünyanın en havalı görümcesine sahip olacağım bilmesi lazımdı!” derken Ozan kardeşinin takıldığı noktaya gözlerini devirdi.

Bakışlarını annesine çevirdiği anda kendisine şok olmuş bir hâlde bakan kadının tepkisinden çekinse de, “Ozan,” dedi annesi içinde kayna-

yan kızgınlıkla. “Oğlum, bu ... Sen ne yaptın Allah aşkına? Gelmiş bir de istemeye gideceğiz diyorsun. Kız senin kim olduğunu bilmiyor, biz kızı tanımıyoruz. Belki de onay vermeyeceğimiz biri. Ailenden kimsenin rızası yokken yine de evlenecek misin yani?”

“Aslında ...” dedi genç adam, annesinin kızgınlıkla söylediklerini pek de umursamadan. “Tüm dünya karşı da çıksa ben bu kızla evleneceğim ... Ama zaten hepinizin ona bayılacağını bildiğimden oralara girmiyorum şimdi,” derken aklına gelen anıyla gülümsedi. “Hem ... Ailedeki en önemli kişinin rızasını çoktan aldım bile,” dediğinde anne kız bu defa da şaşkın bakışlarla birbirlerine baktılar. Tam o sıra kendisinden bahsedildiğini anlamış gibi koşar adımlarla salona giren kızıl saçlı küçük kız, “Dayımı!” diye bağırıp genç adamın kucağına atladığında, “Benim denizkızım gelmiş!” diye neşeyle gülen adam minik kızı kucağında döndürürken hemen ardından da merdivenlerin başında küçük kızın annesiyle babası görüldü.

“Gel abla gel! Abim damat oluyor sıra da bana geliyor galiba!” diye eğlenerek söylenen Sezen’le Azize Hanım dışında herkes kıkırdarken olan bitenden kafası çorbaya dönen Azize Hanım tüm asaletini bir kenara bırakıp, “Ozan!” diye çemkirdi oğluna. O sıra her şeyden habersiz dayısının kucağında gülüp duran Beste, “Dayım damat mı oluyoooo? O zaman ben de geyinlik giyebiliy miyim anne?” diye neşeyle mırıldandığında küçük kızın annesi aynı zamanda Ozan’ın ikiz kardeşi olan Nazan da yanlarına doğru adımlarken, “Dayın anneannenin gazabından kurtulabilirse giyeysin tabii kızım,” deyip koltukta annesinin yanına oturdu.

Fark ettiği detayla, “Sen bu işe niye hiç şaşırmadın abla?” diye çemkiren Sezen, kıstığı lacivert gözleriyle ikisine bakarken Nazan yaramazlık yapmış çocuklar gibi, “Azıcık biliyor olabilirim...” diye mırıldandığında bu defa salonun ortasında ayılıp bayılan Sezen oldu.

Genç adam kucağında gülücükler saçan yeğeniyle salonun içinde dönüp dururken elini alnına yaslayan Azize Hanım, “Anlatın şu meseleyi hemen,” diye sinirle söylendiğinde Ozan ikizine göz kırıp kucağında yeğeniyle koltuğa oturdu. Hemen karşısına oturan kız kardeşinin eşi, kendisinin de çocukluk arkadaşı olan Ömer eğlenir bakışlarla yüzüne bakarken, “Sen de sırtıp durma enişte bey,” diye kızgınla söylenip annesine döndü anlaşılmayı bekler bir hâlde.

"Hayatımda ilk kez âşık olmuşken, birini bu kadar çok severken kimseye anlatamamak zor gelmeye başlamıştı anne," deyip annesine ve kız kardeşine özür dileyen bakışlarla baktı. "Size söylesem bu işin peşini bırakmayacaktınız ama ben daha Sena'yı ikna edememişken," dediğinde, "Adı Sena demek..." diye bir yeni bilginin daha heyecanı ile mırıldandı Sezen.

"Evet, Sena," dedi Ozan, adını söylerken bile dudaklarındaki tebessüm engel olamadan. "Bu şapşal âşıklara da o zaman anlattım işte," derken kardeşiyle eniştesinin kızgın bakışlarına gülüp sevimli yeğenine çevirdi bakışlarını. "Onlar uzaktan gördüler aslında, yakından gören sadece Beste," deyip yeğeninin mis kokulu saçlarından öptü.

"Söyle bakalım minik cadı, nasıl biri o kız?" diye sordu Sezen merakla.

Küçük Beste ne zamandır sakladığı sırrı sonunda söyleyebiliyor olmanın mutluluğuyla gülümserken, "Dayımın yıldızı mı? Çooookk güzey teyze, şenden bile güzey," dediğinde diğerleri kıkırdarken, "Babacığım," dedi yan tarafında Ömer, kızının minik elini öperken. "Teyzeni şimdiden yengene düşman etmeyelim."

"Âşk olsun enişte," diye söylendi Sezen asık suratıyla. "Ben çocuk muyum da takılayım böyle şeylere," derken ciddi ciddi düşünmeye başlamıştı bu gelin adayını. Gerçi abisinin hâline bakılırsa adaylıktan asillığe geçeli çok olmuştu.

Ozan'ın anlatacakları bittiğinde bir süre ortamda sakın bir sessizlik hüküm sürerken, "O değil de... Asıl babam bu işe ne diyecek?" diye söylenen Sezen'le Ozan hariç herkesi bir gerginlik sardı. Ozan'ın babası Adil Bey umutsuzca günün birinde oğlunun bu yazma çizme sevdasını bırakıp şirketin başına geçeceğine dair hayaller kuruyordu ama bunu göremeyeceği gibi anlaşılan Ozan'ın istediği gibi bir mantık evliliği yapacağını da göremeyecekti.

"Zavallı Nehir de günlerdir bu geceye hazırlanıyor," diyen Sezen'le bu defa da Ozan'ın kızgın bakışları annesine döndü.

"Anne, beni kimsenin kalbini kırmak zorunda bırakmayın," diye bir kere daha söylediğinde, "Tamam tamam," dedi Azize Hanım bıkkınlıkla. "Babanın işleri işte, iş dünyasından biriyle evlenirsen işlerin başına geçer-

sin diye hayaller kuruyor hâlâ. Ben o meseleyi hallederim, çocuklarımın aşık olmadan evlenmesini kim bekliyorsa çok bekler daha,” dediğinde üç çocuğu da annelerine tebessümle baktılar.

Ortaklarının kızı Nehir iyi kızdı, hoş kızdı da hiçbir zaman hayallerindeki gelin adayı olmamıştı zaten. Azize Hanım için bir gelin adayında aradığı öncelik samimiyetti, doğallıktı. İçinde yaşadıkları toplumun kendine has kuralları da olsa hâlâ bir umut o kalıpları kırarak cesareti olan birilerini bekliyordu Azize Hanım. Çünkü oğlunu tanıyordu. Ozan ne kalıplara ne kurallara bağlı bir hayat sürdürebilirdi. Dünyaya kalp gözüyle bakan oğlu kendisi gibi birini sevebilirdi ancak. Yaşayan, hayatı her şeyiyle hissederek birini...

Kusursuzca yetiştirilen, camdan bir kulede büyüyen, dünyanın geri kalanından haberi bile olmayan bir prensesi değil...

Azize Hanım'ın tüm bu olan bitende takıldığı tek konu oğlunun üzülme ihtimaliydi aslında. O kız araştıracaktı elbette ama oğlunu tanıyordu en başta. Ozan birini böylesine sevdiyse o kız bu sevgiye layık biri olmalıydı. Bu yüzden de ne kadar kızgın görünse de içten içe mutlu hissediyordu kendisini. Biricik oğlu aşkı tatmıştı sonunda.

Kızın o mahallede yaşaması falan da umurunda değildi, zaten Azize Hanım da zengin bir aileden gelmiyordu. Bugünkü konumu eşinin mal varlığı ve soylu ailesi sayesindeydi ama kocası, “*Kalk gidelim,*” dese bu hayatı ardında bırakmaktan çekinmezdi. Bu hayatı kocasını sevdiği için kabullenmişti ama ailesi dışında hiçbir şey kendisi için vazgeçilemez değildi.

Kıt kanaat geçen çocukluğunu, bir çorap için ağladığı genç kızlık zamanlarını unuttuğu gün biri çekip vurabilirdi kendisini.

Oğlunun bakışlarını saran aşkı görüyor, o aşkı kendisinden biliyordu Azize Hanım. Yine de oğlunun görmezden geldiği gerçeği de düşünmeden edemiyordu. O kız... Gerçekleri öğrendiğinde ne yapacaktı? Hayatı hakkında bunca yalan söylemiş birine güvenmeye devam edecek miydi? Oğlunun kötü niyetli olmadığını kendisi biliyordu elbette ama kırık bir kalp ne hissederdi? Kırgınlığı oğlunun gözlerindeki aşkı görmesini engeller miydi? Hangi cevabın daha iyi olduğunu bile bilmiyordu. Oğlunun heyecanını gölgelemek istemese de, “Ozan,” dedi sıkıntısını gizleyemediği endişeli sesiyle. “Madem eminsin bu kıزدan, o zaman daha fazla bekleme

oğlum. Ona kim olduğunu anlat çünkü başka bir şekilde öğrenirse ..." deyip sustuğunda genç adam uzun zamandır ruhunu saran sıkıntıyla, "Biliyorum," dedi annesine bakarken. "Affetmez..."

"Daha fazla bekleme. Babanı da düşünme, ne kadar aksine davranırsa da hepinizin sevdiğiniz insanlarla evlenmenizi ister hep," derken bir tarafta yan yana oturan kızıyla damadına baktı. Ozan ve Nazan ikiz olmalarının da etkisiyle tüm hayatlarını yan yana geçirmiş sayılırlardı. Ömer ikisinin de çocukluk arkadaşıydı ama aynı zamanda kızının çocukluk aşkıydı da.

Ozan ergenlik zamanlarında ikisinin arasında bir şeyler dile geldiğinde abilik taslamaya kalkışmışsa da pek fazla uzatmamıştı. Sonuçta kardeşi mutluydu, en yakın dostu mutluydu ve o ikisi evlendikten sonra kendisine dünyanın en tatlı yeğenini vermişlerdi. Sadece bu bile aşklarına saygı duymasına yetmişti galiba.

Öte yandan Ozan, Ömer'e hep güvenmiş, damadı da bu güveni hiçbir zaman boşa çıkarmamıştı. Zamanında rahmetli Kenan Bey'in şirket için kurduğu hayalleri bugün Ozan değil Nazan ve Ömer birlikte gerçekleştiriyorlardı ve onların varlığı Ozan'ı da özgürleştiriyordu. Biricik oğlu Ozan bu dünyanın insanı değildi, hiçbir zaman da olmak istememişti ama o ikisi el ele her işin altından kalkmayı başarıyorlardı. Günün sonunda herkes istediği hayatı yaşıyordu ya bu da anne babalarının mutlu olması için yeterliydi.

"Hadi şimdi herkes hazırlansın. Şu yemek olayı aradan çıksın, sonra da babana anlatalım ikinci kez kayınpeder olacağını," diyen Azize Hanım'la gençler peş peşe gülüşerek salondan üst kattaki odalarına çıkarlar. Azize Hanım salonda kalıp yardımcısından şoförünü çağırmasını rica etti. Dakikalar sonra salona giren emektar şoförleri Lütfü Bey, "Buyurun Azize Hanım," dediğinde Azize Hanım sıkıntılı bir nefes bırakırken, "Otur şöyle Lütfü," dedi karşıdaki koltuğu işaret ederek.

"Otur da bana şu bizim oğlanın aklını başından alan kızı anlat bakalım..."

Vakit akşamı bulduğunda Kaşifoğlu Malikanesi tüm ihtişamıyla misafirlerini ağırlamak için hazırды. Bir tarafta hoş bir keman sesi yemek salonunda yankılanırken gelen misafirler büyük masanın etrafında önlerine açılan servislere beğeniyle bakıyorlardı. Aslında bu yemeğin amacı başlangıçta uzun süredir ortalıkta görünmeyen Ozan'ın iyi olduğunu yakın dostlarına göstermekten ibaretti ama genç adamın patlattığı bombalardan sonra ailesi için bir an evvel bitmesi gereken bir angaryaya dönüşmüştü.

Genç adamın babası Adil Kaşifoğlu şık takım elbisesi içerisinde gelen misafirleriyle sohbet ederken kafasında oğlu ve müstakbel gelin adayı Nehir için birtakım planlar kuruyordu ama aynı sıralarda biricik eşi ve oğlu kapının dışında ona hayatının sürprizini yapmak için hazırlanıyorlardı. Azize Hanım'ın kararıyla Adil Bey'e söylemek için yemeğin bitmesini ve konukların ayrılmasını bekleyeceklerdi.

Azize Hanım müstakbel gelini hakkında duyduklarından sonra bu meseleye biraz daha heveslenmiş bir hâlde hazırlanmıştı akşam için. Şoförü Lütfü Bey yıllardır emektarlarıydı ve sözüne çok fazla güvendiği biriydi. Onun genç kız ve ailesi için söylediği sözler fazlasıyla hoşuna gitmişti Azize Hanım'm. Yine de kendisi tanışana kadar tetikte olacaktı elbette. Sonuçta biricik gelini olacak kızın nasıl biri olduğunu öğrenmek istiyordu.

Kokteylin ardından yemek salonuna geçen misafirler yerlerini almışken Azize Hanım da yakışıklı oğlunun kolunda girdi salona. Misafirler bu akşam Ozan'ı gördükleri için epey heyecanlanmış görünüyorlardı. Oğlunun doğal çekiciliği bir yana, hem bu ailenin vârisi hem de ödüllü bir yazar olması pek çoğunu heyecandırıyordu. Bakışları masadakiler arasında ilgiyle oğlunu izleyen Nehir'e kaydığında yüzü hafifçe düşerken genç kızın oğluna karşı derin hisler beslemiyor olmasını umdu. Sonuçta evlatları kimsenin gönül yarası olsun istemezdi. Tam bu düşüncelerle genç kıza tebessüm edecekti ki birden kadehine içkisini boşaltan garsona bakışını yakaladığında bakışları hafifçe kısıldı. Aralarında mesafe olduğu için ne söylediğini duymuyordu ama garsonun mahcubiyet dolu hâinden azar yediği belliydi. Bu durum istemsizce kaşlarının çatılmasına sebep olurken hayatın kendi içinde bir dengesi olduğunu bir kere daha anladı. Oğlu bir başkasını kalbine almamış olsa bile etrafındaki insanlara böcekmiş gibi bakan biriyle de asla olamazdı.

Yemekleri önüne geldiği sıra bakışlarını genç kızdan alıp tebessümle masadaki konukları izlemeye devam ederken tam o sıra kızı Sezen'in şaşkın sesini duyduğunda bir an için ne söylediğini anlayamadı.

"Abi... Biri sana evlenme teklifi ediyor galiba."

Bakışlarını oğluna çevirdiği anda donakalmış bir hâlde tabağına baktığını fark edip ne olduğunu anlamaya çalışırken tabağın kenarında duran yüzüğü gördüğünde Ozan'ın, "Sena..." diyen telaş içindeki fısıltısı kalbine bir bıçak gibi battı. Oğlu telaşla ayaklanıp, "Sena!" diye etrafına bakınarak tekrar tekrar bağırdığında kardeşleri de onunla birlikte ayaklanıp ne olduğunu anlamaya çalışırken Ozan koşarak servis yapan garsonlara yönelip, "Sena?" dedi tekrar. "Kim dokundu bu tabağa? Burada mıydı? Sena!"

Oğlunun karşısındaki adının Zeynep olduğunu anımsadığı garson kız şaşkın hâlde ne olup bittiğini anlamaya çalışırken, "Efendim... Ben... Gerçekten anlayamadım ama... Sena, bu akşam bizimle çalışan arkadaşımızdı. Az önce çıktı," dediğinde Ozan, "Allah kahretsin!" diye yakarak telaşla yemek salonundan çıktı.

Abisinin arkasından, "Olamaz..." diye söylenip yüzünü sıvazlayan kızı Sezen'i fark eden Azize Hanım, "Ne oldu?" diye yaşananlardan başı dönmüş bir hâlde kızma döndü.

"Anne, bu çitlembik haklıymış," diye şu gergin ortamın içinde bile eğlenerek mırıldandı Sezen. "Gelinin biraz çatlak ama hakikaten çok güzel..."

Misafirler bir yana en başta Adil Bey şaşkınlık dolu bakışlarla koşup giden oğlunun arkasından bakarken bir an sonra, "Ne oluyor burada Azize?" diyerek karısına döndü.

Azize Hanım en sevgi dolu hâliyle, "Gel hayatım," dedi biricik kocasını meraklı kalabalıktan uzaklaştırırken. "Önce bir dilaltı bulalım sana, sonra tek tek anlatacağım neler olduğunu."

Sena'dan

Unutmak istemek bazen hatırlamaktan çok daha ağır bir yükür. Çünkü insan neyi unutmak istiyorsa en çok onun yükünü taşır içinde. Unutmak istemek çoğu zaman bir çırpınıştır, hatta çaresizliktir. Bazı anılar, bazı insanlar, bazı yaşanmışlıklar öyle çok acı verir ki bazen, sadece unutmak istersin. Hiç olmamış gibi yaşamaya devam etmek istersin. O andan sonra akıl silmeye çalışır, kalp o anılara tutunur ve ruhun ikisi arasında sessizce tükenmeye devam eder.

Bakışlarım beyaz tavanda, sokaktan geçip giden insanların sesleri kulaklarımda, silip atmak istediğim tüm o anılar gözlerimin önünde şimdi ...

Kapının hemen ardından gelen sesleri duyuyorum. Hayatımda belki de ilk kez öyle güçsüz hissediyorum ki kendimi ayağa kalkamıyorum. Kapıyı açıp da her şey yolundaymış gibi hayatıma devam edemiyorum. Bir suçum var mı bilmiyorum ama utaniyorum. Evet, belki de sadece utandığım için o kapıyı açıp gerçeklerle yüzleşemiyorum. Korkuyorum. Bir başkasının gözünde acınacak hâlimi görmekten öyle çok korkuyorum ki ...

Saatler geçti, gece güne döndü çoktan. Sokaktan simitçi geçti, sütçü geçti, pazara gidip gelen onca insan geçti. Zaman geçti ... Neredeyse akşama döndü vakit ama ben hâlâ buradayım. Uyumak istesem de uyuyamıyorum. Unutmak istesem de unutamıyorum.

"Sena ... Canım hadi aç artık kapıyı."

Belki yüzüncü kez aynı cümleyi duydum Gülfem'den. Sabahın erken saatlerinden beri burada, kapımın hemen arkasında. Yanı başında Çiçek çaresizce bir kapıma geliyor, bir pencerenin önünden sesini duyurmaya çalışıyor. Duyuyorum da ama ... Kapıyı açıp da yüzlerine bakacak cesareti kendimde bulamıyorum.

"Yanılmamışım ben, aşk acıdan başka bir şey vermiyormuş," demekten öyle çok korkuyorum ki ...

Sırtımda bir ağrı var, omuzlarımda, bacaklarımda ... Aşk acısı fiziksel bir ıstırap da mı veriyor yoksa saatlerdir yerde uzandığım için mi böyle hissediyorum, bilmiyorum. Sadece düşünüyorum. Neden tüm bunlar benim başıma geldi diye düşünüyorum, bir cevap bulamıyorum.

Hayatımda ilk defa gerçek bir şeye sahip olduğumu hissettim oysa yalanmış. O yalanla yüzleştiğim günse hayatımın en acı gerçeği bir kere daha çıktı karşıma. Annem...

Bizi terk eden ve sanki hiç var olmamışız gibi kendine mutlu bir aile kuran annem...

"Bana da öğret anne," diye fısıldadı içimdeki kız çocuğu. "Bizi nasıl unuttuğunu bana da öğret. Ben de unutayım. Unutmamak çok acı veriyor..."

"Sena," dedi babam bir kere daha. "Bana bunu yapma kızım. Senin için, sizin için ayakta duran babana bunu yapma."

Babamın can yakan sözleri bir çığ gibi üzerime çökerken altında nefes alamadığımı hissettim. İçten içe ona karşı duyduğum utanç yalan bir aşka kapılmaktan daha fazla yakıyordu canımı. "Kızın bir aptal baba," dedim, saatler sonra kuruyan boğazımdan güçlükle çıkan bir sesle. "Kızın koca bir aptal."

"Değil," dedi kapımın ardındaki babamın acı dolu sesi. "Benim kızım güzel olan, iyi olan her şey. O benim her şeyim," dediğinde bittiğini sandığım gözyaşlarım birbiri ardına yanaklarımdan dökülürken bu gözyaşların sadece onun için olmadığını biliyordum. Ağlayamadığım çocukluğum içindi, beni terk edip giderken tek bir an bile düşünmeyen annem içindi, bir yalana kanacak kadar aptal olduğum içindi, mutlu olacağımıza inandığım içindi, kurduğum her bir hayal içindi...

Hıçkırıklarım birbiri ardına akıp giden gözyaşlarıma karışırken kapının ardında benim için endişelenen insanların rahat bir nefes aldıklarını biliyordum. Çünkü suskunluk çaresizlikti ama ağlamak yeniden ayağa kalkmadan evvel içimdeki zehri boşaltmak için tek çaremdi.

Kapının diğer yanında hıçkırıklara boğulan genç kız gözyaşlarını durduramazken diğer tarafta onu sevenler çaresizce acı çekiyordu. Bir tarafta Süheyla Hanım yanı başında ellerini tutup güç vermeye çalışan iki dostunun omuzlarında torunu için gözyaşı dökerken bir tarafta Ali ablası için babasının kollarında sessiz gözyaşları döküyordu. Onun ablası hiçbir za-

man ağlamazdı ki ... Şimdi böylesine üzgün olması küçük çocuğun kalbini öylesine acıtırıyordu ki ... Ablasının kendisi için de ağladığını bilmezken onunla beraber ağlıyordu.

Cihan Bey ise yaşama sebebi olan kızının hüznünde boğulurken çaresizce ailesine geri dönmesini bekliyordu. Her ne olduysa yavrusu inancını kaybetmişti, kalbinin nasıl kırıldığını hıçkırıklarında okuyordu adam. Bir baba olarak kendisini öyle çaresiz hissediyordu ki ne yapacağını, kime hesap soracağını bile bilmiyordu. Aklında birbirinden korkunç ihtimaller dolanıp dursa da önceliği her zaman olduğu gibi yine kızına veriyordu. Biricik Sena'sı o odadan çıkıp babasına sarılacaktı. O andan sonra da Cihan Bey yine tüm zamanlarını kızını gülümsetmek için harcayacaktı.

Herkes bir yanda genç kızın hüznünü paylaşırken evin bahçesinde olan dört kişi ne yapacaklarını bilemez hâlde öylece bekliyorlardı. Sabah Süheyla Hanım'ın haber vermesiyle önce Gülfem, peşinden de Çiçek burada almıştı soluğu. Hiçbir şey bilmediklerinden kendisini odaya kilitleyip sesini dahi çıkarmayan arkadaşlarıyla neye uğradıklarını şaşırان kızlar ne kadar dil dökseler de seslerini duyuramamışlardı arkadaşlarına.

Ne olmuştu? Dün sabah dünyanın en mutlu insanı değil miydi Sena? Ne olmuştu? Ne yaşamıştı da bir gecede herkesi kapının ardında bırakmıştı?

Akşama doğru olanları duyan Mahir ile Levent de endişeyle yanlarına geldiklerinde hepsinin dilinde aynı soru vardı.

Ozan neredeydi?

"Saat kaç oldu!" dedi bir yandan tırnağını kemirirken sinirle homurdanan Çiçek. "Sevgilisi içeride hayata küsmüş, adam ortada yok! Demedi demeyin bu Ozan kesin bir bok yedi, yoksa Sena asla gelmez bu hâlde."

Gülfem çaresiz bir hüznle gökyüzünü izlerken buğulanan yeşillerini kocasına çevirdi. "Mahir... Nerede bu adam? Çiçek haklı, ne olduysa Ozan ile ilgili olmalı," derken, "Kendisine soralım o hâlde," diye buz gibi bir sesle mırıldanan Levent ile bakışlar bahçe kapısına döndü. Tam karşılarında duran perişan hâldeki adama dördü de afallamış bakışlarla baktıkları, "Ne bok yedin sen!" diye öfkeyle öne atıldı Çiçek. "Ne yaptın arkadaşımıza?"

Levent hafifçe öne uzanıp Ozan'ın üzerine atılan Çiçek'i durdurur-

ken, "Bırak ya!" diye ağlamaklı bir öfkeyle söylendi Çiçek. "Bir şey yapmı-
işte belli, şu hâline bakın!"

Gülfem de arkadaşının öfkesini paylaşır bakışlarla karşısındaki ada-
ma bakarken Mahir diğerlerinin önüne geçip, "Ne oluyor Ozan?" dedi sa-
duyusunu korumaya çalışan bir sesle. Herkes yeterince çileden çıkmışken
birilerinin de akliselim hâlde ne olup bittiğini anlamaya çalışması gere-
kiyordu. "Ne bu hâlin senin?" derken üzerindeki dağılmış gömleğe, uy-
kusuzluktan morarmış göz altlarına bakıyordu karşısındaki genç adamın.
Her ne yaşadılarsa en az Sena kadar perişan görünüyordu Ozan da.

"Sena içeride," dedi bir an sonra genç adamı konuşturmak için. "Dün
geceden beri kapatmış kendisini odasına, kimseyle konuşmamış. Ailesi
perişan. Ne oldu bu kıza?" derken sonlara doğru ne kadar sakin kalmaya
çalışsa da sesi suçlar gibi çıkmıştı. Farkındaydı, Sena'nın hâline karşısın-
daki bu genç adam sebep olmuştu ama o da en az içerideki kız kadar kötü
görünüyordu. Her ne yaşadılarsa biri suçlu ama ikisi birden yaralıydı.

Ozan gecedan beri bir an olsun kırpmadığı gözleriyle sanki hiçbir şey
göremiyormuş gibi boşluğa bakarken, "Sena ... Konuşmam lazım onunla,"
diye güçlkle fısıldadığında, "Önce bizimle konuş!" diye yine öfkeyle öne
atıldı Çiçek. "Anlat ne halt yediğini!" dediğinde, "Çiçek, bir dur kızım sen
de," diye söylendi Mahir.

"Ama abi..."

"Çiçek dedim," diye söylenirken hemen sonra, "Gülüm," diyerek ka-
rısına döndü Mahir, şu durumda bile sevgi dolu sıcacık bir bakışla. Dünya
yansa Mahir'in Gülfem'i sevmesine engel olamazdı zaten...

"Hadi sen git haber ver Sena'ya," dediğinde Gülfem de en az Çiçek
kadar öfkeli olsa da Sena'ya iyi geleceğini umarak başını sallayıp evden
içeriye girdi.

"Cihan amca," diye seslendiğinde Cihan Bey'in yorgun bakışları
kapıda tereddütle bekleyen kıza dönerken, "Şey... Ozan geldi. Sena'yla
konuşmak istiyor," dediğinde Cihan Bey öfkeyle doğruldu yerinden. Ba-
basının öfkesiyle Ali de kenara sinip üzgün bakışlarla babasına bakarken
Cihan Bey bir hışımla salondan çıkıp ardından bahçeye çıktı.

Tam karşısında bulduğu perişan hâldeki gence içinden taşan öfkeyle
bakarken, "Kızımın hâlinen sen mi sorumlusun?" diye buz gibi bir sesle

orduğunda Ozan çok saygı duyduğu adama altında ezildiği bir utançla baktı.

“Cihan abi...”

“Kızımın gözyaşlarından sen mi sorumlusun Ozan?!” diye aynı öfkeyle bağırdığında genç adamın gözleri çaresizce kapanırken, “Sena’yla konuşmak istiyorum. Lütfen izin verin,” dediğinde hemen ardından kapı eşliğinde görünen Gülfem’in sesi duyuldu.

“Sena seninle konuşmak istemiyor.”

Duydukları karşısında herkesin bakışları genç adama dönerken Ozan karşılarında paramparça olmuş bir kalple kalakaldı. Ne yapacağını bilemez bir hâlde öylece yere bakarken bir an sonra başını kaldırdığında kendisine kızgınlıkla bakan her bir bakışa inatçı bakışlarıyla karşılık verdi.

“Sena’yla konuşmadan buradan gitmeyeceğim.”

“Kız konuşmak istemiyormuş koçum, uzatma daha fazla,” diyen Mahir sınırların fazlasıyla yıprandığı bu anda bir kavganın çıkmasından da korkarken Cihan Bey, “Bu kapı Sena istediği için açıldı sana,” dedi buz gibi bir sesle. “O istemediği müddetçe bir daha asla açılmayacak,” deyip arkasına döndüğünde genç adam kırılan kalbine inat, “Size saygısızlık etmek istemiyorum ama onunla konuşmadan buradan gitmeyeceğim,” dediğinde Cihan Bey duraksadı.

Öfkeli yanı ardındaki genç adama dönüp kızının canını yakan yüzünü dağıtmasını söylese de içinde bir ses hâlâ kızına yalnız bu adamın iyi geleceğini söylüyordu. Ne yaşadıklarını bilmiyordu ama aralarında her ne olduysa kızı kadar bu genç adam da acı çekmiş görünüyordu. Belki de bu hâli öfkesini dizginlemesine sebep olurken yeniden önüne dönüp içeriye girdiğinde Ozan da çaresiz gözlerle yüzüne kapanan kapıya bakakaldı.

Gülfem, Çiçek, Mahir ve Levent bahçenin bir tarafında ne olup bittiğini anlayamaz bir hâlde öylece genç adama bakarlarken Ozan iki adım gerileyerek yere oturup sırtım bahçedeki ağacın gövdesine yasladı. O sıra sokağa giren lüks araba sokaktaki, evlerin pencerelerindeki meraklı bakışları tek tek üzerine çekerken biraz sonra durduğunda içinden inenlere de aynı merakla baktılar mahalle sakinleri. Hele ki Cavidan sabahtan beri içerisinde bir şeyler olduğuna emin olduğu evin önünde duran lüks arabaya, içinden çıkan lüks giyimli üç kişiye delicesine bir merakla bakarken,

“Süheyla ablanın evinde kesin bir şeyler dönüyor benden söylemesi,” diye televizyon karşısında uyuklayan kocasına doğru seslendi.

Evin önünde duran arabayı ilk fark eden Mahir hafifçe kıstığı bakışlarıyla gelenlerin kim olduğunu anlamaya çalışırken en önde Sezen, arkalarında ablası Nazan ve eniştesi Ömer endişeli bakışlarla bahçeden içeriye girdiler.

“Bunlar da kim?” diye söylenen Gülfem neler olduğunu anlamaya çalışırken, “Abi!” diye seslenen Sezen, Ozan’a doğru koştuğunda dördü birden aynı anda, “Abi mi?” diye hayretle mırıldandılar.

Anlaşılan hayatlarına giren bu genç adam hakkında bilmedikleri çok fazla şey vardı.

Sena'dan

Ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Gözyaşlarım ne zaman tükendi, hıçkırıklarım hangi ara sustu, ben... Ne zaman kabullenmeye başladım, bilmiyorum. Üzerimde tonlarca yük varmış gibi hissetsem de yorgun değil kırgın hissediyorum kendimi. Bir sürü sorum varken birine bile cevap bulamıyorum. Çünkü aradığım tüm cevaplar kaçtığım adamda, biliyorum. Ama o adam kim?

İşte bunu bilmiyorum.

Pencereden görünen gökyüzü artık karanlık. Laciverte çalan o karanlık... Koskoca bir gün geçti ve ben hâlâ aynı yerdeyim. Dün bu saatlerde her şeye sahipken şimdi koskoca bir hiçten ibaretim sanki. Parmağımda kısa bir zaman da taşısam hep bana aitmiş gibi hissettiğim yüzüğün boşluğu varlığından daha ağır hissettiriyor. Onunla birlikte sanki güzel olan her şey de gitmiş gibi...

Hayallerimiz, yuvamız, çocuklarımız, Ozan...

Bir daha hayal kurabilecek miyim? Bir kez daha birine inanabilecek miyim?

Bilmiyorum.

Açık pencereden içeriye süzülen rüzgâr kırık beyaz renkli perdeyi havalandırıyor. Oda günle birlikte karanlığa gömülse de sokak lambasının loş ışığı tıpkı yaz rüzgârı gibi usul usul içeriye süzülüyor. Kapımın önündeki sesler sustu, belki de herkes kendi hayatına döndü ve ben kimsesiz hayallerimle bir başıma kaldım. Derken bir ses geldi kulağıma... Unutmak istediğim, duymaktan kaçtığım adamın sesi...

“Sena...”

Bakışlarım telaşla kapıya döndü. Uzun süredir yerde yatıyor olmamın etkisiyle tüm bedenim kaskatı kesilmişti ama umursamadım. Orada olduğunu düşünüp yerde sürünerek yatağıma yaklaşırken bir kere daha, “Sena...” diyen fısıltısını duyduğumda bakışlarım şaşkınlıkla pencereye döndü. Açık pencereden rüzgârla birlikte içeriye süzülen sesle sertçe yutkunurken, “Özür dilerim...” diye fısıldadığında başımı çaresizce iki yana salladım. Sırtımı yatağa yaslayıp pencereye arkamı dönsem de ne uzanıp kapatacak ne de ona sus diyecek gücüm vardı artık. Dizlerimi karnıma çekip kollarımı da etrafına sararken bittiğini sandığım gözyaşları bu defa da hasretin sancısıyla döküldüğünde bir kere daha, “Özür dilerim...” diyen adamı affetmeyi her şeyden çok istediğimi fark ettim acıyla.

“Geç kaldığımı biliyorum. Yine de sana kendimi anlatmadan gitmeyeceğim buradan,” dediğinde gözlerimi kapattım kaçmak ister gibi. Olmadı. Belki de hiçbir zaman mümkün olmayacaktı.

“Sana hiç yalan söylemedim ama... Hakkımda duyduğun yalanların da düzeltmedim,” dedi pişmanlık kokan sesiyle. “Ben... Kimsesiz bir adam değilim, Sena. Bir evim, bir ailem var,” dediğinde dün gecedeki ilk kez kalbim acı yerine mutlulukla çarptı. Onca yalanın ortasında onun bir ailesi olduğunu bilmek bana acı vermeyen tek şeydi.

“Ben... Ben bir yazarım,” dediğinde bakışlarım şaşkınlıkla aralanırken, “Bu mahalleye bunun için geldim,” dedi derin bir soluk bırakarak. Sanki en zor kısmı söyleyip kurtulmuş gibi...

“Yazmak bu hayatta sahip olduğum tek tutku, en azından seni tanıyana dek öyleydi,” dediğinde bir kere daha kaçmak ister gibi kapattım gözlerimi. “Yazdığım romanlarda gerçekliği yakalamak isterim. Bu yüzden de bilmediğim, tanımadığım dünyaların içine girerim. Bir sürü ülkeye gittim,

sokaklarda vakit geçirdim, hatta bir suç çetesiyle bile takıldım bir zamanlar,” derken sanki kendi hâline gülüyormuş gibi bir mırıltı döküldü dudaklarından.

“Tüm bunlar zordu. Bilmediğim medeniyetlere karışmak, suçlularla vakit geçirmek, sokaklarda uyumak... Oysa bu defa işim çok kolay sanıyordum. Sadece yalnız, kimsesiz bir adamı anlatacaktım yeni romanımda. Bir mahalleye gelecekti, orada kimsesizliğine inat hayatta kalmaya çalışacaktı. Mahalle insanımı anlatmak için onları gözlemleyecektim. Küçük bir mahallede sıradan bir hayat yaşayan sıradan bir adam olup gidecektim. Sadece bir ay... Bir ay yaşayıp gidecektim buradan,” derken iç çeker gibi bir soluk aldığım hissettim.

“Ama gidemedim,” dedi sanki anlamam için yalvaran bir sesle. “Seni gördüm, seni merak ettim, seni izledim, sana âşık oldum ve ben senden bir adım öteye gidemedim,” dediğinde başımı iki yana salladım inanmayan bir bakışla. “Sana defalarca söyledim. Bakışlarımda söyledim, elini tutarken söyledim. Buraya senin için gelmedim ama sen varsın diye gidemedim. Gitmeyi bir an bile düşünemedim,” dediğinde ellerimi yüzüme bastırdım ağlamamak için.

“Oynadın...” dedim acı çeken bir fısıltıyla. “Benimle, buradaki insanlarla... Kendine hayali bir dünya yarattın, benim dünyamı mahvettin,” dediğinde sesimi duymanın heyecanıyla, “Hayır,” dedi telaşla. “Oynadım. İlk günden beri kendim olmaktan başka hiçbir şey yapmadım, yemin ederim. Buraya hayali bir kimlikle gelecektim ama daha ilk gün vazgeçtim. Hep bendim,” dediğinde, “Kimsin ki sen?” dedim gözyaşlarıyla. “Adın bile yalan...”

“Değil,” dedi acıyla. “Yemin ederim değil.”

“Yalan söyleme artık!” dedim öfkeyle. “Kenan dediler sana!”

“Doğru,” dedi telaşla. “İki adım var çünkü benim de senin gibi... Ve tıpkı senin gibi ben de birinden nefret ediyorum,” derken sanki beni anlar gibi çıkıyordu sesi. “Ailem için Ozan’ım, ailem dışındakiler Kenan diyorlar yalnızca. Ben... Sevmiyorum o ismi,” dediğinde onun duyamayacağı bir sesle, “Ben de sevmedim,” diye fısıldadım.

Sanki yalanlar Kenan’dı ama benim sevdiğim adam hâlâ Ozan’dı.

“Anlatacağım çok şey var Sena... Sana göstermek istediğim çok şey

var. Evimin bahçesindeki çınar ağacının altında kitap okurdum çocukken, yazmaya ilk orada başladım. Sana orayı göstermeyi çok istiyorum. Sadece yalnız kalmak istediğim zamanlarda gittiğim bir tepe var, kimsenin bilmediği o yere seninle gitmek istiyorum çünkü artık yalnız kalmak istemiyorum. Birlikte sokaklar boyunca yürüyelim istiyorum, papatyalarla dolu o tepede yıldızları izleyelim istiyorum. Yazdığım her satırı ilk sana okutmak istiyorum. Ben..." dediği anda daha fazla dinlemeden ayağa kalktım.

Sanki bunu hissetmiş gibi kelimeleri susarken aniden kalkmamın etkisiyle başım dönse de kapının kenarına tutunarak derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım. Kapıyı açtığım anda gözlerimi kamaştıran ışığın altında koridorda ilerlerken arımdan gelen seslere aldırmadan dış kapıyı açtım. Bu defa da bahçedeki şaşkın bakışlar bana dönerken bir şey söylemelerine izin vermeden arka tarafa doğru ilerledim.

Hâlâ penceremin önünde, benim için diktiği papatyaların yanında bekleyen adam hiçbir şey söylemeden umut dolu bir bakışla yüzüme bakarken, "Seni anladım," dedim hiçbir duyguyu barındırmayan sesimle. "Söylediğin, yaptığın her şeyi anladım. Seni dinledim ve sen de söyleyeceğin her şeyi söyledin," dediğimde bakışlarındaki pişmanlık uzansam dokunacakmışım gibi karşımda dururken, "Bir oyun için gelmişsin buraya," dedim duygudan yoksun bakışlarla. Karşı çıkacak olsa da izin vermedim.

"Hayalindeki dünyayı yaşatmak istemişsin ama burası... Burası benim evim," dedim sahip olduğum tek gerçeğe sıkıca sarılarak. "Ne ben ne buradaki insanlar... Hiçbirimiz senin oyunundaki kuklalar değiliz."

"Sena, hayır..." dese de, "Ben seni dinledim!" dedim kızgınlıkla. "Şimdi de sen beni dinleyeceksin!"

Öfke ne denli kanımı kaynatsa da sakinliğimi korumaya çalıştım. Düştüğüm yerde fazlasıyla kalmıştım ama artık ayağa kalkmak zorundaydım. "Bir gün, bir hafta, bir ay değil... Sen bana, bize, aylardır yalan söylüyorsun Ozan. Belki senin ağzından duymadım hiçbir şeyi ama ne önemi var? Sen... Ben sana en büyük yaramı anlatırken ve o anda bile senin kimsesiz olduğunu düşünüp acı çekerken sen ne yaptın? Sustun! Ben senden tek bir şey istedim. Kalbimi kırma dedim ama sen... Sen benim kalbimi paramparça ettin..." dediğim an bana doğru bir adım atmasıyla elimi kaldırıp başımı iki yana salladım.

“Şimdi ne söylersen söyle önemi yok. Artık papatya gördüğümde canım yanacak. Yıldızlara baktığımda canım yanacak. Ben... Zaten nefret ettiğim adımdan şimdi de senin yüzünden nefret edeceğim, bana adımı yeniden sevdirdiğin için!”

“Sena, bana bunu yapma...” deyip ellerime uzanacağı an bir adım daha uzaklaştım ondan. “Burası, bu mahalle benim evim,” dedim sakince. “Burası benim hayatım ve ben... Artık senin gibi bir yalancıyı hayatımda istemiyorum,” dediğimde lacivert bakışları gözlerimin önünde tüm ışığı kaybederken, “Artık kendi evine dön Ozan,” dedim buruk bir tebessümle. “Ya da her kimsen.”

“Ne olursa olsun seni sevdiğime inan demiştim. Bana söz vermiş tin...” dediğinde kalbim, paylaştığımız her anın gölgesinde paramparça oldu.

“Sözünü ilk bozan sensin,” dedim karşısında son kez gözyaşlarımı serbest bırakarak. “Sen de kalbimi kırmayacağına söz vermiş tin... Ama bak, sözünü tutmadın.”

Karşımda önce bakışları ardından tüm benliği paramparça olan adam, hâlâ delicesine sevdiğim adam bana gerçek olması için her şeyim feda edeceğim bir aşkla ve pişmanlıkla bakarken, “Gitmek istemiyorum,” diye çaresizce fısıldadığında son sözlerimi söyledim çaresizce.

“Beni gerçekten bir an bile sevdiysen git. Bu oyunu sen başlattın, ber bitiriyorum. Artık seni görmek istemiyorum. Devam etmek zorundayım ama seninle yapamam. Bana her gün nasıl da aptal olduğumu hatırlatar biriyle olamam... Lütfen git,” dediğimde lacivert bakışları uzun kirpiklerinin arasında kayboldu.

Gözyaşları tıpkı benim gibi onun da çehresini sararken bana doğru bir adım atıp yanımdan geçip gitmeden evvel, “Seni seviyorum Zühre yıldızım...” diye acıyla fısıldadı. “Her şey yalan da olsa bu gerçek. Hayatım boyunca sahip olduğum tek gerçek...”

Bir rüzgâr gibi aniden girdiği hayatımdan tıpkı geldiği gibi aniden çekip giden adamın ardından dermansız kalan dizlerimle toprağın üzerine düşerken çaresiz hıçkırıklarım ıssız gecenin karanlığına karıştı. Bir an sonra omuzlarımda hissettiğim dost elleri karanlığımın içinde sessizce acım ortak olurlarken ben o gece ilk kez papatyaların kokusunu duydum.

Oysa bana papatyaların kokusunu yalnız öldüklerinde duyacağımı söylemişti. Haklıydı da ... Papatya bendim, bizdik, hayallerimizdi.

Papatya aşktı.

Ve artık her yer papatya kokuyordu...

Bölüm 19

Zamansız Yolculuklar ve Kalp Atışları

1994, Temmuz

Temmuz ayında sıradan bir akşamüstü, asfalt tüm gün içine çektiği sicağı yavaşça serbest bırakırken hafif bir esinti ağaçların kurumaya yüz tutan yapraklarını kıpırdatıyordu. Sokakta tüm gün koşturan çocuklar biraz evvel sokağa giren dondurmacının önünde terli bedenleriyle sıraya dizilirken cebinde bozuk parası olmayanlar da kapılardan, pencerelerden annelerine yalvarıyorlardı.

Genç adam bakışlarını karşısındaki dondurma arabasından ayıramazken adımlarının yönünü çevirip, “Muammer abi!” diye seslendi dondurma arabasının yanındaki adama. Yaşlı adam, “Buyur Mahir,” diyerek genç adama döndüğünde, Mahir üzerinde ağırlık gibi duran beyaz gömleğin yakasından bir düğme daha açıp, “Bugün dondurmalar benden olsun,” dedi yakışıklı yüzünü daha da ısıtan hafif bir tebessümle. O an aldıkları haberi duyan çocuklar duymayanlara da neşeli çıgıllıklarla

haber ederken yaşlı adam, “Nasıl istersen,” diyerek tebessümle başını salladı.

Dondurma arabasının önünde kuyruk olan çocuklar, “Sağ ol Mahir abi! Büyüksün Mahir abi!” diye neşeyle şakırlarken Mahir en öndeki Metecan’ın saçlarını karıştırıp diğer her birinde şefkat dolu bakışlarını gezdirdi. Sırası gelen kendisine uzatılan dondurmasını hevesle alırken Mahir de cüzdanından yeteri kadar para çıkarıp tezgâhın altına bıraktı.

Dondurmacı Muammer, “Acelesi yok oğlum, bir ara verirdin,” dese de, “Olsun,” dedi genç adam. “Bir tane de bana versene abi,” dediğinde yaşlı adam iki top dondurmayı külahı bırakıp uzattı. Ardından Mahir dondurma erimeden, “Görüşürüz abi,” deyip hızlı adımlarla sokağın diğer tarafına doğru adımladı.

Üzerindeki meraklı hatta şaşkın bakışlardan habersiz bir elinde tespihi diğerinde dondurma külahıyla sokağın sonundaki dükkândan içeriye girdiğinde karşısında bulduğu kadına, güzeller güzeli karısına bitmek tükenmek bilmez bir aşkla baktı. Bu kadına sadece bakarken bile kalbinin duracağını hissediyordu Mahir.

Gülfem dükkâna birinin girmiş olduğunu fark edip başını kaldırdığında karşısında sevdiği adamı bulduğu an gülümserken elindeki dondurmayı gördüğünde, “Sen ve dondurma mı?” dedi şaşkınlık dolu bir keyifle. “Benim mahallenin ağır abisi biricik kocamın canı dondurma mı çekti?” deyip gülümsedi.

Ardındaki kapıyı ayağıyla itekleyip, “Yok,” diyerek karısına doğru adımladı Mahir. “Güzel karımı çekti canım. Her an, her saniye çekiyor,” dediğinde Gülfem paylaştıkları mahrem anlara rağmen yanaklarının kızarmasına engel olamadı.

“Mahir...”

“Gülüm...” dediğinde genç kadın aşkla kıkırdarken, “O zaman dondurma benim için,” deyip külahı uzandığında genç adam hayran bir bakış attı karısına. Fakat Gülfem uzanıp erimeye başlayan dondurmanın kenarını yaladığında genç adamın hayran bakışları zifiri karanlık bir gecede yakılan ateş gibi aniden tutuşurken Gülfem onun üzerinde bıraktığı etkiden memnun bir hâlde gülümsedi. Dilini alt dudağının üzerinden geçirip inlemeye benzer bir mırıltı çıkardığı an Mahir’den de hırlamayı andıran bir

ses çıkarken, "Sen..." deyip karısının narin beline kolunu sararak kendiri çektiğinde şaşkınlıkla, "Mahir," diye soludu Gülfem.

"Mahir ya Mahir... Tadı güzel mi bari?" diye dudaklarına doğru sıldayan kocasıyla Gülfem saatlerce susuz kalmış gibi kuruyan boğazı güçlükle yutkunurken, "Hıhı," diye heyecanla mırıldandığında, "O zaman ben de tadına bakayım," dedi genç adam arzudan dağılan bir sesle. Gülfem ona dondurmayı uzatacağı an genç adam oyunbaz bir tavırla başı iki yana sallarken, "Öyle değil," deyip gözlerinde parlayan ateşle karısını dudaklarına kapandığında Gülfem'in elindeki külâh o an yere düştü.

Boşta kalan ellerini kocasının göğsüne yasladığında ateş gibi yana bedenine ihtiyaçla sokulurken parmakları farkında olmadan genç adamı açık yakasından aşağılara doğru kaydığında Mahir'in kolu biraz daha sıkılaştı. Geri geri adımlarla karısını duvara yasladığında Gülfem şuurunu kaybetmiş bir hâlde nerede olduklarını bile düşünmeden sevdiği adamı öpücüklerine tutkuyla karşılık verirken kapalı gözlerini bir an için araladığında Mahir'in ardında kalan kadını görmesiyle tüm kanının beynin hücum ettiğini hissetti.

"Sen..." diye nefretle soluyup kocasını hızla kenara çekti. Kendisinin saf bir nefretle bakan kadının karşısında dururken, Mahir arkasını dönüp kapının önünde kendisini izleyen kadını fark ettiği anda Gülfem telaşının önüne geçti. "Çek o iğrenç bakışlarını kocamdan!" diye bağırdığı anda Mahir beklemediği çıkış karşısında gülmemek için kendisini zor tutarken kapı önünde karı kocayı dikizleyen Filiz de beklemediği tepkiyle afalladı. Ne olmuştu sesini bile zar zor çıkaran o çıtkırıldım Gülfem'e?

Niyeti yalnızca gelip bir iki laf sokarak gününü zehir etmektir ama kapıyı açtığı anda gördüğü görüntü karşısında donakalmıştı. Karı kocalarını bilmek başkaydı ama görmek... Filiz'in içi hasedinden saf bir nefretle dolmuştu ve o an eline bir fırsat geçse Gülfem'i yeryüzünden silip atardı. Gülfem ise onu fark etmiş, üstüne utanıp gizleneceği yerde kendisine bağırmuştu.

Filiz hayran bakışlarını dudakları öpüşmekten kızarmış, yakası açılmış Mahir'den ayıramazken güçlükle yutkunarak, "Ben..." dediği anda Gülfem hızla arkasına dönüp, "Mutfağa geç Mahir!" diye tısladı. Genç adam ne olduğunu anlayamadığından şaşkın bir hâlde karısına bakarken

‘İçeriye geç!’ diye bir kere daha uyaran Gülfem hemen ardından hırsla önüne döndü. Hâlâ kocasına bakma cüretini gösteren kadına doğru yumruklarını sıkarak nefretle adımlarken bakışlarında yarım kalmışlığın da hırsıyla sinirle homurdandı.

“Seninle görülecek bir hesabımız vardı zaten değil mi? İyi ki geldin Filiz.”

Filiz daha ne olup bittiğini bile anlayamadan kendisine doğru uzanan elleri saçlarında hissettiği an çığlığı basarken Gülfem yediği dost kazığının, yıllarca duyduğu her bir hakaretin ve en çok da bu kadının kocasına hayranlıkla baktığı her bir anın hesabını sormadan onu bırakmamaya kararlıydı. Mahir duyduğu çığlıkla arkasını döndüğü anda Filiz’in üzerine atlayan karısına kaslarını kaldırıp şaşkınlıkla bakakaldı.

“Bırak! Bıraksana manyak! Mahir yardım et!” diye çığlık çığlığa bağırarak Filiz’i duyan Gülfem, “Alma kocamın adını o pis ağzına!” diye haykırıp genç kadını saçından tuttuğu gibi sokağa sürükledi. O sıra sokaktan geçenler, pencerelere doluşanlar şok olmuş bir hâlde sokak ortasında Filiz’i pataklayan genç kadına bakarlarken, “Uzak duracaksın artık bizden!” diye haykıran Gülfem’in bağırışları sokak boyunca yankılandı.

“Bir daha seni etrafımızda görürsem saçını başını yolmakla kalmam! O zehirli dilini koparır, fesat bakışlarını oyar eline veririm, duydun mu?!”

Yaşananlara az çok tanıklık eden mahalle sakinleri içten içe Gülfem’e hak verdiklerinden iki kadını ayırmak için yanaşmazlarken dakikalar sonra hırsım alan Gülfem elinin altındaki kadını iğrenerek itekleyip, “Defol şimdi!” diye haykırdı. O sıra kapı önünde ağzı beş karış açık kalmış bir hâlde karısının içinden çıkan amazonu izleyen Mahir, yanına gelen kadını omzuna atıp eve götürmemek için kendini zor tutuyordu. Kocasının bakışlarında onun ne istediğini gören Gülfem, “Sakın Mahir!” diye çemkirdi hâlâ üzerinde taşıdığı sinirle.

“O yılanın pis kokusu üstüme sinmişken sakın bana yaklaşayım deme. Şimdi eve gidip kendimi kırklayacağım, sonra kaldığımız yerden devam ederiz,” diye sonlara doğru rahatlamış olmasının etkisiyle gülümseyerek mırıldandığında genç adam gitgide kararan gözleriyle, “O zaman acele etsen iyi olur,” deyip kenarda duran çantasını karısına uzattı.

“Bu gece... Epey uzun olacak çünkü.”

“Dün olanları kaçırdığıma hâlâ inanamıyorum,” derken saçlarının üzerine lila renkli bandanasını taktı Çiçek. Uçlarından aldırıldığı sarı saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Babaannesi Zühal Hanım torunun güzelliğine tebessümle bakarken, “Cavidan hiçbir detayı atlamadan tüm mahalleliye anlatıyor zaten,” dedi yarı eğlenerek. “Git bir ara ondan dinle, izlemiş kadar olursun.”

Ayna karşısında derin bir nefes alan genç kız, “Gülfem’in Filiz’i dövmesi başbakanın bizim mahalleye yerleşmesi gibi bir şey babaanne. Yani o kız bunu fazlasıyla hak etti tabii ama ... Ah keşke ben de izleyebilseydim o anları,” derken halka küpelerini de kulaklarına takıp aynadaki yansımasına gülümsedi.

O sıra mutfak kapısında görünen annesi astığı suratıyla bir şey diyememiş de diyemiyormuş gibi yüzüne bakarken babaannesinden çekindiğini fark eden Çiçek, “Tam ailemize layık bir gelin almışız değil mi babaanne?” dediğinde annesi kaşlarını biraz daha çatarken babaannesi gözlüklerinin üzerinden gelinine bir bakış atıp başını salladı.

“Öyle kızım öyle. Arkadan iş çevirmeyeceksin, hak edene de hak ettiği gibi davranacaksın.”

Duydukları karşısında annesinin yüzü biraz daha solarken, “Açık açık söyle anne,” dedi Serpil Hanım kayınvalidesine dönerek. “Arkadan iş çeviren de ben oluyorum herhâlde,” dediğinde Zühal Hanım bir şey demezken yeni bir kavganın çıkmasından korkan Çiçek, “Anne sen de artık şu öfkenden uzaklaşıp olan biteni görsen her şey daha güzel olmaz mı?” dediğinde, “Öfkeli değilim ben!” diye söylendi Serpil Hanım. Sesi bile öfkesini ele verse de farkında değildi.

“Ben kimsenin kötülüğünü istemedim, sadece oğlumu düşündüm. Bu cicim ayları bittiğinde ne olacak sanıyorsunuz? Bir gün baba olmayı istemeyecek mi Mahir?”

“Anne,” dedi Çiçek bıkkınlıkla. “Bazen gerçekten çok acımasız oluyorsun. Abim neredeyse üç yıldır ölü bir adamdan farksızdı. Gülmüyor-

lu, hayal kurmuyordu, yahu bu adam yaşamıyordu! Şimdi şu hâline bak, nasıl mutlu görmüyor musun? Onlar birbirlerini çok seviyorlar anne, sen ne düşünürsen düşün hiçbir şey, hiç kimse onların aşkına gölge düşüremez. Hem bir çocuk lafıdır gidiyor, nereden biliyoruz belki de hiçbir şey doğruğun gibi olmayacak. Her şey Allah'tan demiyor musun hep? Olursa da öyle olmazsa da ... Bırak mutlu olsunlar, sen haklı çıkmayı beklerken ağlunu kaybediyorsun farkında değilsin."

Kızının sözlerine karşılık tek kelime etmeyen Serpil Hanım hâlâ kurulamadığı öfkesiyle arkasına dönüp odadan çıktığında Zühal Hanım gelen gelininin arkasından üzülen baktı. Bir gün çok pişman olacaktı ama farkında değildi. Giden zaman geri gelmiyordu. Tek temennisi pişman olmamak için çok geç kalmamasıydı.

Annesinin ardından hüznle bakan Çiçek de onun mutsuzluğuna kapılmamak için başını iki yana sallayıp, "Ben çıkıyorum babaanne," dedi yaşlı kadına dönerek. "Tamam kızını, selam söyle," dediğinde genç kız başını sallarken, "Sena da gelecek mi?" diye soran babaannesine dönüp üzülen baktı başını iki yana salladı.

"Yok, gelmeyecek babaanne. Hâlâ ev hapsine devam ediyor," dediğinde, "Toparlayacaktır," dedi Zühal Hanım görmüş geçirmiş bir edayla. "Daha her şey çok taze, hem Sena güçlü kızdır. Düştüğü yerden hep kendisi kalkardı o, eminim yine öyle olacaktır," dediğinde Çiçek de böyle olmasını umarak başını salladı. Bir hafta geçse de hâlâ olan bitenin şaşkınlığını üzerinden atamamıştı genç kız. Mahallelerine gelen gizemli adam resmen ünlü bir yazar çıkmıştı, üstelik de ülkenin en zengin ailelerinden birinin oğluydu. Türk filmlerine konu olacak bu hikâyenin başlarına gelmiş olduğuna hâlâ inanamıyordu. Üstelik de araştırdıkça daha büyük şoka uğramıştı Çiçek.

Ozan... Ozan Kenan Kaşifoğlu, hakikaten de birçok ödüle sahip ünlü bir yazardı. Okuldaki pek çok arkadaşı biliyordu onu. Biraz kurcalayınca kendi kütüphanesinde bile birkaç kitabı olduğunu fark etmişti Çiçek. Yüzünü görme niyeti ki nereden bilecekti o Ozan'ın, Sena'nın Ozan'ı olacağını...

Düşünceler eşliğinde evden çıktığında tam o sıra karşıdaki bakkalın kapısından da Levent çıktı. Sokağın ortasında birbirlerine bakakalan iki

gençten kendine ilk gelen Levent olurken başıyla selam verip sağ tarafa doğru yöneldiğinde Çiçek de omuzlarını düşürerek peşine takıldı. Bir adım sonra arkasına dönen Levent, "Sanırım aynı yere gidiyoruz," diğ bundan hiç de mutlu olmamış bir şekilde mırıldandığında Çiçek on bu tavrıyla yine öfkelenildiğini hissetti. Ama son zamanlarda öfkeden da baskın olan his kırgınlıktı. Levent kendisinden bir vebalıymış gibi kaçtı ça Çiçek'in kalbi kırılıyordu. Genç adamın bunu da kendisi için yaptığı bilse de bilmek üzülmeye engel olmuyordu.

"Gülfem çağırđı," diye mırıldandığında, "Beni de abin çağırđı," de Levent isteksizce. "Geleceğini bilseydim bir bahane uydururdum," diğ adamla genç kızın mavi gözleri dolarken o fark etmesin diye telaşla öğ doğru bir adım atıp hızlı hızlı yürümeye başladı. "Birbirimize bir sa katlanabiliriz herhâlde, bu kadar abartmaya gerek yok," derken gözleri kırpıp durarak yaşları durdurmaya çalıştı. Resmen yanında durmaya bi katlanamıyordu artık Levent!

Hızlı hızlı adımlarla vardıkları evin kapısını çaldıklarında ikisinin ç beş karış asık suratları aksine Gülfem yüzünde kocaman bir tebessüm! kapıyı açıp, "Hoş geldiniz," dediğinde ikisi de somurtarak içeriye geçtiler Arkalarından şaşkın hâlde bakan Gülfem, "Sabah sabah bu ne neşe bö le?" diye eğlenerek söylenirken salon kapısından çıkan Mahir de, "Ho geldiniz gençler," dedi tebessümle.

"Hoş bulduk abi," diyen Levent genç adamla tokalaşırken, "Hoş bul duk, hoş bulduk. Ben bir gidip elimi yıkayayım," diyen Çiçek de telaş salondan çıkarak banyoya geçti. Yüzünü yıkayıp gözlerindeki yıkılmışlığ gizlemek için ayna karşısında gülümsemeye çalışırken, "İyiyim," diye ken di kendine mırıldandı. "Çok iyiyim, her şey tam da istediğim gibi."

Kendini kandırmak için söyledikleriyle banyodan çıktığında salon: dönmek yerine biraz daha oyalanmak için mutfağa doğru ilerledi. Fırın dan çıkardığı tepsideki börekleri tabağa dizen Gülfem, biricik görümce sine tebessümle bakarken Çiçek kaşlarını çatıp, "Gülfem seni çok sevi yorum ama aşırı mutluluğun sinirlerime dokunmaya başladı artık," diye huysuzca söylendiğinde Gülfem onun sözlerinde ciddi olmadığını bildiğinden kıkırdadı.

"Maşallah senin de benden kalır yanın yok. Ne bu suratının hâli?"

diye sorduğunda, "Boş ver," dedi Çiçek umursamaz görünmeye çalışarak. Şimdi anlatsa meseleyi bambaşka bir yerden anlayacaktı kesin. "Beni bırak da sen anlat asıl. Filiz'e meydan dayağı çekmişsin ve görümcen olarak beni çağırmamışsın bile," diye eğlenerek söylendiğinde Gülfem adını duyduğu kızı hatırladığı an yine öfkelenildiğini hissederken, "Geri zekâlı!" diye homurdandı.

"Açmış kapıyı sinsi sinsi bizi izliyordu sapık gibi," dediğinde Çiçek muzip bakışlarla gülüp, "Ne yapıyordunuz da izliyordu yengeciğim?" diye söylendiğinde Gülfem elindeki salatalık tanesini fırlatıp, "Senin evleninceye kadar hiç duymaman gereken şeyler," diye söylendi.

Ne kadar hıncını aldığını sansa da hâlâ hatırladıkça öfkelenildiği kadının varlığı genç kadını içten içe huzursuz ederken, "Ne kadar umursamayacağım desem de onun bu mahallede olması bile sinirimi bozuyor Çiçek," diye mutsuz bir sesle mırıldandı Gülfem. "Ne zaman nereden çıkacağı belli değil. Keşke çekip gitse şuradan," diye içinden geçirirken bir an sonra gününü mahvetmek istemeyerek başını iki yana salladı.

"Of neyse ya... Onu boş ver de Sena'yı ne yapacağız? Bugün olsun gelir sanmıştım," diye hüznle mırıldanırken, "Bilmiyorum ama toparlayacaktır," diye üzgün bir hâlde mırıldandı Çiçek de. "Sonuçta Sena bu. Biz kaç kere yıkıldık, kaç kere dağıldık ama o hep güçlüydü. Bu kız annesi gittiğinde bile dağılmadı, yine toparlayacaktır."

"Bu defa o kadar kolay olacağını sanmıyorum," diye hüznle mırıldandı Gülfem. "Çok âşık Ozan'a."

Çiçek'in de kalbi sızlarken, "Belki de olması gereken unutmaması değil, affetmesidir," dedi.

"Keşke ama... Çok zor," dedi genç kadın hüznle. "Kapattı bir kere kendini, bu saatten sonra eskisinden daha zor olacak," dediğinde o sıra çalan kapıyla iki arkadaş tabakları alıp içeriye geçtiler. Kapıya yönelen Mahir bir an sonra salona geçtiğinde Gülfem, Çiçek ve Levent kimin geldiğinin merakıyla genç adama bakarlarken, "Bir misafirimiz var," diyen Mahir hafifçe kenara çekildiğinde üç genç de kapıda gördükleri adamla şaşkınlıkla kalakaldılar.

"Ozan," diyen Gülfem'le genç adam, "Merhaba," diyerek içeriye bir adım atarken üçü de hatta Mahir bile bir haftadır görmedikleri adamın

değişimi karşısında ne diyeceklerini bilemez hâldeydiler. Ozan hâlâ ayı adamdı ama bir haftada yüzü çökmüş, gözle görülür şekilde zayıflamış, önemli de o hep neşeyle parıldayan bakışları sanki ışığını kaybetmiş gibiydi. Mahir dışındakiler onun neden burada olduğuna bir anlam verememişler de Mahir genç adamın gelme isteğini geri çevirememişti. Belki de bu birbirlerini son görüşleri olacaktı ve ne kadar karşılarındaki adam bu zaman onlara bir yalanı yaşatmış olsa da Mahir genç adamı bir kere dost olarak görmüştü, bundan sonra da hep öyle hatırlamak istiyordu.

Kocasının bakışlarındaki ricayı gören Gülfem de hızla kendini toplarken, “Hoş geldin,” dediğinde Ozan zarif kadına buruk bir tebessümle baktı.

“Hoş buldum Gülfem, ben ... Sizi rahatsız etmek istemiyorum, sadece ... Biraz vaktiniz varsa,” dediğinde, “Geç hadi otur şöyle,” diyerek genç adamı koltuğa yönlendirdi Mahir.

Olan bitenin şaşkınlığıyla farkında olmadan yan yana oturan Çiçek ve Levent diğerlerine nazaran hâlâ kızgın bakışlarla genç adama bakarken, “Özür dilerim,” dedi Ozan doğrudan konuya girerek. En zorunu yaşadığını zannetse de her yüzleşme canını yakıyor, hayatı boyunca hiç hissetmediği kadar utandırıyordu genç adamı. Tüm bu insanlar onu koşulsuzca hayatlarına kabul etmişken Ozan her birini kandırdığını düşündükçe daha çok utanıyordu.

Belki hiçbirine kötülüğü dokunmamıştı ama samimiyetle dost eli uzatanlara dürüst olmamak da ihanetten farksızdı.

“Gerçekler ortaya çıkana dek ben ... Nasıl bir hata yaptığının farkında değilim. Sandım ki ... Ben ... Kötü bir niyetim yoksa kötü bir şey yapmıyorumdur dedim ama güveninizi kırdığımı göremedim.”

“Bunu anlamak için de çok geç kaldın zaten,” dedi huysuz tavrıyla Çiçek.

“Çiçek...”

Abisinin uyarısıyla genç kız kollarını göğsünde bağlayıp somurtmaya devam ederken, “Haklısın,” dedi Ozan genç kıza buruk bir bakışla bakarken. “Geç kaldım ... Buraya beni affetmenizi istemek için gelmedim çünkü bir anlamı olmayacak, biliyorum. Sadece şunu bilmenizi isterim. Burada sizden hayatımı gizlesem de kimliğimi gizlemedim. Sizlerle dost olan

bendim. Birlikte vakit geçirdiğiniz, kavgaya karıştığınız, dertleştdiğiniz o adam bendim. Sizi ... Sizi, bu mahalleyi gerçekten çok sevdim. Hatta öyle çok sevdim ki ben bir yerden sonra buraya niye geldiğimi bile unuttum,” dedi buruk bir tebessümle. “Burada yaşamayı sevdim, sizler gibi buraya ait olmayı sevdim, burada tanıdığım insanları sevdim, ben ... Sizin tanıdığınız Ozan olmayı çok sevdim,” dediğinde karşısındaki dört çift bakış belki de ilk kez anlıyormuş gibi baktılar genç adamın gözlerine.

“O yüzden de güveninizi kırdığım için hepinizden çok özür dilerim,” deyip daha fazla bir şey söylemeden ayaklandığında arkasını dönmüştü ki, “Ozan,” dedi Mahir genç adamı durduran duygulu bir sesle. “Biz de tanıdığımız o adamı sevdik. O adam ... Bir gün başını derde sokarsa bu mahallede dostları olduğunu unutmasın,” dediğinde genç adam gözlerindeki ıslaklığa inat gülümsedi. Arkasını dönmeye cesaret edemese de kalbinde onu bu mahalleye bağlayan zincirler gitmesine izin vermezken, “Ona iyi bakın,” dedi herkesin kalbine dokunan acı dolu bir sesle.

“İyi olması için benden nefret etmesi gerekiyorsa etsin Ama ... Hep iyi olsun,” deyip kimsenin bir şey söylemesine izin vermeden evden çıktığında geride öfkesinden sıyrılmış, yalnızca kaybettikleri bir dost için üzülen dört kalp bıraktı.

Mahalleden ayrılmadan evvel adımları aylardır neredeyse her gününü geçirdiği tamirhanenin önünde durduğunda genç adam içeride sağa sola gidip gelen adama da buruk bir hüznle bakarken, “Usta,” diye güçlükle seslendiğinde Salih Usta başını sese doğru çevirdi. Karşısında gördüğü gençle yaşlı adam tam olarak ne hissedeceğini bilemezken, “Müsaade varsa gelebilir miyim?” diye sorduğunda yaşlı adam yorgun bir hâlde başını salladı. Ozan aylardır kendisine emek veren, bir baba şefkatiyle yanında olan adama karşı duyduğu mahcubiyetle gözlerine bakamazken, “Hakkını helal et usta,” dediğinde, “Estağfurullah,” dedi Salih Usta babacan tavrıyla. Olan biteni tüm mahalleli gibi o da duymuştu elbette. Yalan yok, ilk duyduğunda herkes gibi yaşlı adam da kendisini kandırılmış hissetmişti ama zaman geçtikçe kızgınlığın anlamsız olduğunu da anlamıştı.

Soyadının, nerede yaşadığının, kim olduğunun ne önemi vardı ki?

Ozan’dı işte bu adam. Aylardır yanında duran, birçok yükünü üzerine alan, kendisine saygıda kusur etmeyen, birkaç ay için de olsa bir oğlu var-

mış gibi hissettiren adamdı. Genç adamın yaşananlar için ne denli üzgün olduğu her hâlden belliyken ona bir darbe de kendisi vurmayacaktı. O yüzden de özür dilemeye gelen gencin omzunu sıvazlarken, “Bir çay koy da içelim, şu tavlânın da rövanşını alalım,” dediğinde Ozan yaşlı adamın tavıyla buruk bir hâlde gülümserken, “Teşekkür ederim usta,” dedi tüm minnetiyle. “Çok teşekkür ederim.”

“Hoş geldiniz Kenan Bey.”

“Ozan,” dedi genç adam kapıdan içeriye girerken kendisini selâlayan korumaya. “Artık bu ismi duymak istemiyorum,” dediğinde genç koruma şaşkınlıkla başını salladı. “Diğerlerine de söyle gerekirse gazeteye ilan verin, artık sadece Ozan benim adım,” derken sanki bu tüm sorunu çözecekmiş gibi rahatlamaya çalıştı genç adam.

Olmadı.

Zaten mesele Kenan Bey olması değildi. Mesele Sena’nın gözünde adı ne olursa olsun bir yabancı, adi bir yalancı olmasıydı. Evden içeriye girip hiçbir yere uğramadan doğruca odasına çıktığında adımlarını giysi dolabına yönlendirdi. En üstte duran çantayı alıp yatağın üzerine attıktan sonra birkaç parça kıyafet alıp onları da yatağa fırlatırken tıklatılan kapıyla bıkkınlıkla gözlerini yumup, “Gir!” diye mırıldandı. Gelenin annesi olduğunu fark ettiğinde güçlü görünmek adına verdiği tüm çaba kaybolurken düşen omuzlarıyla dolabın içinden rastgele bir şeyler daha çıkardı.

“Yine yolculuk var anlaşılan,” diyen Azize Hanım beklenilenin aksine sakin bir tavırla yatağın kenarına otururken Ozan da elindekileri bir kenara bırakıp annesinin yanına oturdu. Eliyle yüzünü sıvazlayıp içindeki bu kahrolası acıdan kurtulmaya çalışırken, “Çok canım yanıyor anne...” diye fısıldadığında Azize Hanım oğluna yaşlı gözlerle baktı.

“Çok seviyorum... Ve bu... Canımı çok yakıyor,” diye acıyla fısıldadığında oğlunun acısına dayanamayan kadın güçlü bedenini kendine çekerken genç adam belki de ilk kez o an içindeki tüm acıdan kurtulmak ister gibi ağladı. Kapı eşiğinde kardeşlerinin hâlini izleyen Sezen ve Nazan

da gözyaşlarıyla kardeşlerine bakarlarken kızların arkasında görünen Adil Bey de her şeyi en son duymanın kızgınlığını bir kenara bırakıp oğlunun çektiği acıya hüznle baktı. Oğlu büyümüşü de aşk uğruna acı çeken bir adam olmuştu.

Bir an sonra oğluna nihremiyet sağlamak adına kızlarını yanına alıp onlarla aşağıya indiğinde anne oğul yukarıda gözyaşlarıyla bir başlarına kalırlarken oğlunun saçlarını okşayan Azize Hanım, “Zaman...” diye fısıldadı buruk bir tebessümle. “Zaman her derde şifadır oğlum.”

“Ya zaman beni unutmasından başka hiçbir işe yaramazsa?” diyen genç adam başını kaldırıp pişmanlıktan kıvranan bakışlarıyla boşluğa bakarken, “Geçen gün bir şiire denk geldim gazetede,” dedi Azize Hanım şefkat dolu bir tebessümle. “Orada diyor ki... ‘Ayrılık da sevdaya dâhil... Çünkü ayrılanlar hâlâ sevgili...’⁸”

Genç adam başını kaldırıp sanki tüm hatalarını silip atacak bir çare arar gibi annesinin gözlerine bakarken Azize Hanım tıpkı çocukluğundaki gibi oğlunun yanağını sevip yine umut verircesine baktı gözlerine. “Sen... Büyük bir hata yaptın, sevdiğin kızın sana duyduğu güvenini kırdın. Bu büyük bir hata ama sevgisini bitirmeye yetecek kadar değil oğlum,” dedi buruk bir tebessümle.

“Sana kızgın, seni affedemeyeceğini düşünüyor, bilemiyorum belki de affedemeyecek ama bu... Seni sevdiği gerçeğini değiştirmiyor. Şimdi ne desen ne söylesen anlamı yok. O yüzden bırak seni bitirsin, bırak hayatına yeniden başlasın, ona zaman ver. Sevgisi biterse seni unutur ve o zaman yine mutlu olacak bir yol bulur kendisine. Ama seni unutmazsa... Hâlâ seviyor demektir, o zaman da kendini affettirmek için belki bir şansın olur,” dediğinde genç adam tüm kalbiyle inanmak istediği bu ihtimale tutundu. Bir süre kendi içinde verdiği savaştan bugün için mağlup ayrılrsa da bir gün tekrar kazanacağına inanıyordu.

Sena’nın kalbini bir kere kazanmıştı, ikinci kez de kazanabilirdi. Sonuçta onun âşık olduğu Ozan sahte değildi, yalan hiç değildi. Belki de genç adamın herkesten sakladığı en gerçek hâliydi.

Annesinin söyledikleri, aklından geçenler kalbini bir nebze daha umutla doldururken yerinden kalkıp çantasına uzandı. Annesi onu dur-

duracak tek kelime etmezken usulca kadının saçlarından öpüp doğruldu. Ardından kapıya doğru iki adım atmıştı ki, "Ozan..." diyen annesiyle arkasına döndü.

"Bunu unuttun," diyen kadının attığı yüzüğü avcunda tuttuğunda la-civert bakışları buruk bir mutlulukla parlarken annesinin dudaklarından çıkan sözler genç adamı ayakta tutacak tek umuttu o an için.

"O gün geldiğinde yine bu yüzüğü ver ona. Ama bu defa hiç çıkarmamak üzere taksın ..."

Genç adam odasından çıkıp aşağıya indiğinde bu defa kimse onu durduracak tek kelime etmedi. Babası, kardeşleri ve en yakın arkadaşı Ömer üzüntülü bakışlarla kendisini uğurlamak için beklerlerken babasının kucağından inen minik yeğeni Beste koşarak yanına geldiğinde genç adam çantasını yere bırakıp küçük kızı kucağına aldı. "Dayıyı yine mi maceya yaşamak için gidiyoşun?" diye merakla büyüttüğü gözleriyle sorduğunda genç adam buruk bir tebessümle başını iki yana sallarken yeğeninin tombul yanağından öpüp, "Bu defa değil denizkızım," dedi fısıldar gibi. Bir daha kimseye ne için olursa olsun yalan söylemeyecekti.

"Ben ... Çok sevdiğim birinin kalbini kırdım, o beni affedene kadar biraz yalnız kalacağım sadece," dediğinde, "Çabuk affetşin o zaman," dedi masum bakışlarıyla Beste. "Ben özleyim seni çoooookk."

Dolu dolu gözleriyle küçük kızı saçlarından öptükten sonra ayaklarının üzerine bırakıp çantasına uzanan genç adam, babasına doğru mahcup bir ifadeyle adımlarken Adil Bey hiçbir şey söylemeden kollarını açıp oğluna sıkı sıkı sarıldı.

"Dedenin senden ne istediğini biliyorum, belki bu zamana kadar ben de sana hep onun istediği şekilde davrandım ama ... Mutlu olmanı her şeyden daha çok istiyorum oğlum," dedi genç adamın sırtını sıvazlarken. "Daha önceki gidişlerinde seni engellemeyi çok istedim ama bu defa seni durdurmaya çalışmayacağım. Git ... Ama geri döndüğünde bana gözleri umutla parlayan oğlumu geri getir," dediğinde Ozan hiçbir şey söyleyemedi. Yine de babasından beklemediği bu yaklaşım genç adama öyle iyi gelmişti ki ...

Ardından Ömer ile kucaklaşıp bakışlarını kız kardeşine çevirirken, "Onlara iyi bak," dediğinde, "Merak etme," dedi Ömer buruk bir tebes-

sümle. Ozan kendisi için bir dosttan çok öteydi, öz kardeşinden farksızdı. “Sen de gittiğin yerde fazla oyalanma, daha toparlaman gereken çok şey var.”

Ozan buruk bir tebessümle başını sallayıp ardından kendisine ıslak gözleriyle bakan ikizine sarıldığında genç kadın kardeşinin sırtını bir abla şefkatiyle sıvazlarken, “İyi olacak mısın?” diye sorduğunda, “Bilmiyorum,” diye fısıldadı Ozan dürüstçe. “Ama deneyeceğim ... Bu zamana kadar sana yüklediğim her sorumluluk için özür dilerim ama biliyorum ki o koltuğu hak eden sensin Nazan. Dedemin benim için kurduğu o hayallere layık olan da sensin,” dediğinde genç kadın kardeşine burukça gülümsedi. Dedesi için her zaman görünmezdi Nazan, asla koltuğuna layık görmemişti kendisini ama genç kadın o koltuğu emeğiyle, özverisiyle, yetenekleriyle fazlasıyla hak etmiş, en büyük destek de hep kardeşi Ozan’dan gelmişti.

Ozan onun yanağından öpüp diğer tarafa yöneldiğinde kız kardeşi Sezen de ağlamamak için birbirine bastırıldığı dudaklarına inat gözyaşlarına engel olamadı. “Bundan sonra yanımda olacak bir abi istiyorum artık,” dediğinde genç adam kollarını açıp kardeşine sarılırken Sezen de abisinin boynuna sarıldı. “Onu daha önce görmüştüm abi,” diye kulağına fısıldadı. Ozan başını hafifçe geri çektiği anda kardeşinin gözlerine şaşkınlıkla bakarken, “Aylar önce modaevinde,” dedi tatlı bir tebessümle genç kız. “O zaman dünyanın en saçma ihtimaliyken bile bir an için onu senin yanında hayal etmiştim. Bu kader değilse, kader diye bir şey yok demektir abi,” deyip genç adamın omuzlarını sıktı tebessümle. “Biliyorum, bir gün seni affedecek.”

Ozan hiçbir şey söyleyemeden yalnızca inanmak isteyen gözlerle kardeşine, ardından tüm ailesine bakarken çantasını alıp arkasını dönerek arabasına bindi. Ardında gözyaşlarıyla kendisine bakan ailesini bırakarak arabayı çalıştırdığında ilk defa varacağı noktayı bilmeden bir yolculuğa çıkıyordu. Aklında tek bir isim, gözlerinin önünde tek bir yüz ve radyoda çalan şarkının eşliğinde yola çıkarken bakışlarını sağ yanına çevirdiğinde çantasının kenarında duran boş deftere takıldı bakışları.

Bu defa hayali bir dünya anlatmayacaktı çünkü hiçbir hayal gökyüzünün en parlak yıldızı kadar yazılmaya değer değildi...

Sena'dan

Portmantonun aynası karşısında saçlarımı örerken sol tarafımdaki üç çift endişeli bakışı dakikalardır üzerimde hissediyordum. Her an düşüp kalacakmışım gibi bana bakmalarına başka bir zaman olsa gülerdim belki ama bu sabah o kadarına gücüm yoktu. Örgümün ucunu lastikle bağlayıp sanki deminden beri beni izlediklerini fark etmemişim gibi onlara dönerken, “Ben çıkıyorum,” dediğimde, “Yalnız gitmek istediğine emin misin?” diye sordu babam. “Ben de geleyim seninle, ha?”

“Baba, endişelenme lütfen,” dedim yüzüme inandırıcı olmasını umduğum bir tebessüm yerleştirerek. “Fazla sürmez zaten iki saate gelmiş olurum,” derken kenarda duran poşete uzandım. “Babaanne geldiğimde mantı açalım seninle olur mu? Ne zamandır canın çekiyordu,” dedikten sonra en son Ali’ye döndüm gülümseyerek. “Bir şey istiyor musun yakışıklım?”

Yanıma gelen kardeşim kollarını etrafıma sararken, “Sadece mutlu olmanı istiyorum abla,” dediğinde gülümsemem buruklaşsa da saçlarını okşayıp öptüm şefkatle. “Merak etme, senin ablanken mutsuz olmam mümkün mü? Ben gelene kadar buralar sana emanet,” deyip doğrulurken, “Merak etmeyin artık,” dedim sakince. “İyiyim... Düştüm, düştüğüm yerde bu defa biraz uzun kaldım ama kalktım. Her zaman kalkarım,” derken daha fazla tebessüm etmeye gücüm kalmadığından çantamı aldığım gibi kendimi dışarıya attım. Bahçeden çıktığım anda bakışlarım karşı evin önündeki insanlara takılırken içimi saran huzursuzlukla istemsizce o tarafa doğru bir adım attığımda, “Size yeni komşu geldi hadi yine iyisiniz!” diye kapının önünde yırtındı Ayyaş Tufan. Bugün pek ayyaş görünmese de olduğu yerde durmayı hâlâ beceremiyordu.

Sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi yüzüme baksa da bir an sonra kendi kendine gülerken, “Bu defa aile taşıyor, bunlar kalıcı olur artık hadi kurtuldunuz benden,” deyip elini gelişi güzel salladığında sertçe yutkunarak başımı çevirip yokuş yukarı adımlamaya devam ettim. Attığım

her adımda kayıp bir aşkın hayaleti de ardımda kalırken sanki hiç var olmamış gibi giden adamın ardından ne düşüneceğimi bilmiyordum. Hızlı adımlarla yokuşu çıktığım sıra, “Sena! Kız Sena!” seslenişiyse mecburen durmak zorunda kalırken başımı çevirdiğimde karşımda bulduğum Cavidan abla, “İşe mi?” diye sorduğunda, “Evet,” dedim detaya girmeden. “Geç kalıyorum.”

“Dur dur... Şey diyecektim. Şu Ozan,” dediği anda sinirle kapanan gözlerimle önüme dönecekken, “Dur bir saniye niyetim canını sıkmak değil kızım,” dediğinde bıkkın bakışlarımı yüzüne çevirdim.

“Ne söyleyeceksen söyle Cavidan abla, sonra da kapat bu konuyu artık. Lütfen!”

“Tamam tamam... Şu Ozan... Kalbini kırdı senin biliyorum, herkes biliyor ama... Kötü oğlan değildi be Sena,” dediğinde, “Cavidan abla,” dedim susmasını dilercesine. “Sena... Beni bilirsin içimde bir şey tutamam, huyum değil ama... Bir adam vardı hani bahsetmiştim size. Yüzünü hiç görmedim, hayırsever deyip geçerlerdi. Kaç zamandır mahallede kimin derdi varsa hızır gibi yetişiyordu. Para, aş, iş, ne lazımsa işte... Merakımdan düştüm peşine, muhtar karısıyım bugüne bugün. Bulamadım kim olduğunu ama bu Kaşifoğlu adını duydum her defasında. Benim herif biraz üstüne gidince anlattı, senin bu Ozan aylarca orada burada duyduğu her derde çare olmuş kızım. Şimdi sen diyeceksin ki hepimize yalan dedi, haklısın. Ama dediye de kötülüğünden demediği belli. Sen bunu da bir düşün... Hadi uğurlar olsun sana...”

Beklemediğim cümleler karşısında aklım allak bullak bir hâlde dolmuş durağına doğru ilerlerken, “Bu hiçbir şeyi değıştirmez,” diye kendi kendime fısıldadım. “İyi bir adam da olsan, hâlâ âşık olduğum adam da olsan yalancının tekisin Ozan Kenan Kaşifoğlu...”

Modaevinin önüne geldiğimde bakışlarım her zaman olduğu gibi yine hayatın hızla akıp gittiği caddeye takılırken belki de son kez baktığımı bilerek baktım bu defa... On gün sonra yeniden buradaydım ama buradan ayrıldığım o son akşamdan geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Âşık olduğum adamı bir hayal gibi çekip gitmişti hayatımdan. Kalbim hiç olmadığı kadar paramparçaydı ve dakikalar sonra resmi olarak da işsiz kalacaktım. On gündür kendimi odama kapattığım için hâliyle işe de gelmiyordum. Ne açıklama yapacak hâlim vardı ne de Güzin Hanım'ın yüzüne bakacak yüzüm ama hiç değilse özür dileyip helallik alarak ayrılmak istiyordum buradan. Muhtemelen on gün içinde defalarca kez kovulmuştum ama hiç değilse bir vedayı hak ediyorduk.

Derin bir nefes alıp kapıyı açtığımda bu şingirtı sesini bile özleyeceğimi düşünürken beni ilk fark eden Merve oldu. Şaşkın bakışlarıyla, "Sena," deyip ayaklandığında Leyla da hızla bana dönerken ikisi de, "İyi misin?" diyerek bana sarıldıklarında tükenene kadar ağladığım için hiç gözyaşı dökmedim. Buruk bir ifadeyle, "İyiyim," deyip gözlerimi kaçırırken olanları duyduklarını tahmin ettiğimden yüzlerine de bakamıyordum.

On gün önce buradan isteme gününe hazırlanmak için çıkmıştım, bugünse hem terk etmiş hem terk edilmiş bir hâlde çaresizliğimle karşılarındaydım. Şule abla da yanıma gelip şefkatli tavrıyla bir şey sormadan bana sarıldığında ben de sarılmasına karşılık verdim. Ardından, "Güzin Hanım burada mı?" diye sorduğumda tam o an odasının kapısı açılırken, "Hoş geldin Sena," diyen kadına utanarak çevirdim bakışlarımı.

"Merhaba Güzin Hanım. Ben... Hem özür dilemek hem de veda etmek için geldim izniniz olursa. Tabii bir de bunu teslim etmek için," deyip poşetin içindeki elbiseyi kenara bırakırken ağlamayacağımı düşündüğüm hâlde hâlâ göz pınarlarım sızlıyordu.

"İşten mi ayrılıyorsun?" diye soran Güzin Hanım ile şaşkın bakışlarım ona dönerken, "Ben," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Yani on gündür habersizce gelmedim. Ashnda siz beni çoktan kovmuşsunuzdur diye düşünmüştüm," dediğimde Güzin Hanım benim ağlamaklı ifademin aksine tebessümle baktı yüzüme. "Ben kullanmadığın yıllık iznini kullanıyorsun sanmıştım."

Söylediği cümle karşısında ne diyeceğimi bilemezken, "Ben... Anlamadım, yani kovulmadım mı?" diye mırıldandığımda kızlar bize biraz alan tanımak için uzaklaşırlarken, "Ben senden fazlasıyla memnunum," dedi Güzin Hanım tebessümle. "Tabii sen burada çalışmaktan memnun değilsen..." dediğinde, "Esağfurullah," dedim telaşla. Dürüst olmak ge-

rekirse buradan ayrılmak zorunda kaldığım için üzüliyordum. Ne kadar hayallerimin işi değilse de burada mutluydum, zaten hayallerimde bir iş de yoktu. Sıfırdan başlamak da bir seçenektir ama bunu istediğimden emin değildim. Belki burada çalışmak kaçtığım her şeyle karşılaşma riskini taşıyordu ama kaçan, vazgeçen neden ben olacaktım ki?

Burası eskiden de benim hayatımdı, bugün de benim hayatım olacaktır. Kimse için hayatımın rotasını değiştirmeye değmezdi.

“Ben... Burada sizlerle çalışmayı seviyorum,” dedim tereddütle. “Eğer sizin için bir sakıncası yoksa çalışmaya devam etmek isterim,” dediğimde, “O zaman işe koyulsan iyi olur,” dedi arkasını dönerken. Bana hiçbir şey sormaması omuzlarımda taşıdığım tüm gerginliği alıp götürürken ardında bıraktığı boşluğa tebessümle bakıp başımı salladım. Evdekilere telefon edip kalacağımı haber verdikten sonra iyi olduğumu da defalarca kez tekrar ederek telefonu kapattığımda artık gerçekten de iyi hissettiğimi fark ettim. Belki de yapmam gereken buydu. Hayatıma kaldığım yerden devam etmektir. Çünkü paramparça da olsa bu hâlâ benim hayatımdır.

Akşama dek biriken işlerin başında, bir yandan kızlardan rutin dedikodularını dinleyerek çalışmaya devam ederken kapıdan gelen sesle başımı çevirdiğimde gördüğüm kadına ruhsuz bir ifadeyle baktım. Onun Güzin Hanım için geldiğini düşündüğümünden başımı eğip yeniden işime dönmüştüm ki, “Zühre,” dediğinde kalbimde buz gibi bir rüzgâr esti. Başımı kaldırdığım an Selma Hanım gergin bedeni, nemli gözleriyle bana bakarken, “Biraz ... Konuşabilir miyiz?” diye sorduğunda elimdeki ütüyi sakince kenara bırakıp masanın arkasından dolanarak kapıya doğru adımladım. Benim sakinliğimin aksine kızlar hakkımda duyacakları ikinci şok haberin şaşkınlığıyla bakıyorlardı ikimize.

“Ne hakkında?” diye sorduğumda tavrıma hazırlıksız yakalanan kadının ne diyeceğini bilemez bir hâlde, “Ben ... Ben seninle,” deyip susarken, “Anladığım kadarıyla dikilecek elbiseleriniz hakkında değil. O hâlde konuşacak bir şeyimiz yok,” deyip gözlerine baktım sonsuz bir kayıtsızlıkla.

Bana ikinci kez, “Zühre,” dediği an canımın yanacağını düşünsem de içimde buz gibi bir soğukluktan başka bir şey hissetmezken, “Adım Sena,” dedim sakince. Arkamı dönüp gideceğim sıra bir şey beni engellerken, “Aslında geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedim karşımdaki kadını daha

da afallatan hâlimle. “Yıllarca hep bunu merak ettim çünkü. Bir gün karşıma çıktığınızda ne hissederim diye düşündüm. Heyecanlanır mıyım mesela? Üzülür müyüm? Mutlu hisseder miyim? Meğer bomboş bir hismi yalnızca. Niye geldiniz bilmiyorum, bir şey mi isteyeceksiniz bilmiyorum çok küçük bir ihtimal ama pişmanlık falan mı yaşıyorsunuz bilmiyorum... Ama hiçbir umurumda değil,” dedim aynı kayıtsızlıkla konuşmaya devam ederek.

“Merak ettiğim her sorunun cevabını biliyorum artık. Hayatımda izi olmayan birinin kalbimde de yeri yok. Zühre ismini bana siz verdiğiniz için nefret etmiyorum artık, sadece Sena ismini bana babam verdiği için seviyorum. Bu da size bakarken fark ettiğim bir şey işte... Sonuç olarak bizim konuşacak hiçbir şeyimiz yok, olsa bile istemiyorum,” dediğimde karşımdaki kadının yüzü gözyaşlarıyla ıslanırken, “Ben... Özür dilerim,” diye fısıldadığında, “İnsan birine yanlışlıkla çarpınca özür diler Selma Hanım,” dedim buz gibi bir bakışla. “Üzerine yanlışlıkla bir şey dökünce özür diler. Kimse iki çocuğunu ardında bırakıp kendisine yeni bir hayat kurduktan on yıl sonra gelip de özür dilemez.”

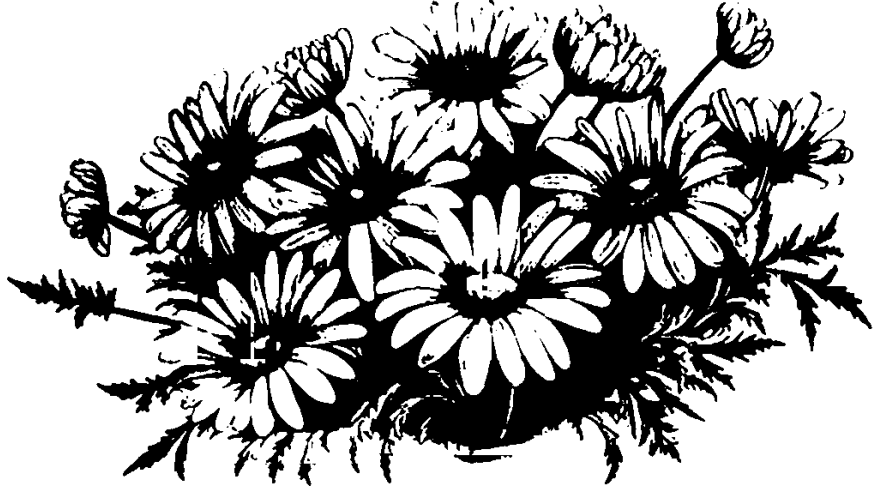
Ardımdan gelen şaşkınlık dolu mırıltılar karşımdaki kadını gözle görülür bir şekilde utandırırken, “Sanırım konuşacak başka bir şey kalmadı,” dediğimde elimle kapıyı işaret etmemle arkasına döndü telaşla. Hemen ardından kapıdan çıkıp gittiğinde derin bir nefes bırakıp arkamı dönmemele odasının girişinde beni izleyen Güzin Hanım’a mahcubiyetle bakıp, “Sanırım bu defa kovuldum,” dedim utanarak. Göğsünde bağladığı kollarını çözen kadın, “İşinin başına,” deyip odasına girdiğinde bugün gerçekten de sağ tarafından kalktığına emin olurken, “Tüm bunlarla nasıl baş ediyorsun?” diye hayretle mırıldanan Merve’ye dönüp şaşkın bakışlarına karşılık hafifçe omuz silktim.

“Başka çarem yok çünkü... Herkese söylediğimi her sabah uyandığım da kendime söylüyorum. Bir başkasının seçimleri benim mutsuzluğuma sebep olamaz, olmamalı...”

Her insan seçimlerinin sonuçlarını yaşardı bu hayatta, ben de daha azını kendime layık görmüyordum. Hata da yapsam benim hatam olacaktı bu, acı da çeksem benim acım olacaktı. Ama bir daha asla başkasının eylemleri yüzünden kendi hayatımı yok saymayacaktım.

Yalnızca bir hayatımız vardı ve ben ne kadar sürerse sürsün o hayatı kendi bildiğim şekilde kendi doğrularıyla gerekirse kendi yalnızlığımla yaşamaya devam edecektim.

Evet, belki bugün kalbim paramparça ama hâlâ atmaya devam ediyorsa yeniden başlamak için de umut var demektir.

Bölüm 20

İssız Kalpler ve İkinci Baharlar

1995, Temmuz

Sena'dan

Zaman usulca akıp giderken avuçlarımızdan, eski sokak lambalarının altında, ağaç gölgelerinde, toz tutan sandıklarda kalan hatıralar birer gölge misali peşimizden gelir. Bazen radyodan gelen cızırtılı bir şarkı unuttuğunu sandığın bir ana sürükler seni, hiç unutamadığını anlarsın o an...

Bazen bir fotoğraf karesi, bazen yalnızca bir papatya tanesi...

İnsan büyür, değişir, kaybeder, acı çeker ve sonra yeniden başlar... Ama ne olursa olsun, hayat tıpkı güneş gibi her sabah yeniden doğmaya devam eder.

Edermiş...

Tıpkı pencereden izlediğimiz yağmur gibi... Bitti zannederiz, oysa o hep yağar; kendi ritminde, kendi bildiğince...

Ve biz buna, “*Hayat devam ediyor,*” deriz. Hayat devam ediyor...

“Babaanne ... Babamlar neyi bekliyorlar hâlâ?”

Elindeki örgüden başını kaldıran babaannem burnunun üzerindeki gözlüğün üstünden bana bir bakış atsa da ona döndüğüm anda bakışlarım kaçırdı. “Ne bileyim ben ... Vardır bir bildikleri,” diyen yaşlı kurdun bir karın ağrısı olduğu her hâlimden belli olduğundan önümdeki pirinç dolu tepsiyi kenara çekip ondan tarafa çevirdim yönümü.

“Biliyorsun sen, hadi söyle bana da,” dediğimde, “Üstüme gelmesene kızım,” dedi kaçmaya çalıştığı anlardaki huysuz tavrıyla. “Git babana sor. Aman canım ben de her şeyi bilemem ki,” diye söylenip kafasını elindeki örgüye gömdüğünde kıstığım gözlerimle başımı iki yana salladım. Kesinlikle biliyor ama her nedense bana söylemiyordu.

“Öyle olsun bakalım.”

Bakışlarımı üzerinden alıp yeniden pirinç ayıklamaya döndüğümde de televizyondan gelen ses eşliğinde işime devam ettim. İşim bittiğinde pirinçleri alıp mutfığa giderek bir kapta ıslatırken bir yandan da çorbayı yapmaya başladım. Neredeyse bir saat boyunca mutfaktan çıkmadığımdan olsa gerek ter içinde kalmıştım. En son ocağın altını kapatıp yemekleri dinlenmek üzere bırakırken, “Ben bir banyoya giriyorum babaanne,” diye içeriye doğru seslendiğimde babaannemin, “Hıhı,” mırıltısı eşliğinde kıyafetlerimi de yanıma alıp banyoya girdim.

Fazla oyalanmadan yıkanıp üzerimi de giyindikten sonra banyodan çıktığımda içeriden kızların sesleri geliyordu. Saçlarıma sardığım havluyla ıslaklığını almaya çalışırken salona adım attığımda ilk olarak Gülfem’i buldu bakışlarım. Hemen yanı başında da Çiçek tüm dikkatini babaannemin örgüsüne vermiş hâlde oturuyordu.

“Hoş geldiniz,” dediğim sıra ikisinin de bakışları beni buldu. “Nasıl-sın?” diye soran Gülfem yaşananların üzerinden bir yıl geçtiği hâlde hâlâ gerçekten iyi olup olmadığının endişesini bakışlarında taşıyordu. “İyiyim, kötü olacak ne var ki?” derken onunla pek fazla göz göze gelmemeye çalıştım. Aslında artık kimsenin gözlerine uzun uzun bakamıyordum. Kimse oradaki boşluğu görsün, bir gün daha benim için üzölsün istemiyordum.

“Mehpare teyze nasıl?” diye sorduğumda, “Keyfi yerinde,” dedi arkadaşım gülümseyerek. “Babam bu defa kolay bırakmayacak anlaşılan.

Babaannem de nazlanıp duruyor ama oğluyla gelininin etrafında pervar olması hoşuna gitmiş gibi. Hem Gülcan'ı da çok özlemişti zaten," dediği de, "Kız Gülfem," dedi babaannem sırtarak. "Babaannen oradan bir c Alamancı cici dede bulup getirmesin sana," dediğinde kızlar kahkahalara boğulurken ben de sessiz bir gülümsemeyle eşlik ettim kahkahalarını. Sesli kahkahalarım da çok eskilerde kalmış gibiydi artık.

Biraz sonra, "Ben bir tuvalete gideyim," deyip yanımızdan ayrılı Gülfem'le babaannemin bakışları hafifçe kısılrken ciddi bir konuşmanı geleceğini de anlamış oldum. "Çiçek... Annen nasıl?" diye sorduğund Çiçek de gülümsemesini kaybederken, "Kendine göre iyi, bana kalırs depresyonda," dedi arkadaşım hüznle. "Resmen inadından hasta old kadın Süheyla teyze. Abim eve gelmiyor diye hıncını bizden çıkarıyordu şimdi baktı babamla ben de oralı olmuyoruz bu defa da kendine sardı. Sabahattan akşama camın önünde öylece oturuyor. Babaannem bile inadın bıraktı hâlini hatırını soruyor ama yok, konuşmuyor kadın."

"Abinin haberi var mı?"

"Var," dedi Çiçek aynı hüznü tavırla. "Babaannem konuştu onun la ama abim de annemden inat. Ya aslında hak da veriyorum ona, annem Gülfem'e bir adım atsa abim de anneme atacak o adımı ama neredede..." diye bıkkınlıkla söylendiğinde, "Boş ver," dedim uzanıp omzunu okşarken.

"Herkes kendi meselesini kendisi çözsün, bir senedir arada köprü olacağım diye en çok sen perişan oldun," dediğim sıra içeriden gelen kapı sesiyle konuyu hızlıca kapattık. Canı sıkılmasın diye Gülfem'in yanında bu meseleleri konuşmuyorduk uzun zamandır.

Gülfem'in de salona gelişiyle bir süre daha havadan sudan sohbet etsek de bir vakit sonra babaannemin bizi kovalamasıyla odama geçtik birlikte. Babam akşamüstü Ali'yi berbere götürmüştü, sonra da baba oğul dışarıda yemek yiyeceklerini söylediğinden kafamız rahattı.

Odama geçtiğimde bir süre sıradan mahalle dedikodularından bahsederken, "Asıl haberi duymadın sen," dedi Çiçek heyecanlı sesiyle. "Bu Filiz yılanı var ya, evleniyormuş!" dediğinde şaşkın bakışlarım Gülfem'i bulurken, "Nihayet," dedi arkadaşım da üzerinden tonlarca yük kalkmış gibi bir rahatlamayla.

“Ama tahmin et kiminle?” diye aynı şaşkınlıkla devam ettiğinde aklıma kimse gelmezken, “Şu Ufuk vardı ya hani,” dediğinde Filiz’in kiminle evleneceğini hiç umursamayacağımı düşünürken benim bile ağzım açık kaldı.

“Yok artık!”

“Vallahi doğru... İki uyuz buldular birbirlerini,” dediğinde, “Ne ala-ka o ikisi?” diye sormamla Çiçek bu konudan aldığı zevkle yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturup hevesle anlatmaya başladı.

“Bu Filiz hâlâ orada burada abimden bahsedip duruyormuş, annesi de sağda solda olur olmadık şeyler anlatmaya başlayınca babasının kulağına gitmiş. Zavallı adam kalp krizi geçiriyormuş az kalsın. Demiş buna ilk isteyene vereceğim seni diye... Bu Ufuk da artık nereden duyduysa haber göndermiş o gudubet ablasıyla. Senden umudu kesince tabii,” diye söylendiğinde, “Layıklarını bulmuşlar,” dedim yüzümü buruşturarak.

Ufuk salağı geçen sene yaşananların ardından sözde özür dileme maksadıyla birkaç kez daha yoluma çıksa da her defasında ağzının payını almıştı. En son babam mahallede gördüğü yerde buna meydan dayacağı atacaktı ki o günden sonra bir daha çıkmamıştı karşıma. Ne halt ettiği umurunda değildi de, “Bu ikisinden doğacak çocukları Allah anasının babasının huyundan uzak etsin,” dediğimde, “Âmin,” dediler aynı anda.

Bakışlarım dalgınlıkla önüne bakan Gülfem’e kaydığında geldiği andaki neşesine inat biraz üzgün göründüğünü fark ettiğimde ister istemez endişelendim. Eline uzanıp, “Senin neyin var?” diye sorduğumda dalmış olacak ki irkilen bakışları beni bulduğunda bir an için Çiçek’e çevirdiği bakışlarını buruk bir ifade sardı. Bir an sonra hüznünlü bir ifadeyle, “Regl oldum,” diye hafifçe omuzlarını silkerek mırıldandığında canının neye sıklığı anlaşılrken Çiçek hiç beklemeden kedi gibi sımaştı yengesine.

“Asma yüzünü, bak çok çirkin oluyorsun,” diye söylendiğinde Gülfem ona bakarken bile sanki utanmış gibi görünüyordu. “Bu ay... Birkaç gün gecikince... Ne bileyim umutlanmıştım,” dediğinde ben de diğer taraftan eline uzandım destek vermek istercesine.

“Gülfem...”

“Biliyorum, kabullenmem lazım ama,” derken gözlerinden akan yaşlara inat burnunu çekip gülümsemeye çalıştı. “İnsan yine de umut ediyor

işte. Bir yıl geçti ve biz hiç... Yani şey," derken ne kaçar yakın olsak da kendi mahremini anlattığından yanakları kızardı utançla.

"Korunmadık... Mahir ile çok mutluyum, belki de hayatımın en mutlu senesini yaşadım ama içimde hep bir acaba sorusu diken gibi kalbi me batıyor. Acaba o da benim kadar mutlu mu? Baba olamayacağını düşün­düğünde acı çekiyor mu? Pişman oldu mu?" diye tekrar ederken, "En yakın arkadaşın olarak değil görümcen olarak konuşuyorum şimdi," dedi Çiçek. Gülfem'in bakışları endişeyle ona dönerken söylediklerinde ne bir avuntu ne de yalan vardı Çiçek'in. Sadece gerçekleri söylüyordu bir kere daha...

"Gülfem... Ben abimi seninle de gördüm sensizken de... İnan bana bir an için dahi olsa sensiz hâlini bir daha görmek istemiyorum. Abim çok seviyor seni ama çok sevmek bile yetmiyor onun sevgisini anlatmaya. Abimin sevgisinin karşılığını bir çocukla veremezsin, sadece onu en az onun seni sevdiği kadar severek verebilirsin. Lütfen düşünme bunları, sadece sevdiğin adamla mutlu olmaya bak. Herkes sizin kadar şanslı değil," dedi. ğinde istemsizce gözlerim bulutlanırken fark etmesinler diye bakışlarımı kaçırdım. Yerimden kalkıp pencereye doğru adımladığım sıra dalgın bakışlarım karşı evdeki canlılığa takılırken, "Yine papatya zamanı," diye geçti kalbimden. "Ve sen yine yoksun..."

Odamın penceresinden karşıdaki eve bakmak artık eskisi kadar acıtmıyordu kalbimi. İlk zamanlar ölüm gibiydi, onca yalanın yüzüme vurulması gibiydi ama zamanla o his de geçti. Şimdilerde iki çocuklu bir aile yaşıyor o evde. Ayyaş Tufan pek fazla uğramıyor mahalleye. Onun evini sonunda düzgün birilerine kiralaması tüm mahalleliye huzur verdi, kimse o evde bir zamanlar yaşayan adamı hatırlamıyor artık. Evin hanımı Gülşah abla, eşi Selim abi, çocukları Fidan ve Caner... O evin sahibi artık onlar. Her karışında onların izleri; onların eşyaları, onların dokunuşları var artık.

Ozan yok.

Ne izi ne ruhu ne de kendisi... Artık ona dair hiçbir şey yok...

"Sena?"

Omzuma dokunan elin sıcaklığıyla daldığım düşüncelerden sıyrıldığım da onlar bir şey sormadan, "İyiyim," dedim hızla. "Babamları düşün-

yorum,” derken yalan da söylemiyordum aslında. Aklımın bir köşesinde hâlâ onlar vardı.

“Ne oldu ki?” diye merakla soran Gülfem’le onlara doğru adımlayıp yatakta Çiçek’in yanına oturdum. “Kaç ay geçti hâlâ nikâh tarihi alınmadı. Bir sorun mu var, kavga falan mı ettiler bilmiyorum,” diye endişeyle söylendiğimde Çiçek’in bakışları Gülfem’i buldu. O an ikisinin sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyormuş gibi bakan hâlleri gözlerimi kısıpama sebep olurken, “Siz biliyor musunuz?” diye sorduğumda, “Tahmin ediyoruz diyelim,” diye kararsızca mırıldandı Çiçek.

“Ee?” diye merakla belirttiğimde, “Bence senden dolayı çekiniyorlar,” demesiyle, “Anlamadım,” dedim şaşkınlıkla. Hakikaten de anlamamıştım.

“Yani ... Canım benim sen ne kadar iyiyim desen de...” diye başlayan Çiçek’i, “Ben iyiyim zaten,” diyerek durdurduğumda, “Yapma Sena,” dedi Gülfem de elime uzanarak. “Bir yıl geçti ama hâlâ karşıdaki eve bakarken gözlerin doluyor,” dediğinde, “Alakası yok,” dedim sinirle. “Sen söyledin, bir sene oldu. Unuttum gitti,” deyip gözlerimi kaçırırken aniden yastığının altına uzandı Çiçek.

Ben engel olamadan oradaki walkmanı çıkardığında içindeki tek şarkılık kasete hüznle bakarken, “Bir yıldır her gece aynı şarkıyı dinliyorsun Sena,” dedi hüznle iç çekerek. “Baksam buralarda bir yerlerde ikinizin olduğu fotoğrafı da bulacağım,” dediğinde kendime duyduğum hırsıla çektim elindeki walkmanı.

“Bir yıl geçti, ne zaman bir papatya görsen onu görür gibi bakıyor gözlerin. Hayatına girmek isteyenleri görmüyorsun, devam ettiğini söylüyorsun ama bir sene evvelinde sıkışıp kaldın sen arkadaşım,” dediğinde, “Yeter!” dedim hırsıla. Onlara kızdığımı düşünseler de tüm öfkem kendimeydi aslında. Çünkü söyledikleri her şey doğrudu.

“Yok Ozan, biliyorum. Aslında hiç olmadı. Bir düş gördüm ben, hep istediğiniz gibi âşık oldum ama sonunda uyandım ve bitti. Biliyorum yok o,” dedim akan gözyaşlarım elimin tersiyle hırsıla silerken. “Onu düşünmek istediğimi mi sanıyorsunuz? Unutmak için her şeyi yapıyorum ama olmuyor! Yine de çabalıyorum,” derken, “Sena,” deyip hüznle bana sarılmaya çalışan arkadaşma engel oldum hırçınlıkla.

“Yapma Gülfem... Beni teselli etmeyin, bugün olmazsa yarın unu-

tacağım. Benim adımı bile hatırlamayan bir adamı hâlâ düşündüğüm için zaten yeterince acı çekiyorum. Bir de beni avutmaya çalışmayın,” dedi. ğimde, “Nereden biliyorsun onun da seni düşünmediğini?” diye soran Çiçek’e alayla bakıp başımı iki yana salladım.

“Tabii... Bir sene geçti, bir sene! O kusursuz hayatına bıraktığı yerden devam ederken kesin ara ara düşünmüştür beni. Belki arkadaşlarına anlatmıştır nasıl da iki güzel sözle kendime âşık ettim diye. Ne salağım ben değil mi? Adam gitti ama ben hâlâ onun diktiği papatyalarla konuşuyorum her gün. Gerçekten salağın tekiyim!” deyip önüme düşen saçlarımı sinirle geriye attım.

“Neyse ya... Yine aynı şeyleri konuşmak istemiyorum, mesele babamlar zaten,” derken farkına vardığım gerçeğe yüzümün daha da asılmasına engel olamadım. “Babamlar benim yüzümden mi bu nikâh işini erteliyorlar yani?”

Oturduğu yerden doğrulan Çiçek, “Muhtemelen sen üzgünken böyle bir mutluluk yaşamayı yanlış görüyorlar,” dediğinde, “Saçmalık,” dedim üzümlere. “Onların evlenecek olması son zamanlarda beni mutlu eden tek şey,” derken yorgun bir nefes bıraktım. “Neyse... Bu meseleyi halledeceğim ben,” dediğim sıra Gülfem, “Ben artık eve geçeyim, Mahir gelir birazdan,” dediğinde, “Ben de çıkayım seninle,” dedi Çiçek. Aklımdaki fikri bir an evvel hayata geçirmek istediğimden kalmaları için ısrar etmedim. Onlarla birlikte ayaklandığım sıra, “Sena,” diyen Çiçek’le bakışlarımı ona çevirdiğinde, “Yazıyormuş,” dedi tereddüt dolu bir sesle.

“Anlamadım... Kim, ne yazıyormuş?” diye sorduğumda, “Ozan,” dedi sakince. “Çiçek lütfen,” desem de, “Tamam, tekrar açmayacağım bu meseleyi ama bunu bilmen lazım. Dergiye bir haber geldi,” dedi hızla. Çiçek mezun olduktan kısa bir süre sonra bir edebiyat dergisinde staj yapmaya başlamıştı.

“Ozan neredeyse bir senedir ortada yokmuş. Kimse de bilmiyormuş nerede olduğunu. Böyle ortadan kaybolduğu zamanlar olurmuş ama hiç bu kadar uzun sürmezmiş. Meğer yeni romanı için uzaklaşmış. Yeni kitabının haberi geldi, camiada şimdiden büyük ses getirdi bu haber,” dediğinde, “O kadar malzeme topladı burada kendine,” dedim öfkeli bir sesle. “Şimdi kullansın tabii... Ne kadar aptal olduğuma somut bir delil daha. Aman ne hoş!”

“Ya senden bahsettiyse kitabında...” dediğinde, “Bahsetmiştir tabii,” dedim kızgınlıkla. “Ne kadar salak olduğumdan bahsetmiştir mesela. Belki de tavlama tekniklerini falan anlatmıştır,” derken, “Neyse ne,” dedim bir kere daha. “Bu mesele bir daha açılmasın,” deyip kapıya yöneldiğimde onlar da çaresizce peşimden ilerlediler. Babaannemle de vedalaşıp evden çıktıklarında ben de telefona doğru adımlayıp fihristte kayıtlı numarayı aradım. Telefonu yanıtlayan kadını eve çağırdığımda arka tarafımda kalan babaannem *hayırdır* dercesine gözlerime baksa da omuz silkip sofrayı hazırlamak için mutfığa doğru ilerledim.

Bu mesele bu akşam çözülecekti.

Birbirlerine bakıp duran üç yetişkine başka zaman olsa kahkahalarla gülecekken bugün içine düştüğüm durum yüzünden yalnızca somurtuyordum. İnsanların benim yüzümden mutlu olmayı kendilerine yakıştıramamaları öyle can sıkıcı bir durumdu ki... Hele de söz konusu babam olduğunda öfkelendiğim kadar üzgün de hissediyordum kendimi. Çünkü bu hayatta biri mutlu olmayı hak ediyorsa o kişi babamdı.

Babaannem gözlüğünün üzerinden soru dolu bakışlarla bana bakarken babamla Firuze abla çekingen bakışlarla birbirlerine bakıyorlardı. Onların bu hâlleri bana hâlâ öyle tatlı ve masum geliyordu ki gerginliği daha fazla uzatmamak adına, “Baba,” dedim sakince. “Siz niye hâlâ nikâh tarihi almadınız?”

Babamın şaşkın bakışları beni bulurken Firuze abla da beden yaşının aksine on sekiz yaşında bir genç kız gibi yanı başında utanıp kızardı. Onun yaşadığı onca acıya, kayıp giden bunca zamana rağmen ruhunu hep o yaşında bıraktığını biliyordum. On sekiz yaşında istemediği bir adamla zorla evlendirilmişti ve o günden sonra da bir gün olsun gün yüzü görmemişti. Ta ki bugünlere kadar...

Bir sene evvel babaannemle aramızda geçen bir konuşmanın ardından yaşlı kurt oğlunu bu defa doğru kişiyle evlendirmeyi aklına koymuştu. O gün bunun olacağını babaannemin bakışlarında görmüştüm çünkü bu zamana kadar onu tutan bizdik, bunu içten içe hep biliyordum. Vere-

ceğimiz tepkiden çekindiği için babamı evlendirme niyetinden hiç bahsetmemişti ama içten içe bunu istediğini biliyordum. Çünkü yaşılanıyordu ve ahir ömründe oğlunun mutlu olduğunu görmek istiyordu. Belki bir zaman öncesine kadar babamın evlenecek olmasını kabullenemezdim ama yaşanan onca şey bana en başta hayatın geçip gittiğini öğretmişti.

Beni doğuran kadın bile onca günahına rağmen hayatına devam etmişken babam neden yalnız kalacaktı ki? Mutluluk en çok da onun hakkıydı.

Babaannemin aklındaki gelin adayımın Firuze abla olmasına ise nedense hiç şaşırmaııştım. Belki de çocuk yanımda ondaki anne şefkatini tattığından kabullenmek daha kolay olmuştu. Firuze abla iyi bir insandı ve ben onun babamı mutlu edeceğine tüm kalbimle inanıyordum.

Birkaç ay evvel babaannem bu meseleyi babama açtığında babam uzun süre karşı çıksa da onunla konuştuğumuz akşam bir şeyler değişmişti. Belki o da bizim tepkimizden çekiniyordu, belki de ikinci kez bir kadının kalbini kırmasından korkuyordu ama zaman ona tüm korkularının anlamsız olduğunu gösterdi. İkisini bir araya getirdiğimiz o akşam yemeğini düşündükçe hâlâ yüzümde bir gülümseme doğuyor. Yalnızca birbirlerine bakmaları yetmişti ve ben o an o bakışlarda bir sevginin yeşereceğini anlamıştım.

“Kızım,” dedi babam, şimdi bu mesele de nereden çıktı dercesine. “Biz... Konuşuyoruz aramızda,” dediğinde, “Firuze abla,” dedim yanında oturan kadına dönerek. “Yoksa sen bizim babamızı oyalıyor musun?”

Zavallı kadıncağz beti benzi atan yüzüyle, “Sena, o nasıl laf canım. Hiç olur mu öyle şey,” deyip telaşla babama döndüğünde babam da şaşkın bakışlarla ona bakarken, “Ciddiye almayın şunu,” dedi babaannem bana duyduğu kalpten sevgiyle. “Uğraşıyor sizinle.”

Bu defa da ikisi birden bana dönerken, “Madem aranızda bir sorun yok, o zaman hem kendinizi hem bizi mutlu etmek için daha ne bekliyorsunuz? Artık aile olmamızın zamanı gelmedi mi?” dediğimde babamın bakışları şefkatle dolarken Firuze ablanın güzel gözleri de mahcubiyet dolu yaşlarla parıldadı. “Biz... Yani düşündük ki,” diyen babamın ne diyeceğini tahmin ettiğimden onu yormamak için elimle sözünü keserken, “Artık aile olalım baba,” dedim tüm kalbimle. “Bu bizi sadece mutlu eder.”

Babam ve Firuze abla sözlerim karşısında sıcacık bakışlarla birbirlerine bakarlar. deminden beri kenarda sessizce bizi dinleyen Ali de yanıma gelip çocukluğundaki hâliyle kolumun altına sokuldu. Onun hâlinde bir derdi olduğunu tahmin etsem de aklıma bir şey gelmezken, “Ben de... Bir şey söyleyebilir miyim?” diye çekinerek sorduğunda bu defa da bakışlarımız ona döndü. Başımı eğip kardeşimin aklından geçenleri anlamaya çalışsam da boncuk gözlerindeki tereddütten başka bir şey anlayamazken, “Şimdi siz evleneceksiniz ya,” dedi Ali çekinerek. Bir yandan da parmaklarıyla oynaması gergin hâlini ele verirken babam yerinden kalkıp yanımıza gelerek Ali’nin dizine elini yasladı destek vermek için.

“Evet oğlum...”

“Firuze abla da bizimle yaşayacak ya artık,” dediğinde hepimiz ne geleceğini tereddütle, bir parça da korkuyla beklerken bakışlarını önce bana, ardından babama çeviren Aliş en son Firuze ablaya döndü biraz ürkek bir bakışla. “Şey... O zaman... Ben sana... Abla değil de anne desem olur mu?” diye sorduğunda babamın bakışları donarken benim de kalbimde *anne* diye gizlediğim camdan bir balon patladı sanki. Ruhumu saran acıyla dolu dolu gözlerimle kardeşime bakarken Firuze abla oturduğu yerden kalkıp ürkek bakışlarla karşımızda durdu. Koltuğun önünde dizleri üzerine çöktüğünde onun bakışları da yaşlarla parlarken sanki nadide bir cevere dokunur gibi parmak uçlarıyla Ali’nin eline uzandı çekinerek.

“Eğer... Bana içinden gelir de anne dersen... Beni bu hayatta kimsenin mutlu edemediği kadar mutlu edersin Ali,” dediğinde Ali eğdiği başını şaşkınlıkla kaldırdı. Bizim yaşlı gözlerimizin aksine onun bakışları heyecan ve mutlulukla parlarken, “Gerçekten mi?” diye sorduğunda Firuze abla bir an için bakışlarını bana çevirip yıllar önce paylaştığımız sırları hatırlar gibi baktı gözlerime.

Hemen sonra Ali’ye dönüp, “Gerçekten,” dediğinde Ali tüm korkularından sıyrılmış bir hâlde gülümserken, “O zaman artık sen de bana Aliş diyebilirsin... Anne,” dedi heyecanla. “Veli toplantılarına da sen gelersin olur mu?” dediğinde Firuze abla şaşkın bir mutlulukla küçük bedeni kendine çekip sarıldığında babama çevirdim bakışlarımı. Onun sanki yıllardır aradığı mutluluğu bulmuş gibi huzurla parlayan gözleri benim kalbimi de huzurla doldururken ben de onun eline sarılıp, “O zaman... Bir an evvel

alalım şu nikâh tarihini,” dedim heyecanla. “Bu evin artık annesine kavuşma vakti geldi.”

Bakışlarımı bize huzurlu bir tebessümle bakan babaanneme çevirdi. ğimde benim bakışlarımı da aynı gülümseme esir alırken zamanın hiç değilse aileme şifa olduğunu bilmek her şeyden daha kıymetliydi. Sonunda ailem mutluydu, onlar mutluysa ben hep mutluydum.

Bir Hafta Sonra

Bahçeden çıkıp dolmuş durağına giden yolda yokuş yukarı adımlarken yanımdan geçen simitçi mis gibi kokan simitlerin kokusunu etrafıma bıraktı. Birkaç adım sonra bu defa da açık pencerelerden gelen kokularla iştahım kabarıırken, “Sena! Kız Sena!” sesiyle gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Zaman geçiyor, yine de bazı şeyler hiç değişmiyordu.

“Efendim Cavidan abla,” deyip başımı kaldırdığımda yine camdan aşağı sarkan kadını buldu bakışlarım. Üzerindeki fosforlu yeşil sabahlıkla, bigudiye sarıli geçenlerde sarıya boyattığı saçlarıyla karikatür dergilerindeki karakterleri andırsa da sabah sabah beni güldürmeyi başarmıştı hiç değilse.

“İşe mi?”

Yıllardır neredeyse her gün aynı saatte aynı soruyu sorduğı hâlde cevabım hiç değilmese de, “Evet,” dedim yine aynı sakinlikle.

“İyi iyi... Haftaya düğün varmış ha?” diye yeni bir dedikodu yakalamanın heyecanıyla şakıdığında sabahın bu saati bu enerjiyi nereden bulduğunu anlayamasam da, “Öyle,” dedim sakince. Babamlar üç gün evvel nikâh tarihini almışlardı. Niyetleri kuru kuruya bir nikâhla evlenmekti ama hiçbirimizin gönlü böylesine razı olmamıştı. Ne vakti zamanında babam bir düğünün keyfini çıkarmıştı ne de Firuze abla. Şimdi ikisi de gönül rızalarıyla evleniyorken hak ettikleri düğünü de yaşamaları lazımdı. Ne kadar itiraz etseler de el birliğiyle her şeyi hazırlamıştık bile. Önümüzdeki hafta sokağın aşağısındaki çay bahçesinde düğünleri olacaktı. Ne kadar is-

rar etsem de Firuze abla gelinlik giymek istememişti, ben de onun isteğine karşı çıkmayarak hoşuna gidecek güzel bir elbise için kolları sıvamıştım. Kendisinin şimdilik haberi yoktu ama günlerdir elbise için Güzin Hanım ile birlikte çalışıyorduk.

“Mahallenin kadınları keyiften dört köşe, en büyük dertleri çözüldü sanki,” diye çenesini tutamayarak konuşan kadına ters ters bakarken, “Söyle onlara çok da keyiflenmesinler,” dedim yavrusunu koruyan bir kartal hırçınlığıyla. “Onların mutsuz yuvalarının sebebi hiçbir zaman Firuze abla değildi. Onlarda o haysiyetsiz kocalar, o fitne fücür akıllar oldukça daha çok ağlarlar,” deyip arkamı dönmüştüm ki, “Kız dur,” dedi telaşla atılarak.

“Öyle demek istemedim, biliyorsun severim ben Firuze’yi,” dediğinde, “Ben de severim Cavidan abla,” dedim buz gibi bir bakışla. “O kadınlara da duyur bunu, bilsinler ki o kadın birinin lafı yüzünden gözyaşı dökerse sebep olanı da ben bir güzel ağlatırım,” dediğimde aşağıdan gelen ılık sesiyle başımı çevirdim. Bakkalın kapısında görünen Levent eğlenerek yüzüme bakarken üst kattan, “Anladık anladık, merak etme sen,” diye söylenerek içeriye girdi Cavidan abla. Onun o kadınlar gibi fitne fesat düşüncelere sahip olmadığını bilsem de uyarmaktan zarar gelmezdi. Hem hepsine lafları taşıyacağını da bildiğimden duymaları gerekenleri söylemenin en kestirme yoluydu ona konuşmak.

“Hadi görüşürüz Levent,” deyip arkamı döndüğüm sıra arkamdan, “Dikkat et,” diye seslenirken daha fazla geç kalmamak için hızla durağa doğru ilerleyip Mahir abinin dolmuşuna atladım. Yarım saatin ardından modaevine geldiğimde neyse ki Güzin Hanım daha gelmemişti. Ben de mutfaktaki Şule ablaya selam verip hızlıca akşamdan kalan işlerime devam ettim.

Bir zaman sonra Merve de yüzünde güller açarak modaevine geldiğinde sanki ayakları yere basmıyor gibiydi. Hülyalı bakışlarla parmağındaki yüzüğe bakarken az kalsın sandalyeye takılıp yere düşecekti. “Dikkat et,” diye seslendiğimde gülerek iç çekerken, “Hallettiniz mi?” dediğimde başını salladı heyecanla.

“Hallettik. 12 Ekim’de evleniyoruz,” diye neşeyle şakıdığında yüzümdeki gülümseme büyürken, “Çok sevindim,” dedim içtenlikle. “Umarım çok mutlu olursunuz Merve.”

Geçen zaman içinde hayatı en çok değişenlerden biri de Merve'ye. Gün aşırı bir başkasına âşık olduğunu sanan arkadaşım beklemediği b anda sağlam kayaya çarpmıştı. Leyla'nın eşinin erkek kardeşi Nevzat b gün yengesini almak için modaevine gelmiş, o gün Merve'nin de aklı başından alıp gitmişti. Kaç zamandır arkadaş olsalar da Merve, Leyla'nı kayınbiraderini ilk kez o gün görmüştü. Başlarda oğlan Merve'ye pek yü vermese de zamanla tatlı hâllerine kayıtsız kalamamıştı. Geçen ay nişanlanmışlardı, görünen o ki kısa süre içinde de evli olacaklardı.

“Darısı başına arkadaşım,” deyip gülümseyerek masanın diğer tarafı na geçtiğinde yüzümdeki gülümseme kaybolurken bakışlarım buruklaştı. İhtimal dahi vermediğim bir duaya *âmin* demek bile içimden gelmezken bir kere daha acıların içinde kaybolmadan önce başımı iki yana sallayarak işimin başına döndüm.

Hayat devam ediyorsa ben de devam etmek zorundaydım.

Güzin Hanım odasından çıkıp, “Sena, hadi getir kumaşları,” dediğinde, “Hemen geliyorum,” deyip elimdekileri bırakarak kenara ayırdığımız kumaşlara uzandım. Birkaç ay evvel doğum yapan Leyla henüz tam zamanlı olarak işe dönmemişti. Güzin Hanım da hemen yerine birini almak istememişti. Bir gün bana dikim öğrenmek isteyip istemeyeceğimi sorduğunda o zamana kadar pek düşünmesem de neden olmasın demiştim içimden. Hayatımın sonuna dek ütü yapmak istediğimi sanmıyordum. Benim için bir tutkuya dönüşür müydü, yeteneğim var mıydı bilmiyordum ama dikim, ütü yapmaktan daha mühim bir işti ve açıkçası daha kıymetli bir iş yapıyormuşum gibi hissettiriyordu. Benim de tam olarak böyle bir şeye ihtiyacım vardı galiba.

Güzin Hanım bir süredir fırsat buldukça beni çalıştırıyordu ve o kesinlikle bu işi öğrenebileceğim en iyi hocaydı. Zaman geçtikçe bu işte korktuğum kadar beceriksiz olmadığım da ortaya çıkmıştı. Hâlâ gidecek çok yolum vardı ama sonunda bu iş bir mecburiyetten öte bana hayal kurdurmaya başlamıştı.

Atölyeye geçtiğimizde bir saate yakın artık kumaşlarla çalışırken bi-

raz sonra Şule abla girdi içeriye. Yüzünde afallamış bir ifadeyle, "Güzin Hanım, bir misafiriniz var," dese de bakışları bendeydi. "Gelsin," diyen Güzin Hanım'ın ardından ben de hızlıca kumaşları toparlarken odaya giren genç kıızı gördüğümde neredeyse elimdeki kumaşları yere düşürecektim.

Karşımda bir sene sonra yeniden gördüğüm lacivert bakışlara bakarken onu ilk gördüğümde nasıl anlamadığıma hayret ettim bir kere daha. Bakışlar aynıydı, sima aynıydı. Bu kız o gün de bugün de *ben Ozan'ın kardeşiyim* diye bas bas bağıırıyordu. Pardon, Ozan Kenan Kaşifoğlu'nun...

Günün birinde onlardan biriyle karşılaştığımda bunun filmlerdeki gibi çarpıcı bir etkisi olacağını düşünmüştüm. Yanıldığım onca şey gibi anlaşılan bu konuda da yanılmıştım. Adının Sezen olduğunu unutamadığım genç kız kim olduğumu bilse de sanki unutmuş gibiydi. Bana bir an için değip geçen bakışlarında hiçbir merak ya da garip bir tanıdıklık hissi yokken, "Haber vermeden geldiğim için üzgünüm Güzin teyze," dedi sevecenlikle. "Bu taraftan geçiyordum, gelmişken uğrayayım istedim. Yarın için güzel bir elbiseye ihtiyacım var, belki elinde bana göre bir şeyler vardır," dediğinde Güzin Hanım bir an için bana baksa da hemen sonra Sezen'e döndü tebessümle.

"Ne demek, istediğin zaman gel Sezenciğim. Senin için her zaman bir şeyler buluruz... Ama ne için aradığımızdan bahset önce. Davet mi var yoksa son dakika düğünü falan mı?"

"Abim için," dediği an afallamış bakışlarım ondan tarafa dönse de hâlâ bakmıyordu bana. İşin tuhafı sanki burada olduğumu bile unutmuş gibiydi. "Güzin Hanım ben çıkabilir miyim?" diye sorduğumda Güzin Hanım bakışlarını bir an için bana çevirip, "Tabii, çık sen," derken, "Gel otur şöyle Sezenciğim," dediğinde kapıya doğru yöneldim. Tam açtığım kapıdan çıkacağım sıra Sezen keyifli sesiyle, "Yarın abimin yeni kitabı için imza günü var. Uzun zamandır sessizliğe gömülmüştü, yarın büyük gün," dediğinde sanki biri ayaklarıma pranga vurmuş gibi kıpırdayamadım.

"Ya... Sonunda geliyor demek yeni kitap. Abin gerçekten eşsiz bir kalem," derken, "Ben de geleyim yarın," diye devam etti Güzin Hanım konuşmaya. "Kaçta ve nerede olacak?" dediğinde duymaktan kaçınısam da, "Sana davetiye vereyim," dedi Sezen neşeyle. "Yarın aşağıdaki caddede sinemanın yanındaki büyük kitapçıda, saat birde."

Hemen ardından da çantasından bir zarf çıkarıp uzattığında dah fazla oyalanmadan kapıdan çıktım. İçeriye girdiğim an Merve'nin merakla parıldayan bakışları beni bulsa da ne soracağını bilemediğinde kararsız kaldı. Ben de onun kararsızlığından yararlanıp sessizce işimi başına döndüm.

"Yarın sadece birkaç metre uzakta olacak," diye fısıldayan iç sesimle başımı iki yana sallarken, "Seni unutup unutmadığını merak etmiyor musun?" diye ısrar eden iç sesime karşılık, "Hayır!" diye sinirle bağırdım. Tam o ar açılan kapıdan çıkan genç kız parıldayan bakışlarla bir an için bana baksa da hemen ardından, "Görüşürüz Güzin teyze," deyip elinde bir elbise kılıfıyla modaevinden ayrıldı. O an Güzin Hanım'ın bakışlarını üzerimde hissettiğim hâlde ondan tarafa dönüp bakmazken yarın o kitapçıya asla gitmeyeceğimden emindim.

Bir kere daha oyuna gelmeyecektim.

Baş ağrısıyla geçen uzun bir gecenin ardından yeni bir güne karnım da geçmek bilmeyen bir sancıyla uyandım. Belki de karnımdan değil kalbimden geliyordu sızısı, bilmiyorum. Gözlerimi araladığım an pencereden yüzüme vuran güneş ışıklarıyla kaşlarım huysuzca çatılırken, "Sena! Kalkmadın mı hâlâ?" sesiyle başımı hafifçe çevirip baş ucumdaki saate çevirdim bakışlarımı.

11:00

Gördüğüm saatle şok içinde yerimden kalkarken nasıl bu saate kadar uyuduğuma bir anlam verememiştim. Pazar olduğundan hiç değilse işe geç kalmış değildim ama aklımda dönüp duran diğer ihtimal de başlı başına can sıkıcıydı.

"İki saat kaldı," diyen iç sesimle kendi kendime, "Umurumda değil," diye mırıldanırken üzerimdeki örtüyü sıyrıp ayaklandım. Odadan çıktığımda içeriden televizyonun sesiyle ara ara söylenip duran babaannemin sesi geliyordu. Banyoya geçip yüzümü yıkadıktan sonra salona doğru adımladığımda kapı önünde duraksadım. "Niye uyandırmadınız beni ba-

babanne?" diye söylenerek içeriye geçtiğimde, "Baban dokunmayın dinlensin dedi. Her gün erken kalkıyorsun zaten dinlendin işte," deyip televizyona çevirdi bakışlarını babaannem. Ekranda akşam yayınlanan bir dizinin tekrarı oynuyordu.

"Babamlar nerede?" diye sorduğumda, "Ali'ye ayakkabı almaya gittiler, top oynarken paramparça etmiş eşek sıpası," diye söylenirken, "Bari futbolcu olsa şu oğlan," dedi eğlenerek. "Top peşinde koşarken parçalamadığı ayakkabısı kalmadı. Onların parasını çıkarsın bari," dediğinde hafifçe kıkırdadım.

"Kahvaltı da yaptınız tabii," dediğim sıra, "Yaptık yaptık," dedi babaannem kenarda duran çay bardağına uzanıp dibini yudumlarken. "Çayın altı açık hâlâ, git sen de ye bir şeyler," dediğinde canım pek bir şey istemese de başımı salladım. Yerimden kalkıp salondan çıkacakken, "Kızım," sesiyle başımı çevirdiğimde kızım demesinden bile hoşuma gitmeyecek bir şey diyeceğini anlamıştım.

"Şey... Geliyor mu hâlâ?" diye sorduğunda kimden bahsettiğini anladığımdan istemsizce keyfim kaçarken, "Arada sırada," dedim isteksizce. "Karşısına çıkmıyorum ama şansını denemeye devam ediyor hâlâ."

"Babana anlatmayacak mısın artık?" dediğinde azıcık olan keyfim de kaçarken, "Gerek yok babanne," dedim isteksizce. "Sonunda yüzü gülüyor babamın. O kadından bahsedip de canını sıkmak istemiyorum. Gerçekten pişman olsaydı karşıma çıkmak için on bir yıl beklemezdi, hadi kendimden geçtim de bir bebeğini ardında bıraktığını bilirken bir başka bebek doğurmazdı. O kadında merhamet yok, annelik yok ve bizim de onun tarihi geçmiş anneliğine ihtiyacımız yok. Bahsedip de hayatımıza gölgesini düşürmek istemiyorum, yakında vazgeçer zaten," dediğimde, "Sen bilirsin yavrum," dedi hüznle.

"Sadece üzülme yeter ki," dediğinde yanına adımlayıp saçlarının üzerinden öptüm tebessümle. "Sen merak etme babanne, o kadının ne kalbimde ne de hayatımızda bir yeri yok," deyip arkamı dönerek mutfığa doğru adımladım.

Masanın üzerinde duran kahvaltılıklardan isteksizce de olsa biraz atıştırırken bakışlarımla dalgın hâlde masa örtüsünü izliyordum. Pazar günü olduğundan sokak bir parça daha hareketliydi sanki. Hava da sıcak

olduğundan insanlar tatil gününü dışarlarda geçiriyorlardı anlaşılan. Bir şeyler atıştırdıktan sonra mutfağı da toparlarken ara ara duvardaki saate kayan bakışlarımı telaşla geri çektim. Zaman geçiyordu ama önemi yoktu. Hiçbir yere gitmeyecektim.

“Sena! Bir baksana buraya,” diye seslenen babaannemle oyalandığım bezi kenara bırakıp içeriye girerken, “Çıkacak mısın dışarıya?” dediğinde, “Yok!” dedim telaşlı bir sesle. “Çıkmayacağım. Ne işim var dışarıda babaanne!”

Verdiğim aşırı tepki babaannemin kaşlarını kaldırmasına sebep olurken, “Ne bileyim ben, kızların yanına falan gidersin diye dedim,” diye mırıldandığında, “Yok,” dedim derin bir nefes bırakarak. “Evden çıkmayacağım bugün.”

“Hay Allah... Şey diyecektim ben de... Dünden beri canım şu geçenlerde getirdiğin böğürtlenli pastadan çekiyor,” dediğinde, “O nereden çıktı şimdi?” dedim gülerek. “Ne bileyim canım akşam dizide o pastadan yediler ya hani, ondan beri aklımda dönüp duruyor. Yaşlılık işte insan çocuklaşıyor bazen. Neyse geçer birazdan,” deyip kenarda duran örgüsünü eline aldığı anda vicdanıma oynadığından habersiz iç çekti Süheyla Sultan.

Biz çocukken canımız bir şey istiyor mu diye etrafımızda dönüp dururdu babaannem. Özellikle de o kadının gittiği ilk yıllarda gözümüz bir şeyde kalmasın diye öyle çok uğraşırdı ki... Oysa ben bu zamana kadar onun istediği bir şeyi dile getirdiğine hiç şahit olmamıştım. Ne kadar dilinde huysuzluk olsa da şımarmayı bilmezdi babaannem. Ne çocukluğunda ne evliliğinde şımarmaya hiç şansı olmamıştı. Şimdi böyle karşımda bir çocuk gibi istediği bir şeyi dile getirmesi kalbime öyle bir dokundu ki kendime verdiğim evde kalma sözünün de bir kıymeti kalmadı.

Ayağı kalkıp odama geçtiğimde hızlıca üzerime yazlık sarı renkli çiçekli bir elbise geçirip saçlarımı da atkuyruğu şeklinde toparladım. Çantamı da omzuma takıp odadan çıktığımda kapı eşiğinde beni gören babaannem, “Hayırdır? Hani çıkmayacaktın,” diye mırıldanırken, “Vazgeçtim,” dedim tebessümle omuz silkerek. “Biraz hava alayım, dönüşte de pastanı alır gelirim,” dediğimde, “Kızım otur şuraya dediğime pişman etme beni,” dese de onu dinlemeden, “Geç kalmam,” diye seslenip sandaletlerimi giyerek evden çıktım.

Dışarısı öyle sıcaktı ki güneş gözlerimi kamaştırıyor, tenimin görülen yerleri ateşe yaklaşmışım gibi yanıyordu. Oyalanmadan yokuş yukarı çıkıp dolmuşa atladığımda fazla düşünmemeye çalışıyordum. Babaannemin bugün o caddedeki pastanenin pastasını istemesi sevimsiz bir tesadüften fazlası değildi.

Tabii o sırada eve gelen Çiçek ve Gülfem’le gülüşen babaannemi görebilseydim eğer, belki bundan o kadar da emin olmazdım.

“Şu tahinli çörekten de ekleyebilir misiniz?”

“Tabii hanımefendi.”

Pastanın yanına babamın sevdiği çöreklerden ve Ali’nin favorisi elmalı kurabiyeden de eklettikten sonra uzatılan poşeti elime alıp kasaya geçerek ücreti ödedim. Modaevinin yakınındaki bu butik pastanenin ürünlerini çok seviyordum. Sık sık eve de buradan bir şeyler aldığım için zaman içinde herkesin bir favorisi olmuştu.

Ödemeyi yapıp pastaneden çıkarken eve dönmek üzere durağa doğru ilerlemeye devam ettim fakat attığım her adım sanki bir öncekine nazaran daha da zorlaşırdı. Bir an sonra caddenin kenarında öğlen güneşinin keskin sıcaklığı altında duraksadım. Bakışlarımı arabaların geçip gittiği caddede, insanların yan yana yürüdüğü kaldırımlarda gezdirirken, “Eve dön Sena,” desem de sanki içimde bir taraf başını isyanla iki yana sallıyordu. “Kendine acı çekirtmekten zevk alıyorsun!” diye sinirle söylenirken bakışlarımı bileğimdeki ince kordonlu saate çevirdim.

13:30

Gördüğüm saatle kalp atışlarım da nedensiz hızlanırken, “Uzaktan görsen ne çıkar?” dedi içimdeki o arsız ve hiçbir zaman benimle aynı fikirde olmayan ses.

“Zaten görmez seni, hiç mi özlemedin Sena?”

“Kahretsin ki özledim,” diye kendi kendime konuşurken buraya kadar gelip de onu görmeden gitmeyi aptal kalbime kabullendiremiyordum. Bir yıl geçmişti. Değişmiş olmalıydı. Şimdi orada tüm yalancı kimliklerin-

den uzakta kendisiydi. Ona hayran olan insanların gözleri önünde ışıyla parlıyordu. Hiçbir şey değilken bile her şeyim olan adamdı o. O zaman bile tüm sıradanlığına rağmen varlığı gözlerimi kamaştırıyordu. Oysa ben tanıdığım Ozan yalnızca bir illüzyondur. Gerçekte kim olduğunu bilmiyordum bile. Küstahtı belki, ukala, aksi, duygusuz...

İçten içe böyle biri olmasını istiyordum galiba. Ondan nefret etmek için daha fazla sebebim olsun istiyordum. Çünkü hayatımda olmayan bir adamı sevmeye devam etmek çok acı veriyordu.

Belki de görmeliyim onu, diye düşündüm. Onun hayalimde yaşamaya devam eden adam olmadığını anlamak için gerçekte kim olduğunu görmem gerekiyordu. Kendimi böyle avutuyordum, belki de sadece buraya kadar gelip de birkaç metre uzaklıkta olduğunu bilirken onu görmemeye dayanamıyordum.

Sebepler ne olursa olsun adımlarımı ters istikamete doğru çevirip imza gününün yapıldığı büyük kitapçıya doğru ilerlediğimde her adımda kalbim daha bir telaşla çarpıyordu. Aşağıdaki caddeye dönüp ağaçlı yolda tedirgin ama heyecanlı adımlarla ilerlerken kitapçı birkaç adım ötemde kaldığında adımlarım duraksadı. Bakışlarımı sanki bir iz bulabilmek umuduyla etrafta gezdirdiğim sıra sakın bir sessizlikten başkası duyulmazken, birkaç adım daha atarak kitapçının kıyısına ulaştım. Çok fazla bir bilgi olmasa da bir imza gününün bu kadar sakın geçmesini beklemiyordum. Üstelik de onun imza gününün...

Çaresiz bir merakla geçen zaman içinde hakkında bir şeyler öğrenmiştim elbette. Ozan... Ozan Kenan Kaşifoğlu ülkenin en zengin ailelerinden birinin veliahdı olmaktan öte çok ünlü bir yazardı. İnsanlar onu soyadıyla değil eserleriyle tanıyordu ve bu öyle zengin bir ailede yetişmiş biri için başarılması zor bir durumdu. Sahip olduğu ün kendi başarısıydı ve bu hakikaten takdir edilesi bir durumdu.

Tabii benim için değil...

"Dün yanlış mı duydum acaba?" diye kendi kendime mırıldansam da imza gününün bugün olacağını duyduğuma emindim. Kız kardeşi özellikle belirtmişti ve Güzin Hanım da mutlaka geleceğini söylemişti. Saate baktığımda planlanan saat üzerinden neredeyse bir saat geçmişti ve ortalıkta hiç kimsenin olmaması tuhaftı. Kimse gelmemiş olamazdı. Bu kadar

abuk bitmiş olması da mümkün değildi. Ne düşüneceğimi bilemez hâlde çekinerek cam kapıyı ittiğimde kitapçının sessizliği karşıladı beni. İşin tuhaf yanı burası normal zamanlarda bile hatırı sayılır derecede kalabalıkken bugün etrafta kimse görünmüyordu.

Kendime engel olamadan içeriye doğru adımladığım sıra bakışlarım raflarda gezinirken, “Yardımcı olmam ister misiniz?” sesiyle telaşla yanımda beliren genç kıza döndüm. “Ben,” deyip ne söyleyeceğimi bilemez hâlde duraksarken, “Aradığınız bir kitap varsa yardımcı olayım,” dediğinde, “Bugün burada imza günü yok muydu?” diye sordum dayanamayarak.

“Ozan Bey için geldiniz o hâlde,” dediğinde adını duymak bile telaşlanmama sebep olurken, “şu taraftan ilerleyebilirsiniz,” deyip beni yönlendirdiğinde bir yanımda arkamı dönüp kaçmak istese de sanki bylenmişim gibi gösterdiği yöne doğru adımladım. Kitap raflarının arasından ilerlediğim hâlde etrafta kimseyi gremezken tam karşımdaki kitaplığın önünde duran boş masaya yaklaştığımda düşündüğüm gibi boş olmadığını fark ettim şaşkınlıkla.

zerinde duran kitaba uzandığımda kapağındaki isim kalbimin heyecanla çarpmasına sebep olurken, “*Sevmenin Zaman Yok,*” diye fısıldadı dudaklarım. Sade ve zarif kapağın üzerinde okuduğum isim hiç olmadığı kadar canımı yakarken kendime engel olamayarak kapağı araladığımda içine bırakılan tek papatya tanesiyle kalbim tekledi. Titreyen parmaklarımla papatyayı kavradığım an kitabın imzalandığını görüp şaşkınlıkla i çekerken imzanın üzerine bırakılan notta ve kitabın ithaf kısmından gözlerimi alamıyordum.

İmzanın zerindeki notta, “*Vazgeçmedim,*” yazıyordu.

Ve kitabın ithaf cümlesi notun hemen altındaydı.

“*Gökyüzündeki en parlak yldza ... Zühre yldızma ...*”

Bölüm 21

Gölgedeki Adımlar ve Yeniden Doğuşlar

1995, Ağustos

Ağustos sıcakları her geçen gün daha da bunaltıcı oluyordu sanki. Genç kadın ensesine yapışan saçlarını hafifçe uzaklaştırsa da biraz olsun rahatlayamıyordu. Üzerindeki efil efil yeşil renkli elbise dahi fazlalık gibi hissettirirken caddenin kenarına geldiğinde bir ağaç gölgesinin altında beklemeye başladı. Biraz sonra bir dolmuş görüldüğünde bakışlarını kıpır plakasını okumaya çalışırken, beklediğini görmenin heyecanı ile kenara doğru yaklaştı. El etmesiyle sağa yanaşan dolmuş durduğunda genç kadın gülmek için kendini zor tutar hâliyle dolmuşa bindiğinde, “Buyur yenge,” dedi muavin Sinan kenara çekilerek.

İçten tebessümüyle, “Sağ ol Sinan,” diyen Gülfem öne doğru ilerleyip kendisine ait olan koltuğa oturduğunda poşetleri de ayak ucuna bıraktı. Bakışlarını hafifçe sol yanına çevirdiğinde yakası bağı açık kara yağız şoföre iç çekerek bakarken, “Keşke şu müşteriler olmasaydı şimdi,” diye arsızlıkla geçirdi içinden. Şu ağustos güneşi bile kocasının ateşi gibi kavurmuyordu bedenini.

Mahir kıstığı gözleriyle karısına yan bir bakış atıp önüne dönerken bakışlarını da dikiz aynasında tuttu bir süre. Mahalleli de alışmıştı artık genç kadını kocasının yanında görmeye. Gülfem her gün olmasa da ara ara dolmuşa biniyor, kocasının aklını başından alırken milleti de şaşkın. lığa sürüklüyordu. Ayrı geçen zamanlarını telafi etmeye çalışıyordu genç kadın, kocasının da bu durumdan hiçbir şikâyeti yoktu hani. İki buçuk yıl boş kalan manita koltuğu yine sahibine aitti, bundan sonra da hep böyle kalacaktı.

Genç âşıkların yan yana olmalarına alışan mahalleli yolcular ilk zamanların aksine dolmuşa binen genç kadınla ilgilenmediklerinden Mahir vitesin üzerindeki elini karısının eline uzatıp başparmağıyla hafifçe okşadı. Hemen ardından elini geri çektiğinde bu küçücük temas bile iki âşığı tutuştururken, “Hallettin mi her şeyi?” dediğinde Gülfem hevesle başını salladı.

“Evet, ayakkabımı da buldum tam istediğim gibi. Elbisem de çok içime sindi, yakıştı ama değil mi Mahir?” dediğinde genç adam karısına hayranlık dolu bir bakış atıp, “Sana ne yakışmaz ki gülüm,” dedi aşkla. Gülfem’in hafifçe yaklaşıp, “Bana en çok sen yakışırsın ama,” diyen fısıltısıyla genç adam güçlkle yutkunurken kendini toparlamak adına hafifçe öksürüp önüne döndü.

“Akşam soracağım bunu sana,” diye söylendiğinde Gülfem kocasını utandırmanın keyfiyle kıkırdarken tam o sıra bakışlarına takılan kadını fark ettiğinde hafifçe çatıldı kaşları. Doğru gördüğüne emin olduğunda, “Mahir dursana,” diye telaşla atılırken endişeyle kendisine dönen kocasını paniklettiğini fark edince gülümsemeye çalıştı. “Gelmişken pazara da uğrayayım,” dediğinde Mahir, “Birlikte geliriz gülüm, taşıma şimdi onca şeyi,” dese de genç kadın, “Bir şey olmaz, hem yemek de yapmam lazım, hadi dur sen,” dediğinde Mahir pek içinden gelmese de sağa yanaşıp dolmuşu durdurdu.

“Poşetler kalsın, ben getiririm akşama,” dediğinde genç kadın hızla başını sallarken kocasına gülümseyip kimselerin görmediğini umarak bir öpücük attı. Hemen ardından dolmuştan indiğinde Mahir aracı sürüp uzaklaştırdığında da genç kadın arkasına dönüp telaşla pazarın ucuna doğru yürüdü.

Kaldırımın kenarında oturan kadını ve yanında dağılmış hâlde duran poşetleri fark ettiğinde istemsizce paniklerken içinde hâlâ ona karşı ürkeklik olsa da, “Serpil teyze,” dedi endişeyle. “İyi misin?”

Serpil Hanım sıcaktan dönen başım zar zor kaldırdığında yanı başında gördüğü kızla kaşları çatılırken bir şey demeden önüne döndüğünde Gülfem istemsizce bir adım geriledi. Öyle mutluydu ki yeniden kırılmaktan, parçalanmaktan deli gibi korkuyordu ama karşısındaki kadını da bu hâlde bırakmaya içi el vermiyordu. Onun kendisini görmeye tahammülü olmayabilirdi ama Gülfem hâlâ çaresizce seviyordu onu. Sevdigi adamın annesiydi o, bir zamanlar anne dediği kadındı. Silip atmak öyle kolay değildi ki ...

Çantasından çıkardığı şişeyi tereddütle uzatırken, “Su iç istersen,” dediğinde Serpil Hanım, “İstemez,” dedi huysuzca. Öte yandan dili damağı öyle kuruydu ki bu kelime bile zar zor dökülmüştü ağzından. Pazara diye gelmişti ama sıcaktan mıdır başka bir şeyden midir bilinmez yol kenarına yığılmıştı. Allah’tan düşüp bir yerini kırmamıştı ama başı dönüyor, dengesini toparlayamıyordu.

Genç kadın varlığının kadını daha fazla sinirlendirdiğini hissetse de gidemiyordu bir türlü. Ona bir şey olacağından da korktuğu için, “Ben... Mahir’i ya da Çiçek’i çağırayım o zaman,” diye mırıldandığında, “Gerek yok,” dedi aynı soğuklukla Serpil Hanım. “Başımın çaresine bakarım ben, kimsenin acımasına ihtiyacım yok.”

Gülfem duyduğu sözler karşısında kalbinin kırıldığını hissederken, “O nasıl söz,” dedi hüznle. “Ben... Senin için endişelendiğimden,” dediğinde, “Niye?” dedi Serpil Hanım sinirle. “Niye endişelenesin benim için? Beni düşünüyormuş gibi rol yapmana gerek yok, biz bizyiz burada,” dediğinde Gülfem buruk bir hüznle baktı kendisini görmeyen kadına.

“Rol yapmıyorum,” dedi isyan eder gibi acı bir sesle. “Endişeleniyorum çünkü sen bu hayatta canımdan çok sevdiğim iki insanın annesisin,” dediğinde Serpil Hanım başını kaldırdı hırsıyla. Tam bir şey söyleyecekti ki genç kızın yeşil gözlerindeki acı kelimeleri ağzına tıkkarken, “Beni sevmeni, kabul etmeni beklemiyorum Serpil teyze,” diye devam etti Gülfem hüznle. “Sadece... Mahir için rol yapamaz mısınız?” dediğinde Serpil Hanım’ın bakışları kısıldı.

"Ailesiyle bir arada olmayı özlüyor Mahir, baba evinde yemek yemeyi, odasını, anılarını... Annesini," derken farkında olmadan kaldırımda kadının yanına oturduğunda, "Kalk," demedi Serpil Hanım. "Söz veriyorum senden hiçbir şey beklemeyeceğim ama Mahir için beni kabul etmiş gibi yapamaz mısın?" dediğinde Serpil Hanım'ın kalbinde ilk kez öfkeden başka bir duygu kıpırdanırken geçmiş günlere gitti aklı bir anda. Yanı başındaki bu kız... Bir zamanlar oğlu için hayal ettiği tek gelin adayıydı. Şimdiyse oğlunun karısıydı ama gelini olarak kabullenememişti onu.

Gözünün önündeki öfke perdesi aralamırken, "Değdi mi?" diye düşündü. Oğlunu sevdiğinden ayırmıştı, yuvası olsun diye... Oysa kendi yuvasından olmuştu. Oğlu yüzüne bakmıyor, kızı derdini açmıyor, kocası desen gerekmedikçe konuşmuyordu kendisiyle. Ne içindi bunca acı?

Oğlunu mahalle aralarında tesadüfen görüyordu bir senedir. Onda da gördüğü yalnızca yüzündeki mutluluktan. Mutluydu oğlu, hem de hiç olmadığı kadar mutluydu bu kızla.

Pişman olmak için bile çok geç olduğunu bilse de bir yerden tutunmaya çalışacaktı Serpil Hanım. Belki eskisi gibi olamayacaklardı ama ailesini geri dönülmez bir yola sokmadan evvel bir şeyler yapmak zorundaydı. Yanı başında hüznle oturan kıza baktığında artık utancı kızgınlığından çok daha ağır basıyordu. Kendi içinde o zaman için doğru olanı yaptığını düşünse de yanıldığını anlıyordu artık.

"Suyu... Uzatır mısın?"

Gülfem beklemediği adım karşısında heyecanla başım kaldırırken titreyen eliyle şişeyi uzattı. Serpil Hanım sudan birkaç yudum aldığı anda kendini biraz daha iyi hissederken yerden destek alarak yerinde doğruldu. Yine de hâlâ tansiyonu iyi olmadığından başı dönüyordu. Onun bu hâlini fark eden Gülfem çekinerek de olsa kolunu uzattığında Serpil Hanım bir an için öylece dursa da bir an sonra bakışlarını kaçırarak koluna girdi genç kızın.

Gülfem onun poşetlerini de diğer eline aldığı anda yan yana mahalleye doğru adımlarlarken genç kız itileceği anı bekliyordu ürkek bakışlarla ama zaman geçse de Serpil Hanım uzaklaşmadı gelininden. Mahalleye girip evlerinin olduğu sokaktan geçtikleri sıra onları gören kadınlar şaşkınlık

dolu bakışlarla iki kadına bakakalırlarken şimdiden fısıldaşmalar başlamıştı bile. O sıra pencereden sarkmış hâlde mahalleyi gözetleyen Cavidan da kol kola girmiş gelin kaynanaya ağzı açık hâlde bakakalırlarken evin önüne vardıklarında Gülfem çekinerek kadını bıraktı. Serpil Hanım kararsız bakışlarla sıcaktan parıldayan asfaltı izlerken bir an sonra başını kaldırdığında kendisine ürkek bir kuş gibi bakan kızla uzun zamandır unuttuğu kalbinin sızladığını hissetti.

Öfke ve nefret ortadan kalktığında geriye yalnızca sevgi kalıyordu. Karşısındaki kıza kötülük ettiğini hep bilse de öfkesinin ardına saklandığı onca zaman kabullenmek istememişti Serpil Hanım. Oysa şimdi yaşanan onca acıya rağmen gözlerine hâlâ yalvarır gibi bakması kalbine dokunmuştu. Mahir onundu, sevgisi, ilgisi, her şeyi onundu ama anlaşılan bu yeterli değildi. Çünkü Gülfem sadece Mahir'i istemiyordu. Yıllarca aralarında büyüdüğü o aileyi de geri istiyordu. Belki de ilk kez Serpil Hanım'ın vicdanı böylesine derinden sızlarken pişmanlığın ağırlığına daha fazla dayanamayarak "Akşam," dedi çekinerek. İçinde bir parça reddedilmekten korksa da son bir gayretle devam etti sözlerine. "Bize yemeğe gelin, olur mu kızım?"

Gülfem bir anda her şeyin düzelmeyeceğini biliyordu ama sonunda Serpil Hanım'ın bir adım atması bile öyle mutlu etmişti ki onu bir an bile bekletmeden "Geliriz," dedi heyecanla. "Ama sen dinlenmelisin. İznin olursa eğer," deyip duraksadığında hâlâ çekinse de, "Ben şimdi geleyim, Çiçek'le hallederiz her şeyi," dediğinde Serpil Hanım yıllar sonra ilk kez genç kıza bakarken gülümsedi. Kendisini yerin dibine sokmaya bile hakkı varken hâlâ çabalaması, bu aileyi bir arada tutmayı kendisinden bile çok istemesi gözlerini doldururken, "Olur kızım," dedi pişmanlık kokan sesiyle. "Hadi gel bakalım..."

İki kadın birlikte eve girerlerken birinde mahcubiyet diğesinde her şeyin artık daha güzel olacağına dair sonsuz bir umut vardı. Gülfem'in gülüşü onları uzaktan izleyen Filiz'in içindeki son umudu da paramparça ederken hırsıyla arkasını dönüp kendisini bekleyen bilinmezliğe doğru uzaklaştı. Her şeyi naklen izleyen Cavidan da kadınlar gözden kaybolur kaybolmaz içerideki telefonun başına geçerken bütün mahalleye yılan olayını duyurdu.

Sonunda Serpil Hanım güzeller güzeli gelinini kabul etmişti. Bundan sonra her ne yaşanacaksa bugünden daha kötü olmayacaktı.

Sena'dan

“Ee anlat bakalım nasıl bir duygu babanın mürüvvetini görmek?”

Yanı başımda eğlenerek söylenen Çiçek’le elimin altındaki kuruyemiş kâsesinden bir fıstığı alıp üzerine atarken, “Dalga geçme,” dedim yüzümde tebessümle. “Şunlara baksana sen, birbirlerine böyle yakışan bir çift daha gördün mü? Damatlık babama nasıl da yakıştı ama,” dediğimde, “Vallahi de öyle,” dedi Çiçek de tebessümle.

“Cihan amca yakışıklı adam zaten, Firuze abla da melek gibi olmuş ama ... Arka taraftan gelen çatırdama seslerini duyuyor musun? Birileri yine hasedinden çatlıyor anlaşılan,” dediğinde kıkırdamama engel olmadım.

Pistte dans eden babam ve müstakbel eşine mutlulukla bakarken bundan sonraki hayatlarında mahrum kaldıkları her mutluluğu yaşamalarını diliyordum tüm kalbimle. İnsanın babasını damat olarak görmesi biraz tuhaf olur diye düşünüyordum ama bir kız evlattan çok gururlu bir anne gibi hissediyordum kendimi. Babama baktıkça içimdeki kız çocuğu mutluluk kahkahaları atıyordu. Tüm kalbimle hissediyordum, birbirlerine çok iyi geleceklerdi.

Nikâh kıyılmış, çiftimiz ve diğer davetliler de pistteki yerlerini almışlardı. İkisi de düğün için bile yeterince utanırken bir de dans için sahneye sürüklendiklerinde öyle kızarmışlardı ki kahkahalarımıza engel olamamıştım. İlk dansın ardından diğer çiftler de piste çıktıklarında biraz daha rahatlayan çiftimiz artık mutlulukla parlayan gözlerini birbirlerinden alamıyorlardı.

Pistte komşu kızı Sıla’yı dansa kaldıran Ali’nin de babamdan artı kalır yanı yoktu hani. Küçük takım elbisesi içinde öyle sevimli görünüyordu ki büyüdükçe kaç kızın ona âşık olacağını tahmin bile edemiyor-

dam. Hele de bizim eşek sıpasında bu tatlı dil oldukça işimiz çok zordu.

“Abimle Gülfem’e baksana,” diyen Çiçek hülyalı bakışlarla dans eden çifti gösterdiğinde, “Sanki kendi düğünlerindeler,” dedim tebessümle. “En az o günkü kadar mutlu görünüyorlar,” derken o günün anısı aklıma düştüğünde kalbimde unuttuğumu sandığım bir yer sızladı. Bakışlarım istemsizce uzun zamandır boş olan yüzük parmağıma takıldığında göz pırlarlarımda bir sızı hissederken, “Kitabı okudun mu?” diye soran Çiçek’le bakışlarımı kaçırıp başımı iki yana salladım.

“Okumadım. Okumayacağım.”

“O gün niye aldın o zaman?” derken beni sıkıştırmaktan aldığı keyifle yüzüme çevirdi bakışlarını.

“Çünkü...”

“Çünkü sana ithaf etmiş kitabı. Senin için yazmış Sena,” dediğinde, “Böyle söyleme,” dedim kızgınlıkla. “Bu da başka türlü bir oyun. Unuttun mu bu adamın yaptıklarını? Sahte bir kimlikle önce hayatıma sonra kalbime girdi. Ben... İkinci kez inanır mıyım ona?” diye söylendiğimde, “O zaman başkasına şans ver,” dediğinde şaşkınlıkla baktım yüzüne.

“Ne?”

“Evet, başkasıyla görüş. Madem Ozan’la olmayacaksın, ona inanmıyorsun, o zaman bir başkasına şans ver. Belki de devam etmek için yapman gereken budur,” dediğinde düşüncesi bile midemi bulandırırken, “Onu istemiyor olmam artık kalbimde olmadığı anlamına gelmiyor Çiçek,” dedim kendime duyduğum öfkeyle. “Keşke öyle olsaydı ama değil. Acı verse de hâlâ kalbimde o var ve ben birini severken bir başkasına umut veremem. Ben annem değilim,” dediğimde özür dileyen bakışlarla baktı yüzüme.

Böyle bir günde o kadımı hatırlamak bile sinirlerimi bozuyordu ama anlaması lazımdı. Neye sebep olursa olsun bize yaşatılanı ben bir başkasına yaşatamazdım. İnsan sevmediği biriyle hele de kalbinde bir başkası varken bir hayat kurmamalıydı. Bu herkes için haksızlıktı.

“O zaman ona bir şans daha ver,” dediğinde, “Beni konuşmayı bırakabilir miyiz artık?” diye mırıldandım bıkkınlıkla. “Sen anlat, evde durumlar nasıl?” diye sorduğumda hiç değilse yüzü eskisi gibi asılmıyordu artık.

“Eskiye kıyasla çok daha iyi. Annemle Gülfem’in arasında her ne yaşandıysa sihirli değnek gibi dokundu aileye. Babam somurtmuyor artık, abim Gülfem’in zoruyla da olsa eve geliyor, hâlâ annemi affettiğini sanmıyorum, konuşmuyor bile onunla ama annem de hemen olmasını beklemiyor gibi. Babaannemin keyfi de yerinde. Annem o depresif hâllerinden de kurtuldu sanki, eskisi gibi benimle uğraşmaya bile başladı,” derken yüzündeki gülümsemeden belliydi nasıl da mutlu olduğu. Bizim evde işler yolunda giderken onların çatısı altında da işlerin düzelmesine çok seviniyordum.

“Şu hâle bak, dans edemeyen bir biz kaldık yine,” diye söylenen arkadaşımınla gülmek için kendimi zor tutarken, “Sen gidip kaldırsana Levent’i dansa,” dediğimde, “Yok artık,” dedi hayretle. “Delirdin herhâlde, abim şurada... Zaten o benimle dans etmek istemez,” diye sonlara doğru küskün bir sesle mırıldandığında, “Çiçek,” dedim hafifçe yaklaşarak. “Hâlâ inkâr etmeye devam mı edeceksin?” diye sorduğumda yüzü biraz daha asılırken, “Etsem ne olacak Sena,” dedi hüznle. “Artık kendimi bile kandıramıyorum ki,” deyip karşı masada arkadaşlarıyla sohbet eden adamdan aldığı bakışlarını bana çevirdi.

“Allah’ın cezasını düşünmeden duramıyorum artık,” dediğinde, “Kod adı mı bu?” dedim gülerek.

“Öyle... İnatçı köpek ve adi herif olmadığı zamanlarda...”

“Ne zamandır inkâr etmeyi bıraktın peki?” diye sorduğumda da ağzına kâsedeki fındıklardan sıkıştırıp huysuzca çiğnedi. “Bilmiyorum. O salak Jale’yi bakkalda görünce galiba. Mahalle maçında kızlar bunun adını haykırınca da olabilir. Belki de her çilekli sakız çiğnediğimde,” derken eliyle alnını sıvazladı inler gibi bir sesle. “Umutsuz vakayım ben.”

Zaman birçoğumuzu duygularıyla yüzleştirmişti. Onlardan biri de Çiçek’ti. Levent ondan uzaklaştıkça arkadaşım onun ilgisine, sevgisine nasıl da alıştığını hatta bağlandığını daha iyi anlamıştı. Bir anda sevmemişti Levent’i. Belki çok eskilerden beri seviyordu ama anlaması için yokluğuyla yüzleşmesi gerekmişti. Levent hâlâ aynı yerdeydi aslında ama Çiçek için sanki çok uzaklardaydı artık. Geri dönmeyecekmiş gibi hissediyordu Çiçek. Bense onun kadar emin olamıyordum.

“Geçen gün Efsun teyze bizdeydi,” diye küskün bir sesle mırıldan-

Efsun teyze Levent'in annesiydi. "Ben mutfakta oyalanıyordum ama annemle konuşmalarını duydum balkondan. Efsun teyze artık ne yapıp edip evlendireceğim bu oğlanı diyordu anneme. Mahalledeki bekâr kızın konuştuğu laf arasında. Efsun teyze... Çok kararlı görünüyordu bu efa. Levent'te zaten vazgeçti benden. Herhâlde kabul eder birini," derken ağın bakışlarını karşıdaki adamdan ayıramayan arkadaşına hüznle gümsedim.

"Sen niye konuşmuyorsun Çiçek? Madem kabul ediyorsun artık, o zaman Levent'e de anlatsana hislerini," dediğimde, "Yapamam," dedi teşşli bir itirazla. "Hem istemiyor artık beni hem de... Olmaz ki ben konuşamam. Rezil olurum karşısında," dediğinde, "Levent bunu hiçbir zaman lüşünmedi ama," dedim tek kaşımı hafifçe kaldırarak. "Sen kovdukça o laha çok geldi. Reddedilmekten utanmadı hiç, sen onu sevmediğini söylerken bile seni sevmekten hiç vazgeçmedi," dediğimde bakışları darbe yemiş gibi bulutlandı. Sözlerimin ona ağır geldiğini bildiğimden daha fazla üzerine gitmek istemezken o sıra Cavidan abla yanımızda can simidi gibi elirdi.

Üzerindeki altın rengi payetli elbisesi, yumurta topuk ayakkabıları ve tabanık sarı saçlarıyla düğünün en dikkat çekici kadını olsa da çoğu bakış uyarılıktan çok kahrkaha emareleriyle doluydu. Büyükçe parlak bir amulü andırıyordu Cavidan abla.

"Nasılsınız bakalım kızlar? Kız Sena, bak baban ikinci tura döndü üz hâlâ oturun böyle," deyip yanındaki sandalyeyi çektiğinde, "Ben böyle iyiyim Cavidan abla," dedim bıkkınlıkla. "Al benden de o kadar," diye öylenen Çiçek de omuzlarını silkerken, "Şu Gülfem'e bakın da örnek alın mıcık," dedi neşeyle. "Kız bir yılda çiçek gibi açıldı. Nasıl da mutlu, taktı koluna kocasını oh maşallah, bir de bebek haberi gelirse ondan mutlusu olmaz artık," dediğinde Çiçek ile birbirimize baktık o anda.

Bebek mevzusunun er ya da geç konuşulmaya başlanacağını biliyorduk elbette. Aslında Filiz yılanının hırsından olan biteni millete anlatacağını düşünüyorduk ama her ne olduysa o konuda bugüne kadar ağzını açmamıştı Filiz. İçten içe bu meselenin Mahir abi ile ilgili olduğunu düşünüyordum. Gülfem'e duyduğu nefret ne denli büyük olsa da Mahir abinin kızabını üzerine çekmekten korkuyordu.

“Her şeyin hayırlısı Cavidan abla,” dedi Çiçek konuyu kapatmak ister bir tavırla. “Bebek olsun ya da olmasın abimler çok mutlu. Mutluluklarına gölge düşürecek biri çıkar da bir laf ederse abime kalmadan bizzat ben ilgilenirim zaten kendisiyle,” dediğinde Cavidan abla sözlerdeki uyarıyı almış olacak ki konuyu uzatmadı. Bakışlarımız danstan oyun havalara geçen kalabalıkta oturmaya devam ederken, “Şu Rıza Efendi’nin evi satılmış duydunuz mu?” dediğinde ilk kez dikkatimi çektiğinden şaşkınlıkla döndüm yüzüne.

“Aşağı sokaktaki bahçeli beyaz ev? Bahçesinde meyve ağaçları olan hani?”

“He o ev işte ... Geçen gün içindeki eşyaları taşıdılar. Sordum da yeni ev sahipleri taşınacak dedi oradaki adamlardan biri,” dediğinde şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemez hâldeydim. “Ama... Rıza amca satmazdı ki o evi? Nasıl olmuş bu? Onca zaman ne paralar teklif ettiler, kaç tane taliplisi çıktı da kabul etmedi,” dediğimde, “Orasını bilmem,” dedi Cavidan abla sarı simli ojeli tırnaklarını tık tık masaya vururken.

“Biri ikna etti demek ki sonunda, iyi de oldu çürüyüp gidecekti bu gidişle,” dediğinde ne düşüneceğimi bilmiyordum. Hiçbir para o evi satın alamaz zannediyordum oysaki... Zamanında yerine apartman dikmek isteyen müteahhitler değerinin kat kat üstünü teklif etseler de kabul etmemişti Rıza amca. O evdeki anılarına paha biçilemez zannedirdim. Şimdi nasıl oldu da o evi bir başkasına satabildi anlayamasam da bir parça üzüldüğümü inkâr edemezdim. O ev ile ilgili çok hayal kurmuştum bir zamanlar. Büyüdükçe asla satılmayacağını bilip imkânsızlığı kabullenmek bir parça teselli olmuştu ama şimdi o evin başkasına satılması kalbimi kırmıştı. Hayallerimi gerçekleştirmem mümkündü demek ki ama olmamıştı. Yine olmamıştı.

O evin benim için kıymetini bilen Çiçek teselli etmek ister bir tebessümle gözlerime bakarken, “Belki de böylesi daha iyidir,” dedi zarif sesiyle. “O ev içinde anılarıyla birlikte ölüyordu ama şimdi bambaşka hikâyeler yazılacak orada,” dediğinde, “Belki de haklısın,” dedim buruk bir tebessümle. “Yine de bir kere daha hiçbir zaman bana ait olmayan bir şeyi kaybetmişim gibi hissediyorum,” derken bakışlarımı buruk bir ifadeyle keyifli kalabalığa çevirdim. Mutlu insanları izlemek belki daha iyi hissetmemi sağlardı.

“Bir şeye ihtiyacınız olursa hemen Harun amcanızı arayın, biz zaten en fazla iki saate gideceğimiz yere varırız. Ben varınca hemen arayıp numarasını vereceğim oranın,” diyen babam telaşlı hâllerıyla bir bana bir Ali’ye bakarken kolumun altına alıp başını göğsüme yasladığım kardeşimle, “Baba,” dedim bıkkın bir tebessümle. “Biz iyi olacağız, lütfen oralarda da bizi düşünüp tatilinizi ziyan etmeyin. Hepi topu birkaç gün kalacaksınız zaten, o kadar zaman başımızın çaresine bakabiliriz bence,” dediğimde babam heyecanlı ama mahcup bir tavırla gülümsedi. O kadar alışık değildi ki kendisi için bir şeyler yapmaya ...

Yanımıza gelip ikimize birden sarıldığında gözlerim istemsizce dolar-ken, “Sizi çok seviyorum. Bu hayatta herkesten ve her şeyden çok,” dediğinde, “Biz de seni baba,” dedik Aliş’le aynı anda. Sarılmamız elinde çanta-ıyla kapıda görünen Firuze ablayla son bulduğunda onunla da vedalaştık. Babaannem yazmasının ucuyla akan gözyaşlarını silip dururken, “Süheyla şultan seni de mi evlendirsek ne yapsak?” dediğimde babaannem dirseğiyle karnımı dürtüp “Edepsiz!” diye söylendiğinde hepimiz kahkahalara boğulduk.

Düğünleri gibi balayı tatilleri de sürpriz olmuştu babamla Firuze ablaya. Düğünün hemen ardından eve gelmelerini istememiştik. Dinlenmek, baş başa vakit geçirmek en çok da onların hakkıydı. Üç günlüğüne kalacakları bir bağ evi ayarlamıştık. Bu mahalleden uzakta baş başa vakit geçirmek umuyorum ki ikisine de çok iyi gelecekti.

Babamları uğurladıktan sonra eve geçtiğimizde üzerimizde hâlâ düğünde giydiğimiz kıyafetlerimiz vardı. Aliş başını dizime yaslamış hâlde koltukta uyuklarken parmaklarım yavaşça saçlarında geziniyordu. Babaannem de tüm günün yorgunluğunu üzerinden atmak için banyoya girmişti. Kimsenin bir şey yiyeceğini sanmıyordum, o yüzden de yemekle uğraşmadım. Ali’nin uyuduğunu fark etmemle yerimden hafifçe doğrulup başının altına bir yastık yerleştirdim.

Üzerindekilerle pek rahat edemeyecekti ama uykusunu bölmek de istemiyordum. El mecbur üzerine ince bir pike serip odadan çıkarken ışığı

da kapattım. Babaannem hâlâ banyoda olduğundan adımlarımı bahçeye doğru ilerlettim. Kapıdan çıkıp bahçeye adım attığımda bir süre kollarımı göğsümde birleştirip akşam serinliğinin tadını çıkarırken kalbim beni yine arka bahçeye doğru sürükledi. Odamın penceresinin önüne vardığımda usulca yere çökerken parmak uçlarım yeniden can bulan papatyalarda gezindi.

O gün... Tüm papatyaları koparıp atmak istesem de yapamamıştım. Zaman geçtikçe acı öyle dayanılmaz bir hâle gelmişti ki her şeyi silip atmak istemiştım ama olmamıştı. En sonunda pes ettiğim vakitse papatyaların solduğunu gördüğümde kalbim paramparça olmuştu. Onlar da gitmişti. Bir kere daha yalnız kalmıştım.

Sonra bir sabah uyandığımda tüm papatyaların can bulduğunu gördüm şaşkınlıkla. Tıpkı eskisi gibiydi. Canlı, parlak, umut dolu...

O günden sonra da sırdaşım olmaya devam etti papatyalar. Ben kimseye anlatamadığım adamı onlara anlattım, onlar da bir daha asla ölüm kokmadılar.

Şimdi parmak uçlarımda hissettiğim güzelliklere bakarken aklım günler öncesindeydi. İmza günü yalandı ama bu yalan diğerleri kadar yakmamıştı canımı. Çünkü bu yalan içimde hiç sönmeden yanmaya devam eden o ateşe yağmur gibi düşmüştü sanki. Ozan... *Vazgeçmedim*, demişti.

Bir yıl geçmişti, koskoca bir yıl. Sahiden de vazgeçmemiş miydi?

Vazgeçmemiş olsa ne değişirdi? Benim sevdiğim adam değildi ki o, yabancıydı. Onu düşünmek hâlâ kalbimde yaşatmaya devam ettiğim Ozan'a ihanet olmaz mıydı?

Bakışlarım papatyalarda, aklım hiç unutamadığım lacivert bakışlarda öylece dururken, "Sena," sesi çalındı kulağıma. Babaannem içeriden sesleniyordu. Toparlanıp içeriye doğru ilerlediğim sıra bir an için izleniyormuşum hissine kapılsam da başımı çevirdiğimde karanlık sokakta kimseyi göremedim. Derin bir soluk bırakıp eve doğru adımlarken kapıdan içeriye girdiğimde meraklı bakışlı babaannemi buldum karşımda.

"Neredeydin?" diye sorduğunda, "Bahçedeydim, nerede olacağım," diye söylenip onun anlam veremediğim imalı bakışları altında banyoya geçtim. Ben de yıkanıp pijamalarımı giyerek odama geçtiğimde haftalrın yorgunluğu omuzlarımda külçe gibi ağırlaşmıştı. Hava çok sıcak ol-

başından ıslak saçlarımı kurutmaya bile gerek görmeden yatağa uzandım ki havalanan perdeyle bakışlarıma bir şey takılır gibi oldu. Açık bıraktığım pencereye doğru adımlayıp perdeyi çektiğimde bakışlarım en başta telaşla hemen sonra merakla kısılırken kenarda duran karaltıyı uzanıp aldığımda elimde duran kasete bakarken kalp atışlarım hızlandı. Perdeyi tamamen açıp pencereden baksam da karanlık sokaktan başka bir şey göremezken perdeyi kapatıp yatağın üzerine oturduğumda ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Evirip çevirdiğim kasetin üzerinde bir şey yazmıyordu. Walkmanı alıp içindeki kaseti çıkarıp elimdekini taktığımda kulaklıkları da kulağıma takarken bir an sonra duyduğum şarkıyla merakım son buldu. Parmak uçları sanki güç almak ister gibi pikenin kenarlarına tutunurken usulca kapanan gözlerimden akan iki damla yaş yutkundüğüm anda kapanan dudaklarıma bulaştı. Aşk hiç böylesine yakıcı, hasret hiç böylesine azap dolu olmamıştı.

"To uzak yollardan... Koştum, geldim senin kollarına. İçimde yanan hasretinle ben. Baktım durdum senin yollarına... Sensizlik bir ölüm sanki..."

Başım yastığa düştüğünde bacaklarımı da kendime çektim. Gözyaşlarım usul usul akmaya devam ederken açık pencerenin önündeki perde üzgün etkisiyle uçuşmaya devam etti ve ben sabaha dek aynı şarkıyı dinlerken unutmak istediğim adama bir kere daha esir oldum.

"Aliş, babaannemi üzmemek yok tamam mı? Dolapta yemek var, acıkını alırsan. Babaannem uyursa da ocağı kontrol etmeden sakın sokağa çıkma tamam mı?" dediğimde ağzına attığı reçelli ekmekle başım salladığında tepesinden öpüp, "Akşama görüşürüz," dedim tebessümle.

"Babaanne bir şey istiyor musun?" diye sorduğumda, "Yok kızım, adı geç kalma sen," demesiyle onu da yanağından öpüp hızlıca kapıya doğru adımladım. Ayakkabılarımı giyip çantamı da alarak evden çıktığımda bakışlarım istemsizce etrafta dolansa da kimseyi göremedim. Yine de

Uzak Yollardan - Nilüfer

birkaç gündür olanları düşündükçe kendimi tuhaf hissediyordum. Önce kitapçıya benim için bırakılan o kitap, sonra dün gece penceremin önüne bırakılan kaset...

Yine en başa mı dönüyordu hikâye?

Aynı oyuna kanacak kadar aptal olamazdım. İkinci kez benimle oynamasına müsaade etmeyecektim.

Kendi kendime hırslanmamın da etkisiyle sinirli adımlarla durağa doğru ilerlerken şansıma bu defa kimse yoluma çıkmadı. Kenarda çayını yudumlayan Mahir abiye bir baş selamı verip dolmuşa geçtiğimde iki dakika sonra o da şoför koltuğuna geçip aracı çalıştırdı. Bakışları bir an için dikiz aynasından bana takıldığında nedense her zamanki rahat hâllerinin aksine onda bir tuhaflık sezsem de bir şey sormadan önüne döndüğünde ben de derin bir nefes bırakıp bakışlarımı pencereden dışarıya çevirdim.

Yarım saatin ardından modaevine vardığımda kızlar da gelmişti. Bu sabah Leyla da bizimleydi. Şule ablanın dağıttığı çaylar eşliğinde bir süre artık elti olan kızların sabah dedikodusunu dinlerken, "Sena," dedi Merve bir an sonra bakışlarını benden tarafa çevirerek. "Güzin Hanım'ın randevularını ayarlıyordum da ... Bugün ... Şey gelecekmiş," dediğinde, "Kim?" dedim anlamayarak.

"Şey... Nehir Hanım... Hani geçen sene de birkaç kez gelmişti," dediğinde kimden bahsettiğini hatırlasam da neden bu kadar gerildiğini anlayamadım. "Gelsin de sen niye bu kadar gerildin?" diye sorduğumda, "Şey," dedi bakışlarını bir an için Leyla'ya çevirip sonrasında tedirginlikle bana dönerek. "O zamanlar dergilerde çok yazılıp çiziliyordu bu haberler ama ben senin şeyin ... Yani o olduğunu bilmeyince tabii," dediğinde, "Ay Merve ne diyorsun?" diye söylenmemle, "Bu Nehir Hanım," dedi çekingen bir sesle. "Kaşifoğlu ailesinin gelin adayıydı bir zamanlar," dediğinde donakalmış bir hâlde yüzüne bakarken, "Ay Merve ne biçim giriyorsun lafa," diye sinirle söylendi Leyla.

"O şekilde değil Sena," dedi telaşla bana dönerek. "Yani iki aile ortak çok iş yapıyorlar. Magazin de işte hep bunların evleneceklerine dair haberler yapardı eskiden. Sonra Nehir Hanım yurt dışına gitti zaten okul için Kenan Bey de ... Yani Ozan Bey işte hiçbir zaman göz önünde yaşamaz hayatını," dedi sakinleştirici ses tonuyla.

"Ozan Bey'in adı geçerdi haberlerde, sonuçta ailenin tek erkek çocuğu ama hakkında pek fazla şey bilinmezdi onun. Kız kardeşleri gibi davetlere katılmazdı hiç. Nasıl desem... Sosyetik bir tip değildi hiçbir zaman, unryanlar da sıradan bir hayat yaşadığını söylerlerdi her zaman. Aralarında bir şey yaşanmış olsa bu akbaba magazinciler kaçırmazdı, sadece yakıştırma haberleri falan işte," dediğinde, "Beni ilgilendirmez zaten," dedim kendimi toparlamaya çalışarak. "İkisiyle de bir alakam yok," derken kızların şaşkın bakışları altında işime devam ettim.

Sosyetenin yakışıklı prensi Ozan Kenan Kaşifoğlu'nun bir zamanlar benim Ozan'ım olmasına hâlâ şaşıyorlardı.

Demek Nehir Hanım da Ozan Bey'in müstakbel gelin adayıydı. Belki de sevgilisi hatta çok daha fazlasıydı. O kızın beni görmezden geldiği tüm o zamanları düşündüm. Ozan'ın layığı o muydu sahi? Dünyanın geri kalanına kibirle bakan güzel ama soğuk bakışlara sahip o kız...

Ozan beni görmüştü oysaki... En azından beni buna inandırmaya çalışıyordu hâlâ... İşte güven bir kere kırıldığında her şeyden şüphe ediyordu insan.

Zengin ailelerin kıymetli çocukları olarak tabii ki yakıştırılıyorlardı. Ozan'ın kardeşi Sezen de o gün onunla gelmişti buraya. Hatta o kız yemekte de vardı. Ailesi o kızı evine, sofrasına almıştı, kabullenmişlerdi. Kaşifoğlu ailesinin hayalindeki gelinleri o kızdı. O da Ozan'ı seviyor olmalıydı. Hikâye baştan sona öylesine belliydi ki ben sadece bu hikâyedeki ironik bir detaydan fazlası değildim.

Kızların konuşmayı uzatma çabalarına inat ben işime devam ederken biraz sonra Güzin Hanım geldi. Kaç gündür onunla göz göze gelmekten de kaçınıyordum. Hâlâ üzerime bir oyun oynandığını hissederken Güzin Hanım'ın da bunun bir parçası olduğunu düşünmek can yakıcıydı. Onu sırtıyordum ve bile isteye bana oyun oynayan insanlara yardım etmesi kalbimi kırıyordu.

Küskün bir tavırla akşama dek zorunda kalmadıkça kimseyle konuşmadan işime devam ettim. Akşamüstü açılan kapıdan giren genç kadını gördüğümde ne kadar umursamayacağımı düşünsem de güzelliği karşımda içim sıkılırken daha önceki gelişlerinin aksine bu defa beni bulan bakışlarında yakaladığım öfke kırıntılarıyla istemsizce gerildim. Bakışları

üzerimde oyalandıkça omuzlarım istemsizce dikleşirken, "Gel Nehirciğim, içeriye geçelim," diyen Güzin Hanım'ın yönlendirmesiyle odasına geçtiklerinde farkında olmadan tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Bu kız senin kim olduğunu biliyor," diyen Merve'ye şaşkın bakışlarla dönerken, "Hiç sanmıyorum," dedim kendimden emin bir tavırla. "Nereden duyacak?" diye devam ettiğim sıra Merve'nin bakışları derin düşüncelere dalmış bir hâlde kısılrken, "Bilmiyorum ama bir şekilde seni tanıdığına eminim. Hatta tanımaktan öte seni rakip olarak görüyor gibi," dediğinde umursamazca omuz silkip işime devam ettim.

Merve yalnızca fazla dizi izlediğinden hayal görüyordu. Öte yandan söyledikleri doğru bile olsa umurumda değildi. O dünyayla işim yoktu.

Dolmuştan inip yokuş aşağı eve giden yolda adımlarken günün yorgunluğu âdeta üzerime çökmüştü. Esnememek için kendimi zor tutarken uykulu gözlerle adımlamaya devam ettiğim sıra, "Sena!" sesiyle başımı çevirdiğimde arkamdan koşturan Çiçek'i buldu bakışlarım. "Nereden?" diye sorduğumda, "Çarşıda bir iki işim vardı," diye mırıldanırken tam o sıra tuhafiyeden çıkan abisiyle yengesini gördüğünde gülerek el salladı. Gülfem de dükkânını kilitleyip kocasının elini tuttuğunda iki âşık gülümseyerek bize doğru gelirlerken o sıra bakkaldan çıkan Levent de bizi fark ettiğinde duraksadı.

Hepimize selam verip bakışlarını yine Çiçek'ten kaçırırken Çiçek artık üzgün değil kahrolmuş bakışlarla bakıyordu Levent'e. "Hayırdır, hepimiz aynı anda mı geldiniz?" diye söylendiği sıra omzumu silkerken, "Sen nereye?" dedim merakla. Bir yere gidecekmiş gibi bir hâli vardı.

"Şu Rıza amcanın evini alanlar taşınıyormuş bugün. Canım sıkıldık dükkânda, bir bakayım kimmiş gelenler," dediğinde benim de bakışlarım merakla parlarken, "Ben de geleyim," dedim hevesle. Evin dış kapısında kilit olduğundan bahçeyi hep dışarıdan görürdüm. İçerisini öyle çok merak ediyordum ki fırsattan istifade belki içeriye bakabilirdim.

"Ne yapacaksın kızım elin evinde?" dese de, "Sana ne Levent ya"

diye söylendim. “Duvarın üstünden bakarken çoğu yerini göremiyordum, hayallerimin evi o fırsatını bulmuşken bakayım işte,” dediğimde, “Ben de geleyim,” dedi Çiçek sözleri bende olsa da bakışları Levent’te.

“Biz de eve gidiyoruz zaten hadi hep birlikte yürüyelim o zaman,” diyen Gülfem’le hepimiz yan yana adımlarken, “Sen gördün mü evin yeni sahiplerini?” diye merakla sordum Levent’e. “Yaşlılar mı? Ne iş yapıyorlarmış? Çocukları var mı çocukları?”

“Kızım ne soru sordun be!” diyen Levent bıkkın bakışlarla yaka silerken, “Bilmiyorum,” dedi umursamazca. “Senin gibi merakımdan da gitmiyorum zaten. Mahalleye yeni geldiler sonuçta bir ihtiyaçları olur, maksat tanışmak,” dediğinde, “Merak ediyorsam ne olmuş yani?” diye söylendim. “O evi ne kadar sevdiğimi tüm mahalle biliyor. Kıymetini bilen biri mi oturacak bilmek istiyorum sadece,” dedim huysuzca.

“Ben hâlâ Rıza amca o evi nasıl sattı anlamıyorum,” diyen Gülfem’in bakışları tıpkı benimkiler gibi merakla dolarken sokağı döndüğümüzde köşe başında kalan eve iç çekerek baktım. Önünde duran kamyonun indirilen eşyalar içeriye doğru taşınıyordu.

Birkaç adım sonra duraksarken, “Kolay gelsin birader,” dedi Levent apıda duran adama. “Evin yeni sahibi siz misiniz?”

“Yok,” dedi adam elindeki mendille terden ıslanan alnını silerken. Ben nakliyeciyim, durun çağırayım ev sahibini,” derken, “Beyim! Beyim ir bak seni soran var,” diye içeriye doğru seslendi. Kendime engel olamaz ir hâlde başımı öne doğru uzatıp âdeta çocuk gibi açık kapıdan çiçeklerle dolu bahçeye bakarken arkamdan senfoni hâlinde bir iç çekiş sesi geldi. Onu bir şaşkınlık nidası ve peşi sıra ağızlardan kaçan küfürler takip ederken arkama döndüğümde şok olmuş suratlarına anlam veremeyerek ıktım.

“Ne oldu size be?” diye söylenip önüme döndüğüm an üç basamaklı merdivenden inip çiçeklerin arasındaki taşlarla döşeli yoldan elleri ceplerinde bize doğru gülümseyerek yürüyen adama bakarken attığı her adımın bakışlarım biraz daha kısıldı.

Sonunda iki adım ötemde durduğunda nefes dahi alamaz hâlde bir ı sonra gördüğüm adama bakarken aklımdan ilk geçen, “Hâlâ tanıdığım ı” oldu. Lacivert bakışlar yeryüzündeki tek odağı benmişim gibi yalnız

bana kilitlenmiş hâlde hiç unutamadığım o muzip parıltılarla gözlerimden ayrılmazken, “Sen?” dedim sertçe yutkunarak. “Senin... Burada ne işin var?”

Ozan istifini hiç bozmadan bakışlarını hafifçe etrafta gezdirdikten sonra yeniden bana döndü. “Ben evimdeyim, asıl sizin burada ne işiniz var?” diye sorduğunda şaşkınlıkla başımı iki yana sallarken, “Sen...” desem de devamında ne diyeceğimi bilemedim.

“Sen... Nasıl?” diye anlamayarak mırıldandığımda istemsizce bir adım gerilerken, “Sen... Bu evi sen mi satın aldın?” dediğimde sanki bir kez daha ihanete uğramış gibi hissediyordum kendimi. “Burası... Burası benim hayalimdi, sen benimle oyun mu oynuyorsun?” diye öfke dolu bir sesle bağırdığımda hiçbir şey söylemezken, “Burayı nasıl alırsın sen? Bunu da mı aldın benden?” derken ağlamamak için dişlerimi sıktım.

Kendinle birlikte bu hayalimi de mi aldın benden Ozan?

Önce beni sahte bir kimliğe âşık etmiş, şimdi de kurduğum tek hayali imkânsıza çevirmişti. Hırsla arkamı döndüğüm anda kolumu tutmasıyla içimde biriken tüm öfke bir kere daha yüzünde patlarken etraftan gelen şaşkın iç çekişlere benim öfke dolu nefeslerim karıştı. Kendime engel olmayarak bir tokat daha attığımda bakışlarında bir parça olsun öfke parlamazken hırsla göğsünden itip iki adım uzaklaştığımda delirecek gibi hissediyordum kendimi.

“Bu mahalle benim evim, dedim sana. Niye geldin? Niye hayatımı mahvetmek için uğraşıyorsun hâlâ?” diye çıldırmış gibi bağırırken titreyen ellerimi kavradığında delicesine çırpındım. Mahir abi ile Levent bana doğru geleceklerken onları durduran Çiçek ve Gülfem’in başka zaman benden çekecekleri vardı ama şimdi sırası değildi.

Öfkeyle debelenip, “Bırak!” diye haykırdığım sıra, “Asla!” demesiyle bir an için şaşkınlıkla gözlerine bakarken, “Seni asla bırakmam artık,” dediğinde alaylı bir soluk döküldü dudaklarımdan. “Kendine oynayacak başka birini bul artık, sana ikinci kez inanır mıyım sanıyorsun?” diye haykırdığımda ilk kez gözlerinde bir acı parlarken, “İnanman için ömrümü ayaklarının altına sermeye razıyım,” dediğinde başımı iki yana salladım.

“Hiçbir anlamı yok... Paranla aldığın evle mi kazanacaksın güvenimi?” diye haykırdığımda bu defa da o başını iki yana sallarken, “Bu evi pa-

ırla almadığımı biliyorsun,” dedi anlamamı istercesine. “Bu evin kıymeti arıyla ölçülmüyormuş sahiden de,” dediğinde hırsla başımı iki yana salladım da, “Rıza amca bana inandı,” dedi iç çekerek. “Ona seni nasıl sevdiğini anlattım. Bu evde bizim için bir hayat kurmak istediğimi anlattım. Tek ayalini hayatımız yapmak istediğimi anlattım ve o bana inandı,” dediğinde söyledikleri karşısında kalbim teklese de, “Hayır,” dedim soluk soluğa.

“Sena...”

“İstersen mahalleyi satın al, kıymeti yok. Sen... Sen benim için bir yabancıdan fazlası değilsin artık,” deyip hırsla göğsünden iterek uzaklaşırken bir kere daha acı dolu bakışlarla, “Sena,” dediğinde, “Evet,” dedim olan gözlerimle. “Benim adım Sena. Sen de Kenan Bey’sin değil mi? Buraya ait değilsin Kenan Kaşifoğlu. Oyun oynamayı bırak ve evine dön rık,” deyip arkama döndüğümde, “Ben evime döndüm zaten,” dedi sokakta yankılanan sesiyle.

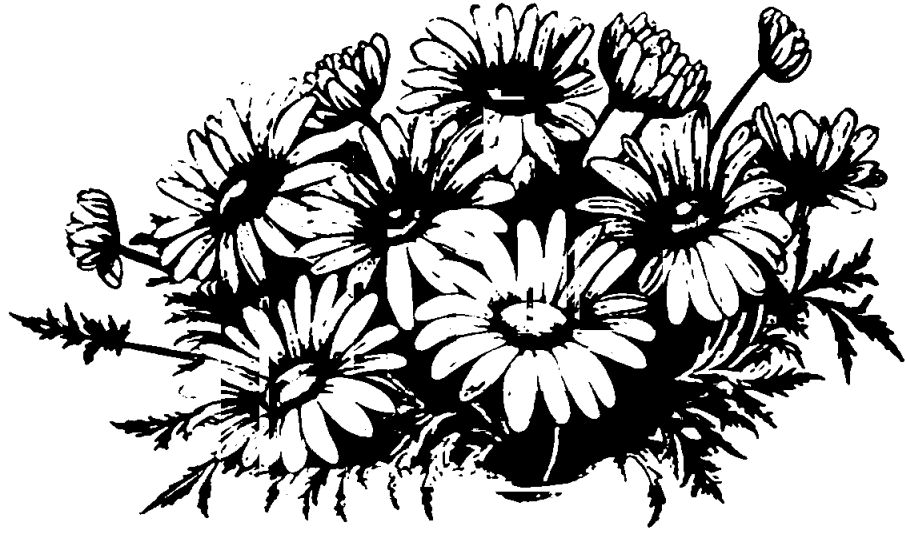
“Kendimi bildim bileli aradığım evimi buldum, ona döndüm. Sana löndüm... Kovsan da sövsen de gitmeyeceğim,” diye devam ettiğinde ellerim yumruk olurken, “O zaman da söylemiştim,” dedi sonlara doğru rumuşayan sesiyle.

“Elinin fazla ağır olduğunu söyleyen oldu mu sana?”

Aramızda geçen ilk konuşmayı hatırlatan cümlesiyle kalbimde o gün hissettiklerim bugünün öfkesi üzerine yağmur gibi düşerken ardımda çoğalan uğultulara inat bir kez bile dönmeden yürümeye devam ettim.

Eninde sonunda inadından vazgeçip gidecekti.

Bir kere daha kalbimi bir yalancıya teslim etmeyecektim.

Bölüm 22

Öfkeli Bakışlar ve İnatçı Aşıklar

1995, Ağustos

Sena'dan

Sabah güneşi mutfak penceresinin aralığından süzülüp ocağın üzerinde fokurdayan çaydanlığa vuruyordu. Gümüş renk çaydanlığın parlak göz kamaştırıcı bir ışık dalgasıyla mutfığa yayılırken, aralık pencereden duyulan kuş cıvıltıları da adeta, "Bugün güzel bir gün," diye fısıldıyordu "Bugün güzel bir gün..."

"Biraz daha çırpmaya devam edersen kâseyi deleceksin."

Babaannemin imalı sesiyle çırpıcıyı kavrayan elim duraksarken köpük hâline gelen yumurtalara baktım sanki ilk kez görüyormuşum gibi bir şaşkınlıkla. Sanki dakikalardır çırpıttığım onlar değil de aklımda dönüp duran görüntülerdi.

Kenara ayırdığım peynirle maydanozu da yumurtanın içine döküp biraz daha karıştırdıktan sonra biraz da tuz atıp ocakta duran tavanın içine

boşalttım. Babaannemin bakışlarını hâlâ sırtımda hissetmeye devam et-
sem de görmezden gelerek işime devam ettim. Son bir haftadır yaptığım
tek şey herkesi görmezden gelmekti.

“Abla çok acıktım ben!”

Aliş hariç ... Hayatım boyunca görmezden gelemeyeceğim tek in-
sandı o.

“Az kaldı canım, hadi sen bahçeye geç,” derken ben de çayın altını
kapatmıştım. Kahvaltı tepsisini elime alıp bahçeye doğru adımlarken, “Hadi
babaanne,” diye az evvel salona geçen kadına seslendim. Babamlar gelme-
den evvel ki son yalnız kahvaltımız olacaktı bu.

“Babamı çok özledim,” diyen Aliş bir yandan da ağzına yeşil zeytin-
lerden atarken babaannemin çayını uzattım tebessümle. “Ben de özledim
ama akşama geliyorlar zaten.”

“Eksik gedik var mı son bir kez daha bakarım ben etrafa,” diyen baba-
annemle başımı sallarken aklımdakilerden uzaklaşmak için bundan son-
raki hayatımızı düşünmeye çalıştım. Bu zamana kadar paylaştığımız dört
kişilik dünyamıza artık Firuze abla da katılacaktı. Bir başkası olsaydı eğer
kabullenmek kolay olmazdı belki ama Firuze abla sanki hep bu ailenin
bir parçasıymış gibi hissediyordum. Bu hisse anlam veremesem de sanki
uzaklardaymış da evine dönmüş gibi geliyordu artık. Bizim ona alışmamız
pek fazla zor olmasa da neredeyse tüm hayatını tek başına geçiren biri için
bu aileye alışmak muhtemelen zor olacaktı. Yine de zamanın hepimize iyi
geleceğini umuyordum.

Babaannem ile Aliş kahvaltılarına devam ederken ben pek de iştahım
olmadığından dalgın bakışlarla çayımı yudumlamaya devam ettim. Hava-
lar gün içerisinde sıcak olsa da sabahın bu saatlerinde serin olduğundan
yaz boyunca kahvaltıyı bahçede yapıyorduk. Bakışlarımı dalları üzerimize
doğru uzanan ağaçlarda gezdirirken, “Şu oğlan ... Gidecek gibi durmu-
yor,” diye mırıldanan babaannemle kalkma vaktinin de geldiğini anlamış
oldum.

“Ondan bahsetmek yoktu babaanne,” diyerek sandalyeden kalkar-
ken, “Ben hazırlanmaya gidiyorum,” deyip arkamı döndüm. “Kaç bakalım,
ben sussam görmeyeceksin sanki adamı,” dediğinde bıkkın bir nefes bira-
rken homurdanarak eve geçip banyoya doğru ilerledim. Dişlerimi fırça-

layıp saçlarımı da toparladıktan sonra çantamı almak için odama geçtim. Çantaya uzanıp aldığım sıra açık kalan çekmecede duran kitap görme çarparken bir anlık öfkeyle alıp çöpe atacak olsam da daha elime alırdım. Hızlanan kalp atışlarımla gerisin geri çekmeceye bıraktım.

“Lanet olsun sana Ozan!” diye sinirle söylenip çekmeceyi sertçe kapatarak odadan çıkarken birilerini parçalamak ister gibi burnumdan sızırıyordum.

Bahçedekilere de haber verip sokağa adım attığımda esen rüzgârın etkisiyle saçlarım uçuşurken sanki bu bile beni daha fazla öfkeliyordu. Bir haftadır onun artık bu mahallede hem de yaşamayı hayal ettiğimi tek evde yaşıyor olduğunu bilmek öylesine çıldırtıyordu ki beni, nereden çıkaracağımı bilmiyordum. Sanki etrafımdaki herkes tarafımdan oyuna getirilmişim gibi hissediyordum kendimi. Kızlar ev meselesinde haberdar olmadıklarını söylüyorlardı ama emin olamıyordum bir türlü. Kimsenin ruhu bile duymadan nasıl olur da yeniden gelirdi bu mahalleye?

Kendi kendime söylenerek yokuş yukarı ilerlerken yan taraftan gelen, “Hayırdır, savaşa mı gidiyorsun?” sesiyle duraksadım. Levent bak kalın önündeki plastik sandalyede bacaklarını öne doğru uzatmış hâlde sırttan suratıyla beni izlerken çatık kaşlarımla ondan tarafa doğru döndüm bedenimi.

“Bu gidişle birilerini parçalayacağım kesin, dikkat et de önüne çıkarsen olma,” derken kollarımı göğsümde kavuşturarak iç çektim. Dikkatini dağıtmak istediğimden, “Sende ne var ne yok?” diye mırıldanırken baktıkları bir an için karşı evin penceresine kayan Levent hemen sonra tepeli başını iki yana salladı. Hâlâ uzak durmak için kendini zorluyordu.

“Ne olsun bende, yaşayıp gidiyoruz işte,” derken, “Annen kuş tutuyormuş diye duydum,” dediğimde bıkkın bir nefes bıraktı. “Her sene bu zamanlar gelir anama bir kaynana olma hevesi... Vazgeçer yakında,” dediğinde, “Levent,” dedim bir yerinden derdine dokunmak isteyen bir tonla. “Bir sene geçti hâlâ unutmadın Çiçek’i... Ama kızdı uzak duracağını diye de sana nasıl baktığını görmüyor musun?” dediğimde kaşlarımda anlamsızca.

“Çiçek... Bakmaz ki bana,” derken kendini buna nasıl itiraz edemiyordu söylemek istediğim gerçeği. Çiçek’in hislerini anlamıyordu.

imendi ama bu iki salak bu gidişle hiçbir zaman aynı anda aynı noktada bulunamayacaklardı. O yüzden de bir parça ittirmeden kimseye zarar gelme diye düşünüyordum. "Çiçek'e bak Levent," derken onun hâlâ anlamaması bakışlarına gülümseyip, "Sana nasıl baktığına bak," dedim bir çocuğa gibi. "Bak bakalım bir yıl evvel uzak durmaya çalıştığın kız mı o?"

"Ne demek istiyorsun?" dediği sıra bir umuda kapılmamak için nasıl kendini korumaya çalıştığı gözlerinde okunurken, "Kaçma diyor," diye mırıldandı ardımdaki ses. Sanki nefesini boynumda hissetmişim gibi tüm bedenim kaskatı kesilirken hırsıyla arkama döndüğümde düşündüğümünden daha uzatmış buldum onu. Yine de bir haftanın ardından onu yine karımda bulmak tüm öfkemi geri getirirken konuşmanın yalnızca daha fazla diye sebep olacağını bilerek, "Görüşürüz Levent," deyip yanından uzaklaşım.

"Verdiğin tavsiyelere sen de uyacak mısın günün birinde?" diyen seninle adımlarım duraksarken ne kadar gitmem gerektiğini bilsem de dayanamadım. Ondan tarafa dönüp, "Senden kaçtığımı mı sanıyorsun? Sadece seni artık istemediğimi ne zaman anlayacaksın?" diye sorduğumda bakışlarında bir şeyler kırılır gibi olsa da hızlı topladı.

"Yalancı olan benim sanıyordum. Artık sen de yalan söylüyorsun demek," diye mırıldandığında bakışlarım kısılrken, "Egonu da alıp hayatından defolup gitmeye ne dersin?" dedim aynı alaylı mırıldanmayla. "Bu maddeden alacağını aldığını biliyoruz ne de olsa... Eminim sana ilham verecek binlerce başka insan vardır," dediğimde bana doğru bir adım daha attı.

"Hayatım boyunca bana ilham verecek yerler, insanlar aradığım doğru," derken bu şey söylememe fırsat vermeden devam etti sözlerine. "Defolma kez bulduğumu da sandım," derken bir adım daha yaklaştığında seni görmek için kendimi zorladım. "Fakat nasıl da yanıldığımı aradığımı gerçekten bulduğum an anladım. İlham kaynağını bulduğunda tüm dünya soluyormuş Sena," dedi elleri ceplerinde bir adım daha atarak.

"O... Öyle bir parlıyormuş ki geri kalan her şey ışığını kaybediyor," deyip son bir adımla neredeyse nefesini duyacağım kadar yakına geldi. "Tıpkı gökyüzünün en parlak yıldızı gibi..."

Söylediği her bir sözle hızlanan kalp atışlarım canımı yakarken, "Ağ-

zının iyi laf yaptığını o zaman da söylemiştim,” dedim alaylı bir sesle. “Ama sözlerin yalan olduğunda güzel olmalarının hiçbir kıymeti kalmıyor Kenan Bey,” dediğimde, “Ozan,” dedi sanki takıldığı tek nokta buymuş gibi.

“Sadece Ozan...”

“Ozan gitti,” dedim canını yakmak ister gibi duygudan uzak bir sesle. “Bir sene önce evimin bahçesinde gördüm onu en son. O gitti, papatyalar öldü ve o hikâye o gün bitti,” dediğimde, “Unuttun mu? Ben yazarım,” dedi sanki bu gerçeği ilk kez kabullenirmiş gibi bir bakışla.

“O hikâye bittiyse bir başkasını yazarım, nefes aldığım müddetçe de mürekkebim tükenmez,” dediğinde sinirle gözlerine bakarken, “Bu mahallede istenmiyorsun,” dedim canını yakmaya çalışarak. “Kimse seni burada istemiyor,” diye hırsıyla bağırdığım sıra daha cümlemin sonuna yeni gelmiştim ki, “Ay Ozan Bey!” haykırışı etrafımızda yankılandı.

Gözlerimi sinirle yumduğum sıra karşımdaki yalancı bakışlarını yukarı doğru çevirirken standart sabah kombiniyle yine aşağı doğru sarkarak yırtındı Cavidan abla.

“Ay hoş geldiniz! Yeniden mahallemize döndüğünüz için tüm mahalleli olarak öyle mutluyuz ki,” dediğinde ben dişlerimi sıkarken deminden beri film izler gibi bizi izleyen Levent kahkahalara boğuldu. Tam o sıra kahveci Turgut amca, “Ooo Ozan Bey, hoş geldiniz, uğrayın da bir çayımızı için,” dediğinde şaşkınlıkla ardıma dönerken son vurucu darbe de ardımda açılan kapıdaki kızdan geldi.

“N’aber Ozan?”

Öfkeli bakışlarla Çiçek’e döndüğüm an arkadaşım yakalanmış gibi gözlerini kaçırarak yanımıza doğru adımlarken, “Sanırım beni burada isteyenler de var,” diye mırıldanan Ozan’a sinirle dönüp, “Onları kandırmaya devam et o zaman,” dedim hırsıyla. “Çünkü benim sana bir kere daha karmaya hiç niyetim yok.”

Öfkeli bakışlarla arkama dönüp yokuş yukarı durağa doğru yürütken bundan sonra yaşayacağımız günleri düşünmeden edemiyordum. Her sabah onunla karşılaşma ihtimalim varken burada nasıl huzur bulacaktım ben? Gitmek zorundaydı. Her gün onu karşımda görürsem nasıl unuttuktum?

Dolmuşu bindiğimde başımı hırsıyla iki yana sallarken, “Gidecek,” diye cıldandım kendi kendime. Burası benim mahallemdi. Yalancı bir ro-
nun buraya ait değildi.

Elimdeki kâğıdı neredeyse yırtılacak hâle gelene kadar karalarken, “Sena,” sesiyle telaşla doğruldum. Güzin Hanım dikime olduğu kadar çi-
ime de yatkınlığım olup olmadığını anlamaya çalışıyordu bu aralar ama
en son günlerde gözlerini oyduğum bir adamdan başka bir şey çizmeyi
uyal edemiyordum.

Önümdeki karalanmış kâğıdı hızla alta çekerken, “Buyurun Güzin
Hanım,” dedim sakince. Yanıma doğru adımlayan kadın bakışlarım etrafta
yızdırırken, “Birazdan Azize Hanım gelecek,” dediğinde hatırlayamadım
imden bahsettiğini. “Azize Kaşifoğlu,” dediğindeyse tüm bedenim kaska-
kesilirken, “Ozan’ın annesi,” diye fısıldadı içimdeki ses. Ozan’ın annesi
uraya gelecekti.

“Ben... Gideyim mi? Ya da ortalıkta görünmeyeyim mi istiyorsu-
uz?” diye çekinerek sorduğumda, “Ne diyorsun Allah aşkına?” dedi anla-
ayarak. “Elindeki işi bırak da içeriyi hazırla, sen de yanımda olacaksın,”
lediğinde yüzüm asılırken, “Güzin Hanım,” dedim çekinerek. “Bir sorun
ıkmazın? Yani biliyorsunuz,” dediğimde derdimi pek anlamış gibi dur-
uyordu. “Hadi Sena, her zamanki gibi işine bak sen,” dediğinde çaresiz
aşımı sallarken düşen omuzlarımla içeriye doğru adımladım.

Etrafı hazırlayıp idamını bekleyen mahkûmlar gibi çaresiz beklerken
apı açıldığında kendimi en kötüsüne hazırlasam da koşar adımlarla içe-
iye giren küçük kıızı gördüğümde afalladım. Kıvrıkcık kızıl saçlı, bal rengi
pözlere sahip küçük kız çocuğu bana fazlasıyla tanıdık gelirken o da bakış-
ındaki parıltılarla sanki beni tanıyormuş gibi baktı yüzüme.

“Meyaba,” dediğinde kadife gibi yumuşacık çıkan sesi farkında olma-
nın dudaklarımla kıvrılmasına sebep olurken, “Merhaba,” deyip ona doğ-
u bir adım yaklaştım. Bir şey diyemeden kapıdan girenlerle yine gerilerek
u adım uzaklaşsam da Güzin Hanım ile birlikte içeriye giren kadınları
ördüğümde bir an için tutulup kaldığımı hissettim. Yaşça büyük olan

Azize Hanım'dı, Ozan'ın annesi. Diğer genç kadınsa... Ozan'a öyle çok benziyordu ki aklımdan geçen tek ihtimal kardeş olduklarıydı.

Küçük kız genç kadına doğru, "Anne," diye seslendiğinde o an bakışlarım engel olamadığım bir merakla parlarken kendimi zorladıkça aklıma düşen anıyla ne hissedeceğimi bilemedim. Bu küçük kız... Bana papatya buketini veren o çocuktu. Ve o kız Ozan'ın yeğeni miydi yani?

Karşımdaki iki güzel kadın da korktuğum gibi soğuk bakışlarla değil tam aksine heyecanla benden tarafa bakarlarken ne düşüneceğimi iyice şaşırdım. Onların beni merak etmesi ihtimali aklımın ucundan bile geçmemiştii oysaki. Oğulları için hayal ettikleri geleceğin önünden uzaklaştırılması gereken bir engel değil miydim ben?

Böyle bir aile beni neden merak edecekti ki?

Kesinlikle saçmalıyordum.

Kendi düşüncelerimde kaybolmuş bir hâlde kaçmak ister gibi bakışlarımı kaçıtırırken Güzin Hanım misafirlerini koltuklara yönlendirdi. Biraz sonra da Şule abla kahve dolu tepsiyle yanımıza geldiğinde ben hâlâ yerdeki halının motiflerini izlemeye devam ediyordum.

İlk andaki merak dolu bakışlarının aksine oturdukları andan itibaren benden tarafa bakmıyorlardı. Yalnız bu görmezden gelmek gibi değil sanki... Rahatsız hissetmemem için böyle davranıyorlardı. İnsan ikisi arasındaki farkı bir şekilde anlıyordu. Tüm bunlar hiçbir şeyi değiştirmemi ama yine de... İyi hissettirmişti.

Kadınlar kendi aralarında elbiseler üzerinde konuşurlarken farkınd olmadığım anda biri eteğimden çekti. O an küçük kıızı fark ettiğimde bakışlarım istemsizce gülümserken eliyle eğilmemi işaret ettiğinde çekerek de olsa dizlerimin üzerine çöktüm. "Benim adım Beşte," dediğinde yüzündeki tatlı gülüşle benim de dudaklarım kıvrılırken, "Benim adım Sena," dediğimde, "Aaa!" diye şaşıracak ellerini minik dudaklarına bastı. "Yıldız değil mişin şen? Dayım öye demişti ama?"

"Ne demişti?" diye kendime engel olamayarak mırıldandığımı sanki kimse duymasın diye kulağıma yaklaşıp sesini daha da küstü. "Bana dayımla hep gökyüşüne bakayız. O bana dedi ki... Şen gökyüşünün paylak yıldızıymışsın," dediğinde nefesim kesilirken gözlerimin dolduğu

nu hissettim. Yaptığı, söylediği onca şey başkaydı ama bu ... Bu küçük kıza benden bahsetmesi ne anlama geliyordu?

Kalbim sızlıyordu ama bu defa sanki acıdan değil, mutluluktandı. Her şey sadece bir oyundan ibaret olsaydı eğer bu küçük kıza benden bahsedermiydi?

Ne düşüneceğimi bilemez hâlde öylece dururken, “Beste,” dedi yanıma gelen annesi tatlı sesiyle. “Ablayı yorma kızım,” dediğinde, “Yok,” deyip telaşla ayaklandım, kime nasıl tepki vereceğimi bile bilmiyordum. “Ben Nazan,” deyip elini uzatan kadına da şaşkınlıkla bakıp elini sıkarken, “Sena,” diye kafam karışık bir hâlde mırıldandığımda, “Biliyorum,” dedi o da kızı gibi heyecanlı bir mırıltıyla.

“Tüm ailemiz tanıyor seni,” dediğinde ne diyeceğimi bilemediğimden bakışlarımı kaçırdım. Bu insanlar bana neden böyle davranıyorlardı ki şimdi? Küstah bakışlarla yüzüme bakıp oğlumun hayatından çıkmak için kaç para istiyorsun falan demeleri gerekmiyor muydu? Ne oluyordu böyle?

“Ben... Hakkımda ne bildiğinizi bilmiyorum ama... Onunla... Aramızda hiçbir şey yok,” dediğimde, “Ozan’dan bahsediyorsun herhâlde,” demesiyle bakışlarım kısılrken, “Gerçek adını bilmiyorum,” dedim içimden atamadığım öfkeyle. “Bana öyle söyledi ama söylediği her şey yalanken ismi de yalan olabilir,” dedim huysuzca. Karşımdaki kadının yaşananlarda bir kabahati olmadığını bilsem de öfkemi durduramıyordum. Aslında adının Ozan olduğunu biliyordum ama hırsımı çıkarmak için her şeyi söyleyecek hâldeydim.

“Adı gerçekten de Ozan,” dedi en başta beni buna ikna etmeye çalışır gibi. “Ama ailemiz dışında herkes dedemin ona verdiği Kenan ismiyle tanır onu. Ozan... Pek sevmez o ismi, o isimle gelen hayatı,” dediğinde kendime engel olamayarak bakışlarımı güzel bakışlı kadına çevirdim. Ozan’ın kardeşiydi, tabii ki onu kollayacaktı ama bakışlarındaki samimiyet istemince güvenli hissettiriyordu.

“Biz ikiziz bu arada,” dediğinde kardeş olduklarını tahmin etsem de bunu tahmin edemezdim elbette. Benziyorlardı ama ikizler hep aynı görünür sanıyordu insan. “Ozan hep... Nasıl desem kendi dünyasında bir çocuktu. Hayal kurmayı severdi, onun hiçbir zaman şirketin başına geçecek

biri olmadığını biliyordum,” derken sanki maziyi hatırlar gibi bir tebessüm kondu dudaklarına. “Çok kitap okurdu, sonraları okuduğu hikâyeleri ben olsam şöyle yazardım, böyle yazardım diye bize anlatırdı,” dediğinde burada durup neden onu dinlediğimi bilmiyordum. Çekip gitmem gerekiyordu ama lacivert gözlü adamın hiç tanımadığım hâlini de merak etmekten alamıyordum kendimi.

Beste pıtı pıtı adımlarıyla anneannesinin yanına giderken onlar hâlâ Güzin Hanım ile sohbete devam ediyorlardı. Sanki bilhassa bize bakıyorlarmış gibi hissetsem de şu an Ozan’ı tanıyan birinden onu dinlemek daha fazla ilgimi çektiğinden bakışlarımı onlardan alıp Nazan’a çevirdim yeniden.

“Yazmak hayatı boyunca tek tutkusuydu Ozan’ın. Günlerce odasını kapanırdı, sonraları çantasını alıp gitmeler başladı. İlhamın peşinden gidiyormuş, öyle derdi hep,” derken sabahki sözleri düştü aklıma.

“Düşünme, Sena!”

“Yazdığı karakterleri anlamak için onlar gibi yaşamayı denerdi. Bazen sadece gözlemlerdi tabii... Bir keresinde bir sokak çetesinin arasına karışmış, biz o sıralar onun deniz kıyısında tatilde olduğunu zannediyorduk. Annem duysa yüreğine inerdi,” derken yine gülümsedi. “Ozan’ın hayatı hep böyleydi. Aşırılıkları da kendineydi, öfkesi de, neşesi de... İnsanları izlemeyi severdi ama bunu yaparken duygusal bağlar kurmazdı hiçbir zaman. Hep belli bir mesafede durur, vakti geldiğinde uzaklaşırdı,” dedi sanki bir dost eli uzatır gibi elime uzandı içten gülüşüyle.

“Sen onun tüm kurallarını altüst edene kadar...”

“Ben...”

“Ozan kimseye adını söylemezdi,” dedi buna hâlâ şaşınyormuş gibi bir sesle. “Kenan isminden nefret ettiği için belki de kılıf olarak kullandı onu. Mahallenize geldiğindeyse daha en baştan adını söylemiş sana dediğinde, “O an... Pek akli yerinde değildi,” dedim kendimi tutamayıp. Bakışları soru işaretleriyle parlarken, “İlk tanışmamızda.... Kafamı vurdu,” dedim sanki bana kızacakmış gibi bir utançla. “Hırsız sanmıştım onu,” derken kızacağım düşündüğüm kadın tatlı bir kahkaha attı. O an ya tarafımızdaki bakışlar bize dönse de sanki aramızda bir samimiyet kurmuş gibi elimden tutup dışarıya çekti beni Nazan.

“Bak bana bunu anlatmadı ama ... Sen anlatırsın o zaman,” dediğinde o kadar samimiyetine kapılsam da oturup onunla Ozan’ı konuşacak kadar rahat hissetmiyordum kendimi.

“Ben... Anlattıklarınız için teşekkür ederim ama bunları konuşmak istemiyorum,” dediğimde, “Kırgınlığını görüyorum gözlerinde,” dedi anlayışlı bir tavırla. O an onda Gülfem’in abla hallerini görür gibi hissettim. Beni anlıyordu, hak veriyordu ama yine de kardeşini affetmemi istiyordu.

“Ben... Onun kötü biri olmadığını biliyorum,” dedim bunu ilk kez sessiz bir şekilde dile getirerek. “Bunu biliyorum ama ona bakarken bir yabancıya bakar gibi hissetmekten korkuyorum,” dedim hüznle. “Bir gün, bir hafta değil, aylarca söylemedi bana kim olduğunu. Bu... İnsana kendini aptal gibi hissettiriyor,” derken güçlkle yutkundum. “Yanlış başlayan bir hikâye doğru bir yere varamaz. Belki de bunu kabul edip yola devam etmek herkes için en doğrusu,” deyip daha fazla konuşmak istemeyerek gözlerimi kaçırdım. O sıra açılan kapıdan Güzin Hanım ve Azize Hanım çıktığında Nazan’ın bakışları da onlara dönerken daha fazla söyleyecek sözüm kalmadığından kenara çekilip sessizce bekledim.

Beste tatlı gülüşüyle bir kere daha eteğimi çekiştirdiğinde bakışlarım onu bulurken yumruk yaptığı elini uzattığında isteğini anlayarak avcumu açtım. Minik elindeki papatya motifli tokayı avcuma bıraktığında tokaya tebessümle bakarken, “Bunu benim için tak oyuy mu?” dediğinde ona karşı koymak öyle zordu ki başımı salladım usulca. “Şimdi ama,” dediğinde çaresiz tokayı saçımın kenarındaki tutama iliştirirken, “Çıkayma ama söz mü?” dediğinde annesi, “Beste,” diye uyarsa da küçük kalbini kırmamak için, “Söz,” dedim tebessümle.

Minik elini sallayıp koşarak anneannesinin yanına gittiğinde bakışlarım bana mahcup bir tebessümle bakan kadınlara kayarken geldiğinden beri ilk kez bana odaklanan Azize Hanım, “Görüşmek üzere kızım,” dediğinde ilk anda donakalsam da hemen ardından utangaç bir tavırla başımı salladım.

Nazan ile de vedalaştığımda iki kadın Güzin Hanım ile de vedalaşarak modaevinden ayrılırlarken Güzin Hanım bana doğru adımlayıp, “İyi misin?” diye sorduğunda yalnızca gözlerimi kaçırarak başımı salladım.

İyi değildim ama bir gün olacaktım.

Mesai bitimiyle elimizdeki işleri topladığımızda önce Güzin Hanım çıktı modaevinden. Son zamanlardaki o mutsuz ruh hâliinden epey sıyrılmıştı. Tabii bunun en büyük sebebi bir ay önce boşanmış olmasıydı. Eski eşi Ahmet Bey'in tüm karşı koymalarına rağmen Güzin Hanım mahkemeden istediği sonucu almıştı. Ortada bir bebek olması da tabii ki işleri onun için epey kolaylaştırmıştı. Bunca yıl süren bir evliliğin bitmesi elbette ki üzücüydü ancak Güzin Hanım neredeyse iki sene boyunca öylesine yıpranmıştı ki bu boşanma onu yeniden hayata döndürmüş gibiydi.

Kızların ardından ben de modaevinden çıktığımda tüm gün olan biten her şey aklıma üşüşmeye başlamıştı. Bir yanımda Ozan'ın ailesi düşündüğümün tam tersi çıktığı için mutluydu ama aklım böyle düşündüğüm için bile benimle alay ediyordu. Ben gerçekten de aptaldım.

Durağa geldiğimde bir süre dalgın hâlde dolmuşu beklerken etrafı olan bitenin dahi farkında değildim. Dolmuş geldiğinde hızla binip boş bir koltuğa otururken şoför tarafına baktığımda Mahir abi olmadığını görünce önüme döndüm. Dalgın bakışlarla pencereden baktığım sıra, "Ücretini göndermeyen kalmasın," sesiyle bozuk paramı çıkarıp uzatırken arkadan bir el uzandığında duyduğum sesle kaşlarım çatıldı.

"Şunu da uzatır mısınız?"

Başımı çevirdiğim anda arkamdaki koltukta oturan Ozan'ı fark etmemle şaşkınlıkla gözlerimi kırpttırırken hâlâ ortadan kaybolmamıştım. Sinirle önüme döndüm. Alaylı bir nefes sesiyle ayağa kalkıp ücreti uzatırken bu defa da sinir bozucu bir şekilde tepemde dikilirken yanımda kadının inmek için ayaklandığında ben engel olamadan boş yere oturdum.

"Kalk yanımdan!" diye sinirle söylensem de kollarını göğsünde bükleştirip, "Kalkamam oturdum bir kere," diye söylendiğinde onunla tartışmak hatap olmak istemediğim için öfkeyle pencereye döndüm. Bu defa penceredeki yansımasından bana tebessümle baktığını görmek afallama sebep olurken, "Toka... Yakışmış," dediğinde elim istemsizce sarkmıştı.

"Aileni göndermen bir işe yaramayacak, sadece küçük bir çocuğu kırmamak için taktım bu tokayı da," diye söylendiğimde, "Yakışacağını biliyordum," demesiyle kendime engel olamayarak ondan tarafa döndüm. "Senin için almıştım ama ben versem takmayacağımı biliyordum," dediğinde çıkarıp atmak için hırsıyla saçıma uzanmıştım ki aynı anda o da elime uzandı.

"Yapma," derken sanki şu andan çok daha fazlasını kastediyordu. "Beste... Üzülür," dediğinde çıkarmak için dokunsam da küçük kızın söz isteyişi geldi aklıma. Söz vermiştim, doğru.

"Haklısın," dedim kinayeli bir sesle. "Senin aksine ben verdiğim sözleri tutarım," derken elimi çekip olabildiğince uzaklaştım. "Ben de verdiğim sözleri tutarım, hele ki o sözü sevdiğim insanlara vermişsem," dediğinde bakışlarımı dışarıda akıp giden hayattan ayıramazken, "Senden sadece kalbimi kırmamanı istemiştım," diye mırıldandım. "Oysa sen onu paramparça ettin."

Camdaki yansımasından gördüğüm kadarıyla bakışları dokunsam hissedebileceğim bir acıyla dolmuştu sanki. Bir süre hiçbir şey demeden yansımama takılıp kalsa da bir an sonra, "Ben de sana söz vermiştim," dedi bakışlarını tıpkı benim gibi dışarıdan ayırmadan. "Bir gün kalbini kırduğında sen beni affedene dek peşinden gelmekten vazgeçmeyeceğime dair..."

Bakışlarımı ona çevirmesem de tıpkı söz verdiği o gün gibi kalbimin akıştığını hissettim. Geçmişin artık hiçbir anlamı kalmasa da kalbim hâlâ yanı başımdaki bu adam için çarpıyordu.

"İnmeyecek misiniz gençler?"

Şoförün sesiyle dalgın bakışlarımı çevirdiğimde mahalleye geldiğimizi ve ikimiz dışında herkesin indiğini fark ettim şaşkınlıkla. Ozan da benim gibi bir anlık afallamayla kapıya dönerken en sonunda ayaklandı. Onu umursamadan yanından hızla geçip dolmuştan indikten sonra yokuş aşağı adımlarken bir an sonra ardımda hissettiğim adımlarla sinirle arkama döndüm.

"Gelme peşimden!" diye öfkeyle söylendiğimde elleri ceplerinde yine omuzlarını silkerken, "Evime gidiyorum Sena," dedi dudakları varla yok arası bir tebessümle kıvrılırken. "Benim peşimden gelme, başka yol-

dan git o zaman. Hatta taşınmaya ne dersin?" diye homurdandığımda, "Olmaz, çok seviyorum," demesiyle şaşkınlıkla duraksadım.

"Evimi yani," deyip göz kırptığında alay eden hâliyle kan beynime sıçrarken, "Evin de batsın sen de!" deyip hırsıyla önüme döndüm. Daha hızlı yürürken, "Benden uzak duracaksın diye düşeceksin şimdi," diye telaşı hissedilir bir sesle mırıldandığında, "Seni ilgilendirmez!" diye cırladım. Düştüğüm hâle inanamıyordum. İyice çirkef kız çocuklarına dönmüştüm.

Biraz daha hızlandığım vakit ayağımın kaymasıyla yeri boylayacakken son anda kolumdan kavradığında, "Bırak!" diye homurdandım. "Senin yardımını alacağıma yere yapışırım daha iyi," derken, "Benden uzak dur," dedim öfke dolu bir sesle.

"Benden yapamayacağım şeyler isteme," dediğinde, "Bir yıldır gayet güzel başarıyorsun," dedim hırsıyla. "Papatyalar öldü, ben seni unuttum," dediğimde başım iki yana sallarken, "Hayır," dedi bir kere daha. "Papatyalar ölmedi, çünkü ben buna hiç izin vermedim. Ve sen de... Unutmadın beni çünkü kalbin beni sevmekten bir an olsun vazgeçmedi," dediğinde, "Ne demek istiyorsun?" dedim anlamayarak. Düşündüğüm ihtimalin gerçekliği bile aklımı karıştırıyordu artık.

"Papatyalar ölmedi," dedi gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadan. "Ne zaman ölecek gibi olsalar yenilerini ektim bahçene. Çünkü papatyalar umuttu, papatyalar sana beni hatırlatıyordu ve papatyalar bana sana dönmek için umut veriyorlardı," dediğinde, "Yine yalan söylüyorsun," dedim buruk bir fısıltıyla. "Yoktun ki sen..."

"Sen papatyalara bizi anlatırken oradaydım," dedi buruk bir hüzünle. "Yıldızlara bakıp ağlarken seninle ağladım ben de," dedi dolan gözleriyle. "Sabahları seninle yürüdüm bu sokaklarda, aynı dolmuşa bindik defalarca kez. Sen hiç bakmadın ardına... Bir kere baksaydın görecektin oysaki beni," dediğinde başımı iki yana salladım inanmak istemeyerek.

"Yalan söylüyorsun."

"Ben... Sana hiç yalan söylemedim," derken yalvarır gibi baktı gözlerime. "Sen herkese söylediğim yalanları duydun sadece. Ben sana yalnızca sustum. Keşke susmasaydım dediğim gecelerde düşledim seni. Her sabah imkânsız olsa da senin sesinle uyandım. Ben... Seni yazdım, seni düşle-

Ben... Senin hayalinle yaşadım,” derken elime uzandığında elimi çe-
lcek gücü kendimde bulamadım.

“Ben... Seni çok özledim Zühre yıldızı,” dediğinde elimle birlikte
lûbimi de tuttu avuçlarında. “Âşık olmak istemiyordum ki ben... Sana
daha önce de söyledim, aşkı aramadım hiçbir zaman. Birine ihtiyaç du-
racağımı aklımın ucundan bile geçirmezdim. Gerçekten... Ama sonra...
Sen çıktın karşıma ve ben... Seni istedim. Seninle her şeyi istedim, Zühre
yıldızım.”

Lacivert bakışları tıpkı ona âşık olduğum onca zaman gibi aşkla ba-
larken gözlerime, “Seni affetmek istiyorum,” dedim hislerime engel ola-
nıyarak. “Yokluğun... Canımı çok yakıyor,” diye devam ettiğimde bakış-
lın umutla parlarsa da başımı iki yana sallayıp elimi çektim elinden. “Ama
çimde sana öyle kırgın bir taraf var ki, ben... Yapamam,” deyip arkama
döndüğümde, “Bekleyeceğim,” dedi sesini yalnız bana değil tüm mahalle-
e duyurmak ister gibi kendinden emin bir sesle.

“O ağacın altında bekleyeceğim Sena. Hayatımın en güzel hikâyesini
enine yazmak için bekleyeceğim. Ama beni affetmeni değil,” dediğinde
bakışlarım bir kere daha ona dönerken, “Çünkü sen... Beni çoktan affet-
ti,” dedi kalbime dokunur gibi aşk dolu bir sesle. “Ben yalnızca bunu an-
ımanı ve bize geri dönmeni bekleyeceğim. Sonsuza kadar sürse de bek-
leyeceğim ama... O kadar acımasız olmamanı umuyorum tüm kalbimle.
Çünkü daha birlikte kuracak çok hayalimiz var.”

Kalbime âdeta bir kıymık gibi batan her bir sözüyle gözlerim dolar-
nı daha fazla dayanamayarak arkamı döndüğümde son sözleri yalnız kal-
imde değil sanki tüm mahallede hatta tüm şehirde yankılandı.

“Mevsimlerden yine papatya, Zühre yıldızım. Ve ben seni hâlâ çok
uyorum.”

Genç kız ayna karşısında saçlarını örerken telefonda tatlı tatlı konu-
şmasını dinliyordu. Annesi gitgide eski zamanlardaki o içten hâline
uyordu ve bu Çiçek için nefes almak gibi hissettiriyordu. Son yıllarda

öyle çok kavga ediyorlardı ki annesiyle bir daha hiçbir zaman çocukluğundaki gibi olamayacaklarını düşünmeye başlamıştı. Oysa gün geçtikçe hayatları daha da güzelleşiyordu. Mevsimlerden yaz olsa da evleri hiç bitmeyen bir baharı yaşıyor gibiydi. O baharın sebebi de hiç kuşkusuz Gülfem'di.

Biliyordu Çiçek, tüm aile biliyordu. Kendisine taş atan annesine çiçekler sunmuştu Gülfem. Nefreti körüklemek en kolay yoldu, Gülfem zor olanı seçmişti. Gururunu değil sevdiği insanları öne koymuştu ve güzel kalbiyle tüm ailenin kalbini kazandığı gibi annesinin karararı kalbini de bir kere daha kazanmıştı. Abisi hâlâ annesine uzak olsa da zamanın onlara da iyi gelmesini umuyordu Çiçek. Artık sadece ailesi huzurlu olsun istiyordu.

"Tamam kızım, bulgur iyice şişene kadar ağzı kapalı hâlde beklet biraz... Evet, evet onları sonra ekleyeceksin. İcini dediğim gibi önceden kavurup soğumaya bırakmayı unutma. Aklına takılan bir şey olursa da ara mutlaka, hadi afiyet olsun yavrum," deyip telefonu kapatan annesi iç çekerek kendisine döndüğünde, "İçli köfte yapacakmış abin seviyor diye," dedi tebessümle. "Bizi de çağırdı ama daha yeni bizdelerdi zaten. Baş başa kalsınlar biraz," deyip mutfığa doğru ilerlediğinde moralini bozacak ya da kadını utandıracak tek kelime bile etmedi Çiçek. Annesinin eskiden ne yaptığının bir önemi yoktu artık, şimdi iyilerdi ya bu yeterdi herkese.

"Ben de yemeğe girişeyim, baban gelir birazdan, sen de ekmek al gel hadi," dediğinde hevesle başını sallayıp, "Tamam," dedi Çiçek. Ayna karşısında son bir kez yüzünün hâline bakıyordu ki annesinin laf olsun diye söyledikleriyle neye uğradığını şaşırı.

"Jale'yi alacaklarmış Levent'e. Yakında bir düğün daha geliyor anlaşılan," dediğinde Çiçek kalbinin bin parçaya bölündüğünü hissederken yaşlarla dolan gözlerini kırptırdı. Burnunu çekip hızla kapıya yönelirken ayaklarına da terliklerini geçirip kapıyı sertçe çekerek evden çıktığında âdeta burnundan soluyordu. Nasıl olurdu? Levent evleniyor muydu yani? Hem de o süslü Jale'yle?

Bok evlenirdi!

Hırsıyla karşıya geçip bakkala doğru ilerlerken açık kapıdan içeri âdeta daldığında gördüğü manzarayla duvara çarpmış gibi duraksadı. Levent tezgâhın bir tarafında gülerek karşısındaki kıza bakarken arkası dönük

kumral saçlı kız da elleriyle bir şeyler yaparak kahkahalar atıyordu. Çiçek ne olup bittiğini anlayamaz hâlde karşısındaki manzarayı izlerken bir an sonra Levent onu fark ettiğinde yüzündeki gülüş kayboldu. O an Çiçek'in kalbi bir kere daha paramparça olurken utanmasa yere oturup ağlayacak hâldeydi. Eskiden yalnız kendisini gördüğünde gülerdi Levent. Şimdiyse herkese gülüyor, bir kendisine bakarken gülüşü soluyordu.

O an arkası dönük kız da kendisinden tarafa dönüp gülümseyerek, "Selam," dediğinde Çiçek ilk anda onun kim olduğunu hatırlayamasa da bir an sonra yüzü düştü. Ozan'ın kardeşiymiş bu. Ne işi vardı yine burada?

Bu hafta birkaç kez daha görmüştü onu. Bakkala girip işini hallederek çıkmasını beklemişti ama görünen o ki işi alışveriş değil Levent'ti. Daha Jale'yi sindiremeden bir de Sezen Hanım çıkmıştı başına.

"Merhaba, Çiğdem'di değil mi?" diyen kız neşeyle elini uzattığında Çiçek onun bilerek adını yanlış söylediğini düşünüp daha da çattı kaşlarını. "Çiçek," diye ağzının içinde homurdanırken farkında olmadan ellerini de kavgaya girecekmiş gibi ince belinin iki yanına yaslamıştı. Üzerindeki sarı renk tişörtü, sarı saçları ve açık renkli eteği ile öfkeli civcivi andırıyordu âdeta.

Onun bu hâline, öfkeyle çakmak çakmak olan bakışlarına, sıcaktan kızaran yanaklarına dalıp giden Levent'in âdeta dişleri kamaşırken bir an sonra neler düşündüğünü fark edip tövbe çekti içinden. Yoktu Çiçek, yoktu!

"Pardon Çiçek," diyen Sezen, karşısındaki kızın kendisine neden böyle öldürecekmiş gibi baktığını anlayamasa da fazla oyalandığını düşünerek Levent'e döndü yeniden. "Sakız için teşekkür ederim, bir ara abime uğra daha ne anılar var bizde," deyip kendisine de tebessümle başını sallayarak bakkaldan çıktığında Çiçek darmaduman olmuş hâliyle giden kızın arkasından bakan Levent'e bakıyordu. Çiçek buradaydı ama Levent bir başkasına bakıyordu.

Anlaşılan asıl sorun Jale değildi.

Bir an sonra kendisine dönen genç adam, "Ne lazımdı?" diye bakışlarını kaçırarak sorduğunda Çiçek kırgınlığının yerini yine öfkenin aldığını hissederken, "Evleniyormuşsun," diye imayla söylendiğinde Levent afallamış bir hâlde baktı karşısındaki kızın yüzüne.

“Anlamadım?”

“Valla ben de anlamadım,” derken hırsından dükkânı dağıtmamak için zor tutuyordu kendisini genç kız. “Jale’yle mi evleniyorsun şimdi sen? Yoksa şu giden kızla mı bir şey var aranızda?” deyip sustuğunda Levent genç kızın söylediklerinden ve hâlimden bir şey anlamazken, “Sezen mi?” diye sorduğunda, “Adı da aklından hiç çıkmıyor maşallah!” diye çemkir. di Çiçek. Kızın adını kendisi de biliyordu, sonuçta Ozan’ın kardeşiydi ama... Levent niye biliyordu ki şimdi?

“Ne olabilir aramızda? Kızı daha üç gündür tanıyorum,” diyen adamla duymak istediği cevap bu olmadığından, “Ha mesele zaman yani,” dedi küskünce. “Biraz daha zaman geçince aranızda bir şeyler olabilir diyorsun?”

“Beni boş ver de asıl sen ne diyorsun ben bir şey anlamıyorum Çiçek,” diyen genç adamla Çiçek’in öfkeden gözleri dolarken, “Sen gerçekten de hiçbir şey anlamıyorsun Levent!” diye acıyla haykırdı. “O kıza nasıl sakız verirsin sen ya? Jale’ye de verdin mi yoksa?” diye art arda söylendiği sıra Levent karşısında gözyaşlarına boğulan kızın hâliyle ne yapacağını şaşırırken tezgâhın arkasından çıkıp yanına doğru adımladığında, “Çiçek,” dedi yumuşayan sesiyle.

“Sen... İyi misin?” diye sorduğunda Çiçek yüzünü ıslatan yaşları elinin tersiyle silerken, “İyi gibi mi görünüyorum oradan?” diye aynı çirkeflikle homurdandı. “Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum, eskisi gibi gülemiyorum, ben... Acıdan geberiyorum hiç mi anlamıyorsun?” deyip hıçkırdığında Levent kalbinde fısıldayan sese inat inanmıyormuş gibi başını iki yana sallarken, “Ben... Benim yüzümden mi?” diye sorduğunda içinde kabaran öfkeyle, “Levent sen aptal mısın?” diye çemkirdi Çiçek.

“İstediğin oldu sonunda, aklımda sen, kalbimde sen... Senden başka hiçbir şey düşünemiyorum artık!” diye ağlayarak mırıldanırken, “Ama sen... Ne yana dönsem adın başka bir kızla anılıyor,” diye devam ettiğinde, “Çiçek,” dedi Levent soluğu kesilmiş gibi bir sesle.

“Deme Çiçek falan! Yok sana Çiçek! Jale’si biter Sezen’i başlar, Suna’sı biter Ferda’sı başlar... Harem mi kuracaksın sen başımıza?” diye söylenmeye devam ederken birden kollarından kavranıp da bakışlarını kendisine

bakan genç adama çevirdiğinde orada sanki asırlar gibi geçen bir zamandan sonra yeniden gördüğü aşkla yutkundu.

“Sen... Sen ne anlatıyorsun bana?” diye soran Levent bir kere daha hayal kırıklığına uğramaktan deli gibi korkarken Çiçek onun bakışlarındaki korkuyu da aşkı da gördüğünden bu defa korkup kaçmak yerine hislerinin peşinden gitmeyi seçti. Genç adam kollarına tutunurken Çiçek de bir elini kaldırıp sevdiği adamın kirli sakallı yanağına yasladığında Levent sevdiğinden aldığı bu ilk dokunuşla gözlerini kapatıp çaresizce yutkundu.

Çiçek onun heyecanını titreyen kirpiklerinde bile görürken ne yaptığını bile düşünmeden parmak uçlarında yükselip sevdiği adamın dudaklarına küçücük bir öpücük bıraktığında Levent bir an için de olsa kalbinin durduğunu hissetti. Şokla açılan gözleriyle karşısında yanakları kızarsa da gözleri parlayan genç kıza bakarken, “Sen... Oyun mu oynuyorsun benimle?” diye çaresiz bir yalvarışla fısıldadığında, “Oyun çoktan bitti,” dedi Çiçek gözleri cesurca aşkla gülümserken.

“Kaçma kovalamaca oynamaktan yoruldum artık,” dediğinde Levent hâlâ tereddütle gözlerine bakarken, “Of!” diye huysuzca bir nefes bırakan genç kız ayaklarının üzerine basarak ellerini yine öfkeli civciv hâliyle beline yasladı.

“Seviyorum seni oğlum diyorum. Deliler gibi âşığım diyorum. Gel beni babarımdan iste diyorum daha ne diyeyim be adam!” diye çemkirdiğinde genç kız o an her şeyi beklediğini zannediyordu ama karşısındaki dağ gibi adamın heyecandan düşüp bayılmasına hiç de hazırlıklı değildi. Genç adam kayan gözleriyle sevdiği kızın ayaklarının dibine yığıldığında genç kız, “Levent!” diye bağırarak ellerini ağzına kapatırken hızla yere çöküp başım dizlerine yasladığında, “Levent uyan! Ay Allah’ım ne yapacağım ben şimdi?” diye telaşla söylendi.

Elleriyle yüzüne hafifçe dokunup, “Levent... Levent kendine gel hadi,” diye tekrar tekrar sayıkladığında bir an sonra genç adam gözlerini aralarken bir nefes uzağında gördüğü panik dolu mavilere aşkla bakıp, “Çiçeğim...” diye mırıldandı. Elini uzatıp genç kızın yanağına dokunurken, “Rüya mısın sen?” diye mırıldandığında Çiçek uzun zaman sonra yeniden duyduğu *çiçeğim* seslenişiyle mutlulukla kıkırdadı. Kalbinde büyüyen heyecana daha fazla mâni olamayan genç kız bir kere daha uzanıp sevdiği

adamın yanağına bir öpücük bıraktığında bu defa her şeyin yolunda gideceğini zannetse de Levent'in gözleri bir kere daha kapandığında Çiçek şaşkınlıkla, "Levent!" diye cırladı.

O an bakkalın kapısından içeriye dalan Cavidan Hanım gördüğü manzara karşısında kocaman olmuş gözlerle şaşkın ikiliye bakakalırken duyduğu, "Hiiiihh!" sesiyle yakalandıklarını fark eden Çiçek başını kapıya doğru çevirdiği anda göz göze geldiği kadınla alt dudağını ısırıp, "İşte şimdi yandık," diye mırıldandı. Anlaşılan başları fena hâlde dertteydi.

Bölüm 23

Zühre Yıldızı ve Kalp Hırsızı

1995, Eylül

Son yıllarda dedikodusu hiç bitmeyen Turna Sokak bu sabah da yeni bir sürprizle çalkalanıyordu. Mahalle sakinleri etraflarında olup biten heyecanlı olayları takip etmeye alışsalar da bu sabah sokağa giren iki yabancı birçok meraklı bakışı heyecanla parlatmıştı. Her biri pencere önlerine, ev telefonlarına, kapı komşularına koşup gördüklerini kendilerince yorumlayarak anlatmaya başlamışlarken kol kola yokuş aşağı yürüyen orta yaşlardaki çift meraklı gözlerin kışkacında tatlı bir heyecan ile ilerliyorlardı.

Kahvenin önünden geçtikleri sıra duraksadıklarında adam içeriye yönelirken, eşi olduğu her hâllerinden belli olan güzel kadın etrafına bakınarak ilerlemeye devam etti. Bakkala, kasaba sorarak bulduğu bahçeli evin önüne vardığında bakışları merakla etrafta dolaşırken heyecanla iç çekerek bahçe kapısını ittirip içeriye doğru bir adım attı. O sıra bahçede oturan ikisi yaşlı biri onlardan daha genç olan üç kadının bakışları kendisini bulurken, “Hayırlı sabahlar,” dedi Azize Hanım sıcak bir gülümsemeyle.

“Ben Azize,” derken duraksadı. Bilhassa soyadını söylemeye gerek duymamıştı. “Müsaitseniz eğer bir kahvenizi içmeye geldim.”

Süheyla Hanım gelenin kim olduğunu ilk anda anlarken, “Hoş geldiniz,” dedi görmüş geçirmiş tavrıyla. “Müsaitiz elbette, şöyle buyurun,” deyip boştaki sandalyeyi gösterdiğinde ahretliği Mehpare Hanım da gelen kadını merakla süzerken Süheyla Hanım gelinine dönerek, “Firuze, kızım sana zahmet bize bir kahve yapıver,” dediğinde Firuze Hanım da heyecanla başını sallayıp, “Tabii anne,” diyerek içeriye geçti.

Azize Hanım da kendisine gösterilen yere oturup Süheyla Hanım’a sıcak tebessümüyle bakmaya devam ederken, “Biraz geç oldu ama artık tanışalım istedim,” dediğinde Süheyla Hanım kadının kavga dövüş için değil hayırlı bir iş için geldiğini tavrından anladığından aynı tebessümle karşılık verdi.

“Öyleyse tekrar hoş geldiniz.”

Aynı sıralarda kahvenin girişinde tereddütlü bakışlarla etrafına bakan orta yaşlı adamı birçok insan gazetelerden tanısa da bir türlü kondu ramıyorlardı. Koskoca Adil Kaşifoğlu’nun kıytırık mahalle kahvesinde ne işi olurdu?

Bir an sonra yaşadıkları aydınlanmayla, “Adamın oğlu burada yaşıyor tabii,” diye düşündü her biri. Hâlâ tamirci çırağı sandıkları Ozan’ın, aslında Kaşifoğlu ailesinin veliahdı olduğunu unuttukları oluyordu.

Adil Bey iş adamlarıyla, siyasetçilerle defalarca kez aynı masalara oturmuş bir adam da olsa ilk kez yabancı olduğu bir ortamda tedirgin hissediyordu kendisini. Üzerindeki şık takım elbise bile demirden bir zırh gibi omuzlarında yük olmuştu sanki. O anda karısını dinlemesi gerektiğini düşündü Adil Bey. Mahalleye gelirken arabalarını mahallenin dışında bırakmışlardı. Buraya geliş amaçları belliyken kimseye gösteriş yapmak gibi bir düşünceleri yoktu ama karısını dinleyip üzerine daha rahat bir şeyler giymeliydi belki de... Neticede toplantıda değildi, oğluna kız isteyecekti.

O sıra önündeki gazeteyi okuyan Cihan Bey etraftaki fısıldaşmalarla başını kaldırdığında kapı eşiğinde gördüğü adamla bakışları hafifçe kısıldı. Tedirgin bakışlarla etrafını izleyen adam bir an sonra yanındaki adamın bir şeyler söylemesiyle kendisine döndüğünde Cihan Bey’in omuzları biraz daha dikleşirken Adil Bey kendisine doğru adımlayıp, “Hayırlı sabah-

lar,” dediğinde, “Hayırlı sabahlar,” dedi başka ne diyeceğini bilemeyerek.

“Ben, Adil. Ozan’ın babasıyım,” deyip elini uzatan adamla Cihan Bey’in bakışları rahatsız bir tavırla kısılrsa da elini sıkıp, “Cihan,” dediğinde karşısındaki adam tebessümle başını salladı. “Biraz vaktiniz varsa eğer konuşmak için gelmiştim,” dediğinde Cihan Bey ne konuşacaklarını bilemese de adamın nazik tavrı karşısında kestirip atamadı. Ayağına kadar gelmiş birini geri çeviremeyeceğinden, “Buyurun,” deyip karşısındaki sandalyeyi işaret ettiğinde Adil Bey de çektiği sandalyeye oturdu. O sıra kahvecinin çırağı yanlarına geldiğinde, “Ben de bir çay alayım delikanlı,” dedi usulca.

İki adam bir süre etraftaki fısıldaşmaların gölgesinde bakışlarıyla birbirlerini tartarlarken, “Buraya hayırlı bir iş için geldim,” diye söze giren adamla Cihan Bey yerinde biraz daha dikleşti. “Her şeyin biraz tuhaf ilerlediğinin farkındayım ama buraya bir baba olarak sizinle konuşmaya geldim. Ozan daha evvel sizin rızanızı almış olsa da babası olarak bu görev bana düşer,” dediğinde Cihan Bey bir şey söylemeden karşısındaki adamı dinlemeye devam etti. Önce niyetini anlamalıydı, sonra söyleyeceklerini ona göre seçecekti.

“Ben, bir baba olarak oğluma kefilim Cihan Bey. Kızınızın kalbini kırdığını, belki sizin de güveninizi kırdığını biliyorum ama tüm bunlara sebep olsa da oğlum kötü biri değil, bunu da bilmenizi istiyorum. Ozan... Hayatında ilk kez karşımda ağladı, kızınızı kaybettiği için ağladı. Bu ... Bir baba için nasıl zor bir durumdur bilirsiniz,” dediğinde, “Bilirim,” diyerek ilk kez sesini duyurdu Cihan Bey.

“Benim kızım da çok ağladı. Ve ne yazık ki döktüğü gözyaşlarının tek sebebi de sizin oğlunuz,” dediğinde Adil Bey yaşadığı mahcubiyetle bir an için ne söyleyeceğini bilemedi. Neticede kendisinin de gözünden sakındığı iki kızı vardı ve sebep ne olursa olsun onların gözyaşına sebep olanın canına okumaktan geri durmazdı.

“Ben... Oğlum adına özür dilemeyeceğim sizden. Kendisini başta kızınıza sonra size affettirmek onun meselesi. Ben sadece bir baba olarak oğlumun yanında olduğumu söylemek istedim size. Olur da o kendini kızınıza affettirirse hayırlı bir iş için kapınızı çalmak istediğimizi söylemeye geldim,” dediğinde Cihan Bey karşısındaki adamın ne denli güçlü biri

olduğunu bilse de karşısında yaşadığı mahcubiyeti içten içe tebessümle izledi.

Belli ki oğlunun kızını sevmesiyle, onunla evlenmek istemesiyle bir sorunları yoktu, hatta tam aksine bunun için kendisini ikna etmeye gelmişti. Farkında olmadan içinde büyüttüğü bir sorunun daha kaybolduğunu hissetti Cihan Bey. Kalbi er ya da geç kızının o oğlanı affedeceğini söylüyordu, bu yüzden de ister istemez kızının aile meseleleri yüzünden üzüleceğini düşünüp dertleniyordu. Belli ki dertlenmesi de boşunaydı. Bu Ozan... Gerçekten de iyi bir aileden geliyordu anlaşılan.

“Bakın,” dedi Cihan Bey bakışlarını karşısındaki adamdan ayırmadan. “Bu hayatta benim için evlatlarım bir yana, dünya bir yana. Sena’m benim göz bebeğimdir, ilk göz ağrım o benim. Biz... Onunla birlikte büyüdük. Benim kızım bu hayatta her şeyin en iyisine layıktır Adil Bey. Çünkü onun kalbi bir cevherdir, kıymetini bilmeyecek birinin ellerinde solar gider. Zamanında bir delikanlı kızımı sevdiğini söyledi bana ve benden onunla evlenmek için rızamı istedi. O zaman da söyledim. Benim rızam ancak Sena’nın rızası varsa olur. Sizin oğlunuz kimdir, bana sevdasını anlatan o genç midir ben bilmem. Soyadı değişse de mühim değil. Ben yine aynı şeyi söylerim. Benim rızam ancak kızımın rızası varsa olur. Eğer kızım kabul ederse kapımız size her zaman açıktır.”

Adil Bey karşısındaki adamın sözlerinden oldukça etkilenmiş hâlde başını sallarken, “O hâlde bir tavla atalım mı şimdi?” dediğinde Cihan Bey karşısındaki adamın uzattığı dost elini görerek tebessümle başını salladı.

“Atalım bakalım... Cengiz, bize tavlanın yanında iki de kahve getir oğlum.”

Mahallenin bir yanı Kaşifoğlu ailesinin yaptığı ziyaretlerle çalkalanırken olan bitenden habersiz olan Sena sessizce kendi içinde verdiği savaşa devam ediyordu. Kalbi günbegün güne bakanlar misali Ozan’a dönse de içinde kendini korumaya çalışan yani, “İnanma Sena,” diye haykırıyordu. “Kendini zar zor toparladın. İnanırsan bir kere daha yıkar seni. Hem... Onsuz daha iyisin sen.”

Değildi.

Yine de buna inanmaya çalışıyordu genç kız. Ozan'la ikisi olamazdı. Bambaşka hayatlardan geliyorlardı en başta. Ozan zengindi, ünlü bir yazardı, dünyayı gezmişti, daha kaç gün bu mahallede evcilik oynayacaktı ki? Eninde sonunda sıkılıp gitmek isteyecekti. Sena bu mahalleyi bırakmazdı. Burası onun eviydi. Başka bir hayat istemiyordu.

Genç kız kendi çıkmazlarında günlerini geçirirken diğer tarafta Aşık olmanın en tatlı zamanlarını yaşıyordu Çiçek. Sonunda Levent ile beraberlerdi. Yani henüz baş başa vakit geçiremeseler de öyleydi işte...

"Çiçek süt bitmiş," diyen annesiyle âdeta yerinden zıplarken, "Ben alıp gelirim hemen," dedi genç kız hevesle. Yarım saattir hazırlanmış hâlde dışarıya çıkmak için bir bahane arıyordu zaten. Aynada üstüne başına bakıp dudaklarını hafifçe renklendirmek için birbirine bastırıp dururken salondaki koltukta bakışlarını kısmış hâlde torununu izleyen Zühal Hanım onun bir işler çevirdiğini anında anlamıştı. Eskiden bakkala gitmemek için elli tane laf sayardı, şimdi düğüne gider gibi ayna karşısında hazırlanıyordu. Aklına gelen ihtimali kafasında çevirip dururken yüzünde hoşnut bir gülümseme belirdi yaşlı kadının. Anlaşılan birileri daha aşk ateşine düşmüştü de yanmaya başlamıştı çoktan...

Babaannesinin göz hapsinde olduğundan habersiz kapıdan çıkan Çiçek sokağın karşısındaki bakkala bakarken heyecanla iç çekti. Bakışlarını etrafta gezdirip sakın görünmeye çalışarak karşıya doğru adımlarken heyecanlı gülüşüyle içeriye girdiğinde gördüğü boşluğa hazırlıksız yakalandı. Birkaç adım daha atıp, "Levent?" diye seslendiği sıra sevgilisinin olmadığını anladığı an yüzü düşse de tam o an beline sarılan kollar ve yanağına bırakılan öpücükle az kalsın kalbi duracaktı.

İmdat diye bağıracağı sıra başını çevirdiği an gördüğü adamla sesli bir nefes bırakırken korkusunun etkisiyle omzuna sert bir yumruk attı. "Manyak mısın be adam ödüm koptu!" diye söylenip damağını kaldırırsa da hâlâ beline sarılan adam aşk sarhoşu hâliyle kendisine bakmaya devam ettiğinde dayanamayıp o da gülümsedi. "Niye öyle bakıyorsun?"

"Sana bakamadığım onca zamanın acısını çıkarmam lazım çünkü," dediğinde genç adam "Baksaydın sen de o zaman," diye kendisini saran adama doğru sokularak nazlandı Çiçek. Levent onun kendisine karşı olan

bu nazlı tavırlarına bile öylesine yabancıydı ki utanmasa iki tokat yapıştıracaktı kendi yüzüne. Eğer tüm bunlar epey uzun süren bir rüyaysa uyan-
dığında kendini köprüden falan atardı bu gidişle.

Onun düşüncelerinden habersiz içindeki sevgi pıtırıcığına mâni olamayan Çiçek uzanıp sevgilisinin yanağına bir öpücük kondurdu. Dayanamayıp diğer yanağından da öptüğünde Levent yine kalp krizinden gidecekmiş gibi kızarıp bozarırken onun hâlini fark eden Çiçek, "Yine bayılırsan çeker giderim vallahi," diye tehdit ettiğinde genç adam başını iki yana sallayarak hızla toparlandı. Beline sarıldığı sevgilisini kaçıp gitmesinden korkarcasına göğsüne yaslayıp, "Öyle çok bekledim ki bu anı," diye buruk bir hüznle fısıldadığında elini de usulca sevdiği kızın yanağına yaslayıp pamuk gibi yumuşak tenini okşadı sevgiyle. Çiçek de hissettiği dokunuşların, içinde kaybolduğu aşk dolu bakışların etkisiyle heyecanla titrerken aralarına bir kere daha ayrılığın girmesinden korkarak kollarını boynuna sarıp sevdiği adama aşkla sokuldu.

Bir an sonra genç adam gökyüzü mavisi bakışların büyüüne kapılıp nerede olduklarını bile unutarak başını eğip sevdiği kızın dudaklarına kapandığında Çiçek kalp atışlarının kulaklarında yankılandığını hissederken düşüp bayılmaktan korkarak Levent'in güçlü omuzlarına daha sıkı tutundu. Sanki ona yetişme ihtiyacıyla parmak uçlarında yükseldiğinde Levent sevdiğinden gelen teslimiyetle daha bir cesaretlenip dudaklarını aralarken Çiçek dudaklarını saran ıslak dudakların ateşiyle heyecan içerisinde gözlerini kapadı. Geçen hafta Levent'i öptüğünü zannederken nasıl da yanıldığını şimdi anlıyordu. O gün yalnızca dudakları bir an için birbirlerine değmişti ama bugün...

Sanki Levent'in aşkı, hayalleri, tüm benliği dudaklarından akıp kalbine yerleşiyordu. Aynı şekilde onu taklit edercesine verdiği karşılıkla Çiçek'in her şeyi de Levent'in kalbine doğru akıyordu. Genç adam ilk kez birini öpüyor olsa da sanki tecrübeli olan tarafmış gibi genç kıyı yönlendirirken Çiçek o anda hiç tatmadığı hislerle, hiç bilmediği bambaşka bir benliğiyle yüzleşiyordu.

Birini istemek ... Her şeyiyle istemek nasıl olur, ilk kez öğreniyordu. Ve bu hisleri Levent ile öğrendiği için öylesine mutlu ve şanslı hissediyordu ki kendisini.

Aslında şu an delicesine bir anın içindeydiler. Bedenleri neredeyse bir bütün hâldeydi, dudakları her saniye daha da cesaretle aralanırken, solukları birbirlerine yetmez olmuştu. Kapıdan her an biri girebilir, tüm dünyaları bir anda başlarına yıkılabilirdi ama ikisi de ilk kez aşkın en yakıcı hâliyle buluşmanın etkisiyle kopamıyorlardı birbirlerinden.

Bir an sonra aklım ilk toparlayan Levent soluk soluğa uzaklaşsa da gözleri kapalı, yanakları kızarmış, dudakları ıslak ve ürkek sevdasını gör. düğünde aklını bir kere daha kaybetmemek için dişlerini sıktı. Çiçek'ti o. Levent'in tüm dünyadan sakındığı nadide çiçeğiydi. Ona doyması hiçbir zaman mümkün olmayacaktı ama kimse onları bu hâlde görmemeliydi. Çiçek... Öyle güzeldi ki şu an... Hiçbir bakış onun aşkla dolup taşan bu hâline değmemeliydi.

Nefesini güç bela toparlayan Çiçek de usulca gözlerini araladığında mutlulukla parlayan, aşkla titreyen bakışlarıyla hiçbir şey söylemeden her şeyi anlattı sanki sevdiği adama. O bakışlardaki aşkı da pişmanlığı da hasreti de öyle içten gördü ki Levent, kalbinden binlerce şükür duası geçti o anda. Çiçek... Levent'in nadide çiçeği sonunda her şeyiyle ona gelmişti.

İki âşık bir süre aşk dolu bakışlarla birbirlerine doymaya çalışırken Çiçek bunca zaman bu adamdan nasıl uzak durduğuna bir anlam veremiyordu. Levent ağzını sulandıran şekerlerden bile daha tatlıydı kesinlikle. Öptükçe öpesi baktıkça bakası sevdikçe daha fazla sevesi geliyordu. Genç kız bu zamana kadar kaybettikleri onca zaman için üzülse de bundan sonra birlikte geçirecekleri her an için deli gibi heyecanlanıyordu.

Öte yandan Levent bu hâle geldiklerine bile hâlâ inanamazken bir hata yapıp da Çiçek'i kendisinden uzaklaştırmaktan deli gibi korkuyordu. O yüzden de içindeki sese uyup evlilik yolunda bir adım atamıyordu. Biliyordu, Çiçek hemen ailesi bilsin istemezdi. Çünkü aileler öğrenirse evlilik için baskı kurarlardı, o zaman da çiçeği yine kuş gibi kayıp giderdi avuçlarından. Hayır... Buna izin veremezdi Levent. Ne kadar beklemesi gerekiyorsa bekleyecekti. Çiçek bir kez kendisine gelmişken bundan sonra onsuz bir hayata katlanamazdı.

İçten içe kendini bu fikre alıştırmaya çalışan genç adam o sırada sevdiği kızın tüm kalbiyle bir an evvel kendisiyle evlenmek istediğinden habersizdi.

Hava ne denli sıcak olsa da genç kadın kocasının kolları arasından bir nefes kadar bile uzaklaşamıyordu. Aşkın zamanla azalan bir his olduğunu söylerlerdi oysaki ... Gülfem sanki her nefeste Mahir'e biraz daha âşık oluyordu. Aralık pencereden gelen hafif esintiyle gözlerini araladığında bir an için sevdiği adamın çıplak göğsüne kaydı bakışları. Parmak uçları, elinin altındaki sıcak tenden kopamazken dudakları birkaç saatliğine uzak kaldığı öpücüklerin hasretiyle sızlıyordu. İnce çarşafın altında kendisi de çıplaktı ama zaman aşkı azaltmasa da utangaçlığı azaltıyordu galiba. Mahir'in yanında çıplak kalmak, onunla yıkanmak, her hâlini sevdiği adama açmak genç kadını utandırmıyor hatta tam aksine aralarındaki tutkunun ateşini daha da körüklüyordu.

Başım duvardaki saate çevirdiğinde epey erken olsa da kalkmaları gerektiğini biliyordu. Bugün pazardı, normal şartlarda ikisi de evde olurdu ama kaç haftadır planladıkları piknik için tüm mahalle bugün bir arada olacaktı. Mahir'in dolmuşuyla gidecekleri için de kocasının ne yazık ki artık uyanması gerekiyordu. Önce adını seslenecek olsa da sonrasında vazgeçip arsız bir gülüşle alt dudağını ısırdı. Sonrasında dudaklarını kocasının ateş gibi yanan göğsünde gezdirirken genç adamın bedeni bir anda taş gibi sertleşti.

Gülfem daha boynuna yaklaşmadan bir anda kendisini sırtüstü uzanmış hâlde yatakta bulurken Mahir karısının üzerinde uykulu gözleriyle hafifçe yükselerek "Günaydın gülüm," diye fısıldadı. Gülfem de, "Günaydın Mahir'im," deyip kollarını kocasının boynuna, çıplak bacaklarını kalçasına sararken genç adam bu açık daveti asla geri çeviremeyeceğinden sağ elini boylu boyunca karısının pürüzsüz bacağına kaydırıp karısının dudaklarına kapandığında iki âşığın nefes sesleri dakikalar boyunca sessiz odada yankılandı.

Anlaşılan mahalleli biraz daha bekleyecekti.

Sena'dan

“Bardakların olduğu poşeti aldınız mı?”

Babaannemin seslenişiyle adımlarımı mutfaka doğru yönlendirirken kenarda kalan poşeti de elime aldım. Mutfaktan çıktığımda Firuze abla kapının önünde yüzünde tatlı bir gülümsemeyle babamın gömleğinin yakasını düzeltiyordu. Babam genç açıklara taş çıkartacak bakışlarla güzel karısını izlerken onlara mahremiyet sağlamak adına yüzümde tebessümle tekrar mutfaka geçtim. Biraz oyalandıktan sonra mutfaktan çıktığımda tüm ev halkı bahçede beni bekliyordu. Ben de ayağıma spor ayakkabılarımı geçirip çıktığımda kapıyı çekip, “Geldim, geldim,” diye seslendim.

Üst kattan da Mehpere teyze inince hep birlikte kahvenin önüne doğru yola çıktık. Mahir abi ve diğer dolmuşun şoförü Cemil abi bizi orada bekleyecekti.

Babaannemler kol kola önden ilerlerken Aliş çoktan ekürilerinin yanına koşmuştu. Babamla Firuze abla da yan yana, el ele yürürlerken ben de sakın adımlarla peşlerinden adımladım. Kahvenin önüne vardığımızda mahalleli de gelip dolmuşlara yerleşmişti. Birkaç aile de kendi arabasıyla gelecekti. Biz de Mahir abinin dolmuşuna bindiğimizde Çiçek’in yanındaki boşluğa geçtim. Çiçek’in bakışları arkasında oturan Levent’ten ayrılmazken Levent’te aşk dolu bakışlarla Çiçek’i izliyordu. Gülfem yine kendi yerinde kocasının yanındaki koltukta yüzünden silinmeyen gülümsemeyle otururken, “Önüne dön,” diyerek omzunu dürttüm Çiçek’in. “Abin fark etmese de biri fark edecek en sonunda. Herkesi Cavidan abla gibi insafa getirip susturamazsın.”

Dedikodular kraliçesi Cavidan abla bakkal baskınıyla Levent ve Çiçek aşkım ilk günden öğrenmişse de iki âşığın dil dökmeleri sonucu bir süreliğine kimseye tek laf etmeyeceğine dair söz vermişti. İkisini de seviyor olmasının etkisi büyüktü tabii ama yine de Cavidan ablaydı bu, sağı solu belli olmazdı.

"Of!" diye söylenen Çiçek küskün bakışlarla önüne dönerken, "Sıkıldım artık gizlenmekten," diye sessizce mırıldandı. "Siz de evlenin o zaman," diye alayla söylendiğinde Çiçek'in bakışları beni bulurken, "Bana kalsa hemen ama Levent hiç oralı değil," dediğinde şaşkınlıkla baktım gözlerine.

"Ciddi misin sen? Evlenmek mi istiyorsun hemen?"

"Ne hemeni Sena ya!" diye mırıldanan Çiçek asık suratıyla baktı yüzüme. "Bir senedir aşk acısı çekiyorum ben, bence çok bile bekledik," derken yanındaki arkadaşıyla konuşan Levent'e bir bakış attı çaktırmadan. "Ama Levent hiç oralı değil. Oysa ben... Onun da hemen evlenmek isteyeceğini düşünmüştüm," dediğinde, "Yine yanlış kişiyle konuşuyorsun," dedim arkadaşına. "Benim tanıdığım Levent imkânı olsa şu an evlenir seninle. Muhtemelen seni korkutmak istemiyordur," dediğimde bu ihtimali hiç düşünmediğini fark ettim Çiçek'in.

"Sence böyle mi? Yani..." deyip sustuğunda dalgın bakışları arkasında oturan Levent'e dönerken onun çaktırmadan göz kırpmasıyla Çiçek de iç çekip tebessümle önüne döndü. Bakışlarında her ne gördüyse yüzündeki asıklık kaybolmuş yerini mutlu bir ifade almışken onu kendi hâline bırakıp sakince önüne dönerek akan yolu izlemeye devam ettim.

"Yenge radyoyu açsana," diye neşeyle seslenen Çiçek ile Gülfem uzanıp radyoyu açtığı anda dolmuşun içinde son günlerin popüler şarkısının sözleri yükselirken en başta Çiçek hemen sonra tüm yolcular keyifle radyoda çalan şarkıya eşlik ettiler.

"Aşkına yürüyen sesimi duyuyorsun... Gittikçe büyüyen dert oluyorsun... Sana söylüyorum farkında mısın? Anla seni seviyorum, ah biliyorsun... Benimle oynama söyledim sana... Şansını zorlamaya uğurlar olsun..."¹⁰

Dudaklarımda silip atamadığım bir tebessümle bakışlarımı akıp giden yoldan ayıramazken, "Sevmek zamanı," diye geçti içimden. Sanki kötü olan ne varsa artık son bulmuştu.

Piknik alanına vardığımızda kendimizi dolmuşlardan nasıl attığımızı bilemedik. Herkes dört koldan bir işin başına geçerken biz de kızlarla yiyeceklerin olduğu poşetleri serdiğimiz genişçe bir kilimin üzerine dizdik. Mahir abi, Levent ve iki arkadaşları daha mangalların başına geçmişken, babamlar da yaşlılar için gölgelik alana minderleri, yere oturamayanlar için de sandalyeleri dizdiler. Bütün mahalle düğün dernek dışında ilk kez bir aradaydı. Çocuklar toprağa ayak basar basmaz toplarını, iplerini alıp bir tarafta oyuna başlamışlarken bir iki kişi de ağaçların sağlam dallarına salıncaklarla hamakları kuruyordu.

Babaannem, Mehpare teyze ve Zühal teyze serdikleri kilimin üzerine oturup yanlarından ayırmadıkları örgülerini ellerine almışlardı. Serpil teyze, Cavidan abla, Firuze abla ve Levent'in annesi Efsun teyze sosladıkları etleri ayarlamak için başka bir taraftaydılar. Babamlar da herkes yerine kurulunca bir ağaç gölgesinin altında okey oynamaya başlamışlardı. Geri kalan mahalleli de bir yerlere kurulmuşken, tüm alan tanıdık yüzlerle dolmuştu bir anda. Poşetten çıkardığım salata malzemelerini doğramaya başlayacağım sıra, "Gelenlere bakın!" sesiyle gayriihtiyari başımı çevirdiğimde karşımda bulduğum yüzlere hazırlıksız yakalandım.

Ozan, kardeşleri Nazan ve Sezen, yanlarında genç bir adam ve minik Beste ellerinde poşetlerle bu tarafa doğru geliyorlardı.

"Bu kız nereden çıktı şimdi?" diye söylenen Çiçek'le şaşkın bakışlarım onu bulurken, "Senin şu müstakbel küçük görümcenden hiç hoşlanmıyorum," diye söylendi Çiçek huysuzca. "Ne zaman görsem bakkalda," dediğinde, "Saçmalama," dedim ihtimal dahi vermeyerek. "İyi bir kıza benziyor Sezen. Ayrıca ne görümcesi ya!" derken bıçağı elime alıp sinirle homurdandım. "Hem niye geldiler ki bunlar şimdi? Tüm keyfim kaçtı," diye söylenirken Ozan'a bir kere daha bakmadan önüme döndüm hırsıyla.

Fakat tatlı surat Beste, "Şena ablaaaaa!" diye çığlık atarak yanıma koştuğunda ona kayıtsız kalmak öyle zordu ki, bu defa da küçük eliyle bacağını çekiştirdiğinde yere çömelip, "Merhaba," dedim gülümseyerek.

"Meyaba. Piknik yapmaya geldik biş. Aaa şayıncaak da vaymış. Baba-aaa!" diye bağırıp ben bir şey söyleyemedim babasına doğru koştuğunda yanlarındaki genç adamın da Nazan'ın eşi olduğunu anlamış oldum. O sıra gelen misafirler tüm mahallelinin ilgi odağı olduklarından herkes onları

yanlarına oturtmaya çalışırken babaannem, "Ozan!" diye seslendi o tarafa doğru. "Gelin evladım şurası boş," dediğinde Ozan ve kardeşleri komutu almış gibi o tarafa geçtiler. Babaanneme ters bir bakış atıp önüme döndüğümde, "Ozan sana bakıyor," diye yanı başımda fısıldadı Gülfem.

"Umurumda değil."

"Oya da Ozan'a bakıyor," dediği an başımı hızla o tarafa doğru çevirmemle bakışlarımın Ozan'ı bulması bir oldu. Etrafında Oya falan göremeyince sinirle Gülfem'e dönerken, "Aşk olsun diyorum başka da bir şey demiyorum," diye söylenip domateslerime döndüğümde gülererek, "Ben de aşk olsun diye uğraşıyorum zaten arkadaşım," demesiyle, "Ya sabır..." diye sinirle homurdanıp işime devam ettim. Delirteceklerdi beni en sonunda...

Dakikalar sonra mangal kokusu etrafımızı sarmış herkesin iştahı daha bir açılmıştı. Mahir abi hiç kimseyi umursamadan mangalın başında en başta karısını elleriyle beslerken gencinden yaşlısına herkes onlara imrenerek bakıyordu. Bir tarafta Çiçek annesinin göz hapsinde olduğundan bir türlü Levent'in yanına gidemezken diğer yanda Ozan'ın kız kardeşleri mahalleli kadınlarla iyice kaynaşmıştı. Çiçek her ne kadar Sezen'i bir tehdit olarak görse de geldiğinden beri Levent'e bir kez olsun baktığını görmemiştim ben. Hatta şok edici bir şekilde Mahir abinin arkadaşı Orhan'ın olduğu tarafa bakıyordu ara ara. Bu beklenmedik gelişme bir an için öyle şaşırttı ki beni onların bakışmasına nasıl daldıysam yanı başımda beliren adama hazırlıksız yakalandım.

Ozan aramızda iki adımlık mesafeyle dururken, "Git yanımdan," diye sinirle söylendim. "Babam görecektir şimdi."

"Görse ne olur?" dedi önümde duran salatalık dilimlerinden birine uzanıp ağzına atarak. "Belki birkaç yumruk atar bana, sen de o zaman biraz insafli olur, yüzüme bakarsın," dediğinde, "Bakmam," dedim diri tutmaya çalıştığım öfkemle. "Bu zamana kadar vazgeçtiğim hiçbir şeye dönüp de bakmadım ben," derken sözümün aksine yüzüne çevirdim bakışlarımı. "Senden de vazgeçtim çok zaman önce. Şimdi sen de şu oynadığın oyuna bir son verip evine dön artık," dediğimde, "Evimdeyim zaten," dedi öfkem ona hiç ulaşmıyormuşum gibi tebessüm dolu bakışlarla. "Sen neredeysen benim evim orası."

Hırsla önüme dönüp elimdekileri bırakarak yanından uzaklaşırken buna daha ne kadar devam edeceğimi bilmiyordum. Etrafımda oldukça varlığını inkâr etmek öyle zordu ki, "Git artık Ozan," diye fısıldadım hüzünlü bir yakarışla. "Sana bir kere daha yenilmeden git artık ..."

"Biz de işte ev idaresi konusunda epey tecrübeliyiz," diyen Cavidan abla yarım saattir Nazan ile idarecilik tartışmasına devam ediyordu. Kadın koskoca holdingi yönetiyordu ama Cavidan abla hâlâ turşu kurmak ile altın günü yapmak arasında bir şeyler anlatıp duruyordu. Nazan ile Sezen her anlamda bizim mahalleden çok uzakta bir yaşam sürüyorlardı ama tuhaf bir şekilde ortamdan fazlasıyla keyif almış görünüyorlardı. Nazan mangal bulaşıklarını yıkarken kollarını sıvayıp bize yardım etmişti. Sezen mahallenin çocuklarıyla yakar top oynarken kahkahalarıyla ortamı inletiyordu. Nazan'ın eşi Ömer de futbol oynayan gençlerin arasında kan ter içinde kalmıştı. Herkes bir şekilde eğlencenin tadını çıkarsa da Ozan bir süredir ortalıkta görünmüyordu.

Sözlerimin ona bir etkisi olmuyor diye düşünmeye başlamıştım ama kırılmış olabilir miydi? Kardeşleri buradayken gitmiş olabilir miydi?

Küçük Beste de neşeli hâllerıyla mahallenin çocukları arasında oradan oraya koştururken su almak için az ilerideki çeşmeye doğru ilerledim. Uzaktan gelen sesler eşliğinde bidonu çeşmenin altına koyup dalgın bakışlarla akan suyu izlerken bir süre sonra, "Sena abla! Sena abla!" diye bağırarak Metecan soluk soluğa yanıma koştuğunda telaşa döndüm ona.

"Ne oluyor oğlum ne bu hâlin?"

Ellerini karnına yaslayan çocuk nefesini dizginlemeye çalışırken eliyle dere tarafındaki ağaçlık alanı işaret edip, "Bıyıklı," dedi soluk soluğa. "Bıyıklı Ufuk'u gördüm," dediğinde kaşlarım istemsizce çatılırken, "Elinde bıçak vardı Sena abla," dediğinde bedenim kaskatı kesildi. "Ne bıçağı?" diye anlamayarak mırıldanıp aklımı toparlamaya çalışırken, "Ozan abi de oradaydı," dediğinde taşan suyun etkisiyle bidon ayaklanmanın dibine düştü. "Ne diyorsun sen? Nerede Ozan?" diye fısıldayıp korkuyla işaret ettiği ağaçlık tarafa doğru bakarken, "Hemen Mahir abinlere

haber ver,” deyip bir an bile düşünmeden işaret ettiği alana doğru koşmaya başladım.

Tepedeki güneşin etkisiyle kuruyan çimenlerin üzerinde koşturup ağaçların arasına girdiğimde kalbim korkuyla çarparken çok da ilerlememe gerek kalmadan gördüğüm silütle bedenim yine kaskatı kesildi. Derenin kenarındaki büyükçe bir taşın üzerinde oturan Ozan bacaklarını öne doğru uzatmış, dirseklerini de dizlerine yaslamış hâlde öylece yere doğru bakarken birkaç metre gerisinde ayakta bile zor duran Ufuk sinsi bakışlarıyla ona bakıyordu.

Güneşin parlattığı bıçağı fark ettiğim an kalp atışlarım korkuyla hızlanırken avına yaklaşan bir çakal gibi sinsice Ozan’a doğru yaklaşmasıyla, “Ozan! Dikkat et!” diye haykıran çığlığım tüm ormanda yankılandı. Ozan ne olduğunu bile anlamadan doğrulacağı sıra üzerine doğru savrulan bıçak son anda kolunu sıyrıp geçerken öfkeden gözü dönmüş gibi bakan Ufuk rastgele üzerine atıldığında kendini son anda geri çekti.

“Aşâğılık herif bir defolup gidemedin hayatımızdan! Geber lan geber!” haykırışıyla kalbim korkuyla çarparken elindeki bıçağı rastgele savurduğunda, “Ozan!” diye korkuyla fısıldadım.

Kendime engel olamayarak onlara doğru koştuğum sıra, “Sena! Uzak dur!” diye bağırarak Ozan’ın sesini ilk kez böylesine öfkeli duyarken bakışlarımı kolundan akıp yere damlayan kandan ayıramıyordum. Ufuk’un bakışlarından, yerinde sallanıp durmasından içkili olduğu belliydi ve şuurunun yerinde olmaması o an beni daha da korkutuyordu. Ne yapacağımı bilemez hâlde telaşla etrafıma bakarken bir köşede parçalanmış duran taşları gördüğümde o tarafa doğru koştum. Yerden bir taş alıp koluna doğru sertçe attığım sıra dengesi sarsılırken Ozan da bu boşluktan yararlanıp bir tekmeyle elinde sarsakça duran bıçağı savurduğunda bıçak derenin kenarına düştü.

Tam o sıra arkamdan gelen seslerle Mahir abi ile Levent yanımdan rüzgâr gibi geçerken onlara gerek kalmadan Ozan yakasından kavradığı gibi yüzüne kafa attığı adamı sertçe yere savurdu. Bununla da yetinmeyip ardı ardına yumrukladığı sıra Mahir abi onu zar zor çekerken beni tutan kızların elinden kurtulup koşarak Ozan’ın yanına ulaştığımda bıçağın kestiği koluna korkuyla baktım.

Saçlarımın tepesine bandana gibi sardığım eşarblı çekip titreyen ellerimle koluna sarmaya çalışırken gözyaşlarımı durduramıyordum. Kardeşleri de yanımıza geldiğinde onların bakışları da korkuyla doluyken, "İyi yim," diye mırıldandı Ozan hafifçe dağılan sesiyle. Kolundaki yara derin olmasa da çok fazla kanamıştı.

Bir anda herkes etrafımıza doluştuğunda arka taraftan hâlâ patırtı gürültü sesleri gelirken tükürüklerini saçla saçla, "Allah belanı versin!" seslerini duyduğum Ufuk'a hırsıyla dönüp, "Asıl Allah senin belanı versin şerefsiz! Ellerin kırılsın!" diye öfkeyle haykırdım. O an kan kaybından gözleri kapanacak gibi olsa da gülümseyerek yüzüme bakan Ozan'la korku öfke mi daha da tetiklerken tüm hırsımla yüzüne bakıp, "Sen niye savunmasız şekilde oturuyorsun orada?" diye sinirle cırladım. O an başta babam ve babaannem olmak üzere tüm mahalleli etrafımızda olsa da korkunun etkisiyle hiçbirinin farkında değildim.

"Ölüp gitsem kurtulurdun işte benden," diye mırıldandığında düşüncesiyle bile kalbim paramparça olurken, "Aptal!" diye haykırp gözyaşlarıyla boynuna sarıldığımda diğer kolu bir an bile bekletmeden belime dolandı. Gözyaşlarımla ıslattığım boynundan soluduğum kokuyla şuurum biraz olsun yerine geldiğinde de ne yaptığımı fark ederek telaşla uzaklaşmaya çalıştım. Etrafımdaki meraklı bakışların gölgesinde ne yapacağımı bilemez bir hâlde, "Ben," diye mırıldanırken içine düştüğüm utanç verici anda imdadıma yetişen Metecan'ın ortalığı ayağa kaldıran sesi oldu.

"Çiçek abla bayıldı!"

Kalabalık bir anda gelen sese döndüğünde herkes şaşkınlıkla yerde yatan arkadaşına doğru koşarken kalabalığın arasından sıyrılan Levent korku dolu, "Çiçeğim!" yakarışıyla yere çöktüğünde bir kez daha mahalleliden şaşkınlık nidaları yükseldi. Herkes şok olmuş bir hâlde bayılan kızı uyandırmaya çalışan Levent'e bakarken, "Ne oluyor lan burada? Ne diyor bu?" diye öne atılan Mahir abiye Gülfem güç bela durdurdu.

Babaanneler olan biten karşısında kısı kısı gülerek birbirlerine bakarlarken Serpil teyze ile Efsun teyze de şaşkın hâlde yerdeki çocuklarına bakakaldılar. Çiçek'in babası Harun amca ile Levent'in babası İhsan amca da ne düşüneceklerini bilemez hâlde çatılı kaşları içten içe mutlu bakışlarıyla

birbirlerine dönerlerken olası bir kavgaya son noktayı koyan Cavidan ablanın sesi oldu.

“Ay şaşırmayı bırakın ayol, kız gidiyor kız!”

Saçlarıma sardığım havluyla banyodan çıktığımda içeriden televizyonun sesine karışan gülüşme sesleri geliyordu. Ali her neden bahsediyorsa babamla Firuze abla kahkahalara boğulurken babaannem de, “Az susun Kaygısızlar başladı,” diye söyleniyordu. Onlara görünmeden odama geçip kapımı kapattığımda aklım hâlâ bugün yaşadıklarımızdaydı.

Çiçek ile Levent’in sürpriz aşk haberi, benim Ozan telaşımı bile bastırarak pikniğin sonuna bomba gibi düşmüştü. Mahir abi aralarındaki ilişkiyi anladığı an Levent’in üzerine doğru uçuşa geçecekken onu bu dünya üzerinde durdurabilecek tek kişi tabii ki Gülfem’di. Güç bela sakinleşen Mahir abinin aksine anneler bu habere fazlasıyla sevinmişler, babalarsa epey şaşırmışlardı. Çiçek’in baygın olması o anda iki şaşkın âşığı gelecek olan tepkilerden korusa da beni asıl eğlendiren kimsenin fark etmediği şeydi.

Çiçek aslında baygın falan değildi. Her şey ilişkileri ortaya çıksın diye oynanan bir oyundan ibaretti. Benim zekâ küpü arkadaşım hep yaptığı gibi konuşmak yerine sorunu kökünden çözmeyi tercih etmişti. Levent’in kendisine tepkisiz kalamayacağını çok iyi biliyordu. Nitekim öyle de olmuş, ilişkilerini herkes aynı anda öğrenmişti.

İkisinde o anneler varken de evlilik onlar için tahmin ettiğimizden çok daha yakındı artık.

Çiçek ile Levent’in durumu ne kadar yüzümü güldürse de hâlâ kalbimi korkuyla çarptıran şey Ufuk salağının Ozan’a saldırdığı o andı. Düşündükçe tüylerim ürperiyor, Ozan’a sesimi duyuramasam neler olacağını düşünmek bile istemiyordum. Ozan’ın gitmesi başkaydı, ona git demek kolaydı ama onu gerçekten kaybetme ihtimali... Anladım ki bu altından kalkabileceğim bir şey değildi.

Çiçek’in durumuyla dikkatler üzerimizden çekilse de ona sarıldığım

o anı unutamıyordum. Herkes görmüştü. Ve ben... Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Bir yanım ona koşmak için çıldırırken bir yanım hâlâ, "Seni kandırdı!" diye avaz avaz haykırmaya devam ediyordu.

Yine de her şey bir yana ona sarılmayı, kokusunu içime çekmeyi öyle çok özlemiştim ki... Sanki hâlâ bıraktığım gibiydi. Hâlâ benim Ozan'ım gibiydi.

Yatağın üzerine oturup komodinin çekmecesini açtığımda gözüme çarpan ilk şey okumaya cesaret edemediğim kitap oldu. Uzanıp elime aldığımda arasında duran kurumuş papatya dudaklarımda buruk bir tebeşürüme sebep olurken bir an sonra yeniden uzandım çekmecemeye. Eskitme deri kaplı defterin arasında duran ilk ve tek fotoğrafımı elime aldığım. da bakışlarım o lunaparkta yaşadığımız anıları düşündükçe dolarken bir damla gözyaşı parmak uçlarımla dokunduğum fotoğrafın üzerine düştü. Burnumu çekip fotoğrafı göğsüme yasladığımda canım öylesine yanıyordu ki, "Ne zaman geçecek Allah'ım?" diye çaresizce fısıldadım. "Ne zaman unutacağım?"

Yatağa uzanıp öylece tavanı izlerken ne kadar zaman geçti, bilmiyorum. Saçlarıma sardığım havlu kayıp kenara düşerken bakışlarımı kucığımda duran kitaba çevirdim. Benim için yazmıştı bu kitabı. Belki de okusam... Her şey bir anlam bulur muydu?

Bakışlarımı komodinin üzerindeki saate çevirdiğimde bir saatten fazla zaman geçtiğini fark ettim şaşkınlıkla. Yavaşça doğrulup kitabı kenara bıraktıktan sonra tarağa uzanıp çoktan kuruyan saçlarımı taradım. Pencereden dışarıya baktığım sıra karanlık gökyüzünün bile bu gece başka türlü parladığını görmek bakışlarımı hafifçe kısmama sebep olurken yatağın üzerindeki kitabı elime alıp odadan çıktım. Salondan gelen neşeli gülüşlerle dudaklarım hafifçe kıvrılırken dış kapıyı açıp bahçeye çıktığımda adımlarımı arka bahçedeki salıncağa doğru ilerlettim. İki ağacın arasındaki geniş salıncağa oturduğumda önce parlak gökyüzüne çevirdim bakışlarımı.

Lacivert gökyüzü onun bakışlarıydı, o gökyüzüne ait en parlak yıldız da bendim bir zamanlar. Şimdi evimden çok uzaktaymışım gibi hissetmem bu yüzden miydi? Aşık olduğum gözlere bakamamak mı sebepti tüm bu yalnızlığa?

Bir an sonra bakışlarımı kucagımda duran kitaba çevirsem de bir şeyler engel oluyordu sanki açmama. Ne kadar o hâlde durdum bilmiyorum ama önümdeki sandalye çekildiğinde irkilerek kaldırdım başımı. Babaannem yorgun bir hâlde karşımdaki sandalyeye oturduğunda bir şey söylemezken ben de gizlemek ister gibi ellerimi kitabın üzerine kapattım. Sonra da hiç bitmeyecekmiş gibi süren bir sessizlik başladı aramızda. Ta ki fısıltım bir çığlık olup ona ulaşana kadar...

“Çok canım yanıyor babaanne.”

Gözyaşı kitabın üzerine düştüğünde zarar görmesinden korkar gibi telaşla silmeye çalıştım. Çabaladıkça daha fazla gözyaşı dökmek başımı iki yana sallamama sebep olurken, “On altı yaşında birini sevdim,” dedi babaannem. Beni teselli edeceğini düşündüğüm anda söylediği cümleyle bakışlarım şaşkınlıkla ona dönerken bu hayatta en yakınım olan kadını hiç tanımadığımı o gün öğrendim ben.

“Bizim mahalleye taşınmıştı amcasıyla. Anası babası küçükken ölmüş, amcasının yanında büyümüş,” dedi yaşlı çehresinde buruk bir tebesümle. “Ali’ydi adı,” dediğinde kardeşimin hiç bilmediğim isim hikâyesini de öğrenmiş oldum o an. Ali’nin ismini babaannem koymuştu.

“Bir iki kere sokakta karşılaştık, ben ne zaman görsem kafamı eğer hızlı hızlı yürürdüm zaten. Biri görse laf çıkardı, öyle büyüttüler bizi,” dedi hüznle. “Bir kez bile konuşmadan sevdim onu. Adını çok sonra öğrendim. Sesini... İlk kez beni sevdiğini söylediği gün duydum,” dediğinde gözlerindeki hüznü kalbime aktı. “Meğer o da bana bakarmış gizli saklı, bakarken sevmiş. Nasıl bir mutluluk ama sevdiğin insanın da seni sevmesi... Süheyla ne bilsin, etrafında birbirini seven kimi görmüş ki o zamana kadar?”

Elini hafifçe bacağına sürterken sanki bir kediye sakinleştirmeye çalışır gibiydi hâli.

“Pazardan dönüyordum aniden çıktı karşıma... Dedi ki, amcama söyleyeceğim seni isteyeceğiz babandan. Kalbim yerinden çıkacak sandım, görsen nasıl mutluyum ama... Koşa koşa eve geldim, biraz cesaret bulsam anama diyeceğim. Sonra bir haber geldi eve. Anam dedi ki hazırlan, seni istemeye geliyorlar. Kim diye sormadım bile, öyle eminim Ali gelecek diye... İki gün sonra karşımda bir başkası... Hayatımda görme-

mişim, adını duymamışım. Babamın patronunun oğluymuş. O gece verdi beni babam, ister misin diye sormadı, yüzüme bile bakmadı. O adam... O bile bakmadı yüzüme, elimi alıp parmağıma bir yüzük geçirdiler iki saniyenin içinde. İki saniyede benim tüm hayallerime son verdiler,” dediğinde artık gözyaşlarım kendim için değil hikâyesini ilk kez dinlediğim babaannem için akıyordu.

“Ali duymuş nereden duyduysa ... İki gün sonra evde yalnız olduğum bir vakit kapıma geldi. Biliyordu rızam olmadığını, uzattı elini gidelim dedi. Bir eline baktım, bir parmağımdaki halkaya ... O gün o eli tutsaydım eğer nasıl bir hayatım olurdu diye düşünmediğim tek bir gecem olmadı yıllarca,” dedi hüzünlü bir iç çekişle.

“Gelemem dedim, yalvardı yakardı, ben kapıyı kapattım yüzüne. O bir tarafında ağladı ben diğer tarafında. Sonra ses kesildi, gittiğini anladım. O gün, Ali’yi gördüğüm son gün oldu. Meğer anam görmüş bizi, eve geldi bir temiz dövdü beni. Hıncını alamadı, babama da anlattı. Yediğim onca dayanın üzerine bir de o dövdü o gece. Hiçbir fiziksel acının yürek acısıyla yarışmadığını ben o gün anladım işte. Morarmadık yerim kalmadı ama ağrıyan tek yanımda kalbimdi.”

“Babaanne,” deyip gözyaşlarıyla eline uzandığımda bana çevirmedik bakışlarını, anlatmaya devam etti.

“Morluklarımı gördü beni verdikleri adam, tek laf etmedi. Sonra apar topar düğün yapıldı. İşte ben o gün anladım. Onun da bir sevdiği vardı, onu da mecbur etmişlerdi bu evliliğe ama bende olan merhamet onda yoktu. Başka kadınlara gitti, gitmediğinde dövdü, sövdü, sanki onu sevdiğinden ayıran benmişim gibi baktı her defasında. Diyemedim ama... Benim gücüm yetmedi ya sen niye sevdana sahip çıkamadın, diyemedim. Belki sever diye düşünmeme hiç fırsat vermedi. Hiç sevmedi beni... Dedem,” dediğinde sertçe yutkundum. Ben doğmadan önce ölmüştü dedem. İnsan hiç anısı olmayan birini özleyemiyordu. Şu saatten sonra anımız olmadığına da şükreliyordum.

“Evlendikten iki sene sonra bir haber geldi. Ali hastalanmış, çok geçmeden de ölmüş. Öldüğünde daha yirmi ikisinde ya var ya yoktu. Evlenmemiş, oysa evlenir sanmıştım. Evlenmemiş,” derken akan gözyaşlarını elinin tersiyle silip bakışlarını gözlerime çevirdi.

"Can yanması budur işte kızım. Sevdiğinin ölmesidir, ölürlen yanında olamamaktır. Ölürlen elini tutamamak, hiçbir zaman sevgi görmediğin bir hayatın içinde hep bir acaba ile yaşamaktır. O gün o eli tutsaydım belki Ali yine ölürdü ama ben... Onunla geçen anılara tutunur, ömrümün sonuna dek de o anılarla yaşırdım. Şimdi sen kızgınsın ya... Hangi kızgınlık sevdiğin adamın yokluğundan daha fazla canını yakar zannediyorsun?" dediğinde gözyaşlarımı durduramadım.

Ozan'ı kaybedeceğim bir dünyada hayatıma devam etmek diye bir ihtimal olabilir miydi? Onunla geçirmedığım her bir an için bugün bile böylesine pişmanken o gün ne hissederdim?

"Onu çok seviyorum," dediğimde elleriyle ellerimi kavrarken, "O zaman vazgeçme," dedi babaannem gözyaşlarıyla. "Sevdaya yenilmek acizlik değil kızım, ayıp değil, yanlış değil... Sevgisizlik çok ağır Sena'm. Hele de bir kere sevmeyi, seilmeyi tatmışken sevgisiz kalmak çok ağır," dediğinde sanki içimde ısrarla büyüttüğüm her bir soru tuzla buz oldu o anda. "Babaanne," deyip ayağa kalktığımda bakışlarımda her ne gördüyse gülümserken, "Geç kalma," dedi ıslak gözleriyle iç çekerek.

Uzanıp ona sıkıca sarıldığımda o da kollarını etrafıma sarıp kokumu içine çekerken, "Benim yaptığım hatayı sen yapma," dedi pişmanlık dolu bir yakarıyla. "Sevdiğinin elini asla bırakma..."

Gökyüzü lacivert, yıldızlar parlaktı. Bir yerlerde havlayan köpeklerin sesleri duyuluyordu. Bazı evlerin ışıkları hâlâ yanıyor, sokak lambaları ıssız sokakları sarı loş bir ışıkla aydınlatıyordu. Çocukluğumdan beri yalnız dışından bakabildiğim, gerçek olmayacağını bile bile hakkında onlarca hayal kurduğum eve bakarken bu defa tüm hayallerden öte bir şey hissediyordum. Bu defa bu kapının ardında hayallerim yoktu. Bu kapının ardında hayatım vardı.

Demir bahçe kapısını itip içeriye doğru bir adım attığımda bakışlarıma ilk takılan ışıklandırmalar oldu. Evde ışık yanmıyordu ama bahçedeki renkli ışıklar sayesinde etraf bir masal sahnesi gibi görünüyordu âdeta. Ozan'ın evde olmadığını hiç düşünmediğimden evdeki karanlıkla istem-

sizce yüzüm düşerken birkaç adım daha attım. O an, "Geldin mi?" diye sesle adımlarım duraksarken sağ taraftaki büyükçe bir çınar ağacının altında oturan adamı gördüğümde titreyen göz bebeklerim onu buldu.

Önündeki kâğıtlara, kolundaki sargıya, yüzündeki yorgunluğa ama gözlerindeki parlaklığa gözlerimi kırpmadan bakarken ona doğru birkaç adım atıp yanına oturduğumda tıpkı onun gibi sırtımı ağacın gövdesine yasladım. Şimdi yemyeşil çimenler altımızda, ağacın geniş dalları üzerimizde uzanıyordu. Cırcır böceklerinin sesi ıssızlığı delip geçerken dalları arasında görünen gökyüzü yıldızlarla parlıyordu.

"Bu gece çok yıldız var," diye fısıldadığımda, "Şimdi öyle," dedi tıpkı benim gibi gökyüzüne bakarken. "Biraz evvel her yer karanlıktı oysaki."

Omuzlarımız birbirine değerken bir elimde duran kitap kucağımda yadı. Bacaklarımı onun gibi öne doğru uzatıp, "Kolun nasıl?" diye sordüğümde, "Şimdi iyi," demesiyle dudaklarımın kıvrılmasına engel olamadım.

Bir an sonra, "Kitabını okumadım," dediğimde gökyüzündeki bakışları bana dönse de ben hemen dönmedim ona. Bir süre daha lacivert gökyüzünde bir şeyler arar gibi bakınsam da boynuma vuran ılık nefese daha fazla kayıtsız kalamadığımda ona çevirdim bakışlarımı. Öylesine yakındık ki artık, soluklarımız birbirlerine karışıyordu.

"Okumayacağım da," derken bakışlarındaki soru işaretlerine bakıp hafifçe gülümsedim. "Burada ne var bilmiyorum ama acı olmalı, yalnızlık olmalı, çaresizlik olmalı. Ben ... Başka bir hikâye yazmanı istiyorum," dediğimde gözlerindeki yıldızlar bir başka parlarken, "Bu defa iki kişilik bir hikâye," dedim tebessümle. "Belki sonra daha da fazla, daha kalabalık bir hikâye... Beyaz bir ev olsun, o evin bahçesinde bir çınar ağacı, o ağaca yaslanan iki âşık. Kadın desin ki, 'Geldim.' Hikâyeleri o gece orada başlasın," dediğimde, "17 Eylül 1995," dedi bakışlarını bir an olsun gözlerimden ayırmadan.

"Ozan Kenan Kaşifoğlu, Zühre Sena Gencer'e ikinci kez her zerre siyle âşık oldu."

"17 Eylül 1995," dedim gözyaşlarıma inat gülümsememi bir an olsun kaybetmeden. "Zühre Sena Gencer bir daha hiç gitmemek üzere Ozan Kenan Kaşifoğlu'na geri döndü."

Bakışlarımız bir an olsun birbirlerinden ayrılmazken ilk adımı kim

attı bilmiyorum ama dudaklarım Ozan'ın dudakları arasında can bulduğunda artık onsuz nefes alamayacağımı biliyordum. Sevdığım adam aşkla dudaklarımı öperken ellerim umuda tutunur gibi tutunuyordu omuzlarına. Bir eliyle belime sarılıp beni kendine çektiğinde kalp atışlarım çılgın atar gibi hızlandı. Bir elim saçlarının arasına diğeri usulca yanağına kaydığında dudakları hasret dolu bir inlemeyle alt dudağıma sarılırken sanki dokunduğu her zerrem yanıyor, hemen ardından yeniden var oluyordu.

Her dokunuşu nefesti, hayattı, umuttu.

Ozan'ı sevmek bir seçenek değildi. Mümkün olan tek gerçektir.

Ne kadar çabalarsam çabalayayım ondan asla gidemeyeceğimi kabullenmek zorundaydım belki de... Çünkü gittiğim her yerde benimleydi. Kalbimdeydi, kalbimdi.

Dudakları soluk soluğa benden uzaklaştığında gözleri en parlak yıldızaya sahip olan gökyüzü gibi parlarken elini boynuna atıp oradaki zinciri çekti. Ucunda asılı duran yüzüğü avcuna aldığında gözlerim onu yeniden görmenin mutluluğuyla dolarken, "Zühre Sena Gencer," dedi kalbime dokunan sesiyle. "Tüm hatalarımla, tüm yanlışlarımla, sahip olduğum her şeyle seviyorum seni. Sana dair her şeyinle seviyorum seni. Bir kere daha ama son kez soruyorum. Bu evde benimle hayalini yaşar mısın? Benimle evlenir misin?"

Bakışlarımı bir an olsun bakmaya hasret kaldığım gözlerinden ayırmazken ellerimle çehresini sarıp alnımı alnına yasladığımda onun elleri de ellerimin üzerine kapandı. Bakışlarında tutunduğum aşkla, "Evet," diye fısıldayışım bir kere daha buluşan dudaklarımızın arasında kaybolurken bu defa ondan hiçbir söz vermesini istemedim.

Çünkü artık kalbimi kırmayacağını biliyordum.

Bölüm 24

Ebedi Aşklar ve İlk Heyecanlar

1995, Kasım

Sena'dan

Kasım ayının gündüzü sıcak akşamı serin günlerinden birini yaşıyorduk. Sonbaharın etkisiyle havalar iyiden iyiye soğumaya başlasa da bugün şansınıza ne soğuk ne yağmur vardı sokaklarda ... Yalnızca keyif veren ılık bir rüzgâr ağaçların dalları arasında gezinip dururken ara ara da açık pencerenin önündeki tülü havalandırıyordu usulca.

Bakışlarım bir an olsun aynadaki yansımaımdan ayrılmazken gözlerimdeki bu ışığa hâlâ yabancı hissediyordum kendimi.

Ozan bana hep, "Zühre yıldızım," diye sesleniyordu ama ben hiçbir zaman göz kamaştırıcı bir ışığa sahip olduğumu hayal edemiyordum. Oysa bir zamandır aynaya baktığımda gözlerim gerçekten de gökyüzündeki yıldızlar misali parlıyor, kendime baktıkça mutluluğun insanı nasıl da güzelleştirdiğini daha iyi anlıyordum.

İnsanın kendi kendine bakıp güzelim diye düşünmesi kibirli bir davranıştı belki... Yine de bana bu duyguyu hissettiren aşkı düşündüğümde artık hiçbir şey yanlış gelmiyordu. Aynada gördüğüm kadın güzeldi, çünkü o kadın seviyordu, seviliyordu ve o kadın ilk kez kendi hayatı için yaptığı bir seçimin sonunda mutluydu. Çok ama çok mutluydu hem de...

Parmaklarım gayriihtiyari dalga dalga omuzlarıma dökülen koyu renk saçlarımın arasında gezinirken yüzümdeki zarif makyaja, saçlarımın üzerine örtülen allı pullu kırmızı duvağa, üzerimdeki kırmızı renkli göz kamaştırıcı işlemlerle süslü bindallıya baktım dudaklarımdan atamadığım bir tebessümle. Küçük bir kız çocuğuyken babam bana kırmızı renkli önden bantlı parlak rugan bir ayakkabı almıştı. O zamanlar çoğu kız çocuğunun hayallerini süslerdi o kırmızı ayakkabılar, ben de içten içe her gördüğümde ayaklarımda olduğunu hayal ederdim. Nedense imkânsız gelirdi o zamanlar, paramızın yetmeyeceği kadar pahalı olduğunu düşünürdüm.

Çocukluk işte...

Hiç unutmadığım bir bayram sabahı baş ucumda bulmuştum o kırmızı ayakkabıları. Babamın dile dökmesem de duyduğu hayalimdi o zamanlar, benim için imkânsızı gerçeğe dönüştürmüştü.

Bakışlarım gayriihtiyari ayaklarıma kaydığında bu defa o ayakkabılara benzer kırmızı renkli topuklu ayakkabılar vardı ayaklarımda ama tuhaf bir şekilde hissettiklerim o gün ile aynıydı. O kız çocuğu kadar saf bir mutluluk içerisindeydim ve belki kimsenin koşup gelmeyeceğini bilsem mutluluk kahkahaları atacaktım bugün de...

“Hazır mısın bakalım gelin kız?”

Duyduğum sesle aynadaki yansımaya döndüğümde bakışlarım kapıda dikilen Gülfem ile Çiçek’i bulurken ikisi de gözlerinde apaçık okunan bir hayranlıkla bana bakıyorlardı. Sandalyeden kalkıp onlara doğru döndüğümde ellerim istemsizce elbisemin üzerindeki işlemlerde gezinirken, “Hazırım... Galiba,” diye heyecanlı bir sesle mırıldandığımda Çiçek parmaklarını ağzına atıp bir ıslık çaldı. Gülfem de böyle zamanlarda büründüğü gururlu abla edasıyla dolu dolu gözlerle bana doğru adımlarken, “Gözlerim kamaştı Sena,” diye mırıldanıp elbisemin iç tarafına minik bir nazar boncuğu iliklediğinde tebessümle iç çektim.

“Hayatımda böyle güzel bindallı görmedim ben,” diyen Çiçek de

etrafımda dönerek hayran bakışlarla elbiseme bakarken içten içe ben de aynı şeyi düşünüyordum. Bindallı giymeyi uzun uzadıya düşünmemiştim aslında ama üzerimdeki bu özel elbise Güzin Hanım ile Azize Hanım'ın benim için hazırladıkları son dakika sürprizleriydi. Gelinliğim bir ay gibi kısa bir sürede uzun zaman önce hayalini kurduğumuz gibi Güzin Hanım tarafından dikilmişti ve nasıl görüldüğü aklıma geldikçe heyecanlanma engel olamıyordum. Güzin Hanım bu camiadaki en yetenekli tasarımcılardan biriydi ve onlarca şahane gelinlik tasarladığına en yakından şahit olsam da benim gelinliğim... Her detayıyla hayatımda gördüğüm en güzel gelinlik olmuştu kesinlikle.

Dürüst olmak gerekirse hayatım boyunca ne aşık olup evlenmeyi düşlemiş ne de bir gelinlik hayal etmiştim ama kuracağım hiçbir hayal benim gelinliğimin yanına bile yaklaşamazmış zaten. Her bir detayıyla öyle güzel öyle özel öyle bana aitti ki, bir an evvel yarın olması için sabırsızlanıyordum. Tabii sabırsızlığımın asıl sebebi sevdiğim adamla evlenecek olmaktı ama gelinliğimi giyecek olmam da hatırı sayılır derecede kalbimi çarptırıyordu.

Gelinlik için ölçülerimin alındığı tüm o zamanlarda benden habersiz bir bindallının da dikilmesi benim için de sürpriz olmuştu aslında. Azize Hanım'ın sayamadığım onlarca zarif hediyesinden biri, belki de en özeliydi. Oğlu hayatıma girdiği günden beri bana âdeta bir peri masalını yaşıtıyordu ama annesi sayesinde bugün gerçekten de bir prenses gibi hissediyordum kendimi.

Azize Hanım, bazen de Azize teyzeydi henüz... Ama bir gün ona anne diyeceğimi biliyordum. Çünkü bana her baktığında anne şefkatini, ilgisini, sevgisini görüyordum gözlerinde... Ozan da kızlar da böyle bir anneleri olduğu için çok şanslıydı ve sanırım artık ben de en az onlar kadar şanslıydım.

Gülfem de Çiçek de en güzel halleriyle karşımda mutluluğumu paylaşırlarken biraz olsun heyecanımı bastırmak adına, "Hâlâ devam mı?" diye sordum Çiçek'e dönerek. Bizim düğün dışında son günlerin bir diğer gündemi de Mahir abinin Levent'e hayatı zindan etmesiydi.

"Sorma," derken yanı başındaki yengesine de ters bir bakış attı Çiçek. "Sana elli kere dedim şu abimin gerginliğini dibine kadar al da öyle sal

sokağa diye... Bulduğu yerde gözünü morartmasın artık sevgilimin," dediğinde, Gülfem görüncesinin imasıyla kızarıırken, "Daha ne yapabilirim Çiçek ya," diye huysuzca söylenip eliyle yüzünü yelledi ateş basmış gibi bir tavırla.

"Hem benim kocam gergin değil bir kere... Onlar enişte kayınço kendi aralarında şakalaşıyorlar," derken kendine engel olamayarak kıkırdadığında ben de neşeyle kıkırdadım. Aslında Gülfem haklıydı, Mahir abinin Çiçek ile Levent'in ilişkisiyle bir problemi yoktu hatta evlenecekleri için gizliden gizliye mutlu olduğu da belliydi ama abiliğin şanındandı neticede. Damadı şöyle bir silkelemeden kız vermek de olmazdı.

"Bence de boş ver sen bu meseleyi Çiçek. Ali biraz büyük olsaydı da Ozan'a iki yumruk çaksaydı dediğim zamanlar çok oldu benim de," dediğim sıra kapıda gördüğüm kadınla yanaklarım utançla kızarıırken, "İstedğin buysa annesi olarak ben de hallederim," diye keyifle mırıldanan Azize Hanım'la utançtan yerin dibine girmek istedim.

Gelin diye oğluma ne aldım ben diye düşünmeseydi bari...

"Ben... Aslında şey," diye telaşla mırıldanırken kızlar gülüşerek kenara çekildiklerinde Azize Hanım da iki adımla karşıma geldi. Üzerindeki zarif siyah parıltılı elbisesiyle her zamanki gibi çok hoş görünüyordu. Hayranlık dolu bakışlarıyla beni süzdüğü anda yanaklarım ateş basmışçasına yanarken, "Çok güzel olmuşsun kızım," dediğinde öyle içten bir şekilde kızım dedi ki bir an için bakakaldım yüzüne.

Öz annemden bile duymadığım kadar içten bir seslenişti bu. Laf olsun diye değil de beni gerçekten kızı olarak kabul ettiğini anlamamı ister gibi seslenmişti sanki.

Tanıştığımız ilk günden beri değişmeyen tek şey bakışlarındaki samimiyetti. Onu tanımadan evvel ne kadar endişem varsa yan yana geldiğimiz ilk anda hepsi kaybolmuştu. Ne kibir ne soğukluk ne mesafe... Hiçbiri yoktu Azize Hanım'da... İlk andan itibaren tüm içtenliğiyle bana kucak açmış, o andan sonra ona adım atmak düşündüğümünden çok daha kolay olmuştu. Ozan her şeyiyle annesinin oğluydu. Onun gibi mütevazı, sevgi dolu, eğlenceli, merhametliydi. Söylediği yalanlara rağmen gerçektir, samimiydi. En önemlisi de iyi bir insandı, tıpkı annesi gibi... Bunu Azize Hanım'ı tanıdıkça daha iyi anlamıştım. Belki de bu yüzden onu sevmek

hiç zor olmamıştı çünkü onu sevmek Ozan'ı sevmek gibi kendiliğinden akmıştı kalbime.

“Ben ... Teşekkür ederim,” diye kursağımda yutamadığım düğümle güçlkle mırıldandığımda elinde tuttuğu lacivert kutuyu açtı usulca. Bakışlarım kutunun içindeki zümrüt taşlarla bezeli kolyeye takıldığında yan taraftan kızların şaşkınlık nidaları yükselirken Azize Hanım, “Beğendin mi?” diye sorduğunda, “Çok güzel,” dedim heyecanla. “Ama çok kıymetli bu ... Ben kabul edemem, zaten çok fazla şey yaptınız, mahcup oluyorum,” dediğimde kızlar bize mahremiyet sağlamak adına sessizce odadan çıktılar. Onlar çıkarken odaya giren Nazan ile Sezen de yanımıza gelip aynı hayran bakışlarla hâlime bakarlarken, “Vakti zamanında eşim her çocuğumuz doğduğunda bir hediye vermişti bana,” diye tebessümle mırıldandı Azize Hanım.

“Nazan'ın doğumunda verdiği bileklik düğününden beri onda,” derken yanı başında Nazan tebessümle başını salladı. “Sezen için verdiği küpeler de bir gün onda olacak,” derken, “Düğün yerine mezuniyetimde almayı talep ediyorum,” diyen Sezen'le gülümsedik aynı anda. Çok tatlı kızı küçük görümcem.

“Bu kolye de Ozan içindi. Yani artık senin ... Eğer kabul eder takarsan ve belki günün birinde kendi kızına teslim edersen tüm ailemizi çok mutlu etmiş olursun güzel kızım,” dediğinde bakışlarımı önce bana içtenlikle gülümseyen, kız kardeşleri gibi kabullenen kızlara çevirdim. İlk andan beri bir an olsun mesafe koymamışlardı aramıza. Sanki hep oradaymışım, hayatlarındaymışım gibi öyle çabuk kabullenmişlerdi ki beni hayatlarına, ailenin bir parçası olmak hiç zor olmamıştı.

Kızların ardından önümde parıldayan zarif kolyeye tebessümle bakarken kalbimden tüm benliğime yayılan sıcacık bir hisle bakışlarımı karşımdaki kadına çevirdiğimde o bakışlarda gördüğüm sıcaklık sanki ana kucağı gibi sardı beni o anda.

Bunun benim için ne denli zor olacağını düşünsem de şimdi öylesine doğru hissettiriyordu ki, “Teşekkür ederim ... Anne,” dediğimde karşımdaki kadının güzel gözleri duymayı beklemediği sesleniş karşısında şaşkınlıkla doldu. Hikâyemi de kimin kızı olduğumu da çok iyi bildiğinden ona anne demiş olmam öylesine dokunmuştu ki kalbine dolan gözleriyle

ellerime uzanıp şefkatle okşadığında benim de gözlerim doldu. Ama yine acıdan değil hissettiğim uçsuz bucaksız mutluluktandı.

Anne sözcüğünü o kadın yüzünden daha fazla lanetlemeyecektim artık. Annelik kutsaldı, kıymetliydi ve gerçekten hak edenler taşınmalıydı bu sıfatı. Hayatımda bana anne olan üç güzel kadın vardı, günün birinde kendi çocuklarıma anne olma hayalim vardı. O yüzden de hayalini kurduğum hiçbir şeyden kaçmayacaktım daha fazla. Tüm hayatını bize adan babaannem de çocukluğumda, bugünümde izleri olan Firuze abla da bana anne şefkatiyle sarılan Azize Hanım da annelik sıfatını fazlasıyla hak ediyordu. Dilim ne söylerse söylesin üçü de kalbim için anneydi artık.

Kızların yardımıyla kolyeyi taktığımızda üçü de sevgi dolu bakışlarla bana bakarlarken Ozan'a *evet* demekle ne kadar doğru bir karar verdiğimi bir kere daha anladım. Yalnız aşkı bulmamıştım onunla, beni sarıp sarmalayan bir ailem daha vardı artık.

Duygusal anın ortasında kapı bu defa da Firuze abla tarafından açıldığında bir an için o da bana bakıp duygusallıktan ağlayacak gibi olsa da, "Ne bu ayol giden gelmiyor?" diye söylenerek peşinden gelen babaannemle hepimiz neşeyle kıkırdadık.

Bana şöyle bir bakıp, "Maşallah," diye diye sağıma soluma tükürdü. günde kızlar kahkahalara boğulurken, "Hadi herkes geldi, millet gelin nerede deyip duruyor," diye söylendiğinde heyecanla başımı salladım. Hepsi peş peşe odadan çıktığında son kez aynadaki yansımama bakarken ellerimi usulca elbisemin üzerine yaslayıp, "Yeni hayatına hazır mısın Zühre Sena Gencer?" diye heyecanla fısıldadım. Belki de ilk kez iki adıma da kabullendiğim andaydım. Zühre de bendim Sena da ... O ismi bana kimin verdiğinin hiçbir önemi yoktu artık. Sena'ydım ben, çocukluğu annesiz geçen o kız çocuğu ... Zühre'ydim ben, bugün kocaman bir ailesi, sevgi dolu bir dünyası olan genç bir kadın... Hepsi bendim ve artık bana ait olan ne varsa kıymetini bilecek, hiçbirinden vazgeçmeyecektim.

Derin bir nefes alarak odadan çıktığımda Gülfem, Çiçek, Nazan ve Sezen kapının önünde beni bekliyorlardı. Tüm bu süreç boyunca onların da birbirleriyle iyi anlaşması öyle mutlu etmişti ki beni ... Çiçek bile Sezen'in Levent'e bir ilgisi olmadığını kabullenmişti sonunda. Bu duruma

ben de sevinmiştim doğrusu, tatlı görümcemin gençliğinin baharında karşılıksız aşk acısı çekmesini asla istemezdim.

Onlara heyecanla gülümseyip, “Hazırım,” dediğimde dört koldan bahçeye giden yolu benim için açtılar. Alkışlar eşliğinde ışıklarla aydınlanan bahçemize çıktığımızda hemen hemen mahallenin tüm kadınları buradaydı. Bahçe iğne atsan yere düşmeyecek kadar kalabalık olsa da kına gecemin buradan başka bir yerde olmasını istememiştim. Bu bahçede çocukken çok zaman gözyaşı dökmüştüm, sonra bu bahçede Ozan’ı ilk kez görmüştüm. Acılarıma da mutluluklarıma da şahit olan bu bahçede, benimle birlikte büyüyen ağaçların altında bu evdeki son gecemi yaşamak istemiştim.

Kalabalığın arasından geçip ortaya benim için bırakılan sandalyeye oturduğumda kırmızı tül den duvağım yüzümü kapatsa da herkesi rahatlıkla seçebiliyordum. Arkadaşlarım, komşularımız buradaydı. Güzin Hanım, Şule abla, Leyla ve Merve de buradaydı. Hatta bir zamanlar adım her duyduğumda kıskançlıktan deliye döndüğüm Oya bile bu akşam buradaydı. Bir zamanlar Ozan’a karşı hisleri olduğunu bilsem de o hisler neyse ki yüreğinde kalıcı izler bırakmamıştı. Bir ay evvel sözlenmişti o da ... Yüzündeki keyifli ifadeden de ne denli mutlu olduğu belli oluyordu. Ozan’ın Oya’da bir kalp yarası olarak kalmaması içimi rahatlatıyordu. Birlikte kuraçığımız bu yeni hayatımıza kimsenin gölgesi düşsün istemiyordum.

Kızlar ellerinde mumlarla etrafımda dönmeye başladıklarında kına tepsisi de üzerimde elden ele geziniyordu. Bir ara Beste yanıma gelip duvağın altından yüzümü görmeye çalıştığında tatlı hâline kıkırdayıp yanığını severken utanarak anneannesinin yanına koştu hemen. Hayatımda gördüğüm en tatlı kız çocuğu, yengesinin bir tanesiydi artık.

Kızlar bilhassa kına türküsü söylemiyorlardı bu gece. Her kına türküsünün ucu ya ağlayan anaya ya kızını bırakamayan anaya giderken kalbim kırılсын istemiyorlardı, farkındaydım elbette ama umurumda da değildi aslında. Bir tarafımda babaannem bana tüm acılarını silip atmışım gibi huzurlu bir tebessümle bakarken, diğer tarafımda Firuze abla durmadan sildiği gözyaşlarının yerine yenileri gelse de yüzünde sıcacık bir tebessümle bana bakarken ve tam karşımda Azize anne sanki bakışlarıyla sarılıyor muş gibi içten gülüşüyle bana bakarken ben bir annenin yasım tuttuğum

o çocukluktan çok uzaktaydım artık. Belki o kadın bugün yanımda olsaydı böylesine sevdiğimi hissetmeyecektim bile... Bugün yanımda olan insanlar bir mecburiyet olduğum için değil kendi seçimleri ile benim yanımdalardı ve bunu bilmek, hissetmek her şeyden daha kıymetliydi.

Biraz sonra Cavidan abla yanıma gelip elime uzandığında elimi anında açsam da, "Kapat kız şu avcunu!" diye sessizce söylenip, "Kaynana!" diye seslendi misafirlere doğru. "Gelin elini açmıyor!"

"Açıyorum ya Cavidan abla," diye utanarak söylensem de Cavidan abla inatla avcumu kapalı tutmam için beni zorlarken yanıma gelen Azizze anne yüzünde mutlu bir tebessümle büyükçe iki altını Cavidan ablaya uzattı. Altınların gelişiyle kalabalıktan hoşnut mırıltılar duyulurken ben üzerimdeki bindallıdan daha kırmızı hâldeydim.

Her ne kadar bunların geleneksel adetler olduğunu bilsem de insan utanıyordu işte...

İki elime birden yakılan kınaların ardından kırmızı tülde eldivenler elime sarıldığında kalabalıktan neşeli gülüşler, alkış sesleri duyulurken o andan sonra gecenin pek de uzun sürmeyen melankolik havası da anında dağıldı. Karışık kasetlerden açılan oyun havalarıyla birlikte topuklarımız ağrıyana dek bahçedeki çimlerin üzerinde keyifle göbek atarken etrafımdaki mutlu kalabalığa baktıkça kalbimi sıcacık bir duygunun sardığını hissettim.

Elimden tutup benimle birlikte dönen Beste'nin tatlılığıyla içim içime sığmazken, kızlar da gerdan kıra kıra neşeli halleriyle en mutlu anımı paylaşmaya devam ettiler. Babaannem bile karşısına Firuze ablayı alıp tüm mahalleliye nispet yaparcasına bir onunla bir benimle göbek atarken onun bu hallerini gördükçe kahkahalarımızı durduramadık. Öylesine mutlu ve tasasızdım ki gece boyunca bir an olsun yüzümdeki gülümseme kaybolmazken o sıra beni bahçe duvarının ardında yaşlı gözlerle izleyen ve bir zaman sonra düşen omuzlarıyla sessizce çekip giden kadından habersizdim.

“Çişim geldi!”

Bu isyan dolu haykırışın Beste’den geldiğini düşünseler de karnını tutarak söylenen ne yazık ki bendim. Dünyalar tatlısı Beste kendisi için dikilen tüllü pembe gelinliği içinde âdeta peri kızları gibi etrafta koştururken ben heyecandan perperişan hâldeydim. Neredeyse bir saatte ancak giyebildiğim kabarık gelinliğimin içinde her an altıma kaçıracaktım gibi telaşla karnımı tutarken ne kadar dişimi sıksam da daha fazla dayanamayacaktım. Üstelik daha düğün başlamamıştı bile...

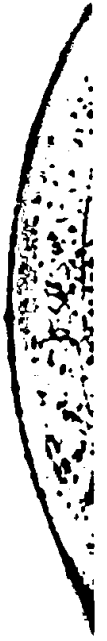
“Keşke altına bez bağlasaydık,” diye söylenen babaannem hâlimle alay edercesine gülerken Gülfem hızla yanıma gelip üzerindeki şık abiye elbiseye aldırmandan kollarını sıvayarak bana yardımcı oldu. Biraz zor da olsa banyoya geçip işimi hallettiğimde üzerimden tonlarca yük kalkmış gibi rahatlasam da rahatlamaktan çok uzakta olmam gerektiğini biliyordum.

Çünkü kimse kendi düğününde rahat rahat yayılıp ortalıkta gezinmezdi.

Çoktan hazır olan saçıma, makyajıma rağmen heyecandan terlediğimi hissederken bu durum beni daha fazla geriyordu. Aynadaki yansımam kusursuz görünse de birazdan önüne çıkacağım kalabalığı düşündükçe kalbim ağzımda atıyordu âdeta.

Dün gece evimizin bahçesinde kendi dünyamın insanlarıyla bir yerden sonra ayakkabılarımı bile bir köşeye fırlatarak doyasıya eğlenmişim ama bugün ters bir şey olacak diye yerimden kıpırdamaya bile korkar hâldeydim.

Düğünümüz bu mevsimde bile hâlâ yemyeşil varlığını koruyan oldukça geniş bir alanda gerçekleşiyordu. Bembeyaz masalar yeşil çimlerin üzerinde ne denli kusursuz görünse de dört bir yanı kaplayan papatyalar sayesinde düğün alanımız bir masalın atmosferini andırıyordu âdeta. Zarif ışıktandırılmazlar, masaların üzerinde ışıldayan mumlar, keyif veren şarkılan çalan orkestra ve alabildiğine mutlu insanla her şey öyle güzel görünüyordu ki sanki kendi düğünüme değil de bir filmin mutlu sonlu sahnesine bakıyormuşum gibi hissediyordum. Hiçbir zaman bir beyaz atlı prens hayali kurmamıştım ama Ozan hayatıma girdiği günden beri bana her şekilde bir masalı yaşatmakta kararlıydı.

“Sena Hanım, son kez makyajınıza bakalım mı?” diye seslenen ku. aförün sesiyle hızla başımı sallarken aynanın önündeki rahat sandalyeye oturup bakışlarımı yansımamda gezdirdim telaşla. Gelinliğim hem kab. rık hem de içinde rahat hareket edebileceğim bir şekilde uçuş uçuştı. Saç. larım aralarındaki ince örgülerle tutturulmuş hâlde sırtıma doğru dalga dalga yayılıyor, papatyalarla süslenen tacım duvağımla saçlarımın birleşti. ği yerde göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu.

Rujumu ve allığımı son kez tazeleyen kuaför Gülay, “Harika görünü. yorsunuz, bir ömür boyu mutlu olmanızı dilerim,” dediğinde mutlulukla başımı sallarken, “Çok teşekkür ederim tüm emekleriniz için,” deyip usul. ca ayaklandım. Gülay Hanım, Azize annenin kuaförüydü aslında ama dün akşam da bugün de saatlerce benimle ilgilenmişti.

Gelinliğimin etek kısmı üzerine işlenen minik papatya motifleri de öyle hoş görünüyordu ki, “Ben bu gelinliği nasıl çıkaracağım ya,” diye hayranlıkla söylendiğimde yanı başımda duyduğum Çiçek’in mırıltısıyla mosmor kesildim.

“Sen çıkarmayacaksın zaten şekerim, kocalar bu günler için.”

Diğer tarafta oturan kızlar da söylediğini duymuş olacaklar ki hâli. mize kıkırdarlarken neyse ki babaannem duymadığından Çiçek’e ters bir bakış atıp biraz rahatlamak için odanın içinde adımlamaya başladım. Pencereden gördüğüm kadarıyla herkes gelmişti ve nikâh saatine de pek bir şey kalmamıştı. Biraz sonra kızlar da ayaklanıp çıktıklarında odada tek başıma kalırken kapı yeniden aralandığında, “Vakit geldi mi?” diye heye. canla arkama dönmüştüm ki karşımda bulduğum adamla yerin bir an için ayaklarımın altından kaydığını hissettim.

Ozan da kapattığı kapıya sırtını yaslamış hâlde tek kelime dahi et. meden öylece derin bakışlarla bana bakarken, “Ne söylesem yetersiz ka. lacakmış gibi hissediyorum,” deyip yutkunduğunda heyecanla iç çekerek, “Bir yerden başla,” dedim hevesle. Heyecandan bayılacakmışım gibi his. sediyordum ama yine de nasıl görüldüğümü ondan duymaya öyle çok ihtiyacım vardı ki...

Bir an sonra, “Çocukluğumdan beri hayal kurarım ben,” dedi uzanıp dokunsam hissedecekmişim gibi duygulu bir sesle. “Bir kere hayalini kur. maya başladığım o şeyi düşünürken en kusursuz hâlini bulana dek devam

ederim. Bir hayaldir o ama ben sesini, kokusunu, nasıl göründüğünü hissedirim. Sonra kurduğum hayali gerçek kılar kelimelerim. Hayaller çoğu zaman gerçeklerden daha iyi hissettirir mesela ... Belki de canımı yakmadığı için,” derken kapıdan uzaklaşıp bana doğru adımlamaya başladı.

“Her şeyi hayal edebileceğimi zannederken aşkı hiç düşlemedim ben,” dedi bir adımlık mesafede durarak. “Bu zamana kadar romanlarımda aşkı yazdığımı sanıyordum aslında, yaşadığım an anladım. Benim yazdıklarım hissettiklerimin kıyısından bile geçmiyormuş. Gerçek aşk ateş gibi yakıyormuş, doğru ama âşık o ateşte yanmaya nasıl da gönüllü oluyormuş, bilmiyordum. Sonra sevgilinin gülüşü katran karası bir kalbe bile nasıl da getiriyormuş baharı... Birini sevmek yeniden doğmakmış âdeta,” derken heyecandan buz kesen ellerime uzandı ateş gibi yakan elleriyle.

Başparmakları ellerimin üzerinde usulca gezinirken avuçları parmaklarımı sardı sevgiyle. Lacivert bakışları bir an olsun gözlerimden ayrılmazken, “Hayal edemediğim tek şeymişsin sen Zühre yıldızım,” dedi iç çekerek. “Ne gözlerin, sesin, ne güzelliğin, kokun, ne kalbin, merhametin ne de sana ait başka bir şey... Sen, her şeyinle hayal dahi edemediğimsin benim. Aklımın ucundan bile geçiremediğim tüm ihtimallersin. Sen... Her şeysin,” derken başını hafifçe eğerek yumduğu gözleriyle dudaklarını alnıma bastırdı.

Dokunuşunu hissettiğim anda benim de gözlerim kapanırken dudaklarımdan atamadığım tebessümle, “Sana ağzının iyi laf yaptığını söylemiştim,” dediğimde dudakları alnımın üzerinde kıvrıldı. Hafifçe uzaklaştığında bakışlarımız âdeta bir girdap gibi iç içe geçerken, “Ağzımın iyi yaptığı başka şeyler de olabilir belki,” demesi öyle beklenmedikti ki o an şaşkın bakışlarımla, aralık kalan dudaklarımla tüm benliğimi saran harlı bir ateşin ortasına düşmüşüm gibi hissettim. Bakışlarını saran tutkunun emareleri lavdan yağmur damlaları misali bedenime düşerken ona cevap verebileceğimi dahi zannetmiyordum. Yine de kuruyan boğazımla güçlkle yutduğumda elimi tutan ellerini sıkarken ilk kez ben de hayalini kurmaya dahi cesaret edemediğim bir şey için heyecanlıydım.

Hem de... Çok fazla...

“Siz Cihan kızı Zühre Sena Gencer, hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan, hür iradenizle Ozan Kenan Kaşifoğlu ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Bakışlarımı yanı başımda bana aşkla bakan sevdiğim adama çevirdiğimde kalp atışlarımızı âdeta birleşen ellerimizin arasında hissederken gözlerinden bir an olsun uzaklaşmadan, “Evet,” dediğimde bunun verdiğim onlarca doğru karardan yalnız biri olduğunu biliyordum. Ozan’ı hayatıma kabul ettiğim o andan beri verdiğim her karar bana yalnız mutluluk getirmişti, biliyorum ki yine öyle olacaktı.

“Siz Adil oğlu Ozan Kenan Kaşifoğlu, hiç kimsenin etkisi ve baskısı altında kalmadan, hür iradenizle Zühre Sena Gencer ile evlenmeyi kabul ediyor musunuz?”

Nikâh memurunun sorusuyla kalp atışlarım canımı yakmak ister gibi daha fazla hızlanırken Ozan önce birleşen ellerimize baktı yüzünde huzurlu bir tebessümle. Ardından gözlerime bakıp, “Son nefesime kadar evet,” dediğinde kalabalıktan gelen gülüşmeler, iç çekişlere karışırken şahitlerimiz Ömer ile Güzin Hanım’ın da evetleriyle nikâh merasimimiz tamamlandığında alkışlar eşliğinde hep birlikte ayağa kalktık. Nikâh memuru nikâh cüzdanını bana uzattığında titreyen elimle can simidine tutunur gibi deftere tutunurken Ozan usulca duvağımı kaldırıp gözlerime baktığında yüzlerce kişi sanki bir anda etrafımızdan kaybolmuştu.

Aşk dolu lacivert bakışlarının büyüünde kaybolduğum o an, “Mevsimlerden papatya değil ama ben seni hâlâ çok seviyorum Zühre yıldızım,” diye fısıldadığında gözlerim hissettiğim mutlulukla dolarken, “Ben de seni seviyorum kalp hırsızım. Çok seviyorum,” diye aşkla fısıldadım. Uzanıp sıcacık dudaklarını alnıma bastırdığında etrafımızda yükselen alkışlar ıslık seslerine karışırken filmlerde mutlu son olarak gösterilen bu anın bizim masalımızda bir son değil tam aksine sonsuzluğumuzun başlangıcı olduğunu biliyordum.

Nikâh merasiminin ardından ilk dansımızı yapmak üzere rengârenk ışıkların arasından el ele piste doğru adımlarken üzerimizdeki bakışların

etkisiyle sevdiğim adama biraz daha sokuldum. "İlk defa bu kadar fazla insanın bakışlarını üzerimde hissediyorum," diye tatlı bir heyecanla mırıldanırken, "Kimden bahsediyorsun sevgilim?" diye fısıldadı Ozan, beklemediğim anda beni etrafımda döndürüp hızla kendine çekerken. "Ben senden başka hiç kimseyi görmüyorum."

Ellerimin refleksle omuzlarına tutunduğu andan sonra ben de artık ondan başka hiç kimseyi görmezken yakınlığımızın, dudaklarıma vuran ılık nefesinin, sırtımda hissettiğim ellerinin ve başımı döndüren bakışlarının büyüünde ikimizden başka kim varsa unuttum sanki.

"Bak. yağıyor yağmur... Her damlada gözlerim... Bak. esiyor rüzgâr... Rüzgâr dediğim de sensin... Bak. sımsıcak güneş, sevginle ısındı içim... Sen vazgeçemediğim, yanımda bile hasretimsin... Güneş doğarken, çiçek açarken ve hayat geçerken, ben seninleyim... Bir gün olur ayrılık kapımı çalarsa, senle yaşanan zaman yeter bana..."

Sezen Aksu'nun eşsiz sesi usulca etrafımızı sararken sanki yalnız ikimize ait bir kozanın içinde dans ediyor gibiydik. Bir eliyle belimi sarıp diğeriyle elimi kavradığında boşta kalan elim kalbinin üzerine yaslanırken avcumun altında hissettiğim güçlü kalp atışlarıyla heyecanım yerini tatlı bir sersemliğe bıraktı.

"Kalbin... Çok hızlı atıyor," diye tatlı bir tebessümle fısıldadığımda gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmazken, "Kalbim... Eşine kavuştuğundan bir çocuk gibi heyecanlı çünkü," dedi usulca sırtımı okşarken. Dokunduğu her zerrem yanıyor, bahar yağmurlarını andıran bakışlarıyla yeniden hayat buluyordu sanki. Sevdiğim adamın kollarında her saniye kendimi biraz daha bulutların üzerinde hissederken, "İyi ki çıktın karşıma sevgilim," diye aşkla fısıldadığımda dudaklarını kimseleri umursamadan alnıma bastırıp, "İyi ki bekledin beni sevgilim," dedi iç çekerek. Tüm "iyi ki"lerimiz birbirimiz içindi artık...

İlk dansımızın ardından romantik dans şarkıları çalmaya devam ederken diğer çiftler de el ele piste gelip etrafımızı sardılar. Bakışlarımı bir an olsun sevdiğim adamdan ayıramasam da bir an için omzunun üzerinden gördüğüm manzarayla dudaklarım tebessümle kıvrıldı. "Çiçek ve Levent sonunda bir düğünde dans ediyorlar," diye neşeyle şakıdığımda, "Allah'tan

Mahir de Gülfem'le dans ediyor da farkında değil o ikisinin," dedi Ozan da keyifle. "Şimdi seni kollarımdan ayırıp da Mahir'i Levent'in üzerinden çekmeye hiç niyetim yok."

Söyledikleriyle kıkırdayıp keyifle etraftaki aşk dolu çiftleri izlemeye devam ederken bir an sonra Ozan çocuksu bir sesle, "Seni kaçırmamı istemiyorsan bana dönsün o güzel gözlerin artık," dediğinde utanarak başını eğip kollarına biraz daha sokuldu. Kocam haklıydı.

O gece bir kez babamla bir kez de Ali'yle dans ettiğimde ikisinin de benim için mutlu olması içimi rahatlatırken nasıl artık Ozan'ın ailesine dâhilsem, Ozan'ın da bizim ailemizin bir parçası olduğunu bilmek kalbime huzur veriyordu.

Birbirine yabancı olan bu iki aile aşkımızın mutlu sonunda kocaman bir aileydi artık.

Dans müziklerinin ardından çalmaya başlayan oyun havalarıyla bizim mahallenin insanları peş peşe pisti doldururken Ozan'm aile yakınları bir an için gerdan kıran amcalara, göbek atan teyzelere hayretle bakakaldılar. O an belki de ilk kez iki aile arasındaki yaşantı farkı gözüme çarpsa da biraz sonra imrenerek baktıkları kalabalığa doğru çekilen sosyetik misafirlerimizle aklımdaki tüm soru işaretleri de var olmadan kaybolup gitti sanki. Bir tarafta babaannem, Azize anneyle Fıruze ablayı karşısına almış göbek atıyor, diğer yanda Cavidan abla Güzin Hanım'ı âdeta sürükleyerek piste çekiyordu. Kızlar bir başka tarafta eşlerine gerdan kırarken, gencinden yaşlısına kim varsa doyasıya eğleniyordu. Neredeyse tüm misafirlerimiz pisti doldurduğunda iki taraf bir anda kusursuz bir karmaşayla bir araya gelirken bize de yalnızca düğünümüzün keyfini doyasıya çıkarmak kaldı.

Bugün hayatımın en güzel günüydü.

Hayır, Ozan ile geçen her günüm hayatımın en güzel günüydü.

Sanki bulutların üzerinde süzülüyormuşum gibi hissettiğim bir rüyanın ortasındaydım.

Sessizlik öylesine huzur vericiydi ki, yalnızca kulaklarıma dolan kalp

atışlarına doğru uzanmaya çalıştım. Tüm bedenim tatlı bir yorgunlukla sızlasa da ayaklarım âdeta boşlukta savruluyor gibiydi. Üzerimdeki ağırlığa rağmen serin rüzgâr saçlarımı uçuşturuyor, tenimin açıkta kalan yerlerine değdikçe ürpertiyordu. Bir an sonra iç çekişi andıran bir ses duyduğumda göz kapaklarım güçlükle aralanırken sevdiğim adamın şekilden şekle giren yüzünü fark ettiğimde kaşlarım çatıldı.

“Ozan?”

Bakışları bana değdiği anda yüzünü tarifsiz bir mutluluk kaplasa da neler olduğunu henüz anlayamıyordum. En son düğün mekânından ayrılıp arabaya binmiştik ve ben sonrasında...

Ah, uyuyakalmıştım.

Bir an sonra açtığı kapıdan içeriye girdiğimizde serin hava yerini evin sıcaklığına bırakırken ne kadar miskin bir kedi gibi sığındığım koynundan uzaklaşmak istemesem de, “İndir beni,” dedim kendimde ilk kez duyduğum çocuksu bir sesle. Sevgili kocamsa beni hiç dinlemeden evin kapısını ayağıyla tekmeleyip içeriye doğru adımlarken bir an sonra salondan içeriye girdiğimizde dirseğiyle de odanın ışıklarını açtı. Kamaşan gözlerimi kırıptırdığım sıra beni usulca ayaklarımın üzerine bırakırken ben de ellerimi önümde birleştirip telaşlı bir şaşkınlıkla baktım etrafıma.

Evimizdeydik.

Tamam, bu ana kadar her şeyi düşünmüştüm ama ya şimdiden sonrası...

Kendi içimde kaybolduğum sorulardan beni çekip çıkaran sevdiğim adamın ellerimi tutan elleri olurken aşk dolu sesiyle, “Evimize hoş geldin Sena’m,” dediğinde bir an, “Ne için telaşlıyım ben?” diye düşündüm. Ozan’dı karşımdaki, sevdiğim adamdı. Bana hayallerimi her şekilde yaşıtan adamdı. Beni yalnızca mutlu eden adamdı.

“Hoş buldum,” derken ellerimi tutan ellerini daha sıkı tuttum, sonra da aramızda yanlış olan yasak olan hiçbir şey kalmadığını fark ettiğimde öyle bir cesur hissettim ki kendimi parmak uçlarımda yükselip dudaklarına uzandığımda belki de ilk kez şaşırttım onu. Ellerimi bırakıp iki koluyla birden belimi kavradığında boşta kalan ellerim de usulca göğsüne yaslanırken farkında olmadan ellerimi yukarı doğru kaydırıp ceketini sıyırdım omuzlarından.

Gömleğinin üzerinden hissettığım sert göğsüne dokundukça içim de bir şeylerin tutuştuğunu hissederken Ozan da bir elini usulca kaldırıp çenemden kavradı. Başını hafifçe yana eğdiği anda dudakları daha vahşi bir tutkuyla dudaklarımı kavrarken dilime dolanan dilini hissettığım anda kendime engel olamayarak inledim. Duyduğu sesle belimdeki eli daha da sıkılaştırırken bir an sonra aklıma düşen detayla güç bela başımı çektiğimde, "Ozan," dedim soluk soluğa. "Ben..."

Titreyerek çıkan sesimden koktuğumu düşünmüş olacak ki dokunuşları anında yumuşarken, "Özür dilerim," diye mırıldanarak geri çekildiğinde, "Dileme," dedim heyecanlı bir tebessümle. "Çünkü... Daha fazlasını istiyorum ben."

Söylediklerimi idrak ettiği anda bakışları yine kopkoyu bir ateşle tutuşurken yeniden dudaklarıma uzanacağı anda ellerimi yasladım körük gibi inip kalkan göğsüne. "Ama önce şey yapmalıyım. Yani... Hazırlanmam lazım," dediğimde öyle dağılmış bir hâldeydi ki muhtemelen anlamadı derdimi.

"Tamam, anladım, hazırlanman lazım... Peki, ben ne yapayım?" diye sorduğunda sesi öyle tatlı geldi ki birden dudaklarım istemsizce kıvrılırken, "Sen... Sadece beni bekle," dediğimde, "Bir ömür beklerim seni," dedi dudaklarıma hızlı ama sert bir öpücük bırakarak. "Yine de sen o kadar acımasız olma."

Söylediğiyle kıkırdayıp arkamı dönüp gideceğim sıra son anda duraksarken, "Şey... Düğmeleri... Açar mısın?" diye fısıldadığımda lacivert bakışları daha da koyulaşırken sertçe yutkundu. Usulca arkama geçip sırtıma uzandığında ellerinin titrediğini hissetmek gülümsememe sebep olurken, kumaşın üzerinden sırtıma dokunduğu an ben de istemsizce titredim. Parmak uçları açtığı her düğmede tenimi yakıp geçerken, sanki sonsuzluğu doğru uzayan bu an ikimiz için de tatlı bir işkenceye dönüştü bir vakit sonra.

Sırtımdan belimin kuytusuna değin uzayan dokunuşların etkisiyle titreyen soluğumla iç çekerken düşüp kalmamak için kendimi zor tutuyordum. Sonunda bırakacağını düşündüğüm an ateş gibi yanan dudaklarım sırtımda hissetmemle dizlerim titrerken, "G-Gideyim ben," diye soluk soluğa fısıldayıp etkisinden uzaklaştığımda bir kere daha yüzüne bakama-

dan koşar adımlarla merdivenleri tırmandım. Üst kata çıkar çıkmaz elimi kalbime yaslayıp telaşlı çırpınışlarını sakınleştirmeye çalışırken, "Nefes al Sena, düşüp kalacaksın şimdi," diye kendi kendime söylenip yatak odamızdan içeriye girdim.

Yatak odamız... Buna alışmak da biraz zaman alacaktı galiba...

Işığı açtığım an gördüğüm geniş odayla dudaklarım istemsizce kıvrılırken her satırında aşkı yansıtan bu odada yaşayacaklarımızı düşündükçe kalbim göğsüme sığmadı sanki. Odanın tam ortasında çocuk olsam üzerinde hoplayıp zıplamayı hayal edeceğim geniş bir yatak vardı. Bir duvar boyunca uzanan giysi dolabı, tam karşısındaki duvarın önünde aynalı makyaj masası ve yatağın tam karşısında da fazlasıyla rahat görünen papatya desenli yastıklarla süslü bej tonlarında şık bir kanepede yerdeki yumuşak halıyla birlikte odayı kocaman bir yaşam alanı hâline getiren tamamlayıcı parçalardı. Kabul etmeliyim ki sadece bu odada bile sonsuza dek yaşayabilirdik.

Aynanın karşısına geçip güç bela gelinliği çıkardığımda yarı çıplak hâlimle odanın içinde sağa sola koştururken hızlıca yatağın üzerine bırakılan gecelik takımını elime alıp gelinliği de askıya astıktan sonra odanın içindeki banyoya geçtim. Her detayı tek tek ellerimle yerleştirdiğimden etrafa bakınarak vakit kaybetmek istemediğim için suyu açıp ısınmasını bile beklemeden hızlıca altına girdim. Üzerimdeki terden, saçlarımdaki spreyden ve makyajın ağırlığından kurtulduğumda âdeta kuş gibi hafiflediğimi hissederken suyun altından çıkıp havluya sarılarak hızlıca kurulandım. Saçlarımı da bir havluya sarıp suyunu aldığım da kurutmak istemediğim için ıslak hâliyle bırakıp tarakla güzelce taradım.

Gülfem'in zoruyla alsam da şimdi iyi ki almışım dediğim geceliği üzerime geçirirken aynadaki yansıma baktığımda, "Yuh!" demekten alamadım kendimi. Nasıl oluyordu da gecelikli hâlim çıplak hâlimden daha müstehcen duruyordu?

Dantel işlemeli kumaş hayal gücüne yer bırakmayacak şekilde pek de fazla bir şey gizlemiyordu. Hafifçe arkama döndüğümde çaprazlama ip-lerle bezeli sırt kısmı neredeyse kalçama dek açıktı. Boyu dizlerimin biraz üzerindeydi ama tamamı açık olsa da pek fazla bir şey değişmezmiş gibi

hissediyordum. Bu hâlime aynada bile zor bakarken Ozan'ın karşısına nasıl çıkacaktım ben?

Acaba yanlış bir şeyler düşünür müydü? Her yeni evlenen ilk gecesin de böyle şeyler mi giyiyordu sahil?

Bana bu geceliği aldırان bir başkası olsa belki niyetini sorgulardım ama ısrar eden Gülfem olduğundan bir bildiği vardır diye düşünüyordum. O hem yeni evliydi hem de her gece kocasını kendisine biraz daha ısıt ediyordu. Üstelik de Gülfem'di o, ablam gibiydi. Bana yanlış bir adım at tırmazdı.

“Ha gayret Sena,” deyip ellerimi geceliğin üzerinden çekerken hay luyla saçlarımı biraz daha kuruladım. Neredeyse kurumaya dönmesiyle bakışlarımı yansımamda gezdirirken sanki makyaj yapmışım gibi kızaran yanaklarıma, nemli dudaklarıma baktığımda kendimi fazlasıyla güzel hissettim. Gözlerimdeki parlaklık bile sanki tek başına yeterliyken derin bir nefes alıp kaybetmemeyi umduğum cesaretimle banyodan çıkıp yeniden odaya geçtim. Bir süre yumuşak halının üzerinde çıplak ayaklarımla sağa sola adımlarken bir an sonra kapı tıklatıldığında istemsizce nefesimi tuttum.

“G-Gel,” dediğimde sesimdeki heyecan ne hâlde olduğumu ele verirken kapı usulca aralandığında bakışlarını yerden yavaş yavaş yukarı doğru kaldıran Ozan gözlerime değdiği anda güçlkle yutkundü. “Hazırlanacağını söylemiştin. Beni öldürmek için hazırlandığını bilmiyordum,” derken yanıma doğru adımladığında ellerimi güç bulmak istercesine önümde birleştirdim. Bir ayağımı diğerinin önüne doğru uzatıp kendimce bir denge bulmaya çalıştığımda her saniye bakışlarındaki lacivert gece ateşe dokunmuşçasına yanarken bir an sonra ardında birleştirdiği ellerinin arasında duran ince uzun kutu bakışlarıma takıldığında ne diyeceğimi bilemedim.

“Ozan,” derken sesim *yeter artık* diye haykırıyordu aslında. Ailesi de kendisi de o kadar çok şey yapıyorlardı ki altından kalkamadığım bir mahcubiyetin yükünü taşıyordum âdeta. “Gerek yok bunlara,” diye önünü almak ister bir telaşla mırıldansam da sanki söylediğim hiçbir şeyi duymuyordu kulakları. Kutuyu açtığında bakışlarım papatya desenli zarif kolyede takılı kalırken, “Bu gece,” dedi ilk kez böylesine derinden duyduğum boğuk sesiyle.

“Teninde... Yalnız bu kolye olsun istiyorum,” diye devam ettiğinde güçlükle yutkunurken kutudan çıkardığı kolyeyi eline alıp kutuyu kenara bıraktı. Hemen ardından sanki bana işkence çektirmek ister gibi ağır adımlarla arkama geçtiğinde dokunmadığı hâlde bedenimin kancalandığını hissederken, “Saçların,” dediğinde titreyen ellerimle saçlarımı toplayıp bir omzumun üzerine bıraktım.

Boynumdan geçirdiği kolyenin soğuk ucu göğüslerimin arasına düştüğünde heyecanla ürperirken öylesine hassas bir hâldeydim ki bir kolunu karnıma doladığında kolları arasında âdeta kuş gibi titredim. Ardımdan sarılır hâlde ikimizi aynanın önüne doğru yönlendirdiğinde bakışlarım yansımamıza takılırken, “Gözlerimle görsem de hâlâ inanamıyorum gerçek olduğuna. Benim olduğuna...” diye fısıldadığında sırtımı göğsüne biraz daha yasladım. Belime sarılı kolu sıkılaştığında avuç içi karnımın üzerini sahiplenircesine bir dokunuşla sararken aynadaki yansımamdan ayırmadığı bakışlarıyla, “Çok güzelsin,” diye fısıldadığında cevabım ona biraz daha sokulmak oldu.

Birine, bir erkeğe böylesine yakın olacağım, olmayı isteyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi ama şimdi bıraksalar ondan bir nefes kadar bile uzağa gitmek istemezdim. Ozan’ın bir eli usulca bedenimde aşağı yukarı gezerken diğer eli de bileğimden dirseğime doğru sanki bedenimi rahatlatmak ister gibi okşarcasına dolanıyordu. Saçlarımın üzerindeki dudakları bir an sonra boynuma kaydığında göz bebeklerimin titrediğini hissederken içimden gelen bir dürtüyle başımı yana doğru eğerek ona biraz daha alan açtım. Minik öpücüklerle başlayan yolculuğu istekli soluklarımı duydukça yoğunlaşırken farkında olmadan kolumu geriye doğru uzatıp ensesini kavradığımda dudaklarının tatlı telaşına dilinin arsızlığı da karıştı. Öpücüklerle bezediği boynumu bu defa dudaklarının arasına alıp emmeye başladığında dudaklarımdan kaçan iniltiye engel olamazken bir an için bakışları aynadaki yansımamıza takıldığında bakışlarında öylesine yoğun bir haz yakaladım ki utansam da kaçamadım bakışlarından.

Lacivert harelerde gördüğüm ateş benim de kanımı kaynatırken karnımdaki eli usulca aşağılara doğru kaydığında tüm bedenimde hissettiğim hazla titredim. “Ozan,” diye soluk soluğa fısıldadığım an boynuma bıraktığı tatlı ısıyla gırtlığımdan kopup gelen iniltiye engel olamazken, o an kulaklarıma dolan sesle utancımdan yerin dibine girdiğimi hissetsem de

saklanmama izin vermeden bu defa da ısırıldığı yeri diliyle ferahlattığında, “Yeter,” diye soluk soluğa haykırdım.

Bacaklarım titriyor, tüm bedenim cayır cayır yanıyordu. Nefesim tükenene dek çığlık atmak isterken utancımın dudaklarımı paramparça ediyordum yalnızca. Boynumdaki ve bacaklarımın arasındaki işkenceşi hiç bitmeyecekmiş gibi devam ederken bir an sonra aniden bedenimi çevirip beni kucağına aldığı anda dizlerimde kalmayan dermanla çaresizce ona sokuldum. Birkaç adımın ardından âdeta bulutların üzerinde süzülür gibi bir hisle yatağa doğru bırakıldığında güçlü bedeni de koruyucu bir kalkan gibi üzerimde yükseldi. Parmak uçları ayak bileklerimden yukarılara doğru yavaşça ilerlediği sıra bir an için bile olsa gözlerimi ondan ayıramazken, “Hızlı mı gidiyorum?” diye tereddütle sorduğunda dudaklarımda miskin bir tebessümle başımı iki yana salladım.

“Tam aksine, fazla yavaş gidiyorsun...”

Onun öpülesi dudakları da çapkın bir edayla kıvrıldığında bacaklarımı dokunuşlarından kurtarıırken uzandığım yerde doğrulup oturur pozisyona geçtiğimde utancı da acemiliği de bir kenara bıraktım. Her şey karşılıklı olduğunda güzeldi. Sevgi de aşk da tutku da... Bu gece birimize ait değildi, ikimizin gecesiydi. Ve ikimiz de ne istiyorsak onu almalıydık. Alacaktık da...

“Sıra bende,” dediğimde bakışları heyecanlı bir merakla parlarken önce üzerindeki tişörtün eteklerine uzandı telaşlı parmaklarım. Ben yıkanırken o da ortak banyoda yıkanıp benim için hazırlanmıştı. Nefes aldıkça ciğerlerime dolan ferah kokusuyla güçlükle yutkunurken, başımı boynuna yaslayıp kokusunu daha derinden solumamak için zor tutuyordum kendimi.

Tişörtü usulca bedeninden sıyrıp odanın bir ucuna fırlattığımda gördüğüm esmer bedenle hafifçe alt dudağımı ısırırken parmak uçlarımı omuzlarında gezdirdim hayran bakışlarla. Hayatımda ilk kez böylesi yoğun bir arzuyla birine dokunuyordum ve onunla her şey öylesine doğru hissettiriyordu ki...

Parmaklarım geniş omuzlarından usulca göğsüne doğru kayarken her saniye bedeninin biraz daha sertleştiğini hissettim. Ona alışmam için bana izin verdiğini anlasam da kısacık zamanda bile alıştığım dokunuşla-

rına duyduğum hasretle gözlerine baktığımda sanki ne istediğimi anlamış gibi belime sarılıp bedenimi usulca bacaklarının arasına çekti. Şimdi bir nefes uzağında, en savunmasız hâlimle insafına kalmışım gibi hissetsem de beni incitmeyeceğine öyle çok güveniyordum ki korkunun adı bile geçmiyordu aklımdan.

Belimdeki ellerini usulca sırtımda, bacaklarımda gezdirirken ben de göğsünden, omuzlarından, güçlü kollarından çekemedim ellerimi. Onu tanımak istiyordum, her şeyiyle... Beni tanısin istiyordum, her şeyimle... En yakını olmak istiyordum, en yakınım olsun istiyordum...

Bir an sonra başımı kaldırdığım an karşımda bulduğum çakmak çakmak lacivertlerle yutkunurken başını eğip dudaklarıma kapandığında omuzlarındaki ellerimi boynuna kaydırıp hazla karşılık verdim öpüşüne. Parmaklarım hafifçe uzayan saçlarının arasına kaydığına alt dudağımı ısırıldığı an sertçe saçlarını çekiştirirken boğuk iniltisi ağzımın içinde kaybolduğunda içimde gitgide büyüyen yangınla o andan sonra asla duramayacağımızı biliyordum.

Doğrusunu söylemek gerekirse durmak da istemiyordum.

Hafifçe yükselip beni yatağa doğru yatırdığında bacaklarımı ileri doğru uzatırken Ozan da dudaklarını usul usul yanaklarıma, çeneme, oradan da boynuma kaydırды. Dudaklarıyla geçtiği her zerreden bir an sonra diliyle geçtiğinde tüm bedenim hazla titrerken kontrolsüz bir şekilde ellerimi sırtında, güçlü kollarında gezdirmeye devam ettim. Boynuma bıraktığı minik ısırmalar canımı yakmaktan ziyade yakıp kavurucu bir haz verirken bir an sonra göğüslerime doğru kaydığında kalp atışlarım canımı yakarcasına hızlandı. Her zerremi yakıp küle döndüren öpücüklerinin etkisiyle, "Ozan..." diye soluk soluğa inerken, "Gökyüzümün en parlak yıldızı," diye aşkla fısıldadığında kalbim tutkunun yanında coşkulu bir sevgiyle kabardı.

Elleri, dudakları bir an olsun bedenimden kopamazken ben de onu taklit edercesine karşılık verdim dokunuşlarına. Omuzlarımdan kayan askılar göğüslerimi ortaya serdiğinde bedenimdeki ateş daha da harlanırken elinin tersiyle usulca göğüs oluğumdan geçtiğinde titredim. Kısacık bir dokunuş bile tüm bedenimi cayır cayır yakarken bir an sonra parmaklarının yerini dudakları aldığına gözlerimi yumup heyecanla karışık bir

telaşla teslim oldum dokunuşlarına. Göğüslerimde önce minik öptücükler bırakarak gezinen dudakları bir an sonra dilini de işin içine kattığında ellerimle omuzlarına tutunurken bir diziyle birbirlerine yasladığım bacaklarımı yavaşça araladı. Bedeni bacaklarımın arasına yerleştğinde bakışlarım gözlerine hapsolurken üzerime ağırlığını vermese dahi her zerremde onu hissedebiliyordum artık.

Göğüslerimde, kollarımda, karnımda gezinen öpücükleri yeniden boynuma kaydığında ellerimle saçlarına tutunurken bir eli hafifçe karnımdan bacaklarımın arasına kaydığında telaşla kıpırdandım. Korkutmaktan çok uzak dokunuşlarla yavaşça bacaklarımı okşamaya devam ettikçe kasılan bedenim de rahatlarken hangi ara olduğunu bile anlamadan karnımın üzerinde toparlanan gecelik bacaklarımdan sıyrılarak kenara fırlatıldı. Tüm çıplaklığımla karşısında olmak ateşe dokunmaktan daha yakıcı hissettirirken bir an sonra Ozan da kalan kıyafetlerinden kurtulduğunda bir an için bakakaldım çıplak bedenine.

Kusursuzdu. Her zerresiyle...

“İyi miyiz bir tanem?” diye fısıldadığında aslında bunun, “*Durayım mı?*” anlamına geldiğini anlayacak kadar tanıyordum artık onu. Bakışlarımı gözlerine çevirip orada yakaladığım aşka sıkı sıkıya tutunurken, “İyiyiz... Çok iyiyiz hem de,” diye fısıldadığımda sözlerimle yetinmeyeceğini düşünerek kollarımı boynuna sardım ve güçlü bedenini üzerime çekip dudaklarına kapandığımda artık her şeyimle teslimdim sevdiğim adama.

Dudaklarımız aşkla birleştğinde bedenlerimiz de âdeta dans edencesine birbirlerine sarıldı. Her zerremde hissettiğim dokunuşlarına aşk dolu dokunuşlarımla, adını haykırışlarımla cevap verirken bir an sonra gözlerime bakıp iznimi istediğinde cevabım yine birleşen dudaklarımızın arasında kayboldu. Dokunuşlarına olan teslimiyetimden hazır olduğumu anlamış olacak ki önce usulca etrafına sardığım kollarımı okşayarak ellerime uzandı. Bedenimin iki yanında duran ellerimizi birleştirdiğinde dudaklarım heyecanlı bir tebessümle kıvrılırken gülüşüme iç çekerek bakıp dudaklarını yeniden dudaklarıma yasladığında gözlerimi yumup muhtaçlıkla öpücüğüne sokuldum. Bedenlerimiz sonsuzluğun kıyısında aşk dolu bir girdabın içinde birbirlerine kavuştuğunda hissettiğim huzurla gözle-

rimden tek damla yaş akıp giderken tamamlanmanın ne demek olduğunu belki de ilk kez o an anladım.

Aşka teslim olduğum an...

Hayatım boyunca Ozan olmadan yaşayabilirdim ama hiçbir ihtimalde onunlayken hissettiğim kadar mutlu olamazdım. Bakışlarım hep arımda olurdu, sanki bir şeyi arar gibi bakardı gözlerim. Kalbimde hep bir yalnızlık, tebessümlerimde burukluk, gözlerimde nedenini hiç bilemediğim bir buğu olurdu hep... Onu hiç tanımasaydım tüm bunların nedenini bilmezdim ama artık biliyorum.

Her insanın gerçekten de bir ruh eşi var bu hayatta. Onsuz da yaşayabiliriz, doğru ama onunla olduğumuzda tamamlanır ruhumuz ve bir kere tamamlandığında da hiçbir acı, hiçbir yalnızlık sonsuza dek süremez artık.

Sevdiğim adama o gece tüm acılarımla, yalnızlığımla, terk edilmişliğimle teslim olurken aşkımla, umutlarımla, mutluluğumla baktım gözlerine. O gözlerde gördüğüm aşka tutundum bir kere daha umutla. Çünkü biliyordum. Ozan... Benim için o adamdı. Ruhumun eşiydi ve bundan sonra ne yaşarsak yaşayalım birlikte yazacağımız hikâyemiz hep bize ait kalacaktı.

“Biraz daha böyle bakmaya devam edersen gitmekten vazgeçeceğim artık,” sesiyle mahzun bakışlarımı biricik evimizden alırken, “Tamam tamam,” dedim hızlıca. “Ne bileyim böyle birden arkamızda bırakıyormuşuz gibi geldi,” deyip dış kapıyı çektiğim sıra dudakları keyifle kıvrılırken, “Eminim evimiz bizsiz de bir hafta ayakta kalabilir Sena’m,” dediğinde sinirle dilimi çıkardım. Sonra ne yaptığımı fark edip utançla elimle ağzımı kapadığımda Ozan’ın kaşları hayretle havalanırken şöyle bir etrafına bakıp elindeki çantayı arka koltuğa bırakarak yanıma doğru adımladı.

“Özür dilerim bir anda oldu,” diye mırıldandığım an saçma davranışım için yerin dibine girmek isterken Ozan yanıma gelir gelmez belimden kavrayıp dudaklarıma kapandığında beklemediğim atağı karşısında şaş-

kınlıkla inledim. Soluk soluğa, “Ozan... Sokaktayız ne yapıyorsun?” diye fısıldadığımda güçlükle dudaklarımdan kopup, “Etrafta kimseler yok,” dese de, “Orası hiç belli olmaz,” dedim telaşla doğrulmaya çalışırken.

Hem... Ben hangi ara arabanın üzerine doğru yatmıştım Allah aşkına?

Doğrulur doğrulmaz bakışlarımı etrafta gezdirsem de neyse ki kimselerin görünmemesiyle rahatlarım, “Allah’tan Cavidan ablanın bakış açısında değiliz,” dedim keyifle. “Yoksa ilk sabahımızda tüm mahalleye dedikodu malzemesi olmuştuk.”

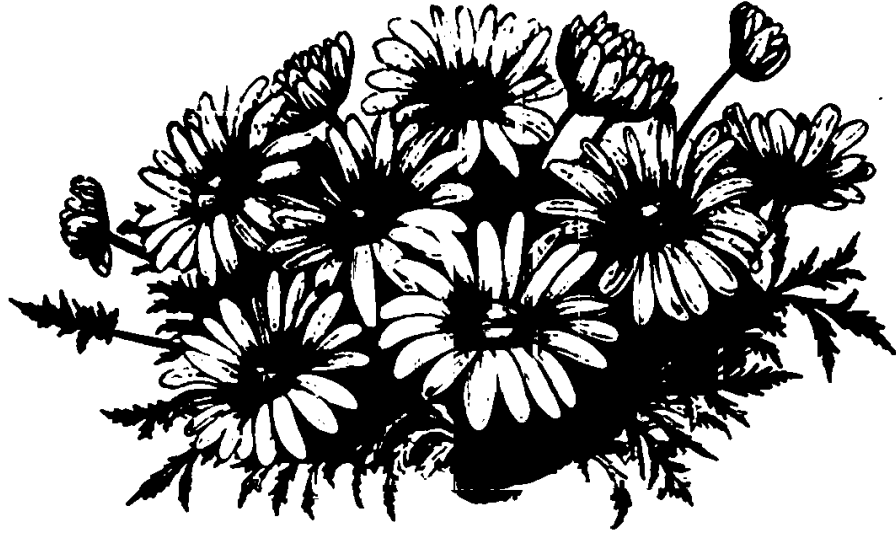
“Madem gören yok o zaman bunu da değerlendirmek lazım,” deyip yeniden dudaklarıma kapandığında çaresizce inlerken tüm bedenimde hâlâ dün gece yaşadıklarımızın tatlı sızılarını hissediyordum. Neredeyse sabaha dek uyumamıştık ama birkaç saatlik uyku bile ikimize de fazlasıyla yetmişti sanki. Canım kocamın yüzü bu sabah her zamankinden daha bir yakışıklıydı ve ben de... Biraz tuhaf hissediyordum kendimi. Dudaklarının sıcaklığını hâlâ her zerremde hissetmem ve şimdiden özlemem normal miydi sahi?

Elimle ensesine tutunup öpücüğüne aynı aşkla karşılık versem de bir an sonra yakalanma korkusuyla ellerimi göğsüne yaslayıp uzaklaştırdım onu kendimden. “Yapma artık, dayanamıyorum sen böyle yapınca. Sonra da mahalleye rezil olacağız,” diye söylendiğimde dudakları keyifle kıvrılırken, “O zaman baş başa kalacağımız ana kadar bekleyelim bakalım,” dediğinde kıkırdayıp, “Serseri,” dedim hafifçe omzuna vurarak.

“Hadi gidelim artık,” dediğinde kapımı açmasıyla heyecanla kendimi arabaya atarken bir an sonra o da şoför koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırmadan evvel arka koltuğa uzandığında ne yaptığına bakarken kucağıma bıraktığı papatya buketiyle mutlulukla gülümseyip buketi göğsüme yaslardım.

“Artık beni hatırlamak için papatyalara ihtiyacın yok ama bu papatyalar da tıpkı senin gibi... Göz kamaştıracak kadar güzeller,” demesiyle elimi çehresine yaslayıp dudaklarına sıcacık bir öpücük bırakırken, “Kalbim seninle hep papatya mevsiminde... Çok seviyorum seni,” diye aşkla fısıldadığımda başını hafifçe çevirip bileğimi kavrayarak avcumdan öptü.

Ardından önüne dönüp arabayı çalıştırdığında önümüzde uzayıp giden yola heyecanla bakarken bir an sonra arabanın üzerini açtığında heyecanla ellerimi yukarı doğru uzattım. Serin kasım havasına inat kalplerimizi saran aşk sıcacık bir yaz rüzgârı misali etrafımızı sarıp sarmalarken bundan sonra birlikte yaşayacağımız hayatımızın her anı için sabırsızlanıyordum.

Final

Sonlar ve Sonsuzluklar

2000, Aralık

Günlerdir süren kar yağışı şiddetini iyiden iyiye artırmıştı. Dışarı ne denli soğuk olsa da evin içi tam aksine yaz günü gibi sıcaktı. Mahalleye bu sene gelen doğalgaz hattı sayesinde birçok ev kaloriferle tanışmış, özellikle de küçük çocukları olan aileler rahat bir nefes almıştı. Kışın soba yakmanın keyifli yanları olsa da çoğunlukla herkes için fazla zahmetli bir işti. Evlerde yalnızca soba yanan odaya mahkûm olmak özellikle de çocuklu aileler için büyük bir sorundu ama bu sene Turna Sokak'ta pek çok insanın keyfi yerindeydi.

En azından faturalar gelmeye başlayana dek öyle olacak gibiydi.

Yatağın üzerindeki yastıkların arasında kıpırdanıp duran oğluna bakan Çiçek telaşla saçlarını kurutmaya devam ederken tam o an sessizce açılan kapıyla bakışları aynadaki yansımaya takıldığında heyecanla yutkundu. Levent bir an için gördüğü güzellik karşısında adım atacak gücü dahi kendinde bulamazken biricik karısının aşk dolu bakışlarına ağa ta-

kılan bir balık misali takılarak usul usul yanına doğru sürüklendi. Tıpkı karısı gibi onun bakışları da aynadaki yansımadan görünen oğullarına takıldığında bakışlarındaki ateşin yerini saf bir şefkat duygusu alsa da yeniden karısına döndüğünde elindeki havluya uzanarak onun yerine uzun sarı saçlarını kurulamaya devam etti. Çiçek tam arkasında sanki dokunmaya kıyamıyormuş gibi bir şefkatle saçlarını kurulayan adamı izlerken kalbinde büyüyen her duyguyla bir kere daha yüzleşti.

Bu hayatta verdiği en yanlış kararlar da en doğru kararlar da hep Levent'le ilgiliydi. Onu kendinden uzaklaştırmak en büyük hatasıydı, duygularıyla yüzleştğinde ona gitmekse verdiği en doğru karardı.

“Saçlarımla oynamanı sevsem de ilgine hasret kalan yalnız onlar değil kocacığım,” dediğinde Levent karısının cesareti karşısında bir kere daha hayranlıkla baktı gözlerine. Elindeki havluyu kenara bırakıp kollarını tam arkasından narin beline sardığında elleri de usul usul toz pembe geceliğinin ipeksi kumaşı üzerinde gezinirken başını hafifçe yana yatırıp dudaklarını boynuna yasladığında Çiçek de bedenini teslimiyetle sevdiği adama yasladı.

“Çok özledim seni,” diye fısıldayan genç adam gittikçe ateşi harlanan dudaklarını karısının pürüzsüz boynunda gezdirirken başını ona alan açmak adına yana yatıran Çiçek de bir elini kocasının karnındaki ellerinin üzerine bırakırken diğerini ardına uzatarak kocasının saçlarına uzandı. Geçen her saniye iki sevgili arasındaki ateş şehrin tüm karını eritecekmişçesine harlanırken daha fazla dayanamayan Levent karısını hızla çevirip önünde durdukları makyaj masasının üzerine oturttuğunda Çiçek de hızlıca bacaklarını kocasının beline sarıp kollarını da boynuna doladı. Levent yaklaştığı bedeni kollarıyla sarıp dudaklarını karısının dudaklarına yasladığında iki âşık hasretle bekledikleri kavuşma için soluk soluğa birbirlerinde kaybolurlarken genç adam karısını kucağına alıp kapıya doğru yöneldiği anda arkalarından gelen tiz çığlık sesiyle duraksadı.

Çiçek de sanki birilerine yakalanmışlar gibi bir telaşla başını geri çekip kocasının arkasında kalan yatağa bakarken Levent alnını karısının çenesine yaslayıp içli bir nefes bıraktı. “Mükemmel zamanlama,” diye yarı alay yarı ıstırapla söylendiğinde Çiçek kocasının hâline gülerken, “Hadi indir beni,” deyip omzuna vurduğunda Levent onu dinlemeden geri dö-

nerek yatağa doğru adımladı. Karısını yatağın üzerine bıraktığı sıra yatakları kıpraşıp duran oğulları annesinden aldığı masmavi gözleriyle apaçık bir restleşmeyle kendisine bakıyordu.

“Baban bu sıpanın kulağına ezan okurken abin araya girip hakkımda kötü bir şeyler demediyse benim de adım Levent değil,” deyip sırtüstü yatağa uzanan kocasıyla Çiçek de sevdiği adama gülüp minik oğlunu kucağına aldı. Sadece iki aydır dünyada olsa da görmüş geçirmiş dedeler gibi bakan boncuk mavisi gözleri arada Çiçek’in de böyle şeyler düşünmesine sebep oluyordu.

Birincisi biricik yavruları Emre, anne babasını uyutmadan asla uymuyordu. İkincisi ve en önemlisi de karı koca ne zaman yakınlaşacak ol-salar sanki birileri dürtmüş gibi çığlık çığlığa ağlayarak evi ayağa kaldırıyordu minik sıpa. Aylardır birbirlerine hasret kalmış olan âşıklar için bu durum ne denli azap verici olsa da ikisi için de her şeyden daha kıymetliydi oğulları. Aşklarının en özel mükafatıydı.

Çiçek sarıya çalan mis kokulu saçlarından öptükten sonra yakasını sıyırp doymak nedir bilmeyen oğlunu emzirirken Levent de uzandığı yerde şefkat dolu bakışlarla ailesini izliyor, bir yandan da elini usul usul oğlunun sırtında gezdiriyordu.

Her sabah her akşam nasıl böyle şanslı olabildiğini düşünüyordu genç adam. Delikanlılık çağlarından beri bildiği tek şey Çiçek’i sevmekti ama bir gün gelmiş onun kendisini hiçbir zaman sevmeyeceğini kabullendiğinde hayat amacını da kaybetmişti sanki. Umudunu kaybettiği o anda da sanki bir sihirli değnek değmiş gibi aydınlanmıştı hayatı. Çiçek gelmişti. Çiçek kendisine gelmişti.

Çiçek’i sevmek başkaydı, onunla bir aile hayali kurmak bambaşkaydı. İçten içe sevdiği kızın böyle bir hayat istemediğine inandırmıştı kendisini. Aslında Çiçek de yıllarca böyle olduğuna inanmıştı. Bu mahalledeki onlarca kadından biri olmak istemiyordu. Akşama dek çocuk bakmak, ev işleriyle uğraşmak, kocasının yolunu gözlemek istemiyordu.

Tüm bunları söylerken hesaba katmadığı şey aşktı oysaki...

İnsan sevdiği kişiyle bir hayatı paylaştığında yaşadığı hiçbir an yük olmuyordu artık. Onun için bir şeyler yapmak, onun gelişini beklemek, çocuğunu doğurmak...

İçinde sevgi olan her eylem yük değil lütuftu aslında. Çünkü Çiçek ne yapıyorsa sevdiği adam onun için kat be kat fazlasını yapıyordu. Bir zamanlar hayal ettiği hayattan hiç vazgeçmemiştir Çiçek, çünkü en büyük destekçisi hep sevdiği adamdı. Kendi hayallerinden hiç vazgeçmemiştir ama artık sevdiği adamla birlikte kurdukları hayalleri de vardı. Ve Levent her yeni gün o hayalleri karısına duyduğu aşkla gerçeğe dönüştürüyor, Çiçek de her defasında kocasına daha fazla âşık oluyordu.

Üniversiteden mezun olduktan sonra bir süre stajını da yaptığı dergide editör olarak çalışsa da son iki yıldır ülkenin en önde gelen yayınevlerinden birinde editör olarak çalışıyordu. Okul yıllarında hayallerini süsleyen yayınevinde işe başlamasında Ozan'ın da büyük desteği olmuştu kendisine. Çiçek yakın dostunu mahcup etmemek adına elinden gelen en iyi şekilde işini yaparken yayınevi sahipleri de ortaya çıkan işlerden fazlasıyla memnun görünüyordular. Yakın zamanda çıkacak olan yeni romanı için de Ozan ile ilk kez birlikte çalışacaklardı ve bu durum etraflarındaki herkesi fazlasıyla heyecanlandırıyordu. Ozan çok ünlü ve başarılı bir yazardı ve onun kitabı üzerinde çalışacak olmak Çiçek için unutulmaz bir deneyim olacaktı. Son yıllarda hepsinin hayatlarında öyle güzel gelişmeler yaşanıyordu ki genç kadın her anlamda hayatının en mutlu günlerini yaşadığını biliyordu.

Hem sevdiği işi yapmaya devam ediyor hem de günün çoğunda evinde ailesiyle bir arada oluyordu. Hele de şimdi bir bebeği olmuşken yanından beş dakika ayrılmak bile eziyet gibi geliyordu genç kadına.

O asi, hırçın, kimi zaman şımarık, deli dolu kız büyümüştü. Önce sevgili olmayı öğrenmiş, sonra eş olmuştu sevdiği adama. Şimdi de sıfatların en kıymetlisine sahipti, anneydi. Obur oğlunun saçlarını severken bakışlarını âşık olduğu adama çevirdi. Onu kendinden uzak tuttuğu her bir gün için hâlâ kalbi sızlasa da bundan sonra tüm ömrünü onu sevmekle geçireceğini biliyor, bunun onu üzdüğü her anı telafi etmesini umuyordu.

Levent karısının bakışlarını üzerinde hissettiği anda gözlerini ona çevirirken, "Seni seviyorum," diye fısıldadı Çiçek tebessümle. Sanki ne kadar söylerse söylesin yetmeyecekmiş gibi hissediyordu. Levent kendisine sevgisini yıllarca hissettirmişti, kendisi bir ömür söylerse ancak onun sevdasına denk düşerdi belki...

Aşk dolu bakışlarıyla, "Ben de seni seviyorum çiçeğim," deyip karısının dudaklarına uzanan genç adam çenesine yediği tokatla şaşkınlıkla aşağı bakarken oğlunun havada savrulan minik elini ısırarak için zor tuttu kendisini. Bakışları sahte bir kızgınlıkla parlarsa da dudakları mutlulukla gülümsüyordu.

"Eşek sıpası, dayından çektiğim yetmedi sen de mi başladın?" derken elini gayriihtiyari çenesinde gezdirdi Levent. Bazen hâlâ bir çenesi olduğuna hayret ediyordu. Çiçek kendisiyle birlikte tüm mahalleliye oyun oynayıp o piknikte ilişkilerini açığa çıkardıktan sonra epey uzun bir süre Mahir'in gazabından kurtulamamıştı genç adam. Sevdiğine bir şey oldu korkusuyla kendisini açık ederken asla tahmin edemezdi Çiçek'in oyun yapmış olabileceğini. Levent onu korkutmamak için evlilik lafının yanına bile yaklaşmazken meğer Çiçek de bir an evvel evlenmek istiyormuş. Herkese ayrı ayrı nasıl söyleriz derdiyle uğraşmak istemediğinden de o gün öyle bir oyuna kalkışmış. Levent hâlâ o günü hatırladıkça gülmekten alamıyordu kendisini.

Gerçi sonrasında uzunca bir süre gülmeye pek fırsatı olmamıştı zira Mahir arkasından iş çevrildiğini düşünen her maço abi gibi tüm hıncını kendisinden çıkarmıştı. İlişkileriyle bir derdi yoktu hatta ikisinin birbirlerini sevmeleri belli etmese de epey hoşuna gitmişti genç adamın ama bu Levent'i biraz silkelemeyeceği anlamına da gelmiyordu. Silkelemekten kastı da olur olmadık her yerde canına okumaktı müstakbel damatlarının...

Neyse ki Emre'nin haberini ailelerle paylaştıkları zaman son bulmuştu bu yerli yersiz yumruklar da...

Gerçi yaşadıkları duruma bakılırsa Mahir kendisi geri çekilmiş ama bu defa da yeğenini devreye sokmuştu. "Oğlan dayıya çekiyormuş harbiden," derken dişlerini kamaştıran minik yumruğu tutup öptü sevgiyle. "Abin bitti, Emre Bey başladı," diye mırıldanırken Çiçek de uzanıp kocasının çenesinden öptü tebessümle. "Daimi hemşiren burada," deyip alttan alttan güldüğünde Levent de karısına çapkın bir bakış atarak gülümsedi.

Emre karnının da doymasının etkisiyle annesinin kucağında uykuya daldığında Çiçek onu yavaşça yastıkların arasına bıraksa da bir süre bakışlarını oğlunun tatlılığından ayıramadı. Şimdi gizlenseler de masmavi göz-

leri, sarıya çalan açık renk saçları, bembeyaz teni ve tombul kollarıyla öyle tatlı bir bebektir ki oğulları, baktıkça içi içine sığmıyordu genç kadının. “İyi ki yaptık bu sıpayı, değil mi aşkım?” deyip neşeyle kocasına döndüğünde Levent de hülyalı bakışlarla bir oğluna bir karısına bakarken, “İyi ki,” dedi alayla. “Bu gidişle başkasını yapacağımız da yok zaten.”

Çiçek onun sitemli sesiyle kakhaha atıp oğlunu yeniden uyandırmak için ellerini ağzına kapatırken biraz sonra hâlâ uyumaya devam eden oğlunun yanından yavaşça ayaklandı. Levent de sessizce yataktan kalktığı anda ikisinin bakışlarının birbirlerine değmesiyle bedenlerinin tutuşması bir olurken genç adam “Hiç umudum yok ama gel buraya,” deyip karısını kucağına aldığı anda Çiçek de bekletmeden kollarını sevdiği adamın boynuna sardı.

Yatak odasının kapısını açık bırakıp salona geçtiklerinde hâlâ duyulmayan ağlama sesi ikisini de daha fazla heyecanlandırırken genç adam karısını koltuğa yatırdığında Çiçek’in onu üzerine çekmesi fazla uzun sürmedi. Üzerine aniden düşen ağırlığın etkisiyle, “Ah!” diye inlese de kocası telaşla doğrulacağı anda bacaklarını kalçasına sarıp durdurdu onu. “Gitme, iyiyim... Hadi bekletme artık beni,” diye boğuk sesiyle fısıldadığında sevdiği kadının davetine kayıtsız kalamayan genç adam hızla üzerindeki tişörtü çekip kenara fırlatırken karısının üzerindeki geceliği de tek bir hamleyle aniden ortadan ikiye ayırdı.

“Levent!” diye şok olmuş bir hâlde çırlıçıplak hâliyle yakaran Çiçek, “Acele et demiştin,” diyen kocasıyla başını gülerek iki yana sallarken sevdiği adamı yeniden üzerine çektiğinde ikisinin de tutku dolu inleyişleri birleşen dudaklarının arasında kayboldu. Zar zor sığabildikleri koltuğun üzerinde iki âşık beden tutkuyla birbirlerine sarılırken her dokunuş daha büyük bir yangına her inilti daha büyük bir çığlığa dönüştü. Ayların hasreti tutkuyla birbirlerine kavuşan çıplak bedenlerin gölgesinde sona erdiğinde iki sevgili ne ellerini ne dudaklarını bir an olsun birbirlerinden ayıramazken sonsuza dek sürmelerini istedikleri bu vuslat da ne yazık ki oğulları çığlığı basana kadar sürdü.

Kesik soluklarla koltukta ters dönüp karısının çıplak bedenini de üzerine çeken Levent nemli saçların kokusunu içine çekerken sahip olduğu bu hayat için yalnızca şükrediyordu. Öte yandan kocasının güçlü bedeni

üzerinde soluklanmak için kendisine yalnızca bir an tanıyan Çiçek bir yandan usulca sert göğsünü okşayıp dudaklarını da sevdiği adamın coşkusuyla atan kalbine bastırırken dünyanın en şanslı kadını olduğunu biliyordu.

İki sevgili bir an sonra sessizliğe gömülen evin içinde birbirlerinin gözlerine bakarlarken, "Sanırım bu defa bizden umudu kesti," diye gülerrek mırıldandı Levent. Çiçek de onun çenesinden öpüp bedeni üzerinde oturur pozisyona geçerken, "O zaman... Yeniden peşimize düşene dek," deyip avuçlarını göğsüne yaslayarak alt dudağını ısırduğunda cümlelerin devamını getirmesine gerek kalmadı. Çünkü genç adam onu anladığını usulca doğrulup dudaklarına kapandığı anda fazlasıyla ispatladı.

O andan sonra ikisi de mutlu ikisi de âşık ikisi de yalnızca geleceğe dair umutla doluydu.

"Hava çok soğuk, bugün açmasan mı dükkânı acaba gülüm?"

Arka taraftan gelen kocasının sesiyle elindeki yastığı kenara bıraktı Gülfem. Pencereden gördüğü kadarıyla kar yağışı gece boyunca devam etmişti, bahçe dize kadar karla kaplanmış gibi görünüyordu. Yatağın neresimini örterken, "Bilmem ki," dedi genç kadın hafifçe omuz silkerek "Akşama kadar evde oturunca da sıkılırım," derken yatağın kenarında yere düşmüş bir şey takıldı gözüne. Ne olduğunu anlamak için uzanıp çektiğinde avcundaki mavi renkli patiğe bakakalırken kalbinde yine o ince sızıyı hissetti. Hiç geçmeyecekti. İnsan zamanla alışacağını zannediyordu ama alışmak diye bir şey yoktu.

Kabullenmek vardı, Gülfem de ne yazık ki kabullenmeyi öğrenmek zorunda kalmıştı. Arka taraftan gelen adım sesleriyle güçlü kolların belini sarması bir olurken dolan gözlerine inat gülümsemeye çalıştı. "Emre'nin," dedi, içi paramparça olsa da mutlu bir sesle. "Dün buraya yatırmıştık, düşmüş olmalı," diye mırıldanırken kocası hiçbir şey söylemeden çenesini omzuna yaslayıp ona daha sıkı sarıldığında Gülfem de ellerini karnının üzerindeki ellerin üzerine bıraktı.

Bir gün... Tek bir gün olsun pişman olmamıştı Mahir evlendik-

leri için. Hayatı boyunca duyduğu tek pişmanlık ayrıldıkları zaman bir süreliğine de olsa vazgeçmeye çalışmaktı. O zaman bile sevdiği kadının mutluluğu için vazgeçmişti aslında, derdi yalnız buydu. Ayrılmak isteyen Gülfem diye pes etmişti. Ama anlamalıydı. Gülfem, Mahir'i sevmeyi bırakmazdı. Bırakmamıştı da... Bir tek bunaydı Mahir'in pişmanlığı...

Ama bir gün olsun evlendiklerine pişman olmamıştı. Nasıl olacaktı ki? Gülfem, Mahir'in hayatında iyi olan her şeydi. Karısının varlığı her gün uyanmasını sağlıyordu genç adamın. Akşam eve dönmek için saatleri sayıyordu, karısının olmadığı yerde uzun süre duramıyordu. Mahallenin ağır abisi Mahir karısının etrafında pervaneydi ve bunu bütün mahalleli biliyor, herkes ikisinin aşkına yalnızca hayran oluyordu.

Minik öpücüklerle karısının boynunu öperken, "Seni seviyorum," diye fısıldadı genç adam. Gülfem onun yine kendisi için acı çektiğini hissettiğinde gözlerini yumup derin bir soluk alırken, "Ben de seni seviyorum Mahir'im," dedi aşk dolu sesiyle. Seviyordu da... Bu hayatta hiçbir adam Mahir kadar şanslı değildi çünkü kimse böylesine büyük bir aşkla sevilmiyordu.

Yavaşça dönüp yüz yüze gelmelerini sağladığında kocasının bedenine biraz daha yaslandı. Elleriyle kirli sakallı yanağını okşarken, "İyiyim," diye fısıldadı inandırıcı olmasını umduğu bir sesle. İyi değildi ama iyi olmak istiyordu artık. Dünyanın en şanslı kadınıydı o, Mahir'in sevdasıydı. Bununla yetinmeliydi artık...

Genç adam içten içe inanmadığından endişeli bakışlarla karısının güzel gözlerine bakarken Gülfem onu engellemek istercesine dudaklarına sokuldu. Çaresiz bir çabayla gözlerini yumduğunda istemsizce akan göz yaşları dudakları arasına bulaşırken Mahir hafifçe uzaklaşıp akan yaşların üzerinde gezdirdi dudaklarını. Ne kadar çabalarsa çabalasın içten içe hâlâ acı çektiğini biliyordu karısının. Sevgisi yetmiyor değildi ama bazı eksikler vardı ki hiçbir sevgi onun yerini tutmuyordu. Oysa Mahir yetsin istiyordu. Karısı acı çektikçe genç adam ateşlerin üzerinde yürüyordu her gün...

Aslında iyilerdi uzun zamandır. Evliliklerinin ilk yılında ikisi de bebek mevzusunu hiç konuşmamışlardı. Mahir'e kalsa ömürleri boyunca lafını bile açmazdı ama Gülfem birinci yılları dolmuşken tedaviye başlamak istemişti. Mahir için Gülfem'in ağzından çıkan her söz emirdi ama

bir yandan da korkmuştu genç adam. İşler kötü gittiğinde karısını teselli edememek en büyük korkusu olmuştu. İki yılı aşkın tedavi süreçleri boyunca birbirlerine duydukları aşk bir an için bile olsa tükenmemiş hatta her geçen günle artarak çoğalmıştı ama tüm o hastane süreçleri genç kadını fazlasıyla yıpratmıştı. Kocasını da kendisiyle birlikte yıpratmıştı fark eden Gülfem de daha fazla dayanamayıp tedaviden vazgeçmişti. Mahir'i yeterince üzmüşken onu bir de olmayacak bir hayalin peşinde daha fazla sürüklemek istememişti.

Anne olmak kaderinde yoktu. Acı da olsa bunu kabullenmişti en sonunda ...

Yine de her yeni bebek haberiyle kabuk bağlayan yarası sızlamaya devam ediyordu. Üstelik artık uzak evlerde değil hemen yanı başındaydı o bebekler. İki kız kardeşi de anneydi artık. İkisi için de öylesine mutluydu ki Gülfem... Yine de bu mutluluk kendi acısını unutmamasına yetmiyordu.

Kızların ikisi de hamilelik haberlerini bakışlarında yer edinen ürkeklikle vermişlerdi. Oysa hayalleri böyle değildi bir zamanlar, her anı birlikte yaşayacaklardı. Yaşamışlardı da ama ... Gülfem hep eksik kalmıştı.

Çiçek'in hamilelik haberi ise en zoruydu belki de... Gülfem kız kardeşten öte dostu için öyle çok sevinmişken ailesinin tutukluğu canını yakmıştı. Şimdilerde anne, baba dediği öyle de hissettiği insanlar yanında sevinçlerini gösterememişlerdi. Kızları gibi sevdikleri gelinlerini üzmemekten korkmuşlardı. Çiçek... Ah Çiçek, hamile olduğunu söylerken neredeyse suçlu suçlu bakmıştı gözlerine. O zaman anlamıştı Gülfem, gerçeğini kabullenmeyerek en büyük haksızlığı sevdiklerine yaşıtıyordu. Bu hayatta herkes nasibini yaşıyordu, ona da anneliği teyzelikte yaşamak yazılmıştı.

Şimdi avcuna bile sığmayan bir patik yüzünden yine dağılsa da ne kendisini ne kocasını üzmecekti artık. Gözlerini açıp gülümsemeye çalışırken kocasının inanmayacağı bilse de, "İyiyim," diye fısıldadı. Sonra hafifçe uzaklaşıp, "Hadi geç kalma sen daha fazla," derken patiği komodinin üzerine bırakıp kapıya doğru adımladı. Kapıdan çıkacağı sıra birden dönen başıyla pervaza zor tutunurken, "Gülüm!" deyip telaşla yanına ulaşan kocasını korkuttuğu için yine kötü hissetti kendisini. "İyiyim Mahir, gözüm karardı birden," dese de kocası anında ayaklarını yerden kesip kucağına aldı bedenini.

“Beni kucağına almak için bahane aramana gerek yok,” diye sırnaşarak gerginliğini almaya çalışsa da Mahir onu yavaşça salona getirip koltuğun üzerine bıraktı. Kenarda duran sürahidenden bir bardak su alıp, “İç bakalım,” dediğinde canı istemese de kocasının içi rahat etsin diye sudan birkaç yudum aldı Gülfem.

“İyiymi ben vallahi,” dediğinde, “Rengin de solgun dünden beri,” dedi Mahir endişeyle. “Üşüttün kesin, dükkânda kapı açılıp kapandıkça soğuk aldın tabii,” dediğinde, “Üşütmedim,” dedi Gülfem çocuk gibi omuzlarını silkerek. “Hasta değilim hayatım, sadece bir an gözüm karardı o kadar,” dediğinde Mahir pek de inanmayan gözlerle baktı karısına. Söz konusu Gülfem olduğunda asla ihtimallerle yetinmiyordu genç adam.

“Yine de bir hastaneye mi gitsek?”

“Yok artık,” derken yorgun bir nefes bıraktı Gülfem. Ölüm döşeğine düşmedikçe hastane yüzü görmek istemiyordu artık. Hastaneler ona kötü haberden başka ne vermişti sanki bunca zaman?

Mahir içli bir nefes alıp, “O zaman bugün evden çıkmıyorsun,” dediğinde genç kadın yine itiraz edecek olsa da kocasını başka türlü rahatlatamayacağını anladığında, “Peki,” diye mırıldandı. “Geçerken pencerede görürsen Cavidan ablaya söyle bari, o tüm mahalleye duyursun,” dediğinde karısının eğlenerek söyledikleriyle Mahir de güldü. Önce eğilip alından sonra yanaklarından dayanamayıp uzun uzun da dudaklarından öptükten sonra güç bela evden çıktığında kuru bir bedenden ibaret olduğunu biliyordu genç adam. Çünkü aklı da kalbi de ruhu da evde karısının yanı başında kalmıştı...

Tüm gün boyunca kocasının sözünden çıkmayan bir eş olarak yan gelip yatmıştı Gülfem de... Aslında bir ara kalkıp yemek hazırlayacaktı ama o sıra da kayınvalidesi arayıp akşam yemeğine çağırınca yemek işinden de vazgeçmişti. Akşamüzeri Mahir eve geldiğinde karısını sabaha göre çok daha iyi görüp gülümserken Gülfem de kocasına biraz daha sırnaşıp tüm gün üzerinde taşıdığı gerginliği fazlasıyla almıştı.

Her anlamda...

Birlikte banyodan çıktıklarında ikisi de hâlâ üzerlerinden atamadıkları tutkunun gölgesinde akşam için hazırlanırlarken Mahir yine fazlasıyla isteksizdi. Eskisi gibi ayak diremese de annesinin yanına gitmek içinden

gelmiyordu. Zaman her anlamda herkese iyi gelmişti ama Mahir'in annesine olan kırgınlığı hiç azalmamıştı. Söz konusu kendisi olsaydı eğer anemdir der unutturdu belki ama Gülfem'e çektiirdiği acıyı unutması mümkün değildi. Şimdilerde karısı annesiyle tıpkı eski günlerine dönmüşse de Mahir için unutmak o kadar kolay değildi.

Yine de babası için, kardeşi için, babaannesini için en çok da aile huzurları için susuyor, hayatın akışında bir şekilde o eve gidecek yolu buluyordu. Gülfem ise kocasının düşüncelerini bildiğinden bu yükten de kurtulsun diye vazgeçmeden çabalamaya devam ediyordu. Annesine olan kırgınlığı sevdiği adamın kalbine yüküttü ve Gülfem onu bu yükten eninde sonunda kurtaracaktı.

Üzerlerini giyinip evden çıktıklarında karlı yolda el ele adımladılar. İlk gün nasıl taze bir aşk varsa yüreklerinde bugün hâlâ oradaydı. Yalnızca daha tutkulu daha coşkulu ve çok daha fazlasıyla ...

Zili çaldıklarında Mahir karısını kolunun altına almış hâlde soğuktan korumaya çalışırken gevrek gülüşlü damatları Levent açtı kapıyı. Onun da aylardır süren hasreti bu sabah sona erdiğinden bugün kimse genç adamın keyfini bozamazdı. Mahir sırtıp duran genç adama ters bir bakış atsa da Gülfem'in iteklemesiyle söylenerek içeriye geçti.

"Nerede teyzesinin lokumu?" diye şakıyan Gülfem içeriye doğru koşururken o sıra annesinin kucagında agu ve gugudan ibaret bir aşk şarkısı söylenen Emre kendisine güldüğünde Gülfem minik bebeğe hayranlıkla gülümsedi. Koşarak banyoya geçip ellerini yıkadıktan sonra Emre'yi kucagina aldığıında tüm aile çaktırmamaya çalışan bakışlarla ikisini izlerken hepsinde hem hüzün hem mutluluk bir aradaydı. Gülfem'in anne olmak için doğurmaya ihtiyacı yoktu. Bakışları anneydi genç kadının ...

Mahir de babaannesine ve babasına selam verip içeriye geçerken Serpil Hanım oğluna hiç gücenmedi. Bu hâline alışması bir yana hak ettiğini bildiğinden tek kelime bile edemiyordu. Mahir'in buraya gelmesi bile çok şey demekti, yanlış bir laf edip bunu da kaybetmek istemiyordu.

En son Mehpere Hanım da geldiğinde tüm ailenin bir araya gelişiyile uzun zaman sonra bu hane böylesine neşeyle dolmuştu. İki çocukları da evden ayrıldıklarından Serpil Hanım ile Harun Bey ister istemez mahzunlaşsalar da çocukları sevdikleri insanlarla yuvalarını kurdukları için mut-

luydular. İçlerinde bir yer çocuk olup şuralarda koşturdukları zamanları hiç unutamasa da şimdi onları kendi aileleriyle burada görmek ikisini de gururlandırıyordu.

Yıllar evvel ortaya çıkanlar yüzünden karı kocanın arası geri dönülmez bir şekilde açılrsa da çok geç olmadan Serpil Hanım'ın hatalarının farkına varması yalnız çocuklarıyla ilişkilerini değil bu aileyi de kurtarmıştı. Şimdilerde yine sevgi ve saygıyla yan yana el ele olan yaşlı çiftin tek temennisi ömürleri yettiğince evlatlarının mutluluklarına şahit olmaktı.

Öte yandan babaanneler evlatlarını mutlulukla izlerlerken bugünlere şükrediyorlardı. Kendi ömürleri gitgide eksilse de çocuklarının hayatları her geçen gün şenleniyor, renkleniyor, mutlulukla doluyordu. İki yaşlı kadının da tek duası tıpkı kendileri gibi çocukların da hiçbir zaman birbirlerinden ayrılmamasıydı. Zaman onlara bunu son nefeslerine dek gösterecekti.

"Hadi kızlar sofrayı kuralım artık," deyip ayaklanan Serpil Hanım ile Gülfem minik Emre'yi babaannesinin kucasına bırakırken eğildiği anda yine dönen başıyla gözlerini yumdu. Diğerleri fark etmese de gözlerini karısından ayıramayan Mahir anında durumunu fark ederken, "Gülüm iyi misin?" deyip telaşla ayaklandığında Gülfem kocasının büyükler karşısındaki pervasızlığıyla kızarıp bozardı.

"İyiyim, ben mutfağa gideyim," deyip kaçarcasına uzaklaştığında büyükler kendi aralarında gülüşürken Levent de kıs kıs güldüğünde, "Çenen mi kaşınıyor damat?" diye söylendi Mahir.

"Sayende bir çenem yok ki kaşınsın kayınço," diyen Levent'le Mahir koltuğun kenarındaki yastığı alıp yüzüne çarparken, "Uğraşma oğlanla Mahir," diye söylendi Zühal Hanım. "Abi kardeş genç yaşında canına okudunuz zaten zavallının..."

Kapı eşiğinde babaannesinin söylediklerini duyan Çiçek küskün suratıyla, "Aşk olsun ama babaanne," diye söylenirken, "Konuş babaanne konuş," deyip yaşlı kadına minnetle baktı Levent.

"Levent bunun eve dönüşü de var unuttun galiba?"

Babası duymasın diye kısık sesiyle mırıldanan Çiçek'le Mahir de Levent'in moraran yüzüne bakıp gülerken o sıra çalan kapı ziliyle bakışlar o yöne döndüğünde Gülfem içeriden, "Bakıyorum!" diye seslendi. Genç

kadın kapıyı açtığında elinde bir tabak dolusu sarmayla gördüğü Cavidan'a gülümserken, "Hoş geldin Cavidan abla," dediği anda ayağındaki ayakkabıları çıkarıp içeriye atladı Cavidan.

Tabağı Gülfem'in eline tutuşturup, "Hoş bulduk, hoş bulduk," diye telaşla mırıldanırken hızını alamayıp salon kapısına vardığında gördüğü kalabalıkla duraksadı. "Hayırlı akşamlar," diye sonlara doğru ağzının içinde mırıldanarak salondakileri selamladığında herkes peş peşe selamını alırken, "Hoş geldin Cavidan, hayırdır bir telaşlı gibisin sen?" diyen Zühal Hanım'la Cavidan içinde güç bela tuttuğu haberin sancısıyla kıpırdandı.

"Yok Zühal abla, sarma yapmıştım da kokmuştur diye onu getirdim," derken o sıra salona giren Serpil Hanım'a dönüp, "Ay komşum sana da bir tarif soracaktım," diye telaşla konuştuğunda diğerleri ilgisini üzerinden çekince, "Gel gel," diye kadını kolundan tutup dışarıya doğru çekiştirdi. İki kadın yan taraftaki küçük odaya geçtiklerinde Serpil Hanım ne olduğunu anlamazken, "Sana diyeceklerim var vallahi duyunca yerimde durup sabahı bekleyemedim," dediğinde çekyatın kenarına oturup, "Hayır olsun," dedi Serpil Hanım endişeyle.

Kapalı kapıya bir bakış atan Cavidan derin bir soluk alırken, "Şu Filiz var ya," dedi telaşlı sesiyle. Ellerini de oynatıp dururken kollarındaki bilezikler şingirdiyordu. "Kız bunu kocası babasının evine geri getirmiş ya ... Meğer çocuğu olmuyormuş bunun, adam da ben çocuk istiyorum sen doğuramıyorsun diye boşamış bunu. Evlerden ırak düşünebiliyor musun ne vicdansızmış adam ... Hoş, ilahi adalet mi denir buna ne denir onu da bilemedim ki şimdi ... Zavallı Gülfem'e onca kötülük ettikten sonra kendisi çocuğu olmuyor diye kapıya kondu görüyor musun sen şu Allah'ın işini?"

Cavidan'ın sözleriyle Serpil Hanım'ın yüreğinde hiç kabuk bağlamayan o pişmanlık yarası bir kere daha sızlarken, "*Bir masumun döktüğü gözyaşı sebep olan herkesten ayrı ayrı çıkıyor,*" diye düşündü. Üstelik kendi günahları Filiz'in günahından çok daha fazlaydı. Kendisini annesi bilen o kıza ettiği kötülüğün hesabını ne bu dünyada ne öbür dünyada veremeyeceğini biliyordu Serpil Hanım. Yine de çaresizce çırpınıyor, hiç değilse bundan sonra kalan ömründe Gülfem'e de diğer evlatlarına da layık bir anne olabilmek için çabalıyordu.

Filiz'i yıllardır görmemişti. Mahir ile Gülfem'in evlenmesinden sonra

genç kadın epey bir süre daha aralarını açmak için uğraşmış, en sonunda mahallede yayılan dedikodulara dayanamayan babası kızı Ufuk denen oğlanla evlendirmeye karar vermişti. Nişanlandıktan sonra ikisi de bir süre konuşulmasa da aylar sonra Ufuk'un içip kafayı bulduğu bir gün mahalle pikniğinde Ozan'a saldırmasıyla işler yine karışmıştı. Genç adam pek bir ceza almamıştı ama hayatı bir hayli altüst olmuştu. Ablasının herkeşe karşı övündüğü belediyedeki işini de parasım pulunu da kaybetmişti. İnsan bir kere bataklığa düşmeye görsün, kendini kurtarmaya çalıştıkça daha çok batmak kaderi olurdu o saatten sonra...

Yaşananları bahane eden Filiz, nişanı atsa da babası bir kere onu evlendirmeyi kafaya koymuştu. Bu defa da yaşı kendisinden biraz büyük bir başka adam istemeye geldiğinde ona evet demişti Fahri Bey. Filiz ne kadar dirense de Mahir'i hiçbir zaman kazanamayacağını anladığında pes etmiş, kaderine razı olmuştu. Ama görünen o ki ödemesi gereken bedel bu değildi. İnsan hakikaten de yaşattığını yaşamadan ölmüyordu.

Filiz, Gülfem'e bebeği olmuyor diye onca oyun etmiş, bununla da yetinmeyip ikisi evlendikten sonra başlarda Mahir'in gazabından korkup sessiz kalsa da Gülfem, Serpil Hanım'la da arasını düzeltince hırsına yenilip bu haberi herkese duyurmuştu. Fakat tahminlerinin aksine birkaç kötü kalpli dışında kimse Gülfem'e bu konuyu açıp da kalbini kırmamıştı. Çünkü Filiz'in hiçbir zaman anlamadığı bir şey vardı. Mahir de mahalleli birçok insan da Gülfem'i gerçekten seviyordu. Onun temiz kalbini bilen, gören kimseler ona acımaz, ayıplamaz, yalnızca onun için üzülmüşlerdi.

Oysa şimdi nefret ettiği kadınla aynı kaderi yaşarken kimse Filiz için üzülemiyordu. Haberi alan hanelerde dedikodular almış başını gitmiş, herkes bir kere daha anlamıştı. Bu hayatta kimse kendi kaderinden kaçamıyordu.

"Öyle işte, sabaha kadar tutamadım içimde," deyip ohlayarak ayaklanan Cavidan karşısında dalıp giden kadına bakarken, "Allah seni de kurtardı Serpil abla," dedi hafif alaylı sesiyle. "Şu yılanı gelin diye evine alacaktın bak, gör değer miymiş? Şimdi gül gibi kız evladın oldu," deyip kapıya doğru adımladığında söyleyecek tek kelime bulamadı Serpil Hanım. Haklıydı.

Odadan çıktıklarında kızlar sofrayı hazırlamış, aralarında gülüşürler-

ken Zühal Hanım ile Mehpere Hanım da minik torunlarıyla oynuyorlardı. Oğlu ve damadı da birbirleriyle uğraşıp dururlarken eşinin bakışlarını üzerinde hissetti Serpil Hanım. O an nasıl olduysa onun bu olan bitenden haberdar olduğunu anladı. Harun Bey de dedikoduları akşamüstü kahvede duymuştu. Serpil Hanım bakışlarıyla ailesine yaşattığı her şey için özür dilerken eşi de tebessümle baktı bunca yıllık hayat arkadaşına.

Evet, karısı çok hatalar yapmıştı ama pişmandı. Öyle pişmandı ki bu pişmanlığı her gece yastığa başını koyduğu anda döktüğü gözyaşlarından biliyordu Harun Bey. Karı koca anlayışla birbirlerine bakarlarcken her şeyden habersiz, "Yemeğe kalsana Cavidan abla," dedi Çiçek.

"Yok kuzum, ben de sofrayı kuracaktım zaten, hadi herkese hayırlı akşamlar," deyip kapıya yönelecekken Cavidan, Gülfem de elinde büyükçe bir borcamla salona girdi. Masaya birkaç adım kala gözleri kararan genç kadın son bir çabayla, "M-Mahir," diye seslenirken daha kocası ayağa kalkmadan önce elindeki tabağın düşmesi sonra da kendisinin yere yığılması bir oldu.

"Gülfem!" diye korkuyla öne atılan Mahir'i, "Yavrum, ne oldu kızım Mahir?" diye yakaran Mehpere Hanım'ın çığlığı takip ederken bir anda tüm kalabalık genç kadının etrafına doluştu.

"Ne oldu bu kıza hay Allah?"

"Gülfem, Gülfem uyan güzelim!"

"Abi dur kolonya getireyim."

Kim ne derse desin Mahir karısını kucığına aldığı gibi kimseyi duymadan kapıya yöneldiğinde Çiçek son anda kabanını genç kadının üzerine atarken Levent de arabasının anahtarını alıp önden koştuğunda tüm aile hastaneye gitmek üzere yola çıktılar. Emre'yi bu soğukta dışarıya çıkarmayacakları için Zühal Hanım küçük torunuyla evde kalmış, Cavidan da telaş içerisinde olan yaşlı kadını yalnız bırakmak istemediğinden eve haber verip onun yanında kalmıştı. Yoğun kar yağışı yüzünden kapanan yollar Mahir'in korkusunu geçen her saniye daha da artırırken, "İleriden ara yola gir Levent," diye gözlerini karısından ayırmadan seslendi Levent'e.

Titreyen eliyle karısının rengini kaybeden güzel yüzünü okşayan genç adam "Gülüm... Ne oldu sana, aç gözlerini yalvarırım," diye sayıklarken sanki sevdiği adamın sesini duymuş gibi usulca araladı kirpiklerini

Gülfem. Karşısında dolan gözleriyle kendisine bakan adamı bulduğunda kuruyan dudaklarıyla güç bela, "Mahir," diye sayıklarken, "Ne oldu bana, başım... Çok dönüyor," diye güçlükle fısıldadığında Mahir karısının solgun yüzünü okşayıp alnından öptü sevgiyle.

"Yanımdayım bir tanem, birazdan hastanede olacağız," dediğinde Gülfem'in gözleri yeniden kapanırken, "Levent!" diye telaşla bağırdı Mahir. "Acele et, hadi!"

Dakikalar sonra hastaneye vardıklarında genç kadını gelen sedyeye yatırırken peşinden telaşla koşturdu tüm aile. Kapanan kapının ardından çaresiz bir bekleyiş başlarken, "Nesi var ki bu kızın?" diye üzgün sesiyle mırıldandı Çiçek. "Geldiğinde de söylemiştim, bir solgunluk vardı yüzünde."

"Zayıflamış yavrum ben de gördüm," diyen Mehpere Hanım'la Mahir sanki kendisini suçlu gibi hissederken dakikalar boyunca çekildiği köşede sessizce beklemeye devam etti. Biraz sonra bir hemşire kendisini çağırdığında hızla peşinden giderken odaya girdiği anda beyaz çarşafların üzerinde solgun bir hâlde uzanan karısına doğru telaşla atıldı. Yanına çöküp ellerini tutarak, "Gülüm iyi misin?" diye titreyen sesiyle sorduğunda Gülfem kocasını ne hâle getirdiğini görüp üzüldürken elini yanağına yaslayıp gülümseyen bakışlarıyla, "İyiyim Mahir'im," dedi iç çekerek. "Birkaç gündür hastaydım zaten biliyorsun, serumla toparlarım birazdan," dediğinde genç adam dudaklarını karısının elinden ayıramazken biraz sonra açılan kapıyla hafifçe toparlandı.

İçeriye giren doktor, "Nasılsınız Gülfem Hanım? Baş dönmeniz devam ediyor mu?" diye sorduğunda Gülfem "Daha iyiyim," diye yorgun tebessümüyle mırıldanırken, "Birkaç gündür iyi değildi zaten," dedi Mahir hafifçe çatılı kaşlarıyla doktora dönerek. "Soğuktan mı oldu yoksa yediği içtiği bir şey mi dokundu bilmiyorum," dediğinde, "Mahir," dedi Gülfem kocasının elini çekiştirerek. "Sakin ol iyiyim ben."

"Bence de sakın olun Mahir Bey, eşiniz gerçekten de iyi," dediğinde Mahir doktorun konuyu pek de ciddiye almadığını düşünüp kaşlarını biraz daha fazla çatarken, "Sürekli başı dönüyor," dedi sinirle. "Kaç gündür rengi solgun, yahu daha az önce bayıldı nasıl bir şeyi yok dersiniz? Bütün testleri yaptınız mı? Kan alınmıştı iyice baktınız mı?" diye huysuzca söy-

lenmeye devam ettiğinde bir an için doktor hanım genç adamın telaşı ve karısının tatlı bir tebessümle kocasını izlemesine hayranlıkla bakmaktan alamadı kendisini. Birbirlerini seven çiftlere rastlamak öyle kolay değildi artık...

“Mide bulantınız var mı Gülfem Hanım?”

Doktorun sorusuyla Gülfem başını iki yana sallasa da bunu yaparken bile hâlâ başı dönüyormuş gibi hissediyordu. “Yok,” dediğinde doktor hanım bir kere daha elindeki dosyaya bakarken, “Peki, bundan sonra olacaktır muhtemelen, hazırlıklı olmanızı tavsiye ederim,” dediğinde genç kadın anlamayan bakışlarla yüzüne bakarken, “Niye?” diye daha büyük bir telaşla mırıldandı Mahir.

“Yediği bir şey mi dokunmuş? Ne çıkmış testlerde? Virüs falan mı kapmış yoksa?” dediğinde doktor hanım gülmek için kendisini zor tutarken, “Virüs değil... Bebek,” dedi tebessümle. “Eşiniz hamile Mahir Bey. Tebrik ederim, baba oluyorsunuz.”

Mahir hâlâ Gülfem’in ne çeşit bir hastalığı olduğunu anlamaya çalışırken Gülfem’in eli sanki bir mıknaşın çekilmesi gibi hızla karnına uzandı. Titreyen göz bebekleriyle doktorun söylediklerini hayal edip etmediğini anlamaya çalışırken, “Yani nesi var tam olarak?” diye sordu Mahir evhamla. “İlaç falan yazacak mısınız?” diye peş peşe sormaya devam ederken bir anda sanki duvara çarpmış gibi duraksadı. Duyduklarını yeni idrak eden bakışları şokla karısına döndüğünde Gülfem’in dolu dolu gözlerini, karnına yastı titreyen elini görmek genç adamı kalbi duracakmışçasına heyecanlandırırken, “Ama,” dedi Gülfem, tüm o mucizevi anı bölen korku dolu sesiyle.

“Benim... Çocuğum olmuyor. Bir yanlışlık olduysa,” derken kendisini en kötü ihtimale hazırlıyordu yalnızca. Bu mucizeye inanır ve doktor o zaman yanıldığını söylerse... İşte bununla baş edemezdi genç kadın.

Doktor hanım o an böyle bir şey duymayı beklemediğinden ister istemez genç çift için üzüldüğünü hissederken ikisinin de bakışlarında yer edinen ve birbirleriyle savaştan umut ile umutsuzluğu gördü. Önündeki kan testi kesindi ancak tüm hekimlik bilgisine rağmen küçücük bir ihtimal de olsa onları hayal kırıklığına uğratmak istemediğinden bakışlarını odanın bir ucunda olan ultrason cihazına çevirdi.

“Kan testlerine göre emin olsam da buyurun şöyle, ultrason ile de teyit edelim,” dediğinde Gülfem kocasının elini tutarak şaşkınlıkla doğrulurken ne hissedeceğini bilmiyordu. Bu hastane odalarına defalarca kez gelmiş, o ultrason cihazının yanı başında Çiçek ve Sena için beklemişti. Ama ilk kez kendisi oraya uzanacak, saniyeler içinde yüreğine düşen umudun gerçek olup olmadığını anlayacaktı.

Mahir de en az karısı kadar şaşkın bir hâl içinde olsa da Gülfem’in üzülmeye ihtimali onu her şeyden daha çok korkuttuğundan karısının elinden tutarak ona destek olmayı seçti. Usulca alnını öpüp sessiz desteğiyle yanında yürürken Gülfem bu defa ultrason cihazının yanındaki sedyeye uzandığında kalbi âdeta yerinden çıkacak gibiydi.

“Karnınızı açın lütfen,” diyen doktorla Mahir eşine yardımcı olmaya çalışırken Gülfem onun da ellerinin titrediğini gördüğünde gözlerinin dolduğunu hissetti. Şimdi yalnız hayal kırıklığına uğramaktan değil sevdiği adama da bu hayal kırıklığını yaşatmaktan deli gibi korkuyordu.

Doktorun karnına sürdüğü jelin üzerinde gezdirdiği cihazdan gözlerini ayıramazken bir an sonra bakışlarını sanki bir şey anlayacakmış gibi yan taraftaki ekrana çevirdi. Mahir o anda elini tutmasa sanki hayattan kopup gidecekmiş gibi boşlukta hissediyordu kendisini.

Doktor bir süre cihazı karnında gezdirip ara ara kaşlarını çatıp hemen sonrasında düzeltirken iki âşık da korku dolu bir heyecanla söyleyeceklerini beklediler. Gülfem’in korkusu yanıldığını söylemesiydi, Mahir’in korkusu ise Gülfem’in üzülmesiydi.

Bir an sonra bakışlarını genç çifte çeviren doktor hanım ikisinin gözlerinde de hem umudu hem de korkuyu apaçık görürken onları daha fazla bu stresle baş başa bırakmamak için, “Hamilesiniz,” dedi içten bir tebessümle. “Kan testi zaten kesin sonucu gösterir ama ultrasona da baktığımız iyi olmuş,” derken şok olmuş bir hâlde kendisine bakakalan çifte hayal bile edemedikleri ikinci mucizeyi de verdi o akşam.

“İki ayrı kese görüyorum. İkiz bebekleriniz olacak,” dediğinde, Gülfem gözyaşlarıyla kocasına dönerken Mahir hâlâ donmuş bir hâlde ekrana bakıyordu. Bir an sonra karısının, “M-Mahir,” deyişiyle yaşlarla parlayan bakışları Gülfem’e dönerken, “Sen de duydun değil mi?” diye heyecanla fısıldayıp gülümsediğinde Mahir de gözyaşlarıyla alnını karısının omzu-

na yasladı. Gülfem o an onun yıllardır omuzlarında taşıdığı yorgunluğu attığını anlayıp sessizce elini kocasının saçlarına bırakırken doktor hanım makineden çıkan fotoğrafı yatağın kenarına bırakıp genç çifti baş başa bırakmak için sessizce odadan çıktı.

Gülfem usul usul saçlarını okşadığı adamın sessiz ağlayışını gözyaşlarıyla karşılarken bir an sonra başını kaldıran Mahir, “Şükürler olsun,” diye fısıldadığında, “Şükürler olsun Mahir’im,” diye fısıldadı Gülfem de. Genç adam önce karısının avuç içine ardından alınına en son dudaklarına birbiri ardına öpücükler bırakırken Gülfem bir eline aldığı fotoğrafla gözyaşlarına inat neşeyle gülümsedi.

“Bebeklerimiz olacak,” derken nasıl da şanslı olduklarını fark ettiği anda, “Mahir,” diye heyecanla şakırken, “Bebeklerimiz olacak... Bebeklerimiz!” diye tekrar ettiğinde, “Senden bana nefes olacak iki can,” dedi Mahir de aşk dolu gülüşüyle. Peçeteyle karnını sildiği karısının doğrulmasına yardım eden Mahir şaşkınlıktan ne yapacağını, elini kolunu nereye koyacağını bile bilemezken daha fazla merakına engel olamayan Çiçek pat diye odanın kapısını açtığında gayriihtiyari karısının önüne geçti Mahir. Gelenin kardeşi olduğunu gördüğünde yeniden karısına dönüp şaşkın gülüşüyle güzel yüzüne bakarken, “Ne oldu? Niye bu kadar uzun sürdü muayene? Doktor da bir şey demedi çıkarken,” diye söylenen Çiçek yanlarına geldiği anda afallayarak duraksadı.

“Siz... Gülfem sen... Niye ultrasonun yanındasın?” diye şaşkın hâlde sorduğunda hem abisinin hem de kardeşten öte dostunun bakışları ayan beyan ortada olan gerçeği ele verse de Gülfem mutluluk gözyaşlarıyla elindeki ultrason fotoğrafını kaldırdığında Çiçek elleriyle ağzını kapadı bir anda. Dolan gözleriyle ikisine birden bakıp, “G-Gerçekten mi?” diye fısıldadığında Gülfem, “Teyze mi olacaksın yoksa hala mı?” diye neşeyle sorunca tıpkı karşısındaki çift gibi Çiçek’in ilk tepkisi de, “Şükürler olsun!” oldu. Neşeli bir ciyaklamayla ikisine birden sarıldığında gözyaşları gitgide gülüşlerin gölgesinde kaybolurken, “Yeğenim olacak!” diye heyecanla şakıyan Çiçek’i bir kez daha şoka sokan abisinin göz kırparak söylediği şey oldu.

“Yeğenlerin...”

Elini kaldırıp iki işareti yaptığında Çiçek bu defa hastaneyi ayağa kal-

dıracak bir ılık atarken koridorda bekleyenler bir Şey oldu korkusuyla odaya daldıklarında yerinde zıplayan iek'i ve Şaşkın gülüŐleriyle birbirlerine bakan çifti gördüklerinde ne düşüneceklerini bilemediler.

iek heyecanla Gülfem'e baktığında onun gözlerinden aldığı onayla kalabalık ailesine dönerken, "Yeğenlerim geliyor yeğenlerim! İıkizlerimiz geliyor!" diye bağırdığında tıpkı haberi alan herkes gibi onların da ilk tepkisi Şoka girmek oldu. Gülfem ortamda kayınpederi de olduğundan biraz utanarak kocasının yamacına sokulurken Mahir hâlâ yaşadığı mutluluğun etkisiyle konuşamaz hâlde karısını kollarıyla sardı. Mehpere Hanım aldığı haberle yaşlı kalbinin heyecanla teklediğini hissedip, "Şükürler olsun," diyerek torununa koştuğunda Gülfem de babaannesine mutluluk gözyaşlarıyla sarıldı.

Harun Bey aldığı güzel haberin etkisiyle Şen bir kakhaha atsa da oğlunun da babalığı tadacak olmasının mutluluğuyla gözyaşlarına engel olmadı. Yanına gidip, "Aslanım benim hayırlı olsun, Rabb'im sana da senin gibi evlatlar nasip etsin inşallah," dediğinde Mahir de uzanıp babasının elini öperken Levent de abi bildiğı kayınbiraderine sarılıp, "ok sevindim abi, sağlıkla gelsin yeğenlerimiz inşallah," dedi mutlulukla. O an kapı eşiğinde duyduğu haberin mutluluğuna inat Serpil Hanım'ın kalbi yine hiç dinmeyen bir pişmanlıkla sızlarken oğluyla gelinini tebrik etmeye bile hakkı olmadığını düşündü. Tüm karanlığa inat sevgileri ışık olmuştu yollarına. Karşısındaki mutlu manzaraya bakarken ne büyük günah iŐlediėini bir kere daha anladı.

Gülfem ve Mahir'in sevdası imkânsız bile mümkün kılmayı başarmıştı. Allah olmaz denileni mümkün kılmıŐ, üstelik de iki evlat bahŐetmiŐti yavrularına. Hayatı boyunca bu vicdan azabından kurtulamayacak olsa da torunları olacağı için öyle mutluydu ki Serpil Hanım... Her Şeyden evvel onlar kendi evlatlarından daha Şanslıydı nk Gülfem gibi merhametli bir anneleri, Mahir gibi yürekli bir babaları olacaktı.

Gülfem içine düştüğü sevgi çemberinin ortasında kapı eşiğinde duran kayınvalidesini fark ettiğinde bakışları buğulanırken, "Anne," deyip ona doğru elini uzattığında herkesin bakışları ona döndü. Yüzünde içten bir gülümsemeyle, "Gel, gel de torunlarınla tanıŐ," dediğinde Serpil Hanım rkek bakışlarını saran gözyaşlarıyla gelinine doğru adımlarken ya-

nına vardığında Gülfem'in elini tutup, "Sağlıkla doğsunlar inşallah," dedi güçlkle yutkunarak.

Titreyen eliyle usulca karnına dokunduğunda Gülfem'in yüzünde saf bir mutluluktan başka hiçbir şey olmazken tüm ailesi, en başta da Mahir genç kadının yüce gönlü karşısında bir kere daha hayranlıkla baktı ona. Gülfem şu an geçmişi yüzüne vursa hakkıydı ama o tam aksine yine elini uzatan, bu aileyi bir arada tutan taraf olmuştu.

O gün o hastane odasında bir kere daha yemin etti Serpil Hanım. Daha ne kadar yaşayacağını bilmiyordu, oğlu bir gün yeniden *anne* deyip kollarına sığır mı bilmiyordu ama bundan sonra ne olursa olsun kalan ömrünü yalnızca çocuklarına layık bir anne olabilmek için harcayacaktı artık...

"Ali... Hadi oğlum bak süsleneceğim derken geç kalacaksın."

Annesinin sesiyle saçını jölelemeyi bırakıp lavaboda hızlıca ellerini yıkadı Ali. Bakışlarını saran o telaşlı heyecan ela gözlerini aydınlatırken ayna karşısında, "Sakin ol oğlum, sakın ol," diye heyecanla tekrarlardı. Derin bir nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalışırken bir an sonra yüzünde gülümsemeyle banyodan çıktı.

"Ay bu oğlan şimdi böyleyse biz bunun istemesinde, düğününde ne yapacağız Firuze?" diye söylenen babaannesinin yanına doğru adımlarken yaşlı kadının yanağından bir makas alıp, "Nasıl olmuşum Süheyla Sultan?" dedi çapkın tebessümüyle. Hayattaki en büyük eğlencesiydi babaannesiy-le uğraşmak.

"Şu kafanı inek yalamış gibi yapmasan daha iyi olurdu," derken memnuniyetsiz yüzüne rağmen kendisine sırnaşan torununa gülümsedi Süheyla Hanım.

Daha dün gibiydi kucağında ağlaya ağlaya uyuduğu bebeklik zamanları. Şimdi on altı yaşında koskoca bir delikanlı olmuştu da kızlarla pastanelere gidiyordu. Ah, şu zaman nasıl da hızlı geçiyordu...

Firuze Hanım kayınvalidesinin çayını önüne bırakırken, "Çok yakı-

şıklı olmuşsun paşam,” dedi oğlunun yanaklarını severek. Yıllarca özlemi-
ni çektiği annelik duygusunu tattırmıştı ona bu güzel çocuk. Kendisi do-
ğursa ancak bu kadar severdi herhâlde. Kalbinde büyüttüğü tüm sevgiyi
Ali’ye vermişti Firuze Hanım. Bir zamanlar bebeği için işlediği patikleri,
yelekleri bebekliğinde ona giydirmiş, daha o vakitler sanki Ali’nin hayatın-
da bir yeri olacağını hissetmişti.

Çocukluğu, genç kızlığı, ilk evliliğinde geçen zamanları ve sonrası
hep bir karanlığın içinde hapsolarak geçmişti Firuze’nin. Hayatının hiç-
bir zaman ışığa kavuşmayacağını düşündüğü o yıllarda Sena ve kardeşi Ali
mum ışığı gibi aydınlatmışlardı karanlığını. Kendisi evladından olmuşken
o iki masum da annesiz kaldığında içinde bir duygu hep onlara doğru
çekmişti Firuze’yi. Kimselere görünmeden hep etraflarında olmuş, gücü
yettiğince koruyup kollamış, içten içe çok sevmişti o iki çocuğu. Bir evladı
olması için her şeyini verecekken annelerinin onları bırakmasını Firuze
bile kabullenememişti yıllarca. İkisi de öyle güzel çocuklardı ki, insan on-
lardan nasıl vazgeçerdi?

Süheyla Hanım dul damgası yediği tüm o zamanlarda bir anne şef-
katiyle yanında olmuştu Firuze’nin. Eski kocasından yediği son dayakta,
bebeğini kaybettiği o gün kendisini hastaneye yetiştiren Cihan’ı da ilk kez
o gün görmüştü Firuze. O gün kısacık bir an genç adamın gözlerindeki
merhamete tutunmuş, hayatı boyunca hiç bilmediği o duyguyla ilk kez o
gün karşılaşmıştı.

Cihan ... İki çocuğuyla bir başına kalmış merhametli adam ... O gün-
den sonra çok uzun süre bir daha görmemişti onu Firuze. Zaten adı her
geçen gün bir başka dedikoduya karışırken sokağa çıkmaya bile korkmuş,
mecbur kalmadıkça pencereden dışarıya bile bakmaz olmuştu. Yine de o
yalnızlığın içinde gizliden gizliye o merhamet dolu bakışı hayal etmeyi
hiçbir zaman bırakamamıştı.

Yıllar böyle geçmişti. Zaman içinde iyi niyetle de kötü niyetle de ya-
nına yaklaşan çok olmuştu ama hiçbir zaman kapılarını açmamıştı Firuze.
Bu hayatta onun payına mutluluk düşmediğini, hiçbir zaman bir aileye sa-
hip olamayacağını kabullenmişti. Fakat bir gün Süheyla Hanım kapısına
gelmiş, ona oğluyla evlenmesini istediğini söylemişti.

O gün yaşlı kadının bakışlarında kendini, kendinden bile gizlediği

gerçeğini görmüştü Firuze. İçten içe oğlunu sevdiğini biliyordu Süheyla Hanım. Bu yüzden ona gelmiş, onu seçmişti. Firuze bu yaştan sonra değil evlenmeyi adının bir başkasıyla anılmasını bile aklından geçirmezken ne diyeceğini bilememiştir. Cihan'a karşı hiçbir duygusu olmasa bile bu hayatta kendisine anne şefkatiyle yaklaşan tek kadına hayır diyemezdi ama... Cihan'ı içten içe yıllardır sessizce seviyordu zaten. Üstelik o, Sena ve Ali'nin babasıydı. Bu hayatta gördüğü en masum çocukların babası...

O yüzden de hayır diyememiştir Firuze, Süheyla Hanım'a. Sevgisiz, merhametsiz bir adamla evli olmanın ne demek olduğunu biliyordu zaten. Yine kendisini sevmeyen bir adamla evlenirdi ama bu defa her şey Firuze için daha iyi olurdu belki. Bir kere Cihan merhametli adamdı, şefkatliydi, mertti ve en önemlisi... Firuze bu adamı yıllardır sessizce seviyordu.

İlk görüşmelerinde her şey çok tuhaf gelmişti Firuze'ye. Sanki kırk yaşım geçmiş iki yetişkin değil de yirmilerinde iki toy gençti ikisi de... Birbirlerinin gözlerine bakamamışlar, iki laf edecek kelime bulamamışlardı. Sonra bir an Firuze başım kaldırıp karşısındaki adamın gözlerine bakmış, Cihan o gözlerde ne gördüyse o bakışa tutulmuştu.

Evlendikten sonra itiraf etmişti karısına...

"O gün... Hayatımda ilk defa sevildiğimi gördüm ben Firuze. O gün hayatımda ilk defa birini sevebileceğimi hissettim. O gün seni seveceğimi anladığım için kabul ettim evliliği..."

Böyle demişti kocası... Ne kadar haklı çıktığını zaman içinde ikisiyle birlikte herkes görmüştü. Yirmili yaşlardaki çiftlerde bile olmayan bir heyecan, olgunlaşmış bir sevgi ve sonsuz bir bağlılık vardı artık Firuze ve Cihan'ın arasında. Sevgisiz geçen bunca zamana inat sevgi artık onların ortak diliydi. Birbirleriyle ve çocuklarıyla geçecek tüm ömürleri ikisi için de yalnızca şükür sebebiydi.

"Nerelere daldı benim güzel gözlüm?"

Arkasından sarılan kocasıyla Firuze utanarak irkilirken az evvel karşısında oturan kayınvalidesiyle oğlunun gittiğini fark etti şaşkınlıkla. Kocasına dönüp, "Dalmışım öyle," derken Cihan Bey kapıya doğru bir bakış atıp hemen ardından özlemle karısını öptüğünde, "Cihan," diye nazlandı Firuze. "Biri girecek şimdi odaya ne yapıyorsun?"

"Girerse girsin canım, karımı öpmekten utanacak değilim," derken

karısı tarafından hafifçe iteklendiğinde güldü Cihan. "Hadi oğlanı uğurlayalım artık, sonra da gezelim bugün seninle baş başa," deyip kapıya doğru adımladıkları sıra bahçe kapısının önünde duraksarlarken oğullarının donakalmış bir hâlde öylece durduğunu fark ettiklerinde kaşları çatıldı ikisinin de.

Karı koca bahçeye çıktıklarında gördükleri kadınla şaşkınlıkla kalamırlarken Süheyla Hanım da bakışlarını torunundan bir an olsun ayırmadan öylece ayakta durmaya çalışıyordu. Eski gelini Selma Yıllardır Sena'nın peşindeydi, yanına gitmekten, aramaktan vazgeçmiyordu ama Ali'nin karşısına çıkmaya cesaret edememişti bunca zaman. Şimdi ne olursa cesaretini toplamış, en olmayacak günü bulmuştu.

Ali karşısındaki kadına boş gözlerle bakarken Selma Hanım, "Ali... Oğlum," dediğinde Ali'nin kaşları çatıldı rahatsızca. Bakışlarını baba-sıyla annesine çevirdiğinde ikisi de üzgün gözlerle yüzüne bakarlarken kendisine yabancı olan kadın, "Ben... Seni görmek istedim," dediğinde, "Neden?" diye sordu Ali duygudan uzak sesiyle. Karşısındaki kadının kim olduğunu ilk bakışta anlamıştı. Anlamadığı, bunca yıl sonra neden burada olduğuydu.

"Ben... Biliyorum çok geç kaldım ama... Aslında daha önceden gelmek istedim senin yanına ama ablan... O engel oldu," diyen kadınla babasının arka tarafta sert bir soluk aldığını hissettiğinde elini hafifçe kaldırdı Ali dur dercesine.

"Ablam ne yaptıysa doğru olanı yapmıştır," diye karşılık veren oğluyla Selma Hanım bu karşılığı beklemediğinden afalladı bir anda. Sena'ya ne yaparsa yapsın ulaşamamıştı ama Ali... O daha küçüktü ve nedense onun anne hasretine yenileceğini ummuştu ama Ali de tıpkı ablası gibiydi. Öfkeyle, nefretle baksa belki bir umudu olurdu ama o da bir yabancıya hatta bir boşluğa bakar gibi bakıyordu yüzüne. Bu da cesaretini daha fazla kırıyordu Selma Hanım'ın.

Tam o sıra bahçe kapısından içeriye giren Sena beklemediği manzara karşısında bir an için afallarken gördüğü kadınla dişlerini sıkıp, "Senin ne işin var burada?" diye sordu öfkeyle. Ali'nin karşısına bir anda çıkmaya nasıl cüret ederdi bu kadın?

Selma Hanım tedirgin bakışlarla bahçeye giren kızına dönüp, "Ben...

Kızım ben sana anlatmaya çalıştım ama beni dinlemedin. Zamanı geri alamam, biliyorum ama bir şeyleri düzeltmek için çabalamama izin verirseniz eğer,” dediği anda Ali’nin, “Anne!” diye seslenişiyle heyecanla döndü oğluna. Fakat onun kendisine değil de babasının yanındaki kadına doğru ilerlediğini gördüğünde başından aşağıya kaynar suların boşaldığını hissederken, Ali tebessümlü bakışlarıyla, “Atkımı verir misin?” dediğinde Firuze de afallamış hâlde uzattı elindeki atkayı oğluna.

Ali yıllardır kendisine anne diye seslense de bu defa sesinde başka bir şey vardı sanki, anlamıştı Firuze. “*Sen benim avuntum değilsin, sen benim annemsin,*” diyordu sanki Ali ... Firuze o anda yine gözlerinin dolduğunu hissederken Cihan güç vermek adına karısının beline sarıldı. Selma Hanım gördüğü manzara karşısında tokat yemiş gibi irkilirken, “Görüşürüz baba,” deyip kendisine doğru adımlayan oğlu bir an sonra karşısında duraksadı.

“Kim olduğunuzu biliyorum ama anlatacağınız hiçbir şeyle ilgilenmiyorum. Ablam da böyle olmasını istiyormuş ki sizinle görüşmemi istemedi. Ona kızacağımı düşünüyor olabilirsiniz ama bu hayatta benim için ondan daha kıymetli hiç kimse yoktur. O yüzden lütfen bir daha karşıma çıkmayın.”

Sözlerinin ardından kadının yanından geçip kapı eşiğinde kendisine dolu dolu gözlerle bakan ablasını da öptükten sonra bahçeden çıktığında ne şaşkınlık ne hüznün ne acı hissediyordu artık Ali. Geçmişte ne yaşandığı, daha bebekken neden terk edildiği umurunda değildi. Ablası onu hiçbir annenin sevmeyeceği kadar çok sevmişti. Babası tüm hayatını kendisine ve ablasına adanmış, babaannesi şefkatiyle sarıp sarmalamış, anne dediği Firuze içinde ukde kalan anne yarasım çoktan kapatmıştı. O yüzden de Ali hiçbir zaman geçmişe dönüp bakmamıştı. Şimdi adımları karlı yolda heyecanla ilerlerken kalbindeki sıcaklık ailesi içindi, yüzündeki heyecanlı gülümseme ise yıllar sonra eşi olacak kızla ilk buluşmalarına gittiği içindi.

Ali’nin hayatı bu hâliyle zaten mükemmeldi, canı evcilik oynamak isteyen bir anneye ihtiyacı yoktu.

Ali’nin gidişiyle bahçedeki her yüzde hem gurur hem de öfke can bulurken Cihan öne atılacağı sıra Firuze koluna sarılarak durdurdu onu. “Hadi içeriye girelim biz,” dediğinde Cihan Bey içli bir nefes bırakarak ba-

şını sallayıp karısıyla birlikte eve girdiğinde Süheyla Hanım da tövbe çekerek tek kelime etmeden içeriye girdi. Kapı önünde kalan Selma Hanım karşısındaki kızına son bir umutla bakarken Sena karlı bahçede adımlayıp bakışlarını bir an için çocukluğunu geçirdiği bahçede gezdirdikten sonra tam karşısına geçti Selma Hanım'ın.

“Zühre, kızım...”

“Bakın Selma Hanım,” dedi artık tüm duygulardan arınan soğuk sesiyle. “Ne kadar söylersem söyleyeyim anlamak istemediniz ama sizin bir kızınız yok. Az önce anladığınız üzere bir oğlunuz da yok. Pervasızca kardeşimin karşısına çıkmanız bile onun duygularını hiç düşünmediğinizi gösteriyor aslında. Sizin aklınızdan geçenlerin aksine ben Ali'ye sizden bahsettim,” dedi buruk bir tebessümle. “Çünkü onun elinden kendi kararını verme hakkını almak istemedim ama Ali görüşmek istemedi sizinle. Anlayın artık, tarihi geçmiş pişmanlığınızın bizim için bir anlamı yok. Anne şefkati falan aramıyoruz biz, zaten bu evde öyle güzel sevildik ki sizin yokluğunuzun bir önemi kalmadı.”

“Ben sadece...”

“Anladım,” dedi alaylı bir tebessümle Sena. “Yıllarca bizi hiç düşünmeden hayatınızı yaşadınız, sonra yaşlılık geldi çattı belki ölüm korkusu sardı etrafınızı, pişmanlık duymaya başladınız. Sizi affedelim ve siz de mükemmel hayatınıza kaldığınız yerden devam edin istiyorsunuz ya,” deyip eliyle kapıyı işaret ederken karşısındaki kadına son kez baktı buz gibi bakışlarla.

“Sizi affetmeyeceğiz Selma Hanım. Affedip de o kâbusları sizden almayacağız. Kendi vicdan muhasebeniz size kalsın ama artık karşımıza çıkmayın. Bu evde, bu ailede hiç kimse sizi bir kere daha görmek istemiyor.”

Selma Hanım bir kez daha reddedilmenin yıkılmışlığıyla bakışlarını eğerken gözyaşlarını yıllar evvel çekip gittiği bahçeye son kez akıttı. Bundan sonra bir daha ne bu bahçeye ne de bu aileye adım atamayacağını biliyordu.

Yaşadığı hayatta ne denli mutlu olsa da bir yanı hep eksik hem ramparça kalmıştı. Biliyordu ki ölene dek de böyle kalacaktı. Şimdi evde kendisini bekleyen kocası ve oğluna giderken geçmişin pişmanlığı tüm ağırlığıyla omuzlarındaydı.

Bunun kızını son görüşü olduğunu biliyordu Selma Hanım. İstedığı gibi bir kere daha karşısına çıkmayacaktı. Ama evde kendisini bekleyen oğluna ne söyleyeceğini bilmüyordu. Yaşanan hiçbir şeyden sorumlu olmayan oğlu Arhan yıllar evvel annesinin hikâyesini öğrendiğinde yalnızca hiç tanımadığı kardeşlerini düşünmüştü. Selma Hanım'ın yıllardır tüm çabası aslında kardeşleri bir araya getirmek içindi ama ne Sena'nın ne de Ali'nin bunu kabul etmeyeceğini anlamıştı artık. Sena bir çocuğu olduğunu bilse de onu hiç sormamıştı, sormayacaktı da ... Bunu kabul etmek zorundaydı artık.

Selma Hanım düşen omuzlarıyla arabasına binip evine doğru yola çıkarken çocuklarının birbirlerini hiçbir zaman tanımayacak olmalarına ağlıyordu. Oysa yanılıyordu.

Üç kardeş yıllar sonra annelerinin cenazesinde yan yana geleceklerdi. Belki Selma Hanım hiçbir zaman onları bir arada göremeyecekti ama iki ayrı kadere sürüklenen çocuklar günün birinde kardeş olduklarını kabul edeceklerdi.

Babasının evinde yaşananların ağırlığını hâlâ üzerinde taşıyan Sena bahçeden içeriye girdiğinde kendisine doğru koşturan Gölge'ye kollarını açtı. "Üşümedin mi sen?" diye mırıldanıp köpeğin başını severken ona dokunmanın bile tüm gerginliğini alıp götürdüğünü fark etti şaşkınlıkla. Hayvanlar gerçekten de şifalıydı galiba ...

Gölge de havlayıp genç kadının bacaklarına dolanırken onu nasıl sevdiğini belli edercesine oyun oynamayı bırakmadı. Tıpkı Ozan gibi Gölge'nin en sevdiği de Sena'ydı artık. Evlendiklerinden beri bu evde onlarla birlikteydi. Biraz sonra Sena onu sıcak kulübesine götürüp yerleştirdikten sonra yanından ayrılırken üşüyen ellerini birbirine sürtüp kabanının cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Evin sessizliğine bakılırsa asayiş berkemaldi şimdilik.

Yine de tetikte adımlarla salona girdiğinde gördüğü manzara karşısında kapı eşiğinde duraksarken dudakları tebessümle kıvrıldı. Ozan geniş kanepenin üzerine uzanmış, dünyalar tatlısı oğulları Eymen de babasının

göğsünde uykuya dalmıştı. İkisi de derin bir uykunun kollarında görünüyordu. Genç kadın hayatı boyunca izlemeye doyamayacağı manzaraya bakarken nasıl da şanslı olduğunu düşünüyordu.

Aşk bir seçimse eğer bu adamı sevmek hayatı boyunca yaptığı en doğru seçimdi. Ozan... Onun gizemli kalp hırsızı, canını yaktığı her günü bin katı mutlulukla telafi etmişti. Aşkı da tutkuyu da onunla öğrenmişti Sena. Sevmenin bin bir türlü hâli olduğunu onunla keşfetmiş, öğrendiği her şekilde yeniden sevmişti Ozan'ı. Eskiden mutsuz değildi ama mutluluğun gerçekten nasıl bir his olduğunu da onunla öğrenmişti.

Yanlarına doğru adımlayıp kenara kayan battaniyeyi üzerlerine örterken önce oğlunun tepesinden sonra da kocasının yanağından öptü hafifçe. Bir yanı ikisini de uyandırıp o birbirinin kopyası lacivert bakışlarını görmek için çıldırsa da öyle tatlı uyuyorlardı ki kıyamadı o hâllerine. Hem kendisinin de halletmesi gereken çok fazla işi vardı.

Salondan çıkıp önce banyoya ardından da mutfığa geçtiğinde yarım saat kadar yemeklerle uğraştı. Hepsini pişmeye bıraktığında da mutfaktan çıkıp yan tarafta kalan çalışma odasına girdi. Bu odayı Ozan kendisinden habersiz hazırlamıştı. Evin en geniş ve en ferah odalarından biriydi. Bahçedeki ağaçların uzun dalları pencerenin önünde sallanırken sanki koca bir ormanın içindelermiş gibi hissettiriyordu. Odanın bir tarafı boydan boya bir kütüphaneyle kaplıydı. Birçok raf kocasının kitaplarıyla dolu olsa da ikisinin de okumayı sevdiği onlarca kitap daha vardı raflarda. Kütüphanenin hemen önüne de Ozan'ın çalışma masası kurulmuştu. Kocasının artık bir gezgin gibi başka başka hayatlarda, mekânlarda dolanmayı bırakmıştı. Tüm kitaplarını ya bu odada ya da hava güzelse bahçelerindeki ahşap kamelyada yazıyordu.

"İlham peşinde koşmaya ihtiyacım yok artık," demişti. *"Benim ilham perim sensin."*

Öyle hissediyordu genç kadın da... Kocasının bunu kendisine her şekilde hissettiriyordu çünkü...

Odanın diğer tarafını da karısı için hazırlamıştı Ozan. Son model bir dikiş makinesi, yan tarafta ihtiyacı olan her malzemeyi barındıran ahşap bir dolap, ahşap bir çizim masası ve oturup dinlenmesi için sıcacık desenleri olan rahat bir koltuk...

Sena bu odada çalışmasının kocasını rahatsız edeceğini düşünüp onu vazgeçirmeye çalışsa da Ozan asla gözünün önünden ayrılmasını istemiyordu. Anlamadığı bir şekilde dikiş makinesinin o baş ağrıtan sesi bile genç adama yazarken keyif veriyordu.

Evin her alanında vakit geçirmek keyifliydi ama kocasıyla bu odada olmak Sena'ya çok daha özel hissettiriyordu. Ozan milyonlarca insana ulaşan, artık yurt dışında yabancı dillere çevrilen, her sene muhakkak bir ödül alan kitaplarını bu odada yazıyor, her düşüncesini önce kendisiyle paylaşıyordu. Kitabını ilk okuyan karısı oluyor, çoğu zaman da bunu yaparken kocasının kucağında oluyordu genç kadın. Sonrası... Sonrası genelde nefes nefese devam ediyordu. Ozan'ın bu koltuğu odaya niye koyduğunu da o zamanlarda anlamıştı Sena. Çünkü genelde o koltukta dinlenmek yerine çok daha fazla yoruluyorlardı.

Sena çizim masasının başına geçerken masanın üzerindeki kâğıtlara tebessümle baktı. Bir zamanlar yalnızca para kazanmak için yaptığı işi artık hayatının önemli bir parçası olmuştu. Başlarda Güzin Hanım'ın desteği, sonrasında bu işi yapmaktan keyif aldığını fark eden Ozan'ın çabalarıyla genç kadın artık sıradan bir ütücü değil moda tasarımcısı olma yolunda emin adımlarla ilerleyen bir öğrenciydi. Yıllardır devam ettiği profesyonel çizim kursları sayesinde çizime olan kabiliyeti de gelişmiş, çoğunlukla dikim kısmında çalışsa da artık çok daha fazlası olduğunu hem kendisine hem de başkalarına ispatlamıştı.

Yine Güzin Hanım'ın yanında çalışmaya devam ediyordu ama artık ayak işlerine koşturan bir ütücü değil, genç bir tasarımcıydı. Onun diktiği elbiseler birçok insan tarafından davetlerde, düğünlerde, özel gecelerde ihtişamla taşınıyordu. Gün geçtikçe ismi daha çok duyuluyor, bu da genç kadının kendisine olan güvenini artırıyordu.

Bir zamanlar bu işe merakı olmadığını düşünürken aslında yalnızca imkânsız gördüğü bir hayalin peşinde koşmamak için hislerini bastırıldığını anlamıştı. Bu işi yapmayı seviyordu. Kumaşlara kendi tarzıyla kendi hayalleriyle şekil vermeyi, ortaya hayranlık duyulacak bir eser çıkarmayı, kendi kimliğiyle bir imza bırakmayı seviyordu. En çok da sevdiği insanların kendi diktiği elbiseleri giymesini seviyordu galiba...

Masanın kenarında duran davetiyeye tebessümle bakarken aklına

yine Güzin Hanım'ın evlilik haberi düştü. Yaşadığı zorlu ayrılık sürecinden sonra kendi kabuğuna çekilse de aşkı yeniden bulmuştu Güzin Hanım. Artık kendisi için bir patrone çok daha fazlası olduğundan onun adına öyle mutluydu ki Sena, şimdiden iki hafta sonraki düğün için heyecanlıydı.

Merve ve Leyla da hâlâ modaevinde çalışmaya devam ediyorlardı. İkisi de zamanla güvenilir birer dost olmuşlardı kendisine. Leyla geçen ay ikinci çocuğunu kucağına almıştı, Merve de geçen sene anne olmuştu. Etrafı bebeklerle doldukça içi sıcacık oluyordu Sena'nın. Çünkü her bebek gerçekten de uğuruyla, mucizeleriyle geliyordu.

Bir süre masa başında yarım bıraktığı işler üzerinde çalışsa da boynunun ağrımaya başlamasıyla yavaşça ayaklandı. Odanın içinde adımladığı sıra kütüphanenin önünde duraksadığında bakışları kitapların üzerinde gezinirken Ozan'ın kendisine ithaf ettiği ilk kitaba uzanıp eline aldı. Her defasında olduğu gibi yine kapağına baktıkça dudaklarındaki tebessüm genişlemişti. Parmak uçları kitabın üzerinde gezinirken arkasındaki kapının açıldığını duysa da dönmedi. Bir an sonra beline sarılan kollarla sırtı kocasının göğsüne yaslandığında kendisini öylesine güvende hissetti ki huzurla gözlerini yumup gülümsemekten alamadı kendisini.

“Ne zaman okuyacaksın?”

Kocasının defalarca kez sorduğu soruyu yeniden sormasıyla gülümsemesi kıkırtıya dönüşürken, “Neredeyse yeryüzünde bu kitabı okumayan insan kalmadı ama benim inatçı karım kendisine ithaf ettiğim kitabımı bir türlü okumuyor,” diye küskünce söylenen kocasıyla Sena hafifçe omuzlarını silkip kolları arasında döndürdü bedenini.

“O da senin cezan,” dediğinde Ozan yine yüzünü asıp tıpkı oğulları gibi huysuz bakışlarla yüzüne bakarken oğlunun babasının kopyası olduğunu bir kere daha anladı genç kadın. Yalnız bakışları değil her hâlleri aynıydı.

Öne doğru uzanıp büktüğü dudağını ısırduğunda Ozan'ın kolları belini daha sıkı sararken karısını kucağına alıp koltuğa doğru ilerledikten sonra sakince oturdu. Sena hangi ara bu duruma geldiklerini anlamasa da kollarım sevdiği adamın boynuna sarıp gülümseyen gözlerle yüzüne bakarken, “31 Aralık 1993, günlerden Cuma, soğuk bir sabah vakti Ozan

hayatının aşkı olan kızı ilk kez o zaman gördü,” dedi kocası aşk dolu bir tebessümle.

“Kitabın ilk cümlesi,” diye devam ettiğinde Sena’nın gözleri dolarken elleriyle kocasının çehresini okşayıp, “Tarih yok, saat yok ama mevsimlerden papatya,” dedi hemen ardından tebessümle. “Ozan hayatının aşkını geri kazanmak için gerekirse tüm yıldızları söndürmeye razı... Çünkü Zühre yıldızı gökyüzündeki tüm yıldızlara bedel... Bu da kitabın son cümlesi...” diyen karısıyla nefesini tuttu genç adam.

“Okumuşsun...”

Kocasının şaşkın tebessümüyle Sena da tebessümle başını sallarken, “Aslında gerçekten de okumayacaktım,” dedi iç çekerek. “Hepsi oğlunun yüzünden. Hamilelikte kitap okumayı aşereceğim kimin aklına gelirdi? İnsanın kocası yazar olunca böyle oluyor herhâlde...”

Hamileliğinin beşinci ayında herkesin canı yiyecek içecek bir şeyler çekerken Sena’nın canı kocasının kitabını çekmişti işte. Böyle de tuhaf bir insan olduğunu kabul ediyordu ama dayanamamıştı. Ozan’ın her satırda kendisini anlattığını gördüğündeyse mutluluk dolu gözyaşları dökmüştü saatlerce. Ozan o sıralar onun izlediği bir filmde etkilendiğini zannetse de Sena kocasının kendisine duyduğu aşk için ağlamıştı. Böylesine sevilebilmenin nasıl da mucize olduğunu bildiği için ağlamıştı.

İki âşık birbirlerinin gözlerinde paylaştıkları her anı en baştan yaşarlarken, “O gün bahçeye çıkmasaydım ne olurdu acaba?” diye mırıldandı Sena gizli bir merakla. “Sen Gölge’yi alıp bahçeden çıksaydın ve ben seni hiç görmeseydim?”

“Yine karşı pencereme konan Zühre yıldızı olurdun sen,” diyen kocasıyla genç kadın inanmıyormuş gibi omuzlarını silkse de hâlâ kocasının kucığında oturuyor, boynuna sardığı ellerini okşar gibi ensesinde gezdirmeye devam ediyordu.

“O kadar emin olma... Bence beni fark etmezdin o zaman... Ben de karşı eve bakmazdım muhtemelen. Belki de çok başka bir hayatımız olurdu,” derken düşüncesiyle bile irkilip kocasına biraz daha sokuldu Sena. Ozan elini usulca karısının sırtında gezdirirken, “Daha önce de söylemiştim... Seni ilk kez o gece görmedim ben,” dediğinde genç kadın başını hafifçe geri çekip âşık olduğu gözlere bakarken, “Keşke ben de

fark etmiş olsaydım o an seni,” diye buruk bir hüznle mırıldandığında kocası uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük bıraktı. Bunca zaman geçmiş olsa da genç kadın o günün hikâyesini dinlemeyi hâlâ çok seviyordu.

“Yılbaşı gecesinin sabahı, 31 Aralık Cuma... Sabah erkenden mahalleye gelmiştim. Sen... Dolmuşa yetişmek için hızlı hızlı yürürken yanımdan geçtin fırtına gibi. Beni fark etmedin ama kokunu bırakıp giderken beni de kendine bağladığının farkında değildin,” dediğinde genç kadın bir kere daha zihnini zorladı ama yine hiçbir şey hatırlayamadı. Ozan’a kadar kimseye bakmazdı zaten Sena. Etrafından gelip geçenleri umursamazdı ama o anı hatırlayamadığı için kalbi her defasında kırılıyordu sanki. Keşke o gün kendisi de başını çevirip hayatının aşkını görebilseydi...

Yine de o adamın şimdi hayatının her anında izlerini bıraktığını düşününce boşuna üzülmeyi yasakladı kendine. “O gün seni fark etmiş olsaydım eğer muhtemelen hayatımda gördüğüm en güzel gözlere sahip olduğumu düşünürdüm yine,” dediğinde Ozan da gülümsedi. “Başka?”

“Mahalleye geldiğin için kim olduğunu, kime geldiğini merak eder ama kime soracağımı da bilemezdim. Kızlara bahsedemezdim o zaman çünkü hemen benimle uğraşmaya başlardı. Belki Cavidan ablanın ağzını arardım çaktırmadan, o ne biliyorsa anlatırdı zaten,” deyip kıkırdadığında kocası gülüşünden öptü bir anda. İç çekti Sena, her zerresiyle âşıktı bu adama.

“Sanırım sadece biraz rötarlı olurdu ama yine geri dönülemez bir şekilde sana âşık olurdum,” dediğinde Ozan duymak istediği cevabı almış gibi tebessümle başını salladı. Bir an sonra sevdiği kadının dudaklarına uzandığında Sena’nın, “Birazdan Nazanlar gelecek,” deyip hüznle başım yana eğmesiyle dudakları yarı yolda kalırken, “Niye çağırdık ki biz bunları bu akşam?” diye huysuzca söylendiğinde, “Ailemiz oldukları için olabilir mi acaba?” diye eğlenerek cevap verdi güzel karısı.

“Hem bu akşam küçük eniştenle tanışacaksın unuttun mu?” diye damarına basarak söylendiğinde Ozan’ın tüm keyfi kaçarken, “Büyüğünden ne hayır gördüm de küçüğünü merak edeyim?” diye huysuzca söylenip karısını belinden kavrayarak kucağından alıp yanına oturttu. Sena onun ciddi olmadığını biliyordu çünkü eniştesi Ömer aynı zamanda en yakın arkadaşıydı.

“Ben bir duş alayını bari, başka türlü kendime gelemeyeceğim,” deyip ayaklanan genç adamla Sena kocasının hâline bakıp kıkırdamasına engel olamazken kapıdan çıkacağı sıra, “Ozan,” diye seslendiğinde kapı eşiğinde başını çevirip karısına döndü genç adam.

“Seni seviyorum.”

Duyduğu iki kelimeyle genç adamın kalbi aşkla çarparken başını duvardaki saate çevirip hâlâ az da olsa vakitleri olduğunu gördüğünde dudakları usulca iki yana kıvrıldı ve ani bir kararla karısının yanına adımlayıp bir şey demesine bile fırsat vermeden narin bedenini kucağına aldı.

“Ozan ne yapıyorsun?” diye telaşla söylenen Sena şaşkın hâlde gözlerinden ateş fışkıran kocasına bakarken genç adam hızla adımlarla yan taraftaki odalarına girip karısını da geniş yatağın üzerine bıraktı. Üzerindeki kazağı ensesinden çekip çıkardığı an genç kadın gördüğü çekici bedenle sertçe yutkunurken bakışlarını saran ateşten parlamayla alt dudaklarını hafifçe ısırdı.

“Acele et bari,” diye heyecanlı sesiyle fısıldadığında kocasını kolundan kavradığı gibi kendine çekmesi bir olurken ikisinin de mutluluk dolu gülüşleri birleşen dudakları arasında kayboldu. Saniyeler içinde kıyafetlerinden kurtulup çıplak kalan bedenleri tutkunun gölgesinde sonsuz bir aşkla birleşirken ikisinin de dudaklarından dökülenler yalnızca birbirlerine duydukları uçsuz bucaksız sevgileriydi.

Zil çaldığı sıra odadan ancak çıkabilen Sena kapıya doğru ilerlerken portmantonun aynasından gördüğü görüntüyle sinirle, “Ozan!” diye homurdanıp gerisin geri odaya döndü. Üzerindeki kazağı çıkarıp boynunu kapatacak bir başka kazak giydikten sonra odadan çıkarken kapıyı açan kocasının arkasından tatlı ev sahibi gülüşüyle yaklaştı.

“Hoş geldiniz.”

Sezen, Nazan, Ömer, yeni damat adayı Serdar ve artık tatlı bir hanımefendi olan Beste ellerinde tatlı paketleri ve çiçeklerle kapıda görünürlerken hepsini selamlayarak içeriye buyur etti genç kadın. Kızlara ve

Beste'ye sarılıp beylerle de tokalaştıktan sonra misafirler hep birlikte içeriye geçtiklerinde, "Niye değiştirdin kazağını?" diye soran bir yandan da gülmemek için dudaklarını birbirine bastıran kocasına huysuzca bakıp homurdandı genç kadın.

"Misafirlerimiz bir gitsinler geberteceğim seni!" diye gülümser gibi görünen ama ateş saçan bakışlarıyla söylenip içeriye geçtiğinde kucaktan kucağa gezen oğlunun tatlılığına gülümsedi. Akıllı oğulları anne babası aşna fişne derdindeyken uyanmadığı gibi şimdi de huysuzluk yapmak yerine her misafire mavi boncuk dağıtarak gülümsüyordu. Yine de bu ailedeki favorisi olan Beste ablasının kucağına gelir gelmez kollarını sıkıca ona sararken başka kimseye gitmek istemediğini belli etmişti.

Yemekler hazır olsa da herkes koltuklara yayılınca Sena da kocasının yanına oturdu. Beste ve Eymen salonun kenarındaki etrafı korumalı oyun halısı üzerinde oyuncaklarla oynarlarken yetişkinler de havadan sudan sohbete daldılar. Kızlarla da artık kız kardeş gibi yakın olduklarından iki gündür içinde tuttuğu müjdeyi de söyledi onlara.

"Gülfem ikizlere hamileymiş!"

İkisinin de yüzleri aldıkları haberle mutlulukla parlarken birbirlerine bakışlarında başka bir şey olduğunu hemen anladı Sena. Hafifçe beylerden tarafa bakan Nazan hemen sonra bakışlarını kendisine çevirdiğinde genç kadının kaşları merakla havalanırken, "Sena... Ben de hamileyim," dediğinde duyduğu haberle Sena'nın gözleri de mutlulukla doldu.

"İnanmıyorum! Çok sevindim Nazan," dediğinde iki kız kardeş gelinleri olarak değil kız kardeşleri olarak gördükleri yengelerinin sıcaklığıyla gülümserlerken akşamın kalanında hem bu haber hem de evlilik yoluna giren Sezen ile erkek arkadaşı Serdar'ın evlilik kararı kutlandı.

Şimdilerde Avrupa turuna çıkan Azize Hanım ile Adil Bey'in dönüşüyle çiçeği burnunda çiftin nişan hazırlıkları da başlayacaktı. Sena yalnız kendi ailesi yönünden değil eşinin ailesi yönünden de ne kadar şanslı olduğunu her geçen gün daha fazla hissediyordu.

Ozan'la evlenmek ona aşk dolu bir evlilikten daha fazlasını vermişti. Ozan'ın annesiyle babası yıllarca modaevinde gördüğü, bildiği o kibirli zenginlere hiç benzemiyordu. Babası Adil Bey çocukluğundan beri zenginlik içerisinde yaşamış olsa da kimseyi hor görmüyor, girdiği ortamlarda

asla kibirlenmiyordu. Babasıyla arasının iyi olması da çok mutlu ediyordu Sena'yı. İki adam bambaşka hayatlardan kopup gelmiş olsalar da çocukları sayesinde güzel bir dostluk kurmuşlardı. İki dedesi de torunlarının etrafında pervaneydi ve bu da Sena'yı fazlasıyla mutlu ediyordu.

Annesi Azize Hanım ise her şeyiyle tam bir anneydi. Birine anne demek mümkün olmaz sanmıştı ama Azize Hanım'a anne derken hiç zorlanmadığını fark etmişti Sena. Tanıştıkları ilk günden beri kendisine anne şefkatiyle yaklaşan kadına bir gün anne demek çok kolay olmuştu. Gelini kızlarından ayırmayan Azize Hanım anneliği de sevgisi ve şefkatiyle kazanmıştı.

Hayatı her şekilde mükemmeldi artık Sena'nın. Hem de bir zamanlar hayal dahi edemeyeceği kadar mükemmel...

Misafirlerini uğurladıktan sonra bir süre daha karla kaplı bahçelerinden ayrılmadılar. Ozan kolunu karısının omzuna sardığında Sena da kolunu kocasının beline dolayıp başını da sert göğsüne yasladı. Birlikte karlı bahçede adımlarlarken yaşlı çınar ağacının altında durduklarında genç kadın orada asılı salıncağa tebessümle baktı. Ozan her hayalini mümkün kılan adamdı artık.

"Havalar ısındığında Eymen'i buradan indiremeyeceğiz galiba," deyip gülümsediğinde Ozan da karısının saçlarından öpüp kolunu okşadı ısıtmak istercesine. "Sen oğlumuzu kucağına alırsın, ben ikinizi birden sallarım artık," dediğinde genç kadın başını kaldırıp gülümseyerek baktı sevdiği adama. O an bakışlarında öyle derin bir ışık parladı ki gözleri kamaştı sanki genç adamın. Bu kadını deli gibi seviyordu. Sahip olduğu, hayal ettiği her şeyiyle öyle çok seviyordu ki...

"Bilemiyorum... Belki biraz zorlanırsın bu defa," dediğinde Ozan anlamayarak gözlerine bakmaya devam ederken, "Ozan... Hani bir hayatımız daha vardı ya bizim," dedi genç kadın bir an sonra heyecanla. Genç adam neden bahsettiğini anlayamadığından hafifçe kıstığı lacivert bakışlarıyla karısının güzel gözlerine bakarken genç kadın, "Bir papatya," dediğinde, "Sena..." dedi Ozan heyecanlı bir iç çekişle.

Bir papatya...

“Zamanlamanın biraz komik olduğunun farkındayım. Gülfem hamile, Nazan hamile,” deyip sustuğunda yanakları da hem soğğun hem de heyecanın etkisiyle kızarıırken, “H-Hamile misin?” diye titreyen sesi dolan gözleriyle soran kocasına dolu dolu gözleriyle bakıp başını salladı genç kadın.

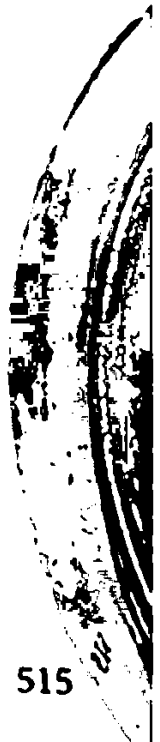
“Evet... Belki bu defa da minik bir papatyamız olur ne dersin?”

Genç adam nefesi kesiliyormuş gibi hissettiği o anda soluk alma ihtiyacıyla karısının dudaklarına kapanırken Sena da kollarını sevdiği adamın boynuna sarıp kocasına teslim oldu. İki âşık lapa lapa yağın karın altında âdeta bir masal sahnesini yaşarcasına aşkla birbirlerinde kaybolurken ikisini de dünyaya döndüren evden gelen ağlama sesi oldu.

Uykuda bıraktıkları oğulları bu defa anne babasına acımayıp çığlık çığlığa yanına çağırduğında karı koca el ele hızlı adımlarla evlerinden içeriye girdiler. Yatağında doğrulmuş hâlde etrafına bakan oğulları ikisini gördüğü an ağlamayı kesip bu defa da gülmeye başladığında Ozan hızla adımlayıp beşiğin içinde dikilen oğlunu kucağına aldı. Sena da yanlarına adımlayıp oğlunun yanağından öptüğünde Ozan bir kolunu da karısının beline sararken ikisini birden öpüp eliyle de usulca karısının karnını okşarken tamamlanmanın hissiyatıyla huzurla gülümsedi.

Bu zamana kadar yazdığı tüm hikâyelerden daha güzelini yazıyordu ailesiyle, her gün yeniden uçsuz bucaksız bir heyecanla...

Bedeli ne olursa olsun sahip olduğı bu mutluluk her şeye değerd.

Epilog

2003, Aralık

Sena'dan

Bir zamanlar her şey daha yavaş yaşıyorduk sanki ... Sabahları sokaktan geçen simitçinin sesiyle uyanırdık çoğu zaman, akşamları balkonlardan, kapı önlerinden yayılan mahalle sohbetleri doluyordu kulaklarımıza. Çocuklar akşam ezanı okunana dek evlere girmezdi eskiden, büyüklerin yanında küçük olmayı bilirdik ama kalp kırmayı bilmezdik.

Zaman geçti, takvim yaprakları sararıp döküldü usulca ... Yüzler değişti, bazı sesler sustu ama hayat her defasında neyin değiştiğini, kimin gittiğini umursamadan sanki hiçbir şey olmamış gibi akmaya devam etti. Zamanla farkına vardım ki geçmişin tozlu albümlerinde kalan o eski günler bizler için yalnızca arada sırada hatırladığımız hatıralar olarak kaldı.

İşte ben o zaman anladım. Bitti zannedersin, tükendim zannedersin, yenildim zannedersin, bazen de kaybettim, kayboldum zannedersin ama her şeye rağmen hayat bir yolunu bulur ve devam eder.

Sonra bir şey daha öğrendim.

Her mutluluk bir hayalle başlamış...

Bazen hatırlanması güç bir düş, bazen yıldız kayarken tutulan bir dilek, bazen de gözyaşları dökerken kalpten edilen bir dua mutluluğa giden yolda o ateşi yakan ilk kıvılcım oluvermiş.

Bir zamanlar hayalleri olmayan, geleceğe dair hiçbir umudu olmayan, yalnızca sevdiklerinin mutluluğuyla gülümseyen sıradan bir genç kızdım ben. Turna Sokak dışında bir hayatım olacağımı düşünmezdim. Birini seveceğimi, onun tarafından sevileceğimi, bir aileye daha sahip olacağımı, her şeyden önemlisi günün birinde anne olacağımı düşünmezdim.

Düşünemezdim...

Çünkü hayatın en başında istenmeyen olduğumu bilirken tüm bunlara sahip olacak kadar şanslı olmadığımı inanırdım. Oysa yanılmışım, hem de öyle bir yanılmışım ki...

Ozan... Benim hayatımı her şekilde değiştiren, penceremin önüne diktiği papatyalarla beni sonsuz bir papatya mevsimine ait kılan adam... Sevgilim, ruh eşim, tüm kalbimle ait olduğum her şeyim...

O olmasaydı da hayatım belki bir yolunu bulur yine mutlulukla denk düşerdi ama yaşanacak hiçbir ihtimalde bugün hissettiğim kadar mutlu, özgür ve her şeyden önemlisi umut dolu hissedemezdim. Çünkü sevdiğim adam bana ilk kez mutluluğu hayal ettiren adamdı aynı zamanda. Yolum ona çıkmasaydı eğer kaderime böyle güzel bir hikâye yazılamazdı hiçbir zaman...

Bakışlarımı tika basa dolu salonumuzda gezdirirken sahip olduğum kocaman aileyi izliyordum yüzümde heyecanlı bir tebessümle.

Dışarıda yine ayaza kesmişçesine buz gibi bir hava olsa da içerisi şöminenin çıtırtısı eşliğinde sıcacıktı. Bir tarafta babaannem, Zühal teyze ve Mehpare teyze yine yan yana oturmuş geçmiş zamanın anıları arasında kaybolmuşken, diğer tarafta babam ve Firuze abla yanı başındaki dostlarıyla ve dünürleriyle sohbet ediyorlardı. Ozan'ın ailesinin yanı sıra Serpil teyze, Harun amca, Levent'in annesi Efsun teyze ve İhsan amca da bu akşam burada bizimleydiler.

Diğer tarafta Gülfem ve Çiçek mutfakta koşturmaya devam ederlerken Nazan ve Sezen de gelir gelmez kızların yanına geçmişlerdi. Eşleri

Ömer ve Serdar da Mahir abi ile Levent'in yanında onlarla sohbe dal-mışlarken biricik kocam Ozan içerdeki oyun odasını bu akşama özel çocuklar için düzenlemiş ve hepsini oraya götürmüştü. Yeni çıkan oyunlar, şarkılar ve eğlenecek daha birçok şeyle çocukların keyfi bu akşam fazlasıyla yerinde görünüyordu.

Kalabalığı izlemeye devam ettiğim sıra belime sarılan kolla hafifçe yana dönüp kocama gülümserken, "Güzelimin keyfi yerinde bakıyorum," dediğinde mutlulukla iç çektim. "Yıllar evvel bana bir hayalin var mı diye sormuştun ya hani?" dediğimde bakışları o günü hatırladığını belli edercesine parlarken, "Hayalim tam da buydu işte," dediğimde Ozan abartılı bir tavırla gözlerini devirmekten alamadı kendisini.

"Hayalin bir düğün salonunu dolduracak kadar fazla insanı bir odaya doldurmak mıydı yani?" deyip sırtıttığında omzuna hafifçe vurup gülsem de, "Kocaman bir aile olmaktı," dedim göz pınarlarımdaki sızıya inat te-bessümle.

"Bu hayalin hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğine inandığım çok zaman oldu. Hayat öylesine yaşamaktan ibaretti bir zamanlar, mutluluğun bir başka ihtimal olduğunu bilmiyordum. Bilsem de mutlu bir hayatım olacağını hayal bile edemiyordum. Sonra sen geldin," dedim kalabalığın bizi izlemediğini umup elimi sevdiğim adamın yanağına hafifçe yaslayarak. Ona dokunduğum anda yavaşça dönüp avcuma ılık bir öpücük bıraktığında hâlâ onu pencerenin önünde gördüğüm o ilk gün gibi kalbim teklerken, "Bana hayalini kurmaya bile korktuğum ne varsa hayal ettirdin sen," dedim mutlulukla.

"Eskiden babaannem, babam ve Ali vardı sadece. Bir de kızlar tabii ... Sonra sen geldin, seninle birlikte umut geldi hayatıma, bahar geldi. Ben ... Papatyaları seninle sevdim Ozan. Nefret ettiğim adımı, yaralarımı, çocukluğumu seninle sevdim. Korktuğum her şey seninle kayboldu. Sevmeye layık olmadığuma inanırken senin sevgin bana kendimi yeniden sevmeyi öğretti. Şimdi bak şu hâlimize ... Kocaman bir aileyiz. Başka ne hayalim olabilir ki artık benim, zaten hayal ettiğim her şeye sahibim," dediğimde Ozan hiçbir şey demeden elimden tutup beni koridorda ilerletirken çalışma odamıza girdiğimiz anda kapıyı ardımızdan kapatıp sırtımı kapıya yasladı.

“Ozan...” dememe kalmadan dudaklarım kapandığında kalbim içeride bir kamyon dolusu insan olduğunu düşündükçe telaşla çarpısa da öpücüğüne karşı koyacak kadar güçlü değildim. Eli usulca sırtımdan belime doğru kaydığında dudakları bir an için çeneme kayarken, “Ozan... Herkes içeride,” diye güçlükle fısıldadığımda, “Biliyorum,” dedi nefes nefese. “Acaba ... Seni kaçırırsam şimdi... Yokluğumuzu fark ederler mi?” dediğinde gülerek omzuna vururken, “Saçmalama,” dedim yalancı bir huy-suzlukla. “Kendi evimizden kaçmayacağız.”

“Oysa benim senin de ilgini çekecek başka hayallerim vardı,” derken arsız elleriyle göğüslerimi dudaklarıyla boynumu okşayan adama teslim olmamak için kendimi zor tutarken, “Ozan,” dedim bir kere daha kesilen nefesimle. “Oynama benimle, sana dayanamadığımı biliyorsun,” diye huy-suz bir sesle mırıldandığımda başını boynumdan hafifçe kaldırıp arsızca sırttı.

“Bilmez miyim? Bayıldığım onlarca huyun arasında favorim ne de olsa ...”

Bilirdi elbette... Bana parmağının ucuyla bile dokunsa ona karşı ko-yamıyordum. İçimden böyle bir kadın çıkacağını asla düşünemezdim ama aşk ne kadar güzelse âşık olduğun insanla paylaştığın her an da bir o kadar güzeldi. Ayrıca öpüşmeyi seviyor olmam benim suçum değildi. Kocam olacak adam fazla öpülesi-ydi.

“Misafirler gidene kadar uzak dur benden,” diye ters ters söylenip onu ittirdiğim sıra kapının zorlanmasıyla telaşla irkilirken üzerimi düzel-tip kapıyı açtığımda dolu dolu bakan lacivert bakışlar karşısında kalbim erir gibi oldu. Kapı eşiğinde ıslak gözleri titreyen dudaklarıyla dikilen kı-zım beni yok sayarak babasına doğru kollarını uzattığında, “Gel bakalım benim minik papatyam,” diyen Ozan da kızımızı kucağına alıp pembe be-yaz yanağından öptü usulca.

Küçük kızımız gerçekten de tam bir papatyaydı. Sarı saçlarını hala-sından, lacivert bakışlarını da hem halasından hem de babasından almıştı. Sanırım benden aldığı tek özelliği lacivert bakışlı adama duyduğu uçsuz bucaksız aşktı. Öyle güzel bir bebekt ki gören herkes maşallah deyip de-yip tükürüyorlardı zavallı yavrumun etrafına. Bir ara bu durumla kafayı bozan Ozan kızımızı kimselere göstermeme kararı almışsa da bizim gibi

kalabalık bir ailede böyle bir şey asla mümkün değildi. Ben de içten içe çocuklarım için hep tetikte yaşasam da onların sevildiklerini bilerek büyümelerini her şeyden daha çok istiyordum.

Dedeleri, büyükanneleleri, teyzeleri, halaları, dayıları, eniştelere ve kuzenleriyle öyle çok seveni vardı ki çocuklarımızın mutlu çocuklar olarak büyümeleri içimi sıcacık yapıyordu. Yine de etraflarındaki bunca kalabalığa rağmen iki buçuk yaşındaki kızımız Bahar'ın en sevdikleri her zaman abisi ve babasıydı. Kabul etmeliyim ki cadı kızım için potansiyel bir rakip olduğumdan sürekli olarak görmezden geliniyordum.

Ozan hamileliğim boyunca kızımıza *minik papatyam* diye seslense de ona bu ismi vermemiştik. Papatyaları ne kadar çok sevsem de Ozan'ın inadı tutmuş, "*Kızım yalnız benim papatyam olabilir,*" diyerek Papatya adını şiddetle reddetmişti. Yine de papatya mevsimi olan Bahar adını vermiştik ona.

Minik papatya babasının kucığında bana ters bakışlar atmaya devam etse de fırırlı sarı elbisesi içinde öyle tatlı görünüyordu ki dayanamayıp tombul kolundan sulu sulu öptüm onu. "Oh... Bal mı doğurmuşum ben ya," diye şakıdığım da minik papatya sevgi gösterime kayıtsız kalamayıp tatlı tatlı kıkırdarken, "Abin nerede bebeğim?" diye sorduğumda eliyle içeriyi işaret etti. "Oyda... Yeşe'nin yanında..."

"Mahir abi oğlumu yakalamadan git kurtar Ozan," dediğim de yakışıklı kocam da söylediklerime gülerken kucığında kızımızla içeriye doğru ilerlediğinde arkalarından iç çekerek gülümsedim.

Şimdilerde altı yaşma giren oğlumuz Mahir abi ile Gülfem'in güzeller güzeli kızları Neşe'nin etrafında pervaneydi. Mahir abi ile Gülfem ikizlerden sonra tekrar çocuk sahibi olmamışlardı ama bununla bir dertleri olduğunu hiç sanmıyordum. Çünkü ikisi de öyle haşarı çocuklardı ki zavallılar onların peşlerinde koşarken nasıl akşam olduğunu bile anlamıyorlardı.

İkizlerden kız olanı Neşe potansiyel gelin adayımızdı. Yeşil gözleri, kahverengi saçlarıyla annesinin minik bir kopyası olan Neşe öyle güzel bir çocuktur ki ben de ne zaman onun yanında olsam maşallahlı tükürüklerim etrafa saçılıyordu. İkizlerin erkek olanı Can ise iki buçuk yaşında olmasına rağmen tam bir fırlamaydı. Gönül isterdi ki o da damat adayımız olsun ama Bahar'la ikisi ne zaman yan yana gelseler bu buluşmanın sonu göz-

yaşları ve ciyaklamalarla son buluyordu. İkisi bir yerlerde barış imzalamadıkça gelecek günler hepimiz için fazla aksiyonlu geçecek gibi duruyordu.

Koridorda koşturup duran çocukları izlerken bakışlarım bahçeye çıkan Ali ile kız arkadaşı Asu'ya takıldığında ikisine tebessümle bakmaktan alamadım kendimi. Benim bir zamanlar tıpkı şu çocuklar gibi etrafta koşturan Aliş'im şimdilerde üniversite öğrencisi genç bir adam olmuştu da evlenmeye niyetlenmişti. Kız arkadaşı Asu ile zaten lise zamanlarından beri masum bir arkadaşlıkları vardı. Asu'nun ailesi de Ali'yi çok sevdiğlerinden kızlarının bu akşam burada bizimle olmasına bir şey dememişlerdi. Gençler ayaza kesen havaya rağmen baş başa kalabilmek için bahçeye çıktıklarında ben de içerideki kalabalığı ardımda bırakıp mutfağa doğru ilerledim.

Burasının da salondan geri kalır bir yanı yoktu hani. Her tarafta başka bir telaş hakimken yemekleri hazırladığımız sıra kızlarla biriken dedikoduları döktük ortalığa. Epeydir lafını etmediğimiz Filiz yeniden evlenmiş çocukları olan bir adamla. Kızların söylediğine göre evlendiği adamın karısı vefat edince iki çocuğuna tek başına bakamadığı için evlenmiş Filiz'le. O kadında merhametin zerresi bile olmadığından kalbim hiç tanmadığım o çocuklar için sızlasa da, *"Kötülük yapmaya niyetlenen eli ayağı birbirine dolansın inşallah,"* diye geçirdim içimden. Daha fazla kimseye zarar vermemesi ona dair tek temennimdi artık.

Ufuk sersemnin de iki sene evvel evlendiğini duymuştum Cavidan abladan. Söylediğine göre karısı fena hâlde kök söktürüyormuş buna. "Elinde bezle cam silerken görenler varmış bunu," derken anlattıklarından keyif alıyordu Cavidan abla. O salağa da böyle biri lazımdı zaten. Hiç değilse artık hiçbir hayatımıza bulaşmıyordu.

"Ee heyecanlı mısın bakalım defileye az kaldı?"

Sezen'in heyecanlı sesiyle kalp atışlarım yine telaşla hızlanırken, "Bilmiyorum," dedim dilimlediğim ekmekleri kenara bırakırken. "Yani... Daha önce de Güzin Hanım'ın bir sürü defilesinde elbiselerim sergilendi ama ilk kez her şeyiyle bana ait bir defile olacak. Hâlâ davetiye'nin üzerinde tasarımcı olarak adımın yazmasının gerçekliğine ikna olamıyorum," dediğimde, "Bunu çoktan hak ettin sen," dedi Nazan tebessümle. İkisi de hayatıma girdikleri ilk günden beri bana öyle içten bir sevgiyle yaklaşmış-

lardı ki iki kız kardeşim daha var artık diyordum. Ozan'ın kardeşleri de tıpkı kendisi gibi neşeli, sevgi dolu ve fazla sevilesilerdi. Onların büyüüne kapılmamak mümkün değildi.

Nazan birkaç senedir şirketin yönetimini Sezen ile birlikte tam anlamıyla eline almıştı. Babalarının emeklilik kararı iki kızı başlarda epey korkutsa da o korkuları cesaretlerini kırmaya yetmemişti. En başta Ozan'ın sonrasında da eşlerinin desteğiyle hak ettikleri yerde emeklerinin karşılığını alıyorlardı artık. İş dünyası için şirket yönetiminin kadınların eline bırakılması epey şaşkınlık yaratmış, kızlar uzunca bir süre hem içeriden hem de dışarıdan gelen baskılarla uğraşmak zorunda kalsalar da hiçbir zaman pes etmemişlerdi. Örümcek kafalı herkese bu işin altından nasıl başarıyla kalktıklarını ispatlarken en başta ailelerini sonra da her birimizi ayrı ayrı gururlandırmışlardı.

Ozan yine aynı adamdı. Hissedar olduğundan dolayı mecbur kaldığında toplantılar için şirkete uğrasa da her defasında işi biter bitmez oradan kaçıyordu. Yazmak nasıl onun tutkusuyorsa kardeşlerinin de kendi işlerini aynı tutkuyla yaptıklarını görmek içini rahatlatıyordu. Çünkü eğer kızlar şirkette çalışmak istemeselerdi o zaman Ozan babasının emeklerine arkasını dönüp gidemez ama mutsuz olurdu. Şimdiyse herkes olduğu yerde fazlasıyla mutluydu.

Gülüşerek hazırladığımız yemekleri salona taşıdığımızda çocuklara ayrı sofra kurmayı düşünsek de her biri babalarının yanına çoktan ilişmişti. Öyle olunca da hiç uğraşmayıp her birimiz bulduğumuz boş bir yere kurulduk. Arkada açık kalan televizyonda yine bir yılbaşı programı yayınlanıyorken sofradaki geniş kalabalığa tebessümle bakan babaannem, "Çocuklar," dedi bu defa bize değil küçük torunlarına seslenerek. "Size bir soru sorayım mı?" dediğinde her biri merakla bakışlarını babaanneme çevirdiğinde o an Gülfem ve Çiçek ile birbirimize bakıp gülümsedik.

"Sizce on yıl sonra nasıl bir hayatınız olacak?"

Masadaki üç yaşlı kurt ve biz üç kız kardeş dışında kimse bu sorunun ne anlama geldiğini bilmesede de biz birlikte yaşadığımız koskoca on yılın ardından artık biliyorduk.

On yıl evvel bu saatlerde benim aşka inancım yoktu, Gülfem hiçbir zaman sahip olamayacağı aile için yanarken Çiçek hayatının aşkından

köşe bucak kaçıyordu. O gün hiçbirimiz böyle bir hayata sahip olacağımızı hayal dahi edemezken bugün hep birlikte bir mucizeyi yaşıyorduk.

1994 yılına girdiğimiz o gece birlikte geçirdiğimiz ilk yılbaşı gecesini değildi ama o gün farkında olmasak da o gece hayatlarımız geri dönülemez bir şekilde değişmişti. Acı çeksek de dibe batsak da umudumuzu kaybetsek de gerçek sevgi bizi hep birbirimize bağlamış ve sonunda evimizin yolunu bulmayı her defasında başarmıştık.

“Bence ben doktor olurum Süheyla babaanne,” diyen Beste’yi annesi saçlarından öperken, “Biz de en az iki çocuk sahibi oluruz herhâlde,” diyen Aliş takip ettiğinde zavallı sözlüsü Asu öksürüp masanın altından Ali’nin ayağına vurdu sertçe. Masadakiler onların tatlı hâllerine gülüştüğü sıra, “Ben de dayım gibi üniversiteye giderim değil mi anne?” diyen yakışıklı oğlumun saçlarından öperken, “O zaman hâlâ lisede olursun aşkım,” dediğimde kafasında hesap yapar gibi parmaklarını sayan hâline gülümseyip minik parmaklarını da öptüm sevgiyle.

“Ben okula gitmem, annemin yanında kalırım. Babam gitsin okula,” deyip annesine sarılan Çiçek’in belalı Emre ile Levent dışında hepimiz kahkahalara boğulurken çocuklar o sıra bir oyun oynadığımızı düşünmüş olacaklar ki aynı anda, “Ben de ben de!” diye bağırıp annelerine sarıldıklarında biz de hayatımızın aşklarına sıkı sıkı sarıldık.

Fırsatı kaçırmayan kızlar da babalarının kucaklarına atladıklarında büyükler hâlimize keyifle gülerlerken gecenin bombası da beklenmedik anda minik papatyamızdan geldi.

“Ben de geyin oycam anneeeee!”

O saatten sonra Ozan’ın ufak çaplı kalp krizleri geri kalanları kahkahalara boğarken kızlarla bir kere daha birbirimize baktığımızda aynı hislerde buluştuğumuzu biliyorduk.

Bir yanımda heyecanlı ve umut doluydu çünkü on yıl sonra yine böyle bir masanın etrafında sevdiklerimizle bir arada olmayı hayal ediyorduk ancak diğer yanımda hüznün ve korkunun etkisiyle buruktu. Çünkü on yıl önce de bugün de hem bu masada hem de hayatımızın en kıymetli yerinde yer alan babaannelerimiz on yıl sonra bizimle olmayabilirlerdi. Zaman en çok da birilerini severken acımasız yüzünü gösteriyordu insana. Her geçen gün aslında sevdiklerimizi kaybetmeye bir adım daha yaklaşıyor-

duk. Bunu bilmek onlara sıkı sıkı sarılmak için daha güçlü bir sebep veriyordu aslında.

Kaderin kendi içinde bir hesabı vardı. Hiçbirimiz yarını düşünerek yaşamasak da birini severken düşünmeliydik belki de en çok ... Sevdiklerimizi kaybetme korkusunun kalbimizi ele geçirmesine müsaade etmesek de o ihtimalin hep orada olduğunu bilmeli, hayata da onlara da dört elle sarılmahydık. Çünkü hiçbir zaman ikinci bir hayatımız olmayacaktı.

Herkes o an aynı düşüncelerde buluşmuş gibi ruh eşine dönerken ben de kucagımda oğlumla bakışlarımı yanı başımda kızımızla oturan sevdiğim adama çevirdim.

"Zaman çok acımasız, sanki her gün bir öncekinden daha hızlı akıyormuş gibi hissediyorum," dediğimde her zamanki pervasızlığıyla kimseyi umursamadan elini sevgiyle yanağıma yasladı Ozan. Bakışlarım bir an olsun gözlerimden ayırmadan hafifçe yanağımlı okşadığında âdeta bir kedi gibi dokunuşuna doğru sokulurken, "Bizim zamanla bir işimiz yok Zühre yıldızım," dedi tebessümle.

"Çünkü sevmenin zamanı yok. Tüm zamanlarda ve zamanın bittiği yerde seviyorum seni. Zamansız bir aşk bizimkisi ... O yüzden şimdi bunları düşünmeyi bırak ve sadece beni sevmeye devam et," dediğinde kalbim bir kere daha lacivert bakışlı adama duyduğum aşkla dolup taşarken ben de onu taklit edercesine iç çekerek gülümsedim.

"Seni seviyorum kalp hırsızı."

"Seni çok seviyorum Zühre yıldızı."

Aşk dolu bakışlarımızla birbirimize bakmaya devam ederken arka fonda sesini duymaya devam ettiğimiz yılbaşı programında geri sayım başladı. "On, dokuz, sekiz, yedi, altı ..."

Bakışlarımı aşık olduğum adamdan bir an olsun ayıramazken koluma yaslanan oğluma daha sıkı sarılıp abisini taklit edercesine babasının göğsüne sokulan kızımınla sıcak bir duyguyla gülümsedim. "Beş, dört, üç, iki, bir..."

O gece 2004 yılı bizleri yepyeni mucizelerle buluşturmak için gelirken ilk kez bir yılbaşında hiçbir dileğim olmadığını fark ettim. Çünkü düşlediğim, bazen de düşlemeye korktuğum tüm hayallerim gerçeğe dö-

nüsmüştü sonunda. Mutluydum, mutluyduk, birbirimize sahiptik ve biliyorum ki hiç kimse sahip olduğumuz bu mutluluğa zarar veremeyecekti artık...

Son

. . .